Giang Sơn Hứa Nhĩ

Contents

Giang Sơn Hứa Nhĩ **3**
1. Chương 1: Bảo Hổ Lột Da* . . . 3
2. Chương 2: Người Sắp Chết . . . 8
3. Chương 3: Hoàng Đế Băng Hà . . . 14
4. Chương 4: Sóng Gió Ngôi Vị . . . 19
5. Chương 5: Bụi Trần Lắng Đọng . . . 25
6. Chương 6: Thú Dữ . . . 30
7. Chương 7: Chó Cậy Thế Chủ . . . 36
8. Chương 8: Người Cô Độc . . . 41
9. Chương 9: Uổng Phí Tâm Tư . . . 45
10. Chương 10: Đóng Cửa Đánh Chó . . . 51
11. Chương 11: Tín Nhiệm Hay Không . . . 56
12. Chương 12: Châm Ngòi Ly Gián . . . 62
13. Chương 13: Cộng Ẩm Túy Tửu . . . 67
14. Chương 14: Lòng Còn Sợ Hãi . . . 73
15. Chương 15: Thái Độ Khiếp Nhược . . . 78
16. Chương 16: Cậy Già Lên Mặt . . . 83
17. Chương 17: Bỉnh Chúc Dạ Đàm* . . . 87
18. Chương 18: Chuyện Khi Xưa . . . 93
19. Chương 19: Là Thắng, Hay Thua? . . . 98
20. Chương 20: Đố Kỵ Ngập Trời . . . 103
21. Chương 21: Đóa Hồng Mai Tựa Máu . . . 109
22. Chương 22: Hôn Sự Hoàng Đế . . . 113
23. Chương 23: Ác Dục Kỳ Tử* . . . 118
24. Chương 24: Một Trò Khôi Hài . . . 124
25. Chương 25: Không Biết Liêm Sỉ . . . 129
26. Chương 26: Không Từ Thủ Đoạn Nào . . . 133
27. Chương 27: Ngươi Là Của Ta . . . 138
28. Chương 28: Chưa Từng Có . . . 144
29. Chương 29: Nhận Lấy Giày Vò . . . 149
30. Chương 30: Cái Gọi Là Lấy Hay Bỏ? . . . 154
31. Chương 31: Chủ Động Xả Thân . . . 160
32. Chương 32: Sẽ Không Mềm Lòng . . . 165
33. Chương 33: Tranh Cãi Trị Sông . . . 170
34. Chương 34: Một Màn Kịch Hay . . . 174
35. Chương 35: Vỡ Thành Từng Mảnh . . . 179
36. Chương 36: Phương Pháp Phá Thai . . . 184
37. Chương 37: Không Quay Đầu Lại . . . 189
38. Chương 38: Ăn Miếng Trả Miếng . . . 194
39. Chương 39: Một Tờ Mật Chỉ . . . 199
40. Chương 40: Xả Thân Cứu Giá . . . 205

41. Chương 41: Lòng Này Đã Chết . . . 210
42. Chương 42: Lựa Chọn Cuối Cùng . . . 215
43. Chương 43: Huynh Đệ Gặp Lại . . . 221
44. Chương 44: Tự Làm Khó Mình . . . 226
45. Chương 45: Bệ Hạ Sinh Con . . . 231
46. Chương 46: Cõi Lòng Nát Tan . . . 236
47. Chương 47: Thời Khắc Ly Biệt . . . 242
48. Chương 48: Trời Xui Đất Khiến . . . 246
49. Chương 49: Lễ Vật Sinh Nhật . . . 251
50. Chương 50: Tâm Linh Tương Thông . . . 257
51. Chương 51: Hoàng Đế Đi Tuần . . . 262
52. Chương 52: Cận Hương Tình Khiếp* . . . 267
53. Chương 53: Phụ Tử Gặp Nhau . . . 272
54. Chương 54: Tự Làm Tự Chịu . . . 277
55. Chương 55: Sau Lớp Mặt Nạ . . . 281
56. Chương 56: Cha Của Thỏ . . . 285
57. Chương 57: Đã Lâu Không Gặp . . . 290
58. Chương 58: Tâm Bất Do Kỷ . . . 294
59. Chương 59: Yến Nhi Bị Bắt Cóc . . . 300
60. Chương 60: Cướp Đi Hoàng Đế . . . 304
61. Chương 61: Cũng Là Cha . . . 311
62. Chương 62: Đảo Hoang Nam Dương . . . 316
63. Chương 63: Sinh Hoạt Trên Đảo . . . 321
64. Chương 64: Lòng Quân Khó Lường . . . 327
65. Chương 65: Cùng Quân Say . . . 332
66. Chương 66: Chuyện Trên Đảo . . . 337
67. Chương 67: Một Đêm Không Ngủ . . . 342
68. Chương 68: Hòn Đảo Cầu Vồng . . . 347
69. Chương 69: Trò Chuyện Đêm Trăng Tròn . . . 353
70. Chương 70: Say Rượu Nói Lời Thật Lòng . . . 358
71. Chương 71: Chuyện Xưa Trong Mộng . . . 362
72. Chương 72: Quân Vô Hí Ngôn . . . 367
73. Chương 73: Có Khách Đến Đảo . . . 372
74. Chương 74: Gửi Thư Lần Hai . . . 378
75. Chương 75: Đêm Cuối Cùng . . . 383
76. Chương 76: Nỗi Lòng Lúc Biệt Ly . . . 389
77. Chương 77: Ngàn Dặm Trao Tình . . . 394
78. Chương 78: Kích Chiến Trên Biển . . . 398
79. Chương 79: Liệt Diễm Chi Hỏa . . . 403
80. Chương 80: Thái Tử Đại Diễn . . . 407
81. Chương 81: Toà Đảo Quỷ Vực . . . 413
82. Chương 82: Vật Tận Kỳ Dụng* . . . 419
83. Chương 83: Tiểu Biệt Trọng Phùng . . . 424
84. Chương 84: Dĩ Phu Vi Cương . . . 429
85. Chương 85: Hoàng Hậu Lộ Diện . . . 435
86. Chương 86: Trước Ngày Trở Về . . . 441
87. Chương 87: Lên Đường Hồi Kinh . . . 446
88. Chương 88: Lên Đường Hồi Kinh . . . 456
89. Chương 89: Đêm Trước Đại Hôn . . . 467
90. Chương 90: Đại Hôn Đế Hậu . . . 470
91. Chương 91: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Quyến Lữ (thượng) . . . 477
92. Chương 92: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Quyến Lữ (hạ) . . . 482

Giang Sơn Hứa Nhĩ

Giới thiệu
Tạm dịch: Tặng Người Giang Sơn NàyEdit: Anthea Th Thể loại: đam mỹ, cổ đại giá không, cung đình, sinh tử, cưỡng ch

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/giang-son-hua-nhi

1. Chương 1: Bảo Hổ Lột Da*

Giải thích tên chương: bảo hổ lột da ( ): khi thương lượng cùng những kẻ tàn độc, thì việc muốn hắn hy sinh lợi ích của chính mình là điều gần như không thể.

Hoàng thành, điện Khải Tường.

Hoàng hôn dần chìm xuống, những cơn gió rét buốt bên ngoài cửa sổ liên tục thổi mạnh lên đám cây cổ úa vàng, khiến cho những vụn tuyệt đọng lại trên cây chợt rì rào rơi xuống mặt đất, sau đó cứ thế mà tan vào sương mù giữa trời đầy tuyết.

Hiện tại đã qua hơn nửa giờ dậu*, đám người thái giám lúc này đi vào phòng bưng hết những đồ ăn nguội lạnh chưa đụng đũa nào rồi nhanh chóng nối đuôi nhau lui hết ra ngoài. Chúc Vân Tuyên nãy đến giờ vẫn luôn đứng suốt trước án thư, mắt nhìn chằm chằm bản địa đồ Đại Diễn đặt trên bàn đã được một lúc lâu. Bên cạnh án thư còn đặt một chiếc đèn sắp cạn dầu chiếu sáng lờ mờ trông vô cùng quạnh quẽ ảm đạm, ánh nến bập bùng lên xuống hằn rõ trong con ngươi đen láy của đối phương.

— *giữa giờ dậu: rơi vào khoảng 17h40 => 18h20.*

Đột nhiên có một trận tiếng bước chân không hề báo trước chợt vang lên trong cung điệm âm u này. Chúc Vân Tuyên ngước mắt, hững hờ liếc nhìn người đang đến, giữa hàng lông mày cũng lộ ra một biểu cảm xa cách: "Chiêu vương đến, sao không gọi người thông báo trước một tiếng?"

Lương Trinh chỉ nở nụ cười mà không lên tiếng đáp trả. Khi bước vào trong điện, hắn phất tay áo ra hiệu cho tất cả cung nhân canh giữ bên trong lui ra. Vẻ mặt Chúc Vân Tuyên chợt trở nên lạnh lùng, nhưng không hề phản đối hành động của đối phương.

Lương Trinh chậm rãi đi tới bên cạnh án thư, sau đó giương mắt đảo qua bàn nhìn một lúc, rồi mới nói: "Điện hạ đúng thật là có hứng, đến giờ này vẫn còn nhìn địa đồ ."

"Tùy tiện nhìn thôi." Chúc Vân Tuyên hững hờ lên tiếng, lòng bàn tay chậm rãi vuốt ve tấm bản đồ trên bàn. Từ bắc ra tay, từ đông hướng tây, cả giang sơn Đại Diễn bỗng chốc thu nhỏ thành một tấm bản đồ này, tuy chỉ là một tờ giấy mỏng, nhưng lại nặng đến ngàn cân.

"Nơi này là kinh thành, " Lương Trinh tiến tới gần đứng sóng vai cùng Chúc Vân Tuyên, sau đó dường như

kề sát gần tới bên tai thấp giọng nỉ non. Đầu ngọn tay của hắn nhè nhẹ chỉ trỏ một nơi ký hiệu màu đỏ chói mắt, đoạn ngừng giây lát, rồi mới tiếp tục chỉ sang biên quan tây bắc trầm giọng: "Còn nơi này, là Quỳnh Quan."

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt lấp loé, lại nghe thấy giọng điệu chứa đựng ý cười giễu cợt của đối phương chầm chậm lên tiếng nói tiếp: "Hạ Hoài Linh đúng là một người có bản lĩnh, lần này rốt cuộc cũng có thể khiến cho đám người Di kia hoàn toàn khuất phục chịu thua, khiến cho bệ hạ hết sức vui vẻ, hai ngày nay cũng ít khi cần dùng đến thuốc."

Giọng điệu của Chúc Vân Tuyên vẫn vô cùng bình thản: "Nếu như bệ hạ có thể an khang, thì dĩ nhiên là chuyện tốt rồi."

"Điện hạ." Lương Trinh khe khẽ gọi, bên trong hơi thở của hắn phả ra một luồng khí nóng khiến cho Chúc Vân Tuyên cảm thấy có chút không mấy thoải mái, bèn nhanh chóng không chút chần chừ tránh né sang một bên. Ý cười bên khóe môi Lương Trinh càng thêm nồng đậm, hắn nói: "Ngài không đến tẩm cung thăm bệ hạ sao? Hiện tại Thần quý phi và cửu hoàng tử đều trông chừng trước giường bệnh của bệ hạ cả ngày lẫn đêm, còn ngài dăm bửa nửa tháng mới đến thỉnh an được một lúc, bộ ngài không sợ bệ hạ trách cứ tội bất hiếu hay sao?"

Chúc Vân Tuyên chỉ trưng ra bản mặt thờ ơ không chút động lòng: "Ngươi cũng biết Thần quý phi và cửu hoàng tử ở đó, còn bảo ta cắm đầu vào chỗ đó làm gì, hơn nữa không phải bệ hạ còn có ngươi hay sao? So với ta, thì e là bệ hạ cần ngươi qua thăm người hơn."

Lương Trình như chẳng chút nào màng đến sự chế nhạo trong lời nói Chúc Vân Tuyên, vẫn nở nụ cười đáp lại: "Sao có thể thế được, ngài là nhi tử của người, còn ta chẳng qua chỉ là một tên ngoại thần mà thôi."

"Ồ." Nếu như đối phương đơn giản chỉ là một ngoại thần bình thường, thì sao có thể được ban thưởng vương tước, thậm chí còn có thể đi lại tùy ý trong cung trong canh giờ này đây. Ai trong chốn hoàng cung này mà chẳng rõ, Lương Trinh xưa nay đều được đãi ngộ khác biệt hơn những người khác.

"Thái y nói, sợ là bệ hạ không thể gắng gượng qua nổi hết mùa đông này."

Ngón tay đang vuốt ve tấm bản đồ của Chúc Vân Tuyên chợt ngưng lại, đồng thời trong ánh mắt chợt lướt qua một cảm xúc kinh hãi rối bời. Lương Trinh lúc này tiến sát lại gần đối phương một chút, một giọng điệu có hàm ý sâu xa khác lại vang bên tai Chúc Vân Tuyên: "Mấy ngày trước, Trương thủ phụ cùng hai vị các lão khác được triệu hồi tiến cung, ngài thử đoán xem, bọn họ vào cung là vì chuyện gì?"

Con ngươi Chúc Vân Tuyên dần trở nên âm trầm hơn: "Ngươi đã biết rõ thì cần gì phải hỏi nữa."

"Điện hạ không cảm thấy hiếu kỳ một chút nào hay sao?"

"Chuyện đã thành ra như vậy, e là trong lòng bệ hạ đã sớm có quyết định, cũng không thay đổi được, bây giờ có tò mò cũng còn được ích lợi gì đây?"

Lương Trinh khẽ cười: "Vậy cũng không phải không có ích, chưa đi đến bước cuối cùng, mọi người ai cũng đều có khả năng, để đi được tới bước kia, chủ yếu cũng do sở tại nhân vi*."

— *Sở tại nhân vi (chuyện do người làm): mọi chuyện thành công hay thất bại đều do con người, muốn xem chuyện đó có thành công không phải xem người đó nỗ lực ra làm sao.*

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nhìn về phía đối phương dò xét: "Sao Chiêu vương không nói thẳng ra đi?"

Lương Trinh cười cười dò hỏi lại: "Chi bằng điện hạ cứ thử đoán xem, ngôi vị này liệu sẽ đề tên ngài, hay là cửu hoàng tử?"

Chúc Vân Tuyên nghe đối phương nói, gương mặt vẫn ngây đơ ra không chút biến sắc hỏi tiếp: "Vì sao chỉ có thể là ta hoặc cửu đệ? Ngươi đừng quên bệ hạ còn có sáu vị hoàng tử khác nữa."

"Đáng tiếc là, hoàng thái tử năm xưa bị người ta vu hại ban chết, còn nhị điện hạ thì do mưu phản kết cục chịu án xử tử. Nếu như hai người bọn họ ở đây, e là cũng không tới phiên ngài, những hoàng tử còn lại cũng không đáng kể, ví như tam điện hạ khờ khạo ngu đần, tứ điện hạ thân thể tàn tật, lục điện hạ lại yêu sớm, còn những vị còn lại đều còn khá nhỏ, trong những người nhi tử có thể nhờ cậy nhất chỉ còn sót lại một mình ngài. Ai ai mà chẳng hiểu rõ ngôi vị hoàng đế này chỉ có thể trao cho đích tử ngũ điện hạ ngài, hoặc là cửu hoàng tử quý báu do tự thân Thần quý phi đang được hết mực sủng ái cưng chiều sinh ra, sao còn có thể nghĩ đến người thứ ba, hơn nữa mà nói, điện hạ ngài không những đã vào triều đường, còn lại là đích tử, còn cửu điện hạ chỉ mới là một đứa nhỏ biết bú sữa, theo như ta thấy, phần thắng khả năng cao thuộc về ngài."

Lương Trinh nhàn nhã kể ra, kế đó còn nháy mắt với Chúc Vân Tuyên đang ở đối diện nhìn chằm chằm mình với ánh mắt đề phòng một cái, bộ dạng hệt như bản thân hắn đang nói tới chuyện gì có vẻ thú vị lắm.

Chúc Vân Tuyên cười giễu đến độ muốn nghiến răng nghiến lợi: "Lương Trinh, ngươi nghĩ gì thì cứ nói dứt khoát ra được, hà tất chi phải quanh co lòng vòng quái gở như vậy? Ngươi nghĩ rằng không có người thứ ba hay sao? Nếu như trên đó đề tên ngươi, thì ngươi là người thứ ba còn gì?"

Lương Trinh cười lắc đầu: "Điện hạ có lẽ đã hồ đồ rồi, ta là người họ Lương, tuy rằng được bệ hạ ưu ái ban thưởng vương tước, nhưng suy ra cho cùng vẫn không phải người nhà họ Chúc, sao có thể ngồi lên giang sơn Chúc gia này được chứ?"

Chúc Vân Tuyên cười cợt: "Được thôi, nếu ngươi đã nói như vậy, thì ta cũng coi ngươi không màng đến ngôi vị này, vậy mục đích hôm nay ngươi tới đây, không phải rốt cuộc muốn nói cho ta biết trên đó ghi tên ai hay sao? Hơn nữa ngươi nói "sở tại nhân vi" là có ý gì? Lần này ngươi lại muốn ta cho ngươi gì nữa đây?"

Lương Trinh không lên tiếng đáp trả, mà chỉ khẽ nheo mắt lại thắm thiết nhìn Chúc Vân Tuyên một lúc, con ngươi của hắn mỗi lúc một âm trầm, ngón tay thì nhè nhè gõ lên mặt bàn như đang đăm đăm chiêu gì đó. Chỉ chốc lát sau, hắn bỗng nhiên giơ tay qua vòng qua eo Chúc Vân Tuyên kéo đối phương đến trước mặt mình. Chúc Vân Tuyên bị động tác bất ngờ của hắn làm cho biến sắc, ngay lúc không phản ứng kịp,

đã bị Lương Trinh đè lên trên bàn, cái chặn giấy đặt trên tấm địa đồ giờ đây bị ai kia hất xuống vang lên một tiếng ầm vang giòn, rồi vỡ tan thành từng mảnh.

Chúc Vân Tuyên căm hận trừng mắt nhìn Lương Trinh: "Ngươi muốn làm gì?!"

Thân hình cao lớn của đối phương đè người bên dưới xuống, sau đó cùng thuận thế cởi xuống thắt lưng của Chúc Vân Tuyên. Hơi thở nóng ấm của Lương Trinh giờ đây phà lên một bên cần cổ trắng nõn của Chúc Vân Tuyên, khiến cho hắn lúng túng xoay đầu đi chỗ khác, bên vành mắt thoáng chốc đỏ bừng lên: ".. Ngươi lại muốn làm nhục ta như vậy sao?"

Lương Trinh khẽ đặt xuống một cái hôn bên gáy Chúc Vân Tuyên, khi hôn xong, đôi môi nóng ướt kia vẫn không chịu rời đi mà dọc theo kề sát đến bên tai đối phương, rồi lại giơ tay ra kìm cằm ai kia lại không cho đối phương tránh né mình: "Điện hạ, chuyện này sao có thể gọi là làm nhục? Rõ ràng đây là chuyện lạc thú ở nhân gian, chẳng phải lần nào làm, ngài cũng vô cùng thích thú hay sao?"

Nói xong đoạn ngừng một lút, rồi bổ sung: "Điện hạ, ngài muốn giang sơn này sao? Vậy để ta giúp ngài, còn ngài dùng thân mình để đổi, có được không?"

Bên trong đại điện lúc này chợt yên tĩnh đến độ một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy được. Sau một hồi trầm mặc dài dằng dặc, Chúc Vân Tuyên chợt nhắm mắt lại khàn khàn lên tiếng: "Đừng làm ở đây."

Một nụ hôn nhuốm mùi tình dục khác rơi vào trên cổ Chúc Vân Tuyên. Bộ dạng của Lương Trinh dường như không hề tiếp nhận ý kiến ai kìa, lúc này đây chỉ vô cùng nhàn nhã giơ tay ra cởi từng lớp y phục trên người dưới thân mình xuống.

Một thứ to lớn bất ngờ đỉnh vào, mặc dù đây sớm đã không phải là lần đầu tiên, thế nhưng Chúc Vân Tuyên vẫn đau đến mức gương mặt trắng bệch không còn chút máu, bản thân phải mạnh mẽ cắn môi mới không kêu ra.

Nơi chật hẹp dưới thân kia hiện tại liên tục bị đâm ra rút vào chà đạp không ngừng, hai chân Chúc Vân Tuyên bị ép vòng qua bên hông Lương Trinh, trông vô cùng đau đớn lắc lư theo từng động tác của hắn. Cả người Chúc Vân Tuyên lúc này run lẩy bẩy, nước mắt rơi như mưa, từng giọt lệ khẽ lướt xuống mái tóc đen óng rối tung, rồi nhẹ nhàng nhỏ xuống tấm địa đồ đang đặt dưới thân mình kia.

Đó là giang sơn Đại Diễn, là nơi gần đến mức hắn có thể chạm tay, nhưng rồi lại xa đến độ bản thân không thể nào với tới được.

Lương Trinh cúi người xuống, đôi môi nhẹ lướt qua đôi mắt đang nhắm chặt của ai kia, rồi lại đến hàng lông mi run rẩy ướt nhòe vì nước mắt, cuối cùng ngưng lại trên đôi môi đỏ thẫm đã cắn ra máu của Chúc Vân Tuyên.

Đầu lưỡi của Lương Trinh đột nhiên trở nên thô bạo cố cạy mở đôi môi đang mím chặt sít sao của Chúc Vân Tuyên ra, sau đó nhanh chóng dò lưỡi đi vào, càn quét tới lui trong cổ họng trơn mềm của đối phương,

đã thế còn tỏ ra cương quyết không chút nhân nhượng mà vờn quanh đuổi theo đến khi bắt được đầu lưỡi của Chúc Vân Tuyên mới thôi. Nước bọt của cả hai hòa quyện vào nhau, Lương Trinh nếm được mùi máu tanh trên đôi môi Chúc Vân Tuyên, điều này như làm khơi dậy thêm tham muốn hung bạo đang cố nhịn lại trong lòng hắn.

Khi vạn vật chìm sâu vào bóng đêm, thì ánh nến cuối cùng còn lại trong đại điện này rốt cuộc cũng được thổi tắt. Hai chân Chúc Vân Tuyên vắt ở bên hông Lương Trinh như không còn chút lực nào trượt thõng, rủ xuống rã rời, thân thể vốn trắng như tuyết kia giờ khắc này đã hằn rõ vô số dấu vết của một cuộc cuồng hoan, tóc tai thì rối bời phủ hết lên nửa gương mặt. Hắn cứ nằm ngay đơ trên bàn như thế, tựa như không còn chút sự sống nào.

Lương Trinh chỉnh trang lại y phục-dường-như-chưa-hề cởi ra chút nào của mình, khi trông thấy Chúc Vân Tuyên thừ ra như thế, con ngươi cũng chợt co rụt lại. Hắn nghiêng người áp sát tới lần hai, đầu tiên là vén tóc đối phương ra, sau đó mới ôm người đặt lên ghế, rồi lại lấy áo khoác đắp lên người đối phương, cuối cùng khẽ nắm lấy tay ai kia thong dong nhắc nhở: "Điện hạ kêu người đi vào hầu hạ tắm rửa thay y phục, rồi nghỉ ngơi sớm chút đi."

Chúc Vân Tuyên từ nãy đến giờ vẫn chưa hề mở mắt ra, bên khoé mắt ửng hồng chỉ toàn là nước mắt.

Cửa điện mở ra rồi lại đóng chặt, kéo theo từng luồng gió ùa vào khiến người ta cảm thấy ớn lạnh. Chúc Vân Tuyên trượt dài ngồi bệt xuống đất, bàn tay đè lên cái chặn giấy đã vỡ tan tác, bị nó cắt trúng một vết ứa máu chảy ra. Người đã bị thương, thế nhưng hắn lại không có chút cảm giác gì, cứ thế mà đờ đẫn ngây ngốc nằm vật ra sàn.

Cửa điện lại mở ra một khe hở nhỏ, lúc này thái giám Cao An há hốc miệng run lẩy bẩy đi vào, đến khi trông thấy Chúc Vân Tuyên trong bộ dạng y phục ngổn ngang nằm trên đất không nhúc nhích, bàn tay còn đang chảy máu, liền nhất thời run chân quỳ xuống đỡ lấy hắn, trong thanh âm còn chứa đựng tiếng bật khóc nghẹn ngào: "Điện hạ…"

Chúc Vân Tuyên chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt hắn giờ đây chỉ còn sót lại sự thù hận rõ đến mức khắc sâu vào trong tận xương tủy. Hắn nhìn thấy thái giám thiếp thân đang luống cuống tay chân khóc nức nở trước mặt mình, bèn khẽ giơ đôi tay dính máu lên dùng sức bóp lấy cổ của đối phương.

"Điện, điện hạ.."

"Chuyện hôm nay, nếu ngươi dám nói ra ngoài, " Chúc Vân Tuyên cắn chặt chặt hàm răng gằn từng chữ một: "Ta hận nhất là đám hạ nhân đâm sau lưng chủ nhân mình, ngươi tốt nhất nên nhớ rõ cho ta."

"Nô tài không dám.. Khụ, nô tài thật sự… Không dám… Khụ.."

Năm đó cũng do huynh trưởng cùng một mẹ sinh ra của Chúc Vân Tuyên tức Chúc Vân Cảnh vì bị thái giám thiếp thân bên mình bán đứng mà phải chịu cảnh vùi mình trong ngục tụ, kết cục còn bị phế truất thái tử ban chết, thành ra hiện tại ai nấy trong điện Khải Tường mà không biết điều Chúc Vân Tuyên kỵ nhất chính là chuyện này.

Một lát sau, Chúc Vân Tuyên chợt nhắm mắt lại, cuối cùng cũng chịu buông lỏng tay ra.

Cao An vội lau nước mắt, rồi nhanh chóng bò dậy đỡ Chúc Vân Tuyên vào trong điện băng bó, sau đó lại ra ngoài kêu người đun nước nóng, để mình tự đem nước nóng vào trong điện rót vào thùng tắm không cho ai rớ tay vào, hiện tại đang hầu hạ Chúc Vân Tuyên tắm rửa.

Cao An nhìn thấy những dấu vết in rõ trên người Chúc Vân Tuyên, chợt buông tiếng thở than lần nữa: "Điện hạ, ngài là hoàng tử, hà tất chi phải như vậy…. "

Chúc Vân Tuyên tựa người vào thùng nước tắm, nhắm mắt lại, thế nhưng vầng trán kia vẫn cứ nhíu chặt không chút thả lỏng nào.

Hà tất chi phải như vậy, hà tất chi… Từ lúc bắt đầu hắn đã sớm biết, việc giao dịch cùng Lương Trinh chẳng khác nào bảo hổ lột da, thế nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác, một khi hắn đã chọn đặt chân đi trên con đường này, thì cũng chỉ có thể tiếp tục đi thẳng về phía trước, không thể quay đầu lại được nữa.

—-

*Nhân ngày hai cháu debut, đầu tiên tui xin bẹp một cái vào mông bé Trinh tội mới chương một đã ngược cục cưng bé con nhà anh Cảnh ( ). Thứ hai là bà Bạch có bảo đã lập dàn ý được gần nửa gì đó rồi, bộ này dài hơn 60 chương (tui hy vọng nó lên tới ba con số:v) và đảm bảo sẽ không kết vội như bộ của anh trai, cho nên mọi người yên tâm nhảy hố nha (*ˇ ˇ*).*

2. Chương 2: Người Sắp Chết

Cam Lâm cung, tẩm điện hoàng đế.

Vừa đặt chân đi đến trước cửa tẩm cung, Lương Trinh liền cởi áo khoác xuống ném cho tên tùy tùng theo sau mình, đại thái giám Phùng Sinh lúc này trông thấy hắn, chợt đứng sang một bên cung kính chào hỏi, rồi nhỏ giọng nói với đối phương: "Tình trạng bệnh hôm nay của bệ hạ lại không được tốt mấy, ban nãy mới hôn mê một trận xong, Thần quý phi nương nương cùng cửu điện hạ cũng đang ở trong đó."

Lương Trinh khẽ gật đầu, sau đó nhấc chân tiến vào trong tẩm cung.

Bên trong căn phòng, một tốp thái y ngồi tụm lại với nhau khẽ thảo luận bàn bạc nhằm tìm ra phương pháp trị liệu, trên gương mặt của bọn họ giờ đây ai nấy cũng đều thể hiện rõ vẻ ủ dột mày chau, còn Chiêu Dương đế vẫn đang nhắm chặt mắt nằm trên giường bệnh, thần sắc trên khuôn mặt trắng bệch tiều tụy, hai má teo hóp lõm sâu xuống, rõ ràng mới chỉ qua tuổi tứ tuần, thế nhưng nhìn như đã là chuông vang lậu tận*, gần đất xa trời.

— *Chuông vang lậu tận: chỉ tuổi già sức yếu.*

Thần quý phi hiện tại dựa vào bên giường, một tay bưng chén thuốc hết sức nhẹ nhàng cẩn thận đút từng muỗng cho Chiêu Dương đế, tay còn lại thì cầm cái khăn tay liên tục giơ lên lau sạch bên khoé miệng giúp đối phương. Viền mắt nàng lúc này đã đỏ bừng hẳn rõ sự mệt nhoài không sao tả được, cho dù bản thân nàng vốn có được nhan sắc xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành cùng độ tuổi đôi mươi, nhưng nhìn qua vẫn không tốt hơn Chiêu Dương đế tuổi già sức yếu đang nằm trên giường bệnh kia là bao. Người ở bên cạnh bệ hạ giờ đây ngoại trừ Thần quý phi ra, còn có cửu hoàng tử Chúc Vân Quỳnh mới được hơn ba tuổi đang ngoan ngoãn ngồi quỳ chân trên đất, cậu bé chỉ cảm thấy hoang mang khó hiểu nhìn phụ hoàng cùng mẫu phi của mình, không dám hó hé tiếng nào.

Lương Trinh thong thả đi tới bên giường, Thần quý phi vừa nhìn thấy hắn liền ngồi thẳng người lại gật đầu chào hỏi: "Chiêu vương."

Lương Trinh nhìn về phía Chiêu Dương đế nằm trên giường bệnh, ban nãy sắc mặt của người vẫn không chút biến đổi nào, thế nhưng ngay khi Thần quý phi gọi hắn, thì người kia lập tức trở nên hỗn loạn cực kỳ. Ngón tay của Chiêu Dương đế bất ngờ động đậy, sau đó chầm chậm mở mắt ra thì thào: "Trinh.. Khụ… Là Trinh nhi tới sao.. Khụ… Khụ…"

Thần quý phi cũng nhanh chóng đứng dậy, nhường chỗ cho Lương Trinh. Lương Trinh chợt ngồi xuống bên giường, rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay Chiêu Dương đế: "Bệ hạ, thần ở đây."

Chiêu Dương đế hết sức chật vật xoay đầu qua, dùng đôi mắt đục ngầu nhìn về phía Lương Trinh, rốt cuộc trong đôi mắt kia giờ đây cũng như có được chút ánh sáng: "Ngươi mau kêu tất cả… Khụ… Đều lui xuống hết đi, trẫm… Trẫm có chuyện… Khụ…. Muốn nói với ngươi."

Đám người thái y lúc này ra thiên điện chờ đợi, còn cung nhân trong điện cũng được Phùng Sinh dẫn lần lượt nối đuôi nhau lui đi. Thần quý phi nắm lấy tay Chúc Vân Quỳnh, nàng là người cuối cùng rời đi, trước khi đi nàng có hơi e dè nhìn Lương Trinh một chút, thế nhưng Lương Trinh chỉ vờ như không biết, không làm ra chút phản ứng nào với nàng.

Trong tẩm điện lúc này đây đã không cỏn một bóng dáng người ngoài nào khác. Chiêu Dương ra hiệu cho Lương Trinh đỡ mình ngồi dậy tựa vào đầu giường, sau đó cứ lặng im như thế mà ngắm nhìn Lương Trinh với dáng vẻ khôi ngô cao lớn, mặt tinh mày lãng trước mặt kia một lúc lâu, đôi mắt từ từ cũng hoen đỏ: "Trẫm cũng tự biết mình cũng không còn sống được bao lâu nữa, Trinh nhi, ngươi có thể gọi trẫm một tiếng.. phụ hoàng được không?"

Lương Trinh lạnh lùng lên tiếng: "Có lẽ bệ hạ hiểu lầm gì rồi, thần vốn là nhi tử của An Nhạc hầu, sao có thể gọi bệ hạ là phụ hoàng được chứ."

"Ngươi biết rõ… Khụ… Ngươi vốn biết rõ ngươi là nhi tử của trẫm, là do trẫm đích thân sinh ngươi ra!"

Lương Trinh nói: "Bệ hạ, thần không hiểu, thần có cha có mẹ, cớ sao có thể do bệ hạ sinh được?"

Chiêu Dương đế nghe vậy chợt đau nhói lòng nhắm mắt lại: "Sau khi sinh ra trẫm chỉ được gặp ngươi đúng một lần, sau đó cha ngươi liền ôm ngươi đi. Nhiều năm trôi qua, trẫm vẫn cứ cho là ngươi sớm đã không còn trên thế gian này, thế nhưng lại không hề nghĩ tới có một ngày ngươi lại về bên cạnh trẫm. Trẫm không những ban vương tước, còn lấy niên hiệu của mình phong hào cho ngươi, thế mà ngươi vẫn chưa hiểu sao… Trẫm biết ngươi không muốn nhận trẫm, này cũng là do trẫm có lỗi với hai cha con các ngươi trước, cho nên trẫm hy vọng có thể tặng những thứ tốt nhất cho ngươi, thậm chí cái ngôi vị này vốn từ đầu cũng của ngươi. Nếu như ngươi muốn, trẫm hiện tại có thể khôi phục lại thân phận đồng thời sửa di chiếu lại."

"Thần không dám. " Lương Trinh trưng ra bản mặt lạnh như băng, sau đó chắp tay cung kính người có quyền lực tối cao trước mặt mình, không chút lay động: "Tấm lòng này của bệ hạ thần nhận không nổi*, chỉ cần bệ hạ đừng khiến thần trở thành mục tiêu công kích là tốt rồi."

— *chiết sát: hưởng thụ quá nhiều phúc mà giảm bớt phúc thọ, hặc có thể hiểu là không nhận nổi.*

"Ngươi thật sự.. không muốn ngôi vị này chút nào hay sao?"

Lương Trinh cười giễu đáp trả: "Bệ hạ lo xa rồi, thần nào dám chứ."

Sau một hồi im lặng dài dằng dặc, Chiêu Dương đế chợt nặng nề thở dài một tiếng: "Bỏ đi, trẫm cũng không muốn ép buộc ngươi."

Chiêu Dương đế đột nhiên lấy ra một tờ thánh chỉ đã sớm chuẩn bị chu toàn nằm trong góc tối ở đầu giường ra, rồi đưa nó cho Lương Trinh: "Ngươi cầm tấm mật chỉ này đi, di chiếu hiện tại trẫm đã đưa cho mấy vị các lão rồi, trên đó có viết sẽ truyền ngôi lại cho cửu đệ của ngươi. Trên danh nghĩa nó được đường muội* ngươi sinh ra, đấy vốn cũng là do trẫm chuẩn bị vì ngươi. Nếu ngươi không muốn ngôi vị hoàng đế này, vậy thì làm nhiếp chính vương đi, thế nhưng nếu lỡ như có một ngày ngươi hối hận thì cứ lấy tấm mật chỉ này ra đoạt lại ngôi vị về."

— *Đường muội: em họ.*

Lương Trinh nhanh chóng mở ra tờ thánh chỉ, trên đó không những khôi phục thân phận đế tử của hắn, mà còn ghi rõ bất cứ lúc nào hắn cũng có quyền phế truất tân đế ngồi lên vị trí này.

Lương Trinh nhìn xem mật chỉ không thôi nhíu mày. Sau khi đọc xong, hắn tỏ ra vô cùng bình tĩnh gấp thánh chỉ lại bỏ vào trong tay áo, rồi khẽ mỉm cười: "Bệ hạ ngài làm như vậy, không lo lắng thiên hạ đại loạn, giang sơn Đại Diễn khó giữ được hay sao?"

Chiêu Dương đế lắp bắp nói: "Nửa đời trước của trẫm cũng vì ngôi vị này mà nóng vội mất khôn làm ra nhiều chuyện sai lầm, ngay cả người mình yêu thương nhất cũng không thể giữ lại cạnh bên, còn nửa đời sau ngày ngày đều phải vất vả lo toan cho.. giang sơn Đại Diễn, hiện tại đi đến cuối đời chỉ mong có thể bù đắp những chuyện bản thân tiếc nuối, nào còn tâm tư đâu bận tâm nhiều chuyện khác…"

"Thật sao?"

Lương Trinh thấp giọng nỉ non, trong giọng nói có chút ý cười giễu không mấy rõ ràng, khiến cho Chiêu Dương đế đang than ngắn thở dài chìm đắm trong hồi ức của chính mình cũng phải quay sang nhìn lại, khi nhìn xong không khỏi cảm thấy sững sờ.

Xưa nay Lương Trinh khi ở trước mặt Chiêu Dương đế đều là bộ dạng kính cẩn nghe lời, mặc dù trong lòng hắn vốn vì nảy sinh oán hận không muốn tỏ ra thân cận với bệ hạ, thế nhưng bệ hạ nói gì hắn cũng nghe theo, hơn nữa mỗi khi làm những chuyện được giao cho cũng cực kỳ khiến bệ hạ hài lòng, chứ chưa bao giờ giống như hôm nay, trong mắt Lương Trinh giờ đây đã không còn sự cẩn trọng cùng cung kính nữa, mà thay vào đó là sự lạnh lùng hòa lẫn chút căm ghét cợt nhả.

"Trinh…"

"Xin bệ hạ đừng gọi thần như vậy nữa." Lương Trinh nói xong chợt đứng dậy, hai tay đan xen nhau lồng vào tay áo đứng trên cao nhìn xuống Chiêu Dương đế, gương mặt thoáng trở nên lạnh lùng hơn: "Thần chỉ sợ bản thân mình sẽ làm tổn thương tấm lòng bệ hạ."

Chiêu Dương đế sửng sốt mất một lúc, sau mới bi thương gằn hỏi Lương Trinh: "Ngươi thật sự hận trẫm đến như vậy sao? Năm đó đúng là trẫm có lỗi với cha ngươi, thế nhưng dù sao bây giờ trẫm cũng đã vì ngươi mà ra tay giết chết thái tử do trẫm một tay nuôi nấng rồi còn gì, thế bây giờ ngươi muốn trẫm phải làm gì nữa đây…"

"Bệ hạ tuyệt đối đừng nói như vậy." Lương Trinh bĩu môi khinh bỉ nói, "Việc bệ hạ phế truất ban chết thái tử có liên quan gì tới ta? Ta được lợi gì sao? Từ xưa tới nay ta vốn không phải người họ Chúc, cũng không dám trèo cao mơ tưởng những thứ không thuộc về mình."

"Ngươi… Khụ."

Chiêu Dương đế khom lưng ho nhiều đến độ đỏ bừng cả gương mặt, Lương Trinh lúc này không hề tiến đến đỡ lấy xoa lưng cho như trước nữa, mà chỉ đứng một bên lạnh lùng nhìn, đợi đến khi đối phương ho xong, mới nói tiếp: "Vậy bệ hạ có biết rõ rốt cuộc bản thân mình có lỗi gì với cha ta sao?"

Chiêu Dương đế đau thương kể lại: "Trẫm ban đầu là vì ngôi vị hoàng đế này mới chọn cách từ bỏ cha ngươi để cưới nhi nữ nhà Tạ gia cùng Hạ gia. Lúc đó trẫm thực sự không chọn lựa chọn nào khác, bởi nếu như trẫm không giành được ngôi vị hoàng đế đồng nghĩa với việc sẽ chết, tuy rằng trẫm không bảo vệ được hắn để hắn bị người nhà họ Tạ giết chết, nhưng tên Tạ Sùng Minh kia cũng đã trả giá bỏ mạng trên đường đi đày, trẫm còn tự mình ban chết thái tử do nhi nữ Tạ gia sinh ra, trẫm…"

"Chắc bệ hạ còn chưa biết, " Lương Trinh lạnh lùng ngắt ngang lời đối phương: "À mà không, bệ hạ cũng biết mà, chỉ là ngươi vốn không chịu thừa nhận mà thôi, từ trước tới giờ cha ta không phải bị ngươi ruồng bỏ, mà căn bản là ông chưa từng để mắt đến mắt đến ngươi, là do ngươi một mực ép buộc ông ấy!"

"Ngươi đừng nói bậy!" Chiêu Dương đế giờ đây bị chọc trúng chỗ đau, thành ra không còn giữ được vẻ hiền từ của một người cha nữa, gương mặt trong thoáng chốc đã trở nên cực kỳ hung tợn.

"Ta nói bậy?" Lương Trinh buông tiếng cười giễu, sự căm thù trong mắt dường như mỗi lúc một rõ: "Cha ta cùng biểu huynh của ông vốn một lòng một dạ với nhau từ thuở nhỏ, vốn là ông trời tác hợp, thế mà ngươi nhất định lại phải chen vào chia rẽ uyên ương, tống biểu huynh của ông ra tận cửa biển, khiến cho đối phương một đi không trở lại, sau đó ngươi còn ép cha ta ở trong cung, bắt ông uống một loại thuốc khiến cho thần trí trở nên mơ mơ màng màng không còn minh mẫn. Ngươi cho rằng ngươi rất vĩ đại hay sao, cứ tưởng thân là đế vương chủ động hiến thân uống thuốc sinh tử mang thai con cho ông là sẽ cảm hóa được, thế nhưng tiếc thay là đến chết ông ấy vẫn vô cùng hận ngươi, ngươi cũng biết chuyện này, nhưng xưa này chưa từng đề cập tới, lúc nào cũng tỏ ra vẻ như bản thân nặng tình, thực ra hèn hạ xấu xa có thừa!"

"Ngươi câm miệng cho trẫm! Câm miệng! Khụ.." Vết sẹo ghê tởm bỗng chốc bị vạch trần, khiến cho Chiêu Dương đế vừa giận vừa hận, trong cơn kích động ho ra máu, sau đó thì thào trách mắng Lương Trinh: "Cho dù trẫm có làm gì thì sự thật là do trẫm sinh ngươi ra! Ngươi vốn là nhi tử của trẫm! Ngươi không thể nói như vậy với trẫm được!"

Nhìn thấy bộ dáng như trò hề của đối phương, ánh mắt Lương Trinh dần trở nên âm u, hắn cứ thế mà đứng, một lát sau, mới bất ngờ nở nụ cười, dưới ánh nến chiếu rọi, gương mặt đang cười của Lương Trinh trở nên quỷ dị vô cùng. Lương Trinh lại im lặng thêm hồi nữa, sau mới khẽ nhả ra ba chữ: "Ta. Không. Phải."

Chiêu Dương đế nghe hắn nói vậy liền tức đến run người tím mặt: "Ngươi chớ có ở đây ăn nói linh tinh! Ngươi là do trẫm mười tháng mang thai khổ cực mới sinh ra được! Thế mà giờ lại đi chọc tức trẫm, đúng là đồ bất hiếu! Ngươi sao có thể… Vô liêm sỉ đến như vậy hả!"

Lương Trinh tiến về trước một bước, nhằm cho Chiêu Dương đế có thể thấy rõ được gương mặt của mình, sau đó lên tiếng, từng câu từng chữ trong lời nói đều chứa đựng sự trào phúng: "Bệ hạ thử nhìn kỹ càng cẩn thận lại thử xem, gương mặt của ta, có chút nào giống với bệ hạ hay không?"

Dưới ánh nến, gương mặt của Lương Trinh được khắc họa rõ mồn một trong hai con ngươi của Chiêu Dương đế. Gương mặt của chàng thanh niên kia mang đầy khí khái anh hùng hừng hực, phải nói là giống nhị lang Lương gia đến bảy phần. Chiêu Dương đế chưa bao giờ hoài nghi, bởi từ trên xuống dưới nhà họ Lương chỉ còn hai cha con Lương Trinh là có bộ dáng như vậy, huống chi trên lòng bàn chân Lương Trinh còn có một cái bớt đỏ, giống y như đúc với đứa nhỏ mà năm đó Chiêu Dương đế chỉ gặp đúng một lần trong đời rồi thôi kia.

Chỉ là vẻ mặt Lương Trinh giờ khắc này thể hiện rõ sự chắc chắn tuyệt đối, không hề có chút nào là diễn, khiến cho Chiêu Dương đế cũng thấy lạnh cả người, trong lòng bỗng nhiên đã không còn xác định rõ được nữa, nếu như người trước mặt không phải là nhi tử của hắn…

"Bệ hạ lúc này có phải đang cảm thấy hối hận chuyện mình năm đó không nề tình nghĩa mà ban chết cho vị thái tử kia phải không?" Lương Trinh nở một nụ cười kỳ quặc, bộ dạng cứ như nghe được chuyện gì thú vị khiến cho bản thân cảm thấy hứng thú không thôi vậy.

Tay Chiêu Dương đế cuộn tròn thành nắm đấm không nhịn được mà run lẩy bẩy, lúc trước.. Lúc trước hắn dĩ nhiên là không tin thái tử sẽ làm ra mấy chuyện mưu nghịch phạm thượng này, dù gì đứa nhỏ này cũng là một tay hắn nuôi nấng lớn lên, có bản tính gì hắn cũng là người hiểu rõ nhất. Mặc dù hoàng thái tử mềm lòng lại hay tùy hứng, thế nhưng lại là đứa hiếu thuận nhất, khi đối phương mới phạm sai lầm, mặc

cho văn võ cả triều khăng khăng lên tiếng đòi phế bỏ, thế nhưng hắn vẫn muốn dốc sức bảo vệ đứa con này, mãi đến khi lại xảy ra chuyện thuật vu cổ ở Đông cung, sau đó liên tiếp xảy ra hàng tá chuyện khác, thì đồng thời lúc này, Lương Trinh lại bất ngờ xuất hiện, người con mà hắn nhớ nhung tưởng như không còn này.. lại xuất hiện ngay lúc hắn thất vọng nhất với người con thái tử kia của mình, sau đó lại để hắn phát hiện ra được chuyện người nhà họ Tạ giết đi người hắn yêu nhất, còn hại hai cha con hắn chia cách mười mấy năm, Lúc bấy giờ hắn sao có thể không oán hận cho được, lại bắt đầu giận chó đánh mèo, còn ấp ủ tâm tư muốn đưa đế vị này lại cho Lương Trinh, đành nhân cơ hội này ban chết thế tử, vậy mà… vậy mà hiện tại Lương Trinh lại nói, đối phương căn bản không phải là con của hắn.

"Ngươi đúng là tên vô liêm sỉ… Là ngươi đang lừa trẫm, là cố ý muốn lừa trẫm để khiến trẫm tức giận…" Chiếu Dương đế lại ho ra một ngụm máu tươi, nói năng cũng trở nên lộn xộn.

Lương Trinh "chậc" một tiếng: "Bệ hạ hà tất chi phải tức giận, tuy ta và ngươi không phải cha con, thế nhưng ta vẫn là học được không ít hành vi đê tiện của ngươi, này cũng xem như không uổng cái duyên giữa ta và bệ hạ."

"Ngươi…Ngươi có ý gì?!"

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại, bên khóe môi cong ra một nụ cười gần như hòa nhã: "Ngũ điện hạ vừa ngoan ngoãn lại đáng yêu.. Coi như nợ cha con trả đi, huống chi, trên người hắn còn chảy dòng máu người họ Tạ."

"Cái tên súc sinh này!"

Chiêu Dương đế kích động đến mức giơ tay định tóm lấy vạt áo Lương Trinh, thế nhưng lại bị Lương Trinh hững hờ đẩy một cái, khiến cho đối phương vốn không còn chút sức nào để chống cự ngã đổ về lại giường, liên tục ho ra từng ngụm máu. Chiêu Dương đế lớn tiếng gọi người vào, thanh âm khàn khàn thì thào kia liên tục vang vọng trong tẩm điện, thế nhưng vẫn không có một ai đáp trả lại.

Lương Trinh đứng ở bên giường, lạnh lùng nhìn: "Vì sao bệ hạ lại kích động như vậy? Ta cùng ngũ điện hạ vốn không phải là huynh đệ, có gì mà không được?"

Hai mắt Chiêu Dương đế đỏ au, cắn chặt răng gặng hỏi: Rốt cuộc.. ngươi…là ai?"

Lương Trinh qua loa trả lời: "Tất nhiên là nhi tử của cha ta rồi, bằng không thì bệ hạ cho là vết bớt trên người ta từ đâu mà tới, cái này cũng bởi vì ta là nhi tử của cha ta."

"Trẫm không tin!" Chiêu Dương đế lại trở nên kích động lần nữa: "Sao hắn có những hài tử khác được! Hắn không có thành hôn, với tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ không làm ra mấy hành vi lén lút qua lại cùng người khác!"

Lương Trinh nhắm mắt lại: "Vốn là không, thế nhưng cũng nhờ phúc của bệ hạ, là bệ hạ muốn đẩy phụ thân ta vào chỗ chết, cho nên cha ta chỉ muốn để lại chút huyết thống cho phụ thân ta mà thôi."

Trên mặt Chiêu Dương đế như không thể tin được, run run giọng nói: "Ngươi.. ngươi là hài tử hắn sinh cho Tiêu Quân Bạc sao, hắn thành ra như vậy rồi mà cũng phải sinh ra cho người kia một đứa con, hắn sao dám.. Vậy nhi tử của trẫm đâu.. Nhi tử của trẫm đang ở đâu…"

Lương Trinh lạnh lùng nhìn Chiêu Dương đế, đoạn hờ hững nhả ra đúng hai chữ: "Chết rồi."

Lời tác giả: Bi kịch của lão hoàng đế là ở chỗ bức thụ làm công. (có nghĩa là cha Lương Tuyên vốn là thụ mà bị bắt lên làm công, lòng của ông chỉ hướng về người biểu huynh tức Tiêu Quân Bạc kia mà thôi)

3. Chương 3: Hoàng Đế Băng Hà

Bóng đêm dần chìm sâu, bên trong tẩm điện lúc này càng trở nên âm u lạnh lẽo hơn, nơi đây yên tĩnh đến mức như chỉ còn nghe thấy được tiếng ảnh nến chảy bập bùng vang vọng trong đêm đen.

Lương Trinh nhìn cái gã Chiêu Dương đế đang đau đớn bi ai không sao tả được ở trước mặt mình, chợt lẳng lặng cợt nhả: "Khánh Huệ thái hậu ngay từ đầu đã biết chuyện ngươi lấy thân đế vương của mình mang thai con cho cha ta, còn lo lắng cha ta sẽ hại đến nước đến dân, thế nhưng lại không muốn giết ông vì sợ làm tổn thương đến mối quan hệ mẹ con này, thành ra mới đưa cha ta vào một ngôi miếu ở ngoài cung. Cha ta ở trong miếu sinh ta ra, khi ta còn chưa sinh ra được bao nhiêu ngày, thì người của ngươi bỗng nhiên tìm thấy được ông, rồi mang ông về cung, mục đích của ngươi là muốn cha ta tận mắt chứng kiến ngươi sinh con, rồi lấy việc đó cảm hóa ông ấy. Tiếc thay là cha ta không hề có chút bị lay động nào, sau khi ngươi sinh con xong liền mê man ngất đi, ngay lúc đó hoàng hậu của ngươi đột nhiên tìm đến. Bà ta vì sợ đứa con này về sau sẽ tranh đoạt vị trí thái tử của con trai mình, cho nên mới gọi cha ta đến kêu ông đem nó đi, lúc cha ta vừa quay lại trong miếu, thì huynh trưởng hoàng hậu tức Tạ Sùng Minh đã dẫn người đến truy sát."

Chiêu Dương đế cắn chặt răng đến độ bật ra tiếng răng rắc, khuôn mặt thì vặn vẹo trông đáng sợ cực kỳ. Lương Trinh chẳng màng để ý tới đối phương, tiếp tục nói: "Cha ta căn bản cũng biết mình khó thoát được kiếp này, lại không đành lòng để đứa nhỏ kia chết cùng, thành ra mới nhờ một tiểu hòa thượng trong miếu đến An Nhạc hầu nhắn giúp, muốn bọn họ đến ôm đứa nhỏ này đi, tiếc là còn chưa kịp đợi được người bên hầu phủ, thì Tạ Sùng Minh đã dẫn binh đuổi đến, trong lúc hốt hoảng cha ta chỉ còn nước ôm đứa bé lên núi, cuối cùng bị bị bức ép đến mức phải nhảy xuống vực tự sát."

Những chuyện này từ mấy năm trước khi Lương Trinh được đưa đến trước mặt Chiêu Dương đế có từng được người bên An Nhạc hầu báo cáo qua. Do lúc trước hoàng đế cứ tưởng rằng người lần hai dẫn hắn rời cung rồi ra tay sát hại là Khánh Huệ thái hậu, cho nên năm đó hoàng thái hậu cũng chỉ sống được hai năm rồi "chết vì bệnh", mãi đến khi người An Nhạc hầu tận miệng nói ra mới biết mọi chuyện đều là do người họ Tạ làm, hoàng hậu cũng có liên can vào, vật chứng nhân chứng đều có đủ, cho nên mới ra quyết định ban chết cho đứa con thái tử kia, lúc đó làm vậy cũng là vì cho rằng, bản thân mình đã tìm được người con ngỡ đã mất kia.

Ai mà ngờ được những chuyện kia hóa ra lại là công dã tràng, hắn thân là đế vương lại tùy tiện đi giở thủ đoạn với người khác, cuối cùng lại bị đâm một nhát trả lại. Chiêu Dương đế căm phẫn đến mức dường như muốn điên lên, trừng mắt nhìn Lương Trinh, chỉ hận không thể xé nát đối phương thành từng mảnh.

Lương Trinh cười khảy kể tiếp câu chuyện: "Tiếp theo sau đó người của phủ An Nhạc hầu cũng đến, lão trụ trì trong miếu biết chuyện của cha ta, bản thân ông ấy cũng đang giấu ta, vì thế ta mới không bị người của ngươi phát hiện. Ông ấy không nỡ để ta ở lại trong miếu chịu khổ, cho nên liền giao ta cho phủ An Nhạc hầu. Người của hầu phủ lúc bấy giờ cứ cho rằng ta là con của hoàng đế, là do ngươi sinh cho cha ta, thành ra cũng ôm ta trở về, cũng trùng hợp là vào ngay lúc đó, đứa con của phu nhân hầu gia vừa mới sinh chưa được bao nhiêu ngày đã không may chết yểu, bởi thế cho nên ta liền trở thành con của hai người bọn họ."

"Vì lẽ đó, ta thật sự không phải là con trai của ngươi, con trai của ngươi từ hai mươi năm trước đã cùng cha ta nhảy xuống vực chết rồi, chuyện này, cũng chính là báo ứng nhỉ."

Ngay khi âm cuối cùng được cất ra, hoàng đế bỗng nhiên cất cao giọng gào thét bổ nhào tới, bộ dạng trông như muốn liều mạng với Lương Trinh. Lương Trinh thấy vậy, chỉ thong dong nhàn nhã nghiêng người tránh sang một bên, sau lại nhìn hoàng đế đang nằm vật vờ khó coi trên mặt đất lên tiếng cười nhạo: "Bệ hạ vẫn nên tiết kiệm chút khí lực này đi, đều là những chuyện đã qua, hà tất phải kích động đến thế làm gì."

Khắp người Chiêu Dương đế giờ đây dính nhơm nhớp đầy máu. Gã ta trừng mắt tức giận nhìn Lương Trinh, trong đôi mắt đục ngầu lộ ra sự tàn nhẫn khát máu: "Trẫm muốn giết… ngươi… Muốn… giết… ngươi."

"Đến bây giờ mà ngươi vẫn còn chưa hiểu sao?" Lương Trinh lắc đầu nói tiếp, "Bệ hạ đúng là bị tuổi già làm cho hồ đồ rồi, ngươi xem ban nãy bản thân mình hô lớn tiếng như vậy, nhưng cuối cùng có ai nghe thấy tiếng ngươi chạy vào không?"

Chiêu Dương đế sợ hãi cả kinh, đành ôm cổ họng cố gào thét hô vang lần nữa: "Người đâu! Người đâu! Mau đến đây cho trẫm!"

Trả lời lại gã cũng chỉ có những tiếng rít vang của những cơn gió rét lạnh không ngừng cuốn qua bên phía ngoài cửa sổ. Lương Trinh đứng ở nơi khuất sáng, khẽ nheo mắt âm trầm nhìn người trước mặt đang gào thét điên loạn không còn chút khí chất đế vương nào, chợt có chút cảm xúc không sao nói được hằn sâu trong đôi mắt.

Hồi lâu sau, chỉ nghe thấy hắn đột nhiên sâu xa khẽ rầm rì: "Tấm chân tình sâu sắc này của bệ hạ đúng là khiến cho người ta phải có cái nhìn khác, ngươi đem binh quyền ở vùng kinh đô này giao lại hết cho ta, ta đương nhiên phải lợi dụng nó rồi, đáng tiếc là ta vốn không có hứng thú gì với ngôi vị hoàng đế của Chúc gia các ngươi, nhưng ngươi cứ an tâm, người ngồi trên vị trí vẫn là con trai của ngươi, còn về vấn đề người đó là ai, thì do ta tự mình quyết định."

"Hỗn…" Cơn giận dữ của Chiêu Dương đế bắt đầu sôi sùng sục, gã ta lại ho ra một ngụm máu lớn, rốt cuộc cũng ngất đi.

Cửa điện lúc này được đẩy ra, Lương Trinh đi ra ngoài điện, trông thấy Phùng Sinh đang cúi đầu đứng ở

cạnh cửa chờ. Lương Trinh hất cằm ra lệnh cho Phùng Sinh: "Sức khoẻ của bệ hạ không tốt hơn chút nào, vẫn tiếp tục mê man bất tỉnh, các ngươi mau vào hầu hạ cho bệ hạ đi."

Ánh mắt Phùng Sinh chợt lóe lên, sau đó ra vẻ vâng lời cung kính đáp lại: "Dạ vâng."

Bên ngoài Cam Lâm cung lúc này, Chúc Vân Tuyên một thân áo khoác da cáo, tay ôm túi sưởi đang chầm chậm đi tới. Chiếc đèn lồng ở trong tay người thái giám đi sau chiếu vào lớp tuyết đọng trên sân, vô tình rọi ra một mảnh ánh sáng lờ mờ ấm áp. Lương Trinh thấy vậy khẽ dừng bước lại, nhìn đối phương dần dần tiến về phía mình, bên khoé môi song cũng đã giương ra một độ cong nhàn nhạt không ai thấy được.

Chúc Vân Tuyên đến gần, khi bốn mắt hai người đụng nhau, hắn chi khe khẽ gật đầu như lời chào hỏi. Lương Trinh cười cười hỏi người trước mặt mình: "Đã canh giờ này rồi mà điện hạ còn đến thăm bệ hạ sao?"

Chúc Vân Tuyên nói: "Nghe người ta nói phụ hoàng ta lại không khoẻ, cho nên định tới thăm một chút."

"Này e là điện hạ đi muốn chuyến tay không rồi, bệ hạ ban nãy nôn ra máu vừa mới hôn mê, hiện tại bây giờ điện hạ có vào cung thì hắn cũng không biết."

Chúc Vân Tuyên liếc mắt nhìn về hướng tẩm điện đang sáng choang đèn đuốc hằn lên những bóng hình nặng trĩu, chợt ra vẻ bình tĩnh lên tiếng: "Nếu đã như thế, thì ngày khác ta lại đến vậy."

"Để ta đưa điện hạ về."

Lương Trinh cũng có cung điện của mình ở trong hoàng cung, nơi đó cách điện Khải Tường không xa, cho nên hai người bọn họ cùng nhau trở về. Cả hai người họ hiếm khi nào có được những khoảnh khắc bên nhau yên tĩnh như lúc này đây. Lương Trinh cùng Chúc Vân Tuyên cứ thế mà sóng vai bước đi trong đêm tối, tạo ra hai vệt bóng dài hằn lên lớp tuyết phủ trên đất, thỉnh thoảng hai chiếc bóng ấy còn vô tình đắp chồng với nhau.

Khi đi tới phía ngoài điện Khải Tường, Chúc Vân Tuyên gật đầu lần hai với Lương Trinh, ra hiệu đối phương có thể ngừng lại được rồi, sau đó khi bản thân hắn đang định đi vào thì Lương Trinh đột nhiên lên tiếng, gọi hắn lại: "Điện hạ."

Chúc Vân Tuyên quay đầu trở lại, trong ánh mắt theo quán tính còn chứa đựng sự đề phòng nhìn đối phương. Lương Trinh đang đứng trong màn đêm, dường như sự âm u tối tăm đó càng làm nổi bật lên ý cười có như không thoáng lướt qua trong đôi mắt, hắn gọi xong, khẽ giơ tay lên.

Vẻ mặt Chúc Vân Tuyên lập tức trở nên cứng ngắc xoay mặt đi chỗ khác tránh né, thế nhưng cánh tay của Lương Trinh chỉ đơn giản đặt lên vai của đối phương, rồi nhẹ nhàng phủi đi những bông hoa tuyết đọng lại trên vai áo, lúc sau mới khẽ bật cười: "Điện hạ đang căng thẳng chuyện gì?"

Trên gương mặt Chúc Vân Tuyên vẫn không chút biến sắc, còn nội tâm bên trong đang dần bình tĩnh lại kia đột nhiên xuất hiện một sự bài xích theo bản năng, khẽ hững hờ nói: "Chiêu vương nghĩ nhiều rồi."

Nói xong, bản thân hắn cũng không muốn ở đây tranh co nhiều lời nữa. Khi đang định đi vào điện lần hai, thì cái tên Lương Trinh kia lại lên tiếng gọi, sau đó đi lên trước một bước đứng đối diện với Chúc Vân Tuyên, rồi cứ thế mà từ từ áp sát lại gần. Chúc Vân Tuyên khó khăn lắm mới nhịn được không giơ tay đẩy người kia ra, sắc mặt giờ đây càng trở nên khó coi: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Lương Trinh cười nhìn hắn: "Vậy điện hạ cho là ta muốn làm cái gì?"

Vẻ mặt Chúc Vân Tuyên càng trở nên lạnh hơn, hắn im lặng một lúc, đoạn nói: "Chỉ hy vọng Chiêu vương có thể hết lòng tuân thủ cam kết."

Lương Trinh nói như chuyện hiển nhiên: "Đó là đương nhiên rồi."

Chúc Vân Tuyên không hề nói nữa, chỉ lập tức xoay người rời đi.

Mắt nhìn bóng lưng kia dần xa khuất, ý cười bên môi của Lương Trinh cũng chậm rãi biến mất theo, thay vào đó là một cảm xúc sâu thăm thẳm không sao lường được hiện lên trong con ngươi.

Từ sau đêm đó đến nay, Chiêu Dương đế vẫn chưa tỉnh lại, đám thái y trong cung cũng bó tay toàn tập, bầu không khí từ trên xuống dưới trong hoàng cung giờ đây cũng bị bao phủ lên một sự vắng lặng âm u đến kỳ dị. Tất cả mọi người đều hướng mắt dõi theo động tĩnh của Cam Lâm cung, càng đi đến gần bước kia, thì càng không có ai dám manh động.

Mãi đến tận đêm khuya ngày thứ ba, ngay lúc Chúc Vân Tuyên vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên bị người đánh thức dậy. Cao An quỳ gối bên giường lo lắng nhắc nhở hắn: "Điện hạ người mau lên, người bên Cam Lâm cung đã đến rồi, lần này e là bệ hạ có chuyện không may."

Cơn buồn ngủ trong nháy mắt biến mất hết sạch, Chúc Vân Tuyên nghe xong vội vàng đứng dậy thay y phục, sau đó đi đến phương hướng Cam Lâm cung.

Trên đoạn đường đến đâu đâu cũng có tiếng bước chân vội vã của đám người cung nhân, bọn họ la hét chen nhau đến hỗn loạn, đội quân cấm vệ tuần tra hoàng cung giờ đây cũng đông hơn so với thường ngày. Trong lòng Chúc Vân Tuyên bắt đầu rối bời không sao yên được, mãi cho đến khi bản thân đi đến ngoài tường Cam Lâm cung liền gặp được Lương Trinh.

Gương mặt Lương Trinh vẫn thong dong điềm tĩnh như bao ngày, còn tư thái dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay. Chúc Vân Tuyên nhìn thấy hắn xong, bỗng nhiên trong lòng càng trở nên nôn nóng không sao nói thành lời, lập tức mở miệng chất vấn: "Ngày hôm đó rốt cuộc ngươi đã cùng phụ hoàng nói cái gì? Vì sao khiến người ngất xỉu hôn mê đến giờ chưa tỉnh lại?"

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại, lẳng lặng nhìn bộ dạng khóe mắt đỏ hoen vì đau thương mà thất thố của Chúc Vân Tuyên, chợt trầm giọng nói: "Điện hạ hiện tại còn có tâm trạng quan tâm đến chút chuyện vặt vãnh này? Không phải ngài nên nhanh chóng đi đến Cam Lâm cung gặp bệ hạ lần cuối như bao người khác, rồi chờ đợi di chiếu ban ra hay sao?"

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, hắn làm sao không biết chuyện giờ khắc này chuyện bản thân nên làm nhất chính là mau chóng đến Cam lâm cung để tránh cho người khác chiếm tiên cơ*, nhưng dù sao chuyện cũng đã đi đến nước này rồi, tuy rằng lúc trước bản thân hắn có rất nhiều oán hận căm ghét hoàng đế, thế nhưng hiện tại đều đã biến thành những cảm xúc rối ren phức tạp khó mà diễn tả thành lời, đến cuối cùng, hắn vẫn là không đành lòng đi tới để nhìn cảnh tưởng ấy, bởi dù sao đối phương cũng là phụ hoàng của mình.

— *Tiên cơ: thời khắc mấu chốt quan trọng quyết định tương lai.*

"Lời cuối cùng của bệ hạ.. người đã nói cái gì với ngươi?"

Lương Trinh cong cong khóe môi nói ra một câu ý tứ mập mờ: "Điện hạ hẳn sẽ không muốn biết đâu, những chuyện dơ bẩn kia chỉ tổ làm dơ lỗ tai điện hạ ngài mà thôi."

"Ngươi.."

"Điện hạ chớ nên tức giận, hiện tại không phải lúc tính toán mấy chuyện này." Lương Trinh đi lên trước đưa tay ra. Chúc Vân Tuyên thấy vậy khẽ cúi đầu nhìn, thì thấy đối phương cầm lấy chiếc khăn đưa tới bên tay hắn.

Thấy ai kia không chịu nhận lấy, Lương Trinh liền nhắc nhở: "Trước tiên lau nước mắt đi, vẫn chưa tới lúc khóc đâu."

Chúc Vân Tuyên cười cợt: "Ngươi thì sao? Bộ dạng bình tĩnh như vậy không sợ bị người ta xoi mói hay sao?"

Lương Trinh như chẳng màng đến chuyện này: "Ta vốn không giống với điện hạ, điện hạ là con trai của bệ hạ, còn ta chẳng qua một kẻ ngoại thần mà thôi."

Chúc Vân Tuyên giương mắt nhìn hắn, lời định nói đến bên môi bỗng dưng lại chần chừ do dự, cuối cùng vẫn không nói gì, mà chỉ nhận lấy chiếc khăn.

Giờ khắc này từ trong ra đến ngoài Cam Lâm cung đã quỳ đầy người, khắp nơi đều là tiếng khóc than nức nở, còn bên trong tẩm điện, các hoàng tử công chúa, phi tần trong hậu cung cùng tôn thất vương công* đều đã có mặt toàn bộ, không những thế, mấy vị trọng thần nội các được triệu hồi có mặt từ đêm qua cũng đông đủ. Thần quý phi dẫn cửu hoàng tử ra quỳ ở trước nhất, hiện đang nằm nhoài bên giường gào khóc, còn Chiêu Dương đế nằm trên giường vẫn nhắm chặt hai mắt, hiện tại hít vào nhiều nhưng lại thở ra không bao nhiêu.

— *Tôn thất vương công: dòng dõi quý tộc bên vua.*

Chúc Vân Tuyên từ nãy đến giờ vẫn không ngóc đầu lên nhìn, hắn chỉ cảm thấy rối bời, song cũng lẳng lặng đi tới bên trong đám hoàng tử quỳ xuống, còn Lương Trinh ở bên đám người tôn thất vương gia kia cũng đã vén vạt áo lên, sau đó ra vẻ quy củ quỳ xuống.

Chiêu Dương đế nằm trên giường dường như cảm giác được, bèn chầm chậm mở mắt ra, đảo con ngươi gian nan nhìn hết một vòng trong đám người. Khi hắn tìm thấy được Lương Trinh, cánh tay bên người khẽ động đậy tựa như muốn giơ lên, bên môi cũng giật giật nhưng chỉ có thể phát ra mấy thanh âm ê a khàn khàn. Đột nhiên vào lúc này, gã ta bỗng giương cổ lên, dùng sức trừng to hai mắt, một giây sau bất ngờ đổ rạp về giường, hai bên mí mắt cũng nhắm lại.

Người thái y đứng đầu nhanh chóng dịch đến quỳ trước giường bắt mạch, một lát sau, gã ta chợt hốt hoảng quay ra quỳ rạp dập đầu xuống đất. Thần quý phi khóc đến đau xé ruột gan, trong lúc đó, những tiếng buồn bã khóc than khác cũng đồng thời vang vọng trong bốn bức tường tẩm điện này.

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lẳng lặng từ khóe mắt trào ra.

4. Chương 4: Sóng Gió Ngôi Vị

Đêm tối hôm nay chìm sâu đến mức như không còn một tia sáng nào hiện hữu, vào ngay thời khắc âm u ảm đạm nhất trước lúc bình minh, trên khoảng trời bất chợt vang lên một tiếng chuông âm vang đến độ muốn hất tản đi lớp sương mù dày đặc đen kịt. Nó cứ vang vọng kéo dài như thế một lúc lâu trên hoàng thành.

Hoàng đế băng hà**.**

Chúng quan lại quỳ ở phía ngoài sau cửa cung, ai nấy đều quỳ rập đầu trên mặt đất lên tiếng than khóc.

Trong Cam Lâm cung, thủ phụ Trương Niên Linh run run nâng lên hộp gấm đựng di chiếu, sau đó từ từ mở ra dưới sự chứng kiến của vô số con mắt xung quanh. Ngay cả Thần quý phi khóc đến muốn ngất đi cũng bắt đầu lấy khăn lau mặt, một bên chuyển sang thút thít nhỏ tiếng, một bên dùng cặp mắt đỏ hoen óng ánh nhìn chằm chằm từng động tác của Trương Niên Linh.

Chúc Vân Tuyên cụp mắt, khoé mắt của hắn giờ cũng ửng hồng, trên gương mặt căng thẳng dần hiện ra sự lạnh lùng, bàn tay vùi trong ống tay áo lớn đã nắm chặt cuộn tròn lại.

Trương Niên Linh chậm rãi mở thánh chỉ ra trầm giọng thì thầm: "Trẫm dùng chút tài mọn mình, nhận lấy hồng nghiệp tổ tông, tuần tự được hai mươi bốn năm, cai quản đất nước, ngày đêm lo nghĩ thái bình cùng an nguy… Cửu hoàng tử Chúc Vân Quỳnh thông minh hơn người, sớm rèn nên phẩm hạnh, thích hợp để kế vị ngôi vị hoàng đế… Nay tân đế vẫn còn nhỏ, cần phải chuyên tâm học tập rèn luyện, mà Chiêu vương Lương Trinh phẩm chất tốt đẹp tài năng xuất chúng, nổi trội trong đám người, thay quyền trông

coi đất nước, chính sự quốc gia, toàn bộ theo huấn thị suy xét thi hành… Chiêu chỉ ban ra ngoài, cho mọi người cùng biết."

Đầu ngón tay Chúc Vân Tuyên bấm chặt vào trong lòng bàn tay, bản thân cố gắng cắn răng kiềm chế lại.

Khi Trương Niên Linh hạ xuống câu chữ cuối cùng, bên trong đại điện chợt yên tĩnh một lúc, sau chốc lát liền có người đỡ cửu hoàng tử đang mê man chỉ biết khóc đưa lên.Trương Niên Linh dẫn đầu đám các thần quỳ gối xuống trước mặt tiểu hoàng tử, đang định bái kiến tân đế.

Lương Trinh ở sau đám người chợt lên tiếng: "Chờ đã."

Trương Niên Linh lập tức nhíu mày, trầm giọng nhắc nhở hắn: "Chiêu vương có lời gì muốn nói, thì để lát nữa rồi nói sẽ tốt hơn."

"Chậm trễ nữa sẽ không kịp."

Lương Trinh chậm rãi đứng lên, sau đó thả nhẹ bước chân hết sức thong dong tới bên cạnh Trương Niên Linh. Thần quý phi tức giận trừng mắt, đang định đi ra ngắt ngang, thế nhưng căn bản Lương Trinh chẳng còn rảnh rỗi đâu để ý đến, chỉ hỏi Trương Niên Linh: "Có thể cho bản vương xem thử di chiếu không?"

Trương Niên Linh cau mày: "Chiêu vương là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi hoài nghi di chiếu này là giả sao?!"

Lương Trinh lạnh lùng đáp trả: "Có giả hay không thì phải nhìn mới biết được, Trương các lão hà tất chi phải lo lắng như vậy, lẽ nào cũng đang thấy chột dạ hay sao."

Trương Niên Linh nghe xong ngớ người, lập tức trở nên giận dữ: "Ăn nói bừa bãi! Thằng nhãi ranh kia chớ vội nói xấu lão phu!"

"Vậy thì mau chóng đưa di chiếu ra cho mọi người nhìn thử đi." Tuy giọng điệu Lương Trinh hết sức nhẹ bâng, thế nhưng tư thái lại cực kỳ kiên định, như không cho kẻ nào được xía vào.

Không chỉ có Trương Niên Linh, mà hai vị các lão đồng thời chịu trách nhiệm bảo quản di chiếu khác cùng gã cũng đỏ mặt tía tai, bởi căn bản thứ mà chúng văn thần coi trọng nhất chính là danh dự của chính mình, chớ nói đến chi việc Lương Trinh hoài nghi còn là tội lớn liên lụy đến cửu tộc.

Vẻ mặt của mọi người trong điện giờ khắc này cũng thay đổi, bọn họ bắt đầu dùng ánh mắt hoài nghi đổ dồn lên ba vị các lão Trương Niên Linh, chợt có một người trong đám tôn thất vương công lên tiếng đi đầu: "Nếu đã như thế, thì mấy vị các lão cứ đưa di chiếu cho bọn ta xem thử đi!"

Chúc Vân Tuyên bình tĩnh nhìn người vừa mới lên tiếng kia, đối phương là Hiển vương – đường huynh của Chiêu Dương đế. Về những vương gia nhà họ Chúc, nếu không tính những người được sắc phong tại đây,

thì Chiêu Dương đế hiện tại đã không còn người huynh đế ruột thịt nào còn ở lại trong cung, vị Hiển vương này xem như cùng thế hệ với Chiêu Dương đế, thành ra cả hai có mối quan hệ cực kỳ thân thiết, người kia cũng được Chiêu Dương đế tiếp đãi hết sức nồng hậu, đến mức mà đám hoàng tử khi đi trên đường thấy gã, cũng phải cung kính gọi một tiếng hoàng bá phụ.

— *Đường huynh: anh họ*

Trương Niên Linh tức giận không thôi, thành ra không thể không đem di chiếu đưa cho Lương Trinh: "Chiêu vương mở to mắt ra mà nhìn cho rõ! Đây là di chiếu tự tay bệ hạ viết khi còn sống, có thể là giả được hay sao!"

Gương mặt Lương Trinh không chút biến sắc nhận lấy, nhanh chóng xem qua một lần, sau đó ánh mắt chợt xuất hiện sự âm trầm: "Vừa khéo**,** ở chỗ bản vương cũng có một phần di chiếu cũng là do chính bệ hạ tự tay viết khi còn sống, bản vương cũng không biết nội dung bên trong phần di chiếu này có giống với của các ngươi hay không. À phải rồi, lúc bệ hạ viết phần di chiếu này Phùng công công cũng có mặt ở đó chứng kiến cùng bản vương, chi bằng hiện tại để cho Phùng công công tuyên chỉ đi."

Trương Niên Linh ngạc nhiên: "Sao có thể còn có một phần di chiếu khác được chứ! Vì sao lão phu không biết chuyện đó?! Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?!"

Lương Trinh bình tĩnh hỏi ngược lại: "Vậy vì sao các lão còn chưa đọc đã xác định đây là phần di chiếu có nội dung khác rồi? Phải chăng các lão đang lo lắng điều gì đó hay sao?"

"Ngươi!"

Cả điện chợt ồ lên, bắt đầu châu đầu ghé tai xì xào bàn tán, Thần quý phi lúc này chợt siết chặt cái khăn trong tay uất hận trừng mắt Lương Trinh, thế nhưng Lương Trinh lại chẳng khề để ý, mà chỉ có lòng nhắc nhở lần hai Trương Niên Linh đang có sắc mặt hết sức khó coi kia: "Các lão vẫn là nên mau mau cho đọc phần di chiếu này đi, coi như an ủi lòng đế vương cũng như để thiên hạ yên lòng."

Hiển vươngla hét: "Đọc đọc đọc! Đương nhiên phải đọc!"

Những người khác tạm thời miễn bàn là đang có tâm tư gì, cũng chen vào dồn dập phụ họa: "Nếu còn có một phần di chiếu khác, thì đương nhiên phải đọc rồi."

"Đúng vậy, dù có nói thế nào thì đây cũng là di chỉ của bệ hạ."

"Mau mau đọc đi, còn trì hoãn làm gì nữa…"

Phùng Sinh chợt mở thánh chỉ ra, rồi chầm chậm tuyên chỉ.

Những nội dung đầu cũng hệt như bức di chiếu kia, thế nhưng bắt đầu từ đoạn giữa đã được thay đổi thành một bản hoàn toàn khác.

"Ngũ hoàng tử Thụy vương Chúc Vân Tuyên trời sinh hiếu thuận nhân từ, sớm đã rèn nên đức khí*, nay trên tuân theo tổ tông, dưới thuận quân tình, kế thừa ngôi vị hoàng đế."

— *Đức khí: tu dưỡng được đạo đức cùng sáng suốt suốt độ lượng.*

Di chiếu còn chưa đọc xong, Thần quý phi đã thất thanh hô lên: "Không thể nào có chuyện này!"

Nàng nói xong liền lảo đảo bò dậy, đi đến chỗ Phùng Sinh giãy dụa đòi giật đi tờ thánh chỉ trong tay hắn, bộ dạng lúc bấy giờ trông hết sức thất thố không ngừng thét gào: "Đây là giả! Chắc chắn là giả! Còn ngươi đúng thật là to gan mà, dám giả mạo thánh chỉ mưu đồ soán ngôi hoàng đế!"

Phùng Sinh nhăn mặt lui về phía sau, song trong miệng cũng than oán đủ điều: "Nương nương người suy xét rõ ràng! Nếu như người có cho nô tài mười ngàn lá gan, nô tài cũng tuyệt đối không dám làm ra việc đại nghịch bất đạo này!"

Thần quý phi điên loạn lên, khiến cho Chúc Vân Quỳnh còn nhỏ dại không biết gì bị dọa sợ òa khóc nức nở. Chúc Vân Tuyên khẽ nhếch môi, không nói lời nào, nhưng trong thâm tâm đã cảm nhận được hiện tại có vô số ánh mắt đang chuyển hướng dõi về phía mình, trong những ánh mắt đó chứa đựng những sự ngờ vực, suy xét cùng kinh sợ.

Trương Niên Linh tức giận đến run cả người: "Hoang đường! Thật quá đỗi hoang đường! Các ngươi… Các ngươi đúng là to gan mà!"

Lương Trinh vẫn mang dáng dấp nhàn nhã ung dung như mọi thường: "Chuyện này quả thật ly kỳ, hai phần nội dung trên di chiếu thế mà lại hoàn toàn khác…"

"Di chiếu của ngươi nhất định là giả rồi!"

Mấy vị các thần người trước kẻ sau hô hào, ai nấy giờ đây cũng đều bị chọc giận đến độ đỏ mặt tía tai. Lương Trinh chẳng màng để ý tới bọn họ, chỉ nói: "Hiện tại bỗng dưng xuất hiện hai phần di chiếu hoàn toàn khác nhau, vậy phải nhờ mọi người bàn luận thử xem."

Thế là hai phần di chiếu được truyền lần lượt vào tay từng người cho bọn họ đọc thử, khi nhìn bề ngoài, chữ viết hai phần di chiếu này giống hệt nhau, đều là do tự tay Chiêu Dương đế hạ bút, ngoài ra trên mỗi tờ thánh chỉ này còn có dấu ngọc tỷ, nhưng chỉ có điều là nội dung lại khác một trời một vực, thực sự khiến người ta không biết nên tin bên nào là thật.

Một vị các lão khác sau Trương Niên Linh tranh luận: "Ngày đó bệ hạ triệu hồi chúng ta vào cung, lúc tự tay viết xuống bức di chiếu này cả ba chúng ta đều có mặt chứng kiến! Sao có thể là giả cho được! Chiêu

Vương ngươi bụng dạ khó lường, chắc chắn là cố ý bịa đặt một phần di chiếu khác với mưu đồ soán vị cướp ngồi!"

Vẻ mặt của Lương Trinh lạnh tanh: "Soán vị cướp ngôi? Bản vương muốn soán vị cướp cái ngôi gì? Trong di chiếu rõ ràng có ghi ngũ điện hạ Thụy vương lên ngôi, vốn bản vương không thân không thích với Thụy vương, hà cớ gì phải rước tội lớn xét nhà tru di cửu tộc giúp hắn chứ?"

Không đợi đối phương phản bác gì, hắn lại nói tiếp: "Vốn mẫu phi cửu điện hạ Thần quý phi là đường muội của bản vương, tính ra cửu điện hạ là ngoại sanh*, bản vương và nàng ấy cùng mang họ Lương, nếu nói giúp, bản vương hẳn nên giúp đỡ hai người họ mới phải, huống chi trong phần di chiếu của các ngươi cũng có tuyên cho bản vương vị trí nhiếp chính vương cai trị đất nước, nếu bản vương thật sự có ý định muốn soán vị cướp ngôi, tội gì phải bày trò không làm nhiếp chính vương, mà lại đi bán mạng cho một ngũ điện hạ bản thân không thân không thích chứ?"

— *Ngoại sanh: cháu ngoại trai.*

Thần Quý Phi hết sức phẫn nộ: "Lương Trinh! Là ngươi cố ý! Sao ngươi có thể làm ra chuyện như vậy chứ! Ngươi.."

Lương Trinh lạnh lùng nhìn nàng, đồng thời cũng trầm giọng nhắc nhở: "Thần quý phi nương nương, xin ăn nói cho cẩn thận."

Khi đụng trúng ánh mắt rét buốt như băng kia, Thần quý phi bỗng lấy làm sợ hãi cả kinh, trên lưng tự dưng cũng đổ mồ hôi lạnh. Nàng nghĩ tới một chuyến, đôi môi chợt hé mở, nhưng cuối cùng lại không dám nói ra gì.

Trương Niên Linh căm phẫn mắng: "Thằng nhãi ranh ngươi dám!"

Lương Trinh lập tức châm biếm lại: "Mấy vị các lão đừng có ỷ mình là vị quan đứng đầu trong cung mà cấu kết nhau làm ra chuyện khi quân phạm thượng, gây họa làm loạn triều cương. Các ngươi nên nhớ một điều, giả mạo thánh chỉ ngang ngửa với tội mưu nghịch, hiện tại các ngươi khăng khăng cho một đứa bé lên ngôi, rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ cố mệnh đại thần* không đủ thỏa mãn các ngươi, mà còn muốn thay vua đổi chúa luôn hay sao?"

— *Cố mệnh đại thần: là chỉ những vị đại thần có trọng trách trị quốc khi đế vương lâm chung.*

"Ngươi!" Trương Niên Linh bị sự dọa nạt hùng hồn của Lương Trinh làm cho kích động đến mức không thở nổi, suýt chút nữa đã ngã ra sàn, cũng may lão ta được đồng liêu ở sau đỡ cho, nên mới có thể khập khễnh miễn cưỡng đứng vững lại.

Trong đại điện mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không có ai dám lộ đầu vào lúc này.

Lương Trinh lạnh lùng nhìn, lại lên tiếng hỏi mọi người: "Bây giờ có hai phần chiếu thư đặt ở nơi này, vậy xin hỏi các vị có suy nghĩ gì?"

Không ai dám lên tiếng đáp lại, Chúc Vân Tuyên nhìn về phía Lương Trinh bằng ánh mắt hết sức phức tạp, ngay cả trong giờ khắc này mà đối phương vẫn còn giữ được sự bình tĩnh cùng thản nhiên đến như vậy, trong lòng càng rối ren khôn kể. Lương Trinh vẫn chưa nhìn hắn, mà đang đôi co cùng mấy vị các thần kia.

Trương Niên Linh quỳ xuống trước linh cữu Chiêu Dương đế gào khóc rống: "Bệ hạ ơi là bệ hạ! Lão thần đã trải qua tam triều*, xưa nay đều tận tụy với công việc, trung thành một lòng với quân! Thần ngẩng đầu không xấu hổ với trời, cúi xuống không thẹn với người! Nhưng hiện tại.. hiện tại có lẽ thần không thể thay ngài giữ được giang sơn Đại Diện này rồi! Thần không mặt mũi nào sống cái cảnh chui nhủi ở thế gian này, chi bằng cứ theo cùng ngài cho rồi!"

— *Tam triều: trải qua ba thời kỳ quân chủ thống trị.*

Lương Trinh hờ hững đáp lại: "Trương các lão nói hơi quá rồi, ngươi đang là trù rủa giang sơn Đại Diễn của chúng ta bị sụp đổ hay sao?"

Câu nói kia như chọc thẳng trúng tim, khiến cho Trương Niên Linh căm tức đến mức ói ra máu, toàn bộ đại điện nhất thời cũng trở nên loạn cào cào.

Trong bầu không khí hỗn loạn, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một trận bước chân dồn dập nhanh như phi ngựa, đội cấm vệ quân hoàng cung hiện tại đã bao vây từ trong ra ngoài toàn bộ Cam Lâm cung. Những người ở trong điện lúc này nhìn qua lớp cửa sổ thủy tinh mơ hồ cũng có thể nhìn thấy được bóng người cùng ánh đuốc nhốn nháo ở bên ngoài, xen lẫn vào đó là những thanh âm lạch cạch của đao kiếm khiến người ta phải sợ hãi không thôi.

Người thống lĩnh cấm vệ quân đi vào trong điện nhìn lướt qua tình hình, sau đó cung kính xin chỉ thị từ Lương Trinh: "Bệ hạ băng hà, vì e sợ trong cùng xảy ra chuyện, cho nên hạ quan đã ra lệnh tăng cường tuần tra cùng phòng giữ hoàng cung, kính xin vương gia chỉ thị xuống."

Trong lúc đó sắc mặt của mọi người trong điện cũng trở nên cực kỳ vi diệu, tựa như lúc này mới nhớ ra thời điểm Chiêu Dương đế vẫn còn đang bệnh nặng nằm liệt giường, đã đem toàn bộ binh mã kinh thành bao gồm đội quân cấm vệ hoàng cung này giao cho vị vương gia khác họ vênh váo hung hăng ngông cuồng tự cao tự đại kia điều lệnh rồi.

Nếu như bản thân hắn thật sự có ý muốn soán vị cướp ngôi, thì chuyện hắn tự mình ngồi lên ngôi vị hoàng đế kia không phải là không thể.

Trương Niên Linh vốn đang thảm hại thấy vậy càng tức điên lên, nổi giận la hét: "Ngươi còn dám kêu bọn họ bao vây Cam Lâm cung này.. Ngươi.. Ngươi chắc chắn là muốn bắt ép chi phối chúng ta! Ngươi đừng hòng! Lão phu thà rằng bỏ mạng, cũng tuyệt đối sẽ không cho cái tên loạn thần tặc tử như ngươi được như ý nguyện."

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại, chút nhẫn nại cuối cùng trong mắt cũng tuyên bố cạn sạch.

5. Chương 5: Bụi Trần Lắng Đọng

Tình hình bên trong đại điện thoáng chốc đã đẫm mùi giương cung bạt kiếm**,** hiện tại cũng không còn ai quan tâm đến thi thể Chiêu Dương đế vừa băng hà nằm trên giường nữa, mà bắt đầu tập trung đổ dồn sự chú ý lên hai phần di chiếu truyền ngôi có nội dung khác nhau hoàn toàn này. Trương Niên Linh quả không hổ là nguyên lão tam triều, lão bị chọc đến mức tức ói ra mấy lần máu, nhưng vẫn không hề chịu lùi bước, còn mau chóng lấy lại hơi sức tiếp tục gào mắng chống trả.

Lương Trinh không có chút gì đoái hoài gì tới lão, mà chỉ tiến lên nhận lấy hai phần di chiếu đã truyền qua tay cho mọi người đọc xong, sau đó ánh mắt dần có vẻ âm trầm song bất ngờ mở miệng lên tiếng, thế nhưng lần này là quay sang người nữ nhân đang ngồi ở bên trong đám phi tần cúi đầu khóc nức nở kia: "Chiêu Nghi nương nương, xin hỏi sách phong* mười ngày trước nương nương tiếp nhận không biết có còn ở trong tẩm cung hay không?"

— *Sách phong: là văn bản truyền mệnh lệnh của vua phong chức tước cho quý tộc, quan chức, khen thưởng những người có công hoặc phong thần và xếp hạng cho các vị thần được thờ trong các đình đền trong tín ngưỡng làng xã của người Việt. Văn kiện sắc phong thường làm bằng loại vải hay giấy đặc biệt. (Nguồn: wiki)*

Chiêu nghi mới đầu nghe thấy hắn gọi tên mình liền sợ hết hồn, một hồi lâu sau mới ngập ngừng nói: "Còn, còn…"

Lương Trinh gật đầu: "Vậy có thể phiền chiêu nghi nương nương sai người đến tẩm cung mang sách văn tới đây được không?"

Phương chiêu nghi đột nhiên lấy làm khiếp đảm gặng hỏi: "Chiêu, Chiêu vương… Ngươi muốn làm gì?"

Trương Niên Linh cũng không còn giữ được chút bình tĩnh nào: "Ngươi đang cố vẽ vời gì đó! Bây giờ thứ chúng ta đang bàn đến là di chiếu của bệ hạ! Giờ khi không ngươi lại kêu chiêu nghi nương nương đem sách văn tới, rốt cuộc là muốn làm gì đây?!"

Lương Trinh chợt dời tầm mắt sang đám người kia, đồng thời trong ánh mặt của hắn cũng loé lên một ý cười nhạo như có như không: "Nửa tháng trước, cửu điện hạ không cẩn thận quăng bể ngọc tỷ của bệ hạ khiến nó bị mẻ đi một góc, tuy đã dùng vàng đắp lên, thế nhưng khi nhìn mặt dưới ấn văn sẽ thấy được chút khác biệt. Nửa tháng nay, do bệ hạ bệnh nặng nằm liệt giường thành ra không thể xử lý chuyện triều đình, chỉ là hơn mười ngày trước vì cảm động nhớ nhung chiêu nghi nương nương đã có công sinh thành tam điện hạ, cho nên mới thăng tước vị*, ấn văn trên phần sách văn hẳn là giống với trong bản di chiếu này của ta, còn di chiếu trong tay các lão có lẽ là…"

— *Ở mỗi triều đại sẽ có một quy chế định ra hậu cung chính thức khác nhau. Tại Trung Quốc, tước chiêu*

nghi được đặt ra từ thời Hán Nguyên Đế Lưu Thích. Trong thời kỳ này, Chiêu nghi là chức danh cao nhất của phi tần, bổng lộc ngang Thừa tướng, tước vị ngang tước Vương của Chư hầu.

Mình lấy ví dụ quy chế hậu cung ở thời Minh triều (mình thấy Đại Diễn cũng khá giống, xếp từ cao xuống thấp): hoàng hậu, hoàng quý phi, quý phi, phi, tần, chiêu nghi, tiệp dư, mỹ nhân, tài tử, quý nhân, thị, cùng các thục nữ chờ có danh phận.

Cả điện bỗng chốc ồ lên kinh ngạc, còn Trương Niên Linh trợn mắt to như muốn nức toác ra: "Ngươi đừng có ăn nói linh tinh! Ngày ấy khi bệ hạ triệu bọn ta tiến cung, ngọc tỷ vẫn còn nguyên vẹn không chút sứt mẻ nào! Sao có thể bị rớt bể được chứ! Ngươi rõ ràng là đang ăn nói lung tung!"

"Thật vậy sao?" Lương Trinh lững hờ lặp lại, song cũng chuyển hướng xoay người nhìn về phía Thần quý phi: "Chi bằng cứ để Thần quý phi nương nương tự mình nói ra đi, có phải là người tận mắt nhìn thấy cửu điện hạ ham chơi làm rớt bể ngọc tỷ của điện hạ đúng không?"

Ánh mắt Thần quý phi chợt trở nên dáo dác, nàng vân vê cái khăn, cắn chặt môi không hé răng nói câu nào. Thấy nàng không đáp trả, Lương Trinh lạnh lùng ra lệnh người bên mình: "Vậy hiện tại liền gọi tất cả người hầu hạ cửu điện hạ vào đây hỏi cho rõ, người chứng kiến sự việc ngày ấy cũng không phải chỉ có một, hai người."

Ba người nhũ mẫu được thái giám đưa vào, bọn họ mới vừa quỳ xuống liền kinh sợ đến độ khai hết những gì mình biết được ra, chuyện là lúc trước cửu điện hạ quả thực không cẩn thận làm rớt ngọc tỷ, Thần quý phi cũng ra lệnh cấm bọn họ rêu rao chuyện này ra ngoài, cứ để cho một tiểu thái giám đi chịu tội thay liền coi như xong.

Thần quý phi hoảng loạn tranh biện: "Nhưng bệ hạ bệnh nặng nằm liệt giường như vậy hình như cũng không biết chuyện mà! Người cho là ngọc tỷ của mình vẫn còn nguyên vẹn, là ngươi lấy ngọc tỷ giả để lừa gạt người*!"

— *Ngoài lề: thiệt ra tui ngẩm câu Thần quý phi nói nửa ngày trời mà vẫn không biết bạn đang nói cái gì, chắc ý bạn là: sau khi tiểu thái giám kia gánh tội thay, thì hoàng đế do đang bị bệnh nặng nên sẽ không suy xét nhiều, chỉ tưởng ngọc tỷ chỉ bị rớt nhẹ còn nguyên không bị gì, sau bởi do bạn Trinh thân cận với vua nên sẽ đánh tráo đưa một ngọc tỷ giả có một ít dấu hiệu nhận biết nhưng hoàn toàn giống với cái còn nguyên kia để cho Chiêu Dương đế dùng, sau này tiện hơn cho việc minh chứng phần di chiếu của mình là thật (bởi vì đã có vụ việc cửu điện hạ làm rớt để làm nền biện hộ rồi, haizz, nói một hồi tui cũng hoang mang TAT)*

"Hoang đường, " Lương Trinh cười giễu, "Chuyện ngọc tỷ bị rớt mẻ sao bệ hạ có thể không hay biết được? Tiểu thái giám gánh tội thay kia hiện tại còn đang chịu khổ hình, chẳng lẽ quý phi nương nương không cảm thấy lời bản thân vừa nói quá đỗi buồn cười hay sao?"

Phùng Sinh cũng lên tiếng: "Lúc đó khi bệ hạ biết chuyện quả thật cực kỳ nóng giận, sau khi chuyện qua rồi người còn bảo nô tài dùng vàng nạm lại là được rồi, để nô tài đem ngọc tỷ tới đây cho mọi người xem thử."

Ba vị các lão đã bắt đầu cuống cuồng lên, Trương Niên Linh giận dữ hầm hập mà lườm Lương Trinh, trông dáng vẻ như hết sức phẫn nộ: "Chuyện này không thể nào! Khả năng là.. do ngươi làm ra! Chắc chắn là do cái tên loạn thần tặc tử ngươi sớm lên kế hoạch từ trước đó!"

Lương Trinh cũng không màng để ý tới đám các lão, song lúc này người của Phương chiêu nghi cũng đưa sách văn tới, chỉ cần đem ra so một cái liền biết ngay, kết quả đúng thật là độ nông sâu khác lạ của ấn văn trên sách văn giống y như đúc với phần di chiếu của Lương Trinh, mà ngọc tỷ Phùng Sinh mang tới cũng có một góc nhỏ dùng vàng nạm lại.

Mọi người chợt nhìn thấy ánh mắt của đám các lão Trương Niên Linh đột nhiên đã bắt đầu biến đổi. Thực ra mà nói thì so với Lương Trinh, bọn họ vẫn tin tưởng những vị đại thần nội các ở đây hơn, thế nhưng hiện tại nhân chứng vật chứng đều bày ra trước mặt, không những thế, bên ngoài còn có một đội quân cấm về đang bao vây canh giữ sít sao…

Hiển vương là người đầu tiên nhảy dựng lên oán trách: "Trương Niên Linh ngươi đúng là, mấy lão phu như các ngươi mà cũng dám ấp ủ mưu đồ nhắm vào giang sơn của Chúc gia ta hay sao?!"

Lời vừa nói ra, khiến cho những tôn thất vẫn còn đang do dự suy xét lập tức cúi thấp đầu xuống, tuy rằng bọn họ không tỏ rõ thái độ như Hiển vương, nhưng cũng tự giác dịch ra xa đám người Trương Niên Linh ra đôi chút, động thái này rõ ràng chính là đang muốn phân rõ giới hạn. Trương Niên Linh lại bị chọc tức phun máu, một người trong đám đại thần các lão cũng bị kích động mà lên tiếng tranh cãi: "Các ngươi! Mấy người các ngươi! Bệ hạ mới vừa băng hà chưa được bao lâu mà các ngươi đã muốn liên thủ bức vua thoái vị rồi hay sao! Các ngươi đúng là những tên vô liêm sĩ đại nghịch bất đạo mà! Phần thánh chỉ truyền ngôi rõ ràng là hôm ấy bệ hạ triều hồi chúng ta vào cùng rồi tự tay viết xuống! Bây giờ các ngươi làm lại vậy, không lẽ muốn bệ hạ chết cũng không thể an lòng nhắm mắt sao!"

Hiển vương thổi râu mép trừng mắt: "Tên lão phu kia ngươi đừng vội ngậm máu phun người! Rõ ràng là các ngươi cấu kết với nhau giả mạo chỉ dụ của vua mưu đồ cướp ngôi vị hoàng đế thì có! Bây giờ bằng chứng chứng cứ đầy đủ còn ở đây há miệng cãi chày cãi cối hay sao?"

Phùng Sinh đồng thời cũng chêm vào thêm một câu: "Ngày ấy quả thực là bệ hạ có cho truyền ba vị các lão tiến cung, thế nhưng khi đó là buổi mật đàm nên đã đuổi hết nô tài cũng đám cung nhân ra ngoài, thành ra ngoại trừ ba vị các lão ra, bọn ta cũng không biết khi đó bệ hạ rốt cuộc đã nói những gì… Cũng không biết liệu bệ hạ có thật là viết di chiếu truyền ngôi đưa cho các vị hay không…"

"Đồ hoạn quan kia! Chớ có mà ở đây ăn nói linh tinh!"

Trương Niên Linh phẫn nộ ngắt lời đối phương, Phùng Sinh thấy vậy cũng chỉ đành rụt cổ, không dám lên tiếng nói thêm gì nữa. Hiển Vương lúc này đột nhiên xoay người, gã đi đến bên cạnh Chúc Vân Tuyên rồi re vẻ cung kính mà đỡ người kia đứng lên.

Ngoại trừ đám người Trương Niên Linh vòn đang nổi giận quát tháo ầm ĩ kia ra, thì ánh mắt của tất cả những người còn lại trong điện lúc này đây đều chuyển hướng lên trên người Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Tuyên khẽ nhíu mày, nghiêm nghị nhìn lướt qua đám đông, thấy Hiển vương là người đầu tiên quỳ gối xuống hô: "Thần, khấu kiến tân hoàng bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Gã một bên hùng hổ lên giọng nghe ra hết sức có khí phách, một bên dập đầu với người trước mặt mình, khiến cho nhịp tim của mọi người trong thoáng chốc như muốn ngừng đập. Lương Trinh bỗng tia mắt về phía ba vị phụ thần nội các khác trong bọn người Trương Niên Linh kia, nhận ra suốt từ nãy đến giờ bọn họ cũng chỉ quỳ dưới đất cúi đầu không lên tiếng nói gì, bộ dáng cứ như chẳng mấy quan tâm đến thế cục ở đây: "Lưu các lão, Lý các lão, Đặng các lão, các ngươi thấy thế nào?"

Ba người được Lương Trinh gọi tên thoáng rùng mình, song lúc này, một vị đứng đầu trong đó chầm chậm ngẩng đầu lên, gã ta cố tránh đi ánh mắt dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống của đám người Trương Niên Linh, sau khi do dự chần chừ một lúc lâu, bèn khẽ cắn răng đi đến trước mặt Chúc Vân Tuyên quỳ xuống. Hai người khác cũng đi theo sau, cuối cùng cũng đành cúi đầu chào tân quân.

Thần quý phi xụi lơ nằm vật ra sàn, tự biết tình hình này đã không còn gì có thể cứu vãn được nữa.

Ngoại trừ ba vị các lão trong đám Trương Niên Linh vẫn còn đang đứng hiên ngang, thì tất cả mọi người từ tôn thất đến hậu phi, thậm chí bao gồm tốp hoàng tử đều đã quỳ gối trước mặt Chúc Vân Tuyên. Lương Trinh ra hiệu bằng ánh mắt với người thống lĩnh cấm vệ quân, chỉ trong chốc lát, đám người Trương Niên Linh đã bị quân lính bắt giữ. Các lão kia còn đang muốn tranh cãi thêm, thế nhưng Lương Trinh không cho bọn họ chút cơ hội nào, mà nhanh chóng lạnh lùng lên tiếng: "Trương Niên Linh, Vương Từ, Tào Tân Duệ, ba người các ngươi rắp tăm hại người, giả mạo thánh chỉ vua mưu đồ gây rối, hiện tại lập tức giam vào ngục, chờ thẩm tra."

Đám người Trương Niên Linh chỉ kịp gào khóc buông ra một câu "Đúng là trời xanh không có mắt", rồi bị đội quân cấm vệ hoàng cung tiến tới chặn miệng lại lôi đi.

Hiện tại mọi người trong đại điện hoang mang đến mức ai nấy đều lặng thinh câm như hến. Lương Trinh khẽ xoay người nhìn về phía Chúc Vân Tuyên, trong bất giác vô tình nhếch miệng hờ hững nở ra một nụ cười hết sức nhạt, kế đó dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của người trước mặt, đột nhiên thẳng thừng quỳ xuống.

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, cố gắng ổn định trạng thái rồi trầm giọng hạ lệnh: "Tuân theo di chỉ hoàng thi, dòng họ cùng các đại thần túc trực bên linh cữu hai mươi bảy ngày, bắt đầu từ hôm nay, không cho phép ai lười biếng."

"Xin nghe thánh dụ!" Mọi người đồng thanh hô to.

Nay chiếu dụ đã truyền ra ngoài, chúng quan lại cũng quỳ xuống khấu kiến tân quân, đến lúc này rốt cuộc kẻ thắng là ai, e là cũng đã được sáng tỏ.

Vạn vật dần chìm sâu vào trong đêm đen, hết thảy những ồn ào ầm ĩ của ban ngày đã tạm thời lắng xuống, bóng đêm âm trầm khẽ bao phủ lên bốn phía linh đường, hiện tại lúc này bên trong điện chỉ còn lại một mình Chúc Vân Tuyên. Hắn cứ im lặng như thế mà quỳ gối trước linh cữu của tiên đế, ánh nến chập chờn ảm đạm khẽ chiếu rọi sáng soi lên gương mặt, nhìn qua chỉ thấy được sự hững hờ, không chút cảm xúc gì.

Tiếng bước chân chầm chậm vang lên ở phía sau, Chúc Vân Tuyên không cần quay đầu lại cũng biết là ai,

đối phương chắc chắn chỉ có thể là người kia mà thôi.

Lương Trinh đi tới quỳ xuống bên cạnh Chúc Vân Tuyên, rồi thong dong cất tiếng: "Bệ hạ túc trực mấy ngày nay luôn à? Ngày nào chợp mắt cũng chưa tới hai canh giờ, chẳng lẽ ngài định vừa mới ngồi lên ngai vàng đã muốn rút cạn kiệt sức bản thân hay sao?"

Chúc Vân Tuyên chợt tỏ ra e dè, sau một lúc im lặng, mới lên tiếng hỏi đối phương: "Bên ngoài sao rồi?"

"Còn sao trăng gì, ngươi nên bắt thì bắt, kẻ đáng chết xử tử thôi."

Trận sóng gió này ầm ĩ đến độ ai nấy đều biết, mặc dù hiện tại đúng là Chúc Vân Tuyên vô cùng thuận lợi leo lên được ngôi vị hoàng đế, thế nhưng dĩ nhiên sẽ không thiếu đi những tiếng chất vấn nghi ngờ, hơn nữa đám đại thần các lão Trương Niên Linh vậy mà lại bị tống giam vào ngục, động thái này khiến các quăn văn quan võ trong triều cùng tầng lớp tri thức trong thiên hạ càng nảy sinh lòng hoài nghi về vị tân đế này hơn, chỉ là hiện tại quyền thế đều nằm trong tay Lương Trinh, thành ra không ai dám lên tiếng hó hé gì mà thôi.

"Bọn người Trương thủ phụ…"

Lương Trinh qua loa nói: "Bọn họ vốn phạm vào tội lớn đáng bị tru di cửu tộc, nhưng bệ hạ nhân từ, nể tình lúc trước bọn họ ra sức làm tròn chức vụ lập được nhiều công lao, thành ra chỉ tịch biên tài sản toàn gia, không liên lụy dính đến người nào."

Lương Trinh nhìn thấy gương mặt Chúc Vân Tuyên bỗng trở nên nặng nề, bèn nhếch nhếch khoé môi lên tiếng hỏi han: "Làm sao vậy, bệ hạ cảm thấy không nỡ rồi hả? Bệ hạ thấy tiếc cho bọn họ sao?"

" Giết cũng đã giết rồi."

Lương Trinh tựa như cười mà không cười: "Cái này cũng thực sự là quá đáng tiếc, mấy vị các lão kia cũng xem trụ cột nước nhà, ai nấy đều là những người uyên bác hiếm có, chỉ tiếc là bọn họ có chút bảo thức quá mức, cứ một hai muốn làm khó dễ với bệ hạ mới chịu được, giờ thì hay rồi, kết cục không giữ được chút tuổi già còn lại của mình, mà còn liên lụy đến người nhà. Bệ hạ nay mới đăng cơ, đã không còn mấy đại thần làm cánh tay đắc lực bên mình, mà ta cảm thấy hình như đám người bọn họ cũng không ai dùng được."

Chúc Vân Tuyên lạnh nhạt dò xét Lương Trinh: "Chẳng lẽ không phải là vô cùng hợp ý ngươi rồi sao?"

Hắn quả thực cảm thấy vô cùng đáng tiếc, mặc dù bọn người Trương Niên Linh kia đúng là cổ hủ không chịu thay đổi, thế nhưng dù sao cũng là các lão cũng là những người trung thành một lòng với quân, lại còn là tấm gương sáng cho chúng quan văn trong triều. Nếu như có được sự ủng hộ của bọn họ, thì ít ra hắn cũng sẽ không bị bêu rếu đến chung quanh. Chỉ tiếc là, chung quy hắn cũng phải là người Chiêu Dương đế chọn mặt gửi vàng, thành ra người mà đám các lão Trương Niên Linh tỏ lòng trung cũng không phải là hắn, nếu muốn ngồi lên được ngôi vị chí cao vô thương này, thì hai tay hắn bắt buộc phải nhuốm đầy máu tươi.

Ý cười trong mắt Lương Trinh mỗi lúc một sâu: "Bệ hạ không tín nhiệm thần đến vậy sao? Ban nãy thần còn vị bệ hạ phạm vào đại tội thiên hạ giúp ngài trèo lên ngôi vị hoàng đế, thế mà ngài chớp mắt liền trở mặt không nhận người, đã vậy còn suốt ngày ra vẻ đề phòng, trong lòng hoài nghi thần ôm ấp tâm tư khác, đúng là thật sự khiến cho thần cảm thấy cực kỳ thất vọng."

Chúc Vân Tuyên không muốn tranh luận mấy chuyện này, chỉ hững hờ hỏi: "Ngay cả Hiển vương cũng bị ngươi lôi kéo thành công sao?"

"Sao có thể thế chứ, bệ hạ hình như coi trọng thần hơi quá rồi, ai ai mà chẳng biết Hiển vương là người ở cấp độ nào, sao thần có thể lôi kéo cho nổi." Lương Trinh cười cười lắc đầu, chuyện này chẳng qua chỉ là dùng một người để mượn gió bẻ măng mà thôi, hà tất chi phải đặc biệt lôi kéo lòng người làm gì.

Chúc Vân Tuyên nhìn mớ than tro trong chậu than không biết bị ngọn gió nào thổi qua khiến chúng bay phần phật lên, trong con ngươi cũng dần âm trầm: "Chuyện ngọc tỷ… Ngươi sớm đã biết được người phụ hoàng ta chọn là Chúc Vân Quỳnh đúng không?"

Lương Trinh nhướng mày: "Bệ hạ nghĩ sao?"

"Ừ."

Khi quay đầu nhìn lại mới chợt nhận ra, người phụ hoàng kia suốt từ đầu đến cuối chưa từng cân nhắc qua hắn, chỉ là do hắn cứng đầu không thôi từ bỏ ôm ấp mơ mộng hão huyền. Hắn và huynh trưởng trong lòng Chiêu Dương đế, chẳng qua chỉ là một hòn đá kê chân cho người khác mà thôi, bây giờ ngẫm lại, mới thấy mình đáng thương biết là bao.

6. Chương 6: Thú Dữ

Hoa Thanh cung, tẩm điện của Thần quý phi.

Lương Trinh lúc này đã đi tới bậc thang, trước khi hắn đặt chân vào cửa, thống lĩnh đội cấm vệ quân hoàng cung chịu trách nhiệm trông coi nơi này đột nhiên nhỏ giọng bẩm báo tình hình: "Mấy ngày trước nương nương không ngừng la thét đòi ra ngoài, những câu chữ phát ra từ trong miệng… Đều là những câu thô tục, hai ngày nay tự dưng yên tĩnh lại, người cứ ngây ngốc ra, khi thì khóc lúc thì phá ra cười…"

Bộ dạng hiện tại của Thần quý phi hiện tại trông hết sức khó coi, nàng tóc tai bù xù rũ rượi ôm đầu gối ngồi lặng thinh trên sàn, dáng vẻ này đã không còn chút nào giống với nhan sắc tươi trẻ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành khi xưa nữa. Lương Trinh lạnh lùng nhìn nàng, bỗng dưng vô tình nhớ được trước khi vào cung nàng có nói một câu: "Người trong nhà đều nói muội khá giống với nhị bá, mặc dù muội là thân nữ nhân, nhưng chắc bệ hạ cũng sẽ thích nhỉ.", gương mặt đột nhiên trở nên lạnh hơn.

Thần Quý Phi nghe có tiếng động vang lên, bèn khẽ chầm chậm ngẩng đầu,khi đụng trúng ánh mắt lạnh

như băng không hề có chút nhiệt độ nào của Lương Trinh chỉ ngây ra một lúc, rồi nhếch môi cười giễu: "Chiêu vương dự định giam lỏng ta tới khi nào đây? Vì sao bệ hạ băng hà, ta thân là quý phi mà ngay cả tang lễ cũng không được tham dự?"

"Tiên đế băng hà, quý phi nương nương vì đau lòng quá độ nằm liệt giường, cho nên không thể xuất hiện túc trực bên linh cữu." Giọng điệu Lương Trinh giờ đây hết sức thong dong tự tại, hắn đoạn ngừng một lúc, rồi lại tiếp tục: "Nương nương một lòng nhớ thương tiên đế, không thiết sống trên cõi đời này nữa, hiện tại chỉ hy vọng có thể được đi cùng tiên đế."

Thần quý phi nghe hắn nói xong cũng lấy làm nhạc nhiên, cả người bắt đầu run lẩy bẩy, dường như cực kỳ phẫn nộ bi thương: "Ngươi muốn giết ta, ngươi đúng là muốn giết ta… Rốt cuộc tên Chúc Vân Tuyên kia cho ngươi uống thứ bùa mê thuốc lú gì, mà đến mức phải khiến cho ngươi không những to gan giả mạo chỉ dụ cướp đoạt ngôi vị của Quỳnh nhi, bây giờ còn muốn giết luôn mẹ con ta là sao? Lúc trước rõ ràng ta và ngươi đã bàn bạc xong xuôi, hai ta đều mang họ Lương, ngươi làm nhiếp chính vương không phải tốt hơn sao? Vì cái gì ngươi nhất định phải làm ra chuyện tổn thương người khác mà không lợi lộc gì cho mình chứ?"

Lương Trinh không hề đồng ý với suy nghĩ của nàng: "Nương nương nói sai rồi, người đáng chết chỉ có ngươi, cửu điện hạ vẫn còn nhỏ, trẻ thơ thì biết cái gì, tất cả chính là do ngươi hun hương hạ độc khiến tiên đế lâm bệnh triền miên, à, ngươi có cần ta nói tiếp nhưng chuyện ngươi đã làm nữa không?"

Thần Quý Phi cắn răng run cầm cập, chỉ có thể phẫn nộ trừng to mắt nhìn Lương Trinh: "Ngươi đã sớm biết, ngươi rõ ràng cũng đồng ý mà, ngươi…"

"Sao ta có thể sớm biết mấy chuyện này cho được?" Lương Trinh không chút khách khí ngắt ngang lời nàng, còn không quên lạnh giọng nhắc nhở: "Nương nương đừng vội ăn nói linh tinh, vừa nãy ngươi rõ ràng cũng biết mình là người họ Lương, hiện tại nhằm tránh cho Lương gia vì ngươi phải chịu trúng tai ương, thì ngươi nên biết điều nhanh chóng lên đường đi thôi."

Hai mắt Thần quý phi giờ đây đã đỏ bừng như máu, chỉ hận không thể nhào tới xé xác Lương Trinh. Đột nhiên qua một lúc sau, nàng bất ngờ phá ra cười: "Vì Lương Gia sao? Hahaha, ngươi căn bản có khi nào để mắt tới Lương gia, sợ là một khi người nhà họ Lương chết hết, người còn chẳng buồn nhấc mi mắt lên nhìn một cái. Sao lúc đó ngươi không dứt khoát nói ra chuyện ta hun hương cho mọi người nghe, để Chúc Vân Tuyên có thể càng thêm danh chính ngôn thuận trèo lên ngôi vị hoàng đế luôn cho rồi? Ngươi bắt ép ta chết, vốn không phải vì Lương gia này! Ngươi chính là muốn cho cả thiên hạ đặt sự ngờ vực nghi vấn nhắm vào Chúc Vân Tuyên, khiến cho hắn chỉ có thể dựa dẫm vào ngươi! Ngươi giữ lại Quỳnh nhi cũng là vì nhằm để nhắc nhở hắn không được quên việc này mà thôi! Vậy mà ta cứ tưởng rằng mối quan hệ giữa ngươi và hắn vững bền như không ai có thể phá vỡ chứ, ai ngờ đâu người một bên liều mạng giúp hắn, một bên thì tỏ ra đề phòng, ngươi thấy vậy thú vị lắm sao? Nếu như Quỳnh nhi của ta ngồi lên vị trí kia, thì thiên hạ đều nằm trong tay ngươi, có gì không tốt mà ngươi không đồng ý chứ?"

Lương Trinh cười giễu: "Ngươi cũng không ngốc, chỉ tiếc là ngươi đã nghĩ sai rồi. Nếu như ta thật sự muốn thiên hạ này, thì việc ngồi lên giang sơn của Chúc gia có gì khó? Vị trí này vốn cũng là do tiên đế chuẩn bị cho ta, con trai của ngươi chẳng qua chỉ là một con rối mà thôi, trong lòng ngươi cũng đã rõ ràng, thế mà vẫn cứng đầu ngu muội ôm mộng làm hoàng thái hậu mẫu nghi thiên hạ. Thật ra ban đầu ta cũng định giúp ngươi hoàn thành mộng đẹp này rồi, thế nhưng có lẽ là do vận may ngươi không được tốt, bây giờ so với chuyện nắm giữ triều chính, thì ta hình như đặc biệt hứng thú với một số người cùng chuyện khác hơn,

cho nên cũng phải làm theo thứ mà bản thân mình thích chứ."

"Cái tên điên này!"

Chỉ với một câu "thích thì làm" của hắn lại chính là toàn bộ nguyên nhân dấy lên trận gió tanh mưa máu khiến bao người lao đao này. Thần quý phi bắt đầu trở nên điên loạn liên tục chửi bới gào thét, khiến cho người ta không biết rốt cuộc người điên là nàng, hay là Lương Trinh.

Lương Trinh hững hờ nhìn nàng: "Chết đến nơi rồi, ngươi vẫn nên bớt nói mấy câu giữ chút sức lực cuối cùng đi. Tóm lại một câu vì Chúc Vân Quỳnh là do ngươi sinh, cho nên nếu như ngươi chết thì nó sẽ được sống, còn nếu như ngươi muốn kéo con trai mình đi theo, thì ta cũng không cản đồng thời giúp hai mẹ con ngươi cùng nhau lên đường."

Thần Quý Phi nằm vật ra sàn, hết sức đau đớn nhắm hai mắt lại.

Cam Lâm cung.

Ba ngày sau chính là ngày tổ chức đại điển đăng cơ, hiện tại các lễ bộ quan chức đang bẩm báo lại tất cả quy trình cùng công việc trong ngày trọng đại ấy cho Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Tuyên chỉ im lặng nghe, cũng không nói gì nhiều. Lúc này, Lương Trinh đột nhiên đi vào đứng ở một bên, hắn cũng hề có ý tứ muốn ngắt lời bọn họ, mà chỉ ra vẻ cực kỳ hứng thú nghe cùng. Sự xuất hiện quá mức đột ngột của đối phương khiến bọn người trong lễ bộ quan chức cũng được một phen tái mét mặt mày, bắt đầu quay sang dè dặt bẩm báo lại cho Lương Trinh nghe, từng câu từng chữ đều cẩn trọng kỹ càng hơn cả khi báo cáo với vị tân đế.

Nghe được một nửa, Lương Trinh bỗng nhiên lên tiếng, hỏi: "Trong các đại điển hoàng đế đăng cơ ở Đại Diễn đều sẽ do các vị đại thần thủ phụ nâng chiếu thư dâng lên cung kính cho tân đế, hiện tại Trương Niên Linh vì tội phản nghịch đã bị xử tội, cho nên các ngươi định sẽ thực hiện nghi thức này thế nào?"

Lễ bộ thượng thư Nghiêm Sĩ Học thận trọng đáp lại: "Chúng thần dự định sẽ tạm thời để cho Lưu các lão đảm nhiệm phần này, kính xin bệ hạ định đoạt có được hay không."

Người Lưu các lão được nhắc đến khi nãy chính là vị nội thần các lão có bài vị cao nhất bên trong đám phụ thần còn sót lại trong triều, ngày hôm đó, cũng nhờ công lão cúi đầu quỳ đầu tiên mới khiến cho mọi chuyện dần trở nên trót lọt hơn, mọi người cũng lấy làm đó mà nhận thức được cúi đầu chào vị tân đế Chúc Vân Tuyên này. Theo lý thuyết, khoan hẵn bàn đến chuyện lão có công ủng hộ tân vương, một khi Trương Niên Linh sụp đổ, thì trăm phần trăm cũng sẽ đến phiên lão, chỉ là...

Chúc Vân Tuyên qua loa quyết định: "Cứ theo luật lệ xưa giờ để cho lễ bộ quan chức làm thay đi.Việc này cứ giao cho Nghiêm khanh làm là được."

Nghiêm Sĩ Học nghe thấy vậy cũng cả kinh, gã chợt kiềm nén lại cơn kích động lên tiếng hỏi: "Nhưng Đại Diễn ta hình như không có luật lệ này, từ trước đến giờ đều là do phụ thần nội các sẽ gánh thay trọng trách

này, hiện tại giao cho thần hình như không được hợp với quy củ thì phải?"

"Không sao, ngươi cứ làm đi."

Nghe vậy, Nghiêm Sĩ Học cũng không khước từ nữa, mà chỉ cất cao giọng đáp lại: "Thần lĩnh chỉ!"

Lương Trinh đứng một bên chứng kiến hết đoạn đối thoại của hai người kia từ nãy đến giờ xong xuôi, chỉ khẽ nheo mắt lại, trong mắt chợt lóe lên một suy nghĩ sâu xa, đồng thời bên khóe môi cũng bất giác nhếch lên.

Chờ đến khi tất cả quan chức tấu chuyện lui ra, lúc bấy giờ, Lương Trinh dời mắt nhìn về phía Chúc Vân Tuyên, khẽ mỉm cười: "Bệ hạ thật sự dự định cân nhắc qua vị Nghiêm đại nhân này sao?"

Chúc Vân Tuyên ung dung thản nhiên trả lời: "Hiện tại nội các trống rỗng, rất cần người mới bổ sung gấp vào, dù sao Nghiêm Sĩ Học cũng là lễ bộ thượng thư, cho nên việc để đối phương tiến vào nội các là quá hợp tình hợp lẽ rồi còn gì."

Từ bốn năm trước khi Chúc Vân Tuyên được phong Thụy vương, cũng đã sớm được Chiêu Dương đế chỉ hôn cho. Người Chiêu Dương đế chọn cho hắn chính là nhi nữ của vị Nghiêm Sĩ Học khi nãy, lúc đó gã Nghiêm Sĩ Học kia chỉ là một lễ bộ tả thị lang, hai năm trước mới được thăng chức. Trên thực tế Chúc Vân Tuyên thật ra phải thành hôn từ lâu, thế nhưng lần đầu bị hoãn vì mẫu thân của bên nhà gái bất ngờ qua đời, sau đó thì mẹ đẻ của Chiêu Dương đế tức Khánh Nhân thánh hậu cũng mất, thành ra chuyện hôn ước cứ lâm vào cảnh kéo hết năm này qua tháng khác, Chiêu Dương đế căn bản cũng không để tâm đến người con này, thế là chuyện thành hôn của hắn cứ trì trệ đến tận bây giờ.

Ánh mắt của Chúc Vân Tuyên chợt tối sầm lại: Nếu đúng như vậy thì sao?"

"Không sao cả." Ý cười trên khoé môi của ai kia tự dưng biến mất, thay vào đó là một cái nhìn chăm chăm nghiêm nghị: "Thần chẳng qua chỉ là muốn nhắc nhở bệ hạ không nên coi trọng người bên ngoại quá mức, tránh tai họa về sau."

"Chiêu vương lo xa rồi. " Chúc Vân Tuyên lạnh nhạt nói, "Những chuyện này không phải là chuyện Chiêu vương cần suy tính."

Hắn làm sao không biết chuyện bản thân có người nhà bên ngoại gia thế lớn là một chuyện thực ra là chẳng có gì tốt đẹp, tấm gương sáng điển hình phải kể đến người Tạ gia. Mọi người ai nấy đều biết rõ như in chuyện Tạ quốc công to gan làm bậy chọc ra bao nhiêu tai họa năm đó, nhưng hắn có thể làm gì được bây giờ, hiện tại lúc này bên trong nội các chỉ còn dư lại những người kia, mỗi người trong số họ ai cũng có dính dáng tới vị trước mặt này, bảo hắn làm sao dám tin tưởng cho được? Bọn họ đáng tin sao? Phóng tầm mắt nhìn ra văn võ toàn triều, hắn còn lại được bao nhiêu người có thể trọng dụng?

Cả hai mặt đối mặt nhìn nhau, trong ánh mắt của đôi bên lúc này đây đều lộ ra sự ngờ vực cùng thăm dò lẫn nhau không chút che giấu nào, sau một hồi giằng co, Lương Trinh lắc đầu: "Bệ hạ quả thật nghĩ thần

như vậy sao?"

"Ban nãy ngươi mới vừa đi đâu về?"

Lương Trinh thản nhiên trả lời: "Hoa Thanh cung."

Chúc Vân Tuyên chợt phóng tầm mắt nhìn ra xa xăm hỏi: "Thần quý phi sao rồi?"

"Quý phi nương nương vì quá mức nhớ nhung tiên đế, không còn thiết sống trên trần thế, cho nên đã xin tuẫn táng* theo cùng."

— *Tuẫn táng: tập tục chôn người sống đi theo từng xuất hiện ở Trung Hoa thời cổ đại…. Vì để hưởng thụ một cuộc sống "chí cao vô thượng" như lúc còn ở dương thế, những người giàu có hoặc mang thân phận tôn quý sẽ chôn theo thê thiếp, người hầu khi qua đời.*

"*Vậy* còn cửu đệ?"

"Cửu điện hạ thì tất nhiên đang ở trong tẩm cung của mình rồi, hiện tại chẳng qua là do điện hạ còn nhỏ nên chỉ chịu chút kinh hãi thôi, cũng không phải việc to tát gì." Trong đôi mắt âm trầm của Lương Trinh chợt loé lên một ý cười giễu chứa đựng hàm ý thâm sâu.

Chúc Vân Tuyên cố kiềm lại lửa giận đang sôi sùng sục trong lòng, lên tiếng chất vấn hắn: "Với trình độ diễn xuất như thế kia, thì ngươi muốn người ta phải nhìn ngươi như thế nào mới phải?"

Lương Trinh "chậc" một tiếng: "Diễn xuất như thế nào cơ? Chẳng lẽ bệ hạ còn muốn giết luôn em trai mình sao? Sao thần lại không biết bệ hạ là người có lòng dạ độc ác như thế nhỉ?"

"Ngươi không cần giả vờ giả vịt với trẫm! Việc ngươi giữ Chúc Vân Quỳnh lại vốn là vì muốn uy hiếp trẫm mà thôi, cần gì phải nói ra mấy câu nghe xuôi tai như vậy?"

Lương Trinh không nói gì, mà chỉ tiến lên trước một bước, rồi đột nhiên giơ tay chặn ngang ôm Chúc Vân Tuyên đến trước người mình.

Chúc Vân Tuyên bị hành động bất ngờ của đối phương làm cho giật mình, hiện tại vô cùng giận dữ trừng mắt nhìn hắn, gằn ra từng chữ một: "Buông. Trẫm. Ra."

Lương Trinh tiến sát bên tai Chúc Vân Tuyên, trầm giọng thủ thỉ: "Bệ hạ ngài vừa ngồi lên ngôi vị, đã dự định chơi trò qua cầu rút ván hay sao?"

Trong điện lúc này đã không còn một ai, ban nãy khi hai người bắt đầu trò chuyện, Cao An vô cùng biết

điều dẫn toàn bộ người lui đi. Chúc Vân Tuyên đỏ mắt cười khẩy: "Lương Trinh, ngươi cho rằng mình bây giờ còn có thể cưỡng ép được trẫm sao? Trẫm tuyệt đối sẽ không bao giờ tiếp tục thỏa mãn những tâm tư xấu xa kia của ngươi nữa!"

"Vậy bệ hạ cho rằng thần như thế nào?"

Tiếng cười kia khẽ chui vào bên tai Chúc Vân Tuyên, kéo theo đó là hơi nóng thì thào phả vào khiến lông tơ tóc gáy của hắn dựng đứng cả lên. Lương Trinh im lặng mất một lúc, sau mới nói tiếp: "Bệ hạ không muốn thần thì muốn ai bây giờ? Nhi nữ Nghiêm gia? Bây giờ bệ hạ thành ra như vậy, một tiểu cô nương có thể thỏa mãn được ngài sao?"

"Làm càn!"

Chúc Vân Cảnh hiện tại đang bị dồn trong tình thế muốn tiến cũng được mà lùi cũng chẳng xong, cả người hắn bị Lương Trinh ôm vào lòng ngăn lại sau ngự án, khiến cho bản thân hắn giận đến độ run cả người. Lương Trinh đột nhiên nhích lên phía trước đè hắn sát thêm chút nữa, còn cánh tay như được voi đòi tiên đặt lên bên hông chầm chậm hết xoa lại vân vê, hành động này như đặc biệt muốn khơi gợi chút chuyện ám muội.

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, rồi hừng hờ lên tiếng đe dọa: "Ở tiền điện còn có đám triều thần cùng tôn thất đang khóc tang, nếu như ngươi còn cố ý làm vậy nữa, thì trẫm liền lập tức kêu tất cả mọi người tới đây chứng kiến một chút, để xem Chiêu vương giữa ban ngày ban mặt, thậm chí là còn trong tang kỳ hoàng đế lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo không bằng cầm thú này với vị tân quân trẫm đây."

"Bệ hạ mà cũng dám làm những chuyện hạ thấp danh dự mình sao?"

"Không tin ngươi cứ thử xem!"

Lương Trinh: "Bệ hạ bây giờ làm hoàng đế rồi, tính khí cũng nóng nảy hơn xưa nha."

Chúc Vân Tuyên lặp lại một lần nữa: "Buông trẫm ra."

Lương Trinh nghiêng đầu, rồi nhẹ nhàng đặt một cái hôn nhẹ như lông hồng bên tóc mai Chúc Vân Tuyên, sau đó chưa kịp đợi đối phương phản ứng ra nổi giận, đã mau chóng buông người ra lui về phía sau, đồng thời chắp tay cung kính: "Bệ hạ chớ nên nổi giận, lúc này chúng ta nhất định phải giữ cửu điện hạ lại, nếu không thì càng khó mà ngăn chặn được miệng lưỡi người đời."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nhìn hắn: "Ngươi mà cũng sợ miệng lưỡi người đời hay sao?"

"Thần cũng là vì lo nghĩ cho bệ hạ."

"Ha."

Lương Trinh cười thở dài: "Bệ hạ, ngài tội gì phải coi thần như thú dữ, thần đã nói sẽ giúp ngài, thì chắc chắn sẽ giúp, sao ngài lại không chịu tin thần?"

Chúc Vân Tuyên khẽ rùng mình, song cũng dời tầm mắt đi chỗ khác lên tiếng tiễn khách: "Trẫm mệt rồi, Chiêu vương lui ra đi."

7. Chương 7: Chó Cậy Thế Chủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cam Lâm cung.

Sau khi dùng qua bữa trưa, Chúc Vân Tuyên tựa người nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, đang lúc lờ mờ nửa tỉnh nửa mê thì đột nhiên nghe thấy được mấy thanh âm khóc than của bọn tiểu thái giám xen lẫn tiếng quát tháo của Cao An bên ngoài điện: "Tang kỳ hoàng đế còn chưa xong, bệ hạ này nào cũng gánh vác đủ mọi chuyện khiến cả người mỏi mệt, vậy mà các ngươi còn vì chút chuyện nhỏ này mà ở đây ầm ĩ, quấy nhiễu bệ hạ, bộ các ngươi không muốn sống nữa sao? Còn không mau lui ra!"

Chúc Vân Tuyên nghe vậy chợt nhíu mày, mở hai mắt ra lên tiếng nói: "Đã xảy ra chuyện gì? Mau vào hết đi."

Một lát sau, hắn nhìn thấy Cao An dẫn bảy tám tên thiếu giám khóc đỏ cả mặt đi vào, sau đó bắt đầu quỳ xuống thỉnh tội: "Mong bệ hạ thứ tội, nhưng kẻ này không hiểu phép tắc làm phiền ngài rồi, nô tài bây giờ sẽ đưa bọn họ ra ngoài chịu phạt."

Chúc Vân Tuyên nhìn lướt qua đám người quỳ trên đất, bọn họ đều là những vị thái giám cấp thấp theo bên cạnh từ lúc bản thân hắn còn trong điện Khải Tường: "Mau nói rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Các tiểu thái giám nằm rạp trên mặt đất cũng khóc lóc kể lể đủ điều, nói rằng đám người trong Cam Lâm cung này thật sự khinh người quá đáng! Bọn họ từ điện Khải Tường theo đến đây, vốn chính là người của tân đế, còn những người trong Cam Lâm cung kia trước giờ đều chỉ hầu hạ tiên đế, thành ra cho dù nếu hai bên xảy ra đụng chạm cũng sẽ không đến nỗi như nước với lửa, đám người kia tuy là có cậy già lên mặt thật, nhưng ai nấy cũng hiểu được đạo lý không thể đặc tội với người của chủ nhân mới, duy chỉ có một mình Phùng Sinh, gã ta luôn trưng ra vẻ tự cao tự đại nghĩ mình có công giúp đỡ tân đế, thành ra ngẩng cao đầu một mình một cõi nắm giữ toàn bộ Cam Lâm cung. Cái người Phùng Sinh kia dường như cũng tự biết mình không thể động chạm đến chúng thái giám thiếp thân bên người Chúc Vân Tuyên, cho nên cứ đè đầu những tiểu thái giám kia mà bắt nạt ức hiếp. Những tên tiểu thái giám thân phận thấp hèn này chỉ vừa mới tới Cam Lâm hơn mười ngày, mà đã bị làm khó làm dễ đủ đường, trong lòng khổ tâm không sao tả nỗi.

Nếu như không phải vì bản thân không thể nhịn được nữa, cộng thêm Chúc Vân Tuyên vốn là người khoan dung thông suốt, thì bọn họ cũng không dám đi đến bẩm báo trước mặt bệ hạ làm chi.

Cao An lúng túng nói: "Do nô tài thất trách, không thể làm tròn bổn phận hòa giải đôi bên, hiện tại chỉ xảy ra chút chuyện nhỏ như kiến cũng làm phiền đến ngài, kính xin bệ hạ thứ tội."

Chúc Vân Tuyên trầm giọng hỏi: "Tất cả lời bọn họ nói đều là thật sao? Cái gã Phùng Sinh kia lại vênh váo đến vậy?"

Cao An cúi thấp đầu: "...Phùng công công vốn là lão nhân trong cung, đã hầu hạ kề cận tiên đế nhiều năm. Đám tiểu thái giám này ai cũng lấy làm kính trọng gã, thực sự thì chuyện cũng không đến nỗi to tát gì, bởi

vì đang trong giai đoạn tang kỳ tiên đế, có rất nhiều chuyện cần làm, việc trong tay của người nào cũng nhiều hơn mọi thường rất nhiều, là do bọn người này phạm vào tội lười nhác mà thôi, giờ còn có mặt mũi chạy tới ngự tiền khóc lóc kể lể. Bệ hạ, ngài đừng nghe bọn họ nói bậy, mặc dù Phùng công công thực sự có hơi nghiêm khắc, nhưng này cũng là vì tiên đế băng hà nên sinh ra phiền muộn đau lòng, đây cũng là chuyện hết sức bình thường mà thôi."

Chúc Vân Tuyên vừa liền nhìn mấy tên tiểu thái giám đang ôm mặt khóc lóc nức nở này, lông mày bỗng nhiên nhíu chặt sít sao, rồi hạ lệnh đuổi hết người ra, đến khi trong điện chỉ còn dư lại một mình Cao An mới lạnh lùng nói: "Ngươi nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Cao An hết cách đành phải nhỏ giọng giải thích cho hắn nghe: "Thưa bệ hạ, Phùng công công đúng thật là có ý muốn làm khó dễ đám người ở điện Khải Tường, đặc biệt là gã còn ra vẻ không cam lòng chuyện bệ hạ chọn nô tài tuyên đọc chiếu thư trong buổi đại điển đăng cơ, thành ra hiện tại làm vậy cũng là vì muốn tự mình lập ra luật lệ bảo vệ vị trí người thái giám đầu đàn mà thôi. Nô tài thấy bệ hạ vẫn là nên đừng nhúng tay vào mấy chuyện vặt vãnh này, tóm lại chẳng qua chỉ là bọn hạ nhân đấu đá nhau, thực sự không đáng để ngài phải phiền lòng, mà hơn hết dù sao gã Phùng công công kia cũng là người.. là người của của Chiêu vương."

Nghe đến đây, bỗng từ sâu trong đôi mắt của Chúc Vân Tuyên chợt chầm chậm hiện ra sự âm u nặng nề, hắn lạnh lùng ra lệnh: "Ngươi mau gọi hắn đến đây."

"Bệ hạ…."

"Đi đi."

Phùng Sinh được triệu hồi cũng nhanh chóng có mặt, gã ta quy củ quỳ xuống hành lễ, trong bộ dạng kia trông đắc ý đến là bao. Nguyên nhân có lẽ vì đây chính là lần đầu tiên gã được truyền tới từ khi Chúc Vân Tuyên trở thành chủ nhân Cam Lâm cung này.

"Mấy ngày nay Phùng công công hẳn là bộn bề lo liệu tang sự tiên đế nhỉ, vất vả cho ngươi rồi."

Trong giọng điệu của Chúc Vân Tuyên lộ ra vẻ dửng dưng, khiến cho gã Phùng Sinh kia nghe xong liền lập tức diễn, một bên giả vờ giơ tay lên lau đôi mắt vốn không có chút nước nào, một bên khóc than kể lể: "Đây là phận sự của nô tài, sao dám nói chi tới khổ cực, nô tài đã theo tiên đế hơn bốn mươi năm qua, bây giờ tiên đế cưỡi hạc về trời, nô tài còn hận không thể theo cùng tiếp tục hầu hạ cho người nữa là."

Mồm mép gã ta bắt đầu nói ra những lời đến là dễ nghe, thế nhưng Chúc Vân Tuyên cũng không ngốc đến độ tin tưởng người này. Mặc dù thời Đại Diễn triều không có quy củ tuẫn táng theo người sống, nhưng nếu một người thật sự có lòng thành này, thì cũng không có ai đến ngăn cản, Thần quý phi chẳng phải là điển hình đó sao?? Cái gã Phùng Sinh này hồi trước cũng chả là cái đinh gì trước mặt Chiêu Dương đế, sau cũng là do mấy năm trước gã có công giúp An Nhạc hầu nói chuyện của đối phương cho Chiêu Dương đế nghe, để hoàng đế biết được chuyện đứa con ruột mình vốn đã chết do mình sinh ra vẫn còn sống, cho nên từ lúc đó mới bắt đầu được hoàng đế để ý đến, tính ra từ lúc bắt đầu gã ta cũng chính là dựa vào Lương Trinh để từ từ leo lên.

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Phùng công công là lão nhân trong Cam Lâm cung, tính ra cũng đã có công lao to lớn vất vả nhiều năm qua, mặc dù hiện tại tiên đế đã không còn, thế nhưng người vẫn luôn hy vọng ngươi sớ thể sống thật tốt. Bây giờ tuổi tác ngươi cũng đã cao, cũng là lúc nên an hưởng tuổi già, lúc trước là do trẫm không suy xét vẹn toàn cân nhắc qua chuyện này, thành ra khiến ngươi từng này tuổi tác còn phải hối hả ngược xui làm tang sự cho tiên đế, đâm ra sầu lo suy tư quá nhiều. Chi bằng kể từ hôm nay ngươi liền trút bỏ mọi chuyện, về nhà an dưỡng một thời gian đi."

Phùng Sinh nghe vậy chợt quỳ xuống đất, ra vẻ đau khổ quằn quại: "Bệ hạ! Cho dù nô tài có già chết cũng muốn được chết ở nơi này! Lúc tiên đế lập di chiếu có từng căn dặn nô tài, cho dù có phải hy sinh thân già này cũng phải chăm sóc hầu hạ thật tốt cho tân quân, nô tài không dám không tuân theo ý nguyện! Nô tài cầu xin ngài, cầu xin ngài cho dù có như thế nào cũng để nô tài ở lại tiếp tục hầu hạ ngài đi! Bằng không thì chắc nô tài chỉ còn nước phải tự tử mà thôi!"

Vậy ngươi đi chết luôn đi! Ánh mắt Chúc Vân Tuyên giờ đây càng trở nên lạnh lẽo hơn, luồng khí đẫm mùi chết chóc rốt cuộc cũng hằn lên đôi mắt, thế nhưng lúc này gã Phùng Sinh kia chỉ lo quỳ dập đầu trên

đất chưa phát hiện ra bộ dáng đáng sợ của hắn. Gã ta tuy là khóc lóc than thở thật, thế nhưng rõ ràng là không có chút cảm thấy sợ hãi nào, còn luôn miệng nhắc đến hai chứ di chiếu, đây chính là muốn ngấm ngầm nhắc nhở Chúc Vân Tuyên về vụ việc giả mạo di chiếu kia.

Chúc Vân Tuyên cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, một hoạn quan như gã mà cũng dám uy hiếp hắn, thế nhưng hiện tại bản thân lại không có cách gì diệt trừ cái gai chướng mắt này. Chuyện giết Phùng Sinh chỉ là nhỏ, thế nhưng một khi giết gã ta, thì bản thân không sao lường được Lương Trinh sẽ nghĩ gì, thành ra bản thân hắn cũng không dám đánh cược. Bởi chí ít là lúc này nếu như hắn đối đầu với Lương Trinh, thì hắn biết bản thân mình sẽ hoàn toàn không có bất kỳ phần thắng nào.

"Được, được thôi.. Ngươi chịu ở lại thật sao! Vậy trẫm liền để ngươi ở lại!"

Bên ngoài đại điện, Lương Trinh lúc này đã đi lên bậc thang, nhưng khi còn chưa vào điện đã đụng phải Phùng Sinh. Phùng Sinh thấy hắn liền ra vẻ nịnh nọt hết sức cung kính chào hỏi, sau đó lại tức tốc thì thầm bẩm báo tình hình hai ngày nay cho đối phương nghe ví như Chúc Vân Tuyên ngầm triệu kiến ai hay làm gì, đến khi xong rốt cuộc mới cắn răng uất hận nói: "Bệ hạ muốn vứt bỏ bắt nô tài quay về dưỡng lão, hẳn là người cảm thấy nô tài không thể trọng dụng được nên chướng mắt nô tài rồi."

Lương Trinh liếc nhìn gã một chút, vẫn không nói gì, sau đó tiếp tục nhấc chân tiến vào trong điện.

Cao An hiện tại đang hầu hạ Chúc Vân Tuyên mặc áo cổn mũ miện* chuẩn bị cho buổi đại điển đăng cơ ngày mai, bộ trang phục đen phối cùng đỏ nhạt kia như làm tôn lên dáng người cao gầy cùng khí chất cao quý vốn có của đối phương. Lương Trinh đứng ở một bên khoanh tay mỉm cười vừa nhìn vừa khen: "Bệ hạ khoác lên bộ long cổn này, đúng là ra dáng của một vị tân quân."

— Áo cổn: lễ phục của vua. Mũ miệng: mũ lễ của vua, giống hình dưới.

Cao An quay sang nhìn Chúc Vân Tuyên thử, thấy bệ hạ không lên tiếng phản đối gì, bèn biết điều khom người lui đi.

Trong mắt Chúc Vân Tuyên giờ đây chỉ toàn là sự lạnh lùng: "Nghe người ta nói lúc Chiêu vương định đi vào, hình như có dừng lại trò chuyện hồi lâu với Phùng Sinh phải không?"

Lương Trinh hơi nhếch nhếch khóe môi: "Một hoạn quan dốt nát nói bừa mà thôi, không đáng để bệ hạ nghe."

Hắn đi lên phía trước, giơ tay vuốt nhẹ lên họa tiết hình rồng trên vai áo đen của ai kìa. Chúc Vân tuyên giờ khác này chỉ đứng yên bất động lạnh lùng nhìn người trước mặt mình: "Chiêu vương đã đặt chân vào Cam Lâm cung, còn đánh hơi tin tức chuyện của trẫm, quả thực đúng là to gan mà."

Lương Trinh cũng không gật bừa qua loa: "Bệ hạ nói vậy oan uổng thần, chuyện này nào phải thần muốn đánh hơi, mà là do tên hoạn quan kia tự mình nói ra thôi."

Chúc Vân Tuyên cười giễu: "Gã hoạn quan kia ỷ mình chó cậy thế chủ, không xem vua ra gì, nếu như trẫm nói trẫm muốn giết gã ta, thì trẫm có thể ra tay sao?"

"Bệ hạ muốn giết thì cứ giết, ngài hiện tại đã là đế vương, muốn giết một hoạn quan nhỏ cũng không cần sự chấp thuận của thần."

"Chiêu vương không định nói trẫm qua cầu rút ván nữa hay sao?"

Lương Trinh nghe vậy chỉ khẽ bật cười trả lời: "Cũng chỉ là một hoạn quan mà thôi, nếu như bệ hạ chướng mắt thì cứ ra tay, miễn sao bản thân thấy vui là được."

Chúc Vân Tuyên nhất thời không nói gì. Lương Trinh quay sang nhìn đối phương, ánh mắt khẽ chạm đến vết sẹo nhàn nhạt ẩn sau chuỗi ngọc, bèn khẽ nheo hai mắt lại: "Sao bệ hạ không xóa vết sẹo trên trán kia đi?"

Vết sẹo này tính ra cũng đã được mấy năm, hiện tại nó chỉ còn là một đường hết sức nhạt màu, chỉ khi nào để sát vào nhìn kỹ mới có thể phát hiện ra. Thành thật mà nói, thì ngay thời điểm nó vừa mới để lại sẹo chỉ cần thoa thuốc cao mỗi ngày một lần, thì qua một khoảng thời gian nó sẽ dần dần biến mất đi, thế nhưng bản thân Chúc Vân Tuyên chưa từng có ý định làm như vậy.

Chúc Vân Tuyên lơ đễnh nói: "Trẫm cũng không phải là nữ nhân, không cần quá để ý đến những chuyện liên quan dung mạo này. Coi như có để lại sẹo thật thì có làm sao?"

Ý cười trong mắt Lương Trinh càng thêm nồng: "Bệ hạ không để ý, nhưng thần để ý.. Thật tiếc…."

Lương Trinh đột nhiên nhớ lại khoảnh khắc bản thân lần đầu bước vào cung, song cũng là lần đầu tiên hắn gặp được Chúc Vân Tuyên, khi đó hắn chỉ thấy một tiểu hoàng tử nào đó bỗng òa khóc nức nở lao về hướng lãnh cung phế thái tử, sau đó bị đội quân cấm vệ hoàng cung giữ lại, chỉ có thể ôm mặt gào khóc đau thương. Lương Trinh nhìn từ phía xa, trong lòng cũng hơi lấy làm tò mò bèn thuận miệng hỏi tên cung nhân dẫn đường cho mình, mới biết được hai vị kia là hai người đích trưởng do nhi nữ Tạ thị sinh ra.

Lần thứ hai gặp mặt có lẽ là ở bên ngoài ngự thư phòng Cam Lâm cung này, thời điểm đó Chiêu Dương đế vừa hạ chỉ ban cái chết cho thái tử, Chúc Vân Tuyên biết được nên đi đến cầu xin phụ hoàng mình, thế nhưng kết cục chỉ bị ngăn lại không được triệu kiến, thành ra chỉ còn mỗi cách quỳ xuống đất một bên khóc lóc cầu xin một bên dập đầu lạy, dập đến độ máu tươi chảy lênh láng khắp mặt vẫn chưa chịu dừng. Lúc đó hắn chỉ cảm thấy vị hoàng tử này đúng là ngây thơ đáng thương đến là bao, song cũng càng xem thường những thứ gọi là máu mủ tình thâm trong chốn hoàng cung này.

Vết sẹo trên trán này là có từ khi đó, Chúc Vân Tuyên vẫn cố ý giữ lại vết sẹo này, nhằm là vì muốn nhắc nhở Chiêu Dương đế không được quên chuyện gã đã từng tự tay ban chết cho người con trưởng đích tôn vốn vô tội của mình.

Chúc Vân Tuyên cau mày, chuyện làm hắn không thể nhịn được nhất chính là khi… Lương Trinh buông ra những lời nói ám muội có ý tứ không rõ ràng như lúc này. Nhưng ngẫm lại, Lương Trinh trước giờ đều trưng ra dáng vẻ như thế, suốt ngày ung dung thản nhiên nói ra những câu nói khiến hắn khó chịu, có khi còn cố ý hạ nhục hắn.

Lương Trinh giơ ray ra vén chuỗi ngọc trước mặt Chúc Vân Tuyên ra, ý định ban đầu của hắn vốn chỉ là muốn nhìn rõ người trước mặt hơn một chút, sau dường như nghĩ ra gì đó, đột nhiên bật cười, khiến Chúc Vân Tuyên nhíu mày chặt hơn: "Có gì buồn cười hay sao?"

Trong mắt Lương Trinh tràn ngập ý bỡn cợt: "Nếu như thần nói ra, thế nào cũng sẽ làm cho bệ hạ nổi giận nữa… Bệ hạ không cảm thấy, hành động ban nãy giống hệt như vén khoăn voan cho thê tử hay sao?"

Chúc Vân Tuyên ngẩn ra, trong nháy mắt bị sự tức giận làm cho mờ mắt: "Ngươi nhất định phải làm nhục trẫm như vậy hay sao?"

Lương Trinh thở dài: "Thần thật sự dùng cả tấm lòng này mến mộ bệ hạ, thế nhưng bệ hạ lại cảm thấy thần là đang làm nhục ngài. Bệ hạ ngài cứ như vậy, sẽ khiến cho thần cảm thấy cực kỳ đau lòng."

Chúc Vân Tuyên cũng không rảnh hơi đâu mà tiếp tục đôi co cùng hắn: "Nếu như ngươi không có chuyện gì, thì mau lui ra đi."

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại thở than: "Cứ mỗi lần thần đến đây, bệ hạ đều gấp gáp muốn đuổi thần đi. Bệ hạ không muốn gặp mặt thần, nhất định phải tránh né thần như vậy mới được sao?"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng đáp trả: "Trong hoàng cung vốn có quy định không được triệu hồi thì không thể tự tiện vào cung, Chiêu vương đây không những đi lại tự do trong cung, mà ngay cả Cam Lâm cung cũng kiểu thích là vào, trẫm sao có thể tránh ngươi đây? Nếu như trẫm thật sự có ý định tránh ngươi, thì chỉ cần vung một tờ thánh chỉ đất phong phái ngươi tới nơi khác, thế ngươi lúc đó chịu đi sao?"

Lương Trinh im lặng nhìn đối phương, qua một lúc sau, mới trầm giọng khẽ bật ra nụ cười: "Cái này phải xem bệ hạ có bản lãnh đó hay không."

8. Chương 8: Người Cô Độc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sắc trời dần tỏ, tinh kỳ bay phấp phới trên Phụng Thiên Môn như muốn che rợp cả bầu trời.

Khi những tia sáng đầu tiên dần lấp ló, Chúc Vân Tuyên đã mặc áo lông cổn đội mũ miện vào, sau đó trong tiếng vang hùng hồn liên tiếp của chuông trống mà bước từng bước lên những nấc thang trong Phụng Thiên Môn, bắt đầu làm nghi thức cúng tế cầu xin thần phật phù hộ.

Bên ngoài ngọ môn lúc này, chúng quan thần cũng đã chia nhau ra hai hàng quỳ cúi dập đầu xuống đất.

Đến giờ Thìn, tân quân bước vào Phụng Thiên Điện ngồi lên ngai vàng, sau đó các quân thần chia theo hai tốp nối đuôi nhau đi vào đọc biểu văn chúc mừng. Lễ bộ thượng thư Nghiêm Sĩ Học hiện đã vào chỗ nâng chiếu thư dâng lên, thái giám Cao An chịu trách nhiệm đọc di chiếu liền tiếp nhận rồi tuyên đọc chiếu văn: "Trẫm nhận quyến mệnh* của trời xanh, nhờ có hồng phúc của người đi trước, phụng lấy di chiếu của hoàng đế, theo như tuần tự nối tiếp dòng họ…"

— Quyến mệnh: được yêu mến giao phó trách nhiệm cho.

Thanh âm kia sang sảng vang vọng trong điện một lúc lâu, đến khi âm cuối cùng được hạ xuống, thì tiếng gõ của chuông trống lại được cất lên, chúng quân thần xung quanh bắt đầu thực hiện đại lễ ba quỳ chín lạy.

Chúc Vân Tuyên ngồi trên ngai vàng chầm chậm đảo ánh mắt nhìn qua từng người ở dưới, sau đó ngưng lại trên người Lương Trinh đang quỳ bên trong đám các vị võ tướng. Lương Trinh dường như cảm nhận được, chợt bất ngờ ngước mắt lên nhìn, khi đụng trúng ánh mắt Chúc Vân Tuyên, hắn chỉ khe khẽ cười mỉm, còn gương mặt Chúc Vân Tuyên ẩn sau các chuỗi ngọc, nên nhìn không rõ là đang có biểu cảm gì.

Tân đế đăng cơ, kiến nguyên* Cảnh Thụy, hai mươi bảy ngày đầu xả tang, tiễn dời tiên đế sang biệt cung, bốn mươi chín ngày kế động quan, đợi đến khi hết thảy mọi chuyện xong xuôi đã đến mùa xuân năm sau, cũng chính thức bước vào Cảnh Thụy năm thứ nhất.

— Kiến nguyên: chỉ niên hiệu đầu tiên sau khi lên ngôi, đồng thời cũng là một giai đoạn mới. (Ví dụ như Chiêu Dương năm thứ nhất là chỉ năm đầu tiên Chiêu Dương đế lên ngôi, bây giờ Chúc Vân Tuyên tức Thụy vương lên ngôi sẽ quay lại là Cảnh Thụy năm thứ nhất)

Vào ngày lá thư hồi âm của Chúc Vân Cảnh được gửi đến, kinh thành vẫn đang trong tiết trời se lạnh của mùa xuân. Cao An vừa nhận xong liền đi vào dâng thư đến, Chúc Vân Tuyên đang bận rộn phê duyệt tấu chương cũng chững lại, sau đó ngừng hết những việc đang làm trong tay nhận lấy lá thư.

Chúc Vân Cảnh là vị huynh trưởng ruột thịt do cùng mẹ sinh ra của Chúc Vân Tuyên, năm xưa bản thân đối phương vốn đường đường là một thái tử, nhưng bởi vì án vu cổ Đông cung bị phế truất ngôi vị, sau lại

vì tội mưu phản bị ban chết, cũng may nhờ có Định Viễn hầu Hạ Hoài Linh nhanh trí bày kế giả chết trốn đi mới giữ lại được một mạng này. Hiện tại những năm gần đây, Chúc Vân Cảnh vẫn đang sinh sống ở phía Tây Bắc Quỳnh Quan, tính ra cũng phải đến bốn năm, khi Chúc Vân Tuyên lên ngôi mới nhận được bức thư đầu tiên do huynh mình gửi tới.

Trong thư, Chúc Vân Cảnh tỏ vẻ lo lắng căn dặn khuyên nhủ hắn đủ điều, đối phương cũng không quên hỏi đến chuyện vì sao người Lương Trinh kia lại chịu giúp hắn, trong những dòng thư hiện rõ sự bồn chồn khắc khoải không yên, thế nhưng hắn chợt nhận ra một chuyện, đó chính là huynh trưởng mình đã không còn xưng hô với mình bằng hai chữ "A Tuyên" thân mật như mọi khi nữa, mà thay vào đó là "bệ hạ" giống bao người khác. Chúc Vân Tuyên cứ im lặng mà nhìn chăm chăm lá thư hồi lâu, không lên tiếng, cũng không có phản ứng gì.

Cao An giúp hắn thay đổi chén trà, sau bỗng thấy đối phương không nhúc nhích mới thắc mắc nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ, vì sao điện hạ gửi thư tới… Mà ngài vẫn không vui?"

Trong đôi mắt óng ánh nước của Chúc Vân Tuyên hiện ra một tia tự giễu, hắn khẽ buông lá thư xuống, rồi khẽ khàng nỉ non: "Chẳng trách sao những vị đi trước đều nói ngồi trên cao sẽ cực kỳ lạnh lẽo. Từ nay về sau, dường như trẫm đã chính thức trở thành người cô độc rồi."

"Bệ hạ…"

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại: "Thôi, đây vốn là con đường trẫm tự chọn, sao có thể oán trách người khác cho được."

Phủ An Nhạc hầu.

Lúc này, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cổng lớn trước hầu phủ, Lương Trinh bước xuống xe, rồi thong thả chậm rãi cất bước đi vào. Các vị trưởng bối Lương gia bao gồm cả An Nhạc hầu giờ khắc này đều có mặt đông đủ ngồi ở chính sảnh, ai nấy đều không lấy làm vui gì, chợt lão phu nhân đứng đầu trong nhà lên tiếng nói trước: "Chiêu vương đúng là thật có giá, mời tận năm lần bảy lượt mới chịu trở về một chuyến, còn để bà già như ta cùng trưởng bối thúc bá trong nhà phải chờ đợi một phen."

Lương Trinh không hề bị chút chuyện vặt vãnh kia làm cho lung lay, chỉ khẽ hững hờ đáp trả lại: "Tổ mẫu* hà tất chi phải nói như vậy, nay tiên đế băng hà, tân hoàng đăng cơ, thành ra trong cung có hàng tá chuyện cần làm, ta quả thực cũng không có thời gian rỗi rãnh, dù sao cũng phải đặt chuyện công làm đầu."

— Tổ mẫu: bà nội

"Ngươi mà có chuyện công gì để làm chứ?" An Nhạc hầu Lương Phong trưng cặp mắt giận dữ nhìn hắn rồi phẫn nộ mắng: "Ai đời như ngươi ngay cả vị trí nhiếp chính vương cũng không cần, lại đi giúp tên Thụy vương kia giành giật ngôi vị từ cửu điện hạ, có phải ngươi bị điên rồi hay không?"

Gã ta vừa dứt lời, thì một phu nhân xinh đẹp mặc y phục sang trọng bên cạnh lập tức òa khóc nức nở lên tiếng chất vấn Lương Trinh: "Ngươi mau nói cho ta biết Hinh nhi nó chết như thế nào?Đang khỏe mạnh sống sờ sờ ra đó sao lại chọn tuẫn táng? Có phải là ngươi bức ép nàng chết hay không? Có đúng không hả?"

Ngay lúc đối phương đang định nhào tới tóm lấy vạt áo mình, Lương Trinh bình tĩnh lui về sau một bước, người hộ vệ bên cạnh hộ cũng rút kiếm ra khỏi vỏ, khiến cho ả phu nhân kia sợ đến mức thét ầm lên, cả người xiêu vẹo nghiêng ngã được hạ nhân đỡ về chỗ ngồi. Lão phu nhân chứng kiến cảnh tượng trên cũng bị làm tức cho điên máu, đôi mắt đẫm lệ tra hạch Lương Trinh: "Ngươi muốn làm gì đó? Ngươi mang đám người này theo tới đây, là muốn ra tay với người trong nhà hay sao?"

Lương Phong cũng nổi giận trách mắng: " Cái đồ nghiệt tử này! Ngươi đừng quên trên danh nghĩa ngươi vẫn là con trai của ta!"

Lương Trinh lạnh lùng quét mắt nhìn một vòng đám người đang phẫn nộ sục sôi bên trong căn phòng này, rồi tỏ ra khinh thường lên tiếng: "Tổ mẫu, phụ thân, ta nhớ lý do các vị gọi ta tới đây là vì việc nhà, thế nhưng bây giờ cứ luôn mồm luôn miệng nghị luận việc của triều đình, thậm chí còn đặt nghi vấn đến bệ hạ, chẳng lẽ các ngươi không sợ một khi mấy lời này truyền đi, sẽ khiến cho toàn bộ Lương gia bị hứng chịu tai ương sao?"

"Ngươi!"

Lương Phong trừng đến độ như sắp nứt toác cả mắt, hận không thể dùng gia pháp quất chết thằng con ngỗ nghịch bất hiếu này. Ánh mắt của Lương Trinh giờ đây khi nhìn bọn họ chỉ là một đôi mắt rét buốt lạnh như băng, hắn tỏ ra không chút kiên nhẫn mà lên tiếng nhắc nhở ả phu nhân còn đang khóc lóc kia: "Tam thẩm nương*, Thần quý phi là tự nguyện tuẫn táng theo, đây là do nàng tình sâu nghĩa nặng với tiên đế, hẳn là chuyện tốt, ngươi nên thấy vẻ vang mới phải, ngoài ra ta thấy ngươi cũng đừng nên nói bậy, tránh cho họa từ miệng mà ra."

— thẩm nương: dì

Sau đó mới chuyển sang Lương Phong: "Phụ thân, có một số việc tự ta và ngươi đều rõ ràng trong lòng, không cần phải nói rõ chi nữa, trên danh nghĩa là cha con, ta cũng sẽ không làm mất mặt ngươi, chỉ là từ nay về sau, các ngươi tốt nhân đừng động tay động chân vào chuyện của ta, bằng không… Đừng trách sao ta không nể mặt mũi."

"Cái tên súc sinh này! Tốt xấu gì Lương gia cũng đã có công nuôi nấng ngươi hai chục năm trời…"

Lương Trinh không chút khách khí ngắt lời gã: "Vì sao Lương gia nuôi ta, trong lòng phụ thân chắc cũng đã tường tận, bằng không chỉ với một đứa con riêng thứ sống tạm bợ Lương gia như ta, sao có thể đi vào nhà họ Lương này? Các ngươi đã phá hoại tương lai cha ta thì thôi, đừng hòng mà phá hoại sang ta!"

"Ngươi… Ngươi nói nhăng nói cuội gì đó? Không phải chúng ta cũng cực khổ vất vả nuôi lớn ngươi tới từng này hay sao?"

"Thật sao?" Lương Trinh nhẹ giọng lặp lại, trong mắt toàn là sự khinh bỉ xen lẫn hờ hững.

Lương Phong nghe tới sững người, khi nhìn tới ánh mắt của hắn, khí thế hừng hực đột nhiên yếu đi mấy phần, lời nói ra cũng không đánh thép như nãy: "Tất nhiên là thật… Tên ngỗ nghịch bất hiếu kia, ngươi còn ở đây mà lý sự à?"

"Ồ."

Năm đó Tạ gia thế lớn, phụ thân của Tạ hoàng hậu là Tạ lão quốc công thủ phụ đương triều, thái tử cũng được hoàng đế hết mực cưng chiều yêu thương. Ngươi nhà họ Lương ban đầu vốn là định muốn dựa vào "đứa con của hoàng đế" này mà sớm ngày thăng quan tiến chức, thế nhưng vẫn còn lo lắng lo sợ bị Tạ gia nhắm vào, thành ra vẫn kéo dài trì hoãn hết mười mấy năm nay, đến khi chờ được cảnh Tạ quốc công sụp đổ, thái tử thất sủng mới nhân cơ hội đó đẩy hắn đưa đến ngự tiền. Ngay từ lúc ban đầu, người nhà họ Lương này chỉ muốn dùng hắn để đổi được lợi ích lớn nhất cho mình mà thôi, bây giờ nói ra mấy câu dễ nghe như vậy, cũng chỉ lừa gạt được bọn con nít ba tuổi.

Lão phu nhân hết sức căm phẫn, cố sức lấy hơi mà chửi: "Ngươi đúng là một kẻ bội bạc, dù gì ngươi cũng làm thế tử An Nhạc hầu suốt bao năm qua, chúng ta có lỗi gì để mà phải xin? Sao ngươi dám như vậy, sao ngươi dám hả!"

"Tổ mẫu là muốn bức ép khiến ta phải nói hết những chuyện dơ bẩn kia ra hay sao?" Vẻ mặt Lương Trinh càng trở nên lạnh hơn, hắn quyết động đi trước một bước dò hỏi.

Lão phu nhân nhìn thấy ánh mắt nham hiểm của hắn, đột nhiên cũng bắt đầu e dè, nhất thời cứng họng rồi ra vẻ chột dạ dời tầm mắt đi.

Lương Trinh không quan tâm lão nữa, kế tiếp liền quay sang phía vị phu nhân vẻ mặt nguội lạnh hững hờ đứng bên Lương Phong: "Những năm nay ta thân là thế tử rốt cuộc đã phải sống những ngày tháng ra sao, thì không ai rõ ràng hơn mẫu thân, các ngươi cần gì phải hỏi ta."

Người phu nhân kia cũng chỉ cúi gầm mặt không nhìn hắn, trong đôi mắt cũng ẩn chứa sự chột dạ không sao giấu được.

Lương Trinh chỉ buông ra một nụ cười giễu, hắn cũng không muốn dây dưa thêm với những người nhà họ Lương này, bèn trầm giọng nhắc nhở đám người không ai có biểu cảm giống ai trong căn phòng này: "Các ngươi đừng hòng bày mưu tính kế ta, bất cứ lúc nào ta cũng có thể khiến nhà họ Lương này sụp đổ, hiện tại đã khác xưa, ta hy vọng các ngươi tốt nhất nên kịp thời nhận rõ hiện thực."

Nói xong liền bước chân ra khỏi hầu phủ rồi ngồi vào trong xe, hạ nhân bên ngoài lúc này nhỏ giọng hỏi hắn bây giờ nên hồi phủ hay là vào cung, Lương Trinh chỉ mỏi mắt nhắm mắt, song ra lệnh: "Ra ngoại thành."

Nguyên Tế Tự nằm ở phía nam được xây dựng từ thuở tiền triều, đến nay đã được hơn năm trăm năm lịch sử, hiện vẫn đang là chùa miếu khói hương hưng thịnh nhất dành cho hoàng thất. Xe ngựa của Lương Trinh dừng ở cửa bên sau núi của ngôi miếu, một lát sau liền có một vị tiểu tăng ra ngoài nghênh đón rồi dẫn hắn đi vào hậu điện bình thường dành cho khách hành hương.

Trong đại điện tĩnh mịch đầy hiu quạnh này, Lương Trinh tự tay thắp dầu lên cho hai ngọn đèn chong* như hắn đã từng làm trong hai mươi năm qua, ánh lửa lấp lóe khẽ chiếu rọi đôi mắt sâu thăm thẳm như không thấy đáy của hắn.

— Tháp đèn chong: được thắp ngày lẫn đêm trước tượng Phật.

Một lão trụ trì với gương mặt hiền từ phúc hậu bước vào cửa, Lương Trinh thấy người liền mau chóng tiến lên, cung kính Phật lễ.

"Ngồi đi."

Lão trụ trì ngồi xuống bồ đoàn, rồi tụng lên kinh phật hệt như ngày xưa. Thanh âm tụng kinh niệm phật trầm thấp bỗng chốc vang vọng cả gian phòng, Lương Trinh chỉ yên lặng ngồi đó mà nghe, trên tay còn nhẹ nhàng xoay chuyển những hạt phật châu, nỗi lòng xáo động kia cũng dần dần bình tĩnh lại.

Đợi đến khi hoàng hôn dần lắng xuống, lão trụ trì mới thôi tụng kinh. Người từ từ mở mắt ra, nhìn Lương Trinh đang thơ thẩn hồn mây, chợt than khẽ: "Đã nhiều năm qua, lão nạp vẫn chưa thôi hối hận về chuyện lúc trước đã không giữ ngươi lại."

Tuy rằng ở trong miếu phải chịu đựng cảnh kham khổ sống qua ngày, thế nhưng cũng tốt hơn vào hang hổ

hầu phủ kia bị làm khó làm dễ. Cái người mẫu thân trên danh nghĩa của hắn ngay từ đầu đã cho là hắn chiếm mất mệnh số của con trai mình, thành ra cho dù Lương gia có cho hắn là con của đế vương đi chăng nữa, thì suốt từ năm chào đời đến khi tròn mười bảy tuổi Lương Trinh vẫn chưa được ngày nào được sống trong cảnh yên bình, ả phụ nữ kia hết lần này đến lần khác đều ngấm ngầm dùng những thủ đoạn bỉ ổi của mình hành hạ hắn. Hắn có thể bình an lớn lên sống tới tận ngày hôm nay, quả thực đã là một chuyện không mấy dễ dàng.

Lương Trinh cười khổ: "Nếu như ta ở lại trong miếu này, thì cũng đâu thể trở thành Chiêu vương khuynh đảo triều chính như ngày hôm nay, bây giờ như vậy cũng không phải là không tốt."

"Lương thí chủ chắc chắn sẽ không muốn nhìn thấy ngươi như vậy."

Lương Trinh nhắm mắt lại: "Cha ta.. Không lẽ ông ấy không cảm thấy căm hận sao? An Nhạc hầu phủ kia vì chút tiền đồ vinh hoa phú quý mà nhẫn tâm hiến tặng ông cho hoàng đế, đồng thời còn chia cắt phụ thân cùng ông, không lẽ với tất cả những chuyện này cũng không khiến ông ấy cảm thấy oán hận chút nào hay sao?"

Lão trụ trì lãnh đạm đáp lời: "Hận để làm gì, oan oan tương báo bao giờ mới dứt."

"Cẩu hoàng đế đã chết, An Nhạc hầu phủ vốn chưa từng nổi danh kia sớm muộn gì cũng sẽ thua, còn Tạ thị…"

"Con trai của Tạ hoàng hậu nay đã là hoàng đế đương triều, có lẽ là do ngươi dốc sức đẩy hắn lên, nhưng vì sao người nhất định phải như vậy? Người sai ở đây là huynh trưởng của Tạ hoàng hậu, chứ không phải là hoàng hậu, năm đó người thật lòng muốn thả cha người cho ông ấy rời đi, cuối cũng là do vị Tạ quốc công kia tự chủ trương đẩy cha người vào bước đường cùng. Ta nhớ lúc Tạ hoàng hậu còn sống, người vẫn luôn cảm thấy bứt rứt áy náy về chuyện này, cứ luôn nghĩ bản thân đã giết cha người cùng đứa nhỏ kia, cho nên đã nhiều lần đến trước tượng Phật thỉnh tội. Tạ hoàng hậu vốn là một người chân chính thiện lương, nếu Lương thí chủ muốn trả thù cũng không nên liên lụy đến con trai nàng. Chuyện cũ đã qua, cần gì phải chấp nhất, cuối cùng cũng chỉ làm khổ chính mình."

Lương Trinh hơi run: "Ta vừa mới giúp hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, có lý gì lại muốn trả thù hắn chứ, chỉ là hắn không tin ta thôi."

"Hai chữ tín nhiệm, nghe qua thì nhẹ, thế nhưng nặng tựa thái sơn, vốn không phải dễ dàng, ngươi căn bản cũng không tin hắn."

Lương Trinh than thở: ".. Hắn cũng giống ta, đều là người một thân một mình, sao có thể dễ dàng tin tưởng người khác."

Lão trụ trì nghe xong chỉ im lặng, một chốc lát sau, chợt nhắm mắt lại lần nữa, rồi tiếp tục tụng kinh văn.

Chương này thôi không mắng Trinh nữa, Trinh về đây cho chị ôm cái, hai đứa nhỏ này đứa nào cũng khổ…

Ngoài lề: Niên hiệu Cảnh Thụy của Chúc Vân Tuyên: bao gồm chữ Thụy trong Thụy vương + chữ Cảnh trong "cảnh trí" (thế nhưng Vân Tuyên dùng chữ này vì một ngụ ý khác, vì từ "Cảnh jǐng "này cũng là từ đồng âm tên với huynh trưởng Chúc Vân Cảnh" jǐng", cho nên Chúc Vân Tuyên muốn dùng niên hiệu để xem như nhớ tới việc anh mình xưa là thái tử, coi như giang sơn này cũng là một phần của anh)

9. Chương 9: Uổng Phí Tâm Tư

Còn chưa đến giờ Thìn, một chiếc xe ngựa đã dừng lại ngay trước một ngôi nhà tranh đơn sơ nằm ở trong một thôn quê. Chúc Vân Tuyên được Cao An đỡ bước xuống xe, một tiểu tư lúc này đang quét tước trong viện chợt nhìn thấy hắn, liền bất ngờ la một tiếng rồi hoảng hốt vứt cây chổi trong tay, xoay người hối hả chạy vào nhà.

Chỉ chốc lát sau, một ông lão đầu tóc bạc trắng dẫn hết một nhà già trẻ đi ra, sau đó lo sợ tái mét mặt mày quỳ gối xuống trước mặt Chúc Vân Tuyên hành lễ: "Thảo dân khấu kiến ngô hoàng, vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Lão sư hãy bình thân." Chúc Vân Tuyên tiến về trước, khom lưng tự mình đỡ người đứng dậy.

Chừng một phút, hai người đi vào nhà ngồi đối diện nhau trong thư phòng, trước mặt là hai chung trà xanh nóng nghi ngút. Chúc Vân Tuyên nhìn lướt qua cách bày trí của gian phòng, tuy nơi đây đúng là có hơi thô sơ đơn giản, thế nhưng vẫn không hề mất đi vẽ phong nhã vốn có của nó, sau chợt mở miệng khẽ cười bắt chuyện: "Lão sư sống ở chốn thôn quê này có tốt không?"

Lão nhân than thở: "Nhàn vân dã hạ, tự đắc kỳ nhạc* thôi. Bây giờ hằng ngày chỉ biết ngậm kẹo đùa cháu, chăm hoa bón cỏ, tính ra cũng khá thoải mái."

–Nhàn vân dã hạc: chỉ cuộc sống an nhàn, không lo sự đời. / Tự đắc kỷ nhạc: lấy đó làm niềm vui thú tiêu khiển qua ngày.

"Vậy quả thật cũng không tệ, " Chúc Vân Tuyên gật gật đầu, tay nâng chung trà lên đến môi khẽ mím lại như có gì đó muốn nói, một lát sau mới khẽ im lặng một lúc rồi lên tiếng: "Lão sư, người có bằng lòng trở về… Giúp trẫm một chút hay không?"

"Bệ hạ có chuyện gì khó xử hay sao?"

Chúc Vân Tuyên cười khổ: "Trẫm mới bước lên ngôi vị, hiện tại đều bị mọi người xung quanh dòm ngó, nay nội các cũng trống đi nhiều vị trí, mà người hẳn cũng biết chúng quân thần trong triều ôm ấp bao nhiêu tâm tư khác trong lòng, thành ra người mà trẫm có thể trọng dụng vốn đã ít nay còn ít hơn. Trẫm biết lão sư tuổi tác cao căn bản nên an hưởng tuổi già, thế nhưng trẫm thực sự không còn biện pháp nào khác, lão sư xin hãy nể tình thầy trò đèn sách mấy năm qua mà trở về giúp trẫm một chút đi."

Chúc Vân Tuyên nhớ lại lúc trước, trong lời nói tràn đầy sự nuối tiếc không thôi, khiến lão nhân nghe xong cũng ngậm ngùi cảm khái: "Mới mấy năm không gặp, bệ hạ khác xưa nhiều rồi."

"Dù sao con người cũng phải học cách trưởng thành."

Vị lão nhân này từng là thái sư của thái tử Đông cung, họ Tăng tên Hoài, thuở trước là người thầy dạy học cho huynh trưởng thái tử nay đã bị phế truất là Chúc Vân Cảnh. Bởi vì hồi còn bé Chúc Vân Tuyên suốt ngày cứ bám dính lấy huynh trưởng nhà mình, thành ra có cùng học chung với Chúc Vân Cảnh được mấy năm. Năm năm trước do án vu cổ Đông cung liên lụy, các quan chức ở Đông cung cũng bị cuốn vào vòng xoáy bị triều đình điều tra, kết cục Tăng Hoài cũng bị bãi quan cách chân, sau đó lão liền dẫn một nhà già trẻ của mình trở về chốn thôn quê này, từ đây vui sống thảnh thơi không màng thế sự.

Trong ấn tượng của Tăng Hoài, tiểu hoàng tử vẫn hay theo sau thái tử chính là một chàng trai nhỏ hoạt bát sáng rỡ như ánh mặt trời, đôi khi còn thông minh tinh quái, nhưng hiện tại khi so với người trước mặt

mang nhiều tâm sự nặng trĩu, vẻ mặt trầm ngâm này dường như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Chàng trai năm ấy bây giờ thành ra như vậy, âu cũng là do tạo họa trêu người.

Chúc Vân Tuyên lên tiếng cầu xin: "Xin lão sư quay về giúp cho trẫm đi, nếu như người không về, trẫm thực sự là một thân một mình không còn ai nữa rồi…"

Tăng Hoài vẫn do dự chưa quyết định được: "Chức quan của thảo dân là do tiên đế bãi bỏ, nay lại quay về, chỉ sợ sẽ khiến người đời chê trách làm liên lụy bệ hạ."

"Chuyện này người đừng lo, án vu cổ đã sớm được sáng tỏ từ lâu, lão sư không cần vì chút án oan này mà phiền não, người cũng nên phục chức lại rồi."

Từ lúc Dự vương Chúc Vân Tuấn vì mưu nghịch bị xử từ, thì án vu cổ Đông cung cũng đồng thời được sửa lại, chỉ là Chiêu Dương đế không chịu cho Chúc Vân Cảnh quay về, thành ra cũng không phục chức cho những quan chức từng ở trong Đông ung. Hiện tại bây giờ Chúc Vân Tuyên không còn ai để mà trọng dụng, mà vị lão sư Tăng Hoài này cũng là do Chúc Vân Cảnh gửi thơ gợi ý cho hắn. Chúc Vân Cảnh có nói lão tiên sinh Tăng Hoài không những là người học cao hiểu rộng, tài đức vẹn toàn, mà còn kết giao rất rộng, rất được những vị quan thanh liêm trong thành tôn sùng kính trọng, nếu như nay Chúc Vân Tuyên có lão bên cạnh, coi như cũng có thể giảm bớt những tranh luận cùng nghi vấn do đám người Trương Niên Linh kia khơi gợi ra.

Thấy gương mặt lão nhân vẫn tỏ ra do dự, Chúc Vân Tuyên lại chân thành lên tiếng lần nữa: "Lão sư, người xem như nể mặt huynh trưởng trẫm, mà giúp trẫm đi."

Tăng Hoài nghe vậy cũng buông một tiếng thở dài, dù gì lão và Chúc Vân Cảnh cũng có tình nghĩa thầy trò hơn mười mấy năm qua, dẫu cho lúc trước Chúc Vân Cảnh không phải là một vị học trò khiến cho mình hài lòng đi chăng nữa, thì chuyện đối phương bị vu cáo ban chết oan uổng vẫn luôn khiến lão không thôi nuối tiếc trong lòng, thôi đi, nếu bây giờ có thể phụ tá tân đế, thì cũng xem như có thể vơi bớt đi chút sự tiếc nuối này."

Sau nghĩ nghĩ thông suốt, Tăng Hoài liến kính cẩn nghiêng mình quỳ xuống lĩnh chỉ tạ ơn: "Cảm niệm bệ hạ ưu ái, lão thần nguyện dùng hết khả năng, ra sức làm trâu làm ngựa cho bệ hạ!"

Chúc Vân Tuyên vui mừng giương hai tay đỡ người dậy: "Xin lão sư đứng lên đi, là trẫm nên nói tạ ơn với lão sư mới phải."

Sau khi cùng Tăng Hoài trò chuyện hết một cánh giờ, Chúc Vân Tuyên mới cáo từ rời đi, trên đường trở về thì trên bầu trời đầy mây kia chợt nổi lên cơn mưa tí tách bắt đầu nhỏ hạt, Chúc Vân Tuyên thấy vậy bèn kêu người tăng tốc độ đi nhanh, phải về cung trước buổi trưa.

Trời đúng là không nguyện lòng người, khi xe ngựa mới vừa vào thành, mưa đã bắt đầu ầm ầm lớn lên, sắc trời cũng trở nên mỗi lúc một âm u, mấy hàng quán lớn nhỏ dọc hai bên đường đã bắt đầu hối hả dọn hàng, không ít cửa hàng còn đóng luôn cả cửa lại không buôn bán kinh doanh nữa. Sau một tiếng sấm vang rền nổ lên giữa những ngày xuân, cơn mưa rào hối hả kia bắt đầu mưa như trút nước ào ào đổ xuống, ngay cả

chút ánh sáng còn lại cuối cùng cũng bị những đám mây đen kịt kia ngăn bao phủ toàn bộ, bên ngoài hiện tại chỉ còn lại một màu đen ngòm như trời đêm, đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

Trong lòng Chúc Vân Tuyên không hiểu sao lại bắt đầu cảm thấy phiền muộn, song giờ đây xe ngựa bất ngờ dừng lại, hắn nghe thấy thanh âm cất cao của Cao An nói vọng vào trong xe: "Bệ hạ, phía trước chính là Chiêu vương phủ, Chiêu vương phái người lại đây, mời ngài vào phủ tạm nghỉ."

Chúc Vân Tuyên đẩy cửa sổ xe ra ngoài liếc nhìn một cái, hôm nay hắn là cải trang xuất hành, đám người tùy tùng thị vệ tổng cộng chỉ dẫn theo hơn mười người, hiện tại ai nấy cả người đều ướt như chuột lột, bộ dạng trông hết sức chật vật, còn ở trước xe ngựa, một người được Chiêu vương cử tới hiện tại cũng đang quỳ trên mặt đất, chờ đợi quyết định của hắn.

Sau một hồi do dự ngắn ngủi, Chúc Vân Cảnh liền nhận lời: "Vậy thì làm phiền Chiêu vương rồi."

Cửa phủ Chiêu vương mở rộng, song mấy chục gia đinh trong phủ thời khắc này cũng cầm theo đèn lồng nối đuôi nhau mà ra, soi sáng cho đường phố đang tối tăm ở bên ngoài này. Lương Trinh đi tới bên cạnh xe kéo, sau đó cười nhìn Chúc Vân Tuyên đang đi xuống lên tiếng: "Không biết bệ hạ giá lâm, nên không tiếp đón từ xa, kính xin bệ hạ thứ tội."

Chúc Vân Tuyên khe khẽ gật đầu: "Chiêu vương nói quá rồi."

Lương Trinh nhận lấy chiếc ô từ tay Cao An rồi tự mình che cho Chúc Vân Tuyên, Chúc Vân Tuyên nhìn thấy hành động này của đối phương chợt chững bước lại, sau đó quay đầu sang nhìn Lương Trinh, đối phương chỉ cười cười rồi nháy mắt đáp trả hắn, khiến cho những lời chưa kịp nói ra khỏi miệng của Chúc Vân Tuyên cũng bị dằn lại, cuối cùng hắn quyết định không nói gì thêm, mà cùng Lương Trinh tiến vào cửa lớn vương phủ.

Tòa vương phủ này là Chiêu Dương đế ban cho cho Lương Trinh, nơi đây không những có phong thủy cực tốt mà còn cực kỳ khí thế trang trọng, chẳng bù cho Chúc Vân Tuyên, mặc dù trước đó cũng là được phong vương tước, nhưng chỉ ví lý do chưa thành hôn, cho nên ngay cả phủ đệ cũng không có mà vẫn phải ở lại trong cung. Sắc trời lúc này quá mức tối tăm, khiến người ta không thể nhìn rõ được bốn phía xung quanh như thế nào, cộng thêm việc Chúc Vân Tuyên cũng không hứng thú gì mấy, thành ra hắn vẫn luôn im lặng suốt quãng đường để Lương Trinh dẫn mình đến chính viện nơi đối phương đang ở.

Hạ nhân thấy cả hai đi vào liền đi đến dâng trà, ánh mắt Chúc Vân Tuyên lơ đãng đảo qua nhìn mấy.. tỳ nữ có gương mặt xinh đẹp thướt tha kia, đến khi thu tầm mắt về lại đụng trúng đôi mắt đầy ý cười của Lương Trinh, cảm thấy hơi chột dạ ho nhẹ một tiếng rồi hỏi: "Sao Chiêu vương biết trẫm đúng lúc đi qua chỗ ở của ngươi?"

"Muốn thì biết thôi." Lương Trinh cười hỏi ngược lại Chúc Vân Tuyên, "Bệ hạ cải trang xuất cung muốn đi đâu vậy?"

"Ngươi vừa nói đã biết, thì cần gì phải hỏi lại." Chúc Vân Cảnh lạnh lùng cứng ngắc trả lời lại, cho dù có là vị đế vương nào, thì việc bị hạ thần của mình nắm được hành tung trong tay, cũng đều không lấy làm vui

vẻ nổi.

Lương Trinh cũng thức thời đổi đề tài: "Thần mới sai người làm bữa trưa, chi bằng bệ hạ ở lại nơi này của thần dùng bữa trưa đi?"

Chúc Vân Tuyên ngước mắt liếc mắt nhìn sắc trời vẫn còn tối om om bên ngoài, cuối cùng vẫn không từ chối lời mời của đối phương.

Đồ ăn trong phủ Chiêu vương vô cùng phong phú, nhưng Chúc Vân Tuyên hiện đang không có râm trạng nào ăn uống, cho nên chỉ đụng đũa mỗi món một ít nếm thử. Lương Trinh thấy đối phương ăn không ngon, bèn kêu người làm canh cho: "Bệ hạ dùng không quen đồ ăn trong phủ của thần sao? Đầu bếp của thần được mới từ Giang Nam, chẳng lẽ những món này cũng không hợp khẩu vị ngài?"

"Chiêu vương đúng là thật biết hưởng thụ." Chúc Vân Tuyên lạnh lùng đáp lại. Hắn của ngày xưa vốn cũng là người biết hưởng thức mỹ thực rượu ngon, cũng như yêu thích sống một cuộc sống tự do phóng khoáng, thế nhưng từ lúc huynh trưởng bị phế truất ngôi rồi đến ban chết, khiến cho bản thân hắn ngày nào cũng rơi vào trạng thái căng thẳng cực độ, không một giây phút nào dám lơi lỏng, rồi cứ thế mà cho tới khi lên ngôi, trong đoạn thời gian này hắn cũng thường xuyên bất an lo âu nhiều thứ, ở đâu còn có tâm tư hưởng thụ vui thích như Lương Trinh.

"Nếu như bệ hạ thích, ngày mai thần liền đưa hai người đầu bếp kia tiến cung tặng cho bệ hạ."

Lương Trinh cười hí hửng nhìn đối phương, thế nhưng Chúc Vân Tuyên cũng không đáp trả lại, mà chỉ yên lặng cúi đầu tiếp tục uống canh.

Sau khi ăn trưa xong, Lương Trinh mời Chúc Vân Tuyên sang thư phòng của mình. Sau khi vào cửa, Chúc Vân Tuyên có tùy tiện lướt qua nhìn quanh một vòng, diện tích của gian thư phòng này quả thật cực kỳ rộng lớn, khắp nơi được điêu khắc chạm trổ hết sức tinh xảo khéo léo, so với thư phòng ở chốn thôn quê ban sáng hắn ghé qua chính là một trời một vực. Hắn rảo bước thong thả đi đến giá sách trước mắt, sau đó tiện tay lấy xuống một quyển lật thử, ấy vậy mà nó lại là về điển tịch sách lược hành quân trên biển.

Tuy Lương Trinh là võ tướng, thế nhưng lại chưa từng ra chiến trường, chớ nói chi là chiến đấu trên biển. Chúc Vân Tuyên không nghĩ tới bản thân người kia những lúc rỗi rảnh cò biết đọc mấy thứ này, trong lòng có chút ngờ vực, bắt đầu thơ thẩn hồn mây suy nghĩ vu vơ. Người phía sau lúc này chợt sấn đến gần, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Bệ hạ, hay là thần chơi cờ giết thời gian cùng ngài được không?"

Chúc Vân Tuyên nhét quyển sách đang cầm trong tay về lại trên giá sách, rồi nghiêng đầu liếc nhìn hắn một cái, không tỏ rõ ý kiến gì, này cũng coi như là ngầm chấp nhận.

Bàn cờ được đặt trên một chiếc bàn nhỏ ở trên tháp thượng, còn hai người ngồi đối diện nhau trên tháp. Chợt có tỳ nữ dâng trà vào, Chúc Vân Tuyên khẽ liếc nhìn tiểu cô nương lễ phép ngoan ngoãn này, ý nghĩ trong đầu chợt động đậy, sau một hồi đợi nàng lui ra liền đột nhiên cất tiếng hỏi Lương Trinh: "Chiêu vương bây giờ đã gần hai mươi hai, mà vẫn chưa có ý định cưới vợ hay sao?"

Tay đang cầm quân cờ của Lương Trinh cũng ngưng lại một lúc, sau mới cong môi nở nụ cười hỏi ngược lại: "Từ khi nào mà bệ hạ có hứng thú quan tâm tới chuyện đại sự cả đời của thần vậy?"

Chúc Vân Tuyên đặt chén trà xuống: "Thuận miệng hỏi mà thôi, Chiêu vương tuổi trẻ tài cao, hiện đang là chàng trai tuấn kiệt được săn đón nhất trong triều, có biết bao nhiêu nữ nhân đem lòng mến mộ, cũng nên sớm ngày thành gia lập…"

Lương Trinh đột nhiên đổ người về trước kề sát lên mặt Chúc Vân Tuyên, hắn kề sát tới độ hai chóp mũi dán nhau mới thôi, lúc bấy giờ hơi thở cả hai hòa lẫn vào nhau, Lương Trinh lại dùng đôi mắt tràn đầy ý cười nhìn người trước mặt. Chúc Vân Tuyên còn chưa nói xong đã bị ngắt ngang, hiện đang trừng to hai con mắt, trong ánh mắt dường như còn vụt qua chút sự bối rối hoảng loạn, cũng may là bản thân hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, lạnh lùng dò hỏi: "Chiêu vương đây là có ý gì?"

Lương Trinh cười giơ tay, nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên hai gò má của hắn, rồi thấp giọng nỉ non: "Bệ hạ nghĩ sao?"

Chúc Vân Tuyên cười giễu: "Chẳng lẽ những tỳ nữ xinh đẹp trong phủ cũng không đủ làm thỏa mãn Chiêu vương hay sao? Coi như nếu tinh lực của Chiêu vương thật sự dồi dào không có chỗ phát tiết, thì nên cưới vợ sinh con sớm mới là hợp lẽ."

Một hơi thở ấm áp phả lên mặt Chúc Vân Tuyên, một lúc sau, bên tai hắn vang lên một thanh âm cười khẽ: "Nếu bệ hạ đã quan tâm đến chuyện cưới xin của thần như vậy, thì chi bằng ngài gả cho thần, làm thê tử của thần đi, ngài chịu không?"

Chúc Vân Tuyên nghe xong liền xoay mặt đi chỗ khác, đồng thời cắn chặt răng ra lệnh: "Lui ra."

Lương Trinh khẽ cười thành tiếng, sau đó khẽ đặt một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước in lên môi đối phương, rồi bước chân lui về phía sau buông người ra.

Hai mắt Chúc Vân Tuyên lập tức trở nên đỏ bừng lên, căm tức nhìn Lương Trinh, thế nhưng Lương Trinh chỉ bật cười một cái đáp lại, vị tiểu hoàng đế trước mặt hắn luôn là người như vậy, không thích mấy loại đùa giỡn này, thật sự đúng là khiến người ta cảm thấy cực kỳ thú vị.

Lương Trinh thong thả đặt một quân cờ đặt lên bàn, sau đó chậm rãi nói: "Bệ hạ không cần nhọc lòng quan tâm những chuyện này, trong lòng bệ hạ vốn đã rõ ràng còn giả bộ hồ đồ, bệ hạ biết thần căn bản nhìn không lọt mắt những người nữ nhân kia, thần mong bệ hạ đừng uổng phí tâm tư thêm nữa."

Chúc Vân Tuyên lạnh giọng nhắc nhở hắn: "Không phải Chiêu vương cũng đang uổng phí tâm tư đó sao."

Gương mặt Lương Trinh chợt bất động, sau một lúc mới khẽ mỉm cười lên tiếng đáp: "Vậy cũng không hẳn."

10. Chương 10: Đóng Cửa Đánh Chó

— *: đóng cửa đánh chó, ẩn dụ khống chế đối phương trong phạm vi, địa bàn của mình sau đó tiến hành tấn công.*

Cơn mưa vẫn chưa chịu dứt, bên trong thư phòng lúc này càng thêm tối tăm, cộng thêm việc chỉ có lác đác vài ánh nến, thành ra xung quanh càng trở nên đặc biệt ảm đạm hơn.

Chúc Vân Tuyên cảm thấy bất an, cảm giác như bản thân mình đang ngồi trên đống lửa vậy: "Từ khi nào mà trẫm bạc đãi Chiêu vương, đến mức ngay cả cây nến mà Chiêu vương cũng không nỡ đốt nhiều thêm hai ba cây vậy."

Lương Trinh nghe vậy chỉ khẽ cười: "Từ nhỏ thần đã quen sống trong gian phòng tối tăm, giờ cũng quên mất có bệ hạ ở đây, này là do thần sơ suất."

Một lúc sau, khắp phòng đều được chiếu sáng lên, bên trong ánh nến chập chờn, đôi mắt tràn ngập ý cười của Lương Trinh cũng trở nên rõ ràng sáng rỡ hơn, khiến cho Chúc Vân Tuyên càng không biết phải làm sao đành buộc miệng hỏi: ".. Từ nhỏ đã quen sống trong gian phòng tối tăm là sao?"

Lương Trinh khẽ lắc đầu: "Mẫu thân của thần, là một người có tâm địa rắn rết, khi thần mới hơn ba tuổi bà ta thường xuyên nhốt thần vào một căn phòng không đèn không nến, sau đó khóa cửa để thần ở đó mấy canh giờ, nhiều lần bị nhốt thành ra quen thôi."

Chúc Vân Tuyên nghe vậy khẽ nhíu mày: "Dù gì bà ta cũng là mẹ ngươi, vì sao phải làm như thế?"

Lương Trinh tùy tiện đi một nước cờ, rồi dửng dưng như không có gì đáp trả: "Không phải con ruột nên sao biết đau lòng."

Trong lòng Chúc Vân Tuyên chợt nặng trĩu, đây là lần đầu tiên Lương Trinh ở ngay trước mặt hắn thừa nhận mình không phải là con ruột của An Nhạc hầu: "… Không phải con ruột?"

Lương Trinh ngước mắt nhìn về phía ai kia, trong nụ cười chứa đựng ý tứ sâu xa: "Bệ hạ không phải đã sớm biết hay sao? Không những phu nhân An Nhạc hầu không phải mẹ ruột, mà ngay cả An Nhạc hầu cũng không phải cha ruột của thần."

Bàn tay Chúc Vân Tuyên chợt cuộn tròn lại thành nắm đấm, hắn sớm đã biết được là một chuyện, thế nhưng khi nghe được chính miệng Lương Trinh nói ra lại là một chuyện khác. Nếu Lương Trinh không nói ra, bản thân hắn còn có thể tự lừa mình dối người nhắm mắt cho qua, thế nhưng bây giờ đúng là không ngờ đối phương quả nhiên lại là con của hoàng đế, đồng nghĩa với việc mối quan hệ của hai người họ chính là huynh đệ loạn luân trái với luân thường đạo đức, đây chính là chuyện khiến cho Chúc Vân Tuyên cảm thấy khuất nhục* không muốn đối mặt nhất.

— *bị ép buộc, làm nhục.*

Lương Trinh dường như chưa hề phát hiện ra bầu không khí lúng túng kia, vẫn trưng ra cái thái độ cợt nhã như mọi khi mà hỏi đối phương: "Sao bệ hạ sao không hỏi nhiều chút về chuyện lúc trước của thần?"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng trả lời: "Có gì hay mà hỏi chứ?"

"Bệ hạ hỏi để thần kể nhiều cho bệ hạ nghe, khi đó có thể khiến cho bệ hạ biết đau lòng thần."

Chúc Vân Tuyên bị chọc tức nở nụ cười: "Vì sao trẫm phải đau lòng ngươi?"

"Bệ hạ mềm lòng như vậy, nếu như cảm thấy thần đáng thương thì tất nhiên sẽ thấy đau lòng cho thần rồi."

"Ồ."

Lương Trinh đột nhiên tiếp tục nói: "Khi còn bé thần hiếm khi được ăn xong một bữa cơm no, bởi vì vị mẫu thân kia của thần nói rằng con nít ăn nhiều sẽ dễ bỏ bữa sinh bệnh, cho nên mỗi một dĩa thức ăn đều chỉ cho thần gắp một miếng. Mỗi lần thần nhìn thấy đống đồ ăn ngon trên bàn, bản thân chỉ có thể nhìn từ xa thèm nhỏ dãi mà không dám đụng đến, khi đó thật sự rất đỗi phiền não, vì lẽ đó bây giờ bản thân có phủ riêng của mình rồi, đương nhiên phải vơ vét tóm lấy đầu bếp nổi danh từ khắp mọi nơi về đây để thỏa mãn ham muốn ăn uống của mình rồi."

"Đám nhũ mẫu cùng hạ nhân hầu hạ cho thần cũng cực kỳ hiểu thấu được tâm tư thầm kín trong lòng mẫu thân, vì thế thường xuyên dùng mọi cách tra tấn thần. Trước năm thần lên mười, ở những bộ phận trên cơ thể mà người ngoài không nhìn thấy được đâu đâu cũng có vết bầm vết sẹo do các ả cấu véo ra. Có một lần thần bẩm báo chuyện này cho phụ thần nghe, thế nhưng các ả lại biện minh bảo rằng những vết đó do thần sơ suất không cẩn thận bị va phải, rồi khi mọi chuyện trôi qua thì bọn người kia lại càng tra tấn hành hạ thần ngày một tàn bạo hơn."

"Mỗi khi thần không làm bài được, thì cái người mẫu thân kia sẽ mượn danh nghĩa giáo dục để bắt ép thần chép sách hết lần này đến lần khác, dù cho thần có chép tới mức tay run không thể cầm bút được nữa cũng không cho dừng lại, chép không xong thì không cho đi ngủ, ngoài ra, bà ta còn bảo thần là người bất tài vô dụng không có chí tiến thủ, sau đó dùng thước đánh vào lòng bàn tay thần, đánh cho tới khi nào bong da tróc thần khắc cốt ghi tâm không dám quên nữa mới thôi."

Giọng điệu Lương Trinh hết sức nhẹ nhàng, bên trong còn chứa đựng chút cười giễu. Tuy rằng nội dung câu chuyện mà hắn kể đáng thương khiến người ta động lòng xúc cảm đến là bao, thế nhưng lại không nghe ra được chút sự bi ai căm phẫn nào, cứ như là Lương Trinh đang kể chuyện của một ai khác vậy. Chúc Vân Tuyên nghe xong, trong lòng bỗng dưng cảm thấy hơi khó chịu, có lẽ là vì cảm động lây, chính bản thân hắn cũng từng trải qua những tháng ngày không yên ổn như vậy, nhưng cho dù cung nhân có thất lễ cũng không dám ngược đãi hoàng tử, hơn nữa ít ra hắn cũng còn có một vị huynh trưởng che chở bảo vệ cho mình.

"…Bọn họ dường như cũng biết được thân phận ngươi, thế vì sao lại dám đối xử với ngươi như vậy?"

Lương Trinh hơi nhếch khoé môi giễu cợt: "Thần mà có thân phận gì? Vốn chỉ là một đứa con thứ sống tạm bợ được nhận làm con riêng mà thôi, có thể nhận tổ quy tông hay không còn chưa biết, nhưng tính ra An Nhạc hầu vẫn còn chút kiêng nể, còn người phụ nữ từ sau khi mất con liền hóa điên, bà ta luôn cho rằng ta chiếm mất mệnh số của đứa con trai kia, cho nên đương nhiên phải tìm cách trả thù rồi."

Chúc Vân Tuyên nhất thời nghẹn lời, Lương Trinh lại nở nụ cười tiếp tục kể: "Thần nhớ khi mình vừa mới qua mười tuổi, mẫu thân của thần liền nhanh chóng nhét bảy, tám nha hoàn có dung mạo xinh đẹp vào phòng thần, cốt là muốn dạy cho thần hiểu chuyện phòng the. Khi đó thần làm sao không biết bà ta ôm ấp tâm tư muốn thần tuổi nhỏ chịu thiệt làm một phế nhân, những nha hoàn kia cũng là người bà ta phái đến giám sát ngầm, cho nên thần đương nhiên sẽ không ngốc đến độ chạm vào bọn ả, kết quả sau đó trong phủ liền bắt đầu tung tin đồn đại nói thần có bệnh khó nói, tin này truyền rộng đến mức lọt vào cả tai tiên đế…"

Sắc mặt Chúc Vân Tuyên thoáng chốc trở nên cứng ngắc, chuyện về phương diện kia Lương Trinh thật sự có bệnh khó nói hay không, thì e là hắn rõ ràng hơn bất cứ người nào khác, đúng là thật sự hoang đường mà… Nhưng mà tên kia sao lại thể trưng ra bản mặt cười toe toét khi đến nói mấy chuyện này chứ.

Lương Trinh không để ý gì đến sự biến hóa vi diệu của người trước mặt mình, mà tiếp tục nói: "Lúc trước tiên đế cũng lấy làm lo lắng, mới đầu còn định gọi thái y trị liệu cho thần, nhưng đã bị thần từ chối, thành ra cho đến tận ngày hôm nay vẫn có người ngầm bàn tán nghị luận mấy chuyện này của thần, giờ e là phải nhờ bệ hạ lên mặt đính chính, dù sao bệ hạ cũng là người hiểu rõ nhất chuyện thần thật sự có vấn đề kia hay không…"

Chúc Vân Tuyên tức giận ngắt ngang đối phương: "Chiêu vương nói mấy lời ngả ngớn vậy, không sợ bị người khác nghe được sẽ làm bại hoại thanh danh của chính mình à?"

Ý cười bên khoé môi Lương Trinh càng thêm nồng: "Nơi này chỉ có thần cùng bệ hạ, chẳng lẽ bệ hạ sẽ nói những chuyện này cho người ngoài nghe sao?"

Chúc Vân Tuyên thẳng thừng không chịu đáp trả, Lương Trinh đùa vui hả hê xong cũng nghiêm túc lại, bên khóe mắt cũng dần hiện ra sự âm trầm: "Vì thế cho nên bệ hạ thử nghĩ xem, người bên Lương gia một bên đối xử như vậy với thần, một bên lại muốn thần giúp cửu điện hạ leo lên ngôi vị hoàng đế, để cho nhi nữ họ Lương kia chân chính trở thành thái hậu mẫu nghi thiên hạ, còn mình thì làm ngoại tổ phụ tổ mẫu hoàng đế, từ đó cả một dòng họ sẽ bắt đầu lên như diều gặp gió, vì sao thần phải để cho bọn họ được toại nguyện chứ?"

Cả người Chúc Vân Tuyên khẽ run nột cái, một lát sau mới nở nụ cười tự giễu: "Nếu nói vậy thì đúng là trẫm nhờ đại phúc của Lương thị kiếm được một món hời to rồi."

"Bệ hạ không cần suy nghĩ nhiều, vị trí này là của ngài thì chính là của ngài,bất kỳ ai cũng không có quyền xen vào."

Sau giờ ngọ, mưa rào mới bắt đầu ngơi nghỉ, trả lại một màu xanh trong vốn có cho bầu trời.

Chúc Vân Tuyên buông quân cờ trong tay ra, liếc mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, rồi thở phào lên tiếng: "Trời đã tạnh mưa, hồi cung đi."

Lương Trinh hơi nhếch nhếch khóe môi, sau khi dặn dò người đi chuẩn bị xe xong, liền đưa đối phương đến cửa phủ: "Thần đưa bệ hạ về."

Chúc Vân Tuyên không tỏ rõ ý kiến, mà chỉ trực tiếp bước lên xe, tóm lại Lương Trinh kia đã muốn làm gì, thì hắn có làm sao cũng không ngăn được.

Lương Trinh nhìn đối phương ngồi vào xe xong liền xoay người lên ngựa, sau đó nghiêng đầu ra sau nhìn người kéo xe ra hiệu xuất phát, ý cười trong mắt càng thêm sâu sắc nồng đậm.

Khi về đến cung, cả hai vừa mới ngồi xuống, thì Phùng Sinh đã nhanh chóng ân cần dâng trà nước đi vào.

Lương Trinh thấy vậy chỉ nở nụ cười: "Từ khi nào mà ngay cả chút chuyện vặt này cũng phải nhờ đến Phùng công công tự mình ra tay thế?"

Phùng Sinh nịnh nọt nói: "Có thể được hầu hạ bệ hạ cùng vương gia là phận sự của nô tài, cũng là phúc khí của nô tài."

Gã ta bưng trà xong cứ lằng nhà lằng nhằng ở một bên không chịu lui đi, bộ dạng như đã chuẩn bị xong bất cứ lúc nào cũng có thể lấy lòng nịnh hót. Chúc Vân Tuyên trưng ra bản mặt lạnh lùng không thèm quan tâm gã, còn Lương Trinh lúc nào chợt nheo hai mắt lại lên tiếng hỏi: "Nghe nói sáng nay bệ hạ ra ngoại thành, còn tự mình đến nhà Tằng lão là thái sư Đông cung ngày xưa, bệ hạ có ý định phục chức cho lão ta sao?"

Chúc Vân Tuyên còn chưa kịp nói gì, thì cái gã Phùng Sinh kia đã tái mét mặt mày lộ ra vẻ kinh hoảng, có lẽ là gã cũng không ngờ được Lương Trinh sẽ đem chuyện gã bẩm báo cho nói ra trước mặt Chúc Vân Tuyên, nhưng dường như Lương Trinh cũng chưa phát hiện ra gì, chỉ cười chăm chăm nhìn Chúc Vân Tuyên, chờ hắn trả lời.

Chúc Vân Tuyên liếc nhìn Lương Trinh, ánh mắt cũng sầm tối lại: "Nếu đúng thì sao? Án vu cổ Đông cung đã sớm được tẩy trần từ lâu, lão sư cũng chỉ là người vô tội chẳng may bị cuốn vào, nay triều đình đang trong tình trạng thiếu nhân sự, trẫm gọi người về, bộ có gì không được?"

Lương Trinh cười lắc đầu: "Bệ hạ nguyện trọng dụng lão, sao thần dám có dị nghị gì, bệ hạ định cho Tằng lão tiến vào nội các hay sao?"

"Dựa theo lý lịch kinh nghiệm từng trải của người, có thể thừa sức đi vào nội các. Nay Tằng lão đã trở về, trẫm muốn người lên làm thủ phụ nội các." Chúc Vân Cảnh ngưng một chút, rồi tỏ ra khinh khi nói tiếp:

"Nói đến chuyện này mới nhớ, trẫm thực sự hiếu kỳ chuyện tại sao Chiêu vương lại rõ hành tung trẫm như lòng bàn tay vậy? Trẫm xuất cung vào sáng nay cũng là quyết định nhất thời, không biết Chiêu vương là nghe nói từ miệng ai?"

Phùng Sinh đứng ở một bên đã bắt đầu đổ mồ hôi hột lã chã trên trán, cả người run cầm cập lên. Lương Trinh quan sát gã một lúc, rồi giả vờ kinh ngạc nói: "Là do Phùng công công đặc biệt phái người xuất cung thông báo cho thần, thần cứ tưởng bệ hạ bảo công công đến bẩm báo thần biết chứ."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng quét mắt về phía Phùng Sinh: "Từ khi nào trẫm ra lệnh người đem chuyện của trẫm nói cho Chiêu vương nghe hả?"

Phùng Sinh run lẩy bẩy ập quỳ xuống đất, Chúc Vân Tuyên lại trầm giọng hỏi tiếp: "Là ai căn dặn ngươi làm chuyện này? Hay là do ngươi tự mình quyết định?"

"Nô tài bị oan, nô tài không có làm, nô tài…"

Phùng Sinh liên tục há mồm kêu oan, khiến cho Chúc Vân Cảnh thấy phiền lỗ tai, hắn không kiên nhẫn ngắt ngang: "Bị oan? Là trẫm xử oan ngươi, hay là Chiêu vương hắn vu oan ngươi?"

"Nô tài.. nô tài.." Phùng Sinh ngẩng đầu lên quỳ bò đến trước mắt Lương Trinh cầu xin: "Chiêu vương cứu nô tài đi! Nô tài tuyệt đối trung với ngài, nô tài cũng là vì ngài!"

Chúc Vân Tuyên nghe vậy liền liếc mắt nhìn về phía Lương Trinh, điệu bộ như đang chờ hắn giải thích. Lương Trinh đẩy gã Phùng Sinh như muốn nhào về phía mình ra, tỏ vẻ ghét bỏ nói: "Phùng công công sao lại nói như vậy, người ngươi nên trung thành vốn phải là bệ hạ, sao lại liên quan đến bản vương chứ, ngươi nên dẹp bỏ tư tưởng xấu * này đi."

— *kỳ tâm khả tru "lòng này nên chết": là một thành ngữ, câu này ám chỉ một người có động cơ không thuần khiết hay tâm địa hiểm ác cho dù làm thành công hay không, thì cũng nên dẹp bỏ hay chết tâm những suy nghĩ đó đi.*

Sau lại nhìn sang Chúc Vân Tuyên: "Mong bệ hạ minh giám, thần cùng hắn không hề có quan hệ bất chính gì, kính xin bệ hạ ngàn vạn lần đừng hiểu lầm thần."

"Thật sao?" Chúc Vân Tuyên nhẹ giọng lặp lại, "Không lẽ là do hắn tâm tư xảo quyệt, muốn dùng chuyện kia đi lấy lòng Chiêu vương sao?"

Lương Trinh hoàn toàn phản đối cách nghĩ của đối phương: "Thần cũng không dám trả lời câu hỏi này của bệ hạ, nhưng cho dù Phùng công công có ôm ấp tâm tư gì, cũng không có bất kỳ liên quan gì với thần."

Phùng Sinh kinh hoảng gào lên: "Sao Chiêu vương có thể đối xử như vậy với nô tài.. Nô tài vì ngài mà lo âu vất vả nhiều như vậy…"

“Lôi gã đi.” Chúc Vân Tuyên lạnh giọng hạ lệnh.

Đội quân cấm vệ cầm kiếm trong tay đã vào đến cửa, Phùng Sinh nhìn thấy Lương Trinh vẫn cứ dửng dưng không chút nào động lòng thương xót, rốt cuộc mới bắt đầu thấy sợ, nói năng cũng trở nên loạn xà ngầu lên: “Bệ hạ ngài không thể làm vậy với nô tài được! Nô tài là người của tiên đế! Nô tài còn được tiên đế ủy thác di chiếu truyền ngôi.. AAAAA…”

Những lời định nói đều bị chặn trào ngược về lại trong bụng, Phùng Sinh lúc này còn đang định giãy dụa, liền bị quân cấm vệ tiến lên gỡ tay gã ra khỏi người Lương Trinh, sau đó mạnh mẽ chặn miệng gã lại. Phùng Sinh bị áp chế chỉ còn biết trừng to hai mắt, bản thân không còn nói ra được gì, rồi cứ vậy mà bị bắt đi.

Đại điện lại quay về sự yên tĩnh vốn có, Lương Trinh một bên hững hờ vuốt nhẹ lên vạt áo ban nãy bị gã hoạn quan kia xé rách, một bên lên tiếng cười khẽ: “Lần này bệ hạ có cảm thấy hả dạ hay không?”

Chúc Vân Tuyên do dự nhìn về phía hắn: “Gã ta bán mạng vì ngươi đến như vậy, mà ngươi ngay cả mi mắt cũng không chớp nhiều mấy cái đã đồng ý để trẫm xử lý hắn, bộ ngươi không sợ ảnh hưởng đến lòng trung của những kẻ thân tín khác sao?”

Lương Trinh không thèm để ý nói: “Nhưng gã ta làm bệ hạ không vui, nên ngài muốn giết cứ giết, ai bảo gã biết nhiều, tâm tư xảo quyệt làm chi, đã thế còn đặc biệt bất kính với bệ hạ ngài, quả là vô cùng đáng chết.”

Chỉ thấy Chúc Vân Tuyên lấp lóe ánh mắt không lên tiếng đáp trả, Lương Trinh cũng chỉ cười không nói nữa, tay lại bưng chung trà lên thưởng thức.

—-

Cái đoạn đầu Tuyên nhi cưng kinh khủng, ý như muốn nói bộ tui trả lương anh ít lắm sao mà keo đến mức không dám đốt thêm cây nữa =))))))))))

11. Chương 11: Tín Nhiệm Hay Không

Cảnh Thụy năm thứ nhất tháng giêng, tân đế hạ chỉ, chiếu cho nguyên thái sự Đông cung tức Tăng Hoài cùng lễ bộ thượng thư Nghiêm Sĩ Học tiến vào các, cũng như lệnh Tăng Hoài đảm nhiệm chức trách thủ phụ đại thần đứng đầu.

Lương Trinh lần đầu tiên nhìn thấy vị tân thủ phụ đã qua bảy mươi này là lúc ở bên trong ngự phòng Cam Lâm cung, vẻ mặt khi đó của lão tỏ ra cực kỳ nghiêm nghị thận trọng. Lương Trinh thấy vậy không khỏi buông tiếng thở dài, cốt là từ sau khi tiểu hoàng đế đăng cơ đã mỗi lúc trở nên một nghiêm khắc chỉn chu rồi, bây giờ lại có thêm một ông lão cổ hủ ân cần kề bên dạy bảo, sợ là ai kia sẽ bị ảnh hưởng rồi lây nhiễm những bản tính kia thì mệt.

Chúc Vân Tuyên hiện tại đang bàn bạc chính sự cùng Tăng Hoài, còn Lương Trinh xưa nay vẫn là một vị khách không mời mà đến, hiện đang đứng một bên làm khán giả vểnh tai nghe, một hồi sau mới biết Chúc Vân Tuyên đang nói đến chuyện muốn sắc phong một tước quốc công cho phu nhân Định Viễn hầu. Nghe xong xuôi, hắn cũng không chịu đứng yên mà lên tiếng nói: "Định Viễn hầu lập vô vàn chiến công cũng chỉ mới có một hầu vị, bây giờ bệ hạ vung tay quá trớn lại định ban công tước cho phu nhân của hắn sao?"

Chúc Vân Tuyên như chẳng thèm quan tâm đến giải thích qua loa: "Năm đó hầu phu nhân thủ vệ Quỳnh Quan, coi như cũng có công lao, vốn là nên luận công ban thưởng."

"Tính ra vẫn kém xa so với Định Viễn hầu, bệ hạ làm vậy không sợ người đời chê trách?"

Chúc Vân Tuyên cười giễu: "Thế Chiêu vương ngươi có công lao gì, mà mới vừa qua tuổi hai mươi liền được ban thưởng vương tước vậy?"

Lương Trinh cười cười, trưng ra điệu bộ như không có vấn đề gì cả: "Nếu như bệ hạ muốn biến bản thân mình thành người thiên vị như tiên đế, đồng thời không sợ tiếng người ngoài bàn tán nghị luận thì cứ tự nhiên làm."

Tăng Hoài đứng ở một bên nghe đến đây cũng phải cau mày lên tiếng nhắc nhở hắn: "Kính xin Chiêu vương cẩn trọng lời ăn tiếng nói của mình."

"Thần là vì muốn tốt cho bệ hạ, " Lương Trinh chỉ nhìn Chúc Vân Tuyên, "Chỉ sợ bệ hạ hành động theo cảm tình quá thẳng thắn khiến người ta lời ra tiếng vào mà thôi."

"Ý trẫm đã quyết, Chiêu vương không cần nhiều lời nữa." Chúc Vân Tuyên lạnh nhạt ngắt ngang đối phương.

Lương Trinh nghe vậy liền dứt khoát ngậm miệng, không nói nữa. Phu nhân Định Viễn hầu là một nam nhân, mà người nam nhân này chính là vị thái tử huynh trưởng bị phế truất năm đó giả chết trốn đi, vì thế cho nên đừng nói chuyện ban công tước, mà cho dù muốn phong vương, thì cũng chỉ là cần một câu nói của Chúc Vân Tuyên mà thôi.

Chúc Vân Tuyên không quan tâm đối phương nữa, mà tiếp tục thương nghị vấn đề khác với Tăng Hoài, chuyện là về những năm gần đây bọn cướp đã bắt đầu hoành hành ở khu vực vùng duyên hải phía nam, nay đã thành mối họa, đặc biệt là ba năm trước sau khi mở ra luật cấm hải thì những kẻ cường đạo kia ngày một vênh váo hơn, bọn chúng cướp đốt hiếp giết không có việc xấu nào là không làm, khiến cho bộ phận quân binh thủy sư ở vùng Mân Việt vì đó mà trở thành một phần cực kỳ quan trọng, thế nhưng vị tổng nguyên soái Mân Việt tháng trước đã xin hưu an dưỡng tuổi già, thế nên bây giờ Chúc Vân Tuyên muốn điều Định Viễn hầu Hạ Hoài Linh đến Mân Việt tiếp nhận ví trí tổng nguyên soái thủy sư ở khu vực này.

Tăng Hoài suy nghĩ chốc lát, song do dự nói: "Định Viễn hầu trấn thủ Quỳnh Quan nhiều năm, nay Bắc Di đã bình định, thành ra có đưa hắn điều ra nam cũng không có gì là không thể, chỉ là hắn không có kinh nghiệm ở mảng quân sư trên biển, e là có chút không được thích hợp."

Chúc Vân Tuyên lắc đầu: "Chuyện này tính ra cũng không cần lo, Định Viễn hầu vốn là một con người toàn tài, trẫm tin là cho dù đối phương hoàn toàn không có kinh nghiệm gì vẫn có thể nhanh chóng thích ứng được."

"Bệ hạ đã có chủ ý của mình, vậy lão thần cũng không ý kiến gì."

Lương Trinh chen vào lần hai: "Bệ hạ quả nhiên là cực kỳ tin tưởng vị Định Viễn hầu kia, ngay cả Mân Việt cũng muốn giao vào trong tay hắn."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nhìn sang: "Thế Chiêu vương thấy thế nào? Không lẽ Chiêu vương có ứng cử viên nào sáng giá hơn để chọn sao?"

"Chuyện bệ hạ định đoạt" Lương Trinh khẽ cười, rồi nói tiếp: "Thì tất nhiên thần không có dị nghị gì, chỉ là chẳng hay ứng cử viên tiếp nhận vị trí tổng nguyên soái Quỳnh Quan…"

Chúc Vân Tuyên nói: "Định Viễn hầu có tiến cử với trẫm phó nguyên soái Quỳnh Quan Đinh Dương, người này dũng mãnh thiện chiến, can đảm hơn người, trong cuộc chiến bình định Bắc Di đã từng lập được công lao, cho nên trẫm đang định thăng chức cho hắn trở thành tổng nguyên soái."

"Đinh Dương?" Lương Trinh khẽ nheo cặp mắt lại, "Là ứng cử viên do Định Viễn hầu đề cử?"

"Có gì không thích hợp sao?"

"Thần cho rằng tân tổng nguyên soái Quỳnh Quan nên được điều từ kinh thành, theo như thần thấy, thì phó nguyên soái đại doanh kinh nam Từ Sâm là thích hợp nhất."

Giọng điệu Chúc Vân Tuyên trở nên trầm đi: "Vì sao phải đặc biệt điều từ trong kinh đến? Đinh Dương căn bản đã chỉ huy quân lính ở Quỳnh Quan trong nhiều năm qua,căn bản không ai hiểu rõ tình hình bên kia hơn hắn."

Lương Trinh không hề nghĩ vậy: "Thần nhớ tới lúc trước khi Định Viễn hầu mang binh xuất chinh Bắc Di, thì lúc trở về cũng là bởi vì người phó soái Đinh Dương này tham công liều lĩnh, suýt chút nữa đã gây ra sai lầm tai hại làm thất thoát mấy vạn binh mã của ta, tuy là sau đó có lập được quân công bù trừ tội lỗi, thế nhưng người như vậy thật sự không thích hợp trở thành nguyên soái đứng ở đầu đàn."

Tăng Hoài tranh luận: "Những chuyện này cũng đã là chuyện năm xưa, lão nghe nói sau đó cũng là do vị phó soái này bày ra kế, cho nên Đại Diễn ta mới có thể quét sạch toàn bộ Bắc Di trong khoảng thời gian ngắn như vậy."

"Vì lẽ đó ta mới nói, là hắn lấy công bù trừ tội. " Lương Trinh nhướng mày, "Trước đây do có Định Viễn hầu còn ở đó có thể quản chế hắn, bây giờ nếu như cho hắn lên làm chủ soái, thì e là khi đụng tới chuyện gì khiến hắn kích động không thể kiểm soát được bản thân mà tiếp tục tham công thì làm sao bây giờ?

Quỳnh Quan là cửa khẩu Tây Bắc quan trọng nhất của Đại Diễn ta, chẳng lẽ Tăng các lão thấy việc giao quyền thủ lĩnh vào trong tay người như vậy thật sự có thể yên tâm được sao?"

Tăng Hoài không đồng tình ý kiến trên: "Vậy người Chiêu vương tiến cử càng không thích hợp cái người Từ Sâm này tuy là phó nguyên soái đại doanh kinh nam, thế nhưng lại chưa từng ra chiến trường, vậy chúng ta điều một vị tướng lĩnh hoàn toàn không có kinh nghiệm gì chỉ hiểu được lý thuyết suông ra biên quan để làm gì?"

"Bản vương cho rằng ngay cả chút lý luận suông kia có khi Tằng các lão cũng không biết, vậy nên về mấy chuyện điều binh khiển tưởng này bản vương nghĩ Tăng các lão đừng nên xen vào sẽ tốt hơn." Lương Trinh cười giễu: "Hiện nay phương bắc đã hòa bình, trong thời gian ngắn cũng sẽ không nổi lên chiến sự, chỉ cần bảo vệ được cửa ải, thì cho dù không hiểu được chiến đâu xông pha gì cũng không thành vấn đề, ưu điểm lớn nhất của Từ Sâm chính là tính thận trọng, một người như vậy phái đi trấn thủ Quỳnh Quan không phải thích hợp hơn sao, hơn nữa mà nói, nếu không có kinh nghiệm thì có làm sao? Định Viễn hầu có thể làm nguyên soái thủy sư, thì phó soái Từ Sâm cũng có thể đi thủ biên quan."

Bị Lương Trinh không chút khách khí chế nhạo một phen, sắc mặt Tăng Hoài rốt cuộc đã có chút khó coi, ngay cả giọng điệu cũng cứng lại mấy phần: "Chiêu vương cố ý muốn điều người từ trong kinh đến Quỳnh Quan rốt cuộc là có ý gì?

Mọi người ai mà không biết Lương Trinh vốn xuất thân từ đại doanh kinh nam, mặc dù hiện tại đã không còn đảm nhiệm chức vụ tổng nguyên soái đại doanh, thế nhưng dù sao cũng đang nắm trong tay toàn bộ quyền kiểm soát ở toàn bộ kinh thành cùng các vùng lân cận, trong đó bao gồm có cỏ hai đại doanh, ước tính quân trấn giữ kinh thành cùng cấm vệ quân hoàng cung đã khoảng chừng hai mươi lăm vạn binh mã, toàn bộ đó đang thuộc sự điều lệnh của hắn, mà về tổng nguyên soái đại doanh kinh nam và hai vị phó nguyên soái kia cũng là tâm phúc của hắn, hiện tại hắn cứ khăng khăng muốn người của mình đến Quỳnh Quan, nếu là người tinh tường, thì ai mà không biết hắn đang có mưu đồ nắm giữ hết binh mã thiên hạ vào trong lòng bàn tay chứ?"

Lương Trinh không đáp, mà chỉ nhìn Chúc Vân Tuyên đang dường như cũng không lấy làm vui vẻ gì mà hỏi:"Bệ hạ cũng cảm thấy thần ôm ấp mưu mô khác hay sao?"

Chúc Vân Tuyên lạnh giọng hỏi ngược lại hắn: "Chẳng lẽ ngươi không có?"

Lương Trinh cười lắc đầu: "Thần tất nhiên là không rồi, thần là vì lo nghĩ cho bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên vẫn không chút biến sắc nhìn đối phương, trong thâm tâm đang cố gắng suy xét gương mặt kia để xem lời nói đó liệu là thật hay giả. Tăng Hoài lúc này bỗng nhiên lên tiếng nói: "Nếu Chiêu vương nói mình không ôm ấp mưu mô gì khác, một lòng lo nghĩ vì bệ hạ, thì chi bằng làm chút chuyện tỏ thành ý, ví như trao trả binh phù cùng binh quyền trong tay ngươi về lại cho bệ hạ đi."

Vừa nói xong, bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên càng thêm quỷ dị.

Chúc Vân Tuyên không lên tiếng, hệt như đang ngầm chấp thuận đề nghị của Tăng Hoài, chỉ còn chờ Lương

Trinh trả lời.

Lương Trinh cười như không cười nhìn hắn: "Bệ hạ cũng muốn như vậy sao?"

Tăng Hoài tiếp tục nói: "Từ thuở khai quốc, binh mã ở các vùng kinh độ cùng các vùng lân cận đều là do hoàng đế tự mình điều lệnh, lúc trước cũng là do tiên đế bệnh nặng, nên mặc kệ mà ủy thác cho Chiêu vương, bây giờ tân đế đã đăng cơ, thiết nghĩ Chiêu vương cũng nên trao trả binh quyền về."

Lương Trinh bật ra thanh âm cười nhạo: "Người ta có câu dùng rượu tước binh quyền*, bây giờ bệ hạ ngay cả chung trà cũng không có, còn khăng khăng đòi đồ về là sao đây."

— *dùng rượu tước binh quyền: lấy tước cao lộc hậu làm điều kiện để tước bỏ quyền lực)*

Tăng Hoài nghe thấy cũng giận xanh tím mặt mày: "Ngươi hỗn xược!"

Lương Trinh cười cợt, không để ý tới lão, mà chỉ nhìn chăm chăm Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ nghĩ sao?"

Chúc Vân Tuyên chỉ trưng ra cặp mắt đầy băng sương nhìn người kia mà không đáp lại gì, Lương Trinh lại tiếp tục nói: "Thần có vài chuyện muốn nói riêng với bệ hạ."

Ngay lúc Tăng Hoài còn định đáp trả lại, Chúc Vân Tuyên nhíu mày ngắt lời trước: "Lão sư về trước đi, chuyện ứng cử viên cho tân nguyên soái Quỳnh Quan để ngày mai lâm triều rồi bàn tiếp."

"Bệ hạ!"

"Trẫm tự khắc hiểu rõ."

Trong mắt Tăng Hoài lộ ra sự lo lắng, lão quét mắt một vòng nhìn qua cả hai người Chúc Vân Tuyên cùng Lương Trinh xong, đành khẽ cắn răng không thể làm gì khác mà lui đi.

Cung nhân hầu hạ trong cung cũng được lệnh lui ra, trong đại điện lúc này chỉ còn lại hai người bọn họ, Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Chiêu vương có gì muốn nói thì cứ nói thẳng đi."

"Bệ hạ thật sự muốn thu hồi binh quyền?"

"Trẫm muốn ngươi sẽ cho sao?"

Khi bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đôi bên hiện tại chỉ còn lại sự đề phòng cùng phỏng đoán lẫn nhau, một lát sau, Lương Trinh buông tiếng thở dài: "Bệ hạ, ngài bảo vệ giang sơn, thần bảo vệ ngài, như vậy có gì

không tốt sao?"

Chúc Vân Tuyên không hề bị lung lay ý chí: "Trẫm không muốn làm một vị hoàng đế bù nhìn, hiện tại Chiêu vương cứ nhất định không chịu giao binh quyền ra, là vì đang lưu luyến quyền thế hay là muốn hiệp thiên tử lệnh chư hầu*?"

— *Hiệp thiên tử lệnh chư hầu: dùng thế lực bắt ép hoàng đế làm theo ý mình.*

"Bệ hạ ngài tin thần sao?" Lương Trinh đột nhiên hỏi hắn.

Chúc Vân Tuyên hơi run, dường như bản thân hắn có chút do dự gì đó, khẽ dời ánh mắt đi.

Lương Trinh lắc đầu: "Ngài tin Định Viễn hầu đến như vậy, mà cũng không chịu tin thần chút nào, thực sự là khiến thần cực kỳ đau lòng."

"Năng lực của Định Viễn hầu có thể khai phá mở rộng đất đai, còn ngươi làm được cái gì? Ngươi có gì đáng giá để trẫm tin ngươi sao?"

Lương Trinh thấp giọng nỉ non: "Ngài không tin thần, thần cũng không dám tin ngài."

Mặt Chúc Vân Tuyên tối sầm lại: "Những lời này của Chiêu vương lại là có ý gì?"

"Bệ hạ không những không tin thần, thậm chí ngài còn định giết thần vào một ngày nào đó, vì thế cho nên thần ít ra cũng phải giữ lại chút thứ bảo vệ cái mạng của mình. Nếu bây giờ thần ngoan ngoãn trao trả binh quyền cho ngài, thì có lẽ chưa qua hết hôm nay thần sẽ trở thành một tù nhân."Lương Trinh vừa nói vừa tiến về phía trước, hắn cứ thế đi từng bước một sấn tới gần Chúc Vân Tuyên, đến khi khoảng cách cả hai chỉ còn lại chừng một tấc mới ngưng lại, nghiêng người về phía trước, hơi thở đôi bên lúc này như muốn hòa quyện vào nhau: ""Bệ hạ, ngài muốn giết thần sao?"

Chúc Vân Tuyên không muốn trưng ra dáng vẻ hoảng loạn tột độ thất thố trước đối phương, thành ra vẫn đứng ngây ra đó không lui về sau, đồng thời lạnh lùng nhìn Lương Trinh: "Trẫm giết được ngươi sao?"

"Ngài muốn giết thần." Lương Trinh xác định lại.

Chúc Vân Tuyên không lên tiếng, hành động này cũng tính là ngầm thừa nhận.

Hắn muốn giết Lương Trinh sao? Đương nhiên là Chúc Vân Tuyên cũng từng nghĩ tới vấn đề này, bản thân hắn cho dù có phải chịu tiếng qua cầu rút ván, lấy oán trả ơn, thì hắn cũng nhất định phải giết cái kẻ đại nghịch bất đạo không xem vua là gì trước mặt này, hiện tại bây giờ hắn đã làm chủ thiên hạ, đứng trên vạn người, ai có thể bức ép hắn chứ? Cái kẻ Lương Trinh kia dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì bức ép hắn?

"Nếu như bệ hạ cứ không tin thần, còn muốn giết thần, vậy thần liền sẵn lòng làm một kẻ nịnh thần, gian thần khiến cho bệ hạ đau đầu nhức óc. Về chuyện bệ hạ muốn thu hồi binh quyền, thì phải xem ngài thật sự có bản lĩnh đó không? Coi như bệ hạ giết được thần, một khi thần chết đi ngài muốn làm gì thì làm, hoặc là chúng ta có thể đổi một phương pháp nhẹ nhàng khác." Khi nói đến câu cuối cùng, Lương Trinh gần như kề sát bên tai Chúc Vân Tuyên thỏ thẻ: "Bệ hạ gả cho thần, sau đó chiêu cáo cho toàn thiên hạ biết, đến lúc đó thần sẽ xem binh quyền như sính lễ tặng lại cho bệ hạ."

"Hoang đường! Bộ ngươi tưởng trẫm thật sự không thể giết được ngươi hay sao?!"

Lương Trinh chỉ bật ra một tiếng cười nhẹ không rõ hàm ý là gì: "Ít ra hiện tại bệ hạ vẫn chưa thể giết được, còn sau này… Ngày sau còn dài, thần chờ bệ hạ là được."

12. Chương 12: Châm Ngòi Ly Gián

Tuyên Đức Điện, buổi lâm triều.

Ngay từ khi vừa mới bắt đầu cho đến hiện tại, tính ra Chúc Vân Tuyên đã nghe được gần nửa canh giờ về cuộc tranh luận như không có điểm dừng về việc chọn ra ứng cử viên cho vị trí tân tổng nguyên soái Quỳnh Quan giữa Lương Trinh và Tăng Hoài, hai người lúc bấy giờ vẫn kiên trì giữ vững quan niệm hôm qua mà không có ý định rút lui chịu thua. Tăng Hoài mặt đỏ tía tai càng nói càng kích động, còn Lương Trinh thì cứ dửng dưng nhẹ như mây gió, đối phương nói những ba câu hắn mới đáp trả lại một câu, mà những câu của hắn sặc mùi chua ngoa như không có ý định giữ lại chút mặt mũi cho vị Tăng các lão này. Nghiêm Sĩ Học đứng sau thấy vậy cũng lên tiếng ủng hộ Tăng Hoài, nhưng có điều hai vị đại thần nội các này có đồng tâm hiệp lực ra sao cũng không so bì nổi cái người Lương Trinh da mặt dày ăn nói sắc bén kia, khiến cho cả hai chỉ biết tức giận đến độ muốn té ngửa.

Những người khác không liên quan lúc này đều đang khoanh tay đứng nhìn, không một ai tình nguyện lên nói ngắt ngang. Chúc Vân thấy vậy, đôi lông mày thoáng chốc nhíu càng chặt hơn, ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, sau đó dừng lại trên người Lương Trinh một lúc, cuối cùng mới cất tiếng kết thúc cuộc tranh luận không ngơi nghỉ này: "Nếu đã không thể chọn, vậy cứ để cho binh bộ cùng lại bộ bàn bạc chọn ra ứng cử viên đi, sau khi thỏa thuận xong xuôi thì cứ dâng danh sách cho trẫm rồi quyết định tiếp!"

Binh bộ thượng thư cũng lại bộ thượng thư nghe thấy bệ hạ điểm tên mình liền mau chóng bước ra khỏi hàng, cung cung kính kính nhận lấy mệnh lệnh.

Lương Trinh ngước mắt nhìn về phía Chúc Vân Tuyên, song bên môi cũng nhếch lên một độ cong. Chúc Vân Tuyên thấy hắn nhìn sang mình cũng nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác, thôi không nhìn hắn nữa.

Hai ngày sau, danh sách tiến cử do hai bộ hợp nghị đã được dâng đến ngự tiền, danh sách tổng cộng có ba người, bọn họ đều tướng lĩnh của hai đại doanh trong kinh, mà trùng hợp là cái tên phó soái kinh nam Từ Sâm do Lương Trinh dùng toàn lực nâng đỡ cũng là một trong số đó.

Binh bộ thượng thư mặt mày tái mét cúi đầu bẩm báo: "Đinh phó soái Quỳnh Quan vốn là một người bảo thủ, đã vậy còn thường xuyên làm việc quá mức liều lĩnh, vì thế cho nên hắn thật sự không thích hợp thăng nhiệm lên làm chủ soái, còn về phó tổng Khương Diễn quá non kinh nghiệm, thành ra chúng thần đều cho rằng chúng ta nên điều một người từ trong kinh qua, ba vị trong danh sách đều là những người cẩn trọng biết tính toán, lại có kinh nghiệm nhiều năm trong việc lĩnh binh, ắt sẽ có thể gánh được trọng trách này, kính xin bệ hạ định đoạt."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nhìn đám quan chức đang bẩm tấu chuyện trước mặt mình, ai nấy đều cúi thấp đầu, bày ra bộ dạng hết sức cẩn trọng khiêm tốn lễ độ, chỉ có điều trong đám người đó rốt cuộc được mấy người chân chính đứng về phía hắn, thì e là cũng chỉ có trong lòng bọn họ là rõ ràng nhất.

"Mấy người này là do chính các ngươi chọn sao?"

Binh bộ thượng thư trả lời: "Là chúng thần bàn bạc xong quyết định ra."

Sau khi im lặng mất một lúc, Chúc Vân Tuyên cố kiềm nén cơn tức giận mà nói: "Cho trẫm chút thời gian suy nghĩ thêm, các ngươi lui xuống trước đi."

Sau khi mọi người lui đi, Chúc Vân Tuyên lúc bấy giờ mới giận dữ phất tay một cái, quét hết toàn bộ những thứ trên bàn như ống đựng bút, nghiên mực, chặn giấy xuống đất, khiến cho cung nhân trong điện kinh hoảng mà lập tức quỳ xuống, Cao An cũng khổ tâm khuyên nhủ: "Bệ hạ bớt giận…"

"Bớt giận?" Chúc Vân Tuyên giận dữ cười lên: "Bộ có người để tâm đến chuyện trẫm giận hay không giận sao? Bọn họ kẻ nào kẻ nấy đều bằng mặt không bàng lòng vốn chả coi trẫm ra cái đinh gì, bọn họ còn nhớ trẫm mới chính là hoàng đế hay sao?"

Dứt lời, Lương Trinh đã bước chân vào cửa, khi hắn nhìn thấy tình cảnh này khẽ nhướng mày thắc mắc: "Là kẻ nào không có mắt chọc bệ hạ, khiến ngài tức giận như vậy?"

Chúc Vân Tuyên nghe âm thanh liền ngước nhìn lên về phía Lương Trinh, trong ánh mắt chỉ còn lại sự lạnh lùng nghiêm nghị, bộ dạng phẫn nộ đến độ cắn chặt răng hận không thể nhai nát xương kẻ trước mặt này: "Chiêu vương quả nhiên là người tài tình, không biết quan chức cả triều này còn được bao nhiêu người không bị ngươi lôi kéo đây nhỉ?"

Lương Trinh cười khẽ: "Thần không rõ những lời này của bệ hạ là có ý gì?"

"Ngươi bớt giả vờ giả vịt diễn trò trước mặt trẫm đi! Trẫm để binh bộ, lại bộ đề cử ứng cử viên cho vị trí tân tổng nguyên soái Quỳnh Quan, vì sao bọn họ cuối cùng lại ngồi chung thuyền với ngươi mà đều đề cử hai thân tín trong hai đại doanh của ngươi?"

Lương Trinh khẽ lắc đầu: "Bệ hạ, thần đã nói, trong chuyện này thần tuyệt đối không có bất cứ tư tâm gì, thần đã nói Đinh Dương không thích hợp là không thích hợp, tính cách của hắn không thể nào gánh được chức trách to lớn là tổng nguyên soái Quỳnh Quan, hơn nữa…"

“Hơn nữa cái gì?!”

“Chẳng lẽ bệ hạ phải để thần nói dứt khoát hết ra người mới hiểu sao?” Lương Trinh nhìn thẳng Chúc Vân Tuyên rồi trầm giọng nói tiếp, “Hơn nữa, hắn và một vị phó soái Quỳnh Quan khác tức Khương Diễn cũng là thân tín thuộc hạ của Định Viễn hầu, cả hai từng vào sinh ra tử thề sống chết cho hầu gia, hiện tại ngài không những điều Định Viễn hầu sang phía nam,còn để cho một tâm phúc của hắn trấn giữ cửa khẩu vùng Tây Bắc, vậy suy cho cùng trong tay hắn đã nắm giữ hết tất cả những khu quan trọng. Bệ hạ, ngài đừng quên bên cạnh hắn còn có một thái tử được hắn cứu sống, nay ngài làm như vậy, bộ không cảm thấy lo lắng chút nào hay sao?”

Chúc Vân Tuyên nghe đến ngây người, sắc mặt càng trở nên khó coi, đôi mắt cũng bị sự giận dữ che phủ đen kịt: “Chiêu vương không cần ở đây gây xích mích ly gián, trẫm cho dù có không tin ai cũng tuyệt đối tin tưởng Định Viễn hầu, không cần ngươi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!”

Lương Trinh mỉm cười: “Định Viễn hầu là quân tử, vậy thần là gì đây? Bệ hạ ắt hẳn cũng nghe đến câu lòng người dễ thay đổi? Năm đó thái tử bị người ta vu oan bị ban chết, sau phải giả chết mà trốn đi, ngài thật sự cảm thấy trong lòng người kia thật sự không có chút gì cam lòng hay sao? Vị trí hiện tại của ngài vốn nên là của hắn, bây giờ hắn lại có Định Viễn hầu giúp đỡ, nếu lỡ như một ngày nào đó nổi lên tâm tư, thì ngại định làm sao bây giờ?”

Chúc Vân Tuyên nghiêm nghị nói: “Ngươi câm miệng cho trẫm! Huynh trưởng của trẫm là người thế nào trẫm là người rõ ràng nhất, há cho ngươi ở đây tùy tiện nói xấu đặt điều!”

Lương Trinh chẳng những không chịu căm miệng mà còn bước về trước một bước, ngôn từ nói ra cũng hùng hổ dọa người to gan lớn mất hơn: “Thần biết bệ hạ cùng thái tử phế truất vốn là huynh đệ tình thâm, thế nhưng những thứ tình thân này một khi đem nó đặt ở trước ngôi vị hoàng đế quyền thế thì xứng đáng nặng bao nhiêu cân? Nếu hôm nay người ngồi trên ngôi vị là vị thái tử phế truất kia, bệ hạ ngài xem ra còn có thể làm một hiền vương phụ tá quân thượng, khi đó hắn chắc chắn cũng sẽ đối xử tử tế với ngài, thế nhưng hiện tại người làm hoàng đế là ngài, còn hắn thì từ một hoàng thái tử ngã xuống trở thành một kẻ liều lĩnh tham sống sợ chết phải thay tên đổi họ sống chui rúc trong bóng tối, địa phận huynh đệ nay đã chênh lệnh đến vậy, chẳng lẽ hắn thật sự không để tâm gì mà coi như không có gì hay sao? Ngài cứ tin tưởng hắn cùng Định Viễn hầu không chút e dè như vậy, nếu lỡ như đối phương nhân cơ hội tốt, thì ngài có chắc là mình sẽ không bị vị huynh trưởng kia cắn ngược lại sinh ra mưu đồ xấu với ngài hay sao?”

“Ngươi câm miệng cho trẫm! Câm miệng!” Chúc Vân Tuyên giận dữ đến độ lảo đảo thân thể như sắp ngã khụy, phải chống tay trên bàn để trụ vững người lại. Hắn dùng cặp mắt đỏ ngầu trừng Lương Trinh, sau đó cắn chặt hàm răng gằn từng chữ một: “Ngươi nghe rõ ràng cho trẫm, trẫm vốn là vì huynh trưởng cho nên mới bắt buộc không thể không cần ngôi vị hoàng đế này, nếu như hiện tại huynh trưởng của trẫm muốn lấy về, thì trẫm trả lại huynh ấy là được, không cho phép ngươi xen vào!”

Ngay khi từ ngữ cuối cùng bật ra, Chúc Vân Tuyên cũng nhắm mặt lại ngã oặt về sau ngất đi. Lương Trinh lúc này không kịp suy nghĩ gì thêm, mà nhanh chân xông lên, dang hai tay đỡ lấy hắn.

Can An thoáng chốc cũng bị làm cho hoảng hồn, hắn luống cuống tay chân dặn dò người đi truyền thái y đến, còn mình thì trưng bản mặt như đưa đám nhìn Lương Trinh ôm Chúc Vân Tuyên vào trong lòng, lúc sau còn nghẹn ngào nói cho Lương Trinh nghe: “Sau khi đăng cơ mỗi ngày bệ hạ ngủ chưa tới hai canh giờ,

ngài vì quốc sự mà phải lao tâm lao lực, hai ngày trước còn bị phong hàn, thế nhưng lại không cho truyền thái y, ngài nói chỉ là chút bệnh không phải chuyện lớn gì, miễn cho kinh động lòng người mà chuyện bé xé ra to, nô tài thật sự khuyên không nổi…"

Đôi mắt Lương Trinh chợt trở nên lạnh rét như băng, hắn nghe xong, liền ôm người đi vào tẩm điện phía sau.

Thái y được truyền cũng hối hả chạy tới, sau khi bắt mạch xong nói là do chịu lạnh, uống vài thang thuốc là được. Lương Trinh đang ngồi ở bên giường chợt nhíu chặt đôi mày hỏi: "Vì sao bệ hạ còn chưa tỉnh?"

Thái y cúi đầu, ngay cả thở cũng không dám thở quá mạnh, sau một hồi mới tỏ ra cẩn trọng trả lời lại: "Bệ hạ mới ban nãy là vì tức giận đến mức không hô hấp nổi mà ngất đi, cộng thêm việc thân thể mấy ngày nay không khỏe lại mệt nhọc nên chịu không nổi kích tích, chờ thêm một lúc nữa sẽ tỉnh lại."

"Thật sự không có gì sao?"

"Bệ hạ tuổi còn trẻ nên có thể chịu đựng được, thế nhưng không thể tiếp tục cứ như vậy, long thể quan trọng, thành ra vẫn nên bảo trọng thân thể. Lão thần sẽ kê một phương thuốc, chỉ cần bệ hạ nghỉ ngơi nhiều, rồi kết hợp với phương thuốc thì sau một khoảng thời gian là có thể khỏe lại."

Lương Trinh gật đầu: "Ngươi lui xuống kê phương thuốc đi."

Chúc Vân Tuyên nhắm chặt hai mắt nằm trên giường, thế nhưng ngay cả bộ dạng trong lúc ngủ thiếp đi cũng không có chút nào được yên ổn. Lương Trinh giúp đối phương đắp chăn, sau cứ ngồi bên canh giữ như vậy mà nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Hắn bỗng nhiên có chút hối hận, sớm biết thế này nên giữ lại gã khốn kiếp Phùng Sinh kia là được rồi, ít ra lão ta có thể giúp chính mình theo dõi được chút ít động thái của Chúc Vân Tuyên.

Can An qua loa lau đi nước mắt tèm nhem trên mặt đang định lui ra, thì bị Lương Trinh gọi lại: ""Bản vương hỏi ngươi, có phải bệ hạ thật sự đang đau đầu vì chuyện ứng cử viên chức vị tổng nguyên soái Quỳnh Quan hay không?"

"Vâng.. Đúng là vậy…"

"Cái vị Tăng các lão kia từng nói gì với hắn?"

Thấy Cao An cứ chần chừ không chịu nói, Lương Trinh bèn liếc mắt ngó sang: "Sao vậy, có gì không thể nói sao?"

"..Nô tài không dám cả gan nghị luận những chuyện này, kính xin vương gia thứ tội." Sau một hồi nhắm

mắt do do dự dự, Cao An cuối cùng quyết định không nói thêm gì nữa, mà cúi đầu khom người lui xuống.

Lương Trinh khẽ buông tiếng cười giễu, không nói hắn cũng đoán được, chắc chắn là lão già kia từng nhiều lần nhắc nhở qua Chúc Vân Tuyên nói rằng lòng dạ hắn khó lường, tâm tư bên trong là đang muốn khống chế binh quyền Quỳnh Quan nên mới cố ý đòi điều người từ trong kinh qua. Ngay từ đầu Chúc Vân Tuyên căn bản đã luôn có sự đề phòng với hắn, nay lại có một ông lão cổ hủ kế bên phụ tá, sợ là sau này có khi tránh xa hắn ngoài mấy ngàn dặm.

Sau một hồi lâu, Lương Trinh chợt cúi đầu in một nụ hôn lên môi Chúc Vân Tuyên, rồi khẽ thở dài, thôi đi, lần này không đối nghịch với ngươi nữa là được chứ gì.

Khi Chúc Vân Tuyên tỉnh lại thì trời đã gần đến hoàng hôn, hắn mở mắt ra trông thấy Lương Trinh đang ngồi bên giường, biểu hiện trên mặt lập tức lạnh đi ba phần, lúc này mới khàn giọng ra hiệu Cao An đang đứng một bên chờ đợi: "Đỡ trẫm lên."

Cao An đỡ hắn ngồi dậy xong, liền dâng chén thuốc đã sắc xong đưa đến trước mặt, Chúc Vân Tuyên giơ tay nhận lấy, sau đó không chút do dự nào mà ngửa đầu trút hết một hơi vào bụng. Lương Trinh ngồi bên cạnh dõi theo chằm chằm từng động tác của đối phương, đợi đến khi Chúc Vân Tuyên uống xuống mới khẽ cong cong khóe môi nói: "Bệ hạ mới đăng cơ chưa được bao lâu đã ngã bệnh, khoan nói đến người khác làm gì, nhưng ngài yếu ớt mong manh như vậy, liệu có thể ngồi vững ngôi vị hoàng đế này trong bao lâu đây?"

Chúc Vân Tuyên âm u nhìn người kia: "Ngươi nói đủ chưa?"

Lương Trinh lắc đầu: "Bệ hạ, thần cũng không phải là muốn chọc cho ngài không vui, ngài cần gì phải như vậy?"

Chúc Vân Tuyên mỏi mệt nhắm mắt lại: "Vậy ngươi mau chóng lui ra đi."

"Sau này mỗi ngày bệ hạ nhất định phải nghỉ ngơi trước giờ hợi*, thần sẽ thường xuyên lật xem sổ ghi chép sinh hoạt của ngài."

—từ chín giờ đến mười một giờ tối.

"Ngươi!"

"Thái y nói hiện tại bệ hạ không nên tức giận, mong bệ hạ bảo trọng long thể."

"Vậy ngươi cũng đừng làm cho trẫm giận!"

Chúc Vân Tuyên trừng mắt nhìn Lương Trinh, đôi mắt kia giờ đây đỏ au ngấn lệ, khiến cho Lương Trinh trông thấy chỉ muốn cười. Lúc trước hắn từng nghe lão nhân trong cung tán gẫu qua nói rằng vị ngũ điện

hạ này là một chàng trai hoạt bát sáng sủa, nhưng cũng khá mỏng manh yếu ớt, bây giờ lên làm hoàng đế rồi, lúc nào cũng trưng ra bản mặt uy nghiêm, thế nhưng bản tính chịu không nổi uất ức kia như đã ngấm vào xương, giờ vừa bị bắt nạt đã hai hàng nước mắt ròng ròng, đây quả đúng là miệng hùm gan sứa mà.

— *Miệng hùm gan sứa: chỉ người vẻ ngoài mạnh miệng nhưng nội tâm mỏng manh yếu đuối.*

Lương Trinh cố nhịn cười đáp lại: "Nếu để ngoại thần trong thấy dáng vẻ này của ngài, thì e là uy nghi đế vương gì cũng bị mất sạch."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ Chiêu vương tự thấy mình không phải là một ngoại thần hay sao?"

Lương Trinh trầm ngâm nở nụ cười, không lên tiếng nói nữa.

Em nó mới ngất xíu anh đã mềm lòng rồi, sau này mang thai con chắc anh lên trời hái sao xuống tặng cho em luôn quá TAT

13. Chương 13: Cộng Ẩm Túy Tửu

Giải thích tên chương: cộng ẩm: uống rượu chung | túy tửu: say rượu

Cam Lâm cung.

Chúc Vân Tuyên đổ bệnh một trận liền kéo dài suốt mấy hôm liền, Tăng Hoài thấy hai hàng lông mày của hắn mỗi lúc một nhíu chặt hơn, tinh thần lúc nào cũng nghiêm nghị, bèn thấp giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ, long thể của ngài thực sự quan trọng, thực sự không cần vì người… vì một chút chuyện kia mà mặt ủ mày chau, dù gì ngài cũng sớm đã biết bọn người kia ấp ủ tư tâm gì trong lòng, hiện tại nhẫn nhịn mới là phương pháp lâu dài."

Chúc Vân Tuyên than thở: "Trẫm chỉ là không nghĩ tới, ngay cả lục bộ thượng thư cũng bị hắn lôi kéo về mình luôn rồi."

"Bọn họ có lẽ là vì gió chiều nào thay chiều ấy mà thôi, chứ chưa hẳn là thật sự quy hàng Chiêu vương, bệ hạ cũng không cần lo lắng quá mức, về chuyện trước mắt, thần cho rằng bệ hạ nghiêm khắc như vậy cũng không phải biện pháp tốt, chi bằng cứ làm theo hắn trước đi đã."

"Theo ý hắn?"

Tăng Hoài nói: "Đúng vậy, nếu Chiêu vương muốn vị trí tổng nguyên soái Quỳnh Quan kia, vậy thì cứ cho hắn đi, tóm lại chuyện người kia sang bên kia có thể làm trọn nghĩa vụ hay không cũng không phải chuyện Chiêu vương có thể quyết định. Hai vị phó soái Quỳnh Quan hiện tại đều là tâm phúc của Điện Viễn hầu, ắt sẽ biết nên cống hiến cho bệ hạ, bọn họ cũng ở quân doanh Quỳnh Quan nhiều năm, chỉ cần có thể đồng lòng, thì cho dù có điều một vị tân tổng nguyên soái qua thì có hề gì. Chuyện bên Quỳnh Quan, kỳ thực bệ hạ không cần quá mức lo lắng, bây giờ vấn đề quan trọng nhất vẫn là ở trong kinh thành này, nay điều phó soái đi, thì đại doanh kinh nam cũng bị trống đi chức vụ đó."

Chúc Vân Tuyên khẽ nheo mắt lại suy tư, một lát sau mới trầm giọng nở nụ cười: "Lão sư nói rất đúng, là trẫm suy nghĩ không chu toàn, kinh thành này mới là nơi quan trọng nhất, dù sao toàn bộ người ở hai đại doanh trong kinh cũng không phải đều là người của hắn, nay hắn tự dâng cơ hội vào tay trẫm, thì trẫm sao có thể từ chối cho được."

Lúc Lương Trinh vào cửa, Chúc Vân Tuyên vẫn đang còn trò chuyện cùng Tăng Hoài, gương mặt của hắn thả lỏng nhẹ nhàng hiếm khi nào thấy được.

"Còn chưa vào cửa đã nghe được tiếng cười của bệ hạ, bộ ngài có chuyện gì vui sao?"

Mặc dù Chúc Vân Tuyên mỗi lần nhìn thấy ai kia đều không lấy làm vui, thế nhưng ít ra lần này cũng không mặt nặng mày nhẹ nữa, mà dùng giọng điệu hết sức bình thản nói: "Đang nói đến chuyện hôm qua lão sư có chắt trai, trẫm đang định phái người đưa quà mừng qua."

"Đây quả thực đúng là chuyện vui" Lương Trinh cũng cười chúc mừng Tăng Hoài: "Bản vương cũng phái người thêm một phần quà mừng qua, chúc mừng Tăng các lão lên chức có chắt trai."

Tăng Hoài nghe vậy cũng cảm tạ lại một cách vô kỳ khiêm tốn, nhưng có thể nghe được trong từng câu từng chữ lão nói ra cũng không có bao nhiêu ý tứ thân tiện, này cũng là dễ hiểu, bởi do những chuyện lúc trước đã khiến cho vị thủ phụ đại thần này sinh ra bất mãn không ưa gì người Lương Trinh này rồi, thế nhưng Lương Trinh chẳng để ý cho lắm, dù sao hắn cũng không quan tâm đến việc người khác nhìn mình ra sao.

Tăng Hoài đã bẩm báo xong những chuyện cần báo, lão cũng không chần chừ lãng phí thời gian nữa mà mau chóng khom người cáo lui. Sau khi lão đi, nụ cười trên mặt của Chúc Vân Tuyên cũng chợt tắt, sau đó hắn liền quay sang phê duyệt tấu chương không phản ứng gì đến Lương Trinh. Lương Trinh lúc này bước đến cạnh bàn, song còn tiện tay lật qua lật lại những châu phê* kia, rồi đột nhiên lên tiếng hỏi: "Bệ hạ, đã quyết định xong người đảm nhiệm chức tổng nguyên soái Quỳnh Quan rồi sao?"

— *Châu phê: lời phê bằng bút đỏ, hoàng đế hoặc quan lại sẽ dùng mực đó viết chỉ thị lên những tấu chương.*

Chúc Vân Tuyên cũng lạnh lùng đáp lời: "Là người Chiêu vương tiến cử, lại bộ cùng binh bộ cũng chấp thuận, vậy thì cứ điều Từ Sâm đi đi, hiện tại nếu Chiêu vương rảnh rỗi không có gì làm thì có thể đi thông báo trước cho hắn một tiếng, để hắn chuẩn bị sớm, lúc sau chờ lại bộ chính thức điều lệnh."

Lương Trinh nghe vậy bèn nhướng mày, bản thân hắn có chút bất ngờ trước quyết định này, hắn vốn đã

định sẽ lùi một bước không làm khó Chúc Vân Tuyên nữa, ai ngờ đối phương lại chịu thỏa hiệp trước hắn một bước: "Vì sao bệ hạ đột nhiên lại thay đổi chủ ý?"

Chúc Vân Tuyên cười giễu: "Nếu không thay đổi chủ ý thì có thể làm gì bây giờ? Chẳng lẽ gọi văn vò cả triều đếm xem trò đùa chê cười trẫm hay sao?"

Lương Trinh tựa người bên cạnh bàn, khẽ nheo cặp mặt lại thấm thiết nhìn người kia một lúc thật lâu, sau mới cong môi cười: "Bệ hạ vốn không cần phải làm như vậy."

Chúc Vân Tuyên cũng không có ý định lằng nhà lằng nhằng mấy chuyện này: "Trẫm đã quyết định thì cứ làm như vậy đi, một lát nữa trẫm sẽ kêu binh bộ cũng lại bộ đưa danh sách ứng cử viên cho vị trí phó soái đang bị trống của kinh doanh đại nam cho trẫm xem qua, nếu Chiêu vương có người thích hợp thì cũng có thể tiến cử một, hai người."

Thấy hắn giữ vững chủ ý như vậy, thì Lương Trinh cũng dứt khoát không nói thêm gì nữa mà bắt đầu đổi đề tài: "Ban nãy thần thấy bệ hạ chỉ vì chuyện người nhà Tăng các lão ở quê nhà sinh con trai mà đã vui mừng khôn tả như vậy, chẳng lẽ bệ hạ cũng đang khao khát có con nối dõi rồi thì nhỉ?"

Chúc Vân Tuyên thuận miệng trả lời: "Trẫm tất nhiên là hy vọng có thể nhiều con nhiều phúc rồi."

"Thật sao?"

Chúc Vân Tuyên ngước mắt nhìn Lương Trinh một chút, thấy trong mắt người kia chợt lóe lên chút ý tứ nguy hiểm mờ ám như có như không, bèn dời tầm mắt đi, đồng thời lặng lẽ nói: "Tiên đế mới băng hà chưa được một năm, hiện tại vẫn chưa muốn tính tới chuyện này."

Đôi mắt Lương Trinh cũng âm trầm đi, không lên tiếng đáp lại câu gì. tiểu thái giám lúc này đi vào đem chén thuốc vừa sắc xong dâng lên, Lương Trinh đứng một bên tiện tay nhận lấy, sau khi liếc mắt nhìn chén thuốc đen ngòm đắng nghét này xong, mới đưa tới trước mặt Chúc Vân Tuyên hỏi: "Còn phải uống bao nhiêu ngày nữa?"

Chúc Vân Tuyên nhíu mày không nói gì, vừa nhận lấy chén thuốc từ tay Lương Trinh liền dứt khoát trút một hơi xuống bụng.

Khi chén thuốc đặt lại trên khay tiểu thái giám đang cầm, Lương Trinh đột nhiên duỗi tay tới, đặt ngón tay cái lên khóe môi của hắn nhẹ nhàng lau qua. Chúc Vân Tuyên bị hành động bất ngờ kia khiến cho ngây người, một giây sau liền theo bản năng mà nghiêng đầu đi, Lương Trinh lúc bấy giờ chợt cười khẽ: "Ngoài miệng còn dính."

Chúc Vân Tuyên cầm lấy khăn từ một vị tiểu thái giám khác, sau khi tự mình lau chùi sạch sẽ xong liền ra lệnh tiễn khách: "Nếu như Chiêu vương không có chuyện gì quan trọng thì lui ra đi, trẫm còn phải phê duyệt tấu chương."

Lương Trinh vẫn đứng bất động tại chỗ, hắn còn làm một trò ảo thuật tầm thường khiến cho trong tay mình bất ngờ xuất hiện một túi kẹo rồi đưa đến trước mặt Chúc Vân Tuyên: "Ăn cho ngọt miệng."

Chỉ thấy vẻ mặt Chúc Vân Tuyên lúc này khẽ nhúc nhích, ánh mắt cũng dời xuống nhìn thoáng qua túi kẹo trong tay Lương Trinh rồi ngưng lại mất một lúc, song cánh tay vẫn chưa chịu duỗi ra nhận lấy.

Lương Trinh cười cười hất cằm lên hỏi: "Bệ hạ mới vừa uống thuốc, không cảm thấy đắng sao?"

Chúc Vân Tuyên không nhịn được hơi mím môi, khiến cho ý cười trong mắt Lương Trinh càng thêm nồng đậm, lúc sau mới cầm một viên kẹo ném vào trong miệng, sau khi nhai hai ba lần liền nuốt vào trong bụng thản nhiên lên tiếng: "Không có độc."

Trong mắt Chúc Vân Tuyên chợt lóe ra một tia kinh hoảng, hắn đương nhiên không cho rằng Lương Trinh sẽ to gan đến mức hạ độc hắn trong hoàng cung này rồi, hắn biết Lương Trinh là có lòng vì mình, nếu không phải vậy thì lúc trước cũng sẽ không hao phí hết bao công sức nâng đẩy hắn ngồi lên vị trí này, nếu như nói những hành động đó là vì người này mơ ước ngôi vương, thì hẳn nên nói là hắn thích thú cảm giác khiến cho thiên tử vui vẻ thì xem ra hợp lý hơn.

Sau một hồi trầm mặc, Chúc Vân Tuyên cuối cùng cũng nhận lấy một viên ngậm vào trong miệng.

Mới uống thuốc xong chưa được bao lâu, Chúc Vân Tuyên đã có chút buồn ngủ, thành ra khiến cho tốc độ lật đọc tấu chương cũng chậm lại nhiều. Lương Trinh giờ khắc này vẫn chưa chịu cất bước rời đi, khi thấy mi mắt Chúc Vân Tuyên gần như muốn sụp xuống liền đi qua nhỏ giọng khuyên hắn: "Bệ hạ, hay là ngài qua tháp thượng chợp mắt một lúc đi, còn những chuyện này để thần giúp cho được không?"

Chúc Vân Tuyên nhìn về phía hắn, ánh mắt có vẻ nghi ngờ: "Ngươi giúp trẫm?"

Lương Trinh nháy mắt: "Những chuyện khác thì thần không biết, thế nhưng lại vô cùng rành rẽ chuyện mô phỏng nét chữ người, hay là bệ hạ cứ để thần thử xem sao?"

Hẳn là vô cùng rành rồi, nếu không thì sao phần di chiếu giả kia có thể dối gạt lòng người trơn tru trót lọt đến vậy chứ. Chúc Vân Tuyên khẽ đắn đo trong lòng hết mấy lần, sau vẫn quyết định không từ chối, dù sao một núi tấu chương chất đống này cũng là mấy chuyện vặt vãnh không quan trọng gì mấy, nếu như thật sự có chuyện quan trọng thì bên nội các đã sớm lựa ra một bên dâng tiêng cho hắn rồi, mà chuyện đó dù có quan trọng như thế nào, thì không những phê tấu chương xong là thôi, mà còn phải thông qua thẩm triều mới đưa ra quyết định chính thức, vậy thì hiện tại chẳng bằng cứ để Lương Trinh phê duyệt thay đi, dù sao hắn cũng chẳng thể thò tay chân vào làm gì được."

Nói tóm lại, nếu như Chiêu vương muốn làm "nhiếp chính vương", vậy thì cứ để cho hắn bỏ ra chút công sức là được.

Sau khi bỏ lại một câu "Vậy làm phiền Chiêu vương rồi", Chúc Vân Tuyên sảng khoái đứng lên leo lên giường nằm, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Lương Trinh không những bất ngờ mà còn có chút bất đắc dĩ, hắn vốn là thuận miệng nói ra thôi, không nghĩ đến Chúc Vân Tuyên thế mà lại thật sự chấp thuận. Tuy rằng bản thân hắn lo sợ việc bị Chúc Vân Tuyên xem mình là một chân sai vặt, thế nhưng khi nhìn thấy khung cảnh Chúc Vân Tuyên hiếm khi có thể an tâm thoải mái ngủ ở trước mắt hắn như thế này, thì trong lòng cũng thấy vui vẻ.

Lương Trinh cũng ngồi lên giường, đồng thời duỗi tay ra khẽ vuốt ve lên gương mặt đã có chút hồng hào của Chúc Vân Tuyên. Sau một hồi yên lặng nhìn ngắm người bên cạnh, Lương Trinh khẽ buông lơi một tiếng thở dài.

Không ai quấy rầy làm phiền, thành ra một giấc này của Chúc Vân Tuyên ngủ đến đặc biệt ngon, lúc mở mắt ra cũng không ngờ tới mình đã ngủ tới tận khi mặt trời sắp lặn. Lúc này trong đại điện đã được đốt đèn lên, Chúc Vân Tuyên do mới tỉnh nên có hơi mơ mơ màng màng, đến khi phát hiện ra có một chiếc áo khoác lên mình mới cảm thấy hốt hoảng, đến khi nghe thấy mùi trà quen thuộc mới nhận ra, thì ra áo khoác này là Lương Trinh cởi ra trước khi vào cửa.

Lương Trinh quen dùng những lá trà chế biến xong để hun hương gian nhà, Chúc Vân Tuyên đã phát hiện ra chuyện này lúc làm khách ở phủ Chiêu Vương, cho nên trên y phục của đối phương lúc nào cũng sẽ thoang thoảng mùi trà nhàn nhạt này, vừa nghe liền nhận ra ngay.

Nghe có tiếng động, Lương Trinh chợt ngưng bút lại quay ngươi sang, trong con ngươi đầy ý cười nhìn hắn: "Bệ hạ tỉnh rồi sao?"

Chúc Vân Tuyên nhất thời càng thấy ảo não không thôi, hắn vậy mà lại không hề có chút phòng bị nào ngủ say sưa cạnh Lương Trinh những hai canh giờ. Chúc Vân Tuyên ngồi dậy trả áo khoác lại cho Lương Trinh, sau đó mới nhận lấy chung trà đối phương đưa tới uống cho trơn cổ họng một chút, trong lúc uống ngẫu nhiên liếc nhìn đống tấu chương chất cao bên giường, nội tâm lại đặc biệt rối ren phức tạp, cái tên Lương Trinh kia vậy cũng coi là thật đi giúp hắn xem xong hết mớ tấu chương này.

"… Vất vả cho Chiêu vương rồi."

Lương Trinh khẽ nhếch môi: "Bệ hạ cứ chỉ luôn miệng nói cảm ơn, nhưng một câu nói thì sao đủ tỏ hết thành ý chứ, ít ra bệ hạ cũng phải để thần ở lại dùng bữa tối cùng ngài chẳng phải hơn sao?"

Chúc Vân Tuyên nhắc nhở hắn: "Hoàng cung sắp khóa cửa rồi."

"Vậy thì có làm sao, lúc trước tiên đế chẳng phải cũng cho thần ở lại cung điện tạm nghỉ à? Cũng chỉ ở tạm một đêm mà thôi."

Chúc Vân Tuyên nghe hắn nói vậy cũng không thể phản bác thêm gì, bèn phái Cao An kêu người đến ngự thiện phòng căn dặn người bên đó làm nhiều món chút.

Khi ngồi lên bàn Lương Trinh còn nói muốn uống rượu, Chúc Vân Tuyên cũng ra lệnh cho cung nhân đem vò rượu mấy hôm trước Chúc Vân Cảnh vừa gửi từ biên quan qua mang đến đây. Lương Trinh cười cười

đung đưa chung rượu hỏi: “Bệ hạ uống thứ rượu mạnh của ngươi Di này không sợ sẽ say hay sao?”

Chúc Vân Tuyên lơ đễnh nói: “Trẫm chỉ uống một ít, Chiêu vương cứ tự nhiên đi.”

Lương Trinh rót thêm một chung cho đối phương: “Tốt xấu gì bệ hạ cũng nể mặt mũi thần mà uống với thần chung này được không?”

Chúc Vân Tuyên không tỏ rõ ý kiến, mà chỉ dò xét hắn một hồi:” Hình như tâm trạng Chiêu vương hôm nay không được tốt cho lắm thì phải?”

“Ngay cả chuyện này bệ hạ cũng nhìn ra sao, bệ hạ quan tâm thần như vậy, thật sự là khiến cho thần thụ sủng thược kinh*” Lương Trinh nói xong lại lắc đầu than thở: “Cũng không có gì, do hôm nay là ngày giỗ của cha thần, cho nên nhất thời có chút sầu não thôi.”

— *Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ*

Chúc Vân Tuyên nhất thời nghẹn lời, vốn là muốn đâm chọt hắn thêm vài câu nữa cũng đành nuốt xuống, sau đó trầm mặc cầm ly rượu lên.

Khẩu vị của Chúc Vân Tuyên dường như đã tốt hơn khá nhiều so với mấy ngày trước đây, hôm nay ngự thư phòng làm một con cá biển được tiến cống từ phía nam, không những không nghe ra chút mùi tanh nào mà còn đặc biệt vô cùng thơm ngon. Thấy Chúc Vân Tuyên động đũa liên tục, Lương Trinh cũng vui vẻ lây cười hỏi đối phương: “Hai đầu bếp thần tặng cho bệ hạ có tốt không?”

“Cũng được.”

Cho dù Lương Trinh có đổi phương pháp làm vui lòng hắn, thì Chúc Vân Tuyên căn bản cũng không lấy làm cảm kích gì, hai vị đầu bếp được đưa đến ngự thư phòng kia cũng chưa từng dùng qua, bởi mấy ngày nay bị bệnh ăn không được gì, hiện tại một trong hai do biết làm những món có vị chua cay, cho nên cuối cùng mới xem như có đất dụng võ. Không thể không nói, người Lương Trinh đưa đến thật sự không chọn được ai, nhưng Chúc Vân Tuyên cũng không biết rốt cuộc nó không ổn ở chỗ nào.

Khẩu vị Chúc Vân Tuyên đang tốt nên cũng nổi lên ý muốn thêm chén nữa, song cũng quên đi chuyện bản thân vừa nãy mới nói “chỉ uống một ít”, uống xong một chung liền chủ động ra hiệu Lương Trinh rót thêm chung nữa. Lương Trinh thấy vậy bèn có ý tốt cười nhắc nhở hắn: “Bệ hạ cẩn thận say.”

“Cứ rót đi, trẫm tự khắc hiểu rõ.”

Vừa nói xong câu này, cả hai liền không còn kiềm chế được nữa, rượu qua ba vòng, hai người ai nấy đều có vẻ ngà ngà sắp say. Chúc Vân Tuyên nghiêm nghị suốt từ nãy đến giờ hiện tại cũng chợt hiếm thấy thả lòng ra, sau cũng quăng hết dáng vẻ thường ngày mà chống đầu lười nhác tựa vào cạnh bàn nghe Lương Trinh kể mấy chuyện mới mẻ ngoài cung cho hắn nghe, ví như ai thân với ai, nhà ai thông gia với ai, thiên

hạ mến chuộng yêu thích người nào, rồi gã kia kẻ nọ có tính tình như thế nào, toàn bộ người trong triều từ tôn thất, huân quý đến văn võ quan chức đều được Lương Trinh nhắc đến vài câu, điệu bộ như chỉ có mình hắn là biết được. Chúc Vân Tuyên híp mắt ngồi nghe, thầm nghĩ khó trách sao tên này có thể lôi kéo nhiều người như vậy, thì ra chuyện của mọi người ai hắn cũng rõ như lòng bàn tay, hắn có bản lĩnh như vậy, chắc chắn không phải chỉ là một vật trong ao* rồi.

— *Vật trong ao: chỉ người ở ẩn thích sống nhàn không có chí tiến thủ.*

Sau khi nghe xong chẳng những Chúc Vân Tuyên không cười nỗi, mà nỗi lòng càng thêm phức tạp, tâm trạng cũng trở nên rối bời hỗn loạn hơn. Lương Trinh lúc này đột nhiên ngưng lại thôi không nói nữa, mà kề sát lại gần nhìn mặt đối phương: "Bệ hạ, ngài say rồi."

Chúc Vân Tuyên gật đầu: "Chiêu vương lui ra đi, trẫm muốn nghỉ ngơi."

Lương Trinh bày ra điệu bộ cứ như không nghe thấy, rồi khẽ cười lên tiếng: "Để thần đưa bệ hạ về tẩm điện."

14. Chương 14: Lòng Còn Sợ Hãi

Trong mắt Chúc Vân Tuyên thoáng chốc vẫn còn mơ mơ màng màng, dường như nhất thời nghe không hiểu Lương Trinh đang nói với mình cái gì. Lương Trinh lúc này mới tiến sát đến gần đối phương hơn nữa, rồi ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng lặp lại: "Bệ hạ, để thần đưa ngài về tẩm điện."

"Không cần…Không cần…."

Chúc Vân Tuyên cuống quýt lắc đầu nguầy nguậy, bản thân cố lảo đa lảo đảo đứng dậy, thế nhưng mới vừa đứng lên thì chân đã mềm oặt đổ về lại ghế. Cao An ở một bên thấy vậy bèn tức tốc đi đến định dìu bệ hạ, nhưng còn chưa đụng được đã bị Lương Trinh đẩy ra.

Lương Trinh chăm chú nhìn gương mặt hơi đỏ vì men say của Chúc Vân Tuyên, con ngươi cũng sầm tối lại, đồng thời trầm giọng dặn dò Cao An: "Ngươi dẫn tất cả mọi người lui ra, không có lệnh thì không được phép cho bất cứ ai đi vào."

Cao An chần chừ không chịu làm theo, bộ dạng hết sức lo âu nhìn Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ…."

"Lui." Lương Trinh lặp lại lần nữa.

"Vương gia ngài không thể…."

Lương Trinh lạnh lùng quét mắt về phía Cao An nhằm ngắt ngang lời hắn nói, sau đó liền cúi người xuống

bế Chúc Vân Tuyên lên, hành động này khiến cho đối phương lấy làm bất ngờ cả kinh, đang định giãy dụa theo bản năng thì bị tay Lương Trinh giữ lại, rồi cứ bị ôm như thế tiến vào trong tẩm điện.

Chúc Vân Tuyên bị ném lên giường, trong lúc vẫn còn đang ong ong trời đất quay cuồng chưa kịp phản ứng ra gì, thì cả người Lương Trinh đột nhiên đè xuống, đặt Chúc Vân Tuyên dưới thân. Chúc Vân Tuyên đang trong cảnh lùi không được tiến cũng chẳng xong, hai cánh tay bị giơ cao trên đầu giữ chặt lại, hai chân cũng bị ép không động đậy được gì. Chốc lát sau, một nụ hôn mạnh mẽ nóng rực hạ xuống, khiến trong lòng hắn cũng láy làm hoảng hốt, chút men say kia trong nháy mắt cũng tan thành mây khói, cố gắng vẫy vùng liều mạng phản kháng: "Ngươi buông trẫm ra.. Buông ra!"

Lương Trinh phà từng luồng hơi thở nóng hầm hập lên cổ hắn, khiến cho đối phương không nhịn được mà nổi dựng tóc gáy gào thét: "Ngươi càn rỡ! A!"

Đôi mất bất ngờ bị lấp kín chặn lại, Lương Trinh hung hăng dùng lưỡi cạy ra hàm răng trắng tinh kia rồi len lỏi vào, sau đó bắt đầu tùy ý quấy phá lung tung trong miệng, còn cả gan ép buộc quấn lấy đầu lưỡi Chúc Vân Tuyên, một lúc sau, đầu lưỡi của hắn dò vào tận sâu trong cổ họng, rồi lại từng lần từng lần một mà liếm lên mỗi một nơi trong môi lưỡi của đối phương.

Bị ép phải hôn sâu như vậy, làm cho Chúc Vân Tuyên có hơi ngộp không thở nỗi, chỉ trong tích tắc mà nước mắt đã trào dâng, thế nhưng động tác của người nam nhân đang đè lên hắn vẫn mỗi lúc một thêm thô bạo, hung ác hết gặm lại cắn, tựa như muốn ăn trọn nuốt hắn vào bụng mới thỏa cơn điên rồ này. Chúc Vân Tuyên nằm đó, nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ vang vọng bên tai, chỉ cảm thấy như chết lặng.

Một hồi sau, Lương Trinh rốt cuộc cũng chịu dừng động tác lại, tách môi lưỡi ra. Khi bốn mắt chạm vào nhau, hắn chỉ nhìn thấy đôi mắt của người kia giờ khắc này tèm nhem nước hằn rõ sự thù hận. Lương Trinh ngẩn ra, song ánh mắt cũng trở nên rét buốt khẽ hỏi hắn: "Bệ hạ hận thần đến như vậy sao?"

"Buông trẫm ra." Chúc Vân Tuyên nghiến răng nghiến lợi.

"Nếu thần không buông thì sao?"

"Trẫm đã nói, ngươi đừng hòng ép buộc trẫm…"

Lương Trinh chầm chậm nhếch lên khóe môi: "Bệ hạ, ngài cảm thấy hiện tại mình có tư cách nói mấy chuyện này với thần hay không?"

"Ngươi!"

"Thần dâng hai tay đưa ngôi vị hoàng đế này đến trước mắt ngài, nếu bây giờ thần muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể cướp về, ngài liệu có tin không? Không phải là ngài muốn biết ngày ấy trước khi tiên đế ngất xỉu đã nói gì với thần sao? Bây giờ thần liền nói cho ngài biết có chịu không?"

Lương Trinh cười đến tà muội, ánh nến lúc tắt lúc chớp ở sau lưng chiếu rọi lên khóe môi cong cong của hắn khiến nó càng trở nên quỷ dị không sao tả được. Chúc Vân Tuyên mạnh mẽ trừng mắt nhìn lại, Lương Trinh chỉ trầm ngâm, sau đó dùng hai tay vỗ lên gò mát của người kia nhẹ nhàng vuốt ve: "Tiên đế là hỏi thần có muốn vị trí kia hay không, nếu như thần muốn, thì hắn lúc đó sẽ lập tức hạ chỉ khôi phục tông tích của thần đồng thời sửa đổi di chiếu truyền ngôi."

Tay Chúc Vân Tuyên đã cuộn tròn thành nắm đấm, nhưng Lương Trinh cũng chỉ cười cười nhìn hắn, rồi thả nhẹ âm thanh tiếp tục nói: "Thế nhưng thần nói là thần không muốn, lão ta cũng hết cách, chỉ đành cho thần một đạo mật chỉ, nói rằng chỉ cần thần muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mật chỉ ra khôi phục thân phận, phế truất tân quân rồi ngồi lên đó."

Chúc Vân Tuyên trợn trừng mắt như không thể tin nổi, khiến cho ý cười trong mắt Lương Trinh càng sâu sắc hả hê hơn: ""Ngài không tin sao?"

Tâm trạng Chúc Vân Tuyên giờ đây như đang dần sa vào một hố sâu, hắn tin chứ, làm sao mà hắn không tin cho được. Phụ hoàng của hắn cũng là vì người trước mặt này mà sớm trở nên đánh mất lý trí từ lâu, thế nên cho dù hiện tại có lộ ra một chuyện không thể tin đến mức nào, thì chỉ cần dính dáng đến đến Lương Trinh, đều có khả năng là thật.

Ngôi vị tân quân này của hắn vốn cũng là làm chuyện bất chính mà ra, mọi người từ trên xuống dưới triều ngoại trừ một số ít ỏi thật lòng ủng hộ hắn, thì đa phần những người còn lại không xem hắn là gì. Trong tay Lương Trinh căn bản đang nắm giữ trọng binh, nay một khi hắn lấy mật chỉ ra đánh tiếng khắp cung, thì đến lúc đó còn được bao nhiêu người vẫn trung thành với hắn đây chứ? Huynh trưởng mà hắn tin tưởng đã ở xa cuối chân trời, hiện tại đúng thực là không còn ai có thể cứu được hắn rồi.

Không còn ai…

"Bệ hạ sợ sao?" Lương Trinh giơ tay vân vê nhẹ lên bờ môi Chúc Vân Tuyên, sau đó còn miết dọc theo viền môi đẹp đẽ kia vòng qua vòng lại nhiều lần.

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, khàn khàn nói: "Sợ thì có ích gì? Ngay từ lúc bắt đầu ngươi đã giữ lại một con đường cho mình, nay không phải cái này thì cũng sẽ còn những con đường khác thôi."

Lương Trinh cúi đầu kề sát bên tai Chúc Vân Tuyên khẽ nhẹ giọng nỉ non: "Bệ hạ, có thần ở cạnh không tốt sao? Vì sao ngài vẫn cứ ôm ấp ý định thành gia lập thất vậy? Chẳng lẽ thần không được sao?"

"Hoang đường! Ngươi biết mình là ai.."

"Thứ ngài quan tâm nhất chính là gì nhỉ? Ngôi vị hoàng đế? Giang sơn? Hay là.. vị thái tử huynh trưởng bị phế truất kia?"

Chúc Vân Tuyên thoáng chốc trợn trừng mắt: "Ngươi muốn làm gì?!"

Lương Trinh cười nhẹ: "Có phải là vị thái tử bị phế truất kia đã có một đứa con trai được hơn bốn tuổi rồi đúng không? Đúng là khiến cho người ta ghen tỵ mà, thần còn nghe nói nó là một vật nhỏ hoạt bát lanh lợi nữa…"

"Nếu ngươi dám đụng tới bọn họ, thì trẫm cho dù có chết cũng nhất định phải lải lột da tróc thịt ngươi."

Lương Trinh như chẳng màng quan tâm đến mấy câu dọa dẫm kia: "Có thể khiến bệ hạ hận thần như vậy, cũng xem như là vinh hạnh của thần."

Chúc Vân Tuyên dùng cặp mắt đỏ ngầu trừng hắn cười khẩy: "Ngươi cũng chỉ có thể to mồm mạnh miệng ở chốn kinh thành này thôi, dù gì cũng có Định Viễn hầu ở bên cạnh, ngươi thật sự cho rằng mình có khả năng đụng tới hai người họ sao?"

Lương Trinh lắc đầu, tỏ vẻ không đồng tình với suy nghĩ trên: "Bệ hạ cũng biết thần hèn hạ vô liêm sỉ có thừa, bọn họ ở ngoài sáng thần ở trong tối, mà cho dù Định Viễn hầu có bản lĩnh đến cỡ nào thì cũng không thể ngày ngày ở trong phủ bảo vệ phu nhân cùng con của hắn, thành ra một khi thần muốn làm gì đó, thì cũng sẽ tìm được cơ hội ra tay thôi, dù sao thần thân cô thế cô không ràng buộc gì, tuy là không dễ mất đi cái mạng này, nhưng cũng không sợ chết."

Chúc Vân Tuyên lúc này đã uất hận đến mức sục sôi: "Trẫm muốn giết ngươi! Trẫm nhất định phải giết…"

Lương Trinh bất ngờ đè môi mình xuống, nhằm chặn đi những câu tiếp theo định nói ra của đối phương. Chúc Vân Tuyên giận dữ cắn một cái, khiến cho Lương Trinh đau điếng người, khi nếm được mùi máu tanh đang tràn ra trong miệng, chợt lui ra một chút liếm liếm đầu lưỡi bị cắn đến ứa máu, một lát sau nhẹ giọng nở nụ cười: "Bệ hạ càng ngày càng hung dữ nha."

Chúc Vân Tuyên chỉ trợn trừng đôi mắt hung tàn đáp trả lại hắn, song nước trong đôi mắt vẫn không thôi trào ra. Lương Trinh mút đi từng chút một nước mắt trên mặt Chúc Vân Tuyên, khẽ dỗ dành: "Ngoan…"

Đôi mắt sóng sánh ngập nước của Chúc Vân Tuyên khẽ nhắm mắt lại, không thiết giãy dụa nữa.

Lương Trinh hôn lên môi đối phương lần nữa, cái hôn này trở nên ôn nhu lưu luyến hơn. Một hồi lâu sau, mới khẽ buông tiếng thở dài như có như không bên tai Chúc Vân Tuyên: "Đừng khóc, ta sẽ không làm gì bọn họ."

Từng lớp y phục một được trút bỏ vứt xuống đất, bên trên long sàng rộng lớn giờ khắc này chỉ còn nhìn thấy hai thân thể trần trụi quấn quýt lấy nhau nhấp nhô lên xuống. Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, khó chịu đựng được mà thở gấp, nơi tư mật xấu hổ nhất ở phía sau hiện tại đang bị lấp đầy liên tục đâm ra rút vào, Lương Trinh suốt từ nãy đến giờ vẫn vô cùng dịu dàng, thậm chí còn dùng tay vuốt ve nơi kia lấy lòng. Sự phẫn uất trong thâm tâm của Chúc Vân Tuyên thoáng chốc muốn xấm chiếm toàn bộ lý trí, còn thân thể lại bị sự sung sướng chi phối, hai trạng thái đối lập này khiến cho linh hồn giờ đây như xé rách thành hai nửa, một nửa là đau đớn cực kỳ, nửa còn lại là không tài nào thoát khỏi cơn trầm luân kia.

Lương Trinh ôm lấy Chúc Vân Tuyên, một bên chế trụ hai tay đối phương, một bên khàn giọng gọi hắn: "Bệ hạ…"

Chúc Vân Tuyên khóc lóc lắc đầu, ngón tay đang đặt trên vai Lương Trinh càng dùng lực bấm sâu vào trong da thịt hơn, trước sau gì cũng không chịu mở mắt ra.

Đôi mắt Lương Trinh càng thêm âm u, hắn chỉ ôm chặt Chúc Vân Cảnh, ngoài ra không quan tâm gì khác mà dùng hết sức đâm chọc.

Ánh nến cuối cùng trong tẩm điện cũng đã tắt, hiện tại trong không gian rộng lớn này chỉ còn sót lại những tiếng động ám muội hết sức ngột ngạt, vang thật lâu chưa có điểm dừng.

Giờ dần sáu khắc*, Cao An đứng ngoài điện há miệng run rẩy nhỏ giọng gọi: "Bệ hạ, vương gia, nên dậy rồi, nếu chậm trễ nữa sẽ lỡ mất buổi lên triều."

— *Là tầm bốn giờ ba mươi sáng.*

Chúc Vân Tuyên tựa như vẫn còn đang say ngủ chưa nghe thấy, đang được ôm chặt trong ngực Lương Trinh. Lương Trinh thấy đối phương không phản ứng liền giờ tay lên sờ trán thử, kết quả lại bị phát sốt nhẹ. Trong lòng Lương Trinh chợt trùng xuống, nhanh chóng ngồi dậy vơ đại một áo ngoài khoác lên người rồi trầm giọng dặn dò Cao An: "Đi truyền thái y, sau đó kêu người đến điện truyền lời nói hôm nay thân thể không khỏe cho nên tạm thời ngưng không lâm triều."

Một phút sau, Cao An dẫn thái y đi vào, Chúc Vân Tuyên vẫn đang nằm mê man tại chỗ. Lương Trinh ngồi ở một bên ôm lấy hắn, song nhíu mày hỏi vị Phương lão thái y kia: "Hôm qua hệ hạ vẫn còn ổn, sao hôm nay lại phát sốt?"

Lão thái y nghe xong chỉ biết cúi thấp đầu xuống, nhìn hai vị này quấn quýt sát rạt bên nhau như vậy, thì người bình thường nhìn sơ qua cũng biết xảy ra chuyện gì, trong lòng lão giờ đây vô cùng kinh hoảng, thành ra không dám tiếp tục nhìn nhiều.

Sau khi bắt mạch xong, lão thái y cẩn trọng trả lời tình hình cho Lương Trinh nghe: "Vốn bệ hạ vẫn chưa khỏi bệnh hẳn, tối qua lại nhiễm chút phong hàn tôi, để lão thần lại kê mấy đơn thuốc khác."

"Thật sự uống xong mấy thang thuốc có thể khỏe lại?"

Lão thái y kia như hạ quyết tâm trong lòng, bèn khẽ cắn răng nằm rạp xuống van xin hắn: "Vương gia, bệ hạ bệnh nặng chưa khỏi, chuyện kia.. thật sự không thể!"

Lương Trinh khẽ híp mắt lại nhìn người đang quỳ trước mắt mình, lại yên lặng một lúc, sau đó lạnh lùng nói: "Có một số việc nếu biết được thì nên chôn nó ở trong lòng, làm một người mù điếc cũng không phải là không có lợi."

Lão thái y run rầm cập đáp lại: “Lão thần…Không dám.”

Hắn đuổi lão thái y đi khai đơn thuốc xong, cũng quay sang đuổi nốt cái tên Cao An cố kìm nén nước mắt kia. Sau khi gian phòng được trả về sự yên tĩnh vốn có, Lương Trinh mới cúi đầu, dùng đôi môi khô khốc cạ lên vầng trán nóng ran của Chúc Vân Tuyên, trong lòng vẫn chưa thôi hết sợ hãi.

15. Chương 15: Thái Độ Khiếp Nhược

Chúc Vân Tuyên không lên triều suốt ba ngày liền, Tăng Hoài thấy tình hình vậy cũng đặc biệt đi đến cầu kiến, đến khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch cũng như giữa hai hàng lông mày nhíu lại tỏ vẻ mệt mỏi không vui cũng lấy làm cực kỳ lo lắng.

Chúc Vân Tuyên phất tay áo qua loa nói: “Trẫm không sao.”

Một bụng đầy lời khuyên nhủ của Tăng Hoài trong thoáng chốc cũng bị câu nói trên chặn ngược trở lại, lão im lặng do dự mất một lúc, sau mới dâng lên danh sách ứng cử viên cho vị trí phó soái kinh doanh đại nam do binh bộ cùng lại bộ đề ra đưa cho hắn.

Trong danh sách đa số là những tham tướng của hai đại doanh trong kinh. Chúc Vân Tuyên đảo qua từng cái tên, khi nhìn đến tên của ai đó chợt ngưng lại hỏi Tăng Hoài: “Chiêu vương có biết đến chuyện danh sách ứng cử này không?”

“Nghe ý của lại bộ và binh bộ, thì có lẽ bọn họ đã trưng cầu qua ý kiến của hắn.”

“Vậy thì cứ làm như vậy đi.” Chúc Vân Tuyên thở dài một cái, rồi hạ bút khoanh một vòng tròn đỏ lên cái tên kia.

Tăng Hoài vừa lui xuống xong, thì Cao An cũng lo sợ tái mét tiến lên bẩm báo cùng Chúc Vân Tuyên: “Chiêu vương vừa mới phái người đến, nói là muốn mời bệ hạ ngày mai đến trang tử dạo chơi.”

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại trầm ngâm hồi lâu, sau mới mở miệng căn dặn: “Ngươi kêu người đi chuẩn bị đi.”

Biệt trang của Lương Trinh cũng là được tiên đế ban cho, tọa lạc ở phía Tây Bắc kinh thành. Tòa biệt trang này của hắn không ở cùng khu với những viên trang của những quý tộc quán chức khác, mà nằm trên một vị trí ưu việt có phong cảnh núi non vừa thanh tĩnh lại tuyệt đẹp. Trong ngày xuân, nơi đây hoa mọc sum suê, khắp nơi phủ đầy sắc xanh biêng biếc, quả thực chính là một nơi vô cùng thích hợp để ngắm cảnh dạo chơi.

Lần này Chúc Vân Tuyên cải trang xuất hành, sau khi ra khỏi cung liền đi đến Chiêu vương phủ rồi lên

một chiếc xe ngựa khác đang đợi ở đó. khi ra khỏi thành hơn một canh giờ cũng đến nơi, Lương Trinh hiện tại đã đứng ở ngoài trang đợi từ sớm.

Chúc Vân Tuyên được Cao An đỡ xuống xe ngựa, hôm nay hắn chỉ mặc một chiếc áo tơ lụa họa tiết xuân đạm bạc, thân hình dường như cũng gầy đi đôi chút. Lương Trinh tiến lên, sau đó nhận lấy một chiếc áo khoác ở thái giám bên cạnh phủ thêm cho hắn: "Trời còn chưa ấm, bệ hạ lại bệnh nặng mới khỏi, vẫn nên mặc nhiều hơn."

Chúc Vân Tuyên rũ mắt nhìn mặt đất không lên tiếng, thế nhưng giữa hai hàng lông mày trên mặt chủ nhân nó đã mơ mơ hồ hồ hằn lên sự cao ngạo cùng xa cách, Lương Trinh thấy vậy chỉ đành cười cười tiếp tục: "Chúng ta đi thôi, để thần dẫn bệ hạ đi dạo một vòng xung quanh trước."

Trang tử này của Lương Trinh vô cùng rộng lớn, nơi đây trước là bờ sông sau là cảnh núi, khi dọc theo bên hồ đi về phía trước sẽ nhìn thấy một bức tranh hoa xuân rực rỡ tươi đẹp, cây cỏ non nước khoác lên một màu xanh biêng biếc, còn tầng tầng lớp lớp lá sen bồng bềnh mọc kín mặt hồ, những nụ hoa thì dường như đang chờ đợi đến ngày hè để tỏa sắc khoe hương. Bên khóe miệng Lương Trinh suốt từ nãy đều giờ vẫn không ngưng ý cười, hắn vừa đi vừa nói với Chúc Vân Tuyên: ""Đợi thêm hai tháng nữa, khi hạt sen chín thần sẽ phái người đem vào cung chế biến món ăn cho bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên dửng dưng như có như không khe khẽ gật đầu, Lương Trinh cũng không chú ý tới lắm chỉ tiếp tục hỏi: ""Bệ hạ muốn du thuyền không?"

Chúc Vân Tuyên không tỏ rõ ý kiến, Lương Trinh cho là đối phương đã nhận lời mình. Thuyền đã đậu sẵn bên bờ, khi Lương Trinh lên thuyền xong thì đưa tay ra về phía Chúc Vân Tuyên, khiến cho hắn hơi ngưng lại mất một lúc, sau cũng giơ tay ra tiếp nhận lấy ý tốt của ai kia.

Thuyền đẩy ra xa về hướng giữa hồ dòng nước trong veo xanh thẳm bao phủ lớp sương mù.

Trong khoang thuyền, Chúc Vân Tuyên ngồi ở bên cửa sổ, hiện tại tuy là hắn đang nhìn chằm chằm cảnh hồ ngày xuân bên ngoài, thế nhưng trong ánh mắt cũng không chứa đựng bao nhiêu vẻ vui thích khi được thưởng thức cảnh đẹp. Lương Trinh đưa trà nóng tới trước mặt hắn, đồng thời lên tiếng hỏi han: "Sao tâm trạng bệ hạ hôm nay lại nặng nề vậy?"

Chúc Vân Tuyên thôi không nhìn nữa mà ngước mắt sang người kia một lúc, rồi hững hờ nói: "Không có, chỉ là không ngờ tới phong cảnh trên trang tử của Chiêu vương quả thực không tồi, đúng là một nơi tốt để ngắm cảnh dạo chơi."

Lương Trinh cười nhẹ: "Nếu như bệ hạ thích, thì cứ thường xuyên lui tới chỗ này."

Chúc Vân Tuyên không đáp gì, mà chỉ lẳng lặng nâng trà, phóng tầm mắt ra xa.

Trong lúc nhất thời không biết nên bắt chuyện tiếp ra sao, Lương Trinh khẽ híp mắt lại, ánh mắt thoáng dừng lại trên gò má của Chúc Vân Tuyên, dáng dấp rưng rưng nức nở nhẹ rên rỉ lay động khi nằm dưới

thân hắn ngày hôm đó như tái hiện rõ ràng trước mắt. Chẳng hiểu sao, mỗi khi vị tiểu hoàng đế này chịu hạ mình xuống, thì những cảm xúc không thể tả hay nói được kia cứ không ngừng sôi trào trong lòng hắn, khiến hắn không tự chủ được mình mà phát tiết hết ra ham muốn của mình.

"Thân thể của bệ hạ đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Giọng điệu Lương Trinh đầy vẻ thân thiết chân tình, Chúc Vân Tuyên nghe vậy chỉ hơi giật mình, sau đó bình tĩnh trả lời: "Đỡ nhiều rồi, phiền Chiêu vương quan tâm."

Lương Trinh chợt giơ tay ra ôm lấy đối phương từ phía sau, lần này Chúc Vân Tuyên chỉ hơi giật giật lông mày, rồi cũng nhắm mắt lại, nhưng Lương Trinh vẫn không làm gì khác, mà chỉ khẽ hôn một cái lên gò má hắn rồi thấp giọng nỉ non: "Sao hôm nay bệ hạ lại nghe lời như vậy?"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng đáp trả: "Nếu như trẫm phản kháng, liệu ngươi sẽ chịu thu tay về sao?"

Lương Trinh không trả lời, cánh tay đang vòng qua eo Chúc Vân Tuyên dùng sức ôm chặt hơn. Chúc Vân Tuyên ngả về sau ngực hắn, rồi dùng hai mắt trống rỗng cứ im lặng như thế mà phóng tầm mắt ra hướng bên ngoài cửa sổ. Lương Trinh nhìn bộ dạng như mất hồn của đối phương, chợt nhíu mày, trong lòng cũng cảm thấy căng thẳng hơn, lúc sau bèn giơ tay lên che mắt ai kia lại.

Hàng mi dài nhẹ rung động lượt qua lòng bàn tay của hắn, chỉ chốc lát sau, Lương Trinh cảm thấy được trong lòng bàn tay mình bắt đầu ươn ướt, chỉ đành thở dài trong lòng, song lúc đó nghe thấy được thanh âm nghẹn ngào hết sức nhỏ của Chúc Vân Tuyên hỏi hắn: "Tại sao là ta?"

"Bệ hạ.."

"Ngươi muốn người nào, cho dù là nam hay nữ, thậm chí mỹ nhân thiên hạ ta đều có thể cho ngươi, tại sao phải nhất định là ta?"

Lương Trinh rút tay ra, tiếp đó nhẹ nhàng cúi đầu xuống dùng đôi môi sượt qua gương mặt ẩm ướt của ai kia khẽ gọi: "Bệ hạ..."

"Ngươi muốn sao mới bằng lòng buông tha ta đây?"

Chúc Vân Tuyên dùng cặp mắt đỏ ngầu trong mắt hắn, trong ánh mắt kia còn in lên chút sự cầu xin. Lương Trinh không biết bản thân nên nói gì, một lát sau, mới hết sức khổ tâm lên tiếng: "Tại sao ngươi không tin ta là thật lòng thích ngươi?"

Chúc Vân Tuyên vừa khóc vừa lắc đầu: ".. Không thể."

"Vì sao không thể chứ? Bởi vì ngươi cho rằng ta và ngươi là huynh đệ ruột thịt sao?"

Bởi vì Chúc Vân Tuyên đang vô cùng cảm thấy khó chịu, cho nên hắn không có nghe được ẩn ý trong lời nói kia, mà chỉ biết khóc, Lương Trinh lúc này cũng chợt buông lời than thở: "Ngươi mềm lòng nhẹ dạ như vậy, sao có thể ngồi yên ổn được trên vị trí hoàng đế này đây? Nếu như không có ta, ta e là ngươi có bị mấy tên sài lang hổ báo kia rút gân lột da hồi nào cũng không biết."

Nước trong mắt Chúc Vân Tuyên không ngừng chảy ra, hắn trưng vẻ ngơ ngác nhìn đối phương giễu cợt: "Sài lang hổ báo? Bộ ngươi không phải chắc?"

Khóe môi Lương Trinh khẽ nhếch lên: "Ta làm sao?"

Chúc Vân Tuyên vô thức nháy mắt mấy lần, đôi môi run run hé ra cuối cùng vẫn không nói được gì. Lương Trinh thấy vậy, bèn nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi đối phương lên tiếng: "Bệ hạ, lẽ nào trong lòng ngài thần không đáng một cân nào hay sao? Vừa nãy ngài nhân nhượng thần như vậy, là vì ngài kiêng kỵ tấm mật chỉ, hay là vì lo lắng cho vị huynh trưởng thái tử kia? Nếu như hiện tại hai ta tạm thời bỏ qua những chuyện này, thì thần thực sự không có điểm nào lọt vào mắt bệ hạ sao?"

Chúc Vân Tuyên ngây người mất một lúc lâu, sau đó mới lắp bắp nói: "… Từ xưa đến nay, có mấy ai làm thần tử mà dám giống ngươi chứ?"

"Thần như vậy có gì không tốt? Chẳng lẽ bệ hạ ngài thật sự muốn ngồi một mình trên ngôi vị cao này, cự tuyệt xa lánh người ngoài ngàn dặm làm một người cô độc hay sao?"

Khi nghe đến đây, ánh mắt của Chú Vân Tuyên cũng bất ngờ ngưng lại, Lương Trinh lúc này cũng khom người kề sát bên tai thầm thì: "Bệ hạ, nếu như ngài có thể dùng nửa tâm tư của mình với người thái tử phế truất kia chia cho thần thì tốt biết mấy."

"Hắn là huynh trưởng cùng mẹ sinh ra với trẫm." Chúc Vân Tuyên trầm giọng nhắc nhở hắn.

Lương Trinh không đồng tình mấy: "Ở trong chốn thâm cung này, nào có nhiều thứ cốt nhục tình thâm như vậy chứ?"

Chúc Vân Tuyên không nhiều lời thêm nữa, bởi người như Lương Trinh thì sao hiểu được những chuyện này. Mẫu hậu của hắn vốn khó sinh hắn mà qua đời, hắn luôn cảm thấy mình mắc nợ huynh trưởng. Từ khi hắn còn bé, trong cung vẫn luôn có những lời đồn đại nói mình khắc chết mẫu hậu, phụ hoàng cũng không lấy làm vui gì mỗi khi nhìn thấy hắn, thậm chí đám người hạ nhân trong cung cũng thất lễ không xem hắn ra gì, khiến cho những ngày tháng sống trong cung của hắn trở nên cực kỳ gian nan đau khổ. Huynh trưởng mới đầu căn bản cũng không thích đứa em trai này, nhưng sau đó rốt cuộc cũng không chịu nói hắn bị khi dễ bắt nạt, thành ra khi hắn lên năm được huynh trưởng ôm đến Đông cung, từ đó về sau cuộc sống mới dễ chịu hơn. Nhiều năm trôi qua, cũng là do có huynh trưởng che chở bảo vệ, hắn mới có thể đứng vững trong chốn thâm cung này bình an lớn lên, nay huynh mình gặp nạn, muốn hắn bán mạng bù đắp lại, thì có gì cần để băn khoăn?

Còn nhớ khi hắn lên năm, vị huynh trưởng lúc đó đã nói cho hắn biết rằng: "Đệ là em trai của cô, có cô ở đây, thì sẽ không kẻ nào dám bắt nạt đệ." Sau đó suốt mười lăm năm trời, vị huynh trưởng ấy đã dùng

hành động thực tế để minh chứng lời hứa đó, rồi cho đến khi hắn mười lăm tuổi, huynh trưởng của hắn không may bị vu oan phải giả chết trốn đi, ngay từ khoảnh khắc ấy, hắn liền xin thề trong lòng rằng, cho dù có phải trải qua trăm đắng ngàn cay cũng nhất định phải giành được ngôi vị kia, bảo vệ huynh trưởng cả đời.

Lương Trinh không hiểu, hắn vĩnh viễn cũng không tài nào hiểu được.

Bị Lương Trinh nhìn chằm chằm suốt một hồi lâu, khiến cho Chúc Vân Tuyên khóc lóc từ nãy đến giờ cảm thấy rất chi là quẫn bách. Lương Trinh thấy ánh mắt đối phương bắt đầu né tránh mình, bèn nhẹ giọng nở nụ cười, ép âm thanh xuống thấp thêm chút: "Bệ hạ nói sai rồi, thần không muốn mỹ nhân nào cả, thần chỉ cần một mình bệ hạ mà thôi."

"Ngươi…"

Lương Trinh ngắt ngang câu chuyện: "Vậy bệ hạ còn nhớ lúc gặp mặt giữa ta và ngươi sao?"

Chúc Vân Tuyên không đáp trả, hắn đương nhiên là nhớ chứ. Khi đó huynh trưởng của hắn đã rời khỏi kinh thành, để lại hắn một mình thân cô thế cô ở chốn hoàng cung lạnh lẽo này, còn bị nhị ca Chúc Vân Tuấn nhắm vào gây khó dễ. Mặc dù lúc đó hắn vẫn chưa bị án của huynh trưởng mình cuốn vào, thế nhưng tình cảnh trôi qua cũng chẳng khá hơn là bao. Lương Trinh chính là xuất hiện vào lúc này, đối với một người được dân chúng đồn đại là con riêng hoàng đế này, bản thân hắn luôn trong bộ dạng ôm áp sự thù địch, một thời gian sau thì bản thân Chúc Vân Tuyên chẳng may dính vào bẫy Chúc Vân Tuấn bày ra, suýt chút nữa đã làm ra việc xấu hủy hoại danh dự hoàng đế trước mặt mọi người, sau cũng may là nhờ Lương Trinh người mình chưa bao giờ qua lại kia chủ động lấy lòng hoàng đế, giúp hắn một tay, hắn xem như mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Kể từ lúc đó trở nên, hắn bắt đầu có chút qua lại ngấm ngầm với Lương Trinh, Lương Trinh cũng giúp đỡ hắn rất nhiều chuyện. Tuy rằng Chúc Vân Tuyên không đoán được Lương Trinh làm thế là vì gì, thế nhưng bản thân luôn mang cảm kích với đối phương, mãi đến khi Lương Trinh đề ra ý muốn hắn dùng chính mình để đổi.

Kể từ khi Lương Trinh tra ra được chuyện Chúc Vân Tuấn cấu kết Hạ gia chặn lại binh lương, cho hán cùng huynh trưởng đạp đổ lên hy vọng của con người kia, thì lúc đó hắn liền ngộ ra được cái tên Lương Trinh này thực sự là một người có thể dùng tay che trời, thế nhưng Lương Trinh có bản lĩnh lớn kia bao nhiêu thứ cũng không muốn, mà lại đi muốn thứ mà bản thân hắn cho không nổi cũng như không thể cho.

Chúc Vân Tuyên cũng không hề phủ nhận chuyện bản thân mình đê tiện, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, ngay cả mình cũng đem ra bán được. Lương Trinh ngay từ đầu đến hiện tại vốn không thiếu nợ hắn thừ gì, khiến cho hắn không sao hận được Lương Trinh, chỉ biết căm hận bản thân mình hơn.

Hai con ngươi Lương Trinh chợt thu nhỏ lại, dường như bản thân hắn đang chìm vào trong ký ức, lúc này bên khóe miệng vẽ ra một ý cười như có như không: "Bệ hạ, cho dù ngài có tin hay không cũng được, nhưng từ lúc vừa mới bắt đầu, thần chính là thật tâm muốn giúp ngài."

Chúc Vân Tuyên không hề bị những câu mật ngọt kia làm cho lay động, hắn trước giờ nhìn không thấu người trước mặt này, không hiểu được rốt cuộc hắn suy nghĩ gì cũng như thật sự muốn cái gì, căn bản người ngoài không thể nào hiểu được. Chúc Vân Tuyên cũng không muốn lãng phí thời gian suy nghĩ để đi tìm xem trong lời nói của Lương Trinh câu nào là thật, câu nào là giả nữa.

Lương Trinh cười khẽ: "Bệ hạ cần gì phải bướng bĩnh như vậy… Không phải ngài cũng cảm thấy thích thú lắm hay sao?"

Phản ứng của Chúc Vân Tuyên không thể nào lừa được hắn, trên thực tế giữa hai người họ đã dây dưa thân mật nhau nhiều lần, mỗi một biến hóa nhỏ trên nét mặt của Chúc Vân Tuyên khi nằm dưới thân đều không chạy thoát được con mắt của hắn. Biểu cảm khi Chúc Vân Tuyên cao trào, chính là thứ cảm xúc mà cho dù đối phương có cực lực che giấu cỡ nào cũng không được.

"Ngươi nhất định phải nói như vậy mới vui sao?" Trong thâm tâm Chúc Vân Tuyên nổi lên một luồng khí lạnh lẽo, hắn vừa oán hận bản thân mình lúc trước nhu nhược, ngay từ ban đầu hắn vốn biết bản thân mình sẽ phải học cách nhẫn nhịn, hiện tại cũng không thể quên, thế nhưng hôm nay lại nhất thời quên mình mà ở trước mặt tên kia trưng ra thái độ cầu xin nhu nhược, khiến cho đối phương càng thêm đắc ý.

Lúc này hắn chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, hắn sẽ cùng Lương Trinh đường đường chính chính mà phân ra người thắng kẻ thua.

Lương Trinh giơ tay nắm lấy hàm dưới của Chúc Vân Tuyên, rồi cúi đầu hôn lên môi của hắn.

Đối diện với sự gắn bó thân mật này, Chúc Vân Tuyên như chết lặng nhắm hai mắt lại.

16. Chương 16: Cậy Già Lên Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xuân đi hạ đến, rồi lại thu tàn đông sang, ngay thời điểm trận tuyết lớn đầu tiên đổ xuống Cảnh Thụy năm thứ nhất, trùng hợp cũng là vào đúng hôm đông chí. Hoàng đế từ thuở xa xưa đến nay thường chọn ngày này lập đại điển cúng tế thiên địa, do đây là năm đầu tiên Chúc Vân Tuyên đăng cơ, thành ra buổi nghi thức cúng tế này càng trở nên đặc biệt quan trọng hơn.

Giờ sửu khắc hai, khi trời vẫn còn tối đen như mực, Chúc Vân Tuyên đã thức dậy, bên trong tẩm điện hiện tại cũng được đốt đèn lên, mười mấy thái giám bắt đầu đi đến hầu hạ tân đế rửa mặt thay y phục. Gương mặt Chúc Vân Tuyên toát lên sự mệt mỏi, cả người cũng không được thoải mái, này là do đêm qua khi hắn vừa chợp mắt được một tí, thì khí trời bất ngờ lạnh lên, mặc dù bên trong tẩm điện này đã đốt sẵn mấy chậu than, thế nhưng bản thân hắn vẫn bị cái lạnh rét căm căm kia làm cho không ngủ được lăn qua lộn lại suốt, vào lúc này khi tỉnh dậy bất chợt phát hiện cổ họng có hơi khó chịu, dường như lại nhiễm phong hàn nữa rồi thì phải.

— giờ sửu khắc hai: một giờ ba mươi sáng.

Cao An quỳ trên mặt đất buộc thắt lưng cho đối phương, chợt nghe được tiếng Chúc Vân Tuyên thấp giọng

ho khan, mới lo lắng nói: “Bệ hạ, hay là truyền thái y đến xem, uống thuốc xong rồi đi được không?”

“Không cần, hôm nay phải làm nghi thức cúng tế thiên địa, đừng làm lỡ canh giờ.”

Đến giờ dần, đại giá lỗ bộ* vây quanh ngự liễn* hoàng đế hướng về thiên tế đàn nằm ở thành nam.

— Đại giá lỗ bộ: là một đội quân đông đảo chuyên dụng bảo vệ hộ tống hoàng đế xuất hành. | Ngự liễn: xe kiệu để đi lại của vua.

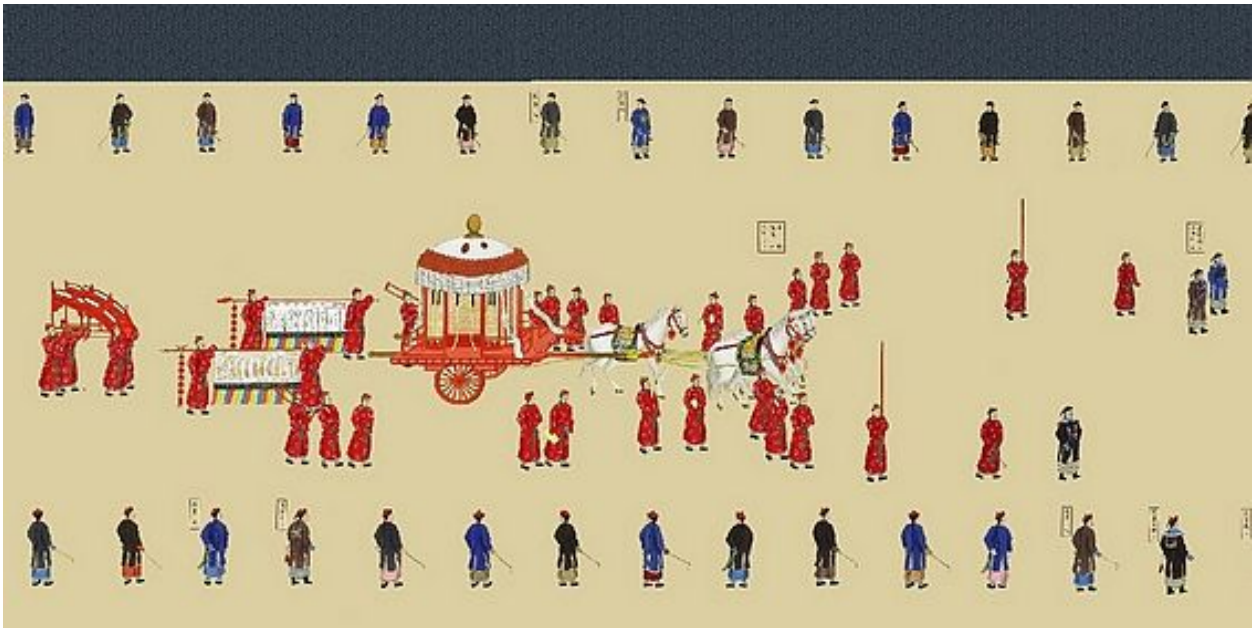

Đoàn xe vừa mới ra cửa cung, Lương Trinh liền nhân cơ hội trời còn tối mà đi vào trong ngự liễn. Chúc Vân Tuyên lúc này đang ngồi ngay ngắn ở trong xe nhắm mắt thư giãn, chợt nghe được động tĩnh, thế nhưng vẫn chưa mở mắt ra. Người có lá gan lớn đến mức không triệu đến mà cũng bò lên trên ngự liễn này, tính ra cũng chỉ có một người.

Lương Trinh đưa lò sưởi đang cầm qua cho hắn, sẵn tiện thuận miệng hỏi: “Thần thấy sắc mặt bệ hạ trắng bệch, trong mắt còn bầm đen, hình như đêm qua ngài ngủ không được ngon?”

Chúc Vân Tuyên không đáp lại, Lương Trinh thản nhiên tiếp tục duỗi tay ra nhẹ nhàng vân vê lòng bàn tay đối phương, thấy đôi tay lạnh băng liền lên tiếng: “Mấy cung nhân trong cung hầu hạ ngài kiểu gì vậy, cũng may là thần có mang theo đồ sưởi ấm tay đến.”

Hắn nói xong lại nắm lấy đôi chân của Chúc Vân Tuyên, làm cho ai kia rốt cuộc cũng không chịu thêm nữa mà mở mắt ra, đôi mày nhíu lại tỏ vẻ không kiên nhẫn nhìn hắn: “Chiêu vương muốn làm gì?”

Lương Trinh nở nụ cười, sau đó liền lấy một tấm bảo vệ đầu gối kê lên rồi phủ cổn phục xuống che lại: “Bên ngoài trời đang đổ tuyết, lát nữa làm nghi thức dự là sẽ quỳ đến mấy canh giờ, quỳ lâu như vậy, ta sợ đầu gối bệ hạ không chịu nổi.”

“Tháo xuống.” Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói.

“Vì sao phải tháo xuống? Thần là vì muốn tốt cho bệ hạ.”

Chúc Vân Tuyên nhíu chặt mày cau có: “Tế thiên địa, đắt là ở tấm lòng thành, nay sao có thể biếng nhác dùng mánh khoé như vậy cho được?”

Lương Trinh phản bác lại: “Thế này cũng gọi là biếng nhác dùng mánh khoé sao? Ai nói mang đồ bảo vệ đầu gối là không thành tâm, từ khi nào mà bệ hạ trở nên cổ hủ như vậy chứ?”

Chắc là bị lão thủ phụ kia dạy cho đây mà, Lương Trinh chỉ biết khẽ ngao ngán lắc đầu, lão già này đúng là không làm được chuyện tốt đẹp gì.

Thấy Chúc Vân Tuyên vẫn không được vui, Lương Trinh lại tiếp tục nói: "Bệ hạ ngài phóng khoáng chút đi, dù sao ngài cũng là thiên tử, ông trời cũng sẽ không tàn nhẫn đến mức thấy ngài bị lạnh chịu khổ chịu đau, huống chi những tên quan chức ngoài kia có ai mà không mang cái này, tính ra cũng chỉ có mỗi mình ngài là thành thật như vậy mà thôi."

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại không nói gì, sao hắn không biết những chuyện này cho được, lúc trước khi tiên đế còn tại vị mỗi lần những vị hoàng tử kia đến buổi nghi thức cúng tế này, ai mà chẳng trang bị đầy đủ suy nghĩ mọi biện pháp cho mình biếng nhác với sưởi ấm chứ, thời điểm đó thứ hắn am hiểu nhất chính là những thứ này. Chỉ là hiện tại không còn giống như ngày xưa nữa, bây giờ người ngồi trên đế vị là hắn, người tế thiên địa cũng là hắn, ngoài ra cái ngôi vị kia cũng là do hắn cướp đoạt lấy về, vì lẽ đó cho nên lúc này có biết bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chào vào, mà bản thân Chúc Vân Tuyên cũng vì chuyện này mà suốt một năm đăng cơ qua không khi nào được an lòng, giờ chỉ hy vọng bản thân mình có thể thành tâm tí, để có thể cầu được trời cao che chở, thần linh phù hộ thêm một chút.

Lương Trinh chỉ liếc mắt nhìn cái liền đi guốc trong bụng đối phương, hắn một bên bện lại tấm bảo vệ đầu gối, một bên hững hờ lên tiếng: "Cầu trời cầu phật chi bằng cầu mình, bệ hạ cần gì phải coi trọng thần linh đến mức như thế."

Chúc Vân Tuyên tức giận ngắt ngang: "Chiêu vương dường như cũng không tránh được căn bệnh quá mức ngông cuồng nhỉ, ngay cả thần linh cũng không để vào mắt."

Lương Trinh nghe xong chợt ngước mắt nhìn đối phương, ý cười trong mắt càng thêm nồng: "Thần không tin thần không tin quỷ, thần chỉ tin chính mình, nếu như bệ hạ bằng lòng cũng có thể tin thần."

Chúc Vân Tuyên thoáng chốc ngây người ra, sau cũng tiếp tục nhắm hai mắt lại, không nói thêm gì khác.

Lương Trinh thôi không làm phiền hắn nữa, mà ngồi yên ở bên cạnh đến lúc xuống xe. Trong lòng Chúc Vân Tuyên chợt cảm thấy rối ren hỗn loạn, hắn do dự hồi lâu, kế đó vẫn là kêu người tới giúp mình tháo đồ bảo vệ đầu gối ra.

Đến giờ mão, tiếng chuông ngân cao vang vọng lên, Chúc Vân Tuyên lúc này cũng bước xuống liễn, đi qua cổng chính thiên tế đàn thành Nam rồi từng bước lên đài, khi tiếng chuông dừng, thay vào đó là tiếng trống nhạc, chính là lục đại điện cúng tế chính thức bắt đầu.

— sáu giờ sáng

Trong ngày tế thiên địa đèn được treo lên cao khắp nơi, phần củi trong lò nghi ngút khói lửa. Trong cảnh sương khói mịt mù, hoàng đế sẽ dẫn các vương công tôn thất cùng các quan chức bước lên bái lạy bài vị tiên đế, tiếp đó là dâng hương lễ bái trước phối vị của tổ tông, sau cùng là ba quỳ chín lạy vái lạy các vị thần linh.

Gió lạnh thấu xương, tuyết lớn vẫn dồn dập rơi chưa chịu dừng, khiến cho mũ miệng cùng y phục của Chúc Vân Tuyên nhuốm đầy một mảnh hoa tuyết, thế nhưng đôi vai kia vẫn luôn thẳng tắp cẩn thận hoàn thành từng nghi thức một.

Đây cũng chỉ mới là bắt đầu, nghi thức trong buổi cúng tế thiên địa căn bản khá long trọng rườm rà, người tham gia cần phải liên tục quỳ lạy., dâng tặng lễ vật, tuyệt đối không được mắc phải bất cứ sai lầm nhỏ nào. Lương Trinh lúc này đang quỳ gối trong đám chư vương, khi hắn ngước mắt lên trông thấy thân ảnh cao gầy đơn bạc trên tế đàn kia đang lặp lại hành động cúi người thành lễ, bỗng không nhịn được mà cau mày.

Đợi đến khi đối phương đứng dậy nâng dậy chén rượu, Lương Trinh vẫn luôn dõi theo từ nãy đến giờ rõ ràng nhìn thấy, Chúc Vân Tuyên đi lại có chút lảo đảo, thậm chí khi dâng chén rượu còn bị lắc đổ hơn nửa, nhưng cũng may chúng thần hiện tại đều đang quỳ cúi đầu trên mặt đất, cho nên không có ai chú ý tới.

Một trận nghi thức cúng tế thiên địa kéo dài những đến hai canh giờ, đến gần trưa mới kết thúc, Chúc Vân Tuyên trên đường về cung dĩ nhiên là bị lạnh đến cả người cũng bị mất đi tri giác, sau khi về đến cung còn phải nhờ người dìu đi vào Cam Lâm cung, mới vừa vào cửa quay ra hôn mê bất tỉnh.

Thái y vội vã chạy đến, lúc lão kiểm tra xong Chúc Vân Tuyên cũng mới vừa tỉnh dậy, khi mở mắt ra liền nhìn thấy Lương Trinh đang cau mày ngồi ở một bên nhìn hắn tự bao giờ.

Chúc Vân Tuyên khản giọng hỏi hắn: "Sao Chiêu vương lại ở đây?"

"Thần không yên tâm, cho nên mới đến đây nhìn thử xem, ai ngờ vừa đặt chân đến đã nghe người ta nói bệ hạ mới ngất xỉu, thái y nói ngài chịu lạnh nên phát sốt, chỉ cần nằm nghỉ ngơi trên giường là được."

Lương Trinh nói xong lại lắc lắc đầu, hắn nhớ lúc trước khi Chúc Vân Tuyên chưa làm hoàng đế cũng không gầy gò đến mức này bây giờ lại thành ra như vậy, thỉnh thoảng còn đổ một trận bệnh, thân thể xương cốt của người này đúng là càng ngày càng kém.

Chúc Vân Tuyên chợt ra hiệu Cao An đến đỡ mình dậy, sau đó tựa ở đầu giường uể oải nói: "Trẫm không sao."

"Bệ hạ cần chi phải cậy mạnh như vậy, nếu như ngài cứ khăng khăng nói bản thân không sao, thì sau này e là thế nào cũng sẽ không chịu nổi mà ngất xỉu lần nữa."

Chúc Vân Tuyên còn muốn nói thêm gì đó, nhưng hạ nhân lúc náy cũng đồng thời đi vào bẩm báo, nói là Hiển vương cùng các tôn thất khác đang đứng chờ ở ngoài, giục bệ hạ mau chóng lên đường, bởi giờ đã không còn sớm nữa.

Chúc Vân Tuyên cau mày hỏi: "Bây giờ là giờ gì?"

"Đã sắp đến giờ mùi rồi."

— giờ mùi: một giờ trưa

Hắn thế mà lại ngủ mê man suốt một canh giờ, buổi chiều hôm nay bản thân hắn còn có hẹn dẫn tôn thất đến thái miếu tạ lễ trước các tượng thần, hiện tại cũng sắp đến giờ. Chúc Vân Tuyên thấy vậy lập tức trầm giọng ra lệnh cung nhân: "Đỡ trẫm dậy thay y phục."

Lương Trinh tới gần ngăn lại động tác của hắn: "Bệ hạ, ngài định đến thái miếu với bộ dáng này hay sao? Chi bằng để hôm khác được không?"

Chúc Vân Tuyên tất nhiên là không chịu, Lương Trinh chỉ đành tiếp tục khuyên nhủ: "Tổ tông bệ hạ khi nhìn thấy bộ dạng bệnh tật triền miên này của ngài cũng sẽ không mấy vui vẻ, chi bằng cứ để hai ngày nữa chờ ngài tịnh dưỡng thân thể khoẻ lại rồi hẵn đi, hơn nữa, giờ ngài còn đứng vững hay sao?"

Trên mặt Chúc Vân Tuyên chợt lộ ra vẻ do dự, Lương Trinh thấy vậy bèn hạ thấp âm thanh lại nói tiếp: "Nói tóm lại, e là tiên đế cũng chẳng muốn gặp ngài."

Vừa nghe xong, Chúc Vân Tuyên chớp mắt động đậy một hồi, vẻ mặt dần nặng trĩu, sau khi im lặng lúc lâu mới căn dặn Cao An: "Đi nói với bọn họ, thân thể trẫm không khỏe, bọn họ cứ về trước, chuyện tạ lễ tạm thời để sau."

Cao An nhận mệnh lệnh lui ra ngoài điện, không bao lâu sau ở bên ngoài bất ngờ xuất hiện từng trận la hét, Hiển vương là người vang vọng nhất, gã sang sảng reo lên: "Bệ hạ, quy củ từ xưa đến nay luôn là sau khi xong xuôi nghi thức cúng tế thiên địa phải qua miếu bái tổ tông, ngài không thể không đi được!"

Sắc mặt Chúc Vân Tuyên đột nhiên trở nên lạnh lùng, Lương Trinh một bên cũng nhíu mày, lúc này chợt có một thái giám bộ dáng hết sức khó xử đi vào, nói rằng hiện tại ngoài kia có Hiển vương dẫn đầu, những tôn thất vương gia cũng hùa theo quỳ gối, luôn miệng khẩn cầu bệ hạ cho dù hôm nay có như thế nào cũng nhất định phải đi, không thể làm trái quy củ tổ tông.

"Hiển vương còn nói.. nói bệ hạ ngài như vậy chính là bất hiếu coi rẻ tổ tông, còn nói nếu ngài không đi, thì gã ta sẽ quỳ gối bên ngoài không chịu đứng lên, Cao công công vẫn đang khuyên bọn họ…"

Thái giám kia vừa dứt lời, mồ hôi trên gáy cùng bắt đầu tuôn ra ào ào. Hắn đứng khép nép cúi đầu không dám nhìn Chúc Vân Tuyên, Lương Trinh chợt cười giễu: "Lão thấy phu này còn cậy già lên mắt, gã ta cũng xứng dùng quy củ tổ tông để ép buộc bệ hạ sao?"

Chúc Vân Tuyên cố kim lại cơn giận hỏi: "Gã ta thực sự nói như vậy?"

"Dạ vâng, Hiển vương còn hô hào bảo mọi người quỳ xuống theo, phận nô tài như chúng thần thực sự không khuyên nổi…"

Lương Trinh phản bác: "Bệ hạ cần gì phải để ý tới bọn họ, những lão già kia chẳng qua chỉ là múa mép khua môi, cố ý muốn sỉ nhục mặt bệ hạ mà thôi, bọn họ vốn quen sống trong nhung lụa, nay có thể quỳ được bao lâu? E là chưa tới hai canh giờ đã tự giác mất mặt, không cần ngài khuyên cũng tự đứng dậy rời đi."

Chúc Vân Tuyên chỉ chăm chăm nhìn xuống đất không lên tiếng, trong đôi mắt trào dâng nhiều luồng cảm xúc khác nhau lại không biết suy nghĩ gì, chừng một lát sau mới tự giễu nở nụ cười nói: "Mau đỡ trẫm đứng dậy đi."

Lương Trinh cau mày: "Bệ hạ không muốn đi thì đừng đi, ngài cần gì phải nhẫn nhịn để người ta bức bách mình chứ?"

Chúc Vân Tuyên hững hờ đáp lại: "Bộ trẫm chưa từng bị bức bách qua hay sao? Dù sao cũng chỉ là thêm một lần nữa mà thôi."

Hạ nhân cũng tiến lên hầu hạ hắn thay cổn phục đội mũ miệng lại, còn Lương Trinh ở một bên khoanh tay quan sát hồi lau, sau mới lên phía trước cầm lấy thắt lưng trong tay thái giám: "Để bản vương."

Nói xong liền duỗi tay ra giúp Chúc Vân Tuyên buộc thắt lưng, Chúc Vân Tuyên giờ khắc này vẫn bình tĩnh đứng yên bất động mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm.

Khi vuốt y phục phẳng phiu xong, Lương Trinh nhìn vị tiểu hoàng đế ngoan ngoãn vâng theo trước mặt mình, song giơ tay vuốt ve lên gương mặt hắn: "Ngài còn chưa ăn trưa đã muốn đi thái miếu sao?"

Chúc Vân Tuyên lắc đầu: "Không còn kịp, hơn nữa trẫm cũng không thể để cho bọn người ngoài kia tiếp tục quỳ, ngày mai truyền đi văn võ cả triều liền biết được chuyện trẫm không phải một người kính trọng tổ tông thì sao đây."

Lương Trinh khịt mũi khinh bỉ: "Đối với mấy kẻ nói xấu sau lưng người khác cứ thẳng tay xử lý là được, hà tất chi phải quan tâm nhiều như vậy."

Chúc Vân Tuyên cười giễu: "Nếu ngươi mà là trẫm, thì ngươi chắc chắn chính là một tên bạo quân."

"Làm bạo quân có gì không tốt? Sao cứ nhất định phải làm minh quân cho mình mệt đến chết chứ."

Chúc Vân Tuyên không còn lời gì để nói với người này nữa rồi, trên đời này được bao nhiêu vị đế vương có thể không để tâm đến việc bị bêu danh, nếu như hiện còn tại vị không chú ý đến thời cuộc sau này ăn nói sau với con cháu đời sau, hắn căn bản cũng không phải người phóng khoáng tiêu sái như Lương Trinh, vì lẽ đó cho nên không thể cố tình làm bậy làm trái được.

Thấy sắc mặt Chúc Vân Tuyên nặng trĩu, Lương Trinh bèn kề sát bên tai đối phương thì thầm: "Bệ hạ không cần lo lắng, những kẻ bắt nạt ngài, trong tương lai cuối cùng cũng sẽ có một ngày thần giúp ngài bắt nạt lại, ngài chỉ cần chờ xem là được rồi."

17. Chương 17: Bỉnh Chúc Dạ Đàm*

— *Bỉnh chúc dạ đàm: cầm đuốc soi dạ đàm chỉ việc chuyện trò đêm khuya.*

Khi Chúc Vân Tuyên hồi cung đã gần đến giờ thân, về phần Lương Trinh, hắn vốn là một vị vương khác họ, vì lẽ đó cho nên không cần đến tham gia trò vui, giờ khắc này vẫn còn ở tại Cam Lâm cung chưa chịu đi.

— *giờ thân: ba giờ chiều*

Sắc mặt của Chúc Vân Tuyên hiện tại dường như tệ hơn đôi chút so với lúc trước khi ra cửa, vừa vào đến nội điện liền phải nhờ người đỡ lên giường.

Lương Trinh phái người tới giúp Chúc Vân Tuyên tháo mủ miện cũng như làm lỏng búi tóc ra để cho đối phương có thể thấy thoải mái hơn một chút, sau đó lại kêu người đun nước nóng đem tới. Lương Trinh cầm chiếc khăn thấm qua nước nóng đưa tới trước mặt Chúc Vân Tuyên, rồi trầm giọng nhắc nhở hắn: "Lau mặt đi, sẽ dễ chịu hơn."

Chúc Vân Tuyên cũng nhận lấy chiếc khăn, không chút do dự gì mà lau mặt.

Bên khóe môi Lương Trinh khẽ nhếch lên thành hình vòng cung, hắn bỗng nhiên cúi người xuống, rồi ôm lây hai chân Chúc Vân Tuyên vòng qua người mình, khiến cho đối phương cũng bị làm cho sợ hết hồn, trưng ra vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn sang thốt lên: "Ngươi định làm gì?"

Lương Trinh cứ như không nghe thấy, thẳng tay xắn hai ống quần lên, đúng là không ngoài dự đoán, đôi chân của Chúc Vân Tuyên giờ đây đã đông lạnh đến cứng ngắc, còn hai đầu gối bầm tím bầm xanh: "Đồ bảo vệ đầu gối sáng sớm thần buộc cho bệ hạ đâu?"

Chúc Vân Tuyên nháy mắt mấy lần, sau mới hơi không mấy tự nhiên nói: "Tháo xuống rồi."

Lương Trinh bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ cho rằng làm như vậy là bày tỏ lòng thành, kết quả bởi vì đông lạnh khiến cho bước đi bất ổn, còn sơ ý làm đổ hết một nửa chung rượu dâng cho thần linh, chẳng lẽ thần không sợ thần linh sẽ vì vậy mà trách tội ngài hay sao?"

"Ngươi thấy được sao?" Chúc Vân Tuyên nói xong ngưng một chút, rồi mới nhỏ giọng lầm bầm: "Nhìn thấy thì cứ thấy đi…"

Thấy sắc mặt người trước mặt mình tỏ ra lúng túng, Lương Trinh chợt cười khẽ: "Bệ hạ yên tâm, thần sẽ không nói chuyện này ra."

"Được rồi, người nhìn cũng nhìn xong rồi, mau buông trẫm ra."

Lương Trinh như chẳng hề quan tâm đến câu nói kia, quay sang mở hộp gỗ đặt trên bàn trà. Một mùi hương thơm mát chợt tản ra, trong ánh mắt hoài nghi chăm chăm của Chúc Vân Tuyên, Lương Trinh lấy một ít ra rồi nhẹ nhàng xoa đều trong lòng bàn tay, kề đó duỗi tay tiến đến vị trí đầu gối Chúc Vân Tuyên mà giúp hắn xoa bóp với lực vừa phải.

Chúc Vân Tuyên theo bản năng co rúm người lại, sau một hồi lâu, thấy tay nghề của Lương Trinh thuần thục đến mức như thầy thuốc thật, bèn thôi không nhúc nhích nữa: "Chiêu vương còn biết cái này sao?"

"Khi còn bé thường xuyên bị phạt quỳ, đầu gối không chịu nổi, cuối cùng chỉ có thể tự mình xoa bóp lấy." Lương Trinh hững hờ đáp lại.

Chúc Vân Tuyên vốn còn muốn nói thêm gì đó, thế nhưng nhất thời không biết mở miệng như thế nào, sau một lúc tịnh tâm lại thì cảm giác được dường như có chút nong nóng, chắc là do cao thuốc từ lòng bàn tay Lương Trinh đã đi vào trong đầu gối, ngấm vào xương vào tủy, khiến bản thân hắn vừa thấy đau vừa thấy ngứa, nhưng lại cực kỳ thoải mái, khiến bản thân cũng không nhịn được mà nhẹ hừ hừ đôi ba tiếng.

Động tác trong tay của Lương Trinh chợt ngưng lại, hắn cố nhịn cười hỏi han: "Bệ hạ cảm thấy cao thuốc này dùng tốt sao?"

Nghe Lương Trinh hỏi thế, Chúc Vân Tuyên cũng thuận miệng hỏi theo: "Thuốc ở đâu ra?"

"Do Phương thái y điều chế, do thần kêu người đi lấy trước khi bệ hạ về."

Chúc Vân Tuyên gật đầu: "Coi như lão ta cũng có chút tài giỏi."

Vị Phương lão thái y này lúc trước bởi vì đắc tội chút chuyện với thái y viện, thành ra vẫn không được trọng dụng, trước giờ đều chỉ trực ca đêm, trùng hợp hôm được gọi đến bắt gặp chuyện giữa hai người bọn họ, Lương Trinh có nhắc nhở lão quản miệng mình, thành ra lão cũng không dám tự tiện nói xằng nói bậy ra ngoài, đồng thời từ lúc đó lão cũng trở thành thái y ngự dụng của Chúc Vân Tuyên, chỉ có điều sau khi trải qua chuyện một bước lên mây này, thì chỉ cần có thể đừng rơi mất đầu cũng coi như tốt lắm rồi.

Lương Trinh cười cười nháy mắt: "Lão ta không chỉ am hiểu những thứ này, mà còn về nhiều chuyện khác, đợi tối nay sẽ cho bệ hạ xem thử."

Chúc Vân Tuyên hình như chưa nghe hiểu câu nói kia nghĩ là gì, thế nhưng Lương Trinh chẳng giải thích gì thêm, mà tiếp tục xoa bóp đầu gối cho hắn, tiện thể không quên nhắc nhở lần hai: "Sắp đến ngày giỗ tiên đế, bệ hạ vẫn còn phải tiếp tục quỳ, thế nên lần sau đừng thành thật như thế nữa."

Chúc Vân Tuyên dửng dưng "ừ" một cái, khoé môi Lương Trinh cũng bất chợt cong lên tiếp tục hỏi đối phương: "Lúc chiều những lão già khốn kiếp kia có còn làm khó dễ bệ hạ không?"

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Chiêu vương nói chuyện bất kính lớn tiếng như vậy, lỡ như bị người khác nghe thấy thì còn ra thể thống gì nữa."

Vừa nói xong, bản thân Chúc Vân Tuyên cũng đớ người ra trước tiên, dường như là đang nhớ lại khoảng thời gian khi huynh trưởng vẫn còn ở bên, lúc đó hắn cũng một câu "lão già chết tiệt" hai câu "lão già khốn kiếp" nhạo báng mắng mỏ những kẻ vương công đại thần kia, bây giờ ngẫm lại, liền cảm thấy mình khi còn trẻ dại đúng là không hay biết kiêng nể gì.

Lương Trinh không mấy đồng tình: "Thần cũng không để tâm, vậy hà cớ gì bệ hạ phải bận tâm thay thần, cái gã Hiển vương kia sau này còn có thể làm được cái gì chứ?"

Chúc Vân Tuyên quả là hết sức khâm phục bản mặt dày của con người này, rõ ràng là hắn ta đang răn dạy

mình, thế nhưng khi lọt vào lỗ tai thì như biến thành lo nghĩ thay: "…. Không làm được gì, đám người Hiển vương chẳng qua cũng chỉ muốn ra oai vương gia mà thôi."

Thực ra mà nói lòng dạ Hiển vương cực kỳ dễ đoán, gã ta là trưởng bối của Chúc Vân Tuyên, còn lại là tôn thất có địa vị lớn nhất còn lại ở trong kinh, ngay từ lúc Chiêu Dương đế còn sống gã ta khá được kính trọng rồi, chớ nói chi đến khi Chúc Vân Tuyên lên ngôi, gã ta cũng là người đầu tiên dẫn theo đám tôn thất đến tạo áp lực nhằm hạ thấp mặt mũi hoàng đế, bản thân lão cứ tự xưng mình có công, thành ra càng trưng ra điệu bộ như lão vương gia đi đầu.

Còn về phần muốn hạ thấp danh dự hoàng đế thì căn bản chả ai quan tâm đến, ngay cả bản thân Chúc Vân Tuyên vốn cũng là người dễ bị bắt nạt, ai nấy đều cảm thấy hắn nhu nhược có thể lừa gạt, vì lẽ đó cho nên không thèm xem ra cái đinh gì.

Trong mắt Lương Trinh toát ra vẻ xem thường, lúc này chợt buông tiếng cười giễu: "Lão già kia, sớm muộn gì cũng xử đẹp hết các người."

Chúc Vân Tuyên nghẹn lời, trong lòng thầm nghĩ tính ra cũng chỉ có mỗi cái người Lương Trinh này là dám ăn nói đại nghịch bất đạo trước mặt hoàng đế.

Vừa mới đến giờ dậu, Chúc Vân Tuyên đã dặn dò hạ nhân chuẩn bị bữa, do bản thân quần quật suốt một ngày nay vẫn chưa ăn qua gì, thế nên lúc này cực kỳ đói bụng, nhưng cũng do đang bệnh, dẫn đến khẩu vị cũng không tốt mấy. Lương Trinh lúc này cũng ở lại dùng bữa chung với đối phương, Chúc Vân Tuyên thấy vậy cũng chẳng buồn phản đối gì, riết rồi cũng thành quen.

— *giờ dậu: năm giờ chiều*

Nhìn Chúc Vân Tuyên miễn cưỡng lấp đầy bụng, sau đó nghỉ ngơi chừng nửa canh giờ lại uống thuốc, ý cười bên khóe môi Lương Trinh như càng thêm thỏa mãn.

Chúc Vân Tuyên uống thuốc xong, quay đầu nhìn thấy sắc trời ngoài cửa sổ đã tối ôm, bèn hạ lệnh tiễn khách: "Đã canh giờ này rồi, Chiêu vương định không về hay sao?"

Lương Trinh chậm rãi trả lời: "Thần ở lại trò chuyện đêm khuya cùng bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên nghe xong chợt đanh mặt, trong ánh mắt còn chứa đựng chút ý tức giận, trầm giọng nhắc nhở hắn: " "Trẫm bị bệnh, thân thể không khỏe."

Lương Trinh chỉ nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Bệ hạ đã bệnh thành ra như thế này, thì thần sao có thể không bằng cầm thú mà không quan tâm đến thân thể của ngài chứ."

Chúc Vân Tuyên quyết định không nói tiếp nữa, từ xưa đến nay cứ mỗi lần cùng Lương Trinh tranh luận mấy chuyện như vậy thì hắn đều không bao giờ đấu lại, vậy thì chi bằng đừng đề cập đến nữa.

Thế là Lương Trinh ngủ lại một đêm ở Cam Lâm cung. Khi đêm xuống, Cao An dẫn cung nhân đến hầu hạ hai người rửa mặt rồi mau chóng lùi ra, xưa nay Lương Trinh khi ở lại trong điện đều có thói quen không để người hầu hạ ở lại trong phòng, chuyện này đã là thông lệ hơn nửa năm nay. Vào mỗi tháng, Chiêu vương sẽ ở lại trong tẩm điện bệ hạ khoảng năm, sáu lần, mà những người biết chuyện này cũng chỉ có những thái giám thiếp thân hầu hạ bên cạnh Chúc Vân Tuyên, những người thái giám này tự nhiên cũng sẽ giống như Phương lão thái y không nói năng lung tung gì, chỉ coi mình là kẻ mù, người câm.

Chúc Vân Tuyên đang khoác áo ngoài tựa vào tháp thượng đọc sách, Lương Trinh đột nhiên đi qua đoạt lấy cuốn sách trong tay đối phương, rồi bế người lên.

Chúc Vân Tuyên bị hành động của Lương Trinh khiến cho hoảng hốt nhảy dựng, sau khi bình tĩnh lại mới căm giận trừng mắt về phía hắn: "Vừa nãy ngươi còn nói người sẽ không.."

"Tất nhiên là thần sẽ không làm gì rồi, nhưng buổi chiều hôm nay bệ hạ vừa mới hôn mê một trận, hiện tại đừng nhìn mấy thứ đồ bỏ này, đi nghỉ ngơi sớm chút đi."

Ném người lên giường xong, Lương Trinh bắt đầu trò bắt nạt người hôn môi xoa nắn đối phương suốt một hồi lâu, mãi cho đến khi Chúc Vân Tuyên chịu không nổi đấm đá mới chịu thả người ra.

Náo loạn một trận đã đời, Lương Trinh lúc này mới nằm xuống ôm lấy Chúc Vân Tuyên thù thì thủ thỉ câu được câu không bên tai đối phương, sau mới thuận tiện sờ soạng lấy ra thứ gì đó trong góc tối ra đưa cho đối phương xem: "Là thứ tốt ban nãy mới nói với bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên trưng vẻ mặt nghi ngờ vừa đưa mắt dò xét ai kia một chút, vừa nhìn về hộp gỗ trong tay, cảm thấy hộp gỗ này không khác gì hộp gỗ đựng thuốc mỡ lúc trước chút nào. Chúc Vân Tuyên cẩn trọng từ từ mở ra, bên trong cũng là thuốc mỡ dạng trong suốt, dường như còn có chút mùi thơm thoang thoảng: "Cái này là gì?"

Lương Trinh không đáp, chỉ duỗi tay ra ấn dọc theo sóng lưng đối phương, đến khi ấn đến phần xương cụt mới ngưng lại nhẹ nhàng xoa nắn một hồi, mới cất tiếng nói ra mấy lời ám muội: "Tất nhiên là chút đồ tốt dùng ở nơi này rồi."

Chúc Vân Tuyên lập tức nhét đồ vật trả về cho chủ: "Hữu nhục tư văn*!"

— *Hữu nhục tư văn: chỉ người tri thức làm ra những chuyện không phù hợp với thân phận của mình.*

Thế nhưng Lương Trinh lại tràn đầy phấn khởi tiếp tục nói: "Thứ thuốc này tốt hơn loại trước nhiều, nó không những có thể làm cho bệ hạ ra nhiều nước hơn, mà còn cảm thấy sung sướng…"

"Ngươi câm miệng cho trẫm!" Gương mặt Chúc Vân Tuyên thoáng chốc đỏ bừng bừng, cảm thấy tức giận không thôi.

Lương Trinh chẳng màng quan tâm đến, hắn cảm thấy loại thuốc này đích thực là thứ tốt. Từ lúc Đại Diễn triều khai quốc bắt đầu xuất hiện việc mua bán thuốc sinh tử cộng thêm luật lệ có thể cưới nam thê, thì những người nghiên cứu về chuyện này không phải con số ít, về những thứ thuốc trợ hứng không gây hại thân thể tốt đến như thế này xưa nay đều được dân chúng săn đón, đặc biệt là những kẻ có tiền quan to quý nhân đều truy tìm khắp nơi, chứ nói chi đây còn là một thái y chuyên tâm nghiên cứu chế ra bí thuốc này, đúng là giá cả khó cầu*.

— *giá cả khó cầu: quý hiếm không thể mua được bằng tiền.*

Chỉ đáng tiếc là hôm nay lại không thể dùng, Lương Trinh chỉ đành nuối tiếc bỏ đồ vật lại vào trong góc, sau đó ôm lấy Chúc Vân Tuyên nói ra mấy câu thô tục: "Chờ mấy ngày nữa khi bệ hạ khỏe lại, ngài nhất định phải thử thứ tốt có thể khiến người ta dục tiên dục tử này một lần xem sao, có khi cái miệng tham ăn phía dưới của ngài còn đi cầu xin muốn thần nhiều hơn không chừng."

Chúc Vân Tuyên hiện tại trông cực kỳ giận dữ cùng xấu hổ, còn Lương Trinh như không quan tâm đến mà trở mình đè lên, nắm lấy cánh tay Chúc Vân Tuyên bắt hắn sờ lên đồ vật của mình, mấy ngày nay vì vội vội vàng vàng gấp rút chuẩn bị cho buổi đại điển tế thiên địa, thành ra bọn họ đã rất lâu chưa thân mật qua. Chúc Vân Tuyên bị ép vuốt ve lên thứ đồ nóng bỏng tay như củ khoai nướng kia, bản thân cảm thấy khó chịu không thôi, thế nhưng cái tên Lương Trinh kia lại không chịu buông tha mà cứ bắt ép hắn liên tục sờ qua sờ lại. Chúc Vân Tuyên thời khắc này chỉ đành lạnh lùng nói: "Chiêu vương quả nhiên là người nói không giữ lời."

Lương Trinh nở nụ cười trầm thấp: "Thần đương nhiên sẽ không thể nào tàn nhẫn đến mức không quan tâm đến thân thể bệ hạ, có điều đổi làm chút trò gian khác cũng không tệ."

Vừa nói xong, Lương Trinh khom người cúi xuống, trong khi Chúc Vân Tuyên còn đang ngờ ngác không biết người kia định làm gì, thì đến khi quần lót bị kéo xuống, còn thứ kia của mình được ai đó ngậm lấy, mới bất ngờ cả kinh, theo bản năng nắm chặt tấm nệm dưới thân: "Ngươi nhả…"

Lương Trinh đương nhiên sẽ không bao giờ chịu nhả ra, vẫn cứ tiếp tục dùng miệng hầu hạ ai kia một hồi. Đây cũng là lần đầu tiên Chúc Vân Tuyên nếm trải qua cảm giác như vậy, lúc xuất tinh đôi mắt đỏ ngầu cả lên, Lương Trinh cũng tiến đến, rồi hôn lên đôi môi của hắn.

Mùi vị tanh nồng thoát chốc tràn ra giữa răng môi, Chúc Vân Tuyên lúc này mới phát hiện ra những thứ kia sớm đã bị Lương Trinh nuốt trọn hết xuống, hiện tại bản thân cũng không còn lực mà phản kháng lại lồng ngực đang đè lên ngực mình, còn hai chân thì bị Lương Trinh ép chặt lại.

Thì ra những trò gian mà hắn nói là như vậy… Chúc Vân Tuyên chỉ cảm thấy giận dữ cũng như xấu hổ muốn chết, chỗ bắp đùi của hắn đang bị vật kia không ngừng ma sát đâm ra rút vào, bản thân hắn thì lại bị ép đến mức không thể động đậy được gì, cảm giác này khi so với… khi làm thật khiến người cảm thấy khó xử hơn.

Lương Trinh một bên tiếp tục động tác đâm rút, một bên không ngừng phát ra những tiếng dính nhớp hôn lên vai, cổ đối phương, khiến cho chúc Vân Tuyên rốt cuộc cũng không thể nhịn nổi, mà khẽ rên rỉ, thanh âm kia quyến rũ đến mức khiến người nam nhân ở trên càng quyết tâm bặt nạt hắn nhiều hơn.

Chúc Vân Tuyên đối mặt với hàng loạt hành động này, tự nhiên cũng nức nở nhiều hơn, thế nhưng Lương Trinh sớm cũng đã thành quen, vị tiểu hoàng đế này của hắn luôn là người như vậy, hiện tại đau đớn cũng được, thoải mái cũng được, đến lúc này cứ khóc lên một trận xem như trút hết nỗi lòng là tốt rồi.

Ánh nến trong tẩm điện cứ bập bùng, màn đêm bên ngoài, dần sâu hơn.

Tuyên sáng đấu với mấy lão ôn dịch, tối về còn phải hầu hạ bạn Trinh, chắc thêm năm nữa liệt giường luôn quá...

18. Chương 18: Chuyện Khi Xưa

Khi vừa qua đông chí được mấy hôm, thì cũng đến ngày sinh nhật của Chúc Vân Tuyên, trên thực tế năm đầu tiên tân đế đăng cơ vốn nên tổ chức long trọng, thế nhưng tiên đế băng hà còn chưa được một năm, thành ra Chúc Vân Tuyên liền đề nghị với binh bộ thẳng thừng cho qua, còn bản thân hắn thì tự mình đến Nguyên Tế Tự ngoại ô phía nam làm pháp sự, cái này là làm cho mẫu hậu hắn tức Tạ hoàng hậu đã qua đời nhiều năm trước.

Năm xưa Tạ hoàng hậu là bởi vì khó sinh Chúc Vân Tuyên mà mất, sinh nhật của Chúc Vân Tuyên cũng chính là ngày giỗ của bà, vì lẽ đó cho nên đối với Chúc Vân Tuyên mà nói, thì ngày sinh nhật vốn chẳng là ngày tốt đẹp gì, từ ngày đầu tiên chào đời hắn đã không còn mẫu thân, rồi khi còn nhỏ nhiều lần bị người đời nói xấu sau lưng nói mình khắc chết mẹ đẻ, khiến đôi lúc hắn cảm thấy như, bản thân thật sự là một người không đem đến tốt lành gì, mẫu hậu mất sớm, phụ hoàng không thương, huynh trưởng lại gặp nạn, cuối cùng bỏ lại hắn một thân một mình lạc lõng trong chốn hoàng thành rộng lớn này, có lẽ đây chính là báo ứng.

Bây giờ chỉ có chút tài cán làm được chút chuyện này cho mẫu hậu, âu cũng là vì cho bản thân chút an lòng.

Lão trụ trì Nguyên Tế Tự là bạn cũ của Tạ hoàng hậu, năm xưa do Tạ hoàng hậu khi còn trẻ hằng năm đều quyên không ít gạo dầu tiền vàng cho miếu, bản thân bà cũng thường xuyên đích thân đến đây dâng hương lễ phật, thành ra mới có cơ duyên kết thân với lão trụ trì. Chúc Vân Tuyên cũng chính là được một ma ma từng hầu hạ cho Tạ hoàng hậu kể lại mới biết đến những chuyện này.

Pháp sự này một khi làm liền kéo dài ròng rã gần một ngày trời, đợi đến cuối cùng khi một tấm biểu văn bắt đầu nhen lửa trước mặt Chúc Vân Tuyên, thì mặt trời bên ngoài như đã lặn.

Chúc Vân Tuyên đến trước tượng phật thành kính quỳ lạy dâng hương, Lương Trinh lúc này cũng theo tới, thắp hương bái xá cùng hắn.

Bữa tối Chúc Vân Tuyên ở lại dùng cơm chay trong miếu, tuy rằng đồ ăn nơi đây chỉ là vài món đạm bạc, thế nhưng trông vô cùng ngon miệng. Chúc Vân Tuyên chỉ ngồi ăn không yêu cầu gì, Lương Trinh bên cạnh cũng ăn đến ngon lành. Tầm mắt Chúc Vân Tuyên lúc này chợt rơi vào chuỗi phật châu trên tay Lương Trinh, đến khi chầm chậm dời mắt đi không nhịn được lên tiếng hỏi: "Không phải ngươi nói ngươi không tin thần linh sao? Vì sao bây giờ không những đi theo trẫm dâng hương, mà lại còn mang chuỗi phật châu này?"

Lương Trinh nở nụ cười: "Bệ hạ quan sát đúng là cẩn thận, hình như thần nên thấy thụ sủng nhược kinh đúng không nhỉ?"

Khi nhìn nét mặt Chúc Vân Tuyên có chút không vui, Lương Trinh khẽ ho một cái, thôi không cợt nhả nữa mà nghiêm túc giải thích: "Là do cha thần tin, chuỗi phật châu này cũng là của cha thần, còn thần vẫn luôn tin thứ gọi là nhân định thắng thiên* hơn."

— *Nhân định thắng thiên: Người có quyền quyết định số phận mình, chỉ cần cố gắng có thể vượt qua hoàn cảnh, vượt lên số phận, tốt hay xấu gì đều là do mình.*

Chúc Vân Tuyên nghe xong nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, việc Lương Trinh ngông nghênh tự đại như có lẽ là do hắn chẳng thèm ngó tới kẻ nào xem thường mọi người, hoặc cũng như hắn từng nói bản thân hắn không ràng buộc không sợ chết, nếu như đổi như là người khác, thì có ra sao vẫn sẽ ôm chút hy vọng cầu xin được thần linh che chở dẫu chỉ là chút ít, ít ra.. hắn cũng giống như vậy.

Ban đêm, bọn họ quyết định ở lại trong miếu một đêm. Chúc Vân Tuyên khá yêu thích nơi yên tĩnh này, cho nên dự định ở thêm ba hôm nữa mới về lại cung.

Vạn vật trong miếu cũng dần im lặng chìm sâu vào trong đêm khuya, lúc này chỉ còn lại chút tiếng vào nổ đùng đoàng từ ánh lửa trong chậu than. Chúc Vân Tuyên ngồi ở trong thiện phòng, nương theo chút ánh lửa vụn vặt ngồi đọc sách, đầu óc cũng cảm thấy yên tĩnh thoải mái hơn bao giờ hết.

Lương Trinh mò mẫm trong màn đêm đến, lúc vào cửa thân người còn mang theo từng luồng khí lạnh, Chúc Vân Tuyên thấy tiếng động bèn ngước mắt, sau đó dùng đôi mắt đầy vẻ bình tĩnh không chút nhấp nháy nhìn người kia cất tiếng hỏi: "Sao Chiêu vương lại tới đây?"

Bản thân Chúc Vân Tuyên cũng không hề có chút gì lo lắng việc mình sẽ bị Lương Trinh quấn quanh náo loạn suốt đêm, bởi cho dù đối phương có cả gan đến đâu, thì cũng sẽ không dám khinh thường nơi cửa phật làm chuyện xằng bậy.

Lương Trinh ngồi xổm ở cạnh chậu than sưởi ấm một hồi, đợi khi toàn thân ấm áp mới tiến đến trước mặt Chúc Vân Tuyên trò chuyện cùng hắn: "Bệ hạ đang đọc gì vậy?"

"Một chút kinh phật mà thôi."

Trong lòng Lương Trinh chợt thở dài, hắn là thật sự sợ việc Chúc Vân Tuyên sẽ càng ngày càng gò ép mình

lại, tròng lên bộ giáp quy định cứng nhắc, để rồi cuối cùng biến thành một người cứng nhắc cố chấp, thông thái rởm, giống như một bức tượng hoàng đế được mọi người dâng kính thờ cúng vậy.

"Hôm nay là sinh nhật bệ hạ, cho nên thần có chuẩn bị quà mừng cho ngài, tốt xấu gì cũng hy vọng ngài nể mặt mũi thần mà liếc mắt nhìn thử."

Chúc Vân Tuyên bèn dời tầm mắt từ trên sách nhìn qua tay Lương Trinh, trong bàn tay người kia hiện tại đang cầm một khối ngọc thạch ấm áp màu vàng. Lương Trinh thấy vậy liền nở nụ cười đưa cho Chúc Vân Tuyên: "Sờ một cái thử xem."

Chúc Vân Tuyên nghi hoặc nhận lấy ngọc thạch đặt vào trong lòng bàn tay, chỉ mới qua một vài giây ngắn ngủi liền cảm thấy được từng luồng khí ấm áp bắt đầu tỏa ra, Lương Trinh một bên lúc này cũng lên tiếng giải thích: "Khối ngọc này có chút đặc biệt ở chỗ đông ấm hạ mát, là một loại ngọc thạch cực kỳ quý hiếm, nếu bệ hạ thích thì cứ lấy đi."

Tâm trạng của Chúc Vân Tuyên thoáng có chút phức tạp, vào sinh nhật năm ngoái Lương Trinh cũng có đưa hắn một phần quà mừng, nói đó là nghiên mực quý của một vị đại nho thời tiền triều dùng qua, coi như sẵn tiện là quà mừng tuổi hai mươi, thế nhưng do lúc đó tiên đế bệnh nặng, thành ra ngay cả quan lễ hắn cũng không làm, toàn bộ hoàng cung khi đó cũng chỉ có mỗi Lương Trinh nhớ đến việc này, đáng tiếc là nghiên mực đặt trên bàn ở ngự thư phòng kia, đã bị hắn tiện tay quét xuống đất rớt bể mất trong một lần tức giận.

"Bệ hạ đang suy nghĩ gì vậy?" Thấy Chúc Vân Tuyên như người mất hồn, Lương Trinh bèn khẽ gọi đối phương một tiếng.

Chúc Vân Tuyên chợt hoàn hồn lại lạnh lùng đáp: "Món đồ này quả thực cực kỳ tốt, vậy thì cảm ơn Chiêu vương có lòng."

Lương Trinh chỉ khẽ cong cong khóe môi, khi đang định nói gì đó, thì tiếng chuông của ngôi miếu bất ngờ vang lên rồi từ từ vang vọng ra xa, cứ ngân mãi không dứt.

Cao An nhỏ giọng nhắc nhở Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, chúng ta phải tắt đèn rồi."

Đây là quy củ trong miếu, Chúc Vân Tuyên chỉ vô tình làm sai, khi nghe xong bèn gật gật đầu, tối nhìn Lương Trinh nói: "Chiêu vương cũng về đi."

Lương Trinh khẽ mỉm cười: "Bệ hạ nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai thần sẽ dẫn bệ hạ đi dạo chung quanh ngôi miếu này."

Chúc Vân Tuyên cảm giác được đêm nay mình đã ngủ một giấc rất ngon, mãi cho đến khi trời sáng tỏ mới tỉnh, nhưng sau khi dùng xong bữa sáng lại không thấy Lương Trinh đến, bèn tự mình bắt đầu đi dạo quanh miếu một vòng.

Nguyên Tế Tự được xây tựa lưng vào núi, chiếm trọn một đỉnh, nơi đây phong cảnh xinh đẹp hấp dẫn người, không những có sông còn có núi, vì lẽ đó cho nên có khi đám quan to quý nhân kia đến đây ở lại một hai ngày, cốt cũng là để ngắm cảnh, chỉ có những ngày này do hoàng đế tới làm pháp sự, thành ra miếu sẽ đóng cửa, không đón tiếp vị khách khứa nào.

Chúc Vân Tuyên leo lên đài cao, nơi đây có thể quan sát toàn cảnh ngôi miếu, vị hòa thượng dẫn đường cho hắn cũng là một người lanh lợi, hiện tại đang hết sức lưu loát rành mạch giới thiệu qua từng bảo điện trong ngôi miếu này, sau đó còn kể về các lịch sử cùng điển cổ của lầu các. Chúc Vân Tuyên vừa thưởng thức khối ngọc thạch Lương Trinh đưa hôm qua vừa đảo tầm mắt qua nhìn từng nơi, dường như đang tập trung nghe đến là chăm chú.

Chỉ chốc lát sau, Cao An ở sau lưng đột nhiên tiến lên một bước, nhỏ giọng nhắc nhở Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, Chiêu vương ở bên kia."

Chúc Vân Tuyên nhìn theo hướng Cao An nói, quả nhiên nhìn thấy Lương Trinh đang ngồi ở dưới lương đình cùng lão trụ trì cao tuổi có gương mặt hiền từ chơi cờ.

Chúc Vân Tuyên khẽ nheo mắt lại nhìn một hồi, khi ván cờ kết thúc, Lương Trinh cũng bất ngờ đứng dậy đi về phía hắn.

Vừa đến gần, đối phương liền nở nụ cười nói với hắn: "Sáng sớm do thấy bệ hạ còn chưa tỉnh, cho nên không dám quấy rầy bệ hạ mới đến đây chơi vài ván cờ với lão trụ trì, không ngờ hiện tại bệ hạ đã tỉnh còn có hứng thú đi dạo vườn nữa."

Chúc Vân Tuyên cũng hững hờ gật đầu có lệ, Lương Trinh kêu vị hoàng thượng dẫn đường quay về, sau đó ra lệnh thị vệ tùy tùng đi sau mình hơn mười bước, cuối cùng mới tiếp tục dẫn Chúc Vân Tuyên tiến lên trước đi dạo.

Khi nghe Lương Trinh kể về những chuyện trong ngôi miếu này, Chúc Vân Tuyên như cảm giác được đối phương không hề thua kém vị hòa thượng kia chút nào, bèn tò mò thuận miệng hỏi: "Dường như Chiêu vương có vẻ đặc biệt am hiểu nơi này, ngươi cũng có vẻ khá thân với lão trụ trì kia nhỉ?"

Lương Trinh cũng không định giấu giếm gì, Chúc Vân Tuyên hỏi sao thì liền đáp nấy: "Đúng thực là đã quen biết lâu rồi, lúc thần tám tuổi có theo tổ mẫu trong nhà đến đây dâng hương, chính là khi đó quen biết lão trụ trì, sau cũng là do lão nói cho thần biết rằng, năm đó, cha thần cũng chính là ở chỗ này sinh thần ra."

Chúc Vân Tuyên ngây người, có vẻ như hắn hoàn toàn không hề nghĩ tới mình sẽ nhận được một đáp án như vậy. Đối với thân thế thật sự của Lương Trinh mà nói, kỳ thực hắn vẫn có rất nhiều suy đoán, cộng thêm từ trong những câu nói của đối phương chắp vá ra một ít thông tin, manh mối, rồi đến việc đã từng kiểm chứng qua việc lúc tiên đế còn trẻ, bên người phụ hoàng mình quả thật có một thư đồng xuất thân từ phủ An Nhạc hầu, chỉ có điều hắn có nghĩ sao cũng không ra, nếu như cha đẻ Lương Trinh căn bản đường đường là công tử ở hầu phủ, tiên đế cũng thật tâm yêu thích ông ta, vậy thì chuyện sắc phong nam phi cũng không phải là không thể được, vậy thì cớ sao phải khiến Lương Trinh lưu lạc biến thành con riêng, lâm vào cảnh phụ tử chia lìa mười mấy năm trời chứ?

Từ khi Đại Diễn khai quốc đến nay đã hơn hai trăm năm, tuy rằng từ đó đến nay chỉ có duy nhất một nam hoàng hậu, thế nhưng trong sáu, bảy vị hoàng đế ở những triều đại sau dường như trong hậu cung người nào cũng đều có nam nhân, địa vị cao thấp khác nhau, cũng có những nam thế từng sinh con dòng dõi, duy chỉ có một mình Chiêu Dương đế là ngoại lệ, mười mấy năm đầu sủng hạnh Hạ quý phi, đến tuổi già lại độc sủng Thần quý phi, còn Tạ hoàng hậu thì vẫn luôn giữ lễ đãi rất nhiều, sau khi Tạ hoàng hậu tạ thế, nhiều năm qua, ở Phượng Nghi cung đều giữ nguyên bài vị thờ phụng nàng, mãi cho đến khi thái tử bị phế, khiến cho hoàng đế cũng nản lòng thoái chí mà đem đi.

Tất cả mọi người đều cho rằng, Chiêu Dương đế cũng màng đến nam sắc, thế nhưng cuối cùng, người con riêng gã ta tốn hết bao nhiêu công sức bảo vệ, lại chính là được một nam nhân sinh ra.

Thấy Chúc Vân Tuyên muốn nói gì đó lại thôi, Lương Trinh chỉ cần nhìn qua một lúc liền đoán được trong lòng đối phương suy nghĩ gì, bên khóe môi giờ đây cũng giương lên một độ cong nhàn nhạt, nhưng trong ánh mắt lại không giấu được sự trào phúng cùng mờ ám: "Tiên đế là con trai nuôi của Khánh Huệ hoàng hậu, gã vì ngôi vị hoàng đế tuân theo mẫu huấn, thế nên khi đó cùng một lúc cưới nhi nữ của Tạ thị quyền thế ngập trời cùng Hạ thị, sau phong một hậu một phi, sau khi lên ngôi dường như vẫn chưa vừa lòng, mà tiếp tục nổi lòng tham nhét luôn cha ta vào hậu cung, Khánh Huệ thái hậu không đồng ý chuyện này, cho nên lặng thầm đưa cha ta vào trong miếu này, khi đó cha ta đã có thai, tiếp đó…"

Lương Trinh nói tới không biết đâu là thật đâu là giả, Chúc Vân Tuyên nghe mà căng thẳng không thôi, trong lòng luôn lo sợ đến việc thứ Lương Trinh nói chưa chắc là thứ hắn muốn nghe đến, sau liền nghe Lương Trinh cười cười: "Sau khi cha ta sinh ta ra chưa được bao lâu thị bị người phát hiện, có kẻ do lo lắng con trai của ông ấy sẽ uy hiếp đến vị trí thái tử, bèn quyết tâm bắt ép cha ta đến đường cùng, khiến ông ấy chỉ còn nước nhảy xuống từ vách núi phía sau ngọn núi này, kết cục chịu cảnh tan xương nát thịt, còn ta thì được lão trụ trì cứu, một khoảng thời gian sau bị trả về phủ An Nhạc phủ trở thành con trai thế tử của phu nhân An Nhạc hầu."

Chúc Vân Tuyên không tự chủ được mà nắm chặt ngọc thạch trong tay: "Uy hiếp.. vị trí thái tử?"

Lương Trinh chợt nhìn sang đối phương, bên khóe miệng đột nhiên cong ra một nụ cười quái đản không sao nói rõ được: "Tạ quốc công Tạ Sùng Minh là cữu cữu ruột của bệ hạ đúng không?"

Vừa nói xong, ngọc thạch cũng bất ngờ lăn xuống đất, Chúc Vân Tuyên ngơ ngác nhìn Lương Trinh, khóe môi run run, hồi lâu vẫn không nói ra được gì.

Lương Trinh khom người nhặt ngọc thạch lên, ngọc thạch không may bị đập trúng một tảng đá cứng, cho dù chưa nát tan, thế nhưng mặt ngoài bóng bẩy lúc này đã xuất hiện thêm một vết nứt dài.

Hắn nhét ngọc thạch về cho Chúc Vân Tuyên, tựa như không mấy quan tâm đến: "Vị Tạ quốc công kia bây giờ đã chết không còn sót lại chút cặn nào, cũng coi như có tội phải trả rồi."

Đúng thật là vậy, năm đó Tạ gia vênh váo hung hăng vì bảo đảm cho vị trí thái tử mà đi bức chết người khác, cuối cùng không những hại chết thái tử mà còn ép mình còn đường chết, quả nhiên là báo ứng.

Trong đầu Chúc Vân Tuyên thoáng chốc tuôn ra rất nhiều chuyện, hắn bỗng nhiên hiểu được vì sao khi huynh trưởng có chuyện, rồi Lương Trinh xuất hiện, tiên đế lại bỏ đi bài vị mẫu hậu ở Phượng Nghi cung, cũng như hiểu được vì sao phụ hoàng vốn biết rõ huynh trưởng bị oan cũng không cho huynh ấy trở về, đây không chỉ là lót đường cho Lương Trinh, mà còn là trả thù cho Tạ gia, Mặc dù huynh trưởng và hắn đều là con trai ruột của tiên đế, thế nhưng trên người bọn họ lại chảy dòng máu nhà họ Tạ, chính là kẻ thù đã hại chết người yêu chân chính của tiên đế.

".. Vậy những chuyện ngươi làm với ta, cũng là vì.. trả thù sao?"

19. Chương 19: Là Thắng, Hay Thua?

Mỗi khi Chúc Vân Tuyên quên đi thân phận hoàng đế mà tự xưng là "ta", đều là những lúc tâm trạng của hắn đang sa sút đến cực độ. Lương Trinh nghe xong câu nói kia, chỉ mỉm cười không đáp lại gì, rồi cứ thế mà tiếp tục dẫn đối phương đi về phía trước. Trong lúc vô tình, bọn họ chợt dạo bước đến phía sau núi, hiện tại dừng lại trước một khe suối chảy róc rách.

Điều đặc biệt ở dòng suối này có lẽ chính là trong khí trời lạnh rét căm căm của ngày đông, mà nước phía dưới vẫn chưa kết băng, đúng thật là tuyệt cảnh hiếm thấy.

Lương Trinh ngồi xổm xuống vốc lên một ngụm nước hớp uống, sau đó ra hiệu với Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ có muốn thử một chút hay không?"

Trong thâm tâm Chúc Vân Tuyên giờ đang vẫn còn rối bời không thôi, dường như hắn vẫn chưa nghe thấy ai kia gọi mình. Lương Trinh thấy vậy bèn vốc một ngụm nước lên đưa đến bên môi Chúc Vân Tuyên, khiến cho đối phương thoáng chốc bị làm cho bất ngờ, khi lấy lại tinh thần chỉ kịp theo bản năng hớp lấy nước trong tay Lương Trinh đưa tới.

Nước suối ngòn ngọt lành lạnh, khi uống ở những ngày đông như thế này quả thực không gì sánh bằng.

Lương Trinh vẫn đang suy nghĩ tới xúc cảm mềm mại mà ban nãy đôi môi Chúc Vân Tuyên trong lúc lơ đãng vô tình chạm vào tay mình, ý cười trong mắt như thêm nồng đậm: "Uống ngon không?"

Chúc Vân Tuyên gật gật đầu: "Vì sao nước nơi đây chưa kết băng?"

"Dưới chân núi này có một lỗ hỏng từ ôn tuyền, do khe suối này chảy xuống đó, hơi nóng bốc lên, cho nên thượng du con suối cũng vì thế mà không kết thành băng."

Thì ra là như vậy, Chúc Vân Tuyên thầm nghĩ vạn vật trên thế gian này quả thực thần kỳ. Lương Trinh bỗng nhiên tiến lại gần vào nháy mắt với hắn một cái, sau đó trầm giọng nở nụ cười hỏi hắn: "Bệ hạ có muốn đến ôn tuyền không?"

Chúc Vân Tuyên đụng trúng ánh mắt ám muội của người kia, trong nháy mắt liền hiểu ra được đối phương có ý gì, bèn hơi tỏ ra tức giận mà nói: "Nơi này là cửa phật thanh tịnh, sao ngươi có thể…"

"Dưới chân núi cũng không thuộc phạm vi của Nguyên Tế Tự, thần cũng có xây một trang tử ở nơi đó, nếu như bệ hạ bằng lòng, có thể cho thần chút mặt mũi đến đó xem thử một chút không?"

Chúc Vân Tuyên cười giễu: "Chiêu vương quả nhiên thật biết hưởng thụ."

Lương Trinh cười châm biếm đáp trả: "Cũng là nhờ phúc của bệ hạ."

Vì thời gian vẫn còn sớm, cho nên bọn họ tiếp tục loanh quanh mấy chỗ cũ trong khu rừng ở phía sau núi, có lẽ là nhờ ôn tuyền kia, thành ra cả tòa núi rừng này cũng không thấy có chút tuyết đọng nào. Quả thực không ai ngờ đến được, ở trong khí trời này còn có thể được chiêm ngưỡng những sắc xanh biêng biếc, thỉnh thoảng còn nhìn thấy những vị hòa thượng cõng trên vai chiếc gùi lên núi hái đông y thảo dược cũng như tốp hòa thượng trai tráng đến cạnh dòng suối nấu nước. Tất cả những con người sự vật trên hòa vào nhau thêu dệt nên một bức tranh phong cảnh nhàn nhã yên bình.

Trong lúc vô tình, bọn họ đi đến một vách núi, lúc này chỉ thấy Lương Trinh đột nhiên ngừng bước lại, rồi lơ đãng nhìn xa xăm ra dãy núi mờ mờ ảo ảo giữa làn khói sương kia. Chúc Vân Tuyên thấy đối phương mất hồn, nhịp tim cũng bất ngờ đập dồn dập theo, một lúc sau liền hiểu ra được nơi này chính là nơi cha Lương Trinh bị bức ép nhảy xuống mà đối phương từng nói đến.

"Khi ta vừa mới chào đời đã không còn cha, chỉ biết nghe người khác kể lại mường tượng xem dáng dấp hay tính tình ông ấy ra sao, cảm xúc mà ta dành cho ông ấy cũng không sâu đậm bao nhiêu. Lão trụ trì luôn khuyên nhủ ta, nói rằng cha ta không hy vọng ta sẽ báo thù, nhưng đối với ta mà nói, so với chuyện báo thù, thì ta luôn nghĩ nếu như cha ta không chết, thì khi còn bé ta sẽ không phải gặp qua nhiều khổ đau bất hạnh như vậy, vì lẽ đó cho nên ta chỉ nghĩ là thực sự muốn trả thù cho mình mà thôi."

Lương Trinh trầm giọng thì thầm, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hiếm thấy, còn trong đôi mắt chứa đựng sự cay đắng khó mà diễn tả bằng lời.

Chúc Vân Tuyên nhất thời không nói gì, vào thời khắc này lại nghe Lương tiếp tục lên tiếng: "Nhưng oan có đầu nợ có chủ, ngươi không liên quan đến chuyện này, cho nên người ta muốn trả thù tất nhiên cũng không phải là ngươi."

Chúc Vân Tuyên hơi run, ánh mắt cũng chợt nhấp nháy, nhưng cuối cùng vẫn quyết định im lặng, kỳ thực là do hắn không biết nên nói gì cho phải, chẳng lẽ giờ phải đi cảm ơn Lương Trinh không trả thù mình hay sao?

"Còn Lương gia?"

"Lương gia à" Sắc mặt Lương Trinh chợt tối sầm lại, Chiêu Dương đế băng hà, hắn căn bản là có thể tung một đòn mượn cớ Thần quý phi hạ độc đánh sụp cả Lương gia, thế nhưng nếu như tội tru di cửu tộc đổ

xuống đầu, thì hắn không dám chắc mình có bị dính dáng vào hay không, rất có thể Chúc Vân Tuyên sẽ nhân cơ hội đó mà gây khó dễ cho hắn, về chuyện này ai mà dám nói chính xác được, dù sao vị bệ hạ này từ xưa đến nay vẫn luôn muốn hắn chết quách đi.

Trầm mặc hết một lúc, sau Lương Trinh quay đầu sang, trong con ngươi khôi phục lại ý cười cợt nhả thường ngày: "Bệ hạ có muốn cùng thần đến trang tử không? Buổi trưa thần mở tiệc chiêu đãi bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên không tỏ rõ ý kiến, Lương Trinh thấy vậy chỉ nở nụ cười, liền cho là ai kia chấp nhận rồi.

Trang tử suối nước nóng của Lương Trinh nằm ngay dưới chân núi phía sau núi của Nguyên Tế Tự, nơi đó là một tòa sơn trang tráng lệ mọc lên một mình một cõi, được nguồn ôn tuyền kia bao quanh.

Bọn họ vừa mới đi vào, trên trời đúng lúc này cũng rơi xuống những bông hoa tuyết. Lương Trinh một bên cởi y phục nới thắt lưng ra, một bên cười nói với Chúc Vân Tuyên: "Tắm ôn tuyền vào lúc tuyết rơi là hưởng thụ nhất, nếu như có một một chung rượu nóng thì quả là cực lạc nhân gian."

Vẻ mặt Chúc Vân Tuyên vẫn đơ ra không chút cảm xúc nào, hắn đương nhiên biết Lương Trinh dẫn mình tới đây là đang ôm ấp tâm tư gì, thế nên cần chi phải nói thêm nhiều lời nữa.

Dòng nước nóng ấm áp đang bốc hơi nóng bừng bừng, Chúc Vân Tuyên ngồi vào trong hồ, cả người trong phút chốc cũng dần thanh tĩnh lại. Lương Trinh đi vào, rồi ôm lấy người kia từ phía sau xoa bóp vai cho hắn, Chúc Vân Tuyên thấy vậy cũng nhắm mắt lại ngồi yên, mặc cho tên kia muốn làm gì thì làm.

Có lẽ là vì Chúc Vân Tuyên thả lòng đến cực kỳ khoan khoái, cho nên chẳng bao lâu sau liền tựa vào lồng ngực Lương Trinh ngủ quên mất. Lương Trinh nhìn người trong lòng mình không khỏi có chút buồn cười, vị tiểu hoàng đế này cứ luôn miệng bảo đề phòng, thế nhưng những lúc như thế này dường như luôn đặc biệt ỷ lại hắn, trong hoàn cảnh không mảnh vải che thân cũng có thể tựa vào hắn ngủ ngon đến như vậy, quả đúng là…

Lương Trinh cũng không dám thật sự để đối phương ngủ say, bèn cố ý vuốt ve lên phần eo mông mẫn cảm trêu hắn. Chúc Vân Tuyên bị ngắt đến mấy lần, cuối cùng cũng bị làm phiền đến mức không nhịn được mà duỗi tay đập tới, Lương Trinh thuận thế bắt được cánh tay, khẽ lên tiếng: ""Đừng nhúc nhích."

Chúc Vân Tuyên vẫn chưa chịu mở mắt ra, thế nhưng khi nhỏ giọng lầm bầm cũng nghe được trong đó chứa đựng ý tứ trào phúng không chút khách khí nào: "Giữa ban này ban ngày, Chiêu vương quả là biết chọn thời điểm."

Lương Trinh ôm lấy Chúc Vân Tuyên, vừa cười vừa liên tục hôn lên gò má dò hỏi: "Bệ hạ muốn không?"

Chúc Vân Tuyên không thèm để ý tới hắn, Lương Trinh thấy vậy lại tiếp tục nắm cằm hắn xoay qua, dự định là muốn hôn lên đôi môi không nói ra được chút lời hay kia, thế nhưng bất ngờ lại bị Chúc Vân Tuyên cắn trả.

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại, nụ cười càng thêm phần sung sướng. Chúc Vân Tuyên từ xưa đến nay chính là người như vậy, rất thích cắn hắn, tính tình khó thuần phục cứ như một chú báo con vậy, à mà không.. Hắn như vậy quá lắm cũng chỉ tính là chú mèo con mà thôi.

Trên bờ lúc này cũng được đặt một khay rượu nóng vừa mới được hâm nóng đưa vào, những người hạ nhân hầu hạ sớm đã bị Lương Trinh lệnh cho lui ra ngoài. Lương Trinh duỗi tay vớ lại chung rượu nóng rót một ngụm vào miệng mình, sau đó xoay qua đặt lên môi Chúc Vân Tuyên lần nữa.

Dòng rượu ngon nóng bỏng bắt đầu đưa đẩy dây dưa triền miên qua môi lữa của hai người, vào giờ khắc này đây, đã không còn phân rõ là nước bọt của ai, cả hai cứ vờn qua vờn lại hôn nhau suốt một hồi lâu như thế, đồng thời cũng nuốt hết rượu vào trong bụng. Chúc Vân Tuyên dần dần chuyển qua thành tư thế dạng chân đối mặt ngồi trên đùi Lương Trinh, một bên ôm lấy tấm lưng của đối phương, một bên tiếp nhận nụ hôn sâu kia.

Mãi đến khi cả hai như không thở được nữa, Lương Trinh mới chịu thả ra, gương mặt Chúc Vân Tuyên trong làn hơi nóng bốc hơi giờ đây dường như mỗi lúc một đỏ bừng bừng, đôi mắt đẹp đẽ dập dờn sóng nước kia như càng tô vẽ khiến cho mặt mày giống hệt như đang phát tình, thế nhưng trong thâm tâm Lương Trinh hiểu được, những thứ này đều chỉ là ảo giác của hắn mà thôi.

Thoáng chốc, bầu rượu đã bị người tới ta lui dây dưa đưa đẩy cứ như vậy mà uống đến cạn. Khi ngụm cuối cùng rót vào bụng, môi lưỡi tách ra, cả hai lại trao nhau thêm mấy nụ hôn nhẹ phớt qua, Chúc Vân Tuyên hiện tại mặt đã đỏ đến không sao tả được, ý thức dường như cũng chẳng còn minh mẫn, thành ra không biết gì mà truy đuổi ngược lại khát cầu hôn Lương Trinh.

Lương Trinh cười nhẹ một cái, ôm đối phương trở mình qua đặt người trên vách tường tiếp tục hôn môi say sưa.

Chỉ chốc lát sáu, chỗ nước nóng hai người quấn quýt bên nhau bắt đầu vấy ra bên ngoài. Chúc Vân Tuyên ngồi ở trên người Lương Trinh liên tục đong đưa theo những hành động của đối phương, đồng thời cảm nhận thứ xúc cảm khi bị dòng suối ấm áp cùng "thứ đồ tốt" chen vào nơi xấu hổ kia, lý trí của hắn giờ đây cũng như bị thổi bay sạch sành sanh, nước mắt nước bọt không ngừng chảy xuống, đôi môi khẽ nhếch lên chỉ bật ra những tiếng rên tỉ thở dốc khàn khàn, không hề nói ra bất cứ lời dư thừa nào.

Bữa cơm kia mãi cho đến giờ mùi mới được ăn, Chúc Vân Tuyên bị hành hạ tàn bạo một trận thành ra không còn hứng thú ăn gì. Lương Trinh đã gọi người chuẩn bị một bàn phong phú đồ ăn, thế nhưng hắn chỉ ăn vài miếng liền đặt đũa xuống, rồi nằm lên giường.

— *giờ mùi: tầm trong khoảng từ một giờ chiều đến ba giờ chiều*

Khi tỉnh lại đã đến giờ thân khắc thứ tư, Lương Trinh lúc này đang tựa vào giường một mình chơi cờ, thấy Chúc Vân Tuyên tỉnh liền xoay người lại nhìn nhìn lên tiếng cười nói: "Bệ hạ muốn chơi cờ hay là đi cưỡi ngựa?"

— *gần bốn giờ chiều.*

“Cưỡi ngựa?”

“Đúng vậy, phía sau trang tử có một sân cưỡi ngựa, bệ hạ muốn đi nhìn thử không?”

Sân cưỡi ngựa nằm ở phía sau trang tử cách đây không xa lắm, nơi đó là một vùng đồng cỏ thiên nhiên bao la, bên trong nuôi thả hàng trăm loại ngựa quý hiếm, có con Lương Trinh tự mình vơ vét, có con được người khác hiếu kính tặng cho.

Sân cưỡi ngựa ở trang tử Lương Trinh trong những ngày đông không hề hiện ra vẻ quạnh quẽ không chút sức sống như ở những nơi khác, mà có thể nhìn thấy một màu xanh biêng biếc trải dài khắp nơi, những chú ngựa to khỏe thì đang mài móng phi bay trên đồng cỏ. Thấy Chúc Vân Tuyên dường như rất có hứng thú, Lương Trinh bèn cười nói cho hắn nghe: “Đa số những con người ở đây đều được đem từ quan ngoại về, tính tình khá là hoang dã, nếu như bệ hạ thích con nào thì cứ việc chọn, đợi đến khi thần đưa nó đi thuần hóa xong sẽ dâng tới cho bệ hạ.”

Chúc Vân Tuyên không tỏ rõ ý kiến, mà chỉ nhìn lướt qua rồi lên tiếng: “Đấu một trận đi.”

“Được thôi, ” Lương Trinh thoải mái chấp thuận, “Người thắng được gì?”

“Nếu như ngươi thắng, thì ngươi muốn gì cứ tùy ý mở miệng nói.”

Lương Trinh tiếp lời: “Còn nếu như bệ hạ thắng, thần sẽ đem con ngựa của thần tặng lại cho bệ hạ.”

Vật cưỡi của Lương Trinh là do tiên đế ban cho hắn, con ngựa này vốn là một hãn huyết bảo mã của một người Bắc Di tiến cống cho, nhìn qua vô cùng cao to uy mảnh, hơn nữa còn có một bộ lông màu vàng lấp lánh tỏa sáng đến là xinh đẹp. Lúc trước khi con ngựa này vừa mới được đưa vào cung, Chiêu Dương đế cảm thấy trong lòng ưng ý vui sướng không thôi, Chúc Vân Tuyên cũng thèm thuồng khao khát, kế đó qua chừng vài ngày sau hoàng đế liền bất ngờ ban con ngựa kia cho Lương Trinh, khiến cho mọi người bao gồm cả Chúc Vân Tuyên chỉ có thể đỏ mặt ghen tỵ.

Khóe miệng Chúc Vân Tuyên bất chợt hơi mím lại, dường như đã chấp thuận yêu cầu đề ra. Hắn chọn lấy một con hắc mã có vóc dáng nhìn qua trông hết sức mạnh mẽ, rồi nhanh chóng xoay người lên ngựa: “Bắt đầu đi.”

Lương Trinh cũng cười cười, đợi Chúc Vân Tuyên phóng ngựa bay nhanh rời khỏi điểm xuất phát, cũng bắt đầu vung roi ngựa lên, giục ngựa đuổi theo.

Hai bóng dáng một vàng một đen thay phiên nhau vụt lên, đón lấy những tia nắng còn sót lại của trời chiều mà đi trên đồng cỏ bao la bát ngát.

Tiếng gió gào thét bên tai, hòa cùng tiếng ken két của móng người cuốn đi những lớp tuyết hất bay lên trời. Chúc Vân Tuyên bỗng nhiên nhắm mắt lại, thời khắc này, dường như trong trời đất chỉ còn sót lại

duy nhất bóng người của ai kia đang cùng hắn sóng vai.

Đến cuối cùng cả hai gần như là ngừng lại cùng lúc nhau. Chúc Vân Tuyên kéo căng dây cương trong tay, Lương Trinh thấy vậy nhướng mày cười cười: "Bệ hạ, đây coi như không thể phân rõ thắng thua đúng không nhỉ?"

Chúc Vân Tuyên cố gắng đè xuống chút cảm xúc không mấy cam lòng của mình xuống, rồi hững hờ gật đầu: "Chiêu vương rất giỏi."

"Bệ hạ còn giỏi hơn."

Chúc Vân Tuyên không để ý đến hắn nữa, mà bắt đầu thơ thẩn hồn mây nhìn ra phía trời chiều xa xa nhuộm đỏ như máu kia. Lương Trinh lúc này đột nhiên tung người nhảy lên, rồi dạng chân đáp xuống ngồi sau Chúc Vân Tuyên, sau đó nắm lấy eo người kia nghiêng đầu cười hỏi: "Bệ hạ đang suy nghĩ gì vậy?"

"… Không nghĩ gì cả."

"Bệ hạ muốn con thần mã kia sao? Vậy thì cứ nói thẳng, thần đưa cho bệ hạ là được."

"Không cần, trẫm không muốn cướp đoạt người yêu của ngươi."

Lương Trinh chẳng xem là vấn đề to tát gì: "Một con ngựa mà thôi, có gì mà yêu hay không yêu, nếu bệ hạ thích cứ lấy."

Chúc Vân Tuyên im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn từ chối: "Trẫm không thắng, ngươi cũng không thua, cho nên trẫm không cần."

Chậc chậc, Lương Trinh thầm nghĩ, vị tiểu hoàng đế này quan tâm đến chuyện thắng thua với hắn như vậy, thì phải làm sao cho phải đây…

20. Chương 20: Đố Kỵ Ngập Trời

Chớp mắt cái đã đến cuối năm, một năm quốc tang rốt cuộc cũng xem như hoàn toàn trôi qua, chốn kinh thành quạnh quẽ tiêu điều kia lại được khôi phục về lại sự phồn hoa náo nhiệt vốn có, khắp nơi ca múa mừng cảnh thái bình, những địa phương xa hoa đồi trụy mở cửa kinh doanh lại, mấy gã quan to cùng quý tộc vì quốc tang nhịn đến héo úa, nay bắt đầu ăn chơi tận tình hưởng lạc, còn về trong hoàng thành, thì lại tất bật cho một đại sự khác, chính là chuẩn bị lễ mừng tết nguyên đán.

Theo như thông lệ thường, thì cái tết nguyên đán đầu tiên sau khi kết thúc kỳ quốc tang thường được tổ

chức linh đình không chút kiêng dè dày, các phiên vương đất phong cùng nước chư hầu biên cảnh đều sẽ phái người tiến cống quà mừng đến Đại Diễn, năm nay vì để chào đón tân quân, mà hầu như các nước đều có mặt.

Vào ngày nguyên đán hôm ấy, hoàng đế ngồi trên ngai vàng ở Phụng Thiên Điện tiếp nhận quà lễ của của các văn võ bá quan cùng sứ thần ở các phiên bang, sau đó cũng ban thưởng cho những người có công trong năm qua. Chúc Vân Tuyên ngồi ngay ngắn trên long ân, bộ dáng hiện tại của hắn ngày càng có khí chất khí chất uy nghiêm của một vị đế vương, chí ít là trên mặt thoạt nhìn như vậy. Hắn chậm rãi đảo ánh mắt nhìn lướt qua đám người, rồi sau đó vẫn dửng dưng không chút biến sắc ghi nhớ từng gương mặt xa lạ phía dưới.

Đợi đến khi trời chập tối, hắn còn phải tổ chức buổi yến tiệc trong điện, chiêu đãi chúng quần thần, nhằm thể hiện sự yêu thương tới khắp triều.

Suốt một ngày hôm nay Chúc Vân Tuyên bận bịu tất bật đến độ chân không chạm đất, mãi đến lúc trước khi yến hội bắt đầu rốt cuộc mới có thời gian nghỉ lấy hơi. Khi Lương Trinh vào cửa, Chúc Vân Tuyên đang được một thái giám hầu hạ thay y phục, đối phương giờ đây khoác lên một thân đỏ thẫm, như càng tôn lên vẻ đẹp đẽ cho gương mặt vốn đã xuất chúng kia.

Lương Trinh dừng bước, sau đó ngưng lại đứng ở một bên híp mắt nhìn đối phương hồi lâu, đồng thời thầm nghĩ, vị tiểu hoàng đế này khi ở trong mắt người ngoài đều là dáng vẻ thần thánh cao siêu không thể xâm phạm, còn ở trong mắt hắn, thì chỉ có duy nhất cơ thể trắng nõn mềm mại đẹp đẽ dưới lớp y phục kia.

Chúc Vân Tuyên cũng không biết Lương Trinh đang suy nghĩ gì, chỉ thuận miệng hỏi: "Vì sao sáng nay trong đám người đến bái lạy lại có người phiên bang mũi cao mắt sâu vậy?"

Bản thân Chúc Vân Tuyên vốn đang định kêu người lễ bộ đến hỏi, thế nhưng hắn bận rộn cả ngày hôm nay không có chút thời gian rảnh nào, vào lúc này khi trông thấy Lương Trinh mới nhớ tới việc này. Dù sao tay mắt Lương Trinh cũng có ở khắp nơi, hỏi lễ bộ thì chi bằng hỏi hắn thì hơn, có khi lại hỏi ra được thêm chuyện mà bản thân không biết.

Lương Trinh nghe xong, quả nhiên nở nụ cười trả lời hắn: "Những người kia đều là người phiên bang đến từ đại lục phía tây, bọn họ chiếm cứ rất nhiều quốc gia Nam Dương làm thuộc địa, lần này đi một chuyến đến Đại Diễn là vì muốn khẩn cầu bệ hạ cho hai nước thông thương."

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Vì sao lễ bộ lại không bẩm báo việc này cho trẫm biết?"

"Do bọn người kia mới đến đây hai ngày trước,thanh ra lễ bộ chưa kịp trình chuyện thưa lên. Có điều vị Nghiêm các lão đúng thật là người có bản lĩnh, gã ta vậy mà cũng có thể thuyết phục khiến cho những kẻ phiên bang kiêu căng tự mãn kia chịu cúi đầu bái kiến bệ ha, bệ hạ đúng là có được một người nhạc phụ tốt."

— *nhạc phụ: bố vợ*

Tuy Nghiêm Sĩ Học đã tiến vào nội các, thế nhưng gã vẫn kiêm nhiệm vị trí lễ bộ thượng thư. Như Lương Trinh nói, Nghiêm Sĩ Học đúng thật là một người tài, chỉ có điều mỗi lần Lương Trinh nhắc đến đều dùng giọng điệu hơi chút cợt nhả, khiến cho Chúc Vân Tuyên nghe vào tai đều đặc biệt cảm thấy không thoải mái.

"Việc này chờ lễ bộ báo lên, sau đó cứ để cho hộ bộ cùng bên nội các quyết định là được." Chúc Vân Tuyên hời hợt kết thúc đề tài này.

Lương Trinh chỉ mỉm cười, không nói thêm cái gì nữa.

Giờ dậu, Chúc Vân Tuyên đến điện long ân ban thưởng rượu cho chúng quần thần, quốc yến chính thức bắt đầu.

Ăn uống linh đình, ca múa đông vui, trong điện long ân giờ khác này cực kỳ náo nhiệt. Chúc Vân Tuyên hiện tại có uống hơi nhiều, do đám người từ vương công huân quý, văn võ đại thần đến sứ giả ngoại bang cứ luân phiên nhau kính rượu, hắn chỉ có thể rót từng chung rượu một đổ vào trong bụng. Lương Trinh ngồi ở phía dưới nhìn lên, thấy Chúc Vân Tuyên như vậy không khỏi thở dài, vị tiểu hoàng đế này hiện tại không hiểu sao lại thành thật đến vậy, bao nhiêu dáng vẻ thông minh lém lỉnh khi xưa đều biến mất sạch, bây giờ càng ngày càng có bộ dạng khí chất của một hoàng đế nghiêm nghị quy củ.

Ngoại trừ kính hoàng đế, đám chúng thần trong lúc này cụng chén cạn ly thân mật lời ngon tiếng ngọt tâng bốc nhau, bên cạnh Nghiêm Sĩ Học giờ đây cũng có một tốp người bu quanh, bởi tất cả mọi người có ai mà không biết hiện tại vị này chính là nhân vật trọng lượng nặng nhất bên cạnh hoàng đế, không nịnh bợ gã thì nịnh bợ ai. Lương Trinh đảo mắt nhìn lướt qua gã, trong mắt có chút buồn bã ảm đạm, đúng lúc đó bất chợt nghe người bên cạnh thấp giọng rù rì rủ rỉ về cái người Nghiêm các lão này.

"Nghiêm các lão bây giờ đúng là tiền đồ sáng lạn, trước tiên khoan hẵn bàn đến việc quốc hội hôm nay là do gã tự tay xử lý, ta nghe nói chủ khảo hội thi tháng sau cũng lại là gã, đây chính là nhóm khoa tiến sĩ đầu tiên từ sau khi bệ hạ đăng cơ, sau này tất cả bọn họ đều là môn sinh của lão, quả nhiên là khiến cho người ta ghen tỵ không thôi mà."

Người khác cũng không cam lòng chen vào tiếp lời: "Đúng vậy đó, tính ra vẫn là do số gã ta may thôi, lúc trước tiên đế có chỉ hôn nhi nữ gã cho bệ hạ, ta nghe nói lễ bộ hiện tại đã bắt tay vào chuẩn bị đại hôn của bệ hạ, nói không chừng qua dăm ba tháng nữa, chúng ta có thể sẽ thay đổi xưng hô gọi gã là quốc trượng đại nhân."

"Nhanh như vậy? Ngẫm lại cũng đúng… Dù gì bệ hạ cũng vừa qua hai mươi, mà hậu cung vẫn chưa có bóng người nào."

"Đúng vậy, người được gả chính là nhi nữ của Nghiêm Sĩ Học, lễ cưới cũng là do gã làm, đến lúc đó không biết gã ta định tổ chức khoa trương kiêu căng đến cỡ nào, chúng ta chỉ có thể đỏ mắt ganh tỵ… Mà nói tới mới nhớ, chẳng phải nhà Trương lão đệ cũng có một cô nương đang tuổi lớn đẹp như hoa như ngọc sao? Nếu không làm được chính cung nương nương, thì làm phi tần vẫn tốt mà nhỉ?"

“Thôi thôi cho xin, đừng có mà quy chụp bản quan thành kẻ vì tiền đồ vinh hoa phú quý mà bán nhi nữ vậy chứ, ngươi thật sự tưởng là có thể sống được yên ổn trong chốn thâm cung kia sao…”

Hai người đang trò chuyện kia dường như đã uống say mèm, thành ra cứ người tới ta lui không chút giữ mồm giữ miệng, khi nói đến lúc sau thì cũng ý thức được bản thân không nên nói nữa, bèn ngậm miệng lại dời đi đề tài khác. Lương Trinh lúc này chợt ngẩng đầu ngước mắt nhìn về phía Chúc Vân Tuyên đang trò chuyện thân thiết với Nghiêm Sĩ Học, ánh mắt dần trở nên tối sầm lại, song cũng từ từ siết chặt chén rượu trong tay.

Rượu qua ba vòng, một đợt ca vũ mới cũng được bắt đầu, những cô nàng tha thiết yêu kiều có thân hình nóng bỏng ma mị đến động lòng người bước ra. Vòng ngực nảy nở lộ ra của các nàng đều được xăm một đóa hoa diễm lệ nở rộ, làm bật lên khiến cho người ta cảm thấy người còn tươi trẻ xinh đẹp hơn hoa. Sau đó. chỉ thấy các nàng uyển chuyển múa theo từng tiếng trống nhạc, trong ánh mắt đung đưa đều chứa đựng vẻ quyến rủ ẩn tỉnh câu hồn, bộ dạng bạo gan đến vậy, vừa nhìn liền biết nữ nhân ngoại bang. Đám chúng thần dần say trong đại điện giờ khắc này cũng trợn mắt hốc mồm dõi theo, ngay cả Chúc Vân Tuyên ngồi trên ngôi vị cũng không nhịn được mà nhìn nhiều thêm mấy lần.

Mãi đến tận khi màn đêm thăm thẳm buông xuống, yến hội mới kết thúc, Chúc Vân Tuyên lúc này được người dắt díu đỡ về tẩm cung, mới vừa đặt chân vào cửa đại điện, liền rơi vào vòng tay quen thuộc. Lương Trinh ôm lấy Chúc Vân Tuyên, rồi lạnh lùng nhìn Cao An ra lệnh: “Mau đưa nước nóng tới, dẫn hết người lui xuống.”

Cao An muốn nói lại thôi, sau đó đành khẽ cắn răng lui xuống làm theo lời Lương Trinh căn dặn.

Chúc Vân Tuyên quả thực uống đến say mèm, giờ đây được Lương Trinh ôm vào trong ngực còn dán vào hắn cười cười. Lương Trinh ném đối phương lên giường, sau đó nghiêng người nắm lấy hàm dưới của đối phương trầm giọng hỏi: “”Bệ hạ cười gì vậy?”

Chúc Vân Tuyên nháy mắt một cái, trong ánh mắt đầy vẻ mờ mịt hoang mang, dường như không rõ ai kia có ý gì.

“Bệ hạ còn nhận ra thần là ai không?”

“…Chiêu vương? Lương Trinh… Vô liêm sỉ….”

Lương Trinh không cần phải nhiều lời nữa, chỉ dứt khoát cúi đầu tàn bạo cắn xé lấy đôi môi ai kia. Đầu lưỡi của Lương Trinh tiến quân thần tốc thăm dò vào sâu bên trong, song lại mạnh mẽ cắn một cái lên đầu lưỡi của Chúc Vân Tuyên, khiến cho đối phương bị đau đến độ kêu rên, nghẹn ngào lắc đầu muốn né tránh, thế nhưng Lương Trinh sao lại có thể dễ dàng để đối phương toại nguyện, vào giờ khắc này bèn dùng toàn sức lực mình đè người xuống, rút đai lưng ra, rồi thẳng thừng không chút do dự trút bỏ bộ y phục đỏ sẫm xuống.

Ngay thời khắc Lương Trinh tiến vào, Chúc Vân Tuyên đau đến mức ứa nước mắt, thật sự là rất rất đau. Lương Trinh căn bản là đã không còn đối xử thô bạo với hắn như vậy từ rất lâu, lâu đến độ khiến cho hắn

dường như đã quên mất đi những nỗi đau đớn khuất nhục không sao nói thành lời thuở ban đầu dây dưa kia. Chúc Vân Tuyên giờ đây đang bị dùng sức đè lưng áp xuống giường, còn người nam nhân ở phía sau kia vẫn tàn bạo không chút dịu dàng nào mà tấn công, đâm rút, phát tiết hết cơn tức giận.

Toàn bộ men say trong người Chúc Vân Tuyên giờ đây đã tiêu tan sạch sành sanh, hắn cặt chặt hàm răng, song vẫn không thể nào ngừng run rẩy, giọt lệ bên khoé mắt cũng chực trào chảy xuống.

Sau một canh giờ, Chúc Vân Tuyên nằm lỳ ở trên giường, mái tóc dài ướt đẫm mồ hôi phủ lên thân thể đầy rẫy những dấu vết hoan ái, hiện tại đã khóc đến độ ngất đi. Lương Trinh khẽ in lại một nụ hôn trên vai người kia, sau đó bước xuống giường gọi Cao An vào thay thùng nước nóng đã sớm nguội kia thành một thùng mới.

Cao An liếc mắt nhìn qua tấm rèm, khi trông thấy Chúc Vân Tuyên lộ ra nửa người liền lập tức phẫn nộ trừng đôi mắt đỏ ngầu về phía Lương Trinh. Lương Trinh như chẳng hề bị dáng vẻ hận thù kia làm cho lung lay, mà tiếp tục ra lệnh thúc giục: "Động tác nhanh nhẹn chút!"

Giúp Chúc Vân Tuyên lau chùi thân thể sạch sẽ xong, Lương Trinh dùng ngón tay chầm chậm lượn vòng cuốn lấy sợi tóc của đối phương, song khẽ khàng gọi: "Bệ hạ…"

Chúc Vân Tuyên vẫn nhắm mắt lại không định mở ra nhìn, đến hồi lâu sau mới khàn giọng hỏi:"… Ngươi rốt cuộc muốn gì?"

Lương Trinh không đáp lời, vào lúc này khi rượu đã dần tản đi lại có chút thấy hối hận rồi: "Bệ hạ không thích sao? Từ trước đến giờ vẫn không thích? Những nữ nhân ngoại ban kia nhìn đẹp lắm à? Sao có thể khiến bệ hạ nhìn chằm chằm không chớp mắt đến như vậy nhỉ?"

Chúc Vân Tuyên cảm thấy trong lòng chợt lạnh đi, Lương Trinh luôn như vậy, khi đem so với hoàng đế như hắn, thì đối phương tính ra còn vui giận thất thường hơn, hiện tại hắn có thể nói gì đây? Không lẽ nên nói hắn chẳng qua chỉ cảm thấy hình xăm hoa văn trên người các nàng ấy đẹp, cho nên mới chăm chú nhìn thêm một lúc? Lương Trinh sẽ tin sao? Hơn nữa chuyện hắn có tin hay không thì có thay đổi được gì, bất kể hắn đang suy nghĩ gì, muốn làm cái gì, thì bản thân hắn cũng chỉ có thể nhịn.

Thấy Chúc Vân Tuyên không đáp, ngọn lửa cháy âm ỉ suốt một buổi tối trong lòng Lương Trinh trong nháy mắt lại phần phật lên. Hắn giương tay nhẹ nhàng vuốt ve lên tấm lưng bóng loáng kia, một lát sau, bỗng nhiên cong cong khoé môi nở ra một nụ cười cực kỳ quỷ dị.

Cao An được gọi vào lần hai, Lương Trinh vừa căn dặn xong những món đồ hắn muốn xong, thì không những sắc mặt Cao An trở nên trắng bệch, mà đôi mắt của Chúc Vân Tuyên giờ đây cũng đỏ ngầu đến độ chảy ra máu, mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn. Nhưng Lương Trinh chẳng màng quan tâm đến, còn nhấc hàm nhìn Cao An: "Còn không mau đi làm?"

Cao An quỳ xuống cắn răng lên tiếng: "Nô tài không làm được."

Lương Trinh cười giễu một cái, sau đó tiến đến gần Chúc Vân Tuyên, hỏi hắn: "Bệ hạ, người của ngài không nghe lời, ngài nói xem nên làm thế nào cho phải đây?"

Trong hốc mắt Chúc Vân Tuyên lóng lánh đầy nước: "…Vì sao ngươi nhất định phải làm nhục trẫm như vậy?"

"Này sao có thể gọi là làm nhục? Bệ hạ không cảm thấy hình xăm hoa văn trên người các nữ nhân kia cực kỳ ưa nhìn hay sao?"

"Trẫm là hoàng đế!"

Lương Trinh vuốt ve nhẹ nhẹ lên eo Chúc Vân Tuyên, bộ dạng trông cực kỳ kiên trì dỗ dành: "Chỉ cần xăm ở đây, thì người bên ngoài sẽ không nhìn thấy."

"Ngươi đừng hòng! Ngươi.."

"Nếu bệ hạ không đồng ý, vậy thì thần chỉ còn cách dẫn người vây quanh phủ đệ của Nghiêm các lão, buộc hắn tội danh tư thông nước…"

"Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?!"

Lương Trinh dửng dưng đáp lại: "Thần chỉ là nghe người ta nói Nghiêm các lão thường xuyên qua lại thân thiết với những người phiên bang kia, còn lén lút lấy không ít thứ hời từ chỗ bọn họ, chậc chậc."

"Ngươi đừng có mà nói bậy!" Chúc Vân Tuyên tất nhiên là không tin Lương Trinh, hắn vốn tin tưởng nhân phẩm của Nghiêm Sĩ Học, nếu như cho là Lương Trinh thật sự nổi cơn điên lên, thì chỉ cần tùy tiện bịa đặt một tội danh liền có thể đem gã đi xử trí một cách nhanh ngọn, ngay cả hắn cũng không tài nào ngăn được. Hắn thân là hoàng đế lại chịu nhiều thiệt thòi, hiện tại bên người cũng chỉ còn sót lại vài người trung thành, cái tên Lương Trinh căn bản là đang cố ý bêu xấu!

Vì Cao An không chịu đi, thành ra Lương Trinh liền gọi người khác đem đồ đến. Trong cung có một lão thái giám tinh thông về bộ môn xăm hình này, thế nhưng Lương Trinh chỉ kêu người đem dụng cũ đến, sau đó kề sát Chúc Vân Tuyên hiện tại đã khóc khô cả cổ họng mà thấp giọng thầm thì: "Bệ hạ cần gì phải chống cự như vậy, không phải ngài rất yêu thích con báo trên vai thần hay sao?"

Trên vai phải của Lương Trinh có xăm hình một chú báo đen với khuôn mặt dữ tợn đang giương nhanh múa vuốt, mỗi khi Chúc Vân Tuyên động tình đều sẽ úp mặt vào đó khóc nức nở, vì lẽ đó cho nên Lương Trinh liền suy ra là đối phương thích hình xăm của mình.

"Đừng sợ, thần biết làm, sẽ không đau đâu."

Chúc Vân Tuyên chỉ biết khóc, không muốn ra thêm một chữ một câu nào nữa. Lương Trinh khom người xuống, khẽ đặt một nụ hôn lên eo đối phương, rồi chậm rãi đâm ngân châm trong tay vào da thịt.

Trinh mà ghen số hai không ai dám giành số một (_ ;) từ hôm nay sẽ bắt đầu cố đua theo kịp tác giả, chừng mười chương thôi TAT

21. Chương 21: Đóa Hồng Mai Tựa Máu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hồng mai

Lúc này đã qua giờ hợi, bên trong gian phòng chỉ còn sót lại chút ánh sáng ảm đạm từ chiếc đèn lưu ly đang lờ mờ chiếu rọi lên ánh mắt âm trầm của Lương Trinh. Hiện tại hắn đang vô cùng tập trung thực hiện động

tác trong tay mình, cứ như đối đãi với món báu vật mà mình yêu quý nhất, cứ cẩn trọng từng chút từng chút một mà xăm ra hoa văn như bản thân muốn.

— giờ hợi: từ hai mươi mốt đến hai mươi ba giờ.

Cao An quỳ gối bên giường thấp giọng khóc nức nở, còn trên giường, Chúc Vân Tuyên đang gắt gao cắn chặt đôi môi, cả người nằm úp sấp không chút động đậy, cứ như chẳng còn chút sự sống nào. Mái tóc dài vô tình che phủ lên một nửa gương mặt cùng đôi mắt Chúc Vân Tuyên, thành ra mọi tâm tình của hắn đều bị ẩn giấu hết, chỉ có hai tay đang khẽ run rẩy nắm chặt thành nắm đấm.

Một đóa hồng mai đỏ rực như máu lặng lẽ nở rộ bên eo Chúc Vân Tuyên, trông ướt át đẹp đẽ đến lạ thường.

Lương Trinh say mê thưởng thức tác phẩm mình tạo ra, song bên khóe môi cũng cong lên một nụ cười đầy thỏa mãn: "Thật đẹp.."

Sau đêm hôm đó, Chúc Vân Tuyên sốt cao đúng ba ngày ba đêm, đầu óc mê man không bước nổi xuống giường, thành ra chuyện trong triều cũng vì vậy mà ngừng. Tăng Hoài và Nghiêm Sĩ Học cũng có đến thăm mấy lần, thế nhưng lần nào cũng bị chặn ngoại Cam Lâm cung, còn về phần Lương Trinh, hắn vẫn ở chỗ này cực nhọc đêm ngày trông coi người kia.

Đợi đến khi bệnh tình Chúc Vân Tuyên dần thuyên chuyển tốt đã là hơn mười ngày sau, hiện tại tuy là thân thể không còn đáng lo ngại gì, thế nhưng người ngày càng trở nên lạnh lùng hơn, đám cung nhân trong cung chính là những người đáng thương cảm nhận rõ ràng nhất về sự thay đổi này, mỗi ngày bọn hắn đều sống trong cảnh nơm nớp lo sợ cứ như đi trên băng mỏng*, chỉ sợ bản thân sơ ý đôi chút khiến cho bệ hạ tức giận, biến thành oan hồn dưới thanh đao.

— Đi trên băng mỏng: làm việc hết sức cẩn thận cảnh giác, không dám lơ là.

Vào ngày thứ nhất khi Chúc Vân Tuyên khỏe lại, thì việc đầu tiên hắn làm chính là ở ngay trước mặt Lương Trinh phái thị vệ lôi gã thái giám ngày hôm đó đem dụng cụ đến vào ngục chờ xử lý. Lương Trinh đứng một bên chứng kiến không nói gì, một lát sau liền đem chén cháo nóng bản thân mới thổi nguội xong nhẹ nhàng đút tới bên miệng đối phương, Chúc Vân Tuyên không chút cảm xúc, cũng phối hợp há miệng ra.

Rốt cuộc Lương Trinh cũng chịu rời cung đi xử lý công vụ, đám người Tăng Hoài lúc này mới có thể đến bái kiến Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Tuyên vừa mới khỏi sau một cơn bệnh nặng, cả người gầy hốc hác, sắc mắt trắng bệch đi đôi phần, Tăng Hoài thấy vậy chợt lo lắng không thôi: "Bệ hạ cuối cùng cũng khỏe lại, Chiêu vương hắn…"

Chúc Vân Tuyên bình tĩnh ngắt ngang lời lão: "Trẫm không sao."

Mười mấy ngày nay cũng là do hắn bặt vô âm tín trước mọi người, thành ra Tăng Hoài vốn là lo lắng chuyện hắn bị Lương Trinh giam lỏng, nhưng chuyện đã đến nước này, thì có nhiều lời cùng vô ích.

Nghiêm Sĩ Học bắt đầu bẩm báo những chuyện về người phiên bang đến kinh thành cho hắn nghe, đám người kia vốn đến từ một cường quốc nằm trên biển ở đại lục phía tây, sau còn đi xâm lược mấy tiểu quốc ở Nam Dương chiếm làm thuộc địa. Từ sau khi Đại Diễn mở ra lệnh cấm hải, thì kinh doanh buôn bán trên vùng duyên hải phía nam của bọn họ cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, lần này bọn họ vào kinh, là muốn cùng trao đổi hy vọng Đại Diễn có thể cho hai nước buôn bán trao đổi qua lại.

Tăng Hoài nói: "Do bệ hạ bị bệnh hơn mười ngày không thể xử lý chuyện triều chính, cho nên chúng ta đã thương nghi qua với hộ bộ trước, về những yêu cầu bọn họ đề ra, ví như giảm thuế quan, đơn giản hóa điều lệ cùng với tăng thêm nhiều chủng loại hàng hóa ra vào buôn bán kia, thần nhận thấy có rất nhiều chỗ không hợp lý. Sau khi đám người phiên bang kia chiêm đoạt nhiều hòn đảo Nam Dương, thì hiện tại vẫn dõi mắt ngắm nghía Đại Diễn ta, chúng ta chỉ mới mở lệnh cấm biển được vài năm, ngàn vạn lần không thể xem thường."

Chúc Vân Tuyên gật gật đầu: "Các ngươi cứ theo đó mà làm đi, nếu như bọn họ thật sự có thành ý, thì việc mở rộng chút điều kiện thích hợp cũng không phải là không thể, còn những cái khác thì tính sau."

Về việc này, kỳ thực lúc trước Chúc Vân Cảnh có đề cập qua trong thư với hắn, hiện tại bây giờ Chúc Vân Cảnh cũng đang bàn chuyện làm ăn trên biển, nên chuyện qua lại với những người phiên vang này điều tất

nhiên, về vấn đề thuế quan thông thương, Chúc vân Cảnh thực sự cũng có kiến nghị qua những cách khả thi, còn dặn dò hắn nên cẩn thận đề phòng là trên hết, tuy không cần kiêng kỵ gì với đám người phiên bang này, thế nhưng không thể xem thường được.

Sau khi bàn giao mọi chuyện xong, Chúc Vân Tuyên liền lệnh cho một mình Nghiêm Sĩ Học ở lại. Hắn nhìn đối phương một lúc, rồi cất tiếng hỏi: "Có người nói người hay giao du thân thiết với những người phiên bang kia, còn lén lút thu chút đồ tốt từ bọn họ, chuyện này là thật sao?"

Nghiêm Sĩ Học nghe vậy chợt cau mày, nghiêm mặt đáp lại: "Xin bệ hạ tin tưởng lão thần, sao lão thần có gan dám đi làm những chuyện kia, những người phiên bang kia quả thực có tìm đến lão thần vài lần, thế nhưng bọn họ chỉ là muốn được bệ hạ triệu kiến, nhằm dễ dàng hai mặt một lời bàn luận chuyện thông thương mà thôi. Chuyện để cho bọn họ tiến cung dâng lễ đúng là do ý của lão thần, người thủ lĩnh đi đầu là tổng đốc ở tại Nam Dương của bọn họ, thần là muốn nhân cơ hội này để Đại Diễn ta ra uy, cho nên mới nói với bọn họ nếu như họ thật sự có thành ý, thì trước tiên cần phải dâng lễ bái kiến bệ hạ, sau mới có thể bàn đến công việc phía sau, bọn họ nghe xong cũng bằng lòng, biểu hiện còn vô cùng khiêm nhường kính cẩn."

"Thôi bỏ đi." Chúc Vân Tuyên hững hờ nói: "Là trẫm lo xa rồi, trẫm hy vọng Nghiêm khanh có thể giữ mình ngay thẳng, thận trọng từ lời nói đến việc làm."

"Bệ hạ yên tâm, lão thần hiểu."

Khi Nghiêm Sĩ Học lui xuống, Chúc Vân Tuyên mới mỏi mệt xoa xoa mi tâm, Cao An hầu hạ ở bên cạnh giúp hắn thay chén trà nóng xong, liền đưa thư mình vừa nhận được đưa cho hắn: "Là thư của quốc công gửi."

Nghe được câu này, lông mày đang cau có của Chúc Vân Tuyên mới giãn ra đôi chút, nhanh chóng nhận lấy thư mở ra. Cứ mỗi hai tháng, Chúc Vân Cảnh sẽ gửi một phong thư cho hắn, nội dung bên trong thư lần này ngoại trừ những việc vặt vãnh, thì còn có tin vui, chính là huynh trưởng của hắn đã mang thai hài tử thứ hai, hiện tại đã được gần hai tháng rồi.

Trên gương mặt nhợt nhạt thiếu sức sống của Chúc Vân Tuyên giờ đây rốt cuộc cũng có chút vui mừng hiếm thấy, tuy rằng bản thân hắn luôn cảm thấy việc huynh trưởng mình từ một đứa con cưng của thiên tử nay lại phải giúp chồng dạy con có hơi đáng tiếc, nhưng dù sao Chúc Vân Cảnh cũng đã thản nhiên tiếp nhận cuộc sống này rồi, bây giờ lại còn có đứa thứ hai, thì người là em trai như hắn còn gì để mà bàn nữa, lúc này hẳn là nên mừng thay cho huynh ấy.

Lúc Lương Trinh vào cửa, Chúc Vân Tuyên còn đang suy nghĩ thánh chỉ. Lương Trinh thấy biểu hiện ai kia đã không còn uể oải như mấy ngày trước nữa, tâm trạng dường như cũng tốt hơn rất nhiều, bèn không nhịn được nhướng mày hỏi: "Bệ hạ đang có chuyện vui sao?"

Chúc Vân Tuyên không thèm phản ứng lại, mà vẫn tiếp tục tập trung ngẫm nghĩ thánh chỉ trong tay. Lương Trinh thấy vậy, cũng dửng dưng đi tới nhìn thử một chút, sau khi hiểu được rõ ràng ngọn nguồn câu chuyện bèn chà chà cảm thán: "Định Viễn hầu thật sự là tốt số, đúng là khiến cho người khác cảm thấy ghen tỵ không thôi."

Bàn tay đang cầm bút của Chúc Vân Tuyên chợt ngưng lại, bỗng nhớ tới lúc trước Lương Trinh từng dùng con trai của Chúc Vân Cảnh uy hiếp mình, bèn ngẩng đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn Lương Trinh.

Lương Trinh cười khảy: "Bệ hạ nhìn thần như vậy để làm gì?"

"Trẫm tạm thời không tính toán đến những chuyện ngươi đã từng làm với trẫm, nhưng có những người, ngươi không nên đụng vào, nếu như ngươi dám đụng tới.."

"Nếu như thần đụng tới, thì bệ hạ định xử thần như thế nào?" Khóe môi Lương Trinh vẽ ra một nụ cười cợt nhả.

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên càng lạnh hơn: "Cho dù trẫm chết cũng nhất định kéo ngươi chôn cùng."

Lương Trinh gật đầu tấm tắc: "Cái này tính ra cũng không tệ, có thể cùng bệ hạ đồng sinh cộng tử, thần cầu còn không được, nếu được như vậy thì đời này cũng coi như đáng sống rồi."

“Hoang đường.”

Chúc Vân Tuyên không còn gì để nói với hắn nữa, bèn tiếp tục viết cho xong tờ thánh chỉ rồi đem đi. Chuyện hắn có thể làm lúc này, đơn giản chỉ là cho huynh trưởng chút thứ đồ tốt, tuy rằng người huynh kia của hắn vốn cũng không thiếu mấy thứ này.

“Nếu như bệ hạ thật sự nhớ nhung vị quốc công kia, thì chi bằng cứ phái người đi đón hắn đến kinh thành gặp nhau một lần là được rồi, hình như năm, sáu năm qua hai người vẫn chưa gặp lại đúng không?”Lương Trinh bỗng nhiên mở miệng đề nghị.

Chúc Vân Tuyên chợt nảy ra sự cảnh giác: “Ngươi muốn làm cái gì? Trẫm đã nói, nếu như ngươi dám đụng tới…”

“Thần là vì lo nghĩ cho bệ hạ, chẳng lẽ bệ hạ không muốn gặp mặt hắn một lần ôn lại chuyện cũ hay sao?”

Hắn đương nhiên cũng đã từng nghĩ đến chuyện này, thế nhưng năm ngoái hắn mới đăng cơ, huynh trưởng lại cùng Định Viễn hầu đến Mân Việt, cho nên hắn muốn mời người vào cung cũng không tiện mở miệng, bây giờ huynh trưởng mang thai, thì cảng không thể để cho hắn bôn ba mệt nhọc được, huống chi chốn kinh thành này từ xưa đến nay căn bản không phải là một nơi an toàn, hắn cũng không muốn huynh trưởng rước thêm chút nguy cơ hay phiền phức nào.

“Đây là chuyện của trẫm, không cần Chiêu vương nhọc lòng bận tâm.”

Thấy Chúc Vân Tuyên không muốn tiếp tục đề tài này, Lương Trinh bèn thẳng thừng không nói nữa, tránh cho lại chọc giận ai kia không vui.

Hạ nhân lúc này đưa thuốc đến, Cao An nhận lấy, rồi đưa cho Chúc Vân Tuyên, đến khi nhìn nhìn Chúc Vân Tuyên uống xong, lại vội vàng lấy điểm tâm cho hắn ăn dịu miệng.

Lương Trinh ở một bên nhìn, bỗng nhiên nói: “Cao công công quả nhiên là hầu hạ bệ hạ vô cùng chu đáo.”

Cao An cúi đầu, bộ dáng hết sức khiếm tốn vừa phải trả lời: “Nô tài đã chăm sóc bệ hạ từ nhỏ, chuyện chu đáo quan tâm vốn nằm trong bổn phận của nô tài.”

Lương Trinh bất ngờ ném khối ngọc bội qua cho Cao An: “Phần thưởng của ngươi, niệm tình ngươi có công hầu hạ bệ hạ.”

Cao An tất nhiên sao dám nhận, Chúc Vân Tuyên chứng kiến cảnh tượng trên bèn lạnh lùng nhắc nhở: “Cao An là người của trẫm, không cần Chiêu vương đặc biệt ban thưởng.”

Lương Trinh phản bác lại: “Thần muốn thưởng thì thưởng, dù sao thần cũng thưởng quang minh chính đại ngay trước mặt bệ hạ. Bệ hạ đừng hiểu lầm thần muốn mua chuộc Cao An, rồi sai hắn đi làm những chuyện không phải phép với bệ hạ… Sao đây, Cao công công không chịu nhận, lẽ nào ngươi không nguyện ý nể mặt mũi bản vương có đúng hay không?”

Chúc Vân Tuyên cảnh giác nhìn hắn, sau đó cố gắng phân tích vẻ mặt kia xem lời hắn nói rốt cuộc là thật hay giả, nhưng Lương Trinh vẫn duy trì đúng một nụ cười, còn hết sức thản nhiên nhìn lại hắn.

Sau một hồi đôi co, Chúc Vân Tuyên chỉ đành buông xuôi nói với Cao An: “Dù sao cũng là phần thưởng của Chiêu vương, ngươi cứ nhận đi.”

Cao An thấy vậy cũng dạ thưa tuân theo, sau khi nhận ngọc bội xong liền nói câu cảm ơn Lương Trinh.

Chúc Vân Tuyên thuận miệng hạ lệnh cho Cao An lui ra, khi trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, mới cố dằn sự tức giận lại mở miệng chất vấn Lương Trinh: “Ngươi rốt cuộc là có ý gì?”

Lương Trinh cười lắc lắc đầu: “Vậy bệ hạ cho rằng thần có ý gì? Thần quả thực là cảm niệm vị Cao công công này, hắn là một nô tài trung thành, đáng được ngợi khen.”

“Nhưng hắn là người của trẫm.” Chúc Vân Tuyên lần thứ hai nhắc nhở Lương Trinh, còn nhớ ngày hôm đó Cao An không nghe lời Lương Trinh đem đồ hắn muốn đến, Lương Trinh khi ấy đã cợt nhả buông ra câu ” “Bệ hạ, người của ngài không nghe lời, ngài nói xem nên làm thế nào cho phải đây?”, chỉ với một câu nói

kia, khiến cho Chúc Vân Tuyên vẫn luôn đề phòng Lương Trinh sợ hắn xử lý Cao An, cuối cùng cũng không ngờ tới hôm nay lại xảy ra chuyện này.

Người theo hầu bên Chúc Vân Tuyên rất hiếm khi trở thành nhân vật trung tâm. Mặc dù Cao An chỉ là một thái giám, thế nhưng đối phương cũng đã theo hắn từ nhỏ đến lớn, thành ra hắn dĩ nhiên sẽ không tùy tiện cho Lương Trinh lôi kéo về phe mình.

Nhìn thấy trong mắt Chúc Vân Tuyên chỉ toàn là sự đề phòng cùng tức giận, Lương Trinh chỉ đành ngao ngán thở dài, trong lòng biết Chúc Vân Tuyên chính là hoàn toàn không có chút nào tin tưởng mình: "Cao An một lòng hướng về bệ hạ, cho nên thần thật sự cảm thấy hắn là một con người tốt, tuyệt đối không hề có bất cứ dụng ý nào khác, bệ hạ không cần lo ngại."

Chúc Vân Tuyên vẫn chưa hết hoài nghi, thế nhưng giờ khắc này thấy Lương Trinh thề son sắt như vậy, thế nên cũng không nói thêm nữa.

Lương Trinh sấn đến gần, sau đó khom người xuống thầm thì với Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, bây giờ ngài về nội điện đi, để thần nhìn thử xem eo của bệ hạ thế nào rồi?"

Sắc mắt Chúc Vân Tuyên thoáng chốc trở nên nặng nề âm u, Lương Trinh chỉ nhẹ nhàng nháy mắt một cái, chỉ chốc lát sau, rốt cuộc Chúc Vân Tuyên khuất phục đứng lên.

Khi về đến nội điện, Chúc Vân Tuyên nằm úp sấp trên tháp thượng. Lương Trinh bắt đầu cởi thắt lưng của đối phương, rồi cẩn trọng xốc từng lớp y phục lên, thứ đập vào mắt hắn lúc này chính là một đám hồng mai nở rộ bên hông trái của người kia.

Đã nhiều ngày trôi qua, mấy chỗ kết vẩy hoàn toàn tróc hết, đóa hồng mai được đặt trên hông của Chúc Vân Tuyên như càng tỏa ra vẻ yêu kiều diễm lệ, chúng ma mị đến độ khiến cho người ta nhìn cũng thấy động lòng. Lương Trinh trưng ra bộ dạng yêu thích cứ xoa tay vuốt ve không thôi, song lại thở dài nói: "Thật đẹp, quả nhiên là cực kỳ xinh đẹp…"

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, thân thể nhẹ nhàng run rẩy theo từng động tác di chuyển Lương Trinh, còn ngón tay của bản thân hiện tại đã bấm mạnh vào lòng bàn tay nhằm đè sự thù hận sục sôi kia xuống, trong lòng thầm nghĩ, một ngày nào đó, vào một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ…

22. Chương 22: Hôn Sự Hoàng Đế

Cảnh Thụy năm thứ hai tháng giêng, Tuyên Đức Điện.

Buổi lên triều vừa mới đến hồi kết thúc, đúng lúc này Tăng Hoài bỗng nhiên ra khỏi hàng, nói rằng cần tấu thưa về chuyện lập hậu, giờ khắc này đây chỉ nghe lão ta nói năng hùng hồn vô cùng có khí phách: "Bệ hạ đăng cơ đã được một năm, hiện tại tứ hải thái bình, quốc thái dân an, cũng đến lúc nên sớm ngày lập hậu, nhằm duy trì giống nòi cho đất nước, cũng như để xã tắc an lòng!"

Chúng thần trong triều nghe vậy cũng dồn dập phụ họa thêm vào, còn cái gã Nghiêm Sĩ học kia mặt đỏ như gấc, dường như đang cố khống chế cơn kích động của mình lại, mặc dù gã không tiện để nói nhiều, thế nhưng vẫn luôn kiên định đứng phía sau ám chỉ ủng hộ Tăng Hoài.

Ánh mắt Lương Trinh sầm tối lại, song cũng không chút biến sắc nào hơi nhếch nhếch khoé miệng. Bên trên ngự tòa, Chúc Vân Tuyên vẫn bình chân như vại nhìn mọi người ở phía dưới, sau khi im lặng hồi lâu, chỉ qua loa nói: "Tất cả những chuyện về đại hôn lập hậu cứ giao cho lễ bộ, theo thông lệ cũ, không cần làm quá khoa trương."

Nghiêm Sĩ Học cao giọng đáp lại: “Thần lĩnh chỉ!”

Sau khi bãi triều, Chúc Vân Tuyên chỉ mới vừa đặt chân vào tẩm điện, thì Lương Trinh cũng đến theo. Lúc người kia đến, Chúc Vân Tuyên đang được Cao An hầu hạ đổi qua một bộ y phục thường ngày, hắn thấy Lương Trinh đi vào, không những gương mặt không chút biến sắc, mà ngay cả đôi mắt cũng chả buồn nhấc lên nhìn một cái.

Lương Trinh khẽ nheo mặt lại trầm ngâm nhìn đối phương hồi lâu, lúc sau mới trầm giọng hỏi: “Bệ hạ định lập hậu rồi sao?”

“Ngươi cũng biết rồi, cần chi phải hỏi lại.”

“Nếu như thần nói không được thì sao?”

Chúc Vân Tuyên cau mày nhìn đôi mắt lạnh lẽo âm trầm của Lương Trinh qua tấm gương: “.. Ngươi muốn như thế nào? Trẫm là hoàng đế, sao có thể không lập hậu nạp phi? Cho phép ngươi nói không được sao?”

Ngọn lửa giận của Lương Trinh bắt đầu bùng phát: “Nhi nữ Lương gia kia có cái gì tốt? Bệ hạ từng nhìn thấy nàng chưa? Là cao hay thấp, là gầy hay mập, bệ hạ biết người ta có tính tính gì dung mạo ra sao không? Ngài căn bản không biết gì về nàng, thế mà lại định sắc phong nàng ta lên làm hoàng hậu?”

“Vậy thì sao chứ?” Chúc Vân Tuyên lạnh lùng ngắt ngang hắn, “Cho dù nhi nữ Nghiêm gia là gì, thì nàng cũng là người tiên đế chỉ hôn cho trẫm, tức là hoàng hậu tương lai, giờ Chiêu vương có nhiều lời cũng vô ích!”

Hai con ngươi Lương Trinh chợt co rút lại, ánh mắt càng trở nên nặng trĩu âm trầm, một lát sau, hắn chỉ bỏ lại một câu “Thần xin cáo lui” rồi xoay người phẩy tay áo rời đi.

Nhìn Lương Trinh đi xa dần, Can An hết sức lo âu nhỏ giọng nhắc nhở Chúc Vân Tuyên: “Bệ hạ, Chiêu vương nổi giận đùng đùng rời đi như vậy, e là không hay…”

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại: “Cứ mặc kệ hắn đi.”

Hai ngày sau, Thục Hòa trưởng công chúa tiến cung, mục đích chỉ đến thăm hỏi Chúc Vân Tuyên.

Thục Hòa trưởng công chúa là chị gái của Chiêu Dương, cũng tức là nữ nhi duy nhất của Khánh Huệ thái hậu, từ xưa đến nay luôn quan tâm chăm sóc Chúc Vân Tuyên rất nhiều, Chúc Vân Tuyên cũng tỏ lòng kính trọng vị đại cô này, bây giờ trong cung, có lẽ chỉ còn mỗi mình cô là người mà hắn có thể trò chuyện.

Việc đại hôn lập hậu của hoàng đế nay đã được truyền khắp toàn bộ kinh thành, về bước đầu chọn tháng ngày là vào hạ tuần tháng tư. Vị trưởng công chúa dĩ nhiên biết chuyện, hiện tại nàng tiến cung, chính là

vì muốn bàn bạc chuyện này với Chúc Vân Tuyên.

"Ta thấy bệ hạ suốt ngày vùi mình ở trong cung cũng buồn chán tẻ nhạt, hay là bây giờ chi bằng để ta mở một buổi hội thưởng hoa mời tất cả nhi nữ gia đình quý tộc danh giá trong kinh đến, còn bệ hạ người cứ lặng thầm đến quý phủ ta, xem như là nhân cơ hội này liếc mắt xem thử rốt cuộc nhi nữ Nghiêm gia có dáng dấp tính tình ra sao."

Thấy trưởng công chúa nhiệt tình như vậy, Chúc Vân Tuyên cũng khó xử không thôi: "Hình như cái này không hay cho lắm, vốn không hợp quy củ…"

"Có gì mà hợp hay không hợp chứ, dù sao cũng là liếc mắt nhìn từ xa mà thôi, chỉ cần không để nàng biết là được rồi." Trưởng công chúa thầm thở dài trong lòng, đứa cháu này của nàng lúc trước vốn là đứa hoạt bát lanh lợi nhất, nhiều lúc còn nghịch ngợm phá hoại làm ra mấy chuyện xấu, bây giờ lên làm hoàng đế như trở thành một con người khác, có khi còn nghiêm túc cẩn trọng hơn cả người đã sống qua nửa đời người như nàng, lúc nào cũng tuân thủ lề thói cũ, cũng như không còn nhìn ra chút sức sống trẻ trung nào từ trên người đứa nhóc này.

Chúc Vân Tuyên vẫn còn có chút do dự, trưởng công chúa thấy vậy lại tiếp tục lên tiếng khuyên nhủ: "Cứ quyết định vậy đi, đến lúc đó ta sẽ mời toàn bộ cô nương chưa thành gia đến, coi như là cho bệ hạ xem thêm, vị trí hoàng hậu đã định, nhưng trong hậu cung của người vẫn còn tứ phi cửu tần*, bệ hạ thích thì cứ chọn, hà tất chi phải để mình thiệt thòi."

— *Tứ phi: Quý phi, Hiền phi, Thục phi, Đức phi | Cửu tần (ở những thời đại khác nhau sẽ có cách chia khác nhau, ở đây mình đưa ra thử một ví dụ): bao gồm tam chiêu (chiêu nghi, chiêu dung, chiêu viện), tam nghi (tu nghi, thục nghi, phương nghi), tam sung (sung nghi, sung dung, sung viên)*

Chúc Vân Tuyên rốt cuộc cũng gật đầu đồng ý, hắn biết trưởng công chúa cũng là lo nghĩ cho mình, sợ hắn ngày sau bên người không ai bên cạnh quan tâm chăm sóc sẽ cảm thấy cô đơn, thành thử ra hắn cũng không muốn phụ đi ý tốt của cô mình.

Trưởng công chúa vừa nói liền bắt tay vào hành động ngay, hội thưởng hoa được quyết định tổ chức vào mười ngày sau. Ngày hôm đó, trời vừa sáng Chúc Vân Tuyên liền cải trang dẫn người xuất cung, sau đó cũng lặng lẽ đi vào phủ công chúa từ cửa bên, thế nên lúc này vẫn chưa kinh động đến một ai.

Trưởng công chúa đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi đâu vào đấy từ khi trời tờ mờ sáng, nàng bố trí cho Chúc Vân Tuyên ở một nơi thanh tịnh tao nhã trong vườn ngắm cảnh thưởng trà, còn đám cô nương kia đang ở bên kia hồ, người thì cười đùa, người thì chơi đu quay, rồi thả diều trông đến là náo nhiệt, những cành liễu rủ xuống phất phơ trong gió cũng đã ngăn chặn tầm mắt của các nàng, vị trí Chúc Vân Tuyên đang ngồi có thể thấy rõ nhất cử nhất động của những vị tiểu thư kia.

Trưởng công chúa giơ một ngón tay chỉ đến một phía, rồi nói cho Chúc Vân Tuyên biết: "Vị kia chính là nhi nữ Nghiêm gia, ta đã giúp ngươi dò xét qua rồi, mặc dù tướng mạo của nàng không thể xem là bậc nhất, thế nhưng tính cách nhìn qua không tệ, nàng ta là người tự nhiên phóng khoáng, vừa đủ tố chất để làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ."

Chúc Vân Tuyên nhìn theo phương hướng cô chỉ, trông thấy đối phương là một thiếu nữ mặc một thân y phục xanh đứng trong đám người, bên khoé môi của nàng lúc này còn nở ra một nụ cười nhẹ nhàng, đang uống trà tán gẫu cùng các vị cô nương khác. Đúng như trưởng công chúa nói, tuy rằng dung mạo chỉ có thể xem ở mức thanh tú, nhưng nhìn qua cực kỳ thanh thoát dịu dàng, rất có khí chất của một con nhà khê các.

Chúc Vân Tuyên chỉ nhìn một chút rồi thu hồi tầm mắt thôi không nhìn nữa, trong lòng giờ đây cũng không dâng trào chút cảm xúc gì, mà chỉ hững hờ nói: "Cô thấy tốt là được."

Trưởng công chúa không đồng tình: "Sao có thể ta cho là tốt thì tốt được chứ, hoàng hậu là người bên gối của ngươi, cũng là người theo ngươi trọn đời."

"…Nàng chỉ cần lo liệu tốt mọi chuyện ở hậu cung, làm một hoàng hậu đúng quy cách là được."

Trưởng công chúa than thở: "Ngươi đó, cần gì phải làm ông cụ non sớm như vậy, lúc trước ta nhớ ngươi còn thề thốt rằng tương lai nhất định sẽ cưới được một hoàng tử phi sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành tướng mạo vô song, vậy lý tưởng hào hùng thuở đó đâu rồi?"

Kia chẳng qua chỉ là câu nói trong lúc bông đùa với huynh trưởng khi còn nhỏ dại mà thôi, sau khi câu nói kia được truyền tới tai đại cô còn bị nàng cười trêu đùa một trận, thế nhưng chỉ mới qua vài năm ngắn ngủi, bản thân Chúc Vân Tuyên đã sớm không còn nhớ rõ cảm xúc của mình khi nói ra câu đó nữa rồi.

Chúc Vân Tuyên cười nhạt: "Cô đừng chế nhạo trẫm, khi đó cũng vì tuổi trẻ nói lời nông nổi mà thôi."

"Có gì mà nông nổi hay không, ham muốn của ngươi cũng không phải xấu mà? Đúng thực là tướng mạo của nhi nữ Nghiêm gia không tính là đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành, thế nhưng thân phận của ngươi không giống ngày xưa, ứng cử viên cho ngôi vị hoàng hậu vốn không thể chỉ dựa vào là người ngươi yêu mà chọn. Nếu như ngươi thích nhan sắc xinh đẹp, thì ta cũng có chọn ra được vài người dáng dấp không tệ trong đám cô nương kia, ngươi cứ xem thử, ổn thì cứ thu nạp vào cung, chỉ cần không mê muội đến độ bỏ bê triều chính, thì yêu thích sắc đẹp cũng không tính là tội lỗi gì."

Suy nghĩ của Thục Hòa trưởng công chúa vẫn luôn tiến bộ như vậy, nếu như đổi lại là người khác nói, Chúc Vân Tuyên chắc chắn sẽ hoài nghi kẻ kia ôm ấp mưu đồ, ngoại trừ chỉ có duy nhất vị đại cô này, người đã gần tuổi sáu mươi không có đứa con nào, tuy rằng dưới gối có mấy đứa con nuôi thế nhưng vẫn chưa được công nhận, quả thực không có ý đồ gì, mà một lòng đều vì muốn tốt cho Chúc Vân Tuyên.

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Chúc Vân Tuyên lúc này khẽ lắc đầu: "Chuyện nạp phi để sau này rồi tính tiếp, dù sao cũng đã có hoàng hậu, cho nên đợi thêm một hai năm nữa cũng không trễ."

Trưởng công chúa lo lắng nhìn hắn, rồi do dự lên tiếng hỏi: "Bệ hạ, chẳng lẽ ngươi… Đã có người trong lòng rồi sao?"

Chúc Vân Tuyên hơi run: "… Sao cô lại nói như vậy?"

“Ta cũng chỉ tùy tiện đoán thôi, ta thấy ngươi cứ hay thơ thẩn hồn mây, rồi cũng không quá để bụng đến chuyện kết hôn, dường như có cũng được mà không có cũng chẳng sao, ta rất lo cho ngươi…”

“Không có, cô lo xa rồi, ” Chúc Vân Tuyên đè xuống thứ cảm xúc quái lạ đột nhiên trào dâng trong lòng, tỏ ra kiên định nói “Thật sự không có.”

Trưởng công chúa ngờ vực nhìn lại, bộ dạng cường điệu của Chúc Vân Tuyên kỳ thực càng khiến người ta suy đoán nhiều thêm: “Không lẽ là nam nhân?”

Không trách vì sao nàng sẽ suy nghĩ như vậy, họ Chúc bọn họ từ thái tổ hoàng đế đến nay đều có loại ham mê này, khoan hẵn bàn đến những người vương gia hoàng đế kia, mà ngay cả rất nhiều công chúa cũng ngầm có người thương là nữ nhi. Người bên ngoài có lẽ không biết được năm đó Chiêu Dương đòi sống đòi chết vì công tử An Nhạc hầu kia ra sao, thế nhưng nàng là tỷ tỷ nên trong lòng hiểu rất rõ, hiện tại lại đến Chúc Vân Tuyên có bộ dáng tâm sự nặng trĩu như vật, thật sự là…

Sắc mặt Chúc Vân Tuyên thoáng chốc cũng trắng bệch, trưởng công chúa thấy vậy liền cho là bản thân mình đoán đúng, bèn không khỏi thở dài: “Nam nhân thì có làm sao, nếu như ngươi thật sự yêu người ta thì cứ đến đi, cần gì phải bận lòng, Đại Diễn ta đời nào mà chẳng có nam phi, chỉ là phụ hoàng ngươi hắn…”

Nàng bất chợt không nói gì nữa, Chúc Vân Tuyên mím một hồi, sau mới mở miệng: “Cô… Rốt cuộc thích một người là như thế nào?”

“Thích một người…” Đại Trưởng công chúa ánh mắt hơi dừng lại, làm như lâm vào trong ký ức, “Chính là, khi nhìn thấy hắn sẽ mỉm cười, những lúc không gặp nhớ đến hắn cũng sẽ cười, chỉ cần bản thân nhớ đến trong cuộc sống của mình có một người như vậy, liền sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc vui vẻ.”

Chúc Vân Tuyên tất nhiên cũng biết chuyện khi xưa của Thục Hòa trưởng công chúa, năm xưa nàng cùng phò mã tình cảm sâu nặng, từng là một đôi phu thê được người người ca ngợi, chỉ là đáng tiếc tiệc vui thì chóng tàn, phò mã vì xông pha chiến trường hy sinh thân mình, khiến cho trưởng công chúa chỉ mới ba mươi trở thành góa phụ, nữ nhi mới sinh cũng chết yểu, sau đó nàng vẫn cứ một mực quyết định ở một mình như vậy, bảo vệ những hồi ức đẹp kia qua cả đời, tấm chân tình nặng đến vậy, khiến cho ngươi như Chúc Vân Tuyên cũng lấy làm xúc động.

Chỉ tiếc là, hắn mãi mãi không thể nào tự mình trải nghiệm những thứ kia.

Chúc Vân Tuyên rủ mắt nhìn xuống: “Không có, trẫm không thích ai cả, nhi nữ Nghiêm gia rất tốt, trẫm sẽ cưới nàng ta, sau đó sớm ngày sinh ra đích tử duy trì nòi giống.”

Trưởng công chúa nghe vậy lại thở dài: “Được rồi, ngươi tự hiểu rõ mình muốn gì là được, lão bà như ta cũng không nhiều lời thêm khiến người ta chán ghét chê phiền. Ngươi đó, làm hoàng đế cũng đừng ép mình vào khuôn khổ quá mức, lúc nào nên hưởng thụ thì cứ hưởng thụ, nếu không chẳng phải ngươi làm hoàng đế không công hay sao?”

Chúc Vân Tuyên gật gật đầu: "Cảm tạ cô, ngài cũng nên an hưởng tuổi già mới phải."

Trưởng công chúa cười cười đáp lại: "Ta tất nhiên biết chuyện này, đợi ta sống hết đời này liền đi xuống dưới gặp lại cữu cữu ngươi, chẳng phải là rất hạnh phúc hay sao?

Chúc Vân Tuyên cũng nở nụ cười: "Quả thực rất hạnh phúc."

Sau khi ở lại trong phủ công chúa chừng một canh giờ, Chúc Vân Tuyên cũng cáo từ rồi lặng lẽ rời đi. Khi ra khỏi phủ công chúa rẽ sang một con đường, thì đó chính là cổng lớn phủ Chiêu vương, xe ngựa Chúc Vân Tuyên vừa chạy đến ngoài cửa, lúc bấy giờ đã có người vội vã chạy lại chặn đầu xe.

Quản gia phủ Chiêu vương đến ngoài xe nhỏ giọng bẩm: "Bệ hạ, vương gia mời ngài qua phủ một chuyến."

Chúc Vân Tuyên lạnh nhạt nói: "Không cần, hiện tại trẫm phải về cung xử lý chút chuyện quan trọng."

Quản gia kia lại dẫn báy, tám người tùy tùng tiếp tục tiến lên một bước, rồi cả gan chặn trước xe ngựa ngán đường, vẫn cứ kiên trì lặp lại: "Bệ hạ, vương gia mời ngài dừng bước."

Cao An trừng mắt nhìn đám người kia, nổi giận nói: "Các ngươi đúng là to gan, dám chặn xe ngựa của bệ hạ!"

Cũng may phía ngoài vương phủ vốn không phải là nơi ai cũng có thể đi qua, thành thử ra xung quanh lúc này không có người ngoài, bằng không một khi chuyện này mà truyền ra ngoài, thì không biết kết cục sẽ như thế nào.

Những người kia hiện tại vẫn ngoan cố không chịu nhường dù chỉ một bước, sau một hồi giằng co giữa đôi bên, Chúc Vân Tuyên chỉ đành trầm giọng ra lệnh: "Dừng xe đi."

23. Chương 23: Ác Dục Kỳ Tử*

— *Ác dục kỳ tử: câu đầy đủ chính là "ái dục kỳ sinh, ác dục kỳ tử" chỉ sự yêu ghét của một người, khi yêu một người luôn muốn người kia tồn tại, còn khi ghét một người, chỉ hy vọng đối phương chết quách đi. (Ngoài lề: Ca dao Việt Nam có nghĩa tương tự: Yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông ti họ hàng).*

Lương Trinh hiện tại đang đứng ở một góc trong hành lang, khẽ nheo mắt lại, cả người như mất hồn nhìn chăm chăm bụi hoa nở rộ rực rỡ đón xuân lay động đung đưa theo làn gió, thoạt nhìn dường như có chút cô đơn.

Chúc Vân Tuyên được người dẫn vào, khi còn cách Lương Trinh vài bước chân liền tự khắc dừng bước lại, hạ nhân bên cạnh thấy vậy cũng cực kỳ hiểu chuyện lui đi, ngay cả Cao An được Chúc Vân Tuyên mang theo giờ đây cũng bị ngăn ở ngoài.

Sau hồi lâu im lặng, Chúc Vân Tuyên lúc này chợt thở dài một cái, rồi trầm giọng hỏi Lương Trinh: "Rốt cuộc Chiêu vương mời trẫm đi vào quý phủ là để làm gì?"

Lương Trinh giơ tay lên, tiện tay bẻ lấy một nhánh hoa đang nở rổ sà vào hành lang, sau đó xoay người qua đưa tới trước mặt Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ có thích không?"

Chúc Vân Tuyên không nhận: "Chiêu vương có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, trẫm còn phải hồi cung."

Lương Trinh rủ mắt xuống, nhìn chằm chằm đóa hoa xinh đẹp trong tay, đồng thời thấp giọng thầm thì: "Thật sự không thích? Ngay cả đóa hoa đẹp đến như vậy, cũng không thể lọt vào mắt bệ hạ được chút nào hay sao?"

"Trẫm nói rồi, trẫm phải về cung."

Lương Trinh ngước mắt lên lần nữa, bộ dạng cười như không cười nhìn về phía đối phương: "Hồi cung làm gì? Chờ lễ bộ quan chức đến bẩm báo chuyện đại hôn sao?"

Chúc Vân Tuyên khó chịu cau mày: "Nếu Chiêu vương không có chuyện gì, vậy thì trẫm về đây."

"Hiếm khi mới ra ngoài một chuyến, làm gì phải gấp gáp quay về như vậy chứ. Bệ hạ… Ngài vừa mới đi đâu?"

Chúc Vân Tuyên không kiên nhẫn lạnh lùng đáp lại: "Chuyện này vốn không liên quan gì đến Chiêu vương."

"Bệ hạ là đến quý phủ của Thục Hòa trưởng công chúa ở con phố trước đúng không? Thần nghe người ta nói hôm nay công chúa có mở hội thưởng hoa, còn mời tất cả cô nương trong kinh đến, vị hoàng hậu tương lai của ngài cũng có đi, trùng hợp hôm nay ngài cũng xuất cung, để thần đoán xem, hôm nay ngài đến quý phủ của trưởng công chúa đúng không?"

Tuy là bên khoé miệng Lương Trinh hiện ra ý cười, thế nhưng trong mắt lại rét lạnh căm căm không có chút nhiệt độ nào. Chúc Vân cố kìm nén cơn giận lại trả lời hắn: "Trẫm nói rồi, chuyện của trẫm, vốn không có chút gì liên quan đến Chiêu vương."

"Bệ hạ cứ nôn nóng không thể đợi được nữa, mà muốn đi gặp hoàng hậu tương lai đến vậy sao?"

"Nếu đúng như vậy thì sao?" Chúc Vân Tuyên đột nhiên cất cao âm thanh, "Trẫm sắp sửa lập hậu, tất nhiên cũng muốn nhìn thử hoàng hậu tương lai một chút xem nàng ấy là người như thế nào, cũng may có

cô tác thành cho trẫm, có gì không được sao?!"

Vừa nói xong, Lương Trinh bất ngờ tiến lên phía trước một bước. Khi ngửi thấy mùi trà hương quen thuộc kia từ từ tiến lại gần, Chúc Vân Tuyên bắt đầu cảm thấy căng thẳng, theo bản năng siết chặt tay lại, mới có thể bình tĩnh lui về phía sau. Nhành hoa đang cầm trong tay của Lương Trinh rơi xuống đất, hắn duỗi tay ra mạnh mẽ giữ chặt lấy tay Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên đột nhiên cả kinh, ngay lúc bản thân còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị Lương Trinh siết chặt tay lôi vào trong một căn phòng.

Ngay lúc Chúc Vân Tuyên vẫn còn đang hoảng hốt không kịp nói gì, Lương Trinh đã dùng lực ép hắn đè lên trên cánh cửa, sau lưng Chúc Vân Tuyên bị đập lên cửa vang ầm một cái cộp đến là đau đớn, viền mắt thoáng chốc cũng đỏ bừng lên. Lương Trinh vẫn không quan tâm gì, tiếp tục nghiêng người tới đè ép đối phương lên cửa, rồi dùng môi mình ngăn chặn lấp kín lấy đôi môi kia.

Đầu lưỡi nóng bỏng kia mới đầu xông tới quấy phá lung tung, sau lại hung tàn cuốn lây môi lưỡi của Chúc Vân Tuyên, rồi cứ liên tục mút hết nước bọt ai kia vào trong miệng, khiến cho Chúc Vân Tuyên bị hôn đến độ da đầu cũng trở nên tê rần, cả người nghẹt thở, trong tình thế không thể nào lui được nữa.

Đợi đến lúc được thả ra, Chúc Vân Tuyên đã không còn chút hơi sức nào, chỉ biết theo bản năng trượt chân ngồi bệt xuống sàn.

Lương Trinh cũng ngồi xổm người xuống theo, rồi duỗi tay nhấc lấy hàm dưới Chúc Vân Tuyên bắt buộc đối phương ngẩng đầu lên nhìn mình. Tuy rằng đôi mắt của người kia giờ đã đỏ ngầu, nhưng lần này vẫn cố nhịn lại không rơi thêm một giọt nước mắt nào, trong ánh mắt khi trừng nhìn Lương Trinh chứa đựng một sự thù hận khát máu.

Đôi môi của Chúc Vân Tuyên hiện tại đã bị cắn ra máu do màn dây dưa kịch liệt ban nãy. Lương Trinh bất chợt duỗi ngón tay cái ra vuốt nhẹ lên đôi môi kia, thuận thế dây ra một vệt, khiến cho bên khoé môi đối phương có chút đỏ sẫm chói mắt, trông như được thoa lên một màu son đẹp đẽ.

Lương Trinh tha thiết nhìn chằm chằm Chúc Vân Tuyên, trông đôi mắt đầy âm trầm loé lên một tia sáng kỳ dị. Sau một hồi lâu nhìn nhau không nói gì, Lương Trinh bất ngờ cúi người xuống bế người lên, rồi đi vào trong phòng ném lên giường.

Lần này không hề có bất cứ một màn dạo đầu mở rộng nào mà dứt khoát đâm thẳng vào, khiến cho Chúc Vân Tuyên cảm giác được thân thể của bản thân giờ đây như bị xé rách thành hai nửa, cả người đau đến mức ứa mồ hôi lạnh, thế nhưng hắn vẫn cố cắn chặt hàm răng mình, suốt từ nãy đến giờ vẫn không mở miệng bật ra một chữ kêu rên nào.

Nam nhân phía trên cứ mạnh mẽ ra vào, động tác hung tàn nhằm phát tiết hết ngọn lửa giận sục sôi kia, hoàn toàn trông hệt như một con báo đang bị chọc điên đánh mất lý trí.

Đợi đến khi tất cả dần lắng xuống, Lương Trinh mới rút dương vật ra khỏi người Chúc Vân Tuyên, vừa trông thấy tinh dịch chảy ra hòa lẫn tơ máu, đôi mắt hắn thoáng chốc trợn tròn, tim cũng đập dồn dập hơn, đầu óc mất lý trí dần bình tĩnh lại.

Thân thể Chúc Vân Tuyên run rẩy không ngừng, môi dưới bị cắn chặt đến độ tuôn ra máu.

"…. Đau không?" Lương Trinh thấp giọng hỏi đối phương, trong thanh âm cũng chứa đựng chút sự bối rối hoảng loạn mà chính bản thân cũng không cảm nhận được.

Chúc Vân Tuyên không đáp, chỉ quay đầu đi, đôi mắt đang nhắm chặt kia lăn dài một hàng nước mắt.

Phương thái y được lệnh cũng vội vã chạy tới phủ Chiêu vương, nhưng Lương Trinh không cho lão xem vết thương của Chúc Vân Tuyên, mà chỉ hỏi phải làm sao. Lão thái y quỳ trên mặt đất, trong lúc nói cũng không dám ngẩng đầu lên dù chỉ là một chút: "Lúc tắm nên dùng nước ấm, sau… Sau đó thì bôi thuốc mỡ, nếu như ra không nhiều máu, thì… Thì bôi chừng dăm ba hôm là được, chỉ có điều cần lưu ý là trong một tháng này tốt nhất không nên làm…"

"Được rồi, bản vương đã biết, ngươi đi lấy thuốc mỡ đi."

Sau khi đuổi thái y đi, Lương Trinh lúc này quay trở vào ôm Chúc Vân Tuyên đến phòng tắm cẩn thận giúp đối phương tắm rửa. Suốt từ nãy đến giờ, Chúc Vân Tuyên vẫn nhắm chặt hai mắt cắn chặt môi, Lương Trinh nhìn mà trong lòng cũng không dễ chịu hơn chút nào, rất nhiều lời ấp ủ chưa kịp nói ra, giờ khắc này cĩng không biết nên mổ miệng thế nào mới phải.

Mi mắt Chúc Vân Tuyên chợt rung động nhè nhẹ, Lương Trinh bèn cẩn trọng nhẹ nhàng in từng cái hôn nhẹ lên khoé mắt rỉ nước của đối phương, hồi lâu sau, mới ghé vào tai thầm thì: "Sẽ không có lần sau nữa…"

Lúc bôi thuốc Lương Trinh có quan sát kỹ càng nhìn xem, đúng thật là ở chỗ kia có chút rách nhẹ, thế nhưng cũng may không nghiêm trọng lắm. Lương Trinh cẩn trọng từng chút một bắt đầu bôi thuốc, khi ngón tay dính thuốc mỡ lành lạnh đụng đến chỗ kia, Chúc Vân Tuyên theo bản năng co rúm người này, phản ứng dường như đều là sợ sệt cùng phản kháng.

Trong lòng Lương Trinh bắt đầu cảm thấy có chút khổ sở, từ sáng sớm hắn đã biết được chuyện Chúc Vân Tuyên đi đến quý phủ của trưởng công chúa, lửa giận tích tụ suốt một ngày nay giờ khắc này cũng hoàn toàn được dập tắt, chỉ còn lại đau lòng cùng tự trách mình: "Hay là bệ hạ ngủ lại quý phủ thần một đêm đi, bộ dạng này của ngài.. không tiện hồi cung."

Qua một lúc lâu sau, Chúc Vân Tuyên mới khàn khàn giọng nói: "Trẫm phải đi về."

"Bệ hạ…"

Chúc Vân Tuyên rốt cục mở mắt, trưng ra vẻ mặt buồn bả thê lương nhìn về phía Lương Trinh lên tiếng hỏi: "Ngươi giữ trẫm lại là vì muốn giam lỏng trẫm sao? Muốn trẫm làm con rối trong tay mặc ngươi điều khiển?"

Lương Trinh không trả lời, nếu như có thể, hắn cũng hy vọng có thể nhốt Chúc Vân Tuyên ở trong phủ này, chỉ có duy nhất một mình hắn nhìn thấy, bảo vệ đối phương, thế nhưng hắn biết, suy nghĩ này chỉ là xa vời...

"Trẫm phải đi về." Chúc Vân Tuyên lặp lại lần nữa.

Lương Trinh thấy đối phương kiên quyết như vậy cũng không khuyên thêm: "Vậy thì đợi lát nữa, thần đưa ngài về."

Suốt một ngày hôm nay Chúc Vân Tuyên chỉ húp qua mấy ngụm cháo loãng, một khi Lương Trinh nói gì đều sẽ không nuốt lời, khi thời điểm mặt trời sắp lặn, Lương Trinh phủ áo khoác bao bọc lấy Chúc Vân Tuyên, rồi ôm người lên xe ngựa.

Trên xe ngựa được chuẩn bị thêm một lớp đệm lông mềm mại, đồng thời Lương Trinh cũng không quên dặn dò người bên ngoài chạy chậm lại, trong suốt đoạn đường đi, đôi lông mày của Chúc Vân Tuyên vẫn cứ nhíu chặt sít sao, chưa một lần giãn ra. Khi xe ngựa chạy qua khu phố sầm uất chợt dừng lại một hồi, Lương Trinh lúc này bước xuống xe, mua chút điểm tâm khai vị cho Chúc Vân Tuyên.

"Thần thấy suốt ngày hôm nay bệ hạ chưa ăn gì, nếu như ngài không thích đồ ăn ở quý phủ thần, hay là nếm thử chút món dân dã này đi."

Đối mặt với thái độ như muốn dỗ dành trẻ con của Lương Trinh, Chúc Vân Tuyên chỉ nhắm mắt lại, không thèm đoái hoài gì.

Qua chốc lát sau, Lương Trinh chợt thu tay về, khẽ ngao ngán lắc đầu.

Sau khi về cung Chúc Vân Tuyên lại nói còn muốn tắm, Lương Trinh thấy vậy không khỏi nhíu mày: "Vừa nãy không phải đã tắm rồi hay sao?"

Chúc Vân Tuyên hững hờ đáp lại: "Bẩn."

Hắn chán ghét những thứ dơ bẩn, cũng không biết câu nói này là ám chỉ chê bai Lương Trinh dơ bẩn, hay là chê phủ Chiêu vương đây nữa.

Cả người Chúc Vân Tuyên chìm vào trong hồ nước, làn hơi nước lượn lờ mơ mơ hồ hồ bao phủ lên gương mặt hắn, khiến cho Lương Trinh nhìn thấy cũng cảm thấy có chút hư ảo, cứ như bóng người kia chốc vẫn tồn tại, sau lại đột nhiên biến mất, trong lòng giờ đây bất chợt cũng dâng lên một sự hoảng hốt không sao tả được, trong lúc cuống cuống đành vội vã đến gần, siết chặt lấy đôi tay ai kia.

Chúc Vân Tuyên dời tầm mắt nhìn sang Lương Trinh trước mặt mình, đối phương chưa cởi y phục đã tiến đến nên hiện tại cả người đã ướt như chuột lột. Khi nhìn thấy đôi mắt ai kia lại chứa đựng sự lo lắng, Chúc Vân Tuyên đột nhiên nở nụ cười, thế nhưng trong ánh mắt lạnh tanh không chút ý cười nào: "Chuyện cần làm đều đã làm rồi, cần gì phải giả vờ giả vịt?"

"Bệ hạ thật sự hận thần đến như vậy sao?"

Chúc Vân Tuyên nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi xem trẫm là cái gì? Là thứ mặc cho ngươi đùa giỡn, làm nhục sao? Trẫm là hoàng đế! Cho dù trẫm không được lòng người cũng như bị mọi người xung quanh dồn ép, thì trẫm cũng là hoàng đế, ngươi dựa vào cái gì chứ?"

"Làm hoàng đế có gì tốt? Lúc trước nếu ngươi không phải cứ khăng khăng đòi làm hoàng đế, ta căn bản đã có thể mang người rời đi, bốn phía giang sơn đầy cảnh đẹp này có chỗ nào mà không thể đi được, sao ngươi nhất định cứ phải ngồi lỳ ở trên ngôi vị hoàng đế này mới chịu?" Lửa giận trong lòng Lương Trinh lại bùng phát lên lần nữa, hắn mạnh mẽ nắm chặt lấy tay Chúc Vân Tuyên, hắn hối hận, thật sự hối hận rồi, lúc trước lẽ ra hắn không nên nhẹ dạ, mà nên suy nghĩ cho mình trói Chúc Vân Tuyên lại, vĩnh viễn giam đối phương ở bên cạnh, để cả đời này của hắn không thể nào rời khỏi lòng bàn tay mình mới đúng.

Gì mà giang sơn, ngôi vị hoàng đế, rồi người nhà họ Chúc gì chứ, bọn họ tốt hay không vốn cũng có liên quan gì đến hắn, vì sao hắn phải chịu trách nhiệm gành gồng hết tất cả những thứ này chứ, thứ hắn muốn vốn chỉ là Chúc Vân Tuyên, xưa nay cũng chỉ muốn duy nhất một mình Chúc Vân Tuyên mà thôi!

Từ khoảng khắc nhìn thấy Chúc Vân Tuyên khóc rống cầu xin, dập đầu quỳ lạy đến vỡ đầu chảy máu vì huynh trưởng, hắn đã muốn chiếm đối phương làm của riêng, trong lòng cũng thầm nghĩ có lẽ trên đời này cũng sẽ không có ai ngây thơ ngốc nghếch bướng bỉnh như con người này, chỉ biết khắc cốt ghi tâm những chuyện không phải của mình, cũng như không khỏi ghen ghét xem thường, vì sao bản thân hắn lại không có số tốt được đối phương nhớ đến như vậy chứ?Hắn chỉ muốn Chúc Vân Tuyên từ nay về sau đều chỉ nhìn một mình hắn, nhớ một mình hắn, ngay cả bản thân hắn cũng đã rất cố gắng rồi, Chúc Vân Tuyên muốn ngôi vị hoàng đế, hắn liền cho đối phương, còn liều mạng giúp đỡ, bảo vệ cho, thế nhưng vì cái gì đối phương lại không chịu đáp lại cho dù chỉ là chút ít!

Thế mà Chúc Vân Tuyên lại còn muốn giết hắn, rốt cuộc hắn đã làm sai điều gì, mà cái giá phải trả lại là sự thù ghét căm hẫn đến chết của Chúc Vân Tuyên?

Chúc Vân Tuyên cười giễu: "Vì sao trẫm phải đi theo ngươi! Ngươi có gì đáng giá để trẫm từ bỏ giang sơn cùng ngôi vị hoàng đế theo ngươi đây? Trẫm đã nói, trẫm không phải món đồ chơi của ngươi, ngươi có thể ép buộc bức bách trẫm, thế nhưng mãi mãi cũng đừng nghĩ đến chuyện trẫm sẽ giao phó tấm chân tâm của mình cho ngươi!"

Hai mắt Lương Trinh đỏ au đến đỗ muốn trào ra máu, sau một lúc mới bất ngờ siết chặt Chúc Vân Tuyên kéo xuống dưới nước, rồi hung ác ngăn chặn cấu xé lấy đôi môi đối phương.

Trong lúc môi lưỡi dây dưa kịch liệt, dòng nước từ bốn phương tám hướng liên tục chảy vào mặt, mũi, tai của cả hai. Chúc Vân Tuyên lúc này như đang nếm trải cảm giác nghẹt thở cận kề với cái chết, bèn thôi không giãy dụa nữa, thậm chí khi đó trong đầu hắn còn bất chợt mơ hồ lướt qua một suy nghĩ, nếu như

hôm nay cứ như vậy mà chết, coi như cũng là một giải thoát, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Ngay trước giây phút mất đi ý thức, Lương Trinh lại đột nhiên kéo hắn trồi lên mặt nước, Chúc Vân Tuyên liên tục ho như muốn trào hết lục phủ ngũ tạng ra ngoài, một mùi cay nồng từ yết hầu bừng bừng đến tim phổi. Chờ đến khi bản thân ổn định lại, liền mở to mắt chứa đựng ý cười mỉa mai nhìn Lương Trinh: "Sớm muộn gì cũng có một ngày, trẫm sẽ đích thân giết chết ngươi."

Lương Trinh chợt nhắm mắt lại, trầm giọng thản nhiên nói: "Để thần đợi xem."

24. Chương 24: Một Trò Khôi Hài

Cảnh Thụy năm thứ hai, tân tị tháng hai, tại trường thi.

Trời vừa mới sáng, khắp ngõ nhỏ phố lớn đã bắt đầu vang lên tiếng người, một đám đông thanh niên lúc này đang tụ tập ở ngoài cổng trường thi, bộ dạng ai nấy đều tỏ ra lo lắng cùng chờ đợi.

Hôm nay là ngày công bố kết quả thi trong kỳ thi hội mùa xuân, cũng là hội thi đầu tiên từ sau khi tân đế đăng cơ, muôn dân đều đổ dồn sự chú ý vào, thành ra ý nghĩa cuộc thi càng trở nên to lớn hơn.

Vừa đến giờ thìn, cổng lớn trường thi được mở, hơn mười nha dịch nối đuôi nhau đi ra dán bảng cáo thị màu đỗ thẫm lên, lúc này đám người bên dưới cũng bắt đầu nhốn nha nhốn nháo chen lên trên cố gắng tìm tên của chính mình trong danh sách chi chít chữ kia.

— *giờ thìn: chín giờ sáng*

Chừng một lúc sau, người thì mừng rỡ như điên, kẻ thì gào khóc, người đứng than thở nuối tiếc cũng không phải ít.

Lương Trinh cưỡi ngựa đúng lúc đi ngang qua cổng trường thi, vừa nghe thấy tiếng vang náo động dâng trào ở bên trong, liền không khỏi nhếch nhẹ khóe môi.

Kết quả của khoa thi mùa xuân này chỉ trong một ngày liền truyền khắp toàn bộ kinh thành, Chúc vân Tuyên ở trong hoàng cung cũng không ngoại lệ mà ngay lập tức hỏi đến, Tăng Hoài liền tỏ ra vui mừng nói cho hắn biết: "Lão thần nghe nói bên trong tốp học sinh này có không ít nhân tài, đợi đến ngày thi điện bệ hạ có thể đích thân đến xem trộm một chút, rồi chọn ra người có thể trọng dụng."

Chúc Vân Tuyên tất nhiên cũng muốn như vậy, hiện nay chúng đại thần trong triều được bao người là một lòng hướng về hắn. Nếu như hắn muốn bồi dưỡng quan hệ để người kia trở thành thân tín của mình, vậy thì chỉ còn nước chọn ra từ trong đám cống sĩ* này, cho dù là phải bỏ ra mười năm hai mươi năm, thì hắn cũng có thể chờ được.

— cống sĩ: học sinh thi đỗ

Chỉ là không ai ngờ được, chuyện vui này còn chưa qua được hai ngày, đã quay ngoắt diễn biến thành một tai họa nghiêm trọng.

Trong một buổi lên triều, đột nhiên có một tên ngự sử Đô Sát Viện không biết từ đâu nhảy ra, rồi lên tiếng kết tội bẩm rằng bên trong hội thi có mấy vị giám khảo thu nhận hối lộ, làm việc tư gây rối kỉ cương, khiến cho mọi người nghe thấy cũng há hốc mồm. Vị ngự sử kia ăn nói kiên định đến độ ngay cả mũ ô sa đội trên đầu cũng tháo xuống, nói năng cực kỳ hùng hồn khí phách, cứ như tỏ vẽ bằng lòng dùng chiếc mũ ô sa trên đỉnh đầu của mình để đảm bảo với mọi người rằng từng cậu từng chữ hắn bẩm tấu lên đều là thật, còn khẩn cầu bệ hạ tra xét kỹ càng, nhằm lấy ;lại sự công bằng cho các thí sinh cũng như sự trong trong sạch trong khoa cử triều đình!

Nghiêm Sĩ Học nghe đến trán cũng ứa mồ hôi lạnh, lúc này mới từ chỗ mình xông ra. Bản thân gã đương nhiên sẽ không làm mấy chuyện ngu xuẩn coi trời bằng vung kia, nhưng người kết tội lại là những vị giám khảo, mà gã lại chính là chủ khảo khoa thi, nếu như tra xong thật sự xảy ra sơ suất, thì ít nhiều gì gã cũng phải gánh vác.

Còn mấy vị giám khảo bị kết tội kia, hiện đang quỳ run cầm cập nằm rạp trên mặt đất, gương mặt đã xám như tro tàn.

Chúc Vân Tuyên đen mặt, bèn nhanh chóng trầm giọng ra lệnh cho hình bộ, đại lý tự cùng đô sát viện tra xét rõ ràng về hội thi gian lận này, còn đặt ra yêu cầu trong thời gian ngắn nhất phải điều tra rõ ràng chân tương.

Tin tức này lan truyền một cách nhanh đến chóng mặt, hiện tại đã truyền khắp mọi nơi trong kinh thành, trên thực tế, một khi lời đồn bắt đầu xuất hiện, thì đồng nghĩa với viết sẽ có nhiều chuyện vớ vẩn liên tục sinh ra, thế là toàn bộ giám khảo cùng thí sinh bên trong hội thi đều bị cuốn vào. Những thí sinh thi rớt đột nhiên tụ tập đến ngoài cửa trường thi, rồi bắt đầu biểu tình đòi triều đình lên tiếng, cho dù quan chức trường thi đã đi ra đảm bảo với bọn họ rằng tam ti đang điều tra, chắc chắn sẽ đưa ra kết quả hợp lý cũng vô dụng, những kẻ thi rớt mù quáng này liên tục chen lấn xô đẩy nhau trào dâng tiến lên trước, một lúc sau, không biết là do kẻ nào dẫn đầu ra tay, khiến cho mâu thuẫn đột nhiên tiến triển cao trào, từ một cuộc đối mặt, thoáng chốc đã biến thành trận ẩu đả giữa những học sinh cùng quan chức trường thi.

Trong cảnh hỗn loạn ồn ảo kia, bảng hiệu trường thi bị đập vỡ tan tành, tồi tệ hơn chính là một lão hàn lâm râu mép hoa râm cũng bị làm cho phụt máu ngất xỉu.

Kinh vệ quân thân khoác nón trụ mang giáp tay cầm kiếm nghe được phong thanh lập tức đi đến vây quanh toàn bộ trường thi, chừng không tới một phút sau đã có thể bắt giữ toàn bộ những thí sinh gây rối giam vào trong ngục.

Trong một đêm, toàn bộ thí sinh trong hội thi đều không còn thấy bóng dáng một ai, những thí sinh thi đỗ thì bị tam ty cho là kẻ tình nghi đã áp giải vào ngục hỏi cung, còn những thi sinh thi rớt lại bởi vì gây sự mà tống vào đại lao kinh vệ quân.

Chuyện đến nước này, chẳng những thiên hạ không còn cảnh thái bình, mà cái chuyện gian lận không tính mới mẻ, đã từng xuất hiện qua các triều đại kia lại đột nhiên bắt đầu phát triển theo một hướng hết sức kỳ lạ.

Khi Chúc Vân Tuyên nghe nói có thi sinh không thể chịu nhục đã tự mình kết liễu trong đại lao hình bộ, rốt cuộc lúc này bản thân cũn không ngồi yên được nữa, mà triệu Lương Trinh đến Cam Lâm cung.

Lương Trinh khoanh tay, bộ dạng trông đến là khoan thai nhàn nhã cười cười nhìn đôi mắt tối sầm chứa đầy sự tức giận của đối phương mất một lúc, sau mới dửng dưng nói: "Hiếm khi có một ngày được bệ hạ chủ động triệu kiến thần như lúc này, đúng là khiến cho thần thụ sủng nhược kinh."

"Lương! Trinh!" Chúc Vân Tuyên đã không còn nhịn nổi cơn giận: "Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? Tất cả trò cười bên nhoài đều là ngươi khơi mào ra đúng không? Ngươi rốt cuộc muốn phát điên tới khi nào nữa?"

Căn bản là lúc đầu hắn không nghĩ tới những chuyện này, thế nhưng khi Tăng Hoài đến kể cho hắn nghe những chuyện bất thường đã xảy ra ngoài cửa trường thi, thì lúc bấy giờ hắn mới chợt nghĩ đến.

Khoan hẵn nói đến chuyện khoa cử gian lận làm rối kỷ cương lần này, khi tiên đế còn tại vị đã từng xuất hiện qua, khi đó triều đình tất nhiên là không thể nào bỏ mặc, chỉ cần xử tội nặng những kẻ chủ trương rồi tổ chức lại cuộc thi là được, thế nhưng lần đó không gây ra tai tiếng lớn như bây giờ. Ngày ấy sau khi ngự sự bẩm tấu chuyện lên xong, hắn liền lập tức hạ lệnh cho tam ty tra án, lẽ ra thì những học sinh bị đánh rớt kia không có lý do gì để gây chuyện nữa mới đúng, nhưng hiện tại bọn họ không chỉ gây náo loạn, mà suýt chút nữa còn ra tay giết một mạng người, vì lẽ đó cho nên nếu bây giờ nói sau lưng không có người kích động, Chúc Vân Tuyên chắc chắn sẽ không thể nào tin nổi.

Đã vậy đám kinh vệ quân kia sớm không đi muộn cũng không đi, tại sao trùng hợp đến mức phải đợi đến khi hai bên động thủ, có người đổ máu mới nhàn nhã đến bắt những thí sinh đánh rớt có võ phu còn giỏi hơn tri thức lại kia chứ?

Chỉ có duy nhất một khả năng, đó chính là từ lúc bắt đầu tất cả đều đã được Lương Trinh sắp xếp xong xuôi. Lương Trinh vốn nắm quyền kiểm soát chỉ huy binh mã vùng kinh đồ, còn kiêm luôn chức nguyên soái thông lĩnh kinh vệ quân, nay một khi hắn muốn diễn ra một trò khôi hài giữa ban ngày ban mặt như kia, thì quả thực là dễ như trở bàn tay.

Đi sâu vào một chút, thì người ngự sử bẩm chuyện kia, có khi cũng nằm trong kế hoạch của hắn.

"Phát điên?" Đôi mắt Lương Trinh có chút sầm xuống: "Bệ hạ nói gì sao thần nghe không hiểu? Thần làm sai chuyện gì sao? Những thí sinh bị đánh rớt kia đột nhiên gây sự trước cửa trường thi, thần thấy vậy mới gọi phó soái dẫn binh đến bắt người lại, chuyện này có gì không đúng? Ngoại trừ chuyện này ra, thì tất cả chuyện khoa cử gian lận kia, đều không có chút nào liên quan đến thần cả."

"Ngươi bớt giả vờ với trẫm!" Chúc Vân Tuyên cất cao âm thanh, nghẹn ngào nói: "Ngươi có ý gì thì trong lòng ngươi rõ ràng nhất! Chẳng phải ngươi định làm to chuyện ra để trẫm xử lý luôn Nghiêm Sĩ Học hay

sao?"

Lương Trinh cười giễu: "Bệ hạ còn chưa cưới nhi nữ nhà người ta vào cung, đã bắt đầu thiên vị việc tư như vậy rồi, tên Nghiêm Sĩ Học kia vốn là chủ khảo hội thi, nay xảy ra chuyện như vậy, hắn căn bản không thể nào chạy thoát được, chẳng lẽ đến lúc này mà bệ hạ còn không nỡ ra tay với gã sao?"

Chúc Vân Tuyên phẫn nộ đáp trả: "Nếu như muốn thật sự trị tội gã, thì cũng phải chờ đến khi tam ty điều tra rõ án xong mới định đoạt theo luật, khi đó tội thế nào thì xử thế đó, trẫm chắc chắn sẽ không nói thêm nhiều lời! Thế nhưng ngươi xem xem bản thân mình đã làm gì đi? Ngươi gieo rắc lời đồn ra bên ngoài nhằm kích động những thí sinh thi rớt kia đến trước cửa trường thi gây sự, sau đó lại để cho đội kinh vệ quân dưới tay ngươi áp giải bọn họ hạ ngục, ngươi có ý xé chuyện ra to như bậy, mục đích không phải là muốn trẫm xử thật nặng tất cả những quan chức dính đáng đến vụ án hay sao?"

Lương Trinh khẽ nheo mắt phản bác lại: "Bệ hạ, tuy ngài là thiên tử, nhưng cũng không thể ăn nói bừa bãi, nếu như ngài cứ chỉ trích thần mà không hề có bất cứ bằng chứng nào, thì thần chắc chắn sẽ không nhận. Ngài khăng khăng cho rằng đám thí sinh thi rớt tự vẫn trong đại lao kia là do thần xúi giục, vậy động cơ nào khiến ngài nghĩ tới trường hợp này?"

Chúc Vân Tuyên cười giễu: "Có làm hay không trong lòng ngươi hiểu rõ nhất, tuy rằng hiện tại trẫm không có chứng cứ, mà cho dù có cũng không làm gì được ngươi, ngươi căn bản vẫn luôn xem trẫm không ra gì, hiện tại ngươi hết bức trẫm, lại đến trêu đùa trẫm, bộ ngươi thấy làm vậy rất vui vẻ sao?"

Lương Trinh khẽ lắc đầu: "Thần làm gì không quan trọng, quan trọng ở đây chính là hội thi lần đầu sau khi bệ hạ đăng cơ xui rủi lại xảy ra chuyện như vậy, coi như cho dù bệ hạ có là người mềm lòng cũng không nên thiên vị, bằng không sẽ gây ảnh hưởng lớn xấu đến thành phần đọc sách tri thức trong xã hội, đến lúc đó thần e là cũng không giúp được bệ hạ."

"Trẫm không cần ngươi dạy trẫm nên hay không nên làm gì! Ngươi chỉ cần bớt giở trò sau lưng thì trẫm sẽ không vào thế bị động như thế! Ngươi giúp trẫm? Ngươi làm những chuyện kia mục đích là cố ý muốn trẫm bị người ra chê cười làm khó dễ trẫm thì có! Giúp, giúp đỡ trẫm gì chứ?"

Chúc Vân Tuyên phẫn nộ không thôi, từ lúc đăng cơ hắn bởi vì ngôi vị hoàng đế đã thẳng tay xử lý hết đám người Trương Niên Linh tức ba vị đại thần dẫn đầu nội các kia, động thái này khiến cho các văn thần cùng tầng lớp tri thức tỏ ra bất mãn, lần này lại đến chuyện hội thi, nếu như hắn xử trí không đâu vào đó, thì danh tiếng của vị hoàng đế hắn này coi như mất sạch sành sanh. Cái tên Lương Trinh vốn ôm ấp tư tâm xấu xa kia bèn nhân cơ hội này bày ra trăm phương ngàn kế ở sau lưng hắn đổ thêm dầu vào lửa, giờ còn có mặt mũi nói ra mấy chữ giúp đỡ mình!

"Bệ hạ cần chi phải nổi giận như vậy, " Lương Trinh khinh bỉ nói, "Trong lúc ngài ở đây chấn vất thần, thì chi bằng mau chóng điều tra chuyện rõ ràng, xử hết những người nên xử lý vẫn hơn."

Chúc Vân Tuyên giận dữ: "Gã Nghiêm Sĩ Học kia cũng đã bị tống vào Đại Lý Tự, thế mà ngươi còn dám đứng đanh diễu võ dương oai với trẫm!"

Lương Trinh bình tĩnh trả lời hắn: “Nếu như bệ hạ có chứng cứ chuyện kia là do thần làm, vậy thì cũng có thể kêu người đến tống thần vào ngục Đại Lý Tự. Thần muốn hỏi bệ hạ một chút, ngài cảm thấy gã Nghiêm các lão kia thật sự vô tội đang chịu vạ lây thôi hay sao?”

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn: “Gã quản người dưới không nghiêm, lơ là chức trách, đợi sau khi tam ty điều tra vụ án rõ ràng, trẫm ắt sẽ xử lý, không cần Chiêu vương nhắc nhở.”

” Quản người dưới không nghiêm, lơ là chức trách.” Lương Trinh lập lại dòng chữ này: “Chỉ có vậy thôi? Thật sự chỉ là quản người dưới không nghiêm, lơ là chức trách thôi hay sao?”

Giọng điệu Chúc Vân Tuyên càng trở nên lạnh hơn: “Ngươi rốt cuộc có ý gì?!”

“Không có gì, cho dù thần có nói bệ hạ cũng sẽ không tin, đợt trước thần có nghiêm túc nói với ngài Nghiêm các lão qua lại thân thiết với đám người phiên bang, còn ngầm cầm chút thứ tốt từ chỗ bọn họ, thế nhưng ngài lại nói thần ăn nói linh tinh. Bây giờ ví như thần nói trong vụ việc thí sinh hối lộ cũng có phần gã, thế nào ngài cũng sẽ nói là thần đang bôi nhọa gã ta cho xem.”

Hai con ngươi của Chúc Vân Tuyên chợt co rụt lại: “Rốt cuộc có phải hay không, thì cứ đợi tam ty điều tra rõ ràng sẽ biết, không cần Chiêu vương nói!”

“Là thần quá giới hạn, việc này căn bản không phải việc thần nên quan tâm.” Lương Trinh biết điều sửa lại: “Có điều kính xin bệ hạ công khai việc nên xử trí những học sinh gây chuyện kia thế nào.”

Chúc Vân Tuyên cố nén lại cơn tức giận nói: “Điều tra rõ kẻ chủ mưu, tước bỏ công danh, không bao giờ thu nhận lại, còn những người cố ý gây ra thương tích cho người khác thì cứ để cho hình bộ xử tội theo luật, về những người còn lại, đơn giản cảnh cáo nhắc nhở rồi tha về.”

Lương Trinh nở nụ cười: “Bệ hạ quả thực yêu quý những học sinh này.”

Lương Trinh thầm nghĩ, khoan hẵn bản đến chuyện kẻ chủ mưu có phải là hắn hay không, thì phàm là những người tham dự gây chuyện ít nhiều gì cũng phải phạt cấm thi, thế nhưng bản thân Chúc Vân Tuyên chỉ muốn cảnh cáo những vị tri thức này, thành ra tất nhiên cũng biết không nên phạt quá nặng, chỉ dễ tính xử tội mấy kẻ cầm đầu. Lương Trinh đương nhiên hiểu rõ, cho nên không định nói thêm nhiều lời lại chọc giận đến đối phương.

“Còn ngươi nữa, ” Chúc Vân Tuyên trầm giọng nói, “Trẫm bây giờ không thể đụng vào ngươi, nhưng nếu ngươi cứ làm việc bừa bãi như vậy, thì sớm muộn gì cũng có ngày rước lấy tai họa diệt vong vào mình.”

Ý cười Lương Trinh trong mắt càng sâu sắc thêm: “Bệ hạ đang quan tâm thần sao? Vậy thì thần nghe ngài.”

25. Chương 25: Không Biết Liêm Sỉ

Mấy ngày sau, chủ quan tam ty dâng kết quả tra án đến ngự tiền, liên quan đến án hối lộ này tổng cộng có ba tên giám khảo cùng tám người thí sinh.

Phương thức gian lận, quay cóp thực ra cũng không cao minh gì, chỉ là đơn giản viết một ký hiệu định trước trong bài thi của mình, để cho những tên giám khảo kia khi thấy được sẽ giữ bài thi lại, đến khi tổng kết xong đem đi đề cử cho quan chủ khảo. Tuy rằng việc đánh đậu hay rớt đều là do quyết định từ phía quan chủ khảo, thế nhưng khi nhìn những nhận xét đánh giá tốt của giám khảo, thì quan chủ khảo đều sẽ nể tình cho vào trong, hơn nữa tám người kia một khi đã đi đến vòng này, thì hẳn nhiên đều là người tài giỏi, mấy chiêu hối lộ giám khảo kia chẳng qua chỉ là chiêu thức phòng thân mà thôi. Thí sinh bên trong khoa thi lần này có gần năm trăm người, vì lẽ đó cho nên bài thi của tám người kia căn bản chỉ là cát trong sa mạc không hề có chút lộ liễu, nếu như không có vị ngự sử kia bẩm tấu lên kết tội, thì có lẽ là bọn họ cũng đã trót lọt chuyện xấu này rồi.

Mà trong tám người kia có ba người xuất thân từ gia đình quý tộc, năm người còn lại đều đến từ những nhà giàu có, gia tài bạc vạn ở phía nam.

Hình bộ thượng thư lên tiếng bẩm báo: "Theo như bọn họ bàn bạc, thì một thí sinh là mười lăm thỏi vàng, cũng chính là ba ngàn lượng bạc, ba vị giám khảo mỗi người được chia hai phần mười, còn có bốn phần mười thì chia cho… Quan chủ khảo Nghiêm các lão."

Nghe đến đây, hai hàng lông mày của Chúc Vân Tuyên chợt nhíu chặt lại, sau đó nhìn về phía Đại Lý Tự khanh trầm giọng hỏi: "Nghiêm Sĩ Học cũng thu hối lộ? Chuyện này là thật sao?"

Vị Đại Lý Tự khanh cũng chỉ đành nhắm mắt lại trả lời: "Thần đã thẩm vấn vô cùng kỹ càng, ba vị giám khảo kia đã nhận tội, còn về Nghiêm các lão thì gã ta sống chết cũng không chịu nhận, chỉ nói là do bản thân sơ suất, không hề phát hiện ra những dấu hiệu lạ trên bài thi, khăng khăng chối bỏ việc thu nhận hối lộ. Sau đó thần mới phái người đi điều tra thân tín của gã, thì mới phát hiện ra là do đứa em rể dùng danh nghĩa gã thu nhận tiền, phu nhân của gã ta cũng biết chuyện, hiện tại nhân chứng vật chứng đều có đủ, kính xin bệ hạ định đoạt."

Chúc Vân Tuyên cuộn tròn tay thành nắm đấm nện một cái mạnh lên bàn, bộ dạng trông cực kỳ giận dữ.

Đợi đến khi chúng quan bẩm chuyện lui ra hết, Lương Trinh lúc bấy giờ mới chậm rãi bước đi thong dong tiến vào trong đại điện, bên khóe miệng cũng ngậm lấy một nụ cười đắc ý nhìn về phía Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ lần này chịu tin chưa? Thần căn bản không hề ăn nói bậy bạ bôi nhọ Nghiêm các lão, gã ta thực sự cũng dính dáng vào chuyện này, mặc dù không phải do chính bản thân gã ta làm, nhưng phu nhân cùng em rể của gã lấy danh nghĩa của gã làm ra chuyện này, cũng không tính là vu oan cho gã đâu nhỉ."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nhìn hắn: "… Ngươi đã sớm biết, cần gì phải lượn quanh một vòng lớn như vậy?"

"Tuy thần biết, thế nhưng bệ hạ nào chịu tin thần."

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt cố giữ bình tĩnh lại: "Việc này trẫm tự biết định đoạt sao, không phiền Chiêu vương nhọc lòng quan tâm."

Lương Trinh cười nhắc nhở hắn: "Mong rằng bệ hạ sẽ xử trí hợp tình không thiên vị việc tư, để cho thiên hạ lấy đó làm bài học."

Chúc Vân Tuyên không muốn nói gì thêm nữa, trong sự tức giận phẫn nộ còn cảm thấy thất vọng nhiều hơn, lúc trước hắn đề bạt trọng dụng Nghiêm Sĩ Học, không chỉ vì đối phương là nhạc phụ tương lai của mình, mà còn là thật sự ôm ấp chờ mong lên con người này, đáng tiếc đến cuối cùng, vị Nghiêm các lão kia vẫn là cô phụ sự tin tưởng của hắn.

Qua buổi lên triều hôm sau, vị chủ quan tam ti tuyên đọc kết quả thẩm tra xử lý về án hội thi gian lận bao gồm đầy đủ tang chứng vật chứng trước mắt mọi người, khiến cho chúng triều thần cũng được một phen nghị luận sôi nổi, lúc sau cũng bắt đầu ngầm hiểu ý nhau ngậm miệng lại. Chỉ còn hai tháng nữa là đến chuyện hoàng đế lập hậu, nay vị nhạc phụ tương lai kia lại làm ra chuyện này, rốt cuộc nên xử trí thế nào, vẫn do hoàng đế định đoạt, vì lẽ đó cho nên những người khác hiện tại cho dù có nghĩ gì cũng sẽ không ngốc đến độ mở miệng ra nói lung tung mà chọc đến thiên tử.

Sau một hồi im lặng, Chúc Vân Tuyên trầm giọng hạ chỉ: "Quan chủ khảo Nghiêm Sĩ Học tử hình, còn ba vị giám khảo xử treo cổ, thê tử tài sản của quan chức dính dáng đến án đều được sung vào công quỹ cùng nhập quân. Tám thí sinh khai trừ công danh, đánh một trăm roi, đồng thời gia sản bị kê biên sung công, cha mẹ, huynh đệ, thê tử sung vào quân doanh, còn những kẻ lấy danh nghĩa giám khảo thu nhận hối lộ, giả danh lừa bịp mọi người xử treo cổ tịch thu gia sản, người nhà bị lưu đày."

Sau đó lại hạ chỉ buổi thi hội sẽ được tổ chức lại vào nửa tháng sau, lần này do Tăng Hoài làm chủ khảo chọn ra nhân tài ưu tú.

"Bệ hạ anh minh!" Không biết là người nào dẫn đầu hô một tiếng, khiến quan chức cả triều đồng loạt quỳ xuống, dập đầu bái lạy quân vương.

Khóe môi Lương Trinh khẽ cong nhẹ, ý cười chìm vào đáy mắt.

Thật ra mà nói, cách xử phạt như vậy cũng không thể tính là nhẹ, tất cả mọi người ở dưới dường như cũng rõ được tâm ý của hoàng đế. Ngày đó khi ngự sử bẩm tấu lên, hắn có nói nhi nữ của tội thần không thể nào trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, thành ra hôn ước này tuy là được tiên đế định ra, thế nhưng giờ đây có vẻ như không thể giữ lại, hiện tại chỉ hy vọng bệ hạ phán đoán sáng suốt.

Trên thực tế, Chúc Vân Tuyên cũng đã hạ chỉ lệnh cho thê tử nữ nhi Nghiêm Sĩ Học thu làm quan nô, tuy là nàng ta chưa vào cung, nhưng ắt hẳn cũng đã được tính là một phần trong hậu cung, chẳng qua là hôn ước này là do tiên đế định đoạt, nên hiện tại cũng không tránh khỏi có chút lời ra tiếng vào. Văn võ cả triều thấy Chúc Vân Tuyên xử tội cả đám người Nghiêm Sĩ Học vang dội như vậy, liền cho rằng bệ hạ không muốn cưới nữ nhi nhà Nghiêm gia, thành ra lúc này đây tất nhiên là cuống cuồng lên vội vàng giúp hoàng đế phân ưu giải nguy, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, tấu chương yêu cầu dừng hôn sự này lại đột nhiên cất cao như núi bên trên ngự án, người người đều dâng lên tạo thành cơn sóng.

Chúc Vân không hề tỏ thái độ gì, chỉ triệu Tăng Hoài đến ngự thư phòng hỏi chuyện.

Tăng Hoài lắc đầu, lão ta hiển nhiên cũng tỏ ra vô cùng thất vọng với Nghiêm Sĩ Học: "Bệ hạ, lão thần cho rằng hôn ước này do tiên đế định ra, nếu hiện tại chúng ta cứ cho qua như thế thì có vẻ không thích hợp cho lắm, lão thần nghĩ, nhi nữ Nghiêm gia cũng là bị Nghiêm Sĩ Học bị liên lụy mà thôi, tuy rằng không thể lập thành hoàng hậu, nhưng ta vẫn có thể đợi chuyện lắng xuống, rồi cho nàng tiến cung phong một chức phi tần thấp chút là được,"

"Lão sư nói sao, thì cứ làm như vậy đi…"

Đối với việc muốn thu nạp nhi nữ Nghiêm gia hay không mà nói, Chúc Vân Tuyên cũng không có gì để tâm, vốn bản thân hắn chỉ là không muốn lại có người rêu rao thổi phồng lên, thành ra chuyện Tăng Hoài để nghị cũng là một biện pháp đúng.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện đã được giải quyết êm đẹp, thế nhưng lại không ai ngờ tới được chỉ mới qua hai ngày tiếp theo, vị nhi nữ Nghiêm gia cũng tự vẫn. Nghiêm gia bị xét nhà, bởi vì nàng có thân phận đặc thù nên được họ hàng đón về nhà mình ở tạm, vài ngày sau không biết vì cớ gì lại treo cổ trên xà ngang trong phòng tự tử.

Lúc nghe tin tức, Chúc Vân Tuyên đang phê duyệt tấu chương, còn Lương Trinh không mời mà tới kia ở một bên giúp hắn mài mực. Chúc Vân Tuyên nghe xong, bàn tay nắm bút chợt ngưng lại, tựa như không bất ngờ cho lắm, mà chỉ theo bản năng lặp lại: " "Chết rồi?"

Vị quan chức đến bẩm chuyện cúi đầu nói: "Dạ vâng, là treo cổ tự vẫn."

Chúc Vân Tuyên cũng không nói thêm gì nữa, Lương Trinh ở bên cạnh có vẻ như cũng không nằm ngoài dự liệu, chỉ tỏ ra xem thường lên tiếng: "Chết rồi thì thôi, mau mau kêu người Nghiêm gia mai táng đi, nhớ căn dặn bảo họ nói với người ngoài nàng ta bị bệnh mà qua đời, cũng như quản kỹ miệng mình chút."

Sau khi cho quan chức bẩm chuyện lui đi, gương mặt Chúc Vân Tuyên chợt trầm xuống, đầy vẻ đề phòng nhìn về phía Lương Trinh: "Ngươi lại làm cái gì?"

Lương Trinh thở dài: "Dường như bệ hạ ngài xưa nay chưa bao giờ chịu tin thần."

"Vậy ngươi mau nói rõ ràng ra, cái chết của nhi nữ Nghiêm gia rốt cuộc có liên quan gì đến ngươi hay không?!"

"Bệ hạ thật sự muốn biết sao? Thần chỉ sợ sẽ làm dơ bẩn đến đôi tai ngài thôi."

Trong mắt Lương Trinh lộ ra vẻ xem thường, đồng thời lên tiếng kể cho Chúc Vân Tuyên nghe, chính là vào sáng sớm hôm nay khi cửa thành mới vừa mở, thì một tham tướng trong đội quân kinh vệ giữ ở cửa thành phía nam phát hiện được hai cô nương cải nam trang đang lén lén lút lút có vẻ như dự định ra khỏi thành,

trên người còn mang theo đầy vàng bạc nữ trang, người tham tướng kia thấy vậy nảy lòng hoài nghi bèn giữ người lại, sau một hồi tra khảo liền hỏi ra được một trong hai vị chính là đại tiểu thư Nghiêm gia suýt chút nữa được làm hoàng hậu, còn người còn lại là nha hoàn của nàng, khi hỏi xong xuôi cũng không dám tự ý làm chủ, đành chỉ còn nước đem người đến chỗ Lương Trinh trình diện.

"Thì ra nhi nữ Nghiêm gia đã có tình lang là thanh mai trúc mã, sau khi nàng được chỉ hôn với ngài vẫn cùng người nam nhân kia vương vấn không sao dứt ra được, trước giờ vẫn luôn âm thầm đưa đối phương không ít quà lễ. Hôm trước nàng ta nhận được túi thơm ngày xưa do nàng trao cùng một phong thư do một kẻ được tình lang phái tới, trong thư người nam nhân kia bảo là muốn dẫn nàng rời khỏi nơi này, còn cùng nàng giao hẹn đúng sáng mai gặp mặt ở chỗ mười dặm ngoài thành, vì lẽ đó mới có những chuyện kia."

Chúc Vân Tuyên mỗi lúc một nhíu mày chặt hơn, lại nghe Lương Trinh lại nói tiếp: "Khi đó thần mới khuyên nhủ bảo nàng đừng tiếp tục làm những chuyện liên lụy đến người nhà cùng vị tình lang kia, sau đó để nàng trở về nhà, ai ngờ đâu vào đêm khuya nàng lại treo cổ tự vẫn."

"Chỉ như vậy thôi sao?" Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói, "Từ khi nào mà Chiêu vương trở nên tốt bụng như vậy, nắm được nhược điểm còn thả người ta về. Ngươi nhất định đã dùng vị tình lang kia uy hiếp nàng, ám chỉ nàng đi chết, cho nên nàng mới làm như thế đúng không?"

Lương Trinh cũng không phủ nhận: "Bệ hạ cần chi phải thương xót nàng, nàng vốn đã có hôn ước với bệ hạ, nhưng nay lại đi tằng tịu với kẻ khác, vì lẽ đó cho dù có chết cũng chưa hết tội."

"Ngươi còn định làm chuyện gì nữa? Chẳng lẽ người lúc trước khuyến khích quan chức cả triều bẩm tấu lên bảo trẫm phải xử tội nhi nữ Nghiêm gia công bằng với những kẻ khác cũng là ngươi sao?"

Ánh mắt Lương Trinh hơi trầm xuống, song buông tiếng mỉa mai: "Đúng thì sao, nếu như bệ hạ không mềm lòng đến độ sau bao chuyện vẫn cố tình muốn cho nàng tiến cung, thì có lẽ nàng ta còn có thể giữ được cái mạng mình lại."

"Ngươi!"

"Bệ hạ thật sự không cần vì một người nữ nhân không biết liêm sĩ lăn loàn kia mà nổi giận, thực sự không đáng."

"Chuyện nàng lén bỏ nhà theo người nam nhân kia, có phải cũng là do một tay ngươi bày ra hay không?"

Lương Trinh không mấy đồng tình: "Vậy thì hai người kia cũng phải gì đó thần mới có cơ hội làm chứ, vị tình lang của nàng căn bản không phải người đáng tin cậy gì. Thần có phái người đến hù dọa hắn, thế mà hắn ta không chút do dự muốn bán nàng đi, không những thế còn đưa toàn quà những lễ vật ngày xưa do nàng ta tặng giao lại cho thần, vì lẽ đó thần mới có thể lừa gạt dụ nàng đi ra. Hơn nữa mà nói, nếu như nàng ta không có phần tâm tư này, thì khi nhận được thư cứ đem đốt đi là được, sau đó yên phận tiến cung, không làm được hoàng hậu còn có thể làm mỹ nhân tiệp dư, nay là do nàng ta không tiếc thương mạng mình trước, thần có lỗi gì ở đây chứ?"

"Ngươi giỏi lắm… Giỏi lắm…" Chúc Vân Tuyên tức đến muốn phát điên, thật ra mà nói, hắn cũng không cảm thấy có chút thương xót nào với nhi nữ Nghiêm gia, mà chẳng qua chỉa căm ghét Lương Trinh vì muốn ngăn cản hắn cưới vợ lập hậu dùng trăm phương ngàn kế bày hết trò này đến trò khác.

Những trò diễn xuất của Lương Trinh cũng khiến cho hắn cực kỳ khó có thể tiếp thu. Lương Trinh càng muốn khống chế, thì hắn càng muốn tránh thoát vẫy vùng ra.

Lương Trinh trầm giọng nhắc nhở hắn: "Thần đã nói, Nghiêm Sĩ Học có tội thì phải chịu, còn về người nữ nhi của gã ta cũng là gieo gió gặt bão mà thôi, nếu như bọn họ có thể an phận thủ thường, thì thần có muốn đụng cũng không thể nào đụng được."

"Có người nào ngươi muốn đụng mà không thể đụng được sao?! Cho dù bọn họ không làm gì, ngươi cũng có thể tìm ra trăm nghìn loại cớ xử tội bọn họ, bây giờ cần chi phải nói ra mấy lời đàng hoàng như vậy chứ?!"

"Bệ hạ nghĩ thần là người như vậy sao?" Hai con ngươi của Lương Trinh chợt mạnh mẽ co rụt lại, "Ngài đi vì một ả điếm kia mà chỉ trích thần?"

"Nếu nàng là điếm thì trẫm là cái gì đây?! Cả những cái lần xằng bậy cùng ngươi nữa, tất cả mọi chuyện chính là gì? Ngươi nghĩ ngươi có tư cách nói đến người khác sao?! Ngươi cho rằng bản thân mình là một người chính quân quân tử chắc! … Người không biết liêm sỉ nhất rõ ràng chính là ngươi! Cả trẫm nữa!"

Đôi mắt bị chọc giận liên tục của Chúc Vân Tuyên giờ đây đã đỏ bừng bừng: "Không còn nhi nữ Nghiêm gia sẽ có người khác, sớm muội gì trẫm cũng sẽ lập hậu, cho dù ngươi có thể một tay che trời, cũng không tài nào ngăn cản được!"

Nghe xong, đôi mắt Lương Trinh thoáng trở nên sầm tối lại, trong lúc hắn còn đang chìm trong sự im lặng, thì sự âm u trong đôi mắt kia như thổi bùng lên một ngọn gió lớn thét gào, khiến cho tâm trạng lúc cũng theo đó mà liên tục sôi trào lên xuống mãnh liệt. Qua một lúc sau, đợi đến khi bản thân bình tĩnh lại, chỉ nghe hắn khàn giọng nói: "Bệ hạ nói đúng, không còn người này cũng sẽ có người khác, thần cất gì phải uổng phí tâm tư mình chứ."

26. Chương 26: Không Từ Thủ Đoạn Nào

Tháng tư, đầu hạ.

Sau kỳ thi điện, tân khoa tiến sĩ nhậm chức, thì đến lúc này xem như vụ hội thi gian lận kia rốt cuộc mới chịu lắng đi, đề tài khiến dân chúng cả triều quan tâm lại quay ngoắt về chuyện.. lập hậu, bọn họ không biết vì cớ làm sao Chúc Vân Tuyên vẫn cứ tỏ ra dửng dưng với chuyện này, chưa lúc nào tỏ rõ thái độ ý kiến của mình, hơn nữa trong cung cũng không có thái hậu chủ trì đại cuộc, mấy vị thái phi căn bản không chen mồm vào được, thành ra người khác có sốt ruột nôn nóng thế nào cũng vô dụng.

Tân đế bây giờ đã bước sang tuổi hai mươi, đừng nói là hoàng hậu phi tần, mà ngay cả một cung nữ thiếp thân hầu hạ trong Cam Lâm cung cũng không có, khiến cho người bên ngoài không nhịn được ngầm lời ra tiếng vào. Mặc dù lúc trước hoàng đế không xem trọng Chúc Vân Tuyên, ngoại trừ chỉ hôn không ban tăng cô nương nào cho bệ hạ, nhưng nay dẫu sao người cũng đã lên làm tân đế, bên gối vẫn không có người nào, quả thực là vô cùng quái dị, mà vấn đề quan trọng nhất chính là một khi không có người nối nghiệp, thì giang sơn sẽ bất ổn!"

Mặc kệ chúng quân thần ôm ấp tâm tư gì, rõ ràng một điều chính là số người nhìn chằm chằm vào vị trí Đông cung tuyệt đối không phải số ít, làm người thì có ai mà chẳng hy vọng hoàng đế tương lai sẽ được sinh ra từ nhi nữ của mình, làm rạng danh gia tộc chứ? Sau vài lần bị Chúc Vân Tuyên khéo léo từ chối không cho ý kiến gì, bọn họ bèn quyết định nhất trí đẩy Tăng Hoài ra, cầu xin lão nhân đi làm rõ xem rốt cuộc ý tứ của hoàng đế.

Tăng Hoài cũng đang có ý định đi hỏi cho ra lẽ, lão căn bản không có tư tâm gì, thậm chí còn hơn ai hết chỉ một lòng một dạ quan tâm đến việc duy trì dòng dõi của bệ hạ. Ngày nào chưa được nhìn thái tử chứng minh có người nối nghiệp, thì ngày đó lão e là có chết cũng không thể nhắm mắt.

"Trẫm chỉ là mong không có kẻ nào có mưu đồ riêng, dựa vào chuyện lập hậu này đi sinh sự mà thôi." Chúc Vân Tuyên nói xong chỉ khẽ lắc đầu, chuyện lập hậu xưa nay vốn không phải chuyện đơn giản, nay Nghiêm gia vừa ngã xuống, đã có không biết bao người người có mưu đồ riêng vừa nghe xong cũng lập tức bắt tay vào hành động. Về chuyện lập hậu, không đơn giản chỉ là việc hắn thích ai thì lập người đó, cũng như bản thân hắn thật sự cũng không muốn lại xảy ra thêm sự cố một lần nào nữa.

Tăng Hoài khuyên hắn: "Bệ hạ, theo như ngài nói, cái này cũng xem như là cơ hội, chuyện tiến cung và ở hậu cung xưa nay vốn không thể tách rời, hiện tại một khi ngài cưới nhi nữ của bọn họ, còn sinh ra một hoàng tử chung huyết thống, thì bọn họ sẽ tự khắc trung thành, ủng hộ ngài."

"Trẫm biết." Chúc Vân Tuyên thở dài, chuyện hắn khinh thường nhất từ xưa đến nay chính là... Lợi dụng nữ nhân ở hậu cung nhằm cân bằng thế lực triều đình tranh thủ kiếm lợi cho mình, nhưng cho đến cuối cùng hắn vẫn giống hệt như phụ hoàng, đều phải đi tới bước này.

Kể từ ngày hôm kia trở về sau Lương Trinh đột nhiên thôi không tới tìm hắn nữa, thành ra hai tháng nay Chúc Vân Tuyên sống trong những tháng ngày yên bình trước nay chưa từng có, trong lòng thầm nghĩ có lẽ Lương Trinh đã thật sự nghĩ thông suốt buông tha cho mình, mà cho dù có như thế nào đi nữa, thì tình hình hiện tại cũng khiến Chúc Vân Tuyên thở phào nhẹ nhõm: "Việc chọn người cứ để chủ quản nội đình chuẩn bị đi."

Lương Trinh giờ khắc này đang tham gia buổi tiệc trong phủ Hiển vương, trên thực tế hắn thường sẽ không tham gia những hoạt động như thế này, thậm chí có khi Hiển vương tự mình ra mặt mời bản thân hắn cũng chưa chắc nể nang mặt mũi mà đi, thành thử ra đây cũng được xem là lần đầu tiên Lương Trinh tham gia tiệc hội dành cho tầng lớp quý tộc.

Hiển vương dường như không chút nào để ý tới khoảng cách thân phận địa vị giữa cả hai, tỏ ra hết sức nhiệt tình dẫn hắn đi lên ghế trên cao.

"Hiếm khi thấy được Chiêu vương chịu nể nang mặt mũi đến đây, hôm nay nhất định uống một trận cho đã cùng bản vương, không say không về!"

Hiển vương ăn nói hùng hồn, khiến cho những người khác nghe thấy cũng dồn dập sôi nổi phụ họa theo. Lương Trinh đung đưa chén rượu, khẽ cười nói: "Vương gia có lòng như vậy, tiểu chất cũng xin phụng bồi."

Hắn nói xong liền dứt khoát ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, mọi người khắp nơi cũng bắt đầu cao giọng reo hò khen hay, bầu không khí hiện tại càng trở nên thân mật ấm cúng.

Trong cảnh yến tiệc ăn uống linh đình, ca múa tưng bừng đến cực kỳ náo nhiệt kia, Lương Trinh một bên uống rượu, một bên chậm rãi đảo qua rồi lần lượt ngưng lại trên người mấy tiểu tử bên phủ An Nhạc hầu nhìn một lúc, bên khoé miệng chợt cong ra một tia cười khẩy.

Dạo trước hắn có nghe người ta nói phủ An Nhạc hầu thường xuyên nhờ vả Hiển vương, mật độ qua lại khoảng thời gian gần đây tăng lên rất nhiều, đúng lúc hắn nhận được thiệp mời Hiển vương, cho nên mới đến đây nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì, không ngờ lại thật sự có thể thấy được bóng dáng người Lương gia ở đây. Mặc dù những vị có mặt đều chỉ là đám tiểu bối, thế nhưng phủ Hiển vương từ trước đến nay căn bản không phải là nơi mà đám người phủ An Nhạc hầu này có thể với tới được.

Từ khi Lương Trinh bước vào, đám người Lương gia dường như bất an ngồi không yên, bộ dạng ai nấy cũng cực kỳ chột dạ, thế nhưng Lương Trinh chẳng buồn đoái hoài tới, mà chỉ xem như không thấy bọn họ.

Đúng là bọn chuột nhắt vô dụng Lương gia, trong nhà đang trong cảnh sắp nghèo đến đói meo, thế mà đám tiểu tử này vẫn còn tâm tình nhảy nhót tưng bừng mưu cầu lợi ích cho mình, quả nhiên là chán sống rồi.

Lương Trinh cũng rành rẽ có thừa về tình trạng hiện tại của phủ An Nhạc hầu, căn bản bên ngoài thì tô vàng nạm ngọc, còn bên trong thì đã sớm sa sút, thối rữa. Vốn đám người kia tưởng rằng khi đưa Lương Trinh đến trước mặt Chiêu Dương đế cộng thêm có một Thần quý phi, thì Lương gia từ đây sẽ một bước lên mây, nhưng không ngờ thời thế bất ngờ biến chuyển, không những Thần quý phi qua đời, mà Lương Trinh còn lộ ra bộ mặt thật hận họ đến thấu xương, ngay cả chút chỗ tốt cũng không cho bọn họ rớ tay vào. Quý phủ Lương gia nhà bọn họ bây giờ trong cảnh thu nhập không đủ tiêu vô cùng khốn khó, sản lượng trên trang tử hằng năm cũng giảm đi, còn những cửa hàng vì Lương Trinh ngầm dùng thủ đoạn xấu thành ra không thể kiếm lời, như vậy cũng đồng nghĩa với việc hàng tháng không có lương cho hạ nhân. Người bên ngoài ai ấy đều cho rằng bọn họ dựa vào vầng sáng của Lương Trinh mà hưởng lợi, chứ không ai thật sự ngờ rằng người Lương gia vì đắc tội Lương Trinh đang trải qua một cuộc sống vô cùng gian nan.

Lương Trinh căn bản chính là đang muốn từ từ hành hạ đám người này, bây giờ trong phủ An Nhạc hầu ngày ngày đều vì chút vàng chút bạc mà tranh đoạt không ngừng náo loạn, hắn cũng thuận thế trở thành một vì khán giả ngồi ngoài xem trò vui. Còn về người mẫu thân trên danh nghĩa kia, đã bị hắn tìm cái cớ bắt ép vị "phụ thân" đưa người đến nông thôn, rồi nhốt trong phật đường bắt buộc chép kinh phật suốt ngày đêm, cho dù mắt mù tay què cũng không được dừng.

Từ trước đến nay hắn cũng chẳng phải người lương thiện gì, ai bắt nạt hắn, hắn sẽ đương nhiên bắt nạt lại, ngay cả hoàng đế hắn còn bức bách được, chớ nói chi là cái phủ An Nhạc hầu, bản thân hắn còn chẳng thèm để ở trong mắt.

Chỉ có điều, mấy tên kia trông bộ dạng còn luồn cúi thấp hèn hơn cả so với trí tưởng tượng của Lương Trinh. Trong khoảng thời gian Lương Trinh không rảnh để ý đến đám người phủ An Nhạc hầu, thì vô tình lại để cho bọn họ thân thiết nhờ vả tới chỗ Hiển vương, đương nhiên chuyện này vốn không có gì phải lấy làm lạ, bởi cho dù hắn có căm ghét phủ An Nhạc hầu kia đến mức nào, thì ở trong mắt người ngoài, hắn chính là người xuất thân từ phủ, là người thân chung nhà san sẻ buồn vui. Cũng may là khoảng thời gian trước hắn có liên tục theo dõi sát sao phủ An Nhạc hầu, bằng không thì cũng không biết bọn họ đã dùng danh nghĩa của hắn làm ra bao nhiêu chuyện thối nát nữa.

Rượu quá ba vòng, mọi người ai nấy cũng bắt đầu ngà ngà say, càng thêm hành động phóng túng, người nào người đấy ôm mỹ nhân lang quân xinh đẹp cùng nhau uống rượu mua vui, trông đến cực kỳ vui sướng.

Trong lúc Lương Trinh đang uống rượu, bất chợt có một tiểu lang quân* nhút nhát tiến lại gần, còn rũ mắt thầm thì nhỏ nhẹ lên tiếng: "Để nô tài hầu hạ vương gia uống rượu."

— *Tiểu lang quân: chỉ một thiếu niên trẻ tuổi.*

Người kia vừa nói xong còn cố ý dán sát vào lồng ngực Lương Trinh, Lương Trinh giờ khắc đã uống say nên cả người cũng trở nên cau có khó chịu, vừa định hất tay gạt người ra, thì đến lúc nhìn thấy rõ ràng gương mặt của đối phương lại bất chợt ngây ra mất một lúc, sau đó mới hung tàn bóp lấy cằm của đối phương ép hắn ngẩng đầu lên.

Gương mặt của vị tiểu lang quân kia trở nên trắng bệch, hai mắt cũng đỏ rưng rưng muốn khóc, bộ dạng lúc này đây hệt như một chú thỏ bị dọa cho sợ vậy. Lương Trinh khẽ nheo mắt lại quan sát đánh giá người trước mặt suốt một hồi, song sức mạnh trong tay cũng mỗi lúc một tăng lên mấy phần, khiến cho tiểu lang quân kia không nhịn được kêu thành tiếng, thế nhưng Lương Trinh vẫn không tỏ ra chút thương tiếc nào mà lạnh giọng hỏi: "Là ai kêu ngươi tới?"

Nếu chỉ đơn giản nhìn lướt qua, thì tướng mạo của người này giống Chúc Vân Tuyên những bảy phần, ban nãy do Lương Trinh uống nhiều đầu óc không tỉnh táo mới có thể nhìn sai, nhưng hiện tại cẩn thận quan sát lại liền biết đối phương cùng Chúc Vân Tuyên thật sự là người trên trời kẻ dưới đất, khí chất hoàn toàn khác nhau, phải nói là cách xa ngàn dặm.

Chỉ dó điều cho dù có không giống như thế nào đi chăng nữa, thì khi dáng vẻ trưởng thành của tên nhóc này xuất hiện ở trước mặt mình, đồng nghĩa với việc chắc chắn có người dàn xếp. Thấy đối phương cứ run cầm cập nói không nên lời, vẻ mặt Lương Trinh càng lạnh hơn, sau đó ngước mắt nhìn Hiển vương ở cách đó không xa.

Hiển vương lúc này đang ôm một nàng mỹ nhân khoác lụa mỏng uống rượu đến sảng khoái, gã ta dường như đã nhận ra ánh mắt Lương Trinh, thành ra cũng hướng mắt nhìn sang đảo một vòng qua hai người, sau đó mới chợt cười híp mắt lò dò đi tới thấp giọng hỏi: "Chiêu vương có thấy thích tiểu lang quân này không? Đây là người bản vương đặc biệt chuẩn bị cho ngươi."

Lương Trinh không chút biến sắc nhìn lại hắn, song cũng lạnh lùng trả lời: "Hiển vương có lòng rồi."

"Thích là tốt rồi, tặng ngươi, cứ mang người về đi." Hiển vương ha ha vỗ vỗ vai Lương Trinh, bộ dạng trông cực kỳ đắc ý.

Tiệc còn chưa tàn, Lương Trinh đã cáo từ lui đi trước.

Khi ra đến cổng lớn phủ Hiển vương, người tiểu lang quân kia cũng ra theo, sau đó không biết vì cái gì lại đứng bên cạnh xe, đỏ mắt chờ mong nhìn Lương Trinh. Lương Trinh lúc này vẫn chưa đoái hoài gì tới hắn, chỉ gọi thủ hạ thân tín của mình đến rồi căn dặn: "Điều tra lai lịch rõ ràng của người này, đồng thời tìm một nơi cho hắn ở đi."

Tiểu lang quân vừa nghe lập tức hoảng hốt kêu lên: "Vương gia, xin ngài thương xót, nếu nô tài rời khỏi ngài sẽ không còn con đường sống nào nữa!"

Lương Trinh tiếp tục như xem như không nghe thấy gì lạnh lùng hạ lệnh hạ nhân xuất phát. Chiếc xe kéo chầm chậm đi xa khỏi phủ Hiển vương, Lương Trinh lúc bấy giờ khẽ nhắm mắt lại, trong lòng mạnh mẽ ghim cho lão già khốn kiếp kia một nhát.

Hiển vương kia đưa người như vậy cho hắn, khẳng định gã ta đang ấp ủ tâm tư uy bức dụ lợi cho mình, đây đồng nghĩa với việc chính là muốn cho hắn biết rằng gã ta đã hiểu rõ mối quan hệ lén lút giữa hắn cùng hoàng đế, cho nên hiện tại muốn dùng chuyện này làm nhược điểm uy hiếp, muốn lôi kéo hắn về phe mình. Lương Trinh thầm nghĩ xong, không nhịn được cười giễu, dạo trước lão già này cũng yên phận hết mấy chục nằm, bây giờ Chúc Vân Tuyên lên ngôi lại bắt đầu trỗi dậy, cũng không thử nhìn lại bản thân mình xem có được một cân nào không, mà chỉ với mình gã cũng dám mơ động được vào người Chúc Vân Tuyên?

Huống hồ loại thủ đoạn này của gã phải nói là vừa bỉ ổi lại ngu xuẩn, đích thực chỉ là một mớ bùn nhão chả thể dính nổi lên tường, ngu không sao tả được.

Còn chưa tới hai ngày, vị thủ hạ của Lương Trinh đã điều tra rõ ràng mọi chuyện, vị tiểu lang quân vốn xuất thân từ một học trò trong gánh hát thành bắc, hơn tháng trước lúc lên đài biểu diễn có được lão gia tứ phòng Lương gia mua đem đi, về sau liền xuất hiện trong phủ Hiển vương cho đến hiện tại.

Lương gia!

Lương Trinh thầm phẫn nộ trong lòng, thì ra vẫn là do lòng dạ hắn quà mềm yếu, nên mới để cho cả đám người kia sống quá thoải mái, thậm chí còn có tiền rảnh rỗi đi mua mấy kẻ đi gây khó dễ cho hắn.

Việc bị người nhà họ Lương biết được chuyện giữa mình và Chúc Vân Tuyên, chỉ có thể là do trong quý phủ của hắn có nội gián, thế là ngay ngày hôm đó bên trong phủ Chiêu vương đang sóng lặng gió êm kia đột nhiên xử tội một lúc đến mười mấy người, hạ nhân từ trên xuống dưới đều bị xử qua, nhưng ngọn lửa giận tích tụ trong lòng Lương Trinh vẫn không sao dập tắt được.

"Thuộc hạ đã theo lời ngài căn dặn, đưa người tới một trang tử bên ngoài làm tạp dịch, đồng thời vẫn chưa tra khảo qua, à còn nữa là, hắn có nói khi người hầu phủ tặng hắn cho Hiển vương, đã để hắn uống qua

thuốc sinh tử."

"Thuốc sinh tử?" Vừa nghe đến đây, hai hàng lông mày của Lương Trinh mạnh mẽ nhíu chặt lại, đôi mắt cũng sầm tối đi, những kẻ Lương gia này rốt cuộc là nghĩ gì? Bọn họ cho là dựa vào một con hát có tướng mạo xêm xêm Chúc Vân Tuyên là có thể trói chặt được hắn hay sao? Hoặc đơn giản chỉ là muốn làm hắn buồn nôn chán ghét?

"Dạ vâng, đúng.. đúng là thuốc sinh tử."

Cả người Lương Trinh run lên, khẽ dời tầm mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ nhìn ánh tà dương đang dần chìm xuống, sau một hồi lâu trầm mặc, mới thấp giọng nỉ non: "Nếu là ngươi, thì liệu ngươi có làm chuyện mà ngươi ghét nhất với người mà ngươi ghét nhất không?"

Tên thủ hạ kia không hiểu Lương Trinh có ý gì, chỉ chăm chú ngẫm nghĩ một lúc, rồi lên tiếng trả lời hắn: "Nếu như có thể đạt mục đích, thì tất nhiên sẽ làm."

Lương Trinh rốt cục cũng nở nụ cười, đôi mắt bị ánh chiều tà chiếu rọi phủ lên một tia sáng quái dị: "Ngươi nói đúng, chỉ cần có thể đạt mục đích là được."

Dù sao, từ xưa đến nay hắn cũng không phải người tốt, sau này cũng sẽ không.

27. Chương 27: Ngươi Là Của Ta

Cam Lâm cung.

Khi Lương Trinh đặt chân vào cửa, chủ quản nội đình ti đang mở vài bức vẽ của các mỹ nhân cho Chúc Vân Tuyên xem qua.

Đại Diễn triều lập hậu tuyển phi vô cùng chú trọng đến xuất thân, xưa nay đều chỉ chọn những cô nương tiểu thư con nhà danh giá cùng quan chức, sau đó lại trải qua thêm mấy lần tuyển chọn gắt gao, đến cuối cùng thì hoàng thái hậu và hoàng đế sẽ là người quyết định vai vế cho dàn hậu cung, nếu còn sót lại sẽ ban tặng cho hoàng tử, tôn thất vương công. Tuy rằng ở thời đại này sau khi lập hậu còn có thể sắc phong nam phi, thế nhưng phàm là nhà có chút gia thế, cũng sẽ không bao giờ đồng ý cho nhi tử nhà mình vào cung sinh con dưỡng cái, vì lẽ đó mỗi khi đến kỳ tuyển chọn đều sẽ bỏ qua danh sách ứng cử viên nam phi này, mà đương nhiên lỡ như hoàng đế có nhìn trúng lang quân nhà ai, có ý định nạp vào hậu cung, thì lại là một chuyện khác.

Bây giờ trong cung không có thái hậu, thế nên toàn bộ việc lập hầu đều do một mình Chúc Vân Tuyên làm chủ. Những nội đình ty mới đầu sẽ căn cứ theo sở thích của Chúc Vân Tuyên lựa chọn ra hơn ba trăm bức vẽ mang đến, đợi bệ hạ tùy tiện xem qua để lại tối thiểu một trăm người, sau đó sẽ mời những cô nương này tiến cung đi đến trước Chúc Vân Tuyên, cho hắn có thể lựa chọn kỹ càng thêm.

Chỉ có điều mới nhìn qua hơn mười bức, Chúc Vân Tuyên đã bắt đầu có chút mất hứng, sau một lúc ngẫm nghĩ bèn lên tiếng căn dặn cung nhân: "Đi mời Thục Hòa trưởng công chúa tiến cung, để người giúp trẫm chọn lựa."

"Nếu không thích vì sao phải còn phải miễn cưỡng như vậy? Ngay cả hoàng hậu của chính mình bệ hạ còn không chọn được còn phải chờ người đến giúp, vậy thì còn ra thể thống gì?"

Chúc Vân Tuyên xoay người lại, nhìn thấy Lương Trinh đang tiến đến gần mình, trong chớp mắt bỗng chốc ngây người ra. Tính ra cũng đã lâu rồi Lương Trinh vẫn chưa âm thầm đi đến Cam Lâm cung này, khiến cho Chúc Vân Tuyên cũng gần như quên béng đi chuyện chỉ có mình người kia mới dám không chút thông báo gì mà xông thẳng vào ăn nói ẩu tả trong Cam Lâm cung này như vậy.

Sau khi lệnh cho tất cả mọi người thu tranh vẽ lại rồi lui đi, Chúc Vân Tuyên lúc bấy giờ mới tỏ vẻ đề phòng nhìn Lương Trinh: "Chiêu vương đến đây có chuyện gì?"

Lương Trinh thoáng nhìn những bức vẽ vẫn chưa được dọn đi còn trên ngự án, mới đi ngang qua tiện tay mở một bức ra, chợt hừ cười: "Tiểu cô nương này mới mười bốn tuổi, nhìn người ta mỏng manh non nớt như vậy, bệ hạ cũng nỡ xuống tay được sao?"

Chúc Vân Tuyên cau mày, đang muốn nói thêm gì đó, thì thái giám của nội đình ti lúc này bỗng dưng quay lại lúng túng nhận lỗi rồi ôm những bức vẽ kia đi.

Lương Trinh nở nụ cười: "Thần dám khẳng định, bọn người kia tuyệt đối không phải quên thu những bức vẽ này, mà là cố tình để lại, muốn cho bệ hạ ngắm nhìn lâu chút."

"Nếu đúng vậy thì có làm sao?" Thật ra mà nói Chúc Vân Tuyên cũng không để ý đến chút chuyện vụn vặt này, bản thân hắn vẫn thấu hiểu đạo lý nước quá trong ắt không có cá*.

— *Nước quá trong ắt không có cá: người quá xét nét từng ly từng tí sẽ không có ai dám chơi cùng.*

"Không sao cả, bệ hạ cảm thấy tiểu cô nương kia nhìn đẹp mắt không?"

Chúc Vân Tuyên dời tầm mắt đi chỗ khác, hững hờ nói: "Việc lập hậu tuyển phi vốn cũng không chú trọng nhiều đến vẻ bên ngoài."

"Vậy bệ hạ quan tâm nhất ở cái gì?" Lương Trinh nhếch nhếch khóe môi, "Tính tình, gia thế, hay là… Mắn đẻ?"

"Có liên quan gì đến Chiêu vương sao?"

Ánh mắt Lương Trinh chợt trở nên thâm trầm, song ý cười bên trong lại càng thêm nồng đậm, lúc này chợt

lên tiếng thay đổi đề tài: “Hôm nay thần sẽ ở lại chỗ này.”

Nghe xong, gương mặt Chúc Vân Tuyên thoáng chốc trở nên lạnh như băng, còn Lương Trinh đã tiến lên trước duỗi một tay ra vòng lấy eo hắn, cánh tay còn lại chậm rãi vuốt ve trên má nhẹ giọng thủ thỉ: “Bệ hạ, đã lâu như vậy, ngài không nhớ thần chút nào sao? Thế nhưng thần lại nhớ bệ hạ cả ngày lẫn đêm.”

Chúc Vân Tuyên cố đè cơn tức giận lại không đáp trả, Lương Trinh tiếp tục tiến sát in một cái hôn khẽ lên môi đối phương: ” Chuyện này đợi tối nay sẽ tính toán cùng bệ hạ.”

Đêm xuống, bên trong tẩm điện thời khắc này chỉ còn lại hai người bọn họ, Chúc Vân Tuyên trầm mặc ngồi ở bên giường khẽ ôm vai, đôi tay vòng qua ôm chặt cũng đang khẽ run.

Lương Trinh ngồi xuống cạnh bên Chúc Vân Tuyên, nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay đối phương ra rồi nắm chặt đan mười ngón vào nhau, sau mới khẽ buông một tiếng thở dài: “Bệ hạ sợ thần đến như vậy sao?”

“… Sao ngươi còn đến đây?” Thanh âm khàn khàn của Chúc Vân Tuyên có chút nghẹn ngào phớt qua, “Rốt cuộc tới lúc nào ngươi mới chịu… Buông tha cho ta?”

Lương Trinh nghe xong không nói gì, chỉ giơ tay lên nắm lấy hàm dưới đối phương, rồi ép buộc người xoay đầu qua, tiến đến gần hôn lên đôi môi của hắn.

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, giật giật đôi mi, miễn cưỡng tiếp nhận nụ hôn sâu của người kia.

Trong lúc môi lưỡi quấn quýt dây dưa nhau, Lương Trinh khẽ nỉ non lên tiếng: “Đời này sẽ không buông.”

Bị đè xuống tiến vào từ phía sau, nhưng thân thể Chúc Vân Tuyên vẫn căng thẳng đến độ co rúm lại, chỉ đành cắn chặt hàm răng không bật ra âm thanh gì. Lương Trinh khom người, in đôi môi khô khan của mình dọc theo cột sống của đối phương, sau đó chợt dán sát lên đóa hồng mai nở rộ bên hông kia, một bên tiếp tục ra vào, một bên cảm nhận hơi thở không ngừng run rẩy của người dưới thân mình.

Chúc Vân Tuyên nhắm chặt đôi mắt đang không ngừng rỉ nước lại, cũng không biết bản thân đang cảm thấy đau đớn, hay là thoải mái.

Bóng đêm dần sâu, ngay cả ánh sáng những chiếc đèn lồng giờ đây dường như cũng trở nên ảm đạm đi nhiều, bên trong gian phòng kia, ánh nến bập bùng khẽ chiếu rọi hai thân ảnh mơ mơ hồ hồ quấn quýt lấy nhau.

Cao An đưa nước nóng vào, Lương Trinh ôm Chúc Vân Tuyên dịu dàng lau chùi sạch những thứ dinh dính trên người hắn xong, cuối cùng mới dặn dò Cao An: “Đem bình trà nóng lại đây, ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi, tạm thời không cần người hầu hạ nữa.”

Cao An do do dự dự liếc mắt nhìn thử Chúc Vân Tuyên đang vùi đầu ở trong lồng ngực Lương Trinh, thế nhưng không thấy rõ biểu hiện của bệ hạ, sau một lúc, thấy người cũng không ý phản đối gì, mới đáp vâng rồi lui xuống.

Nước trà nhanh chóng được đưa tới, Lương Trinh rót một chén đưa tới bên khoé miệng Chúc Vân Tuyên: "Uống trơn cổ họng."

Chúc Vân Tuyên mơ mơ màng màng uống một ngụm từ tay đối phương. Lương Trinh cong môi nở nụ cười, rồi lấy một thứ từ trong tay áo ra ném vào trong chén trà. Thứ kia bỗng chốc hòa tan vào trong dòng nước, Lương Trinh lại đưa đến trước mặt Chúc Vân Tuyên lần hai: "Uống đi."

Chúc Vân Tuyên theo bản năng cau mày: "Đó là gì?"

Lương Trinh cúi đầu, khẽ kề sát đôi môi hôn lên sợi tóc trên đỉnh đầu Chúc Vân Tuyên một cái trả lời: "Tất nhiên là thứ tốt."

Chúc Vân Tuyên không tin gặng hỏi ra lẽ: "Rốt cuộc là cái gì?"

"Không phải bệ hạ muốn khai chi tán diệp nhiều con nhiều phúc sao? Thứ này có thể giúp bệ hạ được như ý nguyện."

Chúc Vân Tuyên đột nhiên trợn to hai mắt như không thể tin được mà nhìn Lương Trinh: "Ngươi nói… cái gì?"

Lương Trinh cười giễu đáp trả: "Thuốc sinh tử, chắc là bệ hạ sẽ không thể không biết đến đâu nhỉ?"

Chúc Vân Tuyên nghe xong chỉ giật giật khóe môi, rồi hung bạo đẩy Lương Trinh đang ôm mình ra: "Ngươi đừng hòng! Cho dù trẫm có chết cũng chắc chắn sẽ không cho ngươi toại nguyện!"

Lương Trinh không mấy đồng tình: "Đừng nói mấy lời ngốc nghếch kia nữa, sao ngài suốt ngày cứ treo mấy chữ chết bên miệng mình vậy."

"Nếu ngươi cứ ép bức trẫm như thế, trẫm nhất định sẽ đồng quy vu tận với ngươi!" Hai mắt chúc Vân Tuyên giờ đây đã trở nên đục ngầu, bản thân hắn bất ngờ rút ra một con dao găm giấu trong góc giường ra gào thét: "Trẫm muốn giết ngươi! Trẫm nhất định phải giết ngươi!"

Tầm mắt Lương Trinh rơi vào ánh đao sắc bén lóe sáng kia một lúc, rồi lên tiếng: "Bệ hạ cất thứ đồ này ở đầu giường, là muốn nhân cơ hội thần không chú ý đâm chết thần sao? Bệ hạ cảm thấy làm như vậy là có thể được toại nguyện?"

Chúc Vân Tuyên xoay dao găm kề lên ngực mình, nếu bàn về chuyện đơn độc đấu một mình, thì hắn biết

mình tuyệt đối không đấu lại Lương Trinh, thế nhưng hắn cũng không sợ chết: "Trẫm đúng là không có bản lĩnh giết được ngươi, nhưng nếu như ngươi cứ ép trẫm như vậy, thì ngay bây giờ trẫm liền chết trước mặt ngươi! Nếu như ngươi cảm thấy bản thân mình có thể giữ một thi thể ở bên cạnh thì cứ tiếp tục xem!"

Ánh mắt Lương Trinh thoáng trở nên lạnh căm căm, hắn chỉ yên lặng nhìn Chúc Vân Tuyên đang trong bộ dạng giận dữ đan xen thù hận đến mức tận cùng ngồi ở ngay trước mặt mình rồi lên tiếng hỏi: "Bệ hạ nhất định có cần làm đến như vậy không?"

"Là ngươi ép trẫm!"

"Không phải bệ hạ muốn có con hay sao? Thần cũng muốn, bệ hạ sinh con cho thần, nó sẽ mang họ bệ hạ, sau này được lập làm thái tử…"

Chúc Vân Tuyên giận dữ ngắt ngang: "Ngươi đừng hòng! Ngươi vốn biết rõ ta và ngươi là anh em ruột thịt, làm sao có thể…"

"Chúng ta không phải." Lương Trinh bình tĩnh nói: "Thần không có bất cứ quan hệ gì với tiên đế, cha thần là con trai thứ hai Lương gia, còn phụ thân thần… là biểu huynh của ông, họ Tiêu tên Quân Đỗ, ông ấy đã chết trên chiến trường Nam Dương trước khi thần được sinh ra."

Chúc Vân Tuyên tất nhiên là không tin những lời đối phương nói, Lương Trinh chỉ thở dài lắc lắc đầu: "Phụ thân của thần đã bị tiên đế cố ý đưa đến Nam Dương chịu chết, còn về con trai ruột của tiên đế, thì từ hai mươi năm trước đã theo cha thần nhảy xuống vách núi tan xương nát thịt, tất cả mọi chuyện kia đều là do tiên đệ nhận lầm con mà thôi."

Đôi mắt Chúc Vân Tuyên óng ánh ngấn lệ: "Rốt cuộc cũng có liên quan gì đến ta chứ? Những chuyện kia có liên quan gì tới ta? Ngươi muốn trả thù thì đi tìm người gây ra. vì cớ gì tới tìm ta? Vì sao nhất định phải làm nhục ta như vậy?"

Lương Trinh cau mày: "Ta đã sớm nói, người xưa nay ta muốn trả thù chưa bao giờ là ngươi, ta không có làm nhục ngươi, ta chỉ là thích ngươi, muốn ngươi…"

"Nhưng ta không muốn!" Chúc Vân Tuyên gào đến khàn cả giọng, "Ngươi chỉ làm những thứ ngươi muốn mà thôi! Vì sao ngươi chưa bao giờ hỏi ta muốn cái gì? Vì sao ngươi cứ khăng khăng ép buộc ta như vậy! Ta đã nói là ta không muốn! Thật sự không muốn! Thế tại sao ngươi không chịu buông tha cho ta?"

Lương Trinh bất ngờ nắm lấy tay Chúc Vân Tuyên kéo đối phương đến trước người mình: "Ngươi vốn là của ta, hậu cung, dòng dõi gì đó ngươi có nghĩ cũng đừng hòng nghĩ! Ngươi muốn sinh, chỉ có thể sinh cho ta!"

Chúc Vân Tuyên trợn to đôi mắt không ngừng chảy kia: "Ta đã nói rồi, ngươi đừng hòng, trừ phi ta chết…"

"Nếu như ngươi dám chết, ta sẽ lập tức đại khai sát giới giẫm đạt nát tan cả cái giang sơn này, cho dù Định Viễn hầu hay bất cứ ai khác có bản lĩnh dám mang binh đuổi đánh tới, đến lúc đó chắc chắn thiên hạ sẽ lâm vào cảnh bách tính lầm than. Đây là giang sơn của nhà họ Chúc các ngươi, nếu như người không thèm để ý, thì cứ chết đi!"

Chúc Vân Tuyên kinh ngạc trừng mắt: "Sao ngươi có thể đê tiện như vậy…"

Lương Trinh cười giễu: "Ngươi không phải đã sớm biết ta là hạng người gì rồi sao?"

"Sao ngươi có thể như vậy… Sao ngươi.."

"Hành động, quyết định của ta ra làm sao đều là do ngươi suy nghĩ như thế nào, bệ hạ cứ suy nghĩ thông suốt."

Một lát sau, con dao găm đang nằm trong tay Chúc Vân Tuyên khẽ khàng rơi xuống đất, chỉ đành đau đớn nhắm mắt lại, hiện tại ngay cả chết hắn cũng không thể quyết định được, vậy đến cùng còn có thể làm gì được nữa: "Ngươi căm hận tiên đế, căm hận hắn bắt ép cha ngươi, để cha con ngươi phải chịu cảnh cốt nhục chia lìa, bây giờ ngươi lại muốn đi làm chuyện tương tự như vậy, thế sau này thì sao? Lỡ như tương lai con của ngươi căm hận ngươi như vậy thì sao?"

Lương Trinh không thèm để ý nói: "Tùy nó."

"Ngươi rõ ràng cũng là ngươi giống hệt tiên đế, vậy ngươi có tư cách gì nói mình đáng thương! Ngươi và hắn đúng là đáng bị người khác khinh thường!"

Lương Trinh khẽ nheo hai mắt lại: "Ít nhất ta sẽ không một bên vừa nói thích ngươi, một bên đi cưới người khác. Một khi ta nói ta chỉ cần ngươi, thì chính là chỉ cần một mình ngươi, cho dù có là ai cũng không được."

Thế nhưng ta không thích loại yêu thích này, ta không chịu đựng nổi… Chúc Vân Tuyên chỉ lắc đầu thầm nghĩ, hiện tại nước mắt cứ tí tách chảy xuống, không thể nói thêm bất cứ câu nào thêm nữa.

Chén trà kia lại đưa tới bên khóe môi Chúc Vân Tuyên lần nữa, Lương Trinh bắt đầu tung chiêu dỗ dành: "Uống đi, sau đó suy nghĩ theo hướng tốt, chỉ cần một thời gian ngắn nữa thôi là bệ hạ đã có thái tử rồi."

Nói xong, liền giữ chặt sau gáy Chúc Vân Tuyên rồi chầm chậm đút từng ngụm vào trong miệng, đến khi nhìn thấy đối phương nuốt xuống không chừa một giọt nào, thì ý cười trong mắt Lương Trinh lại xuất hiện lên: "Ngoan lắm."

Lương Trinh cúi người khẽ in một nụ hôn dịu dàng lên bờ môi Chúc Vân Tuyên, liếm qua bờ môi mềm mại của đối phương. Chúc Vân Tuyên bị nụ hôn của người kia làm cho bừng tỉnh chợt tròn tròn mắt, thời khắc này đây, nước mắt đã không còn, tia sáng cuối cùng trong mắt cũng dập tắt, chỉ còn lại một khoảng không

chơi vơi tuyệt vọng đến tận cùng.

28. Chương 28: Chưa Từng Có

Phương thái y lại được truyền đến Cam Lâm cung vào nửa đêm lần nữa, khi lão nhìn thấy hoàng đế suy nhược nằm lỳ trên giường không nhúc nhích gì, cả người còn đầm đìa mồ hôi phủ đầy dấu vết hoan ái, thì lúc bấy giờ mới không dám nhìn thêm gì nữa trực tiếp quỳ xuống.

Lương Trinh dựa vào bên giường trầm giọng hỏi: "Ban nãy bệ hạ uống qua thuốc sinh tử, ngươi mau nhìn xem nó có công hiệu hay không."

Cả người lão thái y chợt run lên, bộ dạng kinh ngạc thấp thỏm đến độ không nói nên lời. Đôi mắt của Chúc Vân Tuyên đã bị mái tóc dài che kín không nhìn thấy bất cứ cảm xúc gì, còn bàn tay phía dưới cuộn tròn nắm đấm, đầu ngón tay bấm mạnh vào da thịt như muốn ứa máu.

"Uống… Uống khi nào?"

"Một canh giờ trước."

Phương thái y ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, bộ dạng hết sức dè dặt trả lời vấn đề: "Dược hiệu căn bản không thể nhanh như vậy, có điều bệ hạ tuổi trẻ, có lẽ chỉ cần một lần có thể thành công, nếu như bệ hạ thật.. thật sự có hoàng tử, thì để hạ quan đi viết phương thuốc dưỡng thai, chỉ cần mỗi ngày uống thuốc đúng giờ, sẽ có lợi cho cả thân thể bệ hạ và thai nhi."

"Ngươi đi viết đi." Lương Trinh nói xong thoáng nhìn Chúc Vân Tuyên một chút, ngón tay khẽ kéo lấy sợi tóc đối phương uốn quanh, đồng thời không quên lạnh lùng nhắc nhở người đang quỳ trước mặt mình "Chuyện hôm nay, nếu như ngươi dám nói ra ngoài…."

"Hạ quan không dám!" Lão thái y lập tức lớn tiếng đáp lại.

"Được rồi, trong lòng ngươi tự khắc hiểu rõ, mau đi xuống đi."

Sau khi đuổi thái y đi xong, Lương Trinh khom xuống ôm lấy Chúc Vân Tuyên từ phía sau, rồi nghiêng người in khẽ một nụ hôn lên bả vai đối phương: "Bệ hạ đang suy nghĩ gì vậy?"

Chúc Vân Tuyên không đáp trả gì, kể từ sau khi uống chén thuốc kia, hắn vẫn duy trì dáng dấp nhắm chặt hai mắt không nói tiếng nào như vậy, ngay cả nước mắt cũng cạn khô, nếu như giờ đây không còn có chút hơi thở kia hiện diện, thì Lương Trinh dường như cảm thấy bản thân đang thật sự ôm một thi thể trong lòng.

Lương Trinh cũng không lấy làm hối hận, chỉ cần vừa nghĩ đến trong khoảng thời gian ngắn nữa là giữa hai người sẽ có một đứa con cùng chung huyết thống, thì sự vui sướng cùng hưng phấn chợt trào dâng trong lòng khiến hắn cực kỳ thỏa mãn, thỏa mãn đến mức dẫu cho Chúc Vân Tuyên hận hắn đến bao nhiêu, hắn cũng cam lòng.

Từ sau ngày hôm ấy, Chúc Vân Tuyên cứ sốt nhẹ dai dẳng tận hơn tháng trời, thế nhưng vẫn không ngưng việc triều chính lại, mà vẫn tự mình làm mọi chuyện, không cho bất cứ ai nhúng tay vào. Mỗi ngày vào thời điểm lâm triều, Lương Trinh nhìn thấy Chúc Vân Tuyên sắc mặc trắng bệch biểu hiện hờ hững ngồi trên cao kia chợt thấy rối ren trong lòng, đến cuối cùng tất cả chỉ biết hóa thành một tiếng buông lơi thở dài.

Đợi đến khi sốt nhẹ khỏi đi, mạch tượng cũng được bắt rõ ràng hơn. Lúc Chúc Vân Tuyên chính tai mình nghe được chuyện kia, trên gương mặt vẫn không hề có chút kinh ngạc hay hoang mang nào, mà chỉ đơn giản cứ thế tiếp nhận kết quả, sau đó mỗi ngày uống thuốc dưỡng thai đúng giờ, chỉ khác là lúc đối mặt với Lương Trinh, vẫn luôn luôn là bộ dáng yên lặng trầm mặc.

Một tháng nay Thục Hòa trưởng công chúa có tiến cung thăm Chúc Vân Tuyên đôi ba lần, thế nhưng lần nào cũng đều bị hắn lấy cớ đang bệnh nên ngăn cô lại bên ngoài, mãi đến hôm nay khi thân thể khỏe hơn một chút, Chúc Cân Tuyên mới mời người đến.

Thục Hòa trưởng công chúa nhìn thấy gương mặt gầy gò như không còn chút thịt nào của Chúc Vân Tuyên, vành mắt thoáng chốc đỏ bừng lên, đau lòng đến độ muốn rơi nước mắt: “Rốt cuộc bệ hạ là bị làm sao? Cớ sao đột nhiên lại…”

“Không sao.” Trên mặt Chúc Vân Tuyên lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Cô, trẫm không sao, thật sự không sao hết.”

Chúc Vân Tuyên càng cường điệu chứng tỏ bản thân mình không sao, thì Thục Hòa trưởng công chúa càng không tin nổi. Nhìn bộ dáng nghiêm trọng đến mức không còn chút tinh thần nào như người sắp chết như vậy, thế mà lại bảo là không có chuyện gì, rõ ràng chính là tâm bệnh!

“Cô, hôm nay trẫm mời ngài tiến cung đến là muốn nói đến việc chọn lựa kia, chúng ta cứ tạm thời cho dừng lại đi.”

“Dừng lại?” Trưởng công chúa nghe cong chợt ngạc nhiên không thôi: “Vì sao lại dừng? Nếu là vì thân thể không khỏe thì chỉ cần hoãn thêm mấy tháng là được rồi, vì sao phải dừng chứ?”

Chúc Vân Tuyên chỉ đành cười khổ trong lòng, hắn bây giờ đâu chỉ không phải không khỏe, với bộ dạng người không ra người ma không ra ma này, thử hỏi sao có thể đi lập hậu nạp phi, người hoàng đế này như hắn, nói ra đúng thực chỉ là một trò đùa cho thiên hạ.

“Trẫm không muốn.” Chúc Vân Tuyên khẽ lắc đầu, “Tạm thời còn chưa muốn, cô đừng ép buộc trẫm.”

“.. Là bởi vì người trong lòng kia sao?”

Chúc Vân Tuyên rủ mắt đáp: "Không có, từ xưa đến nay trẫm chưa từng thích qua người nào."

"Thế nhưng cứ kéo dài việc không thành hôn như vậy cũng không phải biện pháp.. Vậy quốc tự* phải làm sao bây giờ?"

— *quốc tự: con cháu kế thừa*

Chúc Vân Tuyên hơi run, hai bàn tay đan chặt lấy nhau trong ống tay áo rộng lớn chợt buông ra, lại im lặng hồi lâu, mới lắp bắp nói: "Nếu thật sự không có, quá lắm thì cứ lấy một đứa con nuôi bên trong tôn thất là được, ắt sẽ có biện pháp."

Trưởng công chúa cau mày, tất nhiên là nàng cực kỳ không tán thành với đề nghị này của hắn, hoàng đế nay còn trẻ như vậy, vì lý gì không tuyển hậu không sắc phi không sinh ra những đứa con ruột của mình, mà lại nghĩ đến biện pháp kia chứ. Với tính cách bây giờ của Chúc Vân Tuyên, nàng cũng thật sự không biết nên khuyên nhủ ra làm sao.

Chúc Vân Tuyên bỗng nhiên bật cười: "Cô yên tâm, huynh trưởng huynh ấy… còn sống, lại còn có đứa con trai thứ hai, nếu như thật sự không được, vậy thì trẫm sẽ nhận đứa con thứ hai của huynh ấy làm con nuôi, con của huynh ấy chắc chắn là một người tài."

Trưởng công chúa nhất thời nghẹn lời, sau một hồi lâu do dự mới nhỏ giọng lo lắng hỏi: ".. Bệ hạ nghĩ như vậy, lẽ nào chỉ là bởi vì muốn truyền vị trí kia lại cho con trai A Cảnh thôi đúng không?"

Chúc Vân Tuyên lại chỉ biết gượng cười: "Đây vốn là một chuyện vất vả, có khi huynh trưởng cũng chưa chắc cam lòng cho con mình nhận lấy ngôi vị này, chuyện này chẳng qua là trẫm tự ôm ấp hy vọng vu vơ mà thôi."

Nếu như Chúc Vân Cảnh muốn, thì bản thân Chúc Vân Tuyên chắc chắn sẽ đồng ý trả lại ngôi vị này cho huynh trưởng mình, hoặc là con trai của huynh ấy. Hiện tại hắn một lòng lo nghĩ cho giang sơn này, bởi vì nó là của nhà họ Chúc, chứ xưa nay chưa từng lưu luyến vương vấn gì đến ngôi vị đế vương quyền thế kia.

Trưởng công chúa vẫn lo lắng không thôi: "Ngươi cũng biết thế, vậy hà tất chi phải làm như vậy, tạm thời khoan bàn đến việc duy trì thiên hạ, thì ngươi cũng một phải có một đứa con duy trì nòi giống của mình chứ."

"Chuyện này để sau hãy nói đi." Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại: "Hiện tại cứ từ từ."

"Nhưng mà bệ hạ…"

"Coi như là trẫm cầu xin cô được không?"

Trưởng công chúa nhất thời không nói gì, qua một lúc sau, chỉ đành khẽ gật đầu đồng ý: "..Ta sợ chỉ sợ sau này bệ hạ chịu khổ mà thôi."

Chúc Vân Tuyên cười nhạt nói: "Mỗi người đều có một số mạng của riêng mình."

Đến khi hoàng hôn dần buông xuống, trưởng công chúa mới cao từ rời đi. Khi nàng mới vừa đi ra khỏi cửa Cam Lâm cung, liền đụng phải Lương Trinh, Lương Trinh thấy nàng bước ra cũng cung kính hành lễ, thế nhưng trưởng công chúa chỉ đáp trả lại bằng một câu nói lạnh lùng dửng dưng: ""Chiêu vương làm vậy tổn thọ tới lão thân này rồi."

Lương Trinh nở nụ cười: "Tiểu chất là vãn bối, lễ nhiều cũng là phải phép, mong rằng trưởng công chúa không lấy làm ghét bỏ."

"Lão thân không dám có người chất nhi như Chiêu vương đây." Biểu hiện của trưởng công chúa càng trở nên lạnh nhạt hơn, nàng đương nhiên biết đến những tin đồn rêu rao về thân phận con riêng của Lương Trinh, cũng biết trong quá khứ Chiêu Dương đế từng phát rồ vì tiểu lang quân Lương gia thế nào, chỉ là mấy năm nay khi nàng quan sát thử, thì luôn cảm thấy vị Lương Trinh này là một người quá tâm cơ, ngay cả bộ dạng khiêm tốn hiếu thuận trước mặt Chiêu Dương đế kia, rốt cuộc cũng chỉ là giả tạo! Ấy vậy mà vị hoàng đế huynh đệ của nàng lại bị cái gọi là tính phụ tử làm mờ đi con mắt, cho nên mới không phát hiện ra ngươi này trước mặt đang rắp tâm hại người, còn vì hắn mà vứt bỏ đi vị thái tử nàng chăm nom từ bé, thử hỏi nàng sao có thể nhìn hợp mắt người tên Lương Trinh này cho được.

Chớ nói chi là với dáng vẻ của Chúc Vân Tuyên bây giờ, có khả năng rất lớn cũng là vì người trước mặt này.

Những tin đồn về mối quan hệ mờ ám giữa hoàng đế và Chiêu vương sớm đã được đồn đại trong kinh, mới đầu nàng vẫn không mấy tin, đến tận hôm nay nhìn thấy Chúc Vân Tuyên thành ra như vậy, cộng thêm việc vào canh giờ này còn đụng phải Lương Trinh đến Cam Lâm cung, thì sao còn có thể tự lừa mình dối người. Nhưng mà suy cho cùng, hai người họ là anh em ruột, nếu như thật sự có chuyện đó, vậy chính là mối tình loạn luân, chuyện này đối với một vị đế vương mà nói biết bao nhiêu ô nhục bẩn thỉu, sao Lương Trinh hắn có thể dám làm thế chứ?

Lương Trinh dĩ nhiên cũng đã nhận ra vị trưởng công chúa trước mặt này không ưa mình, thế nhưng bản thân hắn không rảnh hơi đâu quan tâm, vào lúc này bèn nhường đường cung kính mời đối phương đi trước. Trưởng công chúa do dự một lúc, sau mới lạnh giọng hỏi: "Sao giờ này mà Chiêu vương vẫn còn tiến cung?"

"Có chuyện quan trọng muốn bẩm báo cùng bệ hạ." Lương Trinh hời hợt viện cớ qua loa.

Đã là việc tiền triều, thì trưởng công chúa tất nhiên không thể nào truy cứu được nữa, chỉ đành tức giận trừng mắt nhìn đối phương rồi rời đi. Lương Trinh cười cười lắc đầu, lúc sau cũng bước chân tiến vào trong đại điện.

Chúc Vân Tuyên lúc này đang uống thuốc dưỡng thai, loại thuốc này đơn giản không chỉ đắng gấp mười lần loại thuốc thường, thế nhưng đối phương vẫn trưng gương mặt không chút biến sắc, thậm chí không hề

nhíu mày lấy một cái mà trút hết vào bụng. Lương Trinh thấy người uống thuốc xong, bèn chầm chậm lên tiếng hỏi: "Sắp tới là vào thời gian oi bức nhất của ngày hè rồi, bệ hạ có định xuất cung nghỉ mát không?"

Chúc Vân Tuyên uống xong liền cúi đầu phê duyệt tấu chương, không lên tiếng nói gì. Lương Trinh bị đối phương lơ mãi cũng thành thói quen, suốt hơn một tháng nay Chúc Vân Tuyên vẫn hệt như vậy, mặc cho Lương Trinh có nói cái gì cũng bỏ ngoài tai không chú ý, cho dù bản thân người kia có cố tình chọc giận, thì quá lắm hắn cũng chỉ nhíu mày một cái, còn gương mặt vẫn trơ ra như vậy.

"Hay là đến biệt cung đi, không phải trước đây cứ hằng năm ngài sẽ cùng tiên đế đến đó hay sao? Dù sao nơi đó cũng mát mẻ, chứ ngài cứ vùi ở trong cung như thế này mãi sẽ thành bệnh."

Chúc Vân Tuyên vẫn tỏ ra không chú ý đến sự tồn tại của người kia. Lương Trinh lúc bấy giờ bất ngờ khom người, còn chưa kịp đợi Chúc Vân Tuyên phản ứng ra đã trực tiếp bế người lên. Vẻ mặt Chúc Vân Tuyên chợt trở nên lạnh tanh, nhưng vẫn nhất quyết không lên tiếng, ngay cả cánh tay Lương Trinh kề sát bên mình cũng không tự giác nắm chặt lấy.

Lương Trinh ôm đối phương nhanh chân tiến vào nội điện, sau khi đặt người lên giường xong mới nhẹ giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ đang mang thai, nên phải biết tự mình yêu quý thân thể, nghỉ ngơi nhiều chút, còn những tấu chương kia, để thần giúp ngài xem là được rồi."

Chúc Vân Tuyên ngước đôi mắt lạnh rét như băng nhìn Lương Trinh, đồng thời mở miệng lên tiếng nói câu đầu tiên sau chuỗi ngày dài trầm mặc: "Lương Trinh, ngươi không cần giả vờ giả vịt nữa, những thứ ngươi làm chỉ khiến trẫm trẫm cảm thấy buồn nôn mà thôi."

Lương Trinh nghe xong không nói gì, sau một hồi im lặng, chợt cúi đầu nắm lấy bàn tay hắn nhẹ nhàng hôn lên từng đầu ngón tay.

Chúc Vân Tuyên không phản kháng, chỉ mặc cho ai kia thành kính hôn môi nâng niu tay mình như báu vật, qua một lát sau, Lương Trinh khẽ ngước mắt lên nhìn về phía hắn bình tĩnh lên tiếng: "Cho dù bệ hạ có căm ghét thần, buồn nôn thần, thần cũng chịu, chỉ cần bệ hạ thấy vui là được rồi."

"Ngươi muốn đứa con, vậy thì sau khi đứa bé này được sinh ra ngươi cứ ôm nó đi đi, bản thân ngươi nuôi cũng được, tặng cho ai cũng được, thậm chí là giết chết nó cũng được, tùy ý ngươi, trẫm sẽ không nhận nó, cho dù giang sơn này của trẫm không có người nối nghiệp, thì trẫm cũng không cần nó."

Nghe vậy, con ngươi của Lương Trinh chợt co rút lại: "Thần biết bệ hạ hận thần, nhưng ngài cũng tuyệt tình với đứa con do ngài tự mình sinh ra hay sao?"

"Trẫm ghét những thứ dơ bẩn." Chúc Vân Tuyên hững hờ nói.

Lương Trinh giật giật khóe môi, bật ra một tiếng cười gượng: "Xem ra bệ hạ đúng là thật sự oán hận thần, nhưng ngài nghĩ xem, đứa con kia vốn là máu thịt sinh ra từ trong thân thể ngài, nay chỉ vì chảy trong mình dòng máu thần, mà ngài liền nói ghét dơ bẩn không cần nó thật sao."

Chúc Vân Tuyên không nói gì thêm nữa, Lương Trinh chợt tiếp tục thấp giọng thầm thì: "Bệ hạ... Ngài từng thích qua người nào chưa? Ngoại trừ huynh trưởng, ngôi vị hoàng đế kia, trong lòng của ngài liệu từng có tồn tại những thứ khác?"

Chúc Vân Tuyên vẫn im lặng không đáp, Lương Trinh xiết chặt tay đối phương tiếp tục: "Thần yêu ngài như vậy, còn ngài thì sao? Ngài có từng động tâm với người nào chưa?"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng gằn giọng: "Chưa từng."

Lương Trinh than khẽ: "Bệ hạ ngài luôn như vậy, lúc nào cũng tỏ ra mềm lòng với người khác, duy chỉ có thần, mãi mãi chỉ là sự tuyệt tình cùng ác độc nhất."

29. Chương 29: Nhận Lấy Giày Vò

Sau khi tiến vào tháng năm, khí trời mỗi lúc một oi bức hơn, Chúc Vân Tuyên bị say nắng ngất xỉu một trận, đến lúc sau rốt cuộc vẫn nghe theo kiến nghị thái y chuyển đến biệt cung bắc hải nghỉ hè, lâm triều cũng đổi thành cách ba ngày tổ chức một buổi lên triều nhỏ, mười lăm ngày một đại triều, như vậy cũng có thể nghỉ ngơi dưỡng thai.

Lương Trinh hiện tại mỗi ngày đều đến thăm Chúc Vân Tuyên, sẵn tiện giúp đỡ đối phương làm chút chuyện vụn vặt. Chúc Vân Tuyên đến nay vẫn duy trì bộ dạng lạnh lùng hệt như những ngày đầu, chỉ khi nào bàn đến chuyện chính sự mới đặc biệt mở miệng tiếp lời. Lương Trinh thấy vậy cũng không miễn cưỡng đối phương, ngược lại còn tỏ ra khá là hưởng thụ cảm giác hòa hợp này khi ở cùng Chúc Vân Tuyên.

Vào một ngày hè chói chang sau giờ ngọ, trên mặt hồ ngoài cửa sở chợt có làn gió nhẹ thổi tới, mang theo chút hương hoa mát mẻ trong veo, khiến cho ngòi bút đang di chuyển của Lương Trinh cũng ngưng lại, khi ngước mắt nhìn lên, đập vào mắt hắn chính là bộ dạng ai kia thẳng tắp đôi vai hơi nhíu mày đang lật xem tấu chương, ánh mặt trời bên ngoài cũng lặng lẽ chiếu rọi lên gò má đẹp đẽ kia, vừa đủ làm dịu ấm lại chút luồng khí lạnh lẽo cách xa người ngàn dặm.

Cung nhân lúc này cũng đã dâng chè giải nhiệt đi vào, hôm nay là món canh hạt sen tuyết nhĩ được ướp lạnh, lúc bưng đến còn tỏa chút khói trắng nghi ngút. Biểu hiện Chúc Vân Tuyên rốt cuộc cũng xem như thả lỏng, hắn giơ tay cầm lấy chén chè, khiến cho Lương Trinh ngồi bên trông thấy, cũng không nhịn được cong cong khoé môi.

Lương Trinh chầm chậm dùng muôi khuấy lên rồi lên tiếng nói với Chúc Vân Tuyên: "Ngày hè nóng bức, thử chút canh hạt sen tuyết nhĩ cho mát, nếu như bệ hạ thích, thì ăn nhiều chút"

Chúc Vân Tuyên vẫn tỏ ra thờ ơ không nói gì, Lương Trinh chẳng bận tâm tiếp tục nói: "Hạt sen này mới được hái từ trang tử của thần vào sáng nay cho nên cực kỳ tươi tốt, mùi vị cũng vừa miệng không quá ngọt."

Thực ra mà nói ở chốn biệt cung này cũng không ít đài sen, thế nhưng không biết vì sao lại không sinh trưởng tốt như trên trang tử của Lương Trinh, hạt thì không đủ no tròn, không phải chưa chín thì là quá chín, vì lẽ đó cho nên Lương Trinh mới kêu người chọn những hạt ngon nhất đem đến biệt trang của Chúc Vân Tuyên, mặc cho bản thân hắn cũng không lấy làm am hiểu lắm về những chuyện này.

Chúc Vân Tuyên nhìn hạt sen no đủ đang tỏa hương thơm ngát quanh quẩn bên chóp mũi trong chén kia, tự dưng lại không có hứng ăn nữa, bèn đặt qua một bên, rồi tiếp tục cầm bút phê duyệt tấu chương.

Lương Trinh khẽ nhếch khoé môi hỏi han: "Bệ hạ không ăn sao? Món này không hợp khẩu vị ngài?"

Giữa hai hàng lông mày của Chúc Vân Tuyên hiện rõ sự xa cách hời hợt, đôi mắt chợt ngưng lại, khi đụng phải ánh mắt đầy ý cười của Lương Trinh lập tức dời đi, rồi trực tiếp bưng chén lên nhanh chóng uống hết.

Hắn quả thực không muốn tiếp tục dây dưa lằng nhằng mấy chuyện vặt vãnh này cùng Lương Trinh thêm nữa, bởi nó thật sự không có chút ý nghĩa nào.

Lúc xế chiều, bình bộ thượng thư có đi đến bẩm báo chút chuyện, bọn họ nói là vì chuyện này liên quan đến phủ An Nhạc hầu, cho nên không dám chuyên quyền, muốn xin bệ hạ định đoạt.

"An Nhạc hầu dung túng gia đinh quý phủ đánh giết tá điền trên trang, còn cưỡng hiếp nông nữ, hiện nay đã chết bảy, tám mạng người, những tá điền kia đã bẩm báo lên phủ nha, thế nhưng chuyện này liên quan đến hầu phủ, cho nên phủ nha trực tiếp báo lên hình bộ, thần đã phái người đi thẩm tra qua, đúng thật là có chuyện này, hiện tại nên xử trí thế nào…"

"An Nhạc hầu?" Chúc Vân Tuyên cau mày nhìn sang Lương Trinh, thấy vẻ mặt của đối phương vẫn tỏ ra tự nhiên bình tĩnh, dường như không có chút nào lấy làm bất ngờ, liền biết được ra là đối phương sớm đã nắm rõ chuyện tình trong tay.

Hình bộ thượng thư trả lời: "Dạ là vậy, là đám người tá điền trên trang tử của phủ An Nhạc hầu."

Thanh âm Chúc Vân Tuyên trở nên lạnh lùng: "Dám tùy tiện làm bậy hiếp đáp dân lành, An Nhạc hầu thật sự to gan mà."

Sau lại tiếp tục chuyển hướng sang Lương Trinh: "Chiêu vương cho rằng nên xử trí việc này như thế nào đây?"

Lương Trinh trầm giọng ho một tiếng: "Dù sao chuyện này cũng liên quan đến phụ thân thần, thần không dám vọng ngôn."

Chúc Vân Tuyên cứ lẳng lặng nhìn Lương Trinh, Lương Trinh cũng trưng ra bộ dạng thản nhiên nhìn lại, bên khoé miệng còn ngậm lấy một ý cười hờ hững như có như không. Qua một lát sau, Chúc Vân Tuyên dời tầm mắt đi, đồng thời trầm giọng hạ thánh dụ: "An Nhạc hầu dung túng gia đinh tàn sát dân lành, vi

phạm đến pháp luật kỷ cương, nay tước vị, tịch thu gia sản, sau khi bồi thường cho khổ chủ ghi chép lại vào sổ sách, còn những gia đình liên quan đến cứ theo luật mà xử trí răn đe."

Vị hình bộ thượng thư kia vừa nghe xong lập tức sửng sốt, bản thân gã dĩ nhiên không thể ngờ hoàng đế sẽ thẳng tay tước vị như vậy, sau một hồi bình tĩnh lại mới mau chóng luống cuống nhận lấy mệnh lệnh.

Đợi người lui ra xong, Lương Trinh đột nhiên nhíu mày cười cười khen ngợi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ đúng là yêu dân như con, thật khiến người ta người kính phục."

Chúc Vân Tuyên lạnh nhạt nói: "Tốt xấu gì An Nhạc hầu cũng là phụ thân của Chiêu vương, thế mà Chiêu vương chẳng những không cầu xin mà lại còn đi bỏ đá xuống giếng*, nay mai truyền ra trở thành ắt sẽ biến thành đứa con bất hiếu, bị ngàn người chỉ trỏ rồi."

— *Bỏ đá xuống giếng: thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại*

Lương Trinh dửng dưng đáp trả: "Thần sẽ đón phụ thân thúc bá về trang tử mình dưỡng lão, đây cũng xem như đã tận hiếu rồi, thần vốn cũng không quan tâm đến mấy hư danh kia, chỉ cần bệ hạ biết thần bất đắc dĩ nên mới làm vậy là được rồi, hơn nữa mà nói, thần làm vậy cũng là trừ hại cho dân."

Trên thực tế, với một đám tá điền dốt đặc cán mai quanh năm ở nông thôn như bọn người kia, thì làm sao có thể dám đến phủ nha kinh đô kiện cáo chủ nhà có quyền có thế cũng như có thể tấu hết những nỗi khổ của mình dễ dàng thông qua như vậy, vừa nhìn đã biết trong chuyện này chắc chắn có liên quan đến Lương Trinh. Còn về mấy lời Lương Trinh ban nãy nói tiếp đón người về trang dưỡng lão gì đó, chẳng qua cũng chỉ lấy làm cớ giải thích cho người ngoài nghe mà thôi, sau này bản thân hắn muốn đày đọa đám người kia ra làm sao, thì có ai dám xen vào nửa câu chứ?

Thế nhưng Chúc Vân Tuyên cũng chẳng muốn suy xét mấy chuyện này, Lương Trinh cứ luôn nói rằng bản thân hắn đáng thương, cho nên muốn trả thù hết những người hắn căm hận, thế nhưng ngẫm lại thế gian này ai mà chẳng đáng thương, chẳng lẽ bản thân Lương Trinh không mang đến đau đớn cho người khác hay sao?

Trong lòng Chúc Vân Tuyên chợt nhói lên, bàn tay cầm bút bất ngờ nắm chặt, trong bụng giờ khắc này bỗng chốc bắt đầu ập đến từng cơn đau, nó vừa nóng vừa trướng hệt như có thứ gì kéo xé bên trong vậy. Trong khoảng thời gian này, Chúc Vân Tuyên không những thường xuyên cảm thấy bụng đau phát nóng, chuột rút tay chân, mà thỉnh thoảng còn cảm thấy buồn nôn, mà những triệu chứng này, hệt như đang từng phút từng giây nhắc nhở hắn, rằng trong bụng hắn giờ đây còn có một thứ mà hắn hoàn toàn không muốn đối mặt.

Thấy sắc mặt Chúc Vân Tuyên bất ngờ thay đổi, mồ hôi lạnh tựa như cũng chảy ra ướt đẫm cả trán, Lương Trinh lập tức ngưng cười, nhanh chân tiến lên gạt Cao An ra ôm lấy Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên vẫn cố cắn chặt lấy hàm răng, kiên quyết ngăn bản thân không được tỏ thái độ yếu nhược. Lương Trinh ôm lấy thân thể đau đến độ run lẩy bẩy kia vào trong lòng, tâm trạng cũng trở nên hoảng hốt, vội vàng quay đầu lại rống Cao An: "Ngươi chết rồi hay sao? Còn không mau đi gọi thái y!"

Chẳng trách Lương Trinh tỏ ra căng thẳng như vậy, chuyện là mấy ngày nay mặc dù Chúc Vân Tuyên thường không cảm thấy thoải mái, thế nhưng bản thân hắn vẫn cố gắng chịu đựng không bao giờ biểu hiện ra trước mặt mọi người, đặc biệt là Lương Trinh, cũng may là ban ngày không có gì nghiêm trọng, chỉ khi đêm xuống mới bắt đầu khó chịu, đến lúc đó nếu như không đau đến mức thực sự không chịu nổi thì hắn cũng sẽ miễn cưỡng gắng gượng nhẫn nhịn cho qua. Trong lòng Lương Trinh biết đối phương còn đang giận chính mình, cho nên đã lâu rồi không ngủ lại, thành thử ra tự nhiên cũng không hề hay biết đến những chuyện này, đây cũng chính là lần đầu tiên Lương Trinh nhìn thấy Chúc Vân Tuyên đau đớn thành bộ dạng như vậy.

Cao An cũng tỏ ra sốt ruột, cuối cùng chỉ đành cắn răng giậm chân xoay người chạy ra bên ngoài.

Lúc Phương thái y hấp tấp chạy đến, Chúc Vân Tuyên đã đau đến mức ngất đi tỉnh lại suốt một hồi, cả người ướt đẫm mồ hôi như mới vớt từ dưới nước lên. Phương thái y nhanh chóng tiến đến bên cạnh bắt mạch cho hắn, Lương Trinh ở bên cạnh tập trung nhìn chằm chằm với sắc mặt cực kỳ khó coi.

Một lát sau, Phương thái y cẩn thận trả lời: "Là do bệ hạ mấy ngày nay ăn đồ quá nguội lạnh cho nên mới bị vậy, vào ngày hè nóng bức nên cẩn thận một chút, không thể ăn quá nhiều đồ lạnh, bây giờ thần sẽ viết chút đơn thuốc dưỡng thai."

Mặt Chúc Vân Tuyên trắng như tờ giấy, nghe xong chỉ mỏi mệt nhắm mắt lại.

Lương Trinh không khỏi cau mày: "Ngay cả đồ ướp lạnh cũng không thể ăn sao?"

"Tất nhiên là không rồi, bây giờ bệ hạ đang mang… thai, hiện tại không giống ngày xưa, cần phải cẩn thận để về sau khỏi lo."

Lương Trinh nhất thời không nói gì, hắn quả thực hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào về việc chăm sóc người mang thai, bây giờ lại còn làm ra chuyện chữa lợn lành thành lợn què.

Phương thái y nói xong cũng lui xuống thiên điện hốt thuốc, còn căn dặn để cho Chúc Vân Tuyên nghỉ ngơi. Lương Trinh đứng dậy đi ra ngoài, trước khi đi chợt quan sát dò xét Cao An một lúc, còn Cao An cứ do dự nhìn về phía Chúc Vân Tuyên, thấy bệ hạ đã nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng đi theo ra ngoài.

Lương Trinh mất tập trung ngồi trên ngự án nhìn xem những tác phẩm hội họa luyện viết của Chúc Vân Tuyên, khi cảm nhận được những bức tranh phong cảnh non nước mà tiểu hoàng đế kia vẽ đều toát ra chút cảm giác hiu quạnh cô độc không sao nói nên lời, nhất thời có chút bừng tỉnh ra.

Cao An im lặng đứng ở một bên, qua một lát sau, Lương Trinh thu nỗi lòng mình lại, trầm giọng hỏi hắn: "Bệ hạ có thường xuyên bị đau bụng khó chịu như thế này không?"

"Thưa… Bình thường đều là vào ban đêm, thế nhưng bệ hạ không cho gọi thái y, mà là đều tự mình chịu đựng qua."

Nghe vậy, hai hàng lông mày của Lương Trinh gắt gao nhíu chặt: "Ngoài ra còn gì nữa? Còn có biểu hiện nào không khỏe khác không?"

"Bệ hạ đêm nào cũng gặp ác mộng, cả người còn hay đổ mồ hôi đêm, đầu bị choáng không còn chút sức lực nào cũng là chuyện thường..." Cao An tự biết mình không nên đem những chuyện này nói cho Lương Trinh, thế nhưng tình hình hiện tại của Chúc Vân Tuyên quả thực khiến cho người khác cực kỳ lo lắng, hắn lại không thể nói cho người khác biết, cho nên lúc này đành chỉ ký thác hy vọng vào Lương Trinh nhờ đối phương khuyên nhủ bệ hạ để thái y chữa trị.

Lương Trinh nghe xong, đôi mày không khỏi nhíu càng chặt hơn, đồng thời vào lúc này, Phương thái y cũng đã viết xong đơn thuốc quay lại bẩm báo. Lương Trinh để cho Cao An lặp lại cẩn thận những chuyện vừa nãy thêm một lần, rồi sau mới do dự hỏi: " Vì sao bệ hạ chỉ mang thai thôi lại xảy ra nhiều phản ứng lớn như vậy?"

Phương thái y cẩn trọng trả lời hắn: "Nam tử mang thai vốn vất vả như vậy, nếu lòng không thoải mái thì còn cực hơn, hạ quan đã kê mấy loại thảo dược đông y an thần trong đơn thuốc, về những chuyện khác cũng chỉ có thể chú ý nhiều một chút, nên khuyên nhủ bệ hạ đừng sầu lo nổi giận quá nhiều, phải thả lòng tâm tình mới có thể thoải mái dễ chịu được."

Lương Trinh khẽ nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Bản vương biết rồi."

Mãi cho đến đêm khuya Chúc Vân Tuyên mới ngơ ngơ ngác ngác tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Lương Trinh đang cầm sách tựa ở bên giường. Nghe được động tĩnh, Lương Trinh chợt dời mắt nhìn qua, sau đó cũng giơ tay lên định xoa xoa gò má vẫn còn tái nhợt của đối phương, thế nhưng Chúc Vân Tuyên theo bản năng nghiêng đầu đi tránh né.

Lương Trinh nhẹ giọng hỏi hắn: "Bệ hạ đói bụng sao? Hay để thần gọi người đem đồ ăn đến?"

Chúc Vân Tuyên không đáp lại, Lương Trinh liền cho là đối phương đồng ý, bèn căn dặn kêu người đưa đồ ăn đến. Vì thân thể Chúc Vân Tuyên không khỏe, cho nên Lương Trinh chỉ đơn giản kêu người làm một bát cháo loãng bổ dưỡng đem đến, bản thân hắn cũng không để cho Chúc Vân Tuyên tự mình ăn, mà để đối phương tựa người vào đầu giường rồi cẩn thận múc từng muỗng đút tới bên miệng.

Chúc Vân Tuyên thẫn thờ tiếp nhận lấy, không chút chống cự gì, Lương Trinh cho hắn ăn thì hắn liền ăn, bộ dạng dường như không còn thiết quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa.

Thậm chí lúc sau khi Lương Trinh nói muốn ở lại, Chúc Vân Tuyên cũng chỉ khẽ nhướng mày một chút, vẫn một mực không hề nói thêm gì.

Ngay khoảnh khắc bị Lương Trinh ôm lấy từ phía sau, Chúc Vân Tuyên co rúm người lại, đây là phản ứng theo bản năng nói lên bản thân hắn đang cảm thấy sợ hãi.

Lương Trinh vỗ nhẹ eo đối phương dỗ dành: "Thần không làm gì, bệ hạ ngủ đi."

Bị Lương Trinh nằm xuống ôm lấy như vậy, khiến cho toàn thân Chúc Vân Tuyên trở nên căng thẳng, cả người đưa lưng về phía Lương Trinh âm thầm xiết chặt tay, thế nhưng Lương Trinh đúng thật không làm gì, mà chỉ nhè nhẹ vỗ về lên eo nỗ lực dỗ dành hắn.

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, thân thể cũng dần dần thả lỏng ra, nhưng sự cảnh giác cùng đề phong trong lòng vẫn chưa giảm đi chút nào, ngay cả thở cũng tận lực kiềm lại không dám thở mạnh. Lương Trinh dĩ nhiên nhận ra chuyện này, chợt nghĩ đến lúc trước tiểu hoàng đế còn có thể thản nhiên ngủ thiếp đi trong lồng ngực của hắn, bây giờ ngay cả chuyện này cũng không làm được, từ tận đáy lòng đột nhiên trào dâng cảm xúc rối ren phức tạp.

Trong nháy mắt khi cảm giác được tay Lương Trinh xoa lên bụng của chính mình, lưng Chúc Vân Tuyên đột nhiên trở nên cứng ngắc, qua chừng một lúc sau, Lương Trinh lại ghé vào tai nhỏ giọng hỏi: "Nơi này thường xuyên sẽ cảm thấy đau đớn khó chịu sao?"

Chúc Vân Tuyên cắn chặt môi không đáp, Lương Trinh thấy vậy đành khẽ than thở: "Bệ hạ, cho dù ngươi có hận thần, hận thứ trong bụng này, thì xin ngươi đừng hành hạ chính mình, nếu thân thể không khoẻ cứ gọi Phương thái y đến xem, cần chi phải chịu đựng vậy chứ?"

"Ngài không muốn đứa con kia, thì cũng phải đợi sau khi nó được sinh ra, hiện tại nếu ngài không muốn chỉ liên lụy đến tính mạng ngài, thần biết ngài không màng sống chết, nhưng ngài có thể suy nghĩ một chút đến viễn cảnh một khi ngài chết đi, giang sơn không người nối nghiệp thì cả triều đình này sẽ hỗn loạn thành mức độ gì không? Dù cho thần không cố tình gây khó dễ bọn họ? Liệu những tôn thất vương gia kia có thể đối phó được sao? Hơn nữa, tốt xấu gì ngài cũng nên nghĩ cho huynh trưởng của ngài, hiện tại chỉ có duy nhất một mình người hoàng đế là ngài có thể bảo vệ được hắn, Định Viễn hầu không thể, những người khác lại càng không, nếu như ngài chết đi, thì cho dù hoàng đế đời tiếp theo có là ai, e là cũng đều không buông tha cho hắn."

"Ngài muốn giết thần, cũng phải chờ đến khi thân thể khỏe lại rồi từ từ tìm cách, thần đã nói sẽ chờ ngài, thì nhất định sẽ không nuốt lời, chỉ cần ngài có bản lĩnh kia, thì cho dù sau này có giết thần chém đầu thần, thần cũng không dám có nửa lời oán hận."

Chúc Vân Tuyên nhắm chặt hai mắt, song bên mi mắt chợt rung động nhè nhẹ, nhưng vẫn một mực không lên tiếng đáp trả. Sau một hồi im lặng dài dằng dặc, Lương Trinh lúc này mới khẽ vỗ eo đối phương lần hai rồi nói: "Ngủ đi."

30. Chương 30: Cái Gọi Là Lấy Hay Bỏ?

Mùa hè vào Cảnh Thụy năm thứ hai rốt cuộc cũng không trải qua không mấy thái bình, vào hạ tuần tháng năm, Dự Châu cấp báo truyền đến tin sông ngòi nhiều chỗ vỡ đê, gây lũ lụt tràn lan, ảnh hưởng đến trăm ngàn bách tính ở mười mấy phủ huyện. Triều đình vừa nhận tin xong liền lập tức truyền mấy tờ thánh chỉ cung ứng bạc đến tiếp viện thiên tai, đồng thời cũng khẩn cấp hạ lệnh tới các phủ châu huyện gần đó điều phối lương thực, thu xếp cuộc sống cho các người dân bị nạn.

Đến tháng sáu, khi tình hình thiên tai vừa lắng xuống được một ít, thì một huyện thuộc Dự Châu lại tiếp tục truyền đến tin tức, thông báo rằng trong cảnh nội xuất hiện dịch bệnh, mới đầu chỉ trong phạm vi một thôn, dần dần cho đến hiện tại chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, đã lây lan ra toàn huyện, đã thế còn có chiều hướng không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

Sau khi nạn ngập lụt qua đi xuất hiện bệnh dịch là một chuyện hết sức bình thường, thế nhưng thứ khiến cho người ta bất ngờ ở đây chính là tốc độ lây lan đến chóng mặt của dịch bệnh đó. Lúc mới đầu xảy ra bệnh dịch, quan huyện lệnh ở địa phương định làm qua loa cho xong, thế nên chỉ đem hết người trong thôn kia tụ tập thành một chỗ, rồi phái mấy tên lang y nghiệp dư đến khám sơ qua, cuối cùng là phát cho mỗi người mấy bao thuốc đông y, bản thân gã vốn cũng tưởng không nghiêm trọng gì mấy. Thế nhưng không ngờ về sau ở những thôn xóm lân cận liên tục có người bị bệnh, thế là người này truyền cho người kia, người kia truyền cho người nọ, chỉ trong một thời gian ngắn, hơn hai vạn ngươi ở địa phương đã ngã xuống gần bảy phần mười. Tên quan huyện lệnh kia căn bản cũng là người nhát gan sợ chết, trong lúc dầu sôi lửa bỏng, gã ta vô tình bỏ mặc người dân dọn nhà bỏ trốn, cuối cùng vẫn là do quan huyện ở kế bên thấy tình thế không ổn, cho nên lúc bấy giờ mới mau chóng báo lên triều đình.

Hoàng đế nghe xong vô cùng tức giận, lập tức hạ thánh chỉ bắt gã quan huyện lệnh trốn thoát kia về chém đầu trước công chúng**,** sau đó lại phái một khâm sai khác đi đến cứu tế.

Ngày ngày dần trôi qua, thế nhưng tình hình bệnh dịch không những vẫn chưa hề có dấu hiệu giảm bớt, mà ngược lại càng lúc càng lây lan mạnh mẽ hơn.

Biệt cung, phự thư phòng.

Hai hàng lông mày của Chúc Vân Tuyên giờ đây đang gắt gao nhíu chặt hiện rõ sự ưu tư không cách nào thối lui, trong khoảng thời gian này hắn không ngày nào được yên giấc, ngay cả trong mộng cũng đều nhớ như in tới tình hình của Dự Châu.

"Các ngươi nói thử xem, rốt cuộc nên khống chế tình hình bệnh dịch kia bằng cách gì đây?"

Sự tàn phá của trận ôn dịch này đúng là mãnh liệt hơn so với tưởng tượng, khâm sai đã đến Dự Châu bảy, tám ngày, thế nhưng những tin truyền về không có bất cứ một tin tức tốt nào, tình hình bệnh dịch vẫn tiếp tục tăng, hiện tại đã lan tràn đến các huyện lân cận, ngay cả những kế sách đối phó với dịch bệnh của triều đình dường như cũng không có chút tác dụng nào.

Sắc mặt của các vị phụ thần ai nấy giờ đây đều trở nên nghiêm nghị, bọn họ vốn đã tranh luận không ngừng về vấn đề này ở trong nội đình, nhưng cuối cùng vẫn không tài nào tìm ra được một biện pháp thích đáng, nay hoàng đế lại triệu bọn họ chạy tới, thành thử ra cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Tăng Hoài do dự một lúc, sau mới quay sang hỏi mấy vị thái y cũng được triệu đến bàn chuyện: "Vì sao ôn dịch lần này lại lây lan nhanh như vậy? Xin hỏi thái y viện có biện pháp ứng phó nào không?"

Phương thái y bây giờ đã được thăng nhiệm trở thành viện phái thái y viện, cộng thêm việc đang được hoàng đế tín nhiệm, thành ra những người khác cũng đẩy lão đi ra đầu tiên. Phương thái y bèn cẩn thận

đáp lời: "Chúng ta đã đã xem kỹ bản kết luận mạch chứng của những dịch nhân được khâm sai phái người đưa tới kia, xác thực rằng bệnh dịch lần này cực kỳ nguy hiểm, trước nay chưa từng xuất hiện bao giờ, những thứ thuốc thường dùng điều trị nay cũng khó có công hiệu, mấy ngày nay chúng ta có điều chế ra mấy phương thuốc mới, thế nhưng vẫn chỉ là hốt thuốc không đúng bệnh, nay e là phải xem tận mắt mới có thể đưa ra được kết luận đúng đắn."

Nói đến đây, lão thái y tiến lên một bước xin chỉ thị từ hoàng đế: "Thần sẵn lòng dùng chút sức mọn này đi về Dự Châu trị liệu cho dịch dân, hy vọng sớm ngày ngăn chặn được tình hình bệnh dịch, kính xin bệ hạ chấp thuận."

Vào lúc này còn có thể không sợ chết, làm gương cho binh sĩ chủ động chờ lệnh điều đi chữa trị dịch dân, thì quả thực đúng là khiến người ta phải đánh giá cao. Chỉ là còn chưa kịp đợi Chúc Vân Tuyên mở miệng, Lương Trinh bên cạnh đã xen vào trước một bước nói: "Ngươi không được, phải ở lại, chúng ta phái những người khác đi."

Chúc Vân Tuyên khẽ mím môi, vật nhỏ kia trong bụng luôn ầm ĩ mọi lúc, khiến cho hắn không thể tách rời thái y, từ trước đến giờ vẫn luôn là Phương thái y xem cho, hắn quả thực cũng không muốn bị nhiều người biết đến chuyện này: "Phương thái y ở lại, trẫm sẽ phái người khác đi Dự Châu."

Tăng Hoài nói: "Thần cho rằng vẫn nên làm như lúc trước, đầu tiên cô lập những dịch dân kia, nếu bọn họ không khỏi hẳn không được cho về, sau đó triệu tập nhiều thái y cùng lang trung đến xem bệnh, mỗi ngày cho thuốc uống, người nào chết thì đem đi thiêu hủy rồi chôn sâu xuống đất, chờ sau khi qua tháng này, trời vào thu, khí trời dần mát mẻ, không chừng tình hình bệnh dịch lúc đó sẽ diễn biến chậm lại."

Những người khác bắt đầu dồn dập hưởng ứng theo, đây cũng chính là biện pháp thực tế cũng như hữu hiệu nhất đối phó với bệnh dịch qua các triều đại trước đến nay. Chúc Vân Tuyên thấy cách này không có khuyết điểm gì, đang định hạ chỉ, thì Lương Trinh bỗng nhiên cười nhạo một tiếng khinh thường nói: "Cách ly bệnh nhân mời lang trung đến xem qua, sau đó phân phát thuốc, không phải vị quan huyền lệnh bị chặt đầu kia lúc trước cũng làm như thế sao? Có ích lợi gì? Kết cục chỉ trong mười ngày bệnh dịch từ một thôn lây lan sang toàn huyện đó thôi."

Thực ra buổi lâm triều sáng nay cũng đã có người tỏ ra nghi ngờ về biện pháp này, thế nhưng chỉ là nói tới nói lui cũng không tìm ra được biện pháp tốt hơn, đành chỉ còn cách hậm hực im miệng không nói nữa.

Nghe xong, sắc mặt của Tăng Hoài biến sắc, tức giận nói: "Vậy không biết Chiêu vương có cao kiến gì?"

Lương Trinh khẽ nhếch khoé miệng: "Mùa hè muỗi trùng rắn kiến xuất hiện, tạo điều kiện thuận lợi cho bệnh dịch len lỏi vào, thế nhưng tình hình bệnh dịch lần này không giống lúc trước, với sức lây lan rộng như vậy có rào toàn bộ dịch dân về một chỗ cũng vô dụng, hơn nữa mà nói, nếu như uống miếng nước lạnh cũng có thể nhiễm phải bệnh, thì không lẽ phải cấm toàn bộ bá tánh địa phương không được uống nước sao?"

Có một vị phụ thần nội các lên tiếng phản bác: "Nếu như muỗi trùng xuất hiện thì có thể đốc thúc nha môn các huyên gia tăng số người đi trừ khử chúng, còn nước lạnh không sạch sẽ, thì chúng ta có thể đun nóng mà uống…"

Lương Trinh liếc mắt nhìn người mới lên tiếng nói ra nghe như câu chuyện cười kia: "Vị các phủ này chưa từng làm quan phụ mẫu địa phương, cho nên có hơi lý luận suông rồi, nạn ngập lụt vừa qua khỏi thì ôn dịch lại tràn đến, các nha môn phủ huyện lúc này đây ai ai cũng bận bịu đến nỗi hận không thể phân thân ba đầu sáu tay làm việc, sao còn có ai rảnh rỗi đi diệt trừ loài muỗi, huống chi có thể bắt được hết đám muỗi kia sao? Ngoài ra, những nạn nhân vì nạn ngập lụt phải sống trong cảnh trôi giạt khắp nơi kia có nước lạnh uống đã là một thứ xa xỉ, giờ ngươi lại bảo bọn họ đi nấu nước nóng mới được uống, ngươi cảm thấy bọn họ có đủ điều kiện? Không phải những thứ này chỉ càng làm khó dễ thêm cho người ta hay sao?"

Bị Lương Trinh trách móc một trận như vậy, đám phụ thần nội các kia bắt đầu không thể chịu đựng tiếp nữa, một hồi lâu sau mới mạnh mồm lên tiếng nói ra một câu: "Ngoài ra, bệ hạ tự mình tế thiên cầu phúc cầu xin ông trời che chở cũng là thượng sách…"

"Hoang đường, " Lương Trinh khịt mũi khinh khỉ: "Mấy chuyện ký thác hi vọng lên thần thánh gì đó chẳng khác nào đang tự lừa mình dối người."

"Chiêu vương quả là ăn nói ngông cuồng! Còn dám coi rẻ thần linh!"

"Được rồi, " Chúc Vân Tuyên trầm giọng ngắt ngang cuộc đôi co giữa bọn họ, rồi cau mày hỏi Lương Trinh, "Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?"

Lương Trinh nhìn sang đối phương, bình tĩnh nói: "Thần cho rằng, nếu như bệ hạ thật sự muốn ngăn chặn tình trạng lây lan của bệnh dịch này, thì biện pháp thẳng tay dứt khoát chính là hữu hiệu nhất, đem tất cả những bệnh nhân kia tập hợp về chỗ xử trí, sau đó châm lửa hỏa thiêu, làm như vậy liền có thể xem như chấm dứt tai họa không lo về sau."

Vừa dứt lời, sắc mặt của những người bên dưới đều lập tức biến đổi, Chúc Vân Tuyên cũng nhíu mày chặt hơn. Tăng Hoài chính là người đầu tiên đứng ra phản pháo: "Hoang đường! Hoang đường! Chiêu vương ngươi rốt cuộc có ý đồ xấu gì! Sao ngươi có thể nào lòng dạ độc ác máu lạnh vô tình như vậy! Mỗi một người bệnh kia đều là những người đang sống sờ sờ ra đó! Ngươi ắt hẳn là muốn gieo tiếng bất nghĩa cho bệ hạ cùng triều đình!"

Lương Trinh lạnh giọng nhắc nhở lão: "Hiện tại xử lý hết những đám người kia, thì con số người chết chỉ không tới hai vạn người, nếu như bây giờ cứ tiếp tục thì càng ngày sẽ càng có nhiều người đang sống khoẻ mạnh bị liên lụy đến tính mạng, bản vương cũng là một lòng lo nghĩ cho bệ hạ cùng triều đình, Tăng các lão không nên nói bậy oan uổng bản vương."

"Sao ngươi biết bọn họ chắc chắn sẽ chết chứ! Nếu tập trung những dịch dân kia về một chỗ trị liệu, thì chắc chắn cũng sẽ người có cơ hội sống sót! Ngay cả chút hi vọng sống sót Chiêu vương ngươi cũng không muốn cho bọn họ!"

Lương Trinh nhàn nhã hỏi ngược lại: "Từ khi phát bệnh đến bây giờ đã gần một tháng, không nói đến chuyện khỏi hẳn, liệu có người nào trong đó đã thuyên giảm bệnh tình được chút nào hay chưa?"

"Bệ hạ vừa nãy đã quyết định phái thái y đi qua, thì chắc chắn sẽ có biện pháp cứu chữa! Không cho phép

Chiêu vương ngươi đang ở đây hồ ngôn loạn ngữ yêu ngôn hoặc chúng*!"

— *Hồ ngôn loạn ngữ: ăn nói xằng bậy | Yêu ngôn hoặc chúng: nói mấy chuyện hoang đường nhảm nhí mê hoặc lòng người*

Lương Trinh cười khảy: "Sợ là chờ tới khi bọn hắn nghĩ ra được biện pháp, thì những người dịch dân kia đã sớm chết hết, có khi còn liên lụy thêm nhiều người, chẳng bằng hiện tại cứ xử trí dứt khoát một lần."

"Ngươi!"

Một đám thái y lúc này chỉ biết cúi thấp đầu, không dám cãi lại. Tuy rằng ngoài miệng bọn họ có nói qua rằng bản thân mình đã dùng hết khả năng, thế nhưng bọn họ chính là người rõ ràng hơn ai hết về sự hung hiểm của đợt dịch bệnh lần này, mặc cho đã cố thử qua nhiều loại thuốc than kim châm cũng không có tác dụng, thậm chí ngay cả bọn họ đại đa số đều không có ai muốn bị hoàng đế chọn đến Dự Châu, chỉ sợ một đi không trở lại.

Lương Trinh không tiếp tục đoái hoài gì tới Tăng Hoài, mà quay sang nói với Chúc Vân Tuyên: "Thần đến đây là hết lời, về việc phải làm thế nào kính xin bệ hạ định đoạt."

Sắc mặt Chúc Vân Tuyên giờ đây đã trở nên khó coi, trầm giọng hỏi hắn: "Sao Chiêu vương lại nghĩ ra được biện pháp này? Làm như vậy thì có khác gì tàn sát dân lành đâu?"

Lương Trinh không quan tâm: "Nay một khi không nhanh chóng xử trí dịch dân ngăn chặn tình hình bệnh dịch lại, sẽ chỉ càng làm nhiều người gặp nạn, khi đó mới thực sự là tàn sát dân lành, bệ hạ nghĩ sao?"

"Làm càn! Sao ngươi có thể dùng thái độ như vậy nói chuyện với bệ hạ chứ!"

Tăng Hoài hết lần này đến lần khác lạnh giọng trách cứ, đồng liêu phía sau lúc này chợt khẽ kéo lão lại, rồi nhìn lão lắc lắc đầu.

Vì vài ngày trước đó Chúc Vân Tuyên đã thẳng tay tước bỏ chức vị của An Nhạc hầu, thành thử ra trong mắt mọi người hiện tại thì hoàng đế và Chiêu vương bắt đầu không hợp mắt nhau, hiện tại tình hình đã gần như đến mức dầu sôi lửa bỏng, cho nên lúc này đây đại đa số người đều sẽ lựa chọn im lặng giữ mình ngoảnh mặt làm ngơ, không ai ngốc đâu mà tự dưng đi dính dáng vào.

Tăng Hoài vẫn không đành lòng, chỉ đành phất tay áo hừ lạnh một tiếng, Lương Trinh chợt nhếch môi nói: "Vậy thần không nói nữa, miễn cho vô duyên vô cớ rước tiếng xấu vào mình."

Đến cuối cùng, Chúc Vân Tuyên vẫn quyết định hạ chỉ như lúc đầu, chính là để cho ba bốn vị thái y ngay ngày hôm đó khởi hành đến Dự Châu.

Đợi đến tất cả chúng quan chức lui ra, Lương Trinh mới lên tiếng hỏi đối phương: "Bệ hạ thật sự đã suy nghĩ kỹ càng rồi sao? Vẫn muốn tiếp tục làm cách kia? Hiện tại ngài là phó thác hy vọng lên thái y hy vọng có thể cứu người, hay là đợi khí trời chuyển lạnh cho bệnh dịch tự mình tiêu vong?"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Nếu làm theo lời Chiêu vương nói, cái gì cũng không chịu cố gắng đã giết toàn bộ mọi người, thì xem như thực sự là một cách giải quyết sao? Chiêu vương thật sự cho rằng làm xong là có thể không lo hậu họa về sau?"

"Bệ hạ đang lo lắng điều gì? Chỉ cần giết sạch đám người kia liền có thể ngăn chặn tình trạng lây lan của bệnh dịch, đến lúc đó ai có thể lời ra tiếng vào được gì?"

Giết sạch toàn bộ dịch dân chính là lựa chọn… bất đắc dĩ nhất, nhưng đó là một khi gặp phải bệnh dịch không thể khống chế được, vì để không nguy hiểm gây hại đến nhiều người, thì việc ra hạ sách trong tình cảnh đến bước đường cùng cũng là cách giải quyết duy nhất, chỉ cần làm bí mật một chút, thì chẳng qua là số người chết đi mỗi ngày trên sổ cũng chỉ tăng vài phần mà thôi, ai có thể xen vào làm gì được?

Dạo trước cũng từng có cách làm này, chỉ là chúng triều thần không ai dám đứng ra nói trong những buổi lâm triều căng thẳng kia mà thôi, Lương Trinh biết, một đám phụ thần nội các Tăng Hoài cũng biết, thế thì vì cớ gì Chúc Vân Tuyên sao lại không biết cho được.

Chỉ là do Lương Trinh ngay cả chớp mắt cũng không chớp lấy một cái mà thẳng thừng nói đem giết toàn bộ mọi người, mà Tăng Hoài căn bản là một người tri thức đọc đủ loại sách thánh hiền cho nên ngàn vạn lần không làm được, còn Chúc Vân Tuyên là hoàng đế, nỗi băn khăn của hắn dĩ nhiên nhiều hơn ai hết.

Chúc Vân Tuyên dời tầm mắt nhìn lên khối ngọc thạch Lương Trinh tặng lúc trước đang được đặt trên ngự án, từ tốn cất tiếng: "Nếu như trong những dịch dân kia có cha mẹ vợ con của Chiêu vương, thì Chiêu vương liệu có ăn nói chắc như đinh đóng cột đòi giết sạch toàn bộ mọi người không?"

Hai con ngươi của Lương Trinh chợt thu nhỏ lại, sâu sắc nhìn Chúc Vân Tuyên, một lát sau mới lẳng lặng nhếch môi lên tiếng: "Bệ hạ nói chí phải, nếu như vợ con thần ở trong đó, thì cho dù thần có liều mạng cũng phải cứu người trở về."

"Vì lẽ đó, ngươi cho rằng những dịch dân kia không có cha mẹ vợ con hay sao?"

"Có lẽ vợ con thần không có ở trong đó, cho nên thần hẳn là sẽ không lo đến những chuyện kia." Lương Trinh chậm rãi khuyên hắn: "Bệ hạ, ngài là hoàng đế, người ngài nên lo không phải chỉ một hai người, ngài muốn lấy đại cục làm trọng thì không thể quá mềm lòng, ngài nên biết mình không thể cứu được tất cả mọi người, lúc cần thiết nhất định phải học cách lấy hay bỏ."

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Thánh chỉ đã hạ, ý cũng đã quyết, cứ làm như vậy đi."

31. Chương 31: Chủ Động Xả Thân

Một trận mưa rào qua đi, khiến cho buổi ban trưa của ngày hè càng trở nên oi bức hơn, Chúc Vân Tuyên lúc này đang trong phòng đọc sách, chợt nghe được bên ngoài thấp thoáng truyền đến thanh âm cười đùa, không nhịn được mà nhíu mày.

Cao An liếc mắt ra ngoài cửa sổ nhìn xem, rồi quay sang nhỏ giọng nói cho hắn biết: "Là mấy tiểu cung nữ thả diều ở bờ hồ bên kia, nếu như quấy rầy bệ hạ, thì để nô tài kêu người bảo các nàng rời đi."

Chúc Vân Tuyên không nói gì, chỉ buông quyển sách trong tay xuống, sau đó thong thả bước đến bên cửa sổ nhìn ra xa. Sau cơn mưa, phía chân trời hiện lên một dải cầu vồng rực rỡ sắc màu, còn xa xa ở bờ hồ bên kia, có bảy, tám tiểu cung nữ đang chạy về phía khoảng trời rộng lớn bao la thả những cánh diều mặc sức cười đùa.

Chúc Vân Tuyên khẽ nheo mắt lại thơ thẩn nhìn những cánh diều đang chao nghiêng dưới ánh cầu vồng, một dải muôn sắc muôn màu dần hiện lên trong con ngươi, rồi nhanh chóng chìm vào hư vô.

"Bệ hạ..." Cao An nhỏ giọng gọi hắn.

Chúc Vân Tuyên khẽ giật giật đôi mi, sau chợt buông ra một tiếng thở dài.

Có lẽ bản thân hắn cũng chính là cánh diều do Lương Trinh nắm giữ, mặc dù bên ngoài cao cao tại thượng không ai với tới, nhưng từ đầu đến cuối vẫn bị điều khiển bởi một sợi dây, có chạy như thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của người đang cầm lấy.

Chẳng qua là sợi dây kia càng lên cao sẽ càng căng, rồi cuối cùng cũng sẽ có một ngày, nó sẽ hoàn toàn đứt đoạn bay mất.

Lúc Lương Trinh đi vào, Chúc Vân Tuyên vẫn đang thừ người đứng bên cửa sổ. Lương Trinh đi tới sau lưng đối phương, chợt dừng bước lại, rồi cong môi cười cười: "Sao hôm nay bệ hạ lại có hứng thú đứng đây ngắm phong cảnh vậy?"

Chúc Vân Tuyên thôi không nhìn nữa, bình tĩnh trả lời: "Tùy tiện nhìn thôi."

"Ở đây có gì đẹp, chi bằng thừa dịp sau cơn mưa trời quang mây tạnh ra bên ngoài ngắm nhìn thử một chút đi được không?"

Chúc Vân Tuyên khẽ mím môi, không nói gì, Lương Trinh thấy vậy liền cho là ai kia đã đồng ý, bèn cùng đối phương đi ra ngoài.

Đến biệt cung đã được hơn một tháng nay, thế nhưng Chúc Vân Tuyên vẫn chưa ra ngoài đi dạo qua lần nào. Dạo trước khi Chúc Vân Cảnh còn ở bên cạnh, hằng năm đến hè đều sẽ đến nơi này, trong ký ức

của hắn mà nói thì những ngày tháng đó chính là khoảng thời gian hạnh phút nhất trong đời, hắn thường xuyên trốn học ra ngoài dạo vườn du hồ câu cá hái sen, sau đó lại loanh quanh đến chỗ huynh trưởng đòi uống rượu. Hắn đã từng khờ dại cho rằng, bản thân mình có thể sống những tháng ngày không buồn không lo như vậy đến hết cuộc đời.

Khi đi tới cầu đá vòm giữa hồ, Lương Trinh thấy Chúc Vân Tuyên cứ đứng ở một bên như người mất hồn nhìn về phía trước bèn cười hỏi han: "Bệ hạ đang suy nghĩ gì vậy?"

Chúc Vân Tuyên không đáp, cung điện đối diện phía trước hồ nước kia là nơi huynh trưởng ngày xưa từng ở, bây giờ nhìn lại, dường như cảm thấy có chút xa lạ.

Lương Trinh bất ngờ nắm lấy tay hắn. Chúc Vân Tuyên bị hành động của ai kia làm cho nhíu mày, theo bản năng đang định rút ra, thì Lương Trinh lại nhét một hạt sen vừa lột xong bỏ vào trong lòng bàn tay lên tiếng nói: "Ngọt."

Chúc Vân Tuyên cụp mắt nhìn hạt sen trắng ngà trong tay mình hững hờ nói: "Không phải Chiêu vương từng nói hạt sen ở đây không ngon như chỗ Chiêu vương hay sao?"

Nghe vậy, bên khóe môi Lương Trinh chợt giương lên, tuy rằng Chúc Vân Tuyên luôn nói không nhận ân tình của hắn, thế nhưng đều nhớ rất kỹ từng câu từng chữ mà hắn nói.

"Nếu như bệ hạ muốn ăn hạt sen trên trang của thần, thì ngày mai thần sẽ gọi người đưa một chút đến đây nấu cháo cho bệ hạ khai vị."

Chúc Vân Tuyên không lên tiếng từ chối hay đồng ý gì, mà chỉ bỏ hạt sen kia vào trong miệng, đồng thời cảm nhận được sự giòn tan còn mang theo chút mùi thơm trong veo của hạt sen kia, sau khi nhai hai lần nuốt xuống, thì lại cảm thấy nhạt nhẽo không còn vị gì nữa.

Đi thêm một đoạn nữa, Chúc Vân Tuyền lờ mờ cảm thấy bụng mình có chút không thoải mái, thế nhưng bản thân vẫn không lên tiếng, Lương Trinh ở bên có vẻ như đã nhìn ra, bèn dẫn hắn tiến vào cái chòi nghỉ mát giữa hồ: "Nghỉ chút đi."

Chúc Vân Tuyên vừa ngồi xuống, lòng bàn chân đã bắt đầu co quắp lại, hai hàng lông mày gắt gao nhíu chặt, chỉ biết theo bản năng cắn chặt răng. Lương Trinh lúc này mới khom lưng nắm lấy bàn chân của đối phương lên tiếng hỏi: "Nơi này khó chịu sao?"

Chúc Vân Tuyên không đáp. Lương Trinh tiếp tục dùng một lực vừa phải xoa bóp lên bàn chân cho đối phương, một lúc sau, quả thật khiến cho Chúc Vân Tuyên cảm thấy dễ chịu đi phần nào, thế nhưng hắn vẫn trưng bộ mặt lạnh nhạt nhìn cất tiếng: "Ngươi không cần làm những chuyện này."

"Thần tình nguyện." Lương Trinh cười nhạt lặp lại, "Thần tình nguyện làm bất cứ mọi chuyện vì bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên không hề bị câu nói kia làm cho cảm động chút nào, bản thân hắn cũng không muốn Lương Trinh trưng ra bộ dạng khiếm tốn lấy lòng như vậy. Lương Trinh càng làm vậy, hắn chỉ có thể càng nảy sinh thêm sự cảnh giác đề phòng người kia có thể bất cứ khi nào thay đổi sắc mặt, làm ra những chuyện khiến bản thân hắn sống không bằng chết.

"Bệ hạ có chỗ nào không khỏe, nhất định phải nói ra, xem như nếu ngài không muốn cho thần biết, thì cũng phải nói cho thái y biết, đừng cứ lúc nào cũng phải chịu đựng như vậy. Ngài là hoàng đế, thánh thể quan trọng, cho dù có như thế nào cũng không thể xem thường."

Thanh âm dịu dàng ôn hòa hiếm khi xuất hiện kia của Lương Trinh càng khiến Chúc Vân Tuyên cảm thấy không thoải mái: "..Trẫm thành ra như bây giờ là do ai ban cho đây?"

Ý cười trong mắt Lương Trinh càng trở nên đậm hơn, đồng thời cũng tăng thêm ít lực ở tay dùng sức xoa bóp, đến khi nghe được Chúc Vân Tuyên theo bản năng hít ra thở vào, khóe môi bất giác nở một nụ cười sâu hơn, tiếp đó không kịp đợi Chúc Vân Tuyên phản ứng liền ôm lấy vai cùng đầu gối của hắn bế người lên.

Vẻ mặt Chúc Vân Tuyên trở nên nghiêm túc, còn chưa kịp mở miệng, thì đã bị Lương Trinh giành nói trước: "Bệ hạ đi mệt rồi, hiện tại nên trở về nghỉ ngơi."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Ngươi buông trẫm xuống, trẫm có thể tự đi."

Lương Trinh ôm người sải bước trở về: "Bệ hạ tội gì phải chịu đựng, thần đã thông báo với bên ngoài không có sự cho phép thì không thể đi vào, cho nên sẽ không có ai nhìn thấy cả."

Chúc Vân Tuyên tất nhiên hiểu rõ ý đối phương là gì, cũng bởi vì những tin đồn đại mập mờ xôn xao giữa hai người bọn họ, hắn đã cố ý xử nặng An Nhạc hầu phủ mới có thể đàn áp tin đồn kia xuống một chút, bây giờ trong mắt đám quần thần, quan hệ giữa hai người bọn họ càng trở nên khó bề phân biệt hơn, gì cũng có thể nói được, cho nên hắn vẫn cố nhẫn nhịn chịu đựng những lúng túng khó xử khi đối mặt với Lương Trinh, đồng thời cũng không muốn chịu thêm nhiều lời ra tiếng vào của người đời nữa.

"Buông trẫm xuống." Chúc Vân Tuyên lặp lại.

Lương Trinh cúi đầu, khẽ dán môi in một nụ hôn nhẹ phớt qua lên trán đối phương, khi về đến tẩm điện, mới ôm người đặt xuống tháp thượng.

"Hiện tại đã tốt hơn chút nào chưa?" Lương Trinh nắm lấy chân Chúc Vân Tuyên chân, giúp hắn xoa bóp thêm mấy lần nữa.

Cảm giác đau nhức khó chịu kia rốt cục cũng thối lui, Chúc Vân Tuyên khẽ gằn giọng ho một tiếng: "Tàm tạm."

Lương Trinh cười cười nháy mắt, trong lúc đang định nói gì đó, thì đồng thời cũng có một thái giám đi vào bẩm báo, nói là mấy vị đại thần nội các đã tới có chuyện quan trọng muốn bẩm tấu, hiện đang chờ ở tiền điện.

Lương Trinh nhướng mày, sau đó đỡ Chúc Vân Tuyên đứng lên.

Chuyện đám người nội các muốn nói vẫn là về tình hình bệnh dịch ở Dự Châu, tốp thái y được điều sang tính đến nay được hơn nửa tháng, có một vị cao tuổi trong số bốn người vừa mới tới nơi đã nhiễm phải bệnh không thể cứu sống, sáng nay lại có thêm tin tức, báo lại rằng khâm sai lúc trước phái sang cũng đã ngã bệnh.

Dự Châu bên kia hiện tại đã hoàn toàn trở nên rối ren hỗn loạn, bệnh dịch kia lây lan đến gần sáu huyện ba phủ, số người nhiễm bệnh đột phá lên đến ba vạn người, còn dịch dân hằng ngày chết vì bệnh đã nhiều hơn một ngàn. Xui xẻo hơn chính là mùa hè oi bức năm nay dường như đặc biệt dài hơn, trên thực tế đáng lẽ đã phải vào thu, thế nhưng thời tiết nóng vẫn không hề giảm đi chút nào, vì lẽ đó cho nên việc trông cậy vào tình hình bệnh dịch tự mình tiêu vong sợ là điều không thể. Người bị chết ngày càng nhiều, người dân ở những nơi khác cũng cảm thấy bàng hoàng bất an, bắt đầu dồn dập trỗi dậy trục xuất những lưu dân vì nạn ngập lụt ra khỏi địa phương, nếu cứ tiếp tục như thế e rằng không ổn, sợ là bệnh dịch chưa xong, lại phải tiếp tục đối mặt với viễn cảnh người dân nổi dậy làm loạn.

"Mấy vị thái y chỉ có thể chế ra phương thuốc cầm chừng, hiện tại không có thuốc nào trị được, người bị nhiễm phải dịch bệnh nhanh thì chỉ qua dăm ba ngày sẽ phát bệnh mà chết, còn chậm cũng chỉ là mười ngày nửa tháng, hiện tại con số chết vì dịch bệnh đã lên đến hơn một ngàn người, nay kính xin bệ hạ lập tức phái thêm người qua xử trí khắc phục hậu quả!" Tăng Hoài vừa nói vừa nóng ruột đến đỏ cả mắt, thân sống gần hết đời người, đây là lần đầu tiên lão chứng kiến một trận ôn dịch kinh khủng như vậy, chỉ hận mình một tấm thân già cỗi, không thể làm được gì cả.

Chúc Vân Tuyên hoảng sợ đến độ ngã ngồi về lại trong ghế, hiện tại ngay cả thái y cũng không có biện pháp cứu người, vậy những người dân kia làm sao bây giờ?

"…Trẫm sẽ tiếp tục phái thêm thái y đến, ngoại trừ những người ở lại cung phòng thủ, toàn bộ những người còn lại đi đến Dự Châu, nhiều người như vậy ắt hẳn có thể nghĩ ra cách… Đồng thời để hộ bộ cung ứng thêm nhiều bạc đến, còn về khâm sai, trẫm sẽ chọn ra người thích hợp khởi hành theo sau, cũng như đi truyền lệnh cho khâm phủ Dự Châu, nói rằng kể từ hôm nay mỗi ngày đều phải báo cáo tình trạng bệnh dịch, ngoài ra còn…"

"Bệ hạ!" Lương Trinh bất ngờ lớn tiếng ngắt ngang: "Bệ hạ không cần phái người, cứ để thần đi là được."

Chúc Vân Tuyên nghe xong cảm thấy choáng váng, bèn trừng mắt ngạc nhiên nhìn hắn lên tiếng hỏi: "Ngươi muốn đi Dự Châu?"

"Đúng vậy, thần nguyện lấy thân phận khâm sai đi tới Dự Châu, mong bệ hạ chấp thuận."

Tăng Hoài đột nhiên cất cao âm thanh cảnh giác nói: "Chiêu vương muốn đến Dự Châu làm cái gì?!"

Lương Trinh lạnh lùng liếc nhìn lão ta: "Nếu muốn phái người đi, ai đi mà chẳng được, vì cớ gì bản vương không thể đi? Có một số việc bệ hạ không làm được, thì để bản vương đi làm là được rồi, cứ coi như bản vương cả gan làm loạn không xem vua ra gì, tự mình chủ trương toàn bộ mọi việc, chuyện này không liên quan gì đến bệ hạ, có chuyện gì bản vương sẽ gánh chịu một mình."

"Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?!"

"Không làm gì cả, chỉ là đi giúp bệ hạ phân ưu thôi, " Lương Trinh dùng cặp mắt đen kịt không chút cảm xúc nhìn Tăng Hoài, "Hay là Tăng các lão có kiến nghị gì tốt hơn có thể giúp bệ hạ dời đi tảng đá nặng trong lòng này sao?"

Tăng Hoài hơi hơi há mồm, nhưng đến cuối cùng vẫn quyết định không tiếp tục nói nữa, lão có vô số câu của thánh nhân xưa có thể đem ra mắng Lương Trinh, thế nhưng lão cũng biết cho dù mình có mắng như thế nào, thì cũng đều không thể giải quyết được tình hình ở Dự Châu.

Nếu như nhất định phải có người đi làm, người kia còn là Chiêu vương, thì nơi phương xa hoàng đế sẽ không thể nào quản được.

Chúc Vân Tuyên không chút biến sắc nhìn Lương Trinh hồi lâu, vẫn chưa tỏ rõ thái độ gì, lúc sau mới hạ lệnh cho tất cả mọi người lui xuống trước.

Khi trong đại điện chỉ còn lại hai người bọn họ, Chúc Vân Tuyên lúc bấy giờ mới trầm giọng mở miệng: "Đến đó rồi ngươi dự định làm gì?"

"Đến nơi rồi tính, tùy cơ ứng biến thôi. " Lương Trinh bình tĩnh nói, "Rốt cuộc tình trạng bên kia ra sao, thì cũng phải để thần tận mắt nhìn qua rồi nói tiếp."

"... Ngươi không sợ chết sao?"

Lương Trinh cười khẽ: "Bệ hạ đang lo lắng cho thần? Nay mai lỡ như thần nhiễm phải dịch bệnh, một đi không trở lại, thì chẳng phải quá hợp tâm ý bệ hạ hay sao?"

Đôi mắt Chúc Vân Tuyên trở nên thâm trầm, hỏi lại lần nữa: "Ngươi thật sự muốn đi?"

"Đi chứ. " Lương Trinh thôi không cười nữa, mà bắt đầu nghiêm túc nói, "Có điều mong rằng bệ hạ cho phép thần tiền trảm hậu tấu*, cũng như chấp thuận thần điều động binh mã Dự Châu."

— *Tiền trảm hậu tấu: làm trước báo cáo sau*

"Binh mã Dự Châu?"

"Bệ hạ chịu tin thần không?" Lương Trinh bỗng nhiên hỏi ngược lại hắn.

Chúc Vân Tuyên tất nhiên là không tin được, chỉ là trước mắt ngoại trừ Lương Trinh, thì hắn thật sự không biết còn có thể điều người nào đi qua. Nước đến chân, nhìn trái phải chung quanh, người có thể sử dụng được chỉ có duy nhất một mình Lương Trinh.

Sau một hồi lâu trầm mặc, Chúc Vân Tuyên chợt gật đầu: "Được, trẫm sẽ cho ngươi một tờ mật chỉ."

Lương Trinh thu tấm mật chỉ bỏ vào trong tay áo, vẻ mặt càng trở nên thong dong, đồng thời cũng đi về phía trước một bước đến gần Chúc Vân Tuyên, rồi mỉm cười chầm chậm cất tiếng hỏi: "Bệ hạ, nếu như thần thật sự bỏ mạng ở Dự Châu, thì ngài liệu có thương tâm không?"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nhìn khuôn mặt tươi cười đang cách gần trong gang tấc của người kia: "… Đó cũng là do số mạng của ngươi, vốn có liên quan gì đến trẫm?"

"Hiện tại cứ coi như thần thật sự một đi không trở lại, thì bệ hạ cũng không chịu nói mấy lời dễ nghe với thần luôn hay sao?"

Chúc Vân Tuyên dời mắt nhìn sang chỗ khác: "Ngươi lui ra đi, hiện tại trở về thu xếp mọi chuyện, khởi hành ngay trong hôm nay."

Lương Trinh tươi cười nhận lệnh: "Thần tuân chỉ."

32. Chương 32: Sẽ Không Mềm Lòng

Khi tấu chương của Lương Trinh dâng đến ngự tiền đã là chuyện của một tháng sau, trong suốt một tháng này, bản thân hắn đã liên tục tạo ra những sự kiện gây náo động ồn ào khắp nơi, đến mức chưa cần đợi hắn viết trình lên, những tin tức kia đã sớm truyền từng tin một về lại triều đình.

Vào ngày đầu tiên đặt chân đến Dự Châu, Lương Trinh liền đích thân đến tận nơi những phủ huyện chịu ảnh hưởng nghiêm trọng nhất để kiểm tra, sau đó quay trở về đại doanh đóng giữ điều động binh lính vây quanh tổ trạch của bố chính sứ Dự Châu, kế đó mạnh mẽ lôi vị lão nương bố chính sứ đã ngoài tám mươi từ trong nhà lôi ra ngoài. Đám đông nhốn nháo lúc bấy giờ đang đứng xem náo nhiệt bỗng nhìn thấy người lão phu kia liên tục ho khan sắc mặt xanh xám, liền lập tức giải tán, bởi có ai mà không biết người này là một bệnh nhân nhiễm bệnh nhưng vẫn chưa được đem đến khu cách ly, chỉ sợ chậm chân một bước cũng sẽ bị lây bệnh.

Sau đó Lương Trinh lại dẫn binh lính tiếp tục đi bao vây mấy tòa nhà cao quý sang trọng, rồi nỗ lực kéo hết tất cả những người bị nhiễm dịch từng người một đi ra. Hễ như có ai chống đối không làm theo, hắn liền tức khắc rút kiếm ra chém, mà không chút quan tâm người kia có thân phận gì hay có thế lực nào chống cho phía sau lưng.

Ngày đó, tên bố chính sứ Dự Châu vừa nghe tin xong liền bỏ hết mọi chuyện sang một bên vội vã chạy về, bản thân gã còn chưa kịp cãi lại nửa câu, đã bị Lương Trinh gọi người bắt lại tháo mũ ô sa trực tiếp áp giải vào trong kinh thành.

Trong một đêm, những nhà quyền quý phú hộ căn bản nghĩ mình may mắn có thể ỷ vào quyền thế phía sau giấu người thân bị nhiễm bệnh trong nhà bị những động thái dồn dập kia làm cho sợ vỡ mật, thành thử ra không đợi Lương Trinh tới cửa vây bắt, mà lập tức thu xếp ngựa xe đem người đến khu cách ly.

Khu cách ly hiện tại được nằm rải rác ở các huyện chịu ảnh hưởng dịch bệnh nghiêm trọng nhất, Lương Trinh thẳng tay ra lệnh binh lính sơ tán các thôn dân ở những nơi lân cận các huyện kia, đồng thời đưa ra thông báo trong phạm vi ba mươi dặm không cho phép ai tới gần. Còn về những huyện bị cách ly đều bị đóng chặt cửa thành, không cho bất cứ ai ra vào, ngoài thành có quan binh đóng giữ, nếu như có dịch dân muốn trốn thoát thì dứt khoát dùng lửa đạn bắn chết.

Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, đủ loại tin đồn điên rồ bát nháo bắt đầu truyền khắp các phủ huyện Dự Châu, Lương Trinh bị đồn đại là sát thần tái thế, chẳng những thẳng tay cắt đứt liên hệ của dịch dân với thế giới bên ngoài, mà hệt như còn muốn chôn giết toàn bộ bọn họ.

Lấy tâm trạng của một người kích động mà nói, chẳng mấy chốc Dự Châu đã bắt đầu cuốn vào viễn cảnh dân loạn, những người lưu dân kia nhanh chóng đứng lên khởi nghĩa vũ trang đòi triều đình nói câu công bằng, bọn họ cố gắng tìm đủ mọi cách vọt vào trong thành, thế nhưng đã bị Lương Trinh sớm dự đoán trước được mà dẫn binh đi đến trấn áp. Ngay khoảnh khắc mà tất cả mọi người đều cho rằng hắn sẽ thẳng thừng giết hết toàn bộ đám người này, thì hắn chỉ ra lệnh xử lý mấy kẻ cầm đầu, sau đó giăng bẫy nhằm đẩy những người có âm mưu sinh sự đi ra, khi chém đầu bọn người đó xong liền treo đầu trên tường thành cảnh cáo dân chúng.

Qua hai ngày sau, ở phía Giang Nam bỗng nhiên đưa tới ba trăm ngàn tạ thóc gạo lương thực giúp nạn thiên tai, Lương Trinh lập tức dùng danh nghĩa hoàng đế cùng triều đình phân phát đến tay lưu dân, thế là những chuyện rầm rộ mấy ngày qua xem như rốt cuộc cũng dịu xuống.

Tình hình bệnh dịch vẫn còn tiếp tục, nhưng tính ra cũng đã dần tốt hơn trước. Mặc dù những phương thuốc thái y kia chế ra không thể cứu được tính mạng của những người bị nhiễm dịch bệnh, lại có hiệu quả phòng bệnh với những người khác, khi uống vào có thể giảm mạnh khả năng nhiễm phải, vì lẽ đó cho nên số người mắc bệnh vào mấy ngày gần đây đã bắt đầu không còn dấu hiệu tăng lên nữa.

Còn về khu cách ly kia, thì không còn một ai sống sót. Chỉ trong vòng ba ngày, hơn một vạn dịch dân dân kia liền trở thành những thi thể lụi tàn dưới những bó đuốc rực lửa.

Ngoài ra, tất cả những ai sinh lòng nghi ngờ đều bị Lương Trinh cho người xử lý, lại qua thêm nửa tháng sau, khi khí trời bắt đầu mát mẻ đồng thời xác định được tình hình bệnh dịch đã hoàn toàn tiêu vong, Lương Trinh lúc bấy giờ mới hạ lệnh rút lui cảnh giới, song cũng đưa ra tuyên bố, bồi thường cho những gia đình có dịch dân chết mỗi nhà năm lạng bạc, phân phát mười lạng bạc mỗi hộ lưu dân thu xếp cuộc sống, đến lúc này mới hoàn toàn xem như ổn định tình hình rối loạn kia.

Trong tấu chương, Lương Trinh chỉ đơn giản bẩm báo lại những mặt ngoài diễn biến xảy ra mấy ngày nay,

còn bức thư viết riêng cho Chúc Vân Tuyên, mới tỉ mỉ nói rõ hết đầu đuôi ẩn tình bên trong đó.

Hơn một vạn người dân nhiễm phải dịch bệnh kia đúng thật là đã bị giết chết, bản thân Lương Trinh cũng đã cân nhắc đắn đo kỹ càng với những vị thái y, tình trạng dịch bệnh lần này chỉ cần bị muỗi đốt có khả năng nhiễm phải, một khi mắc bệnh vô phương cứu chữa, thành ra cuối cùng mới đi đến quyết định đổi chén thuốc chữa trị hằng ngày phân phát cho dịch dân thành độc dược, sớm ngày giúp bọn họ chấm dứt bớt khổ đau. Nếu không có những chuyện kia, thì dân số nhiễm phải bệnh tuyệt đối sẽ không thể giảm xuống thành không trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Lúc Tăng Hoài đi vào bẩm báo chuyện, Chúc Vân Tuyên cũng vừa xem xong lá thư Lương Trinh gửi cho. Tăng Hoài dâng sớ trong tay đưa tới, đây là của một ngự sử bẩm tấu lên kết tội Lương Trinh. Lương Trinh lúc này vẫn chưa hồi kinh, thế nhưng những hành vi ngang ngược ngông cuồng của hắn hằng ngày đều được tố cáo dâng lên ngự tiền, đặc biệt là trong ba ngày diễn ra sự kiện đồng loạt hơn một vạn người chết, dù cho buộc lòng bất đắc dĩ phải làm vậy, thì cũng không thể ngăn chặn được miệng lưỡi của người trong thiên hạ.

"Bệ hạ, Chiêu vương làm việc lỗ mãng bất chấp hậu quả, mặc dù lần này đã ngăn chặn được tình hình bệnh dịch, thế nhưng cách làm quả thực có phần nôn nóng…"

Chúc Vân Tuyên thở dài ngắt lời lão: "Lão sư, người cũng biết hắn đang thay trẫm đi làm việc, chuyện hắn làm.. là trẫm ngầm cho phép."

"Nhưng mà bệ hạ.. "

"Huống chi, hiện tại trẫm cũng không thể xử tội hắn được, ngự sử bẩm tấu lên kết tội không bằng không chứng, vậy thì trẫm căn cứ vào đâu xử hắn đây? Hắn ở Dự Châu một bên dùng danh nghĩa trẫm cùng triều đình phát thóc phát lương, một bên nhận hết bêu danh lên người mình, thử hỏi trẫm phải xử trí hắn ra làm sao?"

Tăng Hoài nhất thời nghẹn lời: "… Mặc dù hiện tại ngài không thể làm được gì, nhưng việc cứ giữ lại một người có lòng muông dạ thú như vậy bên mình cũng sẽ rước họa vào mình, quân bất quân thần bất thần*, sớm muộn gì cũng có một ngày, ngài vẫn phải xử trí quét sạch triều cương."

— *Quân bất quân thần bất thần: chỉ hành vi của hoàng đế không hợp yêu cầu của một người hoàng đế, hành vi của một thần tử không hợp yêu cầu của một thần tử. (ví dụ như là hoàng đế mà không thể xử tội một người được, chịu thoái nhượng, đó là quân bất quân, còn một thần tử ngông nghênh, tự chủ trương mọi chuyện, đó là thần bất thần.)*

Không trách sao Tăng Hoài lại tỏ ra lo lắng nhắc nhở Chúc Vân Tuyên như vậy, bản thân lão đã từng nghe được mấy tin đồn đại mập mờ giữa hoàng đế cùng Chiêu vương, mặc dù lão không hoàn toàn tin hết, thế nhưng cũng không tránh khỏi việc lo lắng sợ Chúc Vân Tuyên sẽ vì thế mà do dự không chịu ra quyết định.

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, chậm rãi nói: "Lão sư, người cho rằng trẫm sẽ mềm lòng sao? Vậy thì xin người yên tâm… Trẫm sẽ không."

"Trong lòng bệ hạ hiểu rõ là tốt rồi, còn chuyện nữa, chính là số ngân lượng cùng thóc gạo Chiêu vương phân phát cho những người dân dường như vẫn chưa thông qua hộ bộ, vậy bệ hạ có biết hắn lấy những thứ kia từ đâu không?"

Chúc Vân Tuyên khẽ lắc đầu: "Chiêu vương đã nói cho trẫm nghe rồi, tất cả đều là tài sản riêng của hắn."

Tăng Hoài nghe xong bỗng cảm thấy kinh ngạc không thôi: "Tài sản riêng của Chiêu vương?"

Những thứ tương tương hơn một triệu tiền của kia ấy vậy mà là do Chiêu vương tự mình rút hầu bao, chuyện này nhất thời khiến cho Tăng Hoài không biết nên khiếp sợ vì khối gia tài đồ sộ, hay là vì sự chi thẳng tay xa hoa của người kia.

Ngay cả chính bản thân Chúc Vân Tuyên cũng là lần đầu tiên biết được chuyện Lương Trinh có nhiều của cải như vậy, hơn triệu lượng bạc dùng danh nghĩa hoàng đế cứ như vậy phân phát hết ra ngoài, khiến cho trong lòng Chúc Vân Tuyên thoáng chốc ập đến đủ mọi cảm xúc, đến khi bình tĩnh lại bỗng dưng cảm thấy có chút thấp thỏm bất an không sao nói thành lời.

Khi Lương Trinh trở lại kinh thành đã là tháng tám, bản thân hắn tất nhiên cũng không thừa nhận những lời buộc tội kia, trên cơ bản là không bằng không chứng, cộng thêm việc bên Dự Châu cũng chưa vì vậy mà nảy sinh hỗn loạn, thành thử ra đến cuối cùng vẫn là bỏ qua một bên.

Khi vào đến Cam Lâm cung nhìn thấy Chúc Vân Tuyên, ánh mắt Lương Trinh trước tiên dừng lại trên đôi má gầy gò của đối phương, sau mới dời xuống cái bụng mang thai được bốn tháng vẫn phẳng phiu kia, hơi nhíu mày: "Thần chẳng qua mới đi ra ngoài một tháng, sao bệ hạ lại gầy như thế này, ngài không chịu ăn uống đúng giờ đúng giấc phải không?"

Cao An đứng ở một bên giờ đây cũng không nhịn được rụt cổ lại, chỉ sợ Lương Trinh đi qua tìm mình hỏi tội.

Chúc Vân Tuyên hững hờ nói: "Những chuyện ngươi làm ở Dự Châu nay đã được truyền khắp triều, đặc biệt là sau khi có ngự sử bẩm báo lên kết tội ngươi, mặc dù không có bằng chứng, nhưng hiện tại ai nấy đều nói chính ngươi đã tự tay giết chết hơn một vạn người kia."

"Mặc kệ bọn họ." Lương Trinh chẳng thèm đoái hoài đến, dù sao người bị giết cũng đã giết rồi, bản thân hắn vốn cũng chẳng ngại vác thêm mấy tiếng xấu này.

Lòng người chính là như vậy, rõ ràng tất cả mọi người đều biết đây là biện pháp duy nhất ngăn chặn tình hình bệnh dịch trong khoảng thời gian ngắn nhất, thế nhưng chính bọn hắn không dám nói, cũng không dám làm, đến khi người khác ra tay làm thì lại căm hận đột nhiên nhảy ra dùng mấy thứ lễ nghĩa công kích, nói cho cùng bọn họ đều chỉ vì muốn mua danh chuộc tiếng mà thôi.

Chúc Vân Tuyên sớm biết đối phương sẽ tỏ thái độ như vậy, nỗi lòng càng thêm phức tạp: "… Hơn triệu bạc kia, ngươi lấy từ đâu? Lượng lương thực vận chuyển từ Giang Nam đến Dự Châu kia nhiều như vậy, ắt

hẳn là đã chuẩn bị từ sớm, từ khi nào ngươi bắt đầu sắp xếp những chuyện này?"

Lương Trinh nở nụ cười cất lời: "Ngay từ lần đầu tiên bệ hạ phái thái y đến Dự Châu, thần đã bắt đầu phái người đến Giang Nam chọn mua lương thực, còn số bạc kia.. thực ra nó không phải của thần."

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Không phải của ngươi?"

Lương Trinh thản nhiên nói: "Là tư kho của tiên đế, bên trong có mấy chục triệu lượng bạc, ngoài ra còn có mấy điền sản trang viên, là do lúc trước tiên đế bệnh nặng đã giao cho thần, trước giờ vẫn chưa đụng đến."

Chúc Vân Tuyên hết sức ngạc nhiên, hắn quả thực không biết phụ hoàng của mình lại còn có một tư kho như vậy. Quốc khố Chiêu Dương để lại cho hắn vốn cũng không nhiều, mỗi một khoản tiền đều phải cân nhắc tính toán, về chuyện giúp nạn thiên tai lần này, hộ bộ cũng không thể chi ra một số tiền khủng như vậy đi mua chuộc lòng người, nếu như không có số tiền bạc cùng lương thực kia của Lương Trinh, thì mọi chuyện tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy, đến nỗi hiện tại khi nghĩ đến cũng cảm quá mức hoang đường.

Đáng tiếc, phụ hoàng hắn luồn cúi cả một đời, đến cuối cùng vẫn là chịu cảnh thất bại thảm hại. Người đem tất cả những gì mình có đi tặng cho vị trước mặt cứ ngỡ là con trai ruột này, kết cục hóa ra lại là kẻ thù mà mình hận thấu xương.

"Thì ra là như vậy."

Chúc Vân Tuyên gật gật đầu, không hỏi thêm nhiều nữa. Lương Trinh mỉm cười, khi nhìn thấy hàng lông mày của người kia không tự chủ được giãn ra cứ như đang thở phào nhẹ nhõm, mới lập tức đoán ra được trong lòng đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Chúc Vân Tuyên đại khái là không muốn bởi vì việc này mà mắc nợ chính mình, bây giờ đối phương biết được số tiền kia xuất ra từ tư kho tiên đế, xem như tảng đá lớn mắc ở trong lòng cũng như trút bỏ.

Hắn vẫn tính toán từng li từng tí với mình như vậy, Lương Trinh thầm nghĩ chỉ biết thở dài trong lòng, đành dứt khoát thuận nước đẩy thuyền: "Dù sao cũng là tư kho của tiên đế, nay thần giữ có hơi không thích hợp, đợi hai ngày sau thần sẽ kêu người tính toán sổ sách rồi trao trả lại cho bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên có chút kinh ngạc: "Ngươi chịu đem trả lại cho trẫm?"

Lương Trinh trầm giọng cười nói: "Nếu bệ hạ muốn, thần có thể cho ngài, chỉ cần bệ hạ chịu tin tưởng thần."

Chúc Vân Tuyên nhất thời không nói gì, bản thân hắn biết rõ Lương Trinh có ẩn ý sâu xa, thế nhưng cũng không biết nên đáp sao cho phải, hai chữ tín nhiệm trong mối quan hệ giữa hai người, là một thứ thật sự rất khó khăn, hắn không làm được, Lương Trinh cũng không làm được, bằng không thì đối phương sẽ không hết lần này đến lần khác thăm dò chính mình như vậy.

"Lúc thần ở Dự Châu, có một hôm nhiễm phong hàn, thế nhưng thần cứ tưởng mình đã nhiễm phải dịch bệnh, lúc đó chỉ hy vọng trước khi chết có thể được gặp bệ hạ lần cuối thì tốt rồi, thế nhưng thần lại không dám gặp ngài, bởi thần sợ sẽ hại ngài, cuối cùng thần rốt cuộc bình an sống sót trở về, bệ hạ có cảm thấy thất vọng hay không?"

Chúc Vân Tuyên đụng trúng ánh mắt trầm ngâm của Lương Trinh, nét mặt lạnh tanh kia cũng chợt dịu xuống, cứng ngắc trả lời: "Trẫm không có."

Ý cười trong mắt Lương Trinh càng trở nên sâu thêm, hắn đột nhiên tiến lên trước. Chúc Vân Tuyên không thể lui được nữa, bắt đầu cảm thấy căng thẳng, một giây sau liền được Lương Trinh chặn lại trước ngự án ôm vào lòng.

Một hơi thở ấm áp chợt tiến sát lại gần, khẽ thấp giọng thầm thì bên tai Chúc Vân Tuyên: "Thần biết."

Ngửi thấy mùi tình thánh đâu đây =))) Huhu kiếm đâu ra được Lương Trinh thứ hai chứ TAT

33. Chương 33: Tranh Cãi Trị Sông

Vào hạ tuần tháng tám, lá thư viết riêng cùng đơn xin sắc phong thế tử của Chúc Vân Cảnh được đưa đến đồng thời vào trong tay Chúc Vân Tuyên. Đứa con trai thứ hai của Chúc Vân Cảnh đã đầy tháng, lúc đứa cháu nhỏ này vừa mới ra đời Chúc Vân Tuyên đã ban thưởng vô số quà, lần này lại đến tiệc đầy tháng, thế là hắn liền mở tư kho của chính mình ra kiếm hết đồ tốt đem tặng.

Chúc Vân Tuyên lúc này hào hứng cầm bút đang định viết thánh chỉ, thì Lương Trinh đứng ở một bên đột nhiên khẽ cười lên tiếng hỏi: "Bệ hạ, con trai nhà quốc công vừa mới sinh ra ngài đã muốn phong thế tử cho, vậy còn đứa nhỏ trong bụng mình thì sao đây?"

Bàn tay đang nắm bút của Chúc Vân Tuyên chợt ngưng lại, đồng thời ý cười treo bên khóe miệng cũng dần nhạt đi, một giây sau liền tiếp tục suy nghĩ viết xong tờ thánh chỉ, mà không hề trả lời lại vấn đề của Lương Trinh.

Khi thấy đối phương trịnh trọng đặt ngọc tỷ in lên tờ thánh chỉ, Lương Trinh lại nói tiếp: "Bây giờ Định Viễn hầu có hai đứa con trai, đứa lớn nhất là thế tử hầu phủ, đứa thứ hai là thế tử quốc công, nếu như thế thì tính ra đứa làm ca ca bị thua thiệt, chẳng phải tương lai sẽ sinh ra hiềm khích hay sao? Dù sao trên đời này không phải ai ai cũng có thể huynh đệ tình thâm được như bệ hạ cùng quốc công gia."

Chúc Vân Tuyên nghe xong chợt có hơi nhíu mày, đồng thời trong lòng cũng biết rõ cái ngữ điệu quái gỡ này của Lương Trinh là đang cố ý sỉ nhục hắn, thế nhưng khi ngẫm lại câu nói kia cũng không phải không có đạo lý. Hắn chăm chú suy nghĩ một phen, sau mới hững hờ đáp: "Ngươi nói đúng, Điện Viễn hầu chinh

chiến tứ phương kiến công lập nghiệp vì Đại Diễn ta trong suốt bao năm qua, trẫm đáng lẽ ra nên sớm khen thưởng hắn, vậy thì để trẫm đưa ra thêm một tờ thánh chỉ này, tấn phong Định Viễn hầu thêm một bậc trở thành Định Quốc công."

"……" Lương Trinh nhất thời nghẹn lời, bản thăn hắn cũng không ngờ được việc mình mới tùy tiện nói mấy câu đã giúp cái người Hạ Hoài Linh kia đòi được tước vị quốc công, nếu đã như thế, thì Hạ gia tương lai chính là một nhà hai quốc công, vinh quang chói lọi. Chúc Vân Tuyên quả thực vô cùng hào phóng đối với những người mà mình tin tưởng, chỉ đáng tiếc rằng sự tin tưởng không chút đề phòng kia, sợ là cả đời này cũng không có cơ hội đặt trên người của hắn.

Chúc Vân Tuyên in dấu ngọc tỷ lên hai tờ thánh chỉ mình vừa viết xong, sau đó kêu người đưa ra ngoài. Thái giám phụ trách truyền thánh chỉ vừa đi khỏi, Tăng Hoài đã dẫn theo mấy vị phụ thần nội các, hộ bộ cùng công bộ thượng thự đều cầu kiến, nói rằng muốn bàn bạc về chuyện trùng tu con đê.

Chúc Vân Tuyên trầm giọng hạ lệnh: "Truyền bọn họ đi vào."

Hiện tại bây giờ nước lũ đã thối lui, bệnh dịch được tiêu trừ, những người lưu dân kia cũng thu xếp ổn định cuộc sống mới, thì những chuyện tiếp theo như sữa chữa đường sông, trùng tu con đê không thể không đề cập tới.

Chuyện sông ngòi vỡ đê căn bản chính là một vấn đề lớn đau đầu ở các triều đại, khi Chiêu Dương đế còn tại vị, người cũng đã từng dốc toàn hết vốn liếng tiền bạc để tu sửa lại toàn bộ những đoạn đê đập ở Dự Châu, Tần Châu, kết quả bỏ một đống tiền ra xong vẫn không thu lại được hiệu quả như mong đợi, bởi vì bọn quan chức đứng giữa kiếm lời ăn bớt ăn xén nguyên vất liệu, thành thử ra con đê mới vừa mới được tu sửa năm đó đã bị nước lũ bất ngờ dâng lên tấn công phá hư. Mà lúc đó, vị tổng đốc đường sông chịu trách nhiệm cho công trình chính là cữu cữu Chúc Vân Tuyên tức Tạ quốc công Tạ Sùng Minh, tuy rằng mầm tai họa này đã được chôn vùi, thế nhưng sau nhiêu năm như vậy, cho dù triều đình đôi lúc sẽ chi tiền ra sữa chữa đường sông, thế nhưng cũng không thể ngăn nổi những thiên tai lũ lụt, vì lẽ đó cho nên việc xử lý đường sống bây giờ đã trở thành việc cấp bách nhất bên trong triều đình Đại Diễn.

Mỗi khi nhớ tới chuyện này, Chúc Vân Tuyên luôn cảm thấy đáng tiếc tự hỏi vì sao phụ hoàng hắn năm đó lại xử tội quá nhẹ cái gã Tạ Sùng Minh kia, chỉ khiến cho gã ta bỏ mạng trên đường đi đày. Vị cữu cữu này của hắn không chỉ hại nước hại dân, mà còn hại huynh trưởng của hắn một vố thê thảm, khiến cho mãi cho đến tận ngày hôm nay Chúc Vân Tuyên đều hận không thể quật thi từ dưới mộ lên đánh một trận cho hả dạ.

Cũng bởi vì người làm ra chuyện này là người nhà họ Tạ, bây giờ hắn đã lên làm hoàng đế, càng phải bù đắp sai lầm lúc trước, dứt khoát dẹp sạch mớ mầm họa này đi.

Bọn người Tăng Hoài đến đây là vì cầu xin Chúc Vân Tuyên hạ chỉ cung ứng bạc qua, vì trước đó vài ngày Chúc Vân Tuyên đã đem toàn bộ tư kho Lương Trinh trao trả bao gồm sáu mươi triệu lượng bạc trắng nhập vào quốc khố, thành ra quốc khố bây giờ ngân sách dồi dào, nay muốn sữa chữa đường sông trùng tu đê đập cần phải có bạc, ít ra động thái lần này của Lương Trinh đã giải quyết được tình hình khẩn cấp của triều đình, nên mới khiến cho tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Công bộ thượng thư kiêm tổng đốc đường sông đĩnh đạc nói lên tất cả kế hoạch mà hắn đã sắp xếp để trùng tu đê bờ cho Chúc Vân Tuyên nghe. Chúc Vân Tuyên lúc này cũng nghe đến là chăm chú, thế nhưng Lương Trinh lại không được kiên nhẫn như vậy, chỉ mới nghe người kia nói chưa tới một phút đã lên tiếng ngắt ngang: "Bản vương chỉ muốn biết, lần này bệ hạ cung ứng bạc qua, thì sau khi trùng tu đê xong có thể đảm bảo được trong tương lai đê không bị vỡ khi nước lũ tràn đến hay không?"

Công bộ thượng nghe xong sửng sốt cả người, có lẽ hắn không nghĩ tới Lương Trinh sẽ hỏi trắng ra như vậy, sau khi ấp úng một hồi mới đáp lại: "Chuyện liên quan đến thiên tai, sao hạ quan có thể dám chắc cho được, nhưng bọn thần tất nhiên sẽ dùng hết khả năng của mình, nếu như có thể được trời cao che chở…"

"Nói cách khác, là sau khi dùng tiền sữa chữa đê đập kia xong, thì lần sau khi nước lũ trở lại, có thể chịu đựng được hay không còn phải phó thác cho trời?"

"Đương nhiên không phải, chỉ là chuyện này… Chuyện này căn bản không thể nói chắc được…"

Lương Trinh ăn nói không chút khách khí, không chỉ khiến cho công bộ thượng thư cứng họng không trả lời được, mà ngay cả Chúc Vân Tuyên cũng xạm mặt lại. Tăng Hoài lúc bấy giờ mới cau mày phản pháo lại: "Chẳng lẽ Chiêu vương cũng am hiểu chuyện đường sông sao? Ngay cả một con đê được xây mới cũng không thể đếm chính xác nó có thể chống đỡ được bao nhiêu lần lũ lụt, nước lũ dâng trào mạnh như hổ, dù cho những con đê kiên cố đều có khả năng bị xông vỡ, hôm nay thần cũng xin vỗ ngực nói với bệ hạ rằng con đê này có thể dùng được mười năm hai mươi năm, nếu như dám bịa chuyện sẽ ngang ngửa tội khi quân."

"Thật sao?" Lương Trinh từ tốn ngân dài, "Nhưng sao bản vương lại nghe có người khác nói chắc đây nhỉ? Bản vương chính là vì không am hiểu về vấn đề sông ngòi, cho nên trước đó vài ngày mới đặc biệt tìm người hỏi qua, có vị công bộ lang trung họ Chu cũng vỗ ngực bảo đảm với bản vương, rằng nếu như làm theo biện pháp thay đổi tuyến đường như hắn nói, thì chí ít có thể tồn tại yên ổn đến trăm năm."

Công bộ thượng thư nghe vậy cũng mau chóng giải thích: "Hạ quan biết người vương gia nói tới ai, vị chu lang kia vẫn còn trẻ, làm người có chút ngông cuồng tự đại, đối với mấy chuyện sông ngòi thực ra chỉ biết lý luận suông mà thôi, thật ra hắn đã từng đề cập qua biện pháp này với hạ quan, từ đoạn thượng du Tần Châu bắt đầu thay đổi tuyến đường vòng qua mười tám phủ huyện đông nhân khẩu nhất ở hai nơi Tần Châu, Dự Châu, dẫn vào đất liền, suy nghĩ này quả thực không tệ, chỉ là hơi bị quá mức kỳ lạ, khoan hẵn nói đến cái này cần tiêu bao bao nhiêu nhân lực vật liệu, thì số nhân dân buộc phải di dời đi đã đạt đến con số năm trăm ngàn người, cực kỳ hao tiền tốn của, triều đình thực sự không cần thiết phải làm chuyện như vậy."

Lương Trinh xem thường nói: "Hai đoạn đường sông ở Tần Châu, Dự Châu thường xuyên bị vỡ, với hướng đi đường sông hiện tại đều có liên hệ với địa thế núi rừng, nếu bây giờ chúng ta đổi một con đường khác thích hợp liền có thể tiêu diệt mầm họa. So với việc hằng năm phải tu sửa kiên cố lại, thì chi bằng dứt khoát thay đổi tuyến đường giảm đi khả năng phát sinh nạn lũ lụt, đây căn bản mới gọi là biện pháp giải quyết vấn đề, chẳng qua chuyện này chỉ là hơi rườm rà phức tạp chút mà thôi, bản vương không cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ."

Tăng Hoài ra sức tranh luận: "Chiêu vương nói thì dễ, vậy năm trăm ngàn người kia làm sao dọn đi, làm sao dọn đi, Chiêu vương có nghĩ tới sao? Trong đám người bọn họ có bao nhiêu người sinh sống gần cả đời

trên mảnh đất nhỏ kia, bây giờ ngươi nói bọn họ nhân nhượng di dân, vậy bọn họ đi đâu được đây? Ngươi chính là muốn rút đi nơi cội nguồn của người ta! Hơn nữa mà nói, Chiêu vương có biết một công trình lớn như vậy cần biết bao nhiêu lao động không? Nếu như người dân nổi dậy tố triều địch bóc lột sức lao động thì phải làm sao?"

"Trên đời này không có chuyện gì không giải quyết được bằng tiền, bọn họ không muốn đi, cứ đơn giản cho bọn họ đủ tiền trợ cấp thì sẽ tự động dọn đồ di dân, chỉ có năm trăm ngàn người mà thôi, chỉ cần để các châu phủ huyện gần đó sắp xếp phụ trách, thì bọn họ chắc chắn sẽ không thể nào không có chỗ dung thân, còn về những lao động, thì chỉ cần trả đủ tiền công, đồng thời quan chức chịu trách nhiệm không bóc lột không cắt xén, không làm đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy làm việc cho triều đình không có kế sinh nhai, thì tự khắc sẽ không có ai sinh lòng oán hận, thậm chí có khi còn tranh nhau đòi làm."

Tăng Hoài cực kỳ khổ tâm: "Chuyện này cần tốn bao nhiêu bạc chứ? Làm như vậy chẳng khác nào quăng tiền vào hố sâu không đáy rồi!"

"Làm sao lại trở thành hố sâu không đáy rồi?" Lương Trinh cười giễu một tiếng: "Không phải hộ bộ mới cầm sáu mươi triệu lượng bạc của bệ hạ hay sao, vì cớ gì chưa tới hai ngày đã chạy tới đây khóc than hết tiền cùng bệ hạ vậy? Bản vương đúng là hiếu kỳ, từ sau khi mở luật cấm hải, thì thuế quan hằng năm thu vào nhiều bao nhiêu, sao khi vào đến trong miệng hộ bộ quan chức, thì lại như không có tiền không có bạc vậy, thế cho hỏi tiền đi đâu cả rồi?"

Hộ bộ thượng thư bị điểm danh chợt đỏ bừng cả mặt, rồi cứ quanh co lòng vòng nói: "Tiền tất nhiên là dùng ở những chỗ cần thiết, thiên hạ rộng lớn, đâu đâu cũng có việc muốn dùng tiền, Chiêu vương nay đòi chi tiêu hoang phí như vậy, thì e là có bao nhiêu cái sáu mươi triệu lượng bạc cũng không đủ."

"Đổi đường sông cũng là vì dân vì nước, sao cũng không phải là dùng cho việc cần thiết chứ?" Sắc mặt Lương Trinh trở nên lạnh lùng, "Thay đổi đường sống vốn là công ở xã tắc, lợi ở thiên thu*, nếu như bản vương không nói chuyện này ra, thì các ngươi cho dù có nghĩ ra cách cũng không định đề cập cho bệ hạ, nay có thì lại tìm ra bao nhiêu cái cớ ra sức khước từ, thử hỏi xem có thể an tâm ở chỗ nào?"

— *Công ở xã tắc, lợi ở thiên thu: chỉ một việc tuy vô cùng cực khổ vất vả ở hiện tại, nhưng lại đem đến lợi ích cho muôn đời.*

Tăng Hoài tức giận đùng đùng: "Chúng ta sao có thể an tâm, rõ ràng là ngươi mơ tưởng viễn vông, không để ý đến sự sống chết cùa nhân dân bách tính, ngươi…."

"Nghe nói nguyên quán Tăng các lão là ở Tần Châu, chẳng lẽ ngươi là bởi vì sợ một khi sửa lại đường sông sẽ đào mộ tổ nhà ngươi lên nên mới ra sức ngăn cản chăng?"

"Ngươi!"

"Được rồi." Chúc Vân Tuyên im lặng không tỏ thái độ suốt từ nãy đến giờ rốt cuộc cũng lên tiếng cắt đứt cuộc tranh chấp giữa hai người, sau mới ra hiệu cho bọn người Tăng Hoài: "Chuyện cung ứng bạc sữa chữa đường sông để sau hẵn bàn tiếp, hiện tại các ngươi lui xuống trước đi."

“Bệ hạ!”

“Lui ra đi.”

Đợi đến khi trong đại điện không còn người ngoài, Lương Trinh mới cười tủm tỉm hỏi Chúc Vân Tuyên: “Bệ hạ cảm thấy những lời thần nói vừa nãy có lý không?”

Chúc Vân Tuyên lạnh giọng nhắc nhở hắn: “Tăng các lão đã ngoài bảy mươi, tuy rằng ngươi và đối phương hay bất đồng chính kiến trên triều, nhưng tốt xấu gì cũng nên nói chuyện khách khí chút, tránh cho người khác đồn đại nói Chiêu vương ngươi bất kính tôn trưởng, đức hạnh bại hoại.”

Hoá ra là chê hắn nói chuyện quá thiếu đạo đức, mở miệng liền đào mộ phần tổ tiên nhà người ta. Lương Trinh nghĩ xong, cảm thấy buồn cười lên tiếng: “Bệ hạ đây là lo lắng thần, hay là cảm thấy bất công thay cho vị thủ phụ đại nhân kia? Nếu là vế trước, thần thật sự lấy làm thụ sủng nhược kinh.”

Chúc Vân Tuyên cũng không thèm phản ứng mấy câu nói linh tinh của hắn: “Vị công bộ lang trung ngươi nói đến là người phương nào? Nếu biện pháp này do hắn nghĩ ra, thì buổi lâm triều ngày mai gọi hắn vào triều bẩm tấu.”

“Bệ hạ cũng cảm thấy biện pháp này được hay sao?”

“Có thể được hay không, thì chờ đến buổi triều nghị qua đi rồi quyết định.”

Lương Trinh cười lắc lắc đầu: “Ngày mai thần gọi người đến là được, có điều chỉ sợ làm bệ hạ thất vọng rồi, ngài nhìn xem, cho dù biện pháp này có tốt như thế nào đi chăng nữa, thì cũng đều sẽ có người, hơn nữa là rất nhiều người nhảy ra cực lực phản đối.”

“Tại sao?” Vẻ mặt Chúc Vân Tuyên trầm xuống, “Ngươi lại định làm cái gì nữa?”

“Thần còn có thể làm gì chứ. ” Lương Trinh thong dong từ tốn nói: “Tất nhiên là lo nghĩ cho bệ hạ rồi.”

34. Chương 34: Một Màn Kịch Hay

Vào buổi lâm triều ngày hôm sau, Chúc Vân Tuyên rốt cuộc cũng gặp được vị công bộ lang trung mà Lương Trinh nói đến. Đối phương tên là Chu Giản, khoảng chừng ba mươi tuổi, thoạt nhìn có vẻ là một người cực kỳ cá tính lại có tài ăn nói, tuy là lần đầu tiên vào triều nhưng không hề có chút gì gọi là sợ hãi, cộng thêm việc đã suy tính mọi chuyện kỹ càng, thành ra đối phương cứ như vậy mà nói chuyện một cách vô cùng dõng dạc có trật tự, chính kiến rõ ràng, ngay cả Chúc Vân Tuyên cũng không thể không đánh giá cao chút về con người này.

Đặc biệt là khi nói đến phương án thay đổi đường sông, hắn còn trình bày cẩn thận rạch ròi hơn cả Lương Trinh ngày hôm qua, không những suy xét đủ mọi nhân tố, cả chuyện thiên thời địa lời cũng xem qua, còn tính toán tỉ mỉ một phen, vừa nhìn liền biết đối phương đã ấp ủ nghiên cứu từ lâu, chứ chẳng phải do vỗ đầu một cái có thể nghĩ ra được.

Chúc Vân Tuyên quả thật bị Chu Giản thuyết phục, bây giờ quốc khố có tiền, mặc dù đây là một công trình lớn vừa tốn thời gian vừa tốn tiền của sức lực, thế nhưng ngẫm lại cũng khá đáng giá để thử một lần, chỉ là hắn còn chưa kịp tỏ thái độ, Tăng Hoài đã cầm đầu một đám quan văn dồn dập cực lực phản đối, còn nói thẳng ra động thái này chỉ là lừa đời lấy tiếng, sẽ gây họa cho nước cho dân.

Chu Giản một mình khẩu chiếu tranh chấp với đám người kia, thỉnh thoảng Lương Trinh sẽ chen vào phụ họa thêm đôi ba lời, cuộc đôi co kia diễn ra hồi lâu vẫn chưa có dấu hiệu bớt căng thẳng, cuối cùng vì Chúc Vân Tuyên nghe đến phiền, liền trực tiếp tuyên bố bãi triều.

Một mình Tăng Hoài được gọi ở lại, lão nhìn thấy Chúc Vân Tuyên mặt ủ mày chau, bèn ra sức khuyên hắn: "Bệ hạ, dù cho có thế nào đi nữa thì ngài cũng không thể để cho Chiêu vương đầu độc mình, những lời mà hắn cùng vị công bộ lang trung kia nói chẳng qua chỉ là ba hoa chích chòe mà thôi, bọn họ thực sự quá mức nôn nóng mạo hiểm, chuyện thay đổi tuyến đường ở sông ngòi sao có thể đơn giản như vậy, lỡ như giữa chừng xảy ra sai lầm, thì thứ chịu tổn thất không chỉ đơn giản là tiền bạc, mà còn có có thể là hàng ngàn, hàng vạn tính mạng vô tội!"

Chúc Vân Tuyên không đồng tình với ý kiến của lão: "Lão sư, những lời nói của Chiêu vương cùng người Chu Giản kia cũng không phải là không có lý, nếu như có thể nhất lao vĩnh dật*, thì cũng đáng giá mạo hiểm một lần, dù cho phải tốn thời gian mất công sức, thì trẫm cũng muốn thử xem sao."

— *nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả suốt đời nhàn nhã*

"Mấy chuyện nhất lao vĩnh dật sao có thể dễ như bọn họ nói chứ, tuy rằng miệng nói có thể bảo đảm trăm năm, nhưng ai có thể chứng minh được chuyện liệu bọn họ có nói ngoa hay không, với một công trình rút dây động rừng* hao tổn tiền cửa như vậy, một khi xảy ra vấn đề gì, thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng được, bệ hạ ngàn vạn lần không thể cả tin bọn họ như vậy!"

— *rút dây động rừng: kéo một sợi tóc động đến cả người, chỉ làm một chuyện nhỏ ảnh hưởng đến cả một tập thể.*

"… Cũng nào có chuyện gì có thể làm một lần là thành công chứ. " Chúc Vân Tuyên nói xong khẽ lắc lắc đầu: "Để trẫm suy nghĩ thêm đi."

Tăng Hoài đỏ mắt quỳ rạp xuống đất: "Bệ hạ, mặc dù nguyên quán lão thần là ở Tần Châu, nhưng thần xin lấy trời đất chứng giám, rằng chuyện thần cật lực phản đối không hề có chút tư tâm nào, âu cũng bởi lão thần đã từng sinh sống trưởng thành trên bờ sông Tần Châu suốt hai mươi năm, cho nên cũng biết được trong đầu những người dân kia suy nghĩ cái gì. Bọn họ vừa sợ con sông này, đồng thời lại tôn kính nó, cả đời của bọn họ trôi theo những dòng nước này mà sống, cũng vì nhờ có dòng sông mới có thể sinh sôi nẩy nở, tổ tiên, từ đường của bọn họ đều nằm ở đó, nơi đó là cội nguồn gốc rễ của bọn họ! Chiêu vương muốn rút hết gốc rễ cội nguồn nhà bọn họ, hắn cho rằng chỉ cần cho ít bạc là có thể khiến cho bọn họ tình

nguyện di dân, thế nhưng nếu thật là vậy, thì sẽ không có ai hơi đâu biết rõ sống trên sông nguy hiểm, mà vẫn liều mạng trở về sau khi nạn ngập lụt qua đi!"

Chúc Vân Tuyên tiến lên trước một bước, rồi giơ hai tay nâng người dậy: "Lão sư người làm gì vậy, chúng ta tiếp tục bàn bạc kỹ càng thêm về chuyện này là được rồi, trẫm vốn cũng chưa nói đồng ý với Chiêu vương."

Tăng Hoài than thở khóc lóc: "Bệ hạ, thần cũng không phải là muốn bức ép ngài, chỉ là Chiêu vương hắn lòng muông dạ thú, bụng dạ khó lường, thần thực sự không muốn thấy ngài bị hắn che mờ mắt!"

"Nhưng mà…."

"Chiêu vương không những nắm giữ binh quyền, bây giờ còn khua tay múa chân xen vào chuyện chính sự của ngài, rõ là ôm ấp mưu đồ xấu, bệ hạ nhất định không thể để cho hắn ta như ý nguyện được!"

"….Trẫm biết rồi, Lão sư đứng lên đi, việc này để buổi lâm triều sau lại bàn."

Đợi đến khi Tăng Hoài rời đi, Lương Trinh mới vào cửa, hắn vừa bệ vệ ngồi xuống ghế xong, liền quay sang cười hỏi Chúc Vân Tuyên: "Sao sắc mặt bệ hạ lại khó coi như vậy? Vừa nãy thần đi vào cũng đụng trúng Tăng các lão, lão ta cũng mặt ủ mày chau, để thần đoán xem, lão ta ở trước mặt ngài hiểu chi dĩ lý, động chi dĩ tình*, sau đó kiên quyết khuyên ngài đừng nghe thần ăn nói linh tinh mà gây hại đến nước đến dân đúng không?"

— *hiểu chi dĩ lý, động chi dĩ tình: đầu tiên là giảng đạo lý cho đối phương hiểu, sau đó cố gắng dùng tình cảm cảm hóa đối phương.*

Chúc Vân Tuyên nghiêng mặt nhìn về phía hắn, giễu cợt nói: "Ngươi căn bản đã biết hết tất cả mọi chuyện, vậy còn hỏi làm gì nữa."

"Phải chăng lão ta còn nói thần là lòng lang dạ sói, muốn nhân cơ hội sinh sự, dùng thế lực bắt ép ngài?"

Chúc Vân Tuyên không nói, xem như là ngầm trả lời là phải.

Lương Trinh cười ha ha: "Bệ hạ cứ chờ xem, Tăng các lão là cái thá gì chứ, sau này còn có một màn kịch hay chắc chắn sẽ khiến cho bệ hạ cảm thấy bất ngờ."

"… Câu này của Chiêu vương là có ý gì? Rốt cuộc ngươi lại muốn làm gì nữa?"

Lương Trinh cười lắc đầu không trả lời, lúc sau cũng đổi qua đề tài khác: "Trước hết bệ hạ khoan để ý tới mấy chuyện này đi, bây giờ thân thể ngài nặng nề, phải nghỉ ngơi nhiều hơn, vừa nãy Phương thái y còn nói cho thần nghe là trong khoảng thời gian này bệ hạ ngủ không được ngon, ăn cũng ít, vì thế bào thai

trong bụng mới nhỏ hơn bình thường, xem như ngài không vì đứa con trong bụng, thì cũng phải vì thân thể của mình, nên ăn nhiều ngủ nhiều, đừng cố quá sẽ sinh bệnh."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Thân thể của trẫm, trẫm tự khắc hiểu rõ, không phiền Chiêu vương nhọc lòng quan tâm."

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại thắm thiết nhìn đối phương hồi lâu, qua một lát sau, lại không nhịn được nở nụ cười, tiến lên trước, sau đó giơ một tay ra ôm người vào lòng.

Vẻ mặt Chúc Vân Tuyên đột nhiên trở nên nghiêm túc, đồng thời tỏ ra cảnh giác nhìn về phía hắn: "Ngươi định làm gì?"

Lương Trinh chợt dán tay lên bụng Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng sờ qua, nơi này đã được năm tháng, vì Chúc Vân Tuyên ăn mặc khá dày, cho nên nhìn không nổi bật lắm, chỉ khi nào dùng tay sờ mới rõ ràng cảm nhận được phần bụng nhô lên. Lương Trinh khẽ cười lên tiếng nói: "Lão già kia quan tâm bệ hạ như vậy, chuyện gì cũng lao tâm lao lực vì ngài, thế mà vẫn không phát hiện ra chuyện ngài đã mang thaikhông thể chịu mệt nhọc sao? Lúc nào mở miệng ra cũng nói một lòng vì bệ hạ, thế vì cớ gì mà lại không hiểu chuyện, không thương cảm bệ hạ, mà nhất định cứ phải cùng ngài đôi co tới cùng chứ."

Chúc Vân Tuyên cố áp chế cơn giận lại, gằn giọng nhắc nhở hắn: "Bỏ tay ra."

Lương Trinh giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục giương tay bế người lên, rồi nhanh chân đi về phía nội điện: "Sắc mặt bệ hạ trông không mấy tốt, tối hôm qua ngài ngủ được mấy canh giờ? Hiện tại nhân lúc trời còn sớm, đừng lo nghĩ không đâu nữa, ngủ một chút đi."

"Ngươi thả trẫm xuống."

"Không thả."

Sau khi được đặt lên giường, Chúc Vân Tuyên vẫn không có chút buồn ngủ nào, cứ vậy mà rướn cổ dùng cặp mắt thao láo nhìn lên nóc giường, ánh mắt cứ lơ lửng bay trên không trung.

Lương Trinh tựa ở một bên ôm lấy đối phương, đồng thời nhỏ giọng hỏi hắn: "Bệ hạ đang suy nghĩ gì vậy?"

Chúc Vân Tuyên không đáp, Lương Trinh thấy vậy cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ đặt tay lên bụng người kia lần nữa nhẹ nhàng vuốt ve. Lần này, vật nhỏ trong bụng dường như cảm nhận được, bèn cứ ra sức động đậy va chạm theo vị trí di chuyển của bàn tay hắn. Lương Trinh nhướng mày ngạc nhiên cười cười: "Nó thật sự biết động sao?"

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lúng túng quay đầu đi, Lương Trinh giờ khắc này cảm thấy thú vị không thôi, nhóc con trong bụng Chúc Vân Tuyên cứ liên tục đuổi theo tay hắn đấu đá lung tung, bản thân hắn căn bản chưa từng trải nghiệm qua chuyện này trong đời, thành ra đặc biệt cảm thấy cực kỳ mới mẻ.

"Bình thường nó cũng hay động như vậy?"

Chúc Vân Tuyên cắn môi, ngay từ lúc bốn tháng rưỡi thì hắn đã có thể cảm giác rõ ràng được thai động, thế nhưng từ trước đến giờ vẫn không hề cho đứa nhỏ này tí tẹo sự động viên nào, mà cực lực muốn lơ là đi sự tồn tại của nó. Chỉ là gạt được người khác, nhưng không lừa được chính mình, bên trong bụng hắn giờ đây là một sinh mạng, cho dù hắn có không muốn thừa nhận đứa con này như thế nào, thì sự thật nó vẫn luôn ở đó, từng ngày từng ngày một ngoan cường lớn lên.

Nhìn thấy viền mắt Chúc Vân Tuyên hơi đỏ, Lương Trinh thoáng chốc ngây người ra, sau lại cúi đầu khẽ in một nụ hôn lên mi mắt đối phương thỏ thẻ: "Bệ hạ đừng nghĩ nhiều, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, có khi nỗ lực sinh ra xong ngài lại thích nó thì sao? Hay là chính ngài sờ thử xem?"

Lương Trinh nói xong khẽ nắm lấy tay Chúc Vân Tuyên xoa lên cái bụng nhô kia, phản ứng trong bụng ngay tức khắc dường như bắt đầu mạnh hơn một chút, có vẻ như muốn ra sức biểu hiện ra cảm giác tồn tại của mình. Mi mắt Chúc Vân Tuyên khẽ run run, Lương Trinh lúc này chợt ghé vào lỗ tai hắn cười lẩm bẩm: "Nó quả nhiên thích bệ hạ hơn."

Cánh tay còn lại đang buông thõng bên người của Chúc Vân Tuyên dần xiết chặt, song hàm răng cũng dán sát vào nhau, vẫn nhất quyết không nói ra bất cứ lời nào.

Chưa tới hai ngày sau, Chúc Vân Tuyên liền biết được chuyện Lương Trinh từng nói sẽ khiến mình bất ngờ rốt cuộc là gì, vốn tưởng rằng chỉ có đám người tri thức cổ hủ bên nội các cùng hàn lâm viện mới phản đối việc thay đổi tuyến đường sông, ai dè hiện tại Hiển vương không liên quan cũng cầm đầu một tốp người vương công huân quý bắt đầu nhảy ra tung hoành ngang dọc, bọn họ ai nấy bộ dạng oai phong lẫm liệt dâng mấy tờ tấu chương lên tiếng kịch liệt công kích cho rằng việc thay đổi tuyến đường kia là làm trái với lẽ trời, chắc chắn sẽ bị quả báo, còn nói thẳng ra tố cáo vị công bộ lang trung Chu Giản kia ăn nói linh tinh hoang đường rắp tăm hại người, cầu xin bệ hạ thẳng tay cách chức trừng trị.

Hiển vương ở ngay tại triều đình cả gan phát ngôn bừa bãi, gã ta chỉ cây dâu mà mắng cây hòe*, Chúc Vân Tuyên nghe mà gương mặt chợt trở nên lạnh như băng, đồng thời đảo mắt chậm rãi nhìn đám quần thần phía dưới, hiện tại không có một ai đứng ra cãi lại, đa số là những người có cùng ý kiến với gã, còn những người thấy chuyện không liên quan đến mình thì chỉ khoanh tay làm ngơ, duy chỉ có một mình Lương Trinh đứng bên trong đám võ tướng đang khoanh tay cười mỉm chi, bộ dáng dường như đang xem một buổi hí kịch trên sân khấu vậy.

— *chỉ cây dâu mà mắng cây hòe: nói bóng nói gió*

Đợi đến khi Hiển vương mặt đỏ tía tai dõng dạc mắng xong, bên trong đại điện thoáng chốc trở nên im tĩnh lại, thì đột nhiên có một ngự sử đô sát viện bất ngờ ra khỏi đám đông cất cao giọng nói: "Thần có chuyện cần tấu!"

Chúc Vân Tuyên theo bản năng mà nhìn sang Lương Trinh, thấy khuôn mặt ai kia vẫn tươi cười dường như không có chút gì kinh ngạc, liền bất giác hiểu rõ đây chính là màn kịch hay mà hắn đã sắp đặt cho mình, chợt trầm giọng nói: "Ngươi muốn tấu cái gì?"

"Thần muốn tố Hiển vương lấy quyền mưu tư, trắng trợn xâm chiếm ven bờ sông ngòi cùng dân điền, tự ý tăng thuế, khiến dân chúng lầm than, kêu ca khắp nơi, kính xin bệ hạ minh xét!"

Cả sảnh đường chợt ồ lên, Hiển vương cũng ngớ người ra, sau đó mới thở hổn hển quát mắng: "Tên ranh con kia đừng có ở đây ăn nói linh tinh nói xấu bản vương! Căn bản vốn không hề có mấy chuyện này!"

Người ngự sử kia vẫn không chút tỏ ra sợ hãi gì, tiếp tục mạnh miệng nói: "Những việc thần tấu lên đều là thật, tuyệt đối không có nửa câu giả dối, kính xin bệ hạ minh xét!"

"Ngươi!"

"Có hoặc không thì cứ phái khâm sai đi thăm dò sẽ rõ ràng thôi." Lương Trinh thong dong tiếp lời: "Nếu như thật sự không có, thì Hiển vương từ trước đến giờ vốn thờ ơ không mấy quan tâm đến chuyện chính sự vì cớ gì lần này lại tỏ ra gấp gáp hò hét ngăn cản chuyện đường sông vậy nhỉ, mới đầu bản vương còn cảm thấy kỳ quái, bây giờ ngẫm lại, hóa ra Hiển vương đây là sợ chuyện chính mình bị bại lộ."

Lương Trinh vừa dứt lời, trong đại điện đã im lặng đến độ có thể nghe được cả tiếng kim rơi, bọn người vương tôn quyền quý mới đầu còn vênh váo đắc ý, hiện tại ánh mắt đã bắt đầu chột dạ láo liên không dám nhìn Lương Trinh, duy chỉ có Hiển vương trừng như muốn nứt toát đôi mắt ra với Lương Trinh, đồng thở thở phì phò: "Là ngươi! Chuyện hôm nay là do ngươi một tay sắp đặt đúng không! Ngươi đây là cố ý muốn hãm hại bản vương!"

"Nếu như Hiển vương thật sự chưa bao giờ làm, thì có ai mà hại được ngài." Lương Trinh nghiêm nghị tiến lên một bước nói với Chúc Vân Tuyên: "Việc đã tới nước này, nếu Hiển vương cứ luôn miệng nói mình bị oan, vậy thì kính xin bệ hạ ra lệnh điều tra rõ ràng, xem như trả lại trong sạch cho Hiển vương."

Gương mặt Chúc Vân Tuyên trở nên lạnh lùng, lập tức hạ chỉ, phái khâm sai khởi hành ngay ngày hôm đó đi tới nơi điều tra rõ ràng chân tướng.

Nửa tháng sau, khâm sai phục mệnh hồi cung, tất cả nhân chứng vật chứng đều có đủ, chuyện lần này dính dáng đến đám người vương công huân quý cùng mệnh quan triều đình do Hiển vương cầm đầu, số ruộng đất chiếm của dân nhiều đến con số mấy vạn khoảnh*, mà thứ bất ngờ ở đây là, cái tên thủ phụ Tăng Hoài cũng nằm bên trong danh sách đó.

— *khoảnh: tương đương 100 mẫu, chừng 6, 6667 hec-ta*

35. Chương 35: Vỡ Thành Từng Mảnh

Cam Lâm cung.

Toàn bộ những quan chức đến bẩm chuyện đều cúi đầu thấp hết mức không dám lên tiếng nói gì, qua một hồi trầm mặc thật lâu, Chúc Vân Tuyên mới lạnh lùng hỏi: "Lão ta nói thế nào?"

Sau khi khâm sai điều tra vụ án trở về xong liền bàn giao cho hình bộ cùng đại lý tự. Hình bộ thượng thư lúc này tiến lên một bước cẩn trọng đáp: "Tăng các lão nói là do lão ta không biết dạy dỗ con cháu, nên mới gây ra sai lầm lớn, hiện tại lão cảm thấy quá mức hổ thẹn với sự tín nhiệm của bệ hạ, không còn mặt mũi nào gặp lại bệ hạ nữa, chỉ cầu xin ngài… xử tội thật nặng."

Trong lòng Chúc Vân Tuyên nặng trĩu: "… Người thật sự nói như vậy?"

"Dạ thưa đúng là vậy, người lấy danh nghĩa Tăng các lão trắng trợn vơ vét của cải ở Tần Châu chính là trưởng tôn Tăng Tấn cùng hai người cháu trai khác, trong họ hàng cũng tham dự vào, việc chiếm đoạt đất đai Tần Châu, Dự Châu đã có nghe phong thanh từ lâu, sau đó dồn dập không ngừng lan rộng, bọn họ dựa vào thế lực Hiển vương, mới đầu chiếm đoạt những mảnh đất không có chủ, về sau dần dần liền biến thành xâm chiếm dân đoạn, con cháu cùng người thân Tăng các lão mới chỉ bị lôi kéo tham gia được mấy tháng nay, thế nhưng số ruộng đất chiếm đoạt cũng đã nhiều đến năm trăm khoảnh."

"Thế trước đó Tăng Hoài có biết đến chuyện này không?"

"Dường như là không biết, lúc chúng thần đi vào nhà lão, thì Tăng Tần đã bị Tăng các lão dùng roi đánh đến da tróc thịt bong, chỉ còn lại hơi thở, khi đó Tăng các lão cứ quỳ mãi trên đất không chịu đứng lên, còn luôn miệng nói nguyện lấy cái chết tạ tội."

Chúc Vân Tuyên bừng tỉnh, chợt nhớ lại cảnh tượng nghèo khó ngày đó khi đến thăm nhà Tăng Hoài, lão sư của hắn xưa nay cũng không phải người tham vinh hoa phú quý, cho nên hắn tin tưởng Tăng Hoài thực sự không hay không biết gì đến chuyện kia: "Kẻ lôi kéo bọn họ gia nhập là người phương nào?"

"… Dạ bẩm chính là Hiển vương, theo như Tăng Tấn khai nhận, hắn ta đã làm quen với một quản sự của Hiển vương trong một dịp tình cờ gặp nhau trong tửu lâu, sau khi bị người kia đầu độc thuyết phục một phen xong, mới gạt Tăng các lão, đồng thời liên lạc với người thân cùng nấy biểu huynh đệ dưới quê nhà để cho bọn họ đi theo làm việc cho Hiển vương, về sau khi bắt đầu hưởng thụ sự vinh hoa phú quý, thì càng ngày càng lún sâu vào."

Chúc Vân Tuyên nện một cú lên trên ngự án, hắn sớm đã biết cái gã Hiển vương này thế nào cũng sẽ gieo tai họa, chỉ là không nghĩ tới chuyện như vậy mà gã ta cũng làm được: "Các ngươi vừa nói chuyện này cũng đã bắt đầu nghe đồn đại đã lâu, thế vì sao trước giờ vẫn chưa có ai chịu đi tố giác với triều đình?"

Quan chức bẩm chuyện bỗng cúi đầu thấp hơn nữa, cứ quanh co không dám nói thẳng vào vấn đề: "Từ khi tiên đế tại vị đã có người đề cập tới, chỉ là…"

Không cần đối phương nói tiếp, Chúc Vân Tuyên cũng hiểu ra, e là cho dù phụ hoàng hắn có biết những chuyện này, cũng sẽ mắt nhắm mắt mở không quan tâm tới mà thôi, dù gì vị bá phụ này của hắn dạo trước cũng từng dốc sức giúp Chiêu Dương đế đăng cơ, tuy rằng hiện tại không xem đứa cháu này ra gì, nhưng trong khoảng thời gian hơn hai mươi năm trước vẫn luôn phục tùng trung thành với Chiêu vương, Chiêu

Dương đế cũng vô cùng coi trọng gã. Chẳng qua chỉ là chiếm chút đất đai mà thôi, Chiêu vương đế dĩ nhiên sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà làm khó làm dễ gã, về sau Hiển vương liền được nước làm tới, không chỉ chiếm một mình, mà còn bắt đầu lôi kéo trọng thần triều đình cùng đám vương công quý tộc khác theo cùng, đồng thời nhờ vào đó mà lôi kéo người ta về phe mình.

"Còn một chuyện nữa, chính là việc này dường như cũng có liên quan đến Chiêu vương."

Vừa nghe xong, hai hàng lông mày Chúc Vân Tuyên gắt gao nhíu chặt: "Chiêu vương? Hắn lại làm ra chuyện gì?"

"Chúng thần căn cứ theo lời khai của Tăng Tấn, đi thẩm vấn quản sự phủ Hiển vương, thì người kia nói rằng muốn dùng biện pháp này để đe dọa lôi kéo Tăng các lão về phe mình, biện pháp này chính là do một vị môn khách phủ Chiêu vương chỉ cho Hiển vương, lúc đầu Hiển vương chỉ đơn giản muốn lôi kéo Chiêu vương, sau đó người bên phủ Chiêu vương nói với gã ta rằng so với Chiêu vương, thì bệ hạ tín nhiệm… Tăng các lão hơn, vì lẽ đó cho nên chỉ cần Tăng các lão có thể nói tốt Hiển vương trước mặt bệ hạ, thì ngày sau muốn làm gì đều dễ dàng thuận lợi hơn rất nhiều."

"Bọn họ thật là to gan!" Chúc Vân Tuyên lại nện một cú lên trên ngự án, lần này bản thân hắn thực sự tức giận: "Gọi Chiêu vương tới cho trẫm!"

"Bệ hạ không cần kêu người, thần đang ở ngay đây."

Lương Trinh chậm rãi thong thả tiến vào trong điện, song dùng điệu bộ cười như không cười nhìn lướt qua mọi người ở bên trong, cuối cùng mới quay qua Chúc Vân Tuyên: "Không biết bệ hạ triệu thần đến có chuyện gì?"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nhìn hắn: "Xúi giục Hiển vương đi dụ dỗ Tăng Tấn, sau đó dùng nó như nhược điểm uy hiếp Tăng Hoài, ngươi có nhận mình làm những việc này hay không?"

Lương Trinh bất chợt nhướng mày cất tiếng hỏi vị hình bộ thượng thư kia: "Chuyện này vốn có liên quan gì đến bản vương?"

Hình bộ thượng thư nhắm mắt nói lại một lần những chuyện vừa nãy: "Quản sự Hiển vương đã ký tên đảm bảo khai nhận thành thật, hắn quả thật nói chính là môn khách của Chiêu vương ngài đi xúi giục Hiển vương làm việc này."

"Môn khách*? Là vị môn khách nào? Quý phủ bản vương tổng cộng cũng chỉ có mấy môn khách, không biết người ngươi nói đến là vị nào?"

— *Môn khách: chỉ một số người được nuôi trong nhà tầng lớn quan chức quý tộc thời cổ đại, tại thời khắc nhất định sẽ thay chủ nhân làm việc.*

Bị Lương Trinh nói chặn họng như vậy, trên mặt hình bộ thượng thư trắng đỏ đan xen nhau, phải qua một hồi lâu sau, mới lúng túng cất tiếng thỉnh tội với Chúc Vân Tuyên: "Chúng thần không tìm được người kia, cũng không dám vào phủ Chiêu vương lục soát…"

Lương Trinh cười nhạo: "Các ngươi hiện tại cứ đi lục soát, bản vương nhất định mở rộng cửa lớn cho các ngươi tùy tiện khám xét điều tra, bản vương cũng muốn biết rốt cuộc là ai làm ra chuyện này?"

Thấy hắn vẫn duy trì thái độ ung dung điềm tĩnh, ánh mắt Chúc Vân Tuyên càng trở nên lạnh lùng hơn, đồng thời trầm giọng mở miệng: "Chiêu vương ở lại, còn những người khác lui xuống trước đi."

Đợi đến khi mọi người đi khỏi, Lương Trinh mới cong cong khóe môi mỉm cười hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, ngươi muốn tự mình thẩm vấn thần sao?"

"Có phải ngươi sai người làm ra chuyện này không?"

"Đúng vậy." Lương Trinh thẳng thắn thừa nhận ngay trước mặt Chúc Vân Tuyên.

Hai con ngươi Chúc Vân Tuyên chợt co rụt lại: "Tại sao?"

"Đứa cháu trai của Tăng các lão tên là Tăng Tấn đúng không? Một người vô dụng, đã hơn ba mươi mà chỉ là một lục sự cửu phẩm Chiêm Sự Phủ, sau khi Tăng các lão phục quan đến nội các làm thủ phụ, hắn có cầu xin lão giúp đỡ mình nói tốt để sớm ngày đề bạt thăng chức, chỉ là vị Tăng các lão này quá mức cứng ngắc cổ hủ, kiên quyết không chịu, thành thử ra khiến cho Tăng Tấn sinh lòng oán hận, nay được người bên ngoài chỉ điểm, dĩ nhiên là muốn vơ vét kiếm lợi chút từ những chỗ không được tổ tiên phù hộ rồi."

"Trẫm hỏi ngươi vì sao phải làm như thế?!" Chúc Vân Tuyên đột nhiên cất cao âm thanh, ngọn lửa giận lúc bấy giờ cũng trào dâng mãnh liệt trong đôi mắt, hắn cực kỳ căm hận thái độ cợt nhả này của Lương Trinh.

Ý cười bên khoé môi Lương Trinh dần nhạt đi, ánh mắt cũng trở nên âm trầm, bắt đầu cẩn thận giải thích cho đối phương nghe: "Năm ngoái, vị công bộ lang trung Chu Giản kia có tìm thần một lần, nhằm đề nghị về việc thay đổi tuyến đường sông. Hắn có kể cho thần nghe rằng bản thân hắn đã từng đề cập đến việc này với bên công bộ thượng thư, trùng hợp khi đó Tăng Hoài cũng có mặt, hai người bọn họ nghe xong liền ra sức chửi hắn một trận, nói những chuyện kia quá mức nhảm nhí hoang đường chỉ gây họa cho nước cho dân, còn ra lệnh bắt ép hắn về sau không được mở miệng nhắc đến chuyện này trước mặt mọi người dù chỉ là nửa câu, thế nhưng thần cảm thấy biện pháp này khả thi cần phải làm, nhưng mà lực cản dĩ nhiên không nhỏ, khoan hẵn nói đến đám người Hiển vương kia vì lo lắng chuyện này làm ảnh hưởng đến lợi ích cộng thêm việc sẽ làm bại lộ tất sẽ tìm mọi cách quấy nhiễu, thì đám người Tăng các lão cổ hủ bảo thủ kia chắc chắn cũng sẽ có ý định phản đối, cố gắng can ngăn…"

"Vì lẽ đó cho nên ngươi mới bày mưu tính kế nhằm đá văng những người ngươi cho là chướng ngại vật sao? Đây chính là cách mà ngươi xử lý mọi chuyện?"

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại, chậm rãi nói: "Bệ hạ, thần từng nói những ai dám bắt nạt ngài, thì thần

chắc chắn sẽ giúp ngài bắt nạt lại, Hiển vương vốn cũng không phải hạng người tốt lành gì, bây giờ sự việc bại lộ, thì gã căn bản có tội thì phải chịu."

Cơn giận của Chúc Vân Tuyên mỗi lúc một bùng phát dữ dội hơn: "Vậy còn Tăng Hoài thì sao?! Người đã làm sai điều gì chứ?! Ngươi vì không muốn lão cản trở mình, đi dụ dỗ con cháu cùng người thân của lão làm ra những chuyện như vậy sao? Từ khi nào trẫm cần người giúp mấy chuyện này hả?"

"Nếu những người kia có thể giữ mình, thì cho dù thần có kêu người dụ dỗ ra làm sao cũng vô dụng mà thôi… Bệ hạ cảm thấy Tăng Hoài thích hợp đảm nhiệm vị trí thủ phụ nội các? Không sai, lão ta chính là học vấn cao, phẩm hạnh đúng đắn, thế nhưng con người lão lại quá mức bảo thủ, suốt đời chỉ biết đọc sách thánh hiền giảng mấy thứ đạo lý cổ hủ, con người như vậy có thể làm thái sư cho thái tử, chứ căn bản hoàn toàn không thể làm một vị đại thần phụ chính! Từ lúc mới bắt đầu bệ hạ đã chọn sai người!.. Không những thế, lão ta còn thúc giục bệ hạ lập hậu, suốt ngày bên tai bệ hạ châm dầu vào lửa để bệ hạ rời xa thần, thử hỏi một lão già khốn kiếp như vậy giữ lại thì có ích gì?"

Chúc Vân Tuyên đỏ mắt cười giễu: "Trẫm chọn sai người? Ngươi chính là cảm thấy bên cạnh trẫm chỉ có thể là một mình ngươi, tất cả mọi chuyện đều nghe theo ngươi thì ngươi mới thỏa mãn sao? Lúc trước là Nghiêm Sĩ Học, giờ lại đến Tăng Hoài, ngươi cứ dần diệt đi từng thân tín một bên cạnh trẫm, ngươi làm vậy chẳng qua là muốn trẫm vĩnh viễn nằm trong tay ngươi, mặc ngươi thao túng, làm một vị hoàng đế bù nhìn thì có!"

Ánh mắt Lương Trinh trở nên trầm hơn: "Bệ hạ nghĩ thần như vậy sao?"

"Bộ trẫm nói sai gì sao? Từ sau khi trẫm đăng cơ, trải qua từng chuyện từng chuyện một, ngươi đã từng lần nào tôn trọng qua ý kiến trẫm chưa? Ngươi không vừa mắt chuyện trẫm lập hậu, không ưa trẫm trọng dụng người khác, còn hết lần này đến lần khác làm nhục trẫm, tạo ra dấu ấn khuất nhục trên người trẫm, thậm chí còn bắt ép trẫm uống thứ thuốc sinh tử sống không bằng chết kia nữa! Căn bản từ trước giờ ngươi chưa từng xem trẫm là một con người! Trong mắt ngươi, trẫm chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi ngươi muốn chiếm làm riêng, ngay cả ý kiến riêng của mình trẫm cũng không có quyền lên tiếng, ngươi dựa vào cái gì muốn trẫm phải nghe theo ngươi tất cả mọi chuyện đây hả?"

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Chúc Vân Tuyên giờ đây đều là sự thù hận, hắn cứ thét gào phát tiết hết sự đau đớn mình đang chịu đựng ra: "Ngươi làm thì cứ làm đi, thế nhưng vẫn cứ một mực bảo rằng làm vì giúp trẫm muốn trẫm cảm kích ngươi, cái điệu bộ giả vờ giả vịt này chỉ khiến cho trẫm càng cảm thấy buồn nôn! Ở trong mắt ngươi, thì những người khác đều sai, đều đàng chết, đều không xứng đứng ở triều đường chỉ vẽ giang sơn, chỉ có ngươi là đúng, là giỏi nhất, nếu đã như thế, thì chi bằng hiện tại trẫm đem trả ngôi vị hoàng đế này lại ngươi cho xong chuyện!"

Lương Trinh nhíu mày tiến lên một bước giữ chặt bờ vai của hắn: "Được rồi, đừng nói thêm nữa."

Chúc Vân Tuyên mạnh mẽ đẩy Lương Trinh ra, lui về phía sau: "Tại sao không thể nói chứ? Chiêu vương dám làm không dám nghe sao? Chẳng phải da mặt Chiêu vương dày không biết xấu hổ à? Sao rồi? Hiện tại không dám nghe trẫm nói? Trẫm nợ ngươi cái gì? Mặc dù ngôi vị hoàng đế này là ngươi giúp trẫm có được, nhưng nếu ngươi muốn trẫm cũng sẽ trả lại cho ngươi, ngươi dựa vào gì bắt ép trẫm?! Dựa vào cái gì?!"

Vừa dứt lời, hắn liền giơ tay lên dùng sức đấm vào bụng mình hai cú, sau đó khom người xuống cố nhẫn nhịn lại cơn đau nhức khó chịu âm ỉ trong bụng mình, phẫn nộ trừng mắt nhìn Lương Trinh, từng giọt nước mặt thoáng chốc tí tách chảy dài: "Ngươi còn muốn trẫm sinh con cho ngươi?! Sai lầm, quả là sai lầm nghiêm trọng! Trẫm chính là hận chết cái tên nghiệt chủng trong bụng này! Chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện trên người nó chảy dòng máu của ngươi, trẫm liền hận không thể moi nó ra lột da tróc thịt!"

Chúc Vân Tuyên nói xong bất ngờ ngã khụy, Lương Trinh giờ khắc này rốt cuộc mới bắt đầu hoảng hồn, nhanh chóng bước lên ôm lấy người rồi quay đầu rống lớn với Cao An đang đứng chờ ngoài điện: "Mau truyền thái y!"

Trên mặt Chúc Vân Tuyên dường như đã không còn chút máu nào, hắn đau đến độ cả trán ứa đẫm mồ hôi lạnh, được Lương Trinh ôm vào lòng, trong đôi mắt chỉ toàn là sự lạnh lùng rét buốt: "Trẫm sẽ không để ngươi được như ý nguyện, ngươi tuyệt vọng đi, trẫm vĩnh viễn sẽ…"

"Đừng nói nữa, " Lương Trinh bừng tỉnh chợt cúi đầu, ôm người thật chặt: "Ta cầu xin ngươi… Đừng nói nữa."

Dư quang Chúc Vân Tuyên khẽ ngưng lại nhìn khối ngọc thạch đang được đặt trên ngự án kia, hình ảnh của khối ngọc cứ mơ mơ hồ hồ mà ẩn hiện vào trong đôi mắt vốn đã bị giọt lệ thấm nhòa. Hắn chật vật giương tay tới, sau đó dùng hết sức lực còn lại của mình hất đổ xuống đất. Một thanh âm chói tai vang lên, ngọc thạch vỡ thành từng mảnh.

36. Chương 36: Phương Pháp Phá Thai

Cam Lâm cung, tẩm điện hoàng đế.

Cao An lúc này quỳ gối bên giường, cẩn thận lau chùi mồ hôi lạnh trên trán Chúc Vân Tuyên vẫn đang nhắm chặt hai mắt nằm trên giường, còn Phương thái y thì ngồi ở bên tập trung châm từng kim một lên bụng hắn, động tác của lão giờ đây vô cùng cẩn trọng dè dặt, không dám mắc một chút sai lầm nhỏ nào.

Nửa canh giờ sau, lão thái y xem mạch tương Chúc Vân Tuyên lại lần nữa, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới khẽ nhỏ giọng bẩm báo với Lương Trinh sắc mặc nghiêm trọng đang lặng im đứng ở một bên: "Mạch tượng bệ hạ đã ổn định, hiện tại bào thai trong bụng không có gì đáng lo nữa."

"Bệ hạ phải làm gì?"

"Nghỉ ngơi trên giường, đừng đi lại nhiều động thai khí, bây giờ hạ quan đi viết phương thuốc, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian là không sao."

Lương Trinh liếc mắt nhìn Chúc Vân Tuyên đầm đìa mồ hôi hệt như mới vớt từ trong nước ra, sau khẽ gật gật đầu trầm giọng ra lệnh: "Ngươi lui xuống trước đi."

Lão thái y nhận mệnh lùi đi, Lương Trinh lúc bấy giờ mới tiến lên phía trước, nhận lấy chiếc khăn từ trong tay Cao An, dường như muốn tự mình giúp Chúc Vân Tuyên lau mồ hôi. Thế nhưng ngay khoảnh khắc giơ tay đến, Chúc Vân Tuyên lập tức nghiêng đầu tránh đi, cánh tay đang nâng giữa không trung của Lương Trinh chợt ngưng lại một lúc, sau đó cũng thu về: "… Nếu bệ hạ có tức giận, thì mong ngài cũng đừng trút lên đứa nhỏ trong bụng, ngài đánh nó, người chịu đau vẫn là chính ngài, cuối cùng người nằm ở đây đau đớn khó chịu cũng là chính ngài."

Chúc Vân Tuyên vẫn cứ nhắm chặt mắt, không nói gì, Lương Trinh buông một tiếng thở dài lại tiếp tục: "Ngài không muốn nhìn thấy thần, thì mấy ngày tới thần không đến là được, thế nhưng ngài phải nghỉ ngơi cho tốt, thái y bảo ngài nên nằm trên giường. Cho dù ngài muốn làm khó dễ thần ra sao cũng được, chỉ xin ngài đừng tự làm khó dễ mình, đứa bé này gắn bó với máu thịt ngài, mạng của nó cũng là mạng của ngài, thần cầu xin bệ hạ hãy bảo trọng lấy thân thể mình.""

Thấy Chúc Vân Tuyên vẫn không chịu lên tiếng, qua một lúc sau, Lương Trinh chỉ đành mở miệng kết thúc cuộc độc thoại này:".. Thần lui xuống trước, bệ hạ nghỉ ngơi đi."

Lương Trinh nói xong liền đi ra tiền điện, Phương thái y lúc này đang hốt thuốc, thấy hắn đi vào liền ngừng bút đứng lên. Lương Trinh phất phất tay áo: "Ngồi xuống tiếp tục viết."

Đợi đến khi thái y viết đơn thuốc xong, Lương Trinh mới hỏi lão: "Vừa nãy ngươi vẫn chưa nói rõ, rốt cuộc đứa nhỏ có bị làm sao không? Liệu sau này nó có bị bệnh tật gì hay không?"

Phương thái y dè dặt đáp lời: "Bây giờ vẫn chưa nhìn ra được, e là phải đợi đến khi đứa nhỏ sinh ra, cũng may mạch tượng bây giờ của bệ hạ đã ổn định, chỉ cần về sau không xảy ra hiện tượng đau bụng dữ dội nữa, thì có lẽ sẽ không có vấn đề gì to tát, chỉ là chuyện như ban nãy không thể xảy ra lần hai, nếu như đứa bé này… không còn, thì tính mạng của bệ hạ cũng sẽ bị nguy hiểm."

Thấy Lương Trinh cau mày, Phương thái y đột nhiên quỳ xuống thành khẩn cầu xin hắn: "Kính xin vương gia thông cảm cho bệ hạ, ngàn vạn lần đừng kích thích người…"

Lương Trinh nhắm mắt lại, đồng thời lên tiếng đáp: "Bản vương biết rồi."

Bên trong tẩm điện, Cao An bưng thuốc mới sắc xong đi vào, rồi đút từng muỗng một đến bên miệng Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Tuyên cau mày, bất ngờ vung tay hất ra, làm chén thuốc trong tay Cao An chao đảo ngả nghiêng, sau đó đổ vỡ xuống mặt đất bừa bộn vương vãi ra khắp nơi.

"Bệ hạ…"

"Gọi người đến quét dọn đi." Chúc Vân Tuyên khàn giọng căn dặn.

Cao An đỏ mắt quỳ xuống đất, khổ sở khuyên nhủ: "Bệ hạ, cho dù có như thế nào thì ngài cũng phải uống thuốc, xem như là vì thánh thể mình…"

Chúc Vân Tuyên nhếch nhếch khóe miệng cười giễu: "Uống xong có ích lợi gì chứ, trẫm chết rồi không phải hợp tâm ý nhiều người hay sao."

"Bệ hạ ngài tuyệt đối đừng nói như vậy, ngài là thiên tử, coi như là vì giang sơn thiên hạ này, ngài nên bảo trọng thánh thể…."

"Giang sơn thiên hạ này, có trẫm hay không cũng có khác gì nhau đâu?" Chúc Vân Tuyên khẽ lắc đầu, "Trẫm chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi."

Cao An khóc lóc bò đến trước mặt Chúc Vân Tuyên, rồi dùng sức dập đầu mấy cái đầu: "Bệ hạ, nô tài van xin ngài, xin ngài tốt xấu gì cũng nên nghĩ cho… Quốc Công gia đi, nếu lỡ như ngài có chuyện không may gì, thì đối phương phải làm sao? Không phải ngài rất muốn gặp lại Quốc Công gia hay sao, ngài chỉ cần truyền chỉ hay viết thư gì cũng được, mời Quốc Công gia vào kinh, có khi ngài gặp hắn sẽ vui vẻ trở lại thì sao?"

Khi nhắc tới ba chữ Chúc Vân Cảnh, trên mặt Chúc Vân Tuyên rốt cục cũng trở nên dịu lại một ít: "Huynh trưởng… Trẫm không dám cho huynh ấy nhìn thấy bộ dạng bây giờ của mình…"

"Quốc Công gia nhìn thấy ngài như vậy, chắc chắn sẽ cực kỳ đau lòng cho ngài, ngài tội gì phải gắng gượng chịu đựng một mình chứ!"

Chúc Vân Tuyên vẫn lắc đầu: "Không được, nơi này quá nguy hiểm… Sao trẫm có thể liên lụy đến huynh ấy được, vẫn là không nên…."

"Bệ hạ, sao ngài biết Quốc Công gia hắn không muốn gặp ngài chứ? Có Định Quốc công ở cạnh, thì Quốc công gia chắc chắn sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, có khi… Có khi Quốc Công gia và Định Quốc công còn có thể giúp ngài nghĩ ra chút biện pháp thì sao?"

Chúc Vân Tuyên khẽ run lên, Cao An cho là mình đã lay động được, bèn dập đầu quỳ lạy thêm lần nữa: "Bệ hạ, cầu xin ngài nghe lời nô tài khuyên đi, hiện tại bọn họ chính là người duy nhất ngài có thể dựa vào, ngài cần gì phải tránh né đẩy bọn họ ra xa ngàn dặm chứ?"

Chúc Vân Tuyên do dự không quyết định, bàn tay chậm rãi xiết chặt lại, đúng lúc này, trong bụng đột nhiên lại quặn đau một trận, khiến hắn bật ra tiếng rên rỉ, chỉ biết đau đớn cuộn tròn cả người lại. Can An thấy vậy nhất thời cuống cuồng cả lên, đang định chạy ra truyền thái y, thì đột nhiên bị Chúc Vân Tuyên gọi lại: "Đừng đi…"

"Bệ hạ!"

Chúc Vân Tuyên cắn chặt hàm răng, mồ hôi lạnh cứ tuôn trào không ngừng. Lời còn chưa kịp ra khỏi miệng xong, đã bất ngờ thay đổi quyết định: "Ngươi đi gọi Phương thái y đến, trẫm có chuyện… Muốn hỏi lão ta."

Phương thái y được triệu hồi hớt ha hớt hải chạy tới lần hai. Chúc Vân Tuyên lúc này đã được Cao An đỡ dậy ngồi tựa vào đầu giường, khi thấy lão đến chỉ im lặng trầm ngâm hết một lúc lâu, sau khàn giọng hỏi: "Trẫm muốn phá cái thai này, ngươi có cách sao?"

Vừa dứt lời, Cao An liền lập tức hô lên: "Bệ hạ không được!"

Phương thái y nghe mà cũng giật mình: "Bệ hạ, không được.. Việc nam tử thụ thai ngược với lẽ trời, một khi đã mang thai thì không thể phá, bằng không sẽ là một xác hai mạng. Từ sau khi Đại Diễn khai quốc nghiên cứu chế tạo ra thuốc sinh tử hơn hai trăm năm nay chừa từng có trường hợp nào ngoại lệ, bệ hạ ngàn vạn lần không được!"

Trên gương mặt tái nhợt Chúc Vân Tuyên không có chút cảm xúc nào: "Phương pháp đều là do con người nghĩ ra, lúc trước khi chế ra thuốc sinh tử, thì chuyện nam nhân mang thai vốn cũng chỉ có trong truyền thuyết, khi đó dù gì cũng đã có danh y chế tạo nghiên cứu ra phương thuốc sinh tử, nay trẫm chỉ là muốn phá, chẳng lẽ lại khó khăn đến vậy sao?"

Thái y vội cuống quýt thét lên: "Thai nhi ở trong bụng hút máu dinh dưỡng để sống, có mối liên kết chặt chẽ tuần hoàn cùng huyết thống trong người phụ thân, cần phải đợi thời cơ chín muồi mới có thể tách rời khỏi thân thể, vì lẽ đó cho nên việc ép buộc xóa sạch cái thai chẳng khác nào đục khoét tâm mạch, tuyệt đối không thể!"

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Trẫm không muốn nghe mấy câu tuyệt đối không thể gì đó nữa, trẫm bảo ngươi nghĩ cách thì ngươi cứ nghĩ, nếu bản thân nghĩ không ra thì lật xem sách cổ, trẫm không tin thứ thuốc này bá đạo đến mức không có biện pháp nào xóa sổ nó."

"Bệ hạ sao ngài cứ nhất định cứ phải làm như vậy chứ, mặc dù xem như thật sự có thể may mắn thành công, thì thân thể của ngài cũng sẽ chịu tổn thương cực kỳ lớn, ngài…"

"Được rồi, " Chúc Vân Tuyên không nhịn được ngắt ngang mấy câu khuyên nhủ hết lời của lão thái y, "Ngươi trở về suy nghĩ biện pháp cho trẫm đi, ngươi nghe kỹ cho trẫm, tuyệt đối không được tiết lộ dù chỉ là nửa câu cho Chiêu vương, dù sao trẫm cũng là hoàng đế, những thứ Chiêu vương có thể làm trẫm cũng có thể làm, ngươi nên cân nhắc vì tính mạng của chính mình cùng toàn gia."

Lão thái y chỉ đành nhắm mắt đáp lại: "…Thần không dám."

Cao An vẫn còn muốn khuyên: "Bệ hạ ngài phải cân nhắc thật kỹ, lỡ như.. Nếu lỡ như có chuyện gì không may thì làm sao bây giờ?"

Chúc Vân Tuyên chợt nhắm hai mắt lại: "Trẫm mệt rồi, các ngươi lui ra đi."

Hoàng đế lại bị bệnh, kéo theo đó là suốt nửa tháng không vào triều, đám quần thần lúc này lại được dịp nghị luận sôi nổi một phen. Lương Trinh thỉnh thoảng sẽ đến Cam Lâm cung, thế nhưng hắn chỉ đứng từ xa ngắm nhìn Chúc Vân Tuyên một lúc, sau đó tìm Cao An cùng Phương thái y hỏi qua tình hình, không

tiếp tục quấy nhiễu chọc cho đối phương chán ghét nữa.

Có một lần Lương Trinh đứng ở ngoài chợt nghe được thanh âm đập vỡ đồ, bèn không nhịn được vội đi vào trong trong điện. Chúc Vân Tuyên lúc này đang ra sức mắng nhiếc Phương thái y quỳ rạp trên mặt đất không dám ngẩng đầu, thấy hắn đi vào, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lùng. Lương Trinh kêu Phương thái y tạm thời lui xuống trước, bản thân nhỏ nhẹ khuyên Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ hà tất chi phải như vậy, thân thể ngài quan trọng, cần gì phải nổi giận vì chút chuyện vụn vặt không đáng này?"

Chúc Vân Tuyên chỉ cười giễu một cái, không thèm đoái hoài gì tới hắn. Lương Trinh vẫn tiếp tục đứng đó hồi lâu, lát sau dù cho bản thân không đành lòng, cũng không thể không rời đi.

Nửa tháng sau, Chúc Vân Tuyên hạ thánh chỉ xuống xử tội toàn bộ mệnh quan triều đình và đám người tôn thất quý tộc dính dáng đến án chiếm đoạt đất đai, người nên cách tước thì cách tước, kẻ nào phải thu lại chức quan thì thu lại chức quan, không có chút lưu tình nào, ngoài ra, cũng từng có một tôn thất âm thầm tiến cung muốn cầu xin cho Hiển vương, thế nhưng đã bị Lương Trinh phái người chặn lại bên ngoài, ngay cả Chúc Vân Tuyên cũng không muốn gặp.

Còn về Tăng Hoài, thì bị xử toàn gia lưu vong, đây là trường hợp bị xử tội nặng nhất trong đám quan chức liên quan đến án. Có không ít người cảm thấy bất bình thay cho Tăng Hoài bèn tấp nập dâng thư tấu lên, bọn họ cho rằng người phạm tội vốn là con cháu của lão, căn bản không nên làm liên lụy đến lão. Chúc Vân Tuyên chỉ làm lơ không giải quyết đống tấu chương cầu xin này, đến khi quan chức phụ trách thẩm án đặc biệt tới xin chỉ thị, thì hắn cũng chỉ đơn giản nói: "Thánh chỉ đã hạ, cứ xử như vậy đi."

"Nhưng mà..."

"Tuy người làm ra chuyện này là Tăng Tấn, thế nhưng trên thực tế lại lấy danh nghĩa thủ phụ đương triều để ra tay, đến nỗi khiến dân chúng gào khóc lầm than. Tăng Hoài nói rằng bản thân mình không biết chuyện, nhưng ai có thể chứng minh, lão còn là lão sư của trẫm, cho nên trẫm càng không thể thiên vị."

Bản thân hắn cũng không còn lựa chọn nào, thực ra là do khi Tăng Hoài còn trong ngục đã sai người đưa bức huyết thư đẫm máu và nước mắt gửi cho hắn, nội dung bên trong chính là tha thiết cầu xin Chúc Vân Tuyên phải xử tội lão thật nặng, vì chỉ khi làm như vậy, hắn mới có thể nhân cơ hội này thẳng tay xử trí toàn bộ đám người Hiển vương, quét sạch triều đình.

Đến cuối cùng, vị lão sư của hắn vẫn một lòng lo nghĩ cho hắn, bản thân hắn cũng hiểu rõ, người có thể phụ tá cho mình cũng không phải chỉ có duy nhất một mình Lương Trinh, chỉ là Lương Trinh xưa nay không hiểu, lại còn tự cao ngông cuồng, cho nên mới không nhìn thấy ưu điểm của người khác mà thôi.

Sau khi án chiếm đoạt đất đai lắng xuống, Chúc Vân Tuyên rốt cục cũng xuất hiện trong triều, việc đầu tiên hắn làm chính là nhắc lại chuyện thay đổi đường sông ở Tần Châu. Hắn không cho quần thần chút cơ hội nào lên tiếng nói gì nữa, mà trực tiếp ra lệnh cho hộ bộ trích ra mười triệu lạng bạc làm khoản tiền bồi thường đợt đầu di dân cùng thay đổi tuyến đường, đồng thời thăng chức công bộ lang trung Chu Giản lên làm tả thị lang, chịu trách nhiệm giám sát công trình thay đổi tuyến đường sông.

Đến khi bãi triều, Chu Giản lúc bấy giờ mới theo sau Lương Trinh đi ra ngoài, nói câu cảm ơn với hắn. Lương Trinh chỉ hững hờ lên tiếng đáp lại: "Chuyện được đề bạt trọng dụng là của bệ hạ, ngươi không cần cảm ơn bản vương, nếu như ngươi không có tài năng học thức thực sự, thì ngày sau phạm sai lầm, ngươi có đến cầu xin bản vương bảo vệ cũng vô dụng, bây giờ bệ hạ coi trọng ngươi, ngươi chỉ cần làm tốt chức trách của mình, đừng phụ lòng tín nhiệm của bệ hạ dành cho ngươi là được."

Chu Giản vội vàng đáp lại: "Hạ quan tất nhiên hiểu rõ."

Lương Trinh chợt dừng bước lại, sau đó dời tầm mắt nhìn ra ánh mặt trời đang từ từ nhô lên cao phía chân trời xa xa kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm cùng vui mừng, đồng thời nhớ lại buổi lâm triều ban nãy, hình ảnh Chúc Vân Tuyên ngồi trên ngự tòa kia dường như lại trở nên mỗi lúc một lạnh lùng xa cách hơn. Ở tại thời khắc này, bản thân hắn luôn cảm thấy, sợi dây tồn tại liên kết giữa hai người bọn họ, dường như đã sắp đứt đoạn mất.

Cũng có lẽ là, đây quả thực không phải ảo tưởng của hắn.

37. Chương 37: Không Quay Đầu Lại

Trời vừa rạng sáng, một chiếc xe ngựa vải xám tầm thường đã dừng lại ở nơi cách cửa thành đông không xa, tính ra chiếc xe kia cũng đã đậu được nửa canh giờ.

Trong xe ngựa, Chúc Vân Tuyên tựa vào thành xe nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng hai hàng lông mày nhíu chặt kia vẫn không giây phút nào thả lỏng.

Cao An ngoài xe chợt nhỏ giọng gọi hắn: "Bệ hạ, người tới rồi."

"Đỡ trẫm xuống xe."

Ngoài xe, Tăng Hoài dẫn theo một nhà già trẻ quỳ gối xuống đất thỉnh an Chúc Vân Tuyên lần cuối, bởi hôm nay chính là ngày bọn họ bị áp giải đến vùng đất lưu đày.

Chúc Vân Tuyên được Cao An đỡ xuống xe xong, liền nhanh chóng tiến lên trước giơ hay tay ra nâng Tăng Hoài đứng dậy: ""Lão sư xin ngài đứng lên đi."

Tăng Hoài rơi lệ đầy mặt: "Thần không còn mặt mũi nào gặp bệ hạ, quả thực không còn mặt mũi nào nữa…"

Mái tóc lão dạo trước vốn chỉ là tóc hoa râm, thế mà nay đã trở nên trắng phao. Chúc Vân Tuyên trút tiếng thở dài: "Là trẫm có lỗi với lão sư mới phải, nếu như ngày đó… trẫm không làm phiền lão sư, thì lão sư hiện tại vẫn còn đang an hưởng tuổi già trong mái nhà tranh chốn thôn quê, là trẫm đối xử tệ với

người…”

“Bệ hạ tuyệt đối đừng nói như vậy, là thần cô phụ sự tin tưởng của bệ hạ, do con cháu bất hiếu của thần đã gây ra họa lớn ngập trời, thần không đám làm bề tôi của bệ hạ, là lỗi của thần, tất cả đều là lỗi của thần!”

Tăng Hoài lúc này đã khóc không thành tiếng, bản thân Chúc Vân Tuyên cũng chẳng lấy làm dễ chịu gì cho cam, thế nhưng hắn lại không nghĩ ra được câu nào có thể an ủi lão sư. Đợi đến khi Tăng Hoài bình tĩnh lại một chút, hắn mới cầm lấy hộp gỗ từ tay Cao An đưa tới: “Nơi này có một ít ngân phiếu cùng đồ trang sức, lão sư cứ lấy để ra ngoài đó dùng đi.”

“Thần không thể nhận. ” Tăng Hoài vội vàng xua tay.”Lần này thần đi vì chịu phạt, sao có thể nhận những thứ này của bệ hạ…”

“Lão sư cứ cầm đi, dù không vì mình, thì tốt xấu gì cũng nên nghĩ cho mấy đứa nhỏ trong nhà.”

Đứa chắt trai mới hơn một tuổi của Tăng Hoài đang được phụ thân ôm quỳ trên mặt đất, chóp mũi cậu nhóc con đã bị đông lạnh đến đỏ chót, chỉ biết trưng đôi mắt ngây thơ nhìn xung quanh không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Chúc Vân Tuyên nhìn xong, lại não nề thở dài, sau đó lên tiếng khuyên nhủ lần hai: “Bên trong không có bao nhiêu bạc, cũng chỉ đủ cho mọi người chi tiêu hằng ngày, lão sư cứ nhận lấy đi.”

Vừa dứt lời, hắn liền nghe thấy tiếng khóc của đám trẻ thơ cùng phụ nữ trong nhà. Tăng Hoài do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn cắn răng nhận lấy hộp gỗ. Chúc Vân Tuyên lại nói: “Đợi qua hai ba năm nữa, trẫm sẽ nghĩ cách đặc xá cho mọi người, đến lúc đó lão sư có thể dẫn người nhà trở về quê hương.”

Tăng Hoài chợt ngã khụy xuống muốn quỳ gối dập đầu lạy Chúc Vân Tuyên, thế nhưng đã bị hắn cản lại: “Lão sư không cần phải làm như vậy.”

Tăng Hoài giơ tay lau chùi nước mắt, cố gắng ổn định lại tâm tình kích động mãnh liệt của mình, một lát sau chợt trầm giọng nghẹn ngào nói với Chúc Vân Tuyên: “Có một chuyện, thần vốn đang định sai người báo cho bệ hạ, là do tên cháu trai nghiệp chướng của thần nói rằng lúc trước khi nó đang ăn chơi chè chén với người ngoài, thì nghe được người ta nói trong đại doanh kinh nam có người cầm quân lương triều đình phân phát cho đem ra bên ngoài mở sòng bạc cho vay nặng lãi, ôm ấp mưu đồ sinh lời kếch xù, đứa cháu nghiệp chướng của thần cũng từng được người ta kéo đến sòng bạc này một lần, dường như là vị Trương nguyên soái cùng Lưu phó soái kia cũng có tham dự trong đó. Nếu bệ hạ không ngại, có thể phái người đi đều tra thử xem sao, một khi có thể tìm được chứng cứ xác minh, thì bệ hạ sẽ có cớ danh chính ngôn thuận khai trừ hai người này, đến lúc đó xem như mạnh mẽ chặt đứt một tay của Chiêu vương, đồng thời cũng có thể thừa dịp cơ hội thu hồi đại doanh kinh nam về.”

Nghe vậy, đôi mắt của Chúc Vân Tuyên cũng trở nên âm trầm đi: “Trẫm biết rồi, đa tạ lão sư nhắc nhở.”

Tăng Hoài lùi về sau một bước, kiên quyết muốn hành lễ với Chúc Vân Tuyên: “Có thể được bệ hạ tự mình đưa tiễn, thì đời này của lão thần không còn tiếc nuối gì nữa, nay thần đi rồi, mong rằng ngày sau bệ hạ nhất định phải tự bảo trọng nhiều hơn.”

Chúc Vân Tuyên đỏ hoe đôi mắt gật đầu: "Lần này đường xá xa xôi, trẫm đã căn dặn người để mắt quan tâm đến lão sư cùng người nhà trên đường đi, xin lão sư bảo trọng, sau này ắt sẽ còn gặp lại."

Đưa mắt nhìn cả nhà Tăng Hoài dần đi ra khỏi cửa thành xong, Chúc Vân Tuyên lại đứng trong tiết trời rét buốt này thêm một hồi lâu, mãi cho đến khi Cao An khẽ nhỏ giọng nhắc nhở hắn nên trở về, thì Chúc Vân Tuyên mới khẽ thu hồi ánh mắt lơ đãng mờ mịt kia, sau đó nhắm mắt lại, xoay người lên xe.

Khi trên đường trở về thì trời đã sáng choang, hai bên phố xá đông đúc náo nhiệt lúc này đâu đâu cũng có những quầy hàng rong, trong không khí ngập tràn mùi thơm của đồ ăn. Đi được giữa chừng, Cao An bèn lên tiếng hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ ngài có muốn ăn chút đồ hay không? Nô tài nghe người ta nói điểm tâm của mấy cửa tiệm ở đây cũng không tệ lắm."

Chúc Vân Tuyên đẩy cửa sổ ngoái đầu nhìn ra bên ngoài, cảnh tượng phố xá đông đúc rộn người người qua kẻ lại không ngừng biến hóa trong mắt hắn, sau đó dần dần biến thành những ảo ảnh bóng mờ chất chồng lên nhau.

Cao An lần gọi hắn lần nữa: "Bệ hạ.."

Chúc Vân Tuyên bừng tỉnh, tầm mắt cũng ngưng lại nhìn quầy hàng hoành thánh của một đôi vợ chồng già hết một lúc lâu, sau mới lên tiếng hạ lệnh: "Dừng xe đi."

Cao An đỡ Chúc Vân Tuyên xuống xe, hiếm khi bệ hạ mới có hứng ăn như thế này, quả thực làm cho hắn cũng lấy làm vui theo: "Bệ hạ muốn ăn hoành thánh sao? Mấy quán nhỏ này không sạch sẽ, đằng trước có tiệm mì nổi danh khắp kinh thành, còn nổi tiếng với món hoành thánh, hay là chúng ta đến đó ăn đi?"

Chúc Vân Tuyên cười nhạt: "Ngươi đúng là kỳ lạ, suốt ngày chỉ vùi mình ở trong cung, vậy mà cũng biết ở bên ngoài nơi nào có đồ ăn gì ngon."

"Nô tài đều là nghe những vị cung nhân mới vào cung nói, trưởng công chúa cũng yêu thích đồ ăn ở tiệm mì kia, người thường hay phái gia đinh đi mua, chi bằng bệ hạ cứ thử xem sao?"

Chúc Vân Tuyên không mấy quan tâm tới: "Nơi nào cũng vậy thôi, cứ ăn ở đây đi."

Hắn đi vào sạp hàng, rồi tùy tiện chọn đại một cái bàn ngồi xuống, một ông lão lưng gù lúc này mới tiến đến rót cho hắn một chén trà xanh, sau đó cười hỏi: "Cho hỏi quý khách muốn ăn gì?"

"Cho hai lạng hoành thánh, đừng bỏ hành."

"Được rồi."

Đại nội thị vệ canh giữ bên ngoài sạp hàng, còn Cao An thì đứng ở bên cạnh bàn, bộ dạng trong tư thế

chuẩn bị hầu hạ Chúc Vân Tuyên mọi lúc. Chúc Vân Tuyên chợt lên tiếng ra lệnh hắn: "Ngươi cũng ngồi xuống ăn chung đi."

Cao An nghe xong liền sợ hết hồn, hắn nào dám đồng ý chứ: "Như vậy sao được, bệ… Thiếu gia, ngài cứ ăn đi, để tiểu nhân đứng hầu hạ ngài là được rồi."

"Có gì mà không thể, kêu ngươi ngồi thì ngươi cứ ngồi đi."

"Tất nhiên là không được, nếu như chuyện này truyền đi… Thì tiểu nhân sẽ khó giữ mạng mình, thiếu gia ngài cũng đừng làm khó tiểu nhân." Can An trưng bản mặt đau khổ cầu xin.

Chúc Vân Tuyên thấy vậy cũng không ép uổng đối phương nữa, chuyển sang thả hồn nhìn chăm chăm lá trà đung đưa theo dòng nước trong chung.

Hai ngày trước, rốt cuộc hắn vẫn quyết định viết thư cho Chúc Vân Cảnh, mục đích là hỏi huynh ấy có sẵn lòng đi một chuyến đến kinh thành hay không. Hắn biết rõ việc Chúc Vân Cảnh hồi kinh có thể sẽ bị rơi vào cảnh nguy hiểm cùng phiền phức, thế nhưng hắn… thật sự quá cô độc.

Lúc trước khi huynh trưởng còn ở bên cạnh, thì chuyện hào hứng nhất mỗi lần theo huynh trưởng xuất cung chính là lôi kéo huynh mình đi nếm thử những món ăn ngon khắp phố phường này, mặc dù đa số đồ ăn nơi đây đều làm cho huynh ấy ghét bỏ, thế nhưng hắn lại lấy làm cực kỳ thích, còn hiện tại, người có thể đi cùng hắn thưởng thức những món ăn này, lại chẳng còn một ai.

Tô hoành thánh nóng hổi nhanh chóng được bưng lên, Chúc Vân Tuyên cúi đầu từ tốn ăn, mùi vị dường như cực kỳ ngon, thế nhưng chẳng hiểu vì sao khi hắn ăn vào trong miệng chỉ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Tuyết bất ngờ rơi xuống tới tấp, đây cũng chính là trận tuyết rơi đầu tiên sau khi bước vào mùa đông năm nay. Khi nghe được bên ngoài có người hô to có tuyết rồi, Chúc Vân Tuyên chỉ ngước mắt lên nhìn một cái, sau đó lại cúi đầu.

Đôi vợ chồng già lúc này đang thầm thì bàn bạc bảo rằng hôm nay dọn quầy hàng sớm một chút, sau đó trở về nhà nấu chút canh uống cho ấm người, cũng như lấy thêm chút củi lửa đem vào phòng ngủ. Chúc Vân Tuyên ngồi bên yên lặng nghe hai lão cằn nhằn lải nhải những việc vụn vặt không đáng kia, hai hàng lông mày dần dần thả lòng, khóe miệng cũng bất giác cong cong lên theo.

Trong góc đường cách đó không xa, có một chiếc xe ngựa khác đã đậu ở nơi đó được hồi lâu.

Hôm nay không lâm triều, thành ra trời vừa sáng Lương Trinh có đi một chuyến đến nha môn kinh vệ quân, khi xong chuyện đang trên đường hồi phủ, đi ngang qua nơi này đột nhiên lại bắt gặp Chúc Vân Tuyên cải trang xuất cung. Hắn thấy vậy bèn kêu người ngừng xe, do dự suốt hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định không tiến lên, mà chỉ đứng từ xa nhìn Chúc Vân Tuyên ăn trong quầy hàng kia. Mới đầu, không biết đối phương nghĩ tới chuyện gì, trong mắt bất ngờ hiện lên chút ý cười, qua một lát sau bỗng nhiên sinh ra mấy phần cô đơn hiu quạnh, hiện tại lại cong môi nở nụ cười, khiến cho nhịp tim hắn cũng khi thì nhanh lúc thì

chậm không ngừng biến hóa theo từng biểu hiện nhỏ bé của Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên hiện đã ăn xong tô hoành thánh, hắn lại ngồi đó thêm hồi lâu. Mắt thấy tuyết ngày một rơi nhiều, Cao An đành không thể không nhắc nhở đối phương: "Thiếu gia, nên về rồi."

Hắn gật đầu, sau đó ra hiệu Cao An đưa thêm chút tiền cho đôi vợ chồng già kia.

Khi mắc ngựa vào xe chuẩn bị xuất phát, thì con ngựa bỗng nhiên quỳ ập nằm xuống đất, mặc cho thị vệ có xua đuổi hay làm gì cũng không chịu đứng dậy, mấy tên thị vệ giờ đây đã sốt ruột đến mức đầu đầy mồ hôi, còn Chúc Vân Tuyên vẫn yên lặng đứng ở một bên chờ, chưa lên tiếng thúc giục, ngược lại còn cảm thấy thú vị liên tục nhìn chằm chằm xem trò vui kia.

Qua một phút sau, con ngựa kia không biết xảy ra chuyện gì mà sống chết vẫn nhất quyết nằm yên bất động, Lương Trinh lúc này mới kêu người lái xe qua rồi dừng lại trước mặt Chúc Vân Tuyên.

Nhìn thấy Lương Trinh bước xuống từ trên xe, nụ cười trên khóe miệng Chúc Vân Tuyên dần nhạt đi, rồi khẽ hững hờ gật đầu: "Chiêu vương."

Lương Trinh nhẹ giọng nói: "Để thần đưa bệ hạ hồi cung."

Qua một lúc sau, Chúc Vân Tuyên đi lên xe Lương Trinh, hai người ngồi đối diện không lên tiếng nói gì.

Tiếng bánh xe lộc cộc lăn bánh dần tiến về phía trước, Lương Trinh là người trước tiên phá vỡ bầu không khí yên lặng này, hắn cất tiếng hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ hôm nay đặc biệt xuất cung là vì… đưa tiễn Tăng các lão sao?"

Sợ Chúc Vân Tuyên hiểu lầm, hắn lại bổ sung thêm một câu: "Là do thần đoán thôi, thần vốn không có ý định tìm hiểu hành tung bệ hạ, hôm nay chỉ là trùng hợp đi ngang qua."

Nét mặt Chúc Vân Tuyên vẫn không thay đổi gì, song lạnh giọng nhắc nhở hắn: "Lão sư đã không còn là phụ thần nội các, người chẳng qua chỉ là một tù nhân bị lưu đày mà thôi, không nhận nổi danh các lão của Chiêu vương."

Lương Trinh trút tiếng thở dài trong lòng, rốt cuộc vẫn không nói gì thêm nữa.

Xe ngựa dừng lại ngay ngoài Cam Lâm cung, Lương Trinh không cùng đi vào, mà chỉ đưa mắt nhìn Chúc Vân Tuyên bước lên từng bậc thang. Chúc Vân Tuyên đang đi, bất ngờ xoay người, đứng trên cao nhìn xuống hắn bình tĩnh lên tiếng: "Bây giờ thành ra như vậy, đã vừa lòng Chiêu vương chưa?"

Hai con ngươi Lương Trinh co rút lại, dùng đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn lại hắn: "Bệ hạ…"

"Năm đó khi Chiêu vương… đưa ra lời giúp đỡ trẫm, trẫm đã từng thật lòng cảm kích ơn Chiêu vương, bởi vì khi ấy Chiêu vương chính là người duy nhất trong hoàng cung đồng ý chịu giúp trẫm, thậm chí trẫm còn không biết nên báo đáp lại ngươi làm sao mới phải."

"Trẫm đã từng nghĩ rằng, nếu như ngươi cùng trẫm có thể hòa hợp ở chung, thì viễn cảnh quân thần tương trợ nhau sẽ đẹp như thế nào, chỉ là cho tới hiện tại, cuối cùng nó vẫn không xảy ra."

"Thứ ngươi muốn, trẫm không cho nổi, mà thứ trẫm muốn… Ngươi cũng không cho được."

Khi nhớ lại chuyện dạo trước, Chúc Vân Tuyên đột nhiên có chút hốt hoảng ngẩn ngơ, sau đó lại nhanh chóng biến thành bộ dạng bình tĩnh không còn chút lay động gì nữa.

Trong cảnh tuyết rơi đầy trời, khuôn mặt Chúc Vân Tuyên ở trên cao dường như trở nên mơ mờ hồ hồ, khiến cho Lương Trinh cũng cảm thấy căng thẳng theo: "Bệ hạ muốn gì?"

Chúc Vân Tuyên hơi run run, qua một lát sau, mới khẽ lắc đầu: "Đã không còn quan trọng nữa rồi."

Nói xong, hắn liền quay người lại bước từng bước đến chỗ bậc thang cao nhất, sau đó vẫn không hề quay đầu nhìn lại mà đi thẳng vào trong đại điện.

Lương Trinh nhìn chăm chăm không chớp mắt dõi theo bóng lưng người kia dần xa mình, quả tim nơi lồng ngực cũng dần dần chìm vào cái hố sâu thẳm… Chúc Vân Tuyên, chẳng lẽ hắn thật sự không muốn quay đầu lại nữa hay sao?

38. Chương 38: Ăn Miếng Trả Miếng

Hôm nay là ngày diễn ra buổi đại triều nửa tháng một lần, tất cả quan chức văn võ ở trong kinh thứ bậc ngũ phẩm trở lên đều phải đến trình diện. Lần lên triều này Chúc Vân Tuyên đột nhiên làm khó làm dễ, khiến cho chúng quần thần có chuyện cần tấu cũng không thể tấu được, đến ngay lúc gần kết thúc triều, hắn lại chính miệng điểm tên vị nguyên soái đại doanh kinh nam Trương Sâm cùng phó soái Lưu Khởi Trung gọi bọn họ ra khỏi hàng, rồi hỏi tới việc số tiền hộ bộ trích ra cho bọn họ vào năm ngoái đã dùng chỗ nào.

Hai người bọn họ nghe xong vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, Chúc Vân Tuyên hỏi sao liền đáp nấy, ví như số tiền kia dùng ở chỗ nào, dùng khi nào, nói rõ tường tận từng chuyện một, chuyện nào cũng có lý có bằng chứng rõ ràng.

"Thật sao?" Chúc Vân Tuyên thâm trầm hỏi lại, vì hắn đang ngồi trên cao, cho nên nhìn không ra đang có vẻ mặt gì: "Vậy vì cớ gì triều đình phân phát tiền vào tháng chín, nhưng các ngươi lại trì trệ đến tận tháng hai năm sau mới đem ra phát cho mọi người?"

Vị nguyên soái Trương Sâm cẩn trọng đáp lời: "Quân lương triều đình nửa năm phát một lần, bởi vì cần phải thẩm tra đối chiếu rõ ràng, tính toán vào trong sổ sách, sau đó mới phân phát đến tay mọi người, vì lẽ đó cho nên mới tiêu tốn chút thời gian, về vấn đề phát quân lương chậm mấy tháng này, từ trước đến giờ đã là… thông lệ."

Chúng quần thần trong triều lúc bấy giờ bắt đầu rù rì rủ rĩ bàn tán xôn xao, bọn họ đều không hiểu Chúc Vân Tuyên đột nhiên hỏi đến chuyện này rốt cuộc là có ý gì, đừng nói là đại doanh kinh nam, mà ngay cả những đại doanh ở các nơi khác đều y như nhau, có nơi nào mà không nợ dai quân lương, chậm dăm ba tháng mới chịu phát là chuyện bình thường, thậm chí ở những nơ đóng quân ở mấy địa phương xa xôi kia, e là tình hình khất nợ quân lương còn diễn ra nghiêm trọng hơn.

Trong lúc mọi người vẫn còn bỡ ngỡ không hiểu gì, liền nghe thấy hoàng đế ngồi trên cao trầm giọng nói: "Vài ngày trước đó có người tố giác với trẫm rằng hai người các ngươi cầm lấy quân lương triều đình phân phát cho dùng để mở sòng bạc cho vay nặng lặng kiếm lời, trẫm đã phái tả thiêm đô ngự sử Đô Sát viện lén lút đi điều tra qua, xác nhận đúng thật là có việc này, còn có nhân chứng đã ký tên lên bản lời khai, hai người các ngươi còn gì để nói hay không?"

Vị ngự sử được gọi tên kia lúc này mới đi ra khỏi hàng tiến lên trước, sau đó dõng dạc nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện qua một lần, hai người Lưu Trương bọn họ càng nghe sắc mặt càng xám trắng, đến cuối cùng mồ hôi ướt đẫm trán ngã khụy quỳ ập xuống đất.

Chúc Vân Tuyên lại hỏi: "Chuyện Cao ngự sử nói, các ngươi có nhận tội không?"

Trương Sâm chỉ run run khóe môi không nói nên lời, còn vị phó soái Lưu Khởi Trung kia bỗng nhiên xông lên trước, rồi đột nhiên gào to về phía Lương Trinh nãy giờ vẫn một mực im lặng: "Chiêu vương cứu mạt tướng!"

Đại điện vốn có chút ồn ào trong nháy mặt lập tức im thoăn thoắt, thời khắc này dường như mọi người đã phát hiện, thì ra chuyện hoàng đế đặc biệt chọn buổi đại triều làm khó dễ hai vị nguyên soái phó soái đại doanh kinh nam, thực chất là vì muốn nhắm đến vị họ vương khác họ đang nắm giữ binh quyền trong tay kia.

Chúc Vân Tuyên chậm rãi dời ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Lương Trinh: "Chiêu vương còn gì muốn nói không?"

Lương Trinh ngước mắt nhìn gương mặt gần như mơ hồ của Chúc Vân Tuyên ngồi trên phía cao.

Chúc Vân Tuyên… chắc chắn là cố ý. Cao ngự sử là môn sinh của Tăng Hoài, mặc dù chức quan không cao, nhưng đây chính là một trong số ít người Tăng Hoài để lại có thể dùng được, Chúc Vân Tuyên dặc biệt sắp xếp cho người này ra mắt hôm nay, chính là muốn đánh hắn một vố để hắn không phản ứng kịp.

Sau một hồi im lặng thật lâu, Lương Trinh lên tiếng: "Thần không có gì muốn nói."

Chúc Vân Tuyên phất tay lên ra lệnh áp giải Trương Sâm cùng Lưu Khởi Trung vào ngục, đợi đến khi vụ án điều tra rõ ràng sẽ xử trí sau.

Hai người bọn họ lấy làm hoảng hốt kinh sợ, trong miệng không ngừng hô to tên Lương Trinh, thế nhưng Lương Trinh vẫn không quay đầu lại nhìn, mọi người xung quanh cũng không có ai dám bước lên trước cầu xin cho, thành thử hai người cứ như vậy dưới ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người bị bắt đem đi.

Chúc Vân Tuyên không nói thêm gì nữa, mà trực tiếp tuyên bố bãi triều.

Ngự thư phòng.

Lương Trinh một mình ở lại, Chúc Vân Tuyên giờ đây cũng lo xử lý chính sự trong tay mà không đoái hoài gì tới, mãi đến tận khi Lương Trinh không nhịn được mới chủ động mở miệng hỏi: "Thần quản thuộc hạ không nghiêm, vì sao bệ hạ không xử tội thần chung với bọn họ?"

Chúc Vân Tuyên vẫn không ngẩng đầu lên, mà chỉ tiếp tục một bên lật xem tấu chương trong tay một bên hững hờ nói: "Chiêu vương đúng là biết nói đùa, mặc dù Chiêu vương thống lĩnh binh quyền ở vùng kinh đô, nhưng tính ra vẫn không phải người của đại doanh kinh nam, nay người phạm tội chính là nguyên soái cùng phó soái của đại doanh kinh nam, sao có thể liên quan đến Chiêu vương chứ, xưa nay đều là do Chiêu vương bắt chẹt trẫm, chứ trẫm nào dám đụng đến Chiêu vương ngươi."

Hai con ngươi của Lương Trinh chợt thu nhỏ lại: "Thần quả thật không hay không biết đến chuyện này."

Chúc Vân Tuyên rốt cuộc cũng chịu ngưng bút lại, sau đó ngẩm đầu giương mắt nhìn về phía hắn, trong mắt ẩn chứa mấy phần trào phúng không mấy rõ ràng: "Thật sao? Chiêu vương một tay che trời, chẳng phải người nào ngầm làm chuyện xấu gì ngươi cũng biết rõ hết hay sao, bản thân luôn mồm luôn miệng nói muốn giúp trẫm quét sạch triều đình, thế vì có gì thân tín bên người gây ra chuyện, lại quay sang nói không hay không biết chuyện vậy?"

"… Đã lâu rồi thần chưa đến đại doanh kinh nam." Lương Trinh không giải thích nhiều, trên thực tế càng là người thân tín thì càng dễ thả lỏng cảnh giác, đây quả thực là sơ sót của hắn, cho nên bản thân hắn cũng không có gì để cãi lại.

"Thế Chiêu vương cho rằng trẫm nên xử trí hai người này như thế nào đây?"

"Không phải trong lòng bệ hạ sớm đã có quyết định rồi hay sao?" Lương Trinh nhìn Chúc Vân Tuyên, "Nếu như đã tra rõ hành động của bọn họ, thì bệ hạ cứ theo luật mà xử tội."

Chúc Vân Tuyên cất tiếng cười giễu: "Chiêu vương không định cầu xin thay cho bọn họ?"

"Nếu thần cầu xin liệu bệ hạ sẽ xử nhẹ sao?"

Chúc Vân Tuyên không đáp lại. Lương Trinh yên lặng đứng thêm một lúc nữa, sau mới khẽ buông tiếng thở dài rồi lên tiếng xin cáo lui rời đi.

Chưa tới mười ngày sau, bên hình bộ cùng Đô Sát viện đã tra xét rõ ràng về những chuyện hai người Lưu Nhị phạm phải. Bọn họ bắt đầu làm việc này từ năm ngoái, việc trì trệ quân lương vốn là thông lệ trong quân, cộng thêm việc bọn họ cũng hành động hết sức cẩn trọng, tuy nói là làm, nhưng thực chất chỉ là há mồm chờ sung rụng, sau khi thu nhận đống tiền tham ô về, vẫn sẽ phân phát đến tay quân binh, thậm chí còn đề ra các loại danh mục nhằm phát thưởng cho những người kia một chút, vì lẽ đó cho nên chưa có tướng sĩ nào trong quân lên tiếng bất mãn về việc chậm trễ quân lương này, thậm chí còn cực kỳ ủng hộ hai người bọn họ, thành thử ra từ đó đến nay mới có thể khiến cho bọn họ làm việc xấu một cách thuận buồm xuôi gió như vậy.

Trong đại lao hình bộ, Trương Sâm cùng Lưu Khởi Trung quỳ gối xuống trước mắt Lương Trinh, than thở khóc lóc cầu xin hắn: "Vương gia, chỉ có ngài mới có thể cứu bọn ta, ngài xem như nể mặt bọn ta luôn luôn trung thành thề sống thề chết cống hiến hết mình, mà cứu lấy bọn ta đi…"

Ánh mắt Lương Trinh trở nên âm u lờ mờ: "Bản vương cứu không được các ngươi, với tình hình hiện tại có vẻ như bệ hạ sẽ xử các ngươi chịu cảnh lưu đày, đợi đến lúc các ngươi lên đường bản vương sẽ phái ngươi đưa chút bạc đến, ra tới ngoài đó các ngươi nên biết điều hối cải sống một cuộc sống mới đi."

Trương Sâm kích động lên tiếng: "Vương gia, chúng ta cũng là vì ngài mà!"

Lương Trinh lạnh giọng nhắc nhở hắn: "Bản vương chưa bao giờ kêu các ngươi phải làm những chuyện như thế, đây là do chính các ngươi thấy tiền sinh lòng tham mà thôi, nay phạm vào quốc pháp, bệ hạ muốn trị tội các ngươi, thử hỏi bản vương có thể làm gì cứu các ngươi được đây?"

"Mạt tướng không phục! Lúc trước… lúc trước nếu không phải vương gia điều động binh mã bọn ta nhấn chìm hết những thế lực nảy sinh mưu đồ khó lường ở khắp nơi trong kinh, thì bệ hạ hắn sao có thể thuận lợi leo lên được ngôi vị chứ? Bây giờ hắn ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế rồi, lại muốn quay sang chơi trò ăn cháo đá bát! Hắn không chỉ đơn giản là muốn trừng trị bọn ta, mà là muốn đối phó với vương gia ngài! Thế nên vương gia ngài cần gì phải bảo vệ mọi lúc mọi nơi như vậy!"

Lưu Khởi Trung nhào tới trước mắt Lương Trinh, bàn tay siết chặt thành nắm đấm vang lên mấy tiếng keng két, còn đôi mắt trố ra như sắp nứt: "Vương gia vì sao ngài lại phải nhún nhường như vậy?! Vị trí kia vốn là của ngài! ngài chỉ cần ra lệnh một tiếng, chúng ta liền đi theo ngài chống lại tên hoàng đế vong ân phụ nghĩa kia!"

"Câm miệng!" Lương Trinh nghiêm nghị lên tiếng, song vẻ mặt càng lạnh lùng hơn: "Hôm nay bản vương đến cũng là vì nể tình huynh đệ ngày xưa cùng hai người các ngươi, nhìn xem các ngươi có thể hối lỗi sửa sai, nếu như ngày sau còn cơ hội, các ngươi còn có khả năng trở về, nhưng nếu như các ngươi cứ tiếp tục nói ra những câu đại nghịch bất đạo như thế, vậy thì tương lai chịu cảnh lưu đày, dù cho có ra làm sao, bản vương sẽ không giúp được gì cho các ngươi."

Mặt hai người Lưu Nhị xám như trò tàn, cho dù hiện tại bọn họ có bất bình hay không cam lòng đến bao nhiêu cũng chẳng thể làm được gì nữa. Trương Sâm chợt lắp bắp nói: "Vương gia, ngài biết rõ người bệ hạ

nhắm đến là ngài, chuyện hắn làm chẳng qua chỉ là muốn tiêu trừ thế lực của ngài mà thôi, lẽ nào ngài định ngồi chờ chết như vậy sao?"

Trong ánh mắt đen thẫm của Lương Trinh chợt lướt qua chút sự cay đắng khổ tâm, hắn chỉ trầm giọng nói: "Đây là chuyện giữa ta và hắn, không cần người ngoài quan tâm."

Chỉ trong nửa tháng, sau khi thẳng tay xử mạnh đày hai người Trương Sâm cùng Lưu Khởi Trung lưu vong xong, Chúc Vân Tuyên lại ra lệnh cho binh bộ cùng lại bộ đưa danh sách ứng cử viên cho vị trí nguyên soái đại doanh kinh nam tới, hai bộ bàn bạc thảo luận một phen xong liền nhất trí đề bạt Tưởng Thăng vốn là tham tướng mới được thăng chức làm phó soái khác ở đại doanh kinh nam vào năm ngoài. Chúc Vân Tuyên không có lập tức đồng ý ngay, mà triệu Lương Trinh đến gặp mình, rồi hỏi hắn: "Chiêu vương cảm thấy người Tưởng Thăng này như thế nào?"

"Hữu dũng hữu mưu*, là người công bằng, chính trực, mặc dù kinh nghiệm từng trải còn ít, thế nhưng có thể trọng dụng được." Lương Trinh thản nhiên nhìn lại đối phương: "Nếu như bệ hạ tin tưởng hắn, có thể dùng hắn."

— *Hữu dung hữu mưu: vừa có sự gan dạ, vừa có óc sách lược*

Chúc Vân Tuyên lạnh nhạt nói: "Hai đại doanh trong kinh đều nằm trong tay ngươi, coi như hiện tại không còn Trương Sâm cùng Lưu Khởi Trung, thì vị phó soái Tưởng Thăng này cũng là một thân tín do Chiêu vương một tay dạy dỗ bồi dưỡng nên, nay thay vào cũng như không thay, thế cho nên trẫm có tin hay không cũng có ý nghĩa gì đâu cơ chứ?"

"Nếu đã như thế, vậy bệ hạ cần gì phải hỏi thần?"

"Danh sách ứng cử viên này đã sớm được đưa qua Chiêu vương xem rồi phải không?"

Lương Trinh cũng không phủ nhận, Chúc Vân Tuyên khẽ nheo mắt lại nhìn: "Ngươi như vậy, chính là đã hạ quyết tâm không định giao binh quyền hai đại doanh trong kinh ra thật sao?"

Lương Trinh không nói gì, mà chỉ thấm thiết nhìn hắn, một lát sau bỗng nhiên nở nụ cười: "Bệ hạ, thần đã nói, nếu như ngài muốn binh quyền, thì tự mình nghĩ cách đoạt lại đi, thần chắc chắc sẽ không chủ động giao ra, bằng không thì ví như hôm nay thần giao binh quyền cho ngài, thì ắt hẳn ngài mai sẽ trở thành Trương Sâm cùng Lưu Khởi Trung thứ hai rồi."

Chúc Vân Tuyên không chút biến sắc nhắc nhở hắn: "Ít ra thì bọn người Trương Sâm cùng Lưu Khởi Trung cũng giữ lại được cái mạng mình, nếu như hiện tại Chiêu vương nguyện ý buông tay, thì làm một Trương Sâm, Lưu Khởi Trung thứ hai chưa chắc không phải là một chuyện tốt."

Lương Trinh cười lắc đầu: "Bệ hạ muốn đuổi thần đi sao? Nhưng thần vẫn còn lưu luyến không nỡ xa bệ hạ."

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên trở nên lạnh như băng: "Nếu Chiêu vương cứ khăng khăng như vậy, thì trẫm và ngươi cũng không còn chuyện gì để nói nữa."

"Vậy ứng cử viên chọ vị trí nguyên soái đại doanh kinh nam thì sao?"

Chúc Vân Tuyên vẽ ra một vòng tròn đỏ trên danh sách đề cử, sau đó hung bạo đập về phía Lương Trinh: "Ngươi tốt nhất là nên căn dặn cái người Tưởng Thăng kia cả đời đừng phạm sai lầm, đừng để trẫm bắt được nhược điểm của hắn!"

Lương Trinh khom lưng nhặt sớ tấu lên, rồi đặt về lại bên trên ngự án, đồng thời cũng dịu dàng nhắc nhở: "Phương thái y nói, bệ hạ ngài không thể nổi giận, cái thai trong bụng…"

Chúc Vân Tuyên đứng dậy, phẩt tay áo bỏ đi.

Lương Trinh vẫn không theo cùng, mà chỉ nhìn theo bóng lưng Chúc Vân Tuyên dần xa, ý cười đang treo bên khóe miệng cũng dần dần nhạt đi, sau một hồi, khẽ nhắm mắt lại, rồi xoay người rời khỏi.

Khi trở về nội điện, bàn tay đang siết chặt của Chúc Vân Tuyên mới từ từ buông ra, trong lòng bàn tay giờ đây toàn là mồ hôi, song trên mặt lại không ngừng cười giễu, hắn cứ cười, đến khi hai mắt đỏ ngầu mới chịu ngưng.

Cao An đỡ hắn ngồi xuống xong, liền đưa thư cho hắn, đồng thời nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, là thư của Quốc Công gia."

Chúc Vân Tuyên xé phong thơ ra, bên trong là thư hồi âm của Chúc Vân Cảnh, huynh ấy nói rằng qua một tháng nữa sẽ về lại kinh thành, ngoài ra, Hạ Hoài Linh bên ngoài nhiều năm như vậy cũng chưa từng hồi kinh, lần này cũng sẽ hộ tống hắn cùng nhau trở về báo cáo công tác.

"Vừa đúng lúc…"

Chúc Vân Tuyên nhỏ giọng lẩm bẩm, hắn chờ lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy được hy vọng.

39. Chương 39: Một Tờ Mật Chỉ

Từ sau khi tiến vào tháng mười một tuyết vẫn chưa từng ngừng rơi, khí trời trở nên ngày một rét buốt, thân thể Chúc Vân Tuyên sau một lần nhiễm phong hàn đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, lâm triều vì thế tạm thời ngừng lại, ngay cả tấu chương cũng không tiếp tục phê duyệt mà giao tất cả qua cho nội các xử lý, Chúc Vân Tuyên dường như cũng đặc biệt trở nên lười biếng đối với mấy chuyện chính sự.

Cái bụng bảy tháng hiện tại của hắn đã được quấn chặt che dưới lớp trang phục dày nặng, cho nên cũng không dễ nhận ra. Trong khoảng thời gian này, Chúc Vân Tuyên ăn khá ít, thành ra đứa nhỏ trong bụng cũng bé xíu đến đáng thương, nhiều lần Phương thái y nhìn bụng hắn muốn nói lại thôi, rốt cuộc lão vẫn không dám lên tiếng hó hé câu nào.

Chúc Vân Tuyên thực chất không hề quan tâm đến đứa bé này, nay nói ra, cũng chỉ chọc hắn lên cơn giận mà thôi.

Cam Lâm cung đóng cửa phong tỏa cung đã được nhiều ngày, tất cả những hạ quan viên đô đến cầu xin triệu kiến đều bị chặn lại ở ngoài cửa. Ở ngoài hoàng cung lúc này, các tin đồn điên rồ bát nháo bắt đầu xuất hiện lan truyền vang dội khắp nơi, sau nhiều ngày chờ đợi, trưởng công chúa Thục Hòa đành tự mình tiến cung, rốt cuộc lúc bấy giờ mới gặp được Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên hạ lệnh cho tất cả cung nhân đang hầu hạ mình lui ra, khi thấy trưởng công chúa đến, trên vẻ mặt tái nhợt trắng bệch kia chợt hiện lên ý cười thoải mái hiếm thấy: "Cô đừng lo lắng, trẫm vẫn khỏe."

"Nhưng mà bệ hạ như vậy…"

Trưởng công chúa sao có thể không lo lắng cho được, chỉ là một bụng tràn ngập nỗi lo của nàng còn chưa kịp tuôn ra khỏi miệng, đã bị Chúc Vân Tuyên lắc đầu ngắt ngang: "Thật sự không có gì, chút phong hàn kia đã sớm khỏi rồi."

"Mấy ngày nay ngươi vừa không lên triều vừa không chịu gặp mặt đám quần thần kia, hiện tại bên ngoài đã truyền đủ mọi tin đồn…"

"Trẫm biết."

Đồn rằng hắn bị bệnh nặng nằm liệt giường, hoặc là đồn hắn bị Lương Trinh giam lỏng, lời đồn đãi kiểu gì cũng có, nhưng suy cho cùng đây cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện mấy dạng tin đồn như vậy, chỉ là lần này do hắn xử tội hai thân tín bên người Lương Trinh, ngay sau đó đột nhiên đổ bệnh đóng chặt cửa cung, thành ra mới khiến mọi người bắt đầu đoán già đoán non tưởng tượng đủ điều. Bây giờ những tin đồn kia ắt hẳn đã lan truyền đến mức khiến cho dư luận xôn xao, lòng người bất an bàng hoàng, dù cho Chúc Vân Tuyên không đặt chân ra khỏi cửa cung, cũng thừa biết tình hình bên ngoài như thế nào.

"….Vậy sao ngươi còn tỏ ra từ tốn thong dong như vậy, chẳng lẽ ngươi không sợ sẽ sinh ra sóng gió gì hay sao?"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên hơi trầm xuống, đồng thời bên khóe miệng cũng cong lên một nụ cười nhạt nhẽo: "Trẫm chính là cố ý muốn như vậy."

Giả bộ bệnh, không lên triều, sau đó đóng kín cửa cung, thậm chí còn cố ý đem những tin đồn nhảm kia lan rộng ra ngoài, hắn làm tất cả những chuyện này, chẳng qua là vì để cho chúng quần thần kia tin rằng,

Lương Trinh thật sự giam lỏng người hoàng đế này.

Nghe vậy, trưởng công chúa càng thêm lo lắng không thôi: "Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?"

Chúc Vân Tuyên ngước mắt nhìn tuyết rơi mờ mờ ảo ảo phía ngoài cửa sổ, trong đôi mắt sâu thăm thẳm kia bất chợt lướt qua chút mê man, sau đó lại dần thâm trầm trở nên sâu không thấy đáy: "Cô, chỉ mấy ngày nữa thôi, huynh trưởng cùng Định Quốc công sẽ đến kinh thành."

Tuy trưởng công chúa là thân nữ tử, thế nhưng dù gì người vẫn xuất thân là một công chúa hoàng tộc, thành ra ngay lập tức liền nhận ra được hắn đang muốn làm gì: "Ngươi có nắm chắc không?"

"Tất nhiên là có ... Cô, trẫm cần người giúp trẫm một chuyện, bây giờ trẫm không tin được ai cả, người duy nhất trẫm có thể tin cũng chỉ có mình cô."

Trưởng công chúa không chút do dự gật đầu: "Chỉ cần có thể giúp ngươi, cho dù có phải đánh đổi cái mạng này, lão bà ta cũng cam lòng."

Chúc Vân Tuyên nhẹ giọng nở nụ cười: "Sẽ không đến mức khiến cô đánh đổi tính mạng đâu, trẫm chỉ là muốn cô giúp trẫm đưa mật chỉ này ra ngoài, rồi giao vào trong tay huynh trưởng cùng Định quốc công trước khi bọn họ vào kinh là được."

"Việc này đơn giản thôi, ta sẽ phái người thân tín nhất bên cạnh mình đưa đi ngay trong ngày hôm nay, chắc chắn sẽ giúp ngươi hoàn thành chuyện này."

"Được."

Biểu hiện trên mặt Chúc Vân Tuyên lúc bấy giờ mới thả lỏng đôi chút, hắn lấy tờ mật chỉ giấu ở đầu giường đưa cho trưởng công chúa. Đối phương nhận lấy mở ra, sau khi nhìn xong nội dung bên trong mật chỉ, vẻ mặt càng trở nên nghiêm nghị: "Chuyện này có thể thành công sao?"

Chúc Vân Tuyên nói: "Thành bại do người, dù sao cũng phải thử một lần mới biết được."

Trưởng công chúa nghe vậy, cũng không hỏi gì thêm nữa, sau khi cuốn thánh chỉ giấu vào trong tay áo mình xong bèn lên tiếng: "Xem như để ngươi an lòng, ta đồng ý với ngươi, chắc chắn ta sẽ đem tờ mật chỉ này giao vào trong tay Định Quốc công."

Chúc Vân Tuyên gật đầu: "Trẫm tin cô, trẫm chờ tin tức tốt của cô."

Sau khi trưởng công chúa rời đi, Cao An lúc này cũng bưng thuốc dưỡng thai đi vào, Chúc Vân Tuyên vừa liếc mắt trông thấy liền trở nên lạnh lùng: "Đi kêu Phương thái y tới đây."

Lão thái y được triệu hồi cũng nhanh chóng có mặt, khi lão ta quỳ trên mặt đất, không cần ngẩng đầu lên cũng có thể cảm giác khí lạnh ập xuống đỉnh đầu mình: "Lão thần…"

"Đã bao lâu rồi? Thứ thuốc phá thai trẫm muốn đâu? Ngươi định dây dưa rề rà đến khi tên nghiệt chủng kia chào đời luôn hay sao?"

"Bệ hạ… Việc phá một cái thai hơn bảy tháng, vốn cũng không khác gì việc sinh nó ra, ngài cần gì phải……"

Một tiếng "ầm" bất ngờ vang lên, Chúc Vân Tuyên thẳng tay ném đi chung trà trong tay: "Ý này của ngươi, chẳng lẽ là muốn kêu trẫm sinh ra nó xong rồi bóp chết? Thế trẫm còn cần một thứ phế thải vô dụng bất tài như ngươi để làm gì?"

"Bệ hạ! Suy cho cùng đứa bé vẫn là… Một sinh mạng mà!"

Chúc Vân Tuyên cố đè nén ngọn lửa giận đang trào dâng cuồn cuộn trong lòng, trầm giọng hạ lệnh: "Trẫm cho ngươi thời gian thêm nửa tháng nữa, nếu như ngươi còn không nghĩ ra cách, vậy thì coi chừng cái đầu trên cổ ngươi, mau cút đi!"

Sau khi đuổi Phương thái lui xuống xong, thấy Chúc Vân Tuyên vẫn không chịu uống thuốc, Cao An chỉ đành căn dặn cung nhân bưng ra ngoài đổ đi. Chỉ chốc lát sau, Lương Trinh đã lâu chưa xuất hiện trong Cam Lâm cung bất ngờ vào cửa, vừa mở miệng liền hỏi Chúc Vân Tuyên: "Vì sao bệ hạ không chịu uống thuốc?"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Chuyện này có liên quan gì đến Chiêu vương sao?"

"Thân thể bệ hạ vẫn còn không khoẻ? Sao nhiều ngày như vậy mà ngài vẫn không vào triều?"

"À, trong triều đình có Chiêu vương làm trụ cột nước nhà là đủ rồi, người hoàng đế như trẫm đây có mặt hay không cũng có gì khác biệt đâu cơ chứ?"

Trong giọng điệu Chúc Vân Tuyên lộ rõ sự châm chọc không hề có chút che giấu nào, Lương Trinh chỉ làm như không nghe thấy, tiếp tục từ tốn nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Cho dù có như thế nào, thì ngài vẫn phải uống thuốc…"

"Được rồi." Chúc Vân Tuyên thẳng thừng ngắt ngang đề tài của đối phương: "Nếu như Chiêu vương cứ định tiếp tục nói mấy câu nhảm nhí này với trẫm, thì không cần tốn công vô ích nữa, ngươi lui ra đi, trẫm muốn nghỉ ngơi."

Lương Trinh vẫn không tuân theo lệnh đối phương, mà tiếp tục tiến về phía trước, đến khi chỉ còn cách Chúc Vân Tuyên khoảng một bước chân liền dừng lại, sau đó khẽ nheo mắt lại tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của người trước mặt mình.

Chúc Vân Tuyên cau mày, đang định lên tiếng nói gì đó, thì Lương Trinh đột nhiên nắm lấy cánh tay của hắn, sau đó đặt ngón tay lên vị trí mạch đập.

"Ngươi làm cái gì?!"

Chúc Vân Tuyên theo bản năng muốn rút tay ra, thế nhưng Lương Trinh vẫn không chịu buông, thậm chí trong ánh mắt nhìn về phía hắn càng trở nên đen kịt: "Bệ hạ vẫn chưa sinh bệnh."

"… Trẫm cũng không biết, thì ra Chiêu vương còn có thể thay thái y bắt mạch."

"Chẳng qua chỉ là biết sơ sơ một ít mà thôi, mặc dù mạch tượng của bệ hạ có hơi yếu, nhưng không có triệu chứng của bệnh, đứa nhỏ trong bụng vẫn mạnh khoẻ…"

Từ sau khi mang thai, thân thể của Chúc Vân Tuyên vẫn luôn trong tình trạng suy nhược, mấy tháng nay Lương Trinh cũng có theo thái y biết được không ít kiến thức về dược lý, cộng thêm việc lúc trước đi đến Dự Châu đối phó với ôn dịch học được nhiều, thành ra hiện tại xem như cũng biết chút chút về vọng, văn, vấn, thiết*. Tuy rằng bây giờ thân thể của Chúc Vân Tuyên hư nhược, thế nhưng tuyệt đối không hề bệnh nặng liệt giường như người ngoài đồn đại, về chuyện này hắn thậm chí không cần đến thái y chứng thực mà cũng có thể tự mình khẳng định: "Bệ hạ, thế vì sao ngài phải cáo ốm không lên triều, thậm chí còn đóng chặt cửa cung?"

— *Vọng, văn, vấn, thiết: bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y nhìn, nghe, hỏi, sờ. gọi là "tứ chẩn"*

"Trẫm mệt mỏi, cảm thấy làm hoàng đế nhạt nhẽo vô vị, cho nên không muốn làm nữa, vậy đã được chưa?" Chúc Vân Tuyên cười cợt, "Không phải như vậy rất hợp tâm ý Chiêu vương hay sao? Bây giờ Chiêu vương muốn nắm giữ triều chính như thế nào thì cứ làm như thế ấy, không còn tên hoàng đế vô dụng như trẫm chắn đường nữa, chẳng phải cực kỳ tốt hay sao?"

Lương Trinh chợt siết chặt tay đối phương, trong đôi mắt đen kịt sâu thẳm nhìn chăm chăm kia dường như có thứ cảm xúc đang không ngừng trào dâng mãnh liệt. Chúc Vân Tuyên hết sức bình tĩnh nhìn lại hắn, nội tâm cũng cố nhẫn nhịn chịu đựng cơn đau truyền tới từ cổ tay, hồi lâu sau vẫn không lên tiếng kêu than gì.

Sau một hồi giằng co, đôi mắt cuồn cuộn sóng trào của Lương Trinh rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, đoạn buông tay Chúc Vân Tuyên ra: "Bệ hạ muốn nghỉ thì nghỉ đi, thân thể nặng nề mệt nhọc nên nghỉ ngơi nhiều, còn những chuyện khác chờ đứa bé chào đời rồi tính tiếp."

Chúc Vân Tuyên không đoái hoài tới hắn nữa, chỉ đứng dậy trở về nội điện.

Lương Trinh cũng đi ra thiên điện, từ sau khi thân thể Chúc Vân Tuyên ngày một nặng nề thì Phương thái y vẫn luôn ở nơi này, nhằm có thể gọi đến bất cứ lúc nào. Trên bàn đâu đâu cũng bày đủ mọi dược liệu nằm ngổn ngang tán loạn, lúc Lương Trinh đi vào, Phương thái y đang viết phương thuốc. Lão ta nghe thấy có tiếng bước chân, đến khi ngẩng đầu lên nhìn thấy người đến là Lương Trinh, trong mắt cũng bất chợt xuất hiện sự hoảng loạn, mau chụp gom mấy tờ giấy về lại một chỗ rồi mới đứng lên hành lễ với Lương Trinh.

Lương Trinh lướt mắt qua nhìn đống dược liệu ngổn ngang trên bàn một lượt, sau chợt ngưng lại nhìn mấy tờ giấy kia hết một hồi, cuối cùng duỗi tay ra cầm lấy.

"Vương gia…."

Phương thái y bật thốt lên muốn ngăn cản hắn, chợt đụng trúng ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng của Lương Trinh: "Sao vậy? Có gì không thể cho bản vương nhìn sao?"

Lương Trinh cẩn thận xem hết nội dung trong tờ giấy kia, mặc dù hắn chỉ biết sơ sơ, đa số thuốc đều đọc không hiểu, thế nhưng vẫn nhìn thấu được chút manh mối: "Đây là phương thuốc viết cho bệ hạ? Vì sao có mấy loại thuốc không thể dùng cho người mang thai lại xuất hiện trong đây?"

Trên trán lão thái y bây giờ đã ứa đầy mồ hôi lạnh, lão ta đối diện với ánh mắt chất vấn Lương Trinh một lúc, sau một hồi do dự chần chừ đấu tranh nội tâm, rốt cuộc vẫn đỏ mắt quỳ ập xuống đất: "Vương gia… Xin ngài đi khuyên nhủ bệ hạ đi! Bệ hạ có ý định muốn phá cái thai trong bụng, hạ quan thật sự… Thật sự không còn cách nào! Những thứ thuốc này là thuốc dùng cho nữ tử phá thai, nếu dùng trên người nam tử chỉ dẫn đến kết cục một xác hai mạng, cho dù hạ quan có chết cũng không dám đưa cho bệ hạ!"

Bàn tay đang cầm tờ phương thuốc của Lương Trinh dần siết chặt, hắn trầm mặc hồi lâu, sau mới khàn giọng hỏi: "Từ khi nào bệ hạ muốn ngươi làm mấy chuyện này?"

"Dạ bẩm là hai tháng trước, hạ quan có nghiên cứu cách điều chế của thuốc sinh tử, thế nhưng vẫn không tìm ra chút manh mối nào, thuốc kia vốn là loại thuốc cổ cực kỳ kinh khủng bá đạo, một khi mang thai nhất định phải mang, sao có thể nói không muốn liền có thể phá được chứ, hơn hai trăm năm qua chưa có trường hợp nào ngoại lệ, hạ quan bất tài vô dụng, thực sự không thể chế ra thuốc phá thai như bệ hạ yêu cầu, lại không dám tùy tiện đem những phương thuốc đòi mạng này đi lừa gạt bệ hạ…"

Hai tháng trước… Thì ra bắt đầu từ khi đó, Chúc Vân Tuyên đã hạ quyết tâm muốn cắt đứt tất cả sợi dây liên lạc giữa hai người bọn họ.

Lương Trinh không hỏi tiếp, xoay người trở về chính điện.

Chúc Vân Tuyên đã ngủ, Cao An hiện đang đứng ở một bên canh chừng, khi nhìn thấy Lương Trinh đi vào nhất thời liền tỏ ra cảnh giác, không chịu lui ra.

"Ngươi lui xuống đi, bản vương không làm gì, chỉ ở đây nhìn bệ hạ thôi, chẳng lẽ ngươi còn sợ bản vương sẽ ám sát bệ hạ hay sao? Bản vương sao nỡ lòng chứ…"

Lương Trinh nhìn Chúc Vân Tuyên đang ngủ say lên tiếng nói, giọng điệu của hắn giờ đây dịu dàng nhỏ nhẹ đến lạ, cứ như đang tự thầm thì cho mình nghe, còn trong mắt dường như muốn tràn ra nước.

Cao An cũng bị Lương Trinh làm cho thừ người ra, sau một hồi do dự, rốt cuộc vẫn lui xuống.

Lương Trinh ngồi xuống ở bên giường, yên lặng nhìn gương mặt ngay cả trong giấc mộng cũng không thể an ổn của Chúc Vân Tuyên, sau đó giơ ngón tay khẽ khàng vuốt nhẹ lên vầng trán cau có của đối phương, song lại không nhịn được lẳng lặng trút một tiếng thở dài.

Nếu như đây chính là thứ ngươi muốn… Vậy ta tác thành cho ngươi là được.

40. Chương 40: Xả Thân Cứu Giá

Mấy ngày tiếp theo, Lương Trinh vẫn không rời khỏi Cam Lâm cung, mà ở lại chỗ này xem chừng Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Tuyên thì lại làm như không thấy hắn, cũng không lên tiếng đuổi người, vì chỉ khi xem hắn không tồn tại, thì quan hệ giữa hai người mới có thể duy trì sự hòa hợp vi diệu đến kỳ quái cũng như an ổn hiếm có kia.

Giữa đêm khuya, Chúc Vân Tuyên bất ngờ bừng tỉnh từ trong mộng. Hắn cứ ngơ ngơ ngác ngác ngồi dậy, sau đó vô thức giơ tay đặt lên lồng ngực của mình, mới phát hiện ra nhịp tim của bản thân hiện tại đang đập đến dồn dập gấp rút. Can An gác đêm nghe được động tĩnh cũng thức giấc, vội vàng thắp đèn lồng trong tẩm điện, sau đó mới đi đến bên cạnh hắn nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ lại gặp ác mộng sao? Ngài có cần nô tài kêu người đem chút nước nóng đến không?"

Chúc Vân Tuyên dần bình tĩnh, chợt nhớ lại cảnh tượng trong giấc mộng vừa nãy, hắn mơ thấy trên bụng mình đột nhiên rách ra một lỗ lớn, sau đó có một đứa bé mau me bê bết đầy người chui ra ngoài không ngừng khóc lóc, bộ dạng vừa oan ức vừa căm hận, đến mức nước mắt rơi xuống cũng là màu đỏ. Hắn khẽ giơ đôi tay run rẩy chầm chậm vuốt ve lên cái bụng nhô cao của mình, cảm nhận được bên trong cũng có chút tiếng động. qua chốc lát sau chợt nhắm mắt lại, rồi rút tay ra không dám đụng đến bụng mình nữa.

"Giờ gì rồi?"

"Vừa mới giờ dần một khắc thôi, vẫn còn sớm, bệ hạ ngài ngủ tiếp thêm một lúc nữa đi."

— *giờ dần một khắc: tầm ba giờ sáng*

Cao An nhỏ giọng khuyên nhủ, thế nhưng đầu Chúc Vân Tuyên lúc này đau như búa bổ, cộng thêm việc ban nãy do vừa gặp ác mộng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, cho nên hiện tại có làm sao cũng đều ngủ không được. Hắn chợt chú ý tới bên ngoài điện dường như vẫn còn sáng đèn, bèn lên tiếng hỏi Cao An: "Sao bên ngoài chưa tắt đèn?"

"….Chiêu vương đang ở bên ngoài, đối phương vẫn chưa ngủ."

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên trở nên trầm đi, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bên trong đại điện tối tăm, Lương Trinh ngồi xếp bằng trên tháp, trước mặt hắn bày ngổn ngang các loại đồ chơi nhỏ được bện bằng trúc tre, còn trong tay thì cầm lấy mấy miếng lá trúc hết sức tập trung làm việc.

Chỉ có duy nhất một chiếc lồng đèn còn sáng đang chiếu rọi lên một góc nhỏ nơi Lương Trinh đang ngồi, chút ánh sáng tối tăm kia như khiến cho bóng dáng đối phương càng thêm phần cô độc.

Chúc Vân Tuyên cứ đứng yên trong màn đêm hết một lúc, sau Lương Trinh dường như nhận ra, chợt ngẩng đầu ngước mắt nhìn về phía hắn, cong cong khóe môi mỉm cười: "Mới canh giờ này sao bệ hạ lại tỉnh rồi, ngài không ngủ được sao?"

Chúc Vân Tuyên bị nói trúng thoáng chốc có hơi gượng gạo, thế nhưng cũng may màn đêm tối tăm kia đã giúp hắn che giấu đi. Sau một lúc do dự ngắn ngủi, hắn chợt tiến lên phía trước ngồi lên tháp, rồi thuận tay nhặt lên thứ gì đó ở trước mặt mình.

Đó là một con khỉ được đan bằng tre, ngoài ra còn có cả mèo, chó, gà, thỏ, ngựa, dê… Những món hàng thủ công đồ chơi được đan bằng trúc tre này nhìn qua cảm thấy đến là sống động, thậm chí còn vô cùng mang tính giải trí.

"Đêm khuya Chiêu vương không ngủ là vì những thứ này? Sao không kêu người thắp thêm mấy cái đèn lên nữa?"

"Bệ hạ, thần từng nói với ngài, thần đã quen ở trong những gian phòng tối tăm." Lương Trinh cười giải thích: "Những lá trúc này trước tiên phải dùng thuốc nước đặc thù ngâm qua, sau khi ngâm xong sẽ trở nên cực kỳ dai, rất thích hợp để đan những thứ lặt vặt này. Khi còn bé, thần không có món đồ chơi nào cả, bình thường đều dùng những món đồ chơi mình tự đan để chơi, khi đó chỉ có thể lá trúc vừa bẻ xong đan luôn, cho nên lúc đan ra đều mềm oặt, không đẹp được như mấy thứ này."

"Mấy lá trúc này hái từ đâu?"

"Chắc bệ hạ đã quên rồi, ở trên trang tử có hồ nước nóng của thần quanh năm đều ấm áp hơn so với những nơi khác, ở đó có một khu rừng trúc, dạo trước bệ hạ đã từng thấy quá, những lá trúc này chính là do thần đặc biệt gọi người đưa tới."

Chúc Vân Tuyên khẽ mím môi im lặng một lúc, qua chốc lát sau mới hỏi: "… Ngươi đan mấy thứ này làm gì."

Lương Trinh cụp mắt nở nụ cười: "Lâu rồi bệ hạ chưa cùng thần nói chuyện như vậy."

Vẻ mặt Chúc Vân Tuyên khi nghe câu xong câu nói kia chợt trở nên có chút cứng ngắc, đồng thời trong mắt cũng sinh ra sự đề phòng, hắn không đáp lại. Chút ánh nến vụn vặt chiếu vào hai con ngươi đen kịt của Lương Trinh, khiến nó càng trở nên sâu thâm thẫm: "Những thứ này là cho con của bệ hạ chơi, nếu bây giờ không làm, thì sau này e là không còn cơ hội nữa."

Tâm trạng Chúc Vân Tuyên nặng trĩu: “Ngươi có ý gì.”

“Bệ hạ, ” Lương Trinh khẽ than thở: “Mấy thứ thuốc phá thai chỉ muốn mạng ngài mà thôi, cho dù ngài không muốn đứa bé này đến cỡ nào, cũng phải sinh nó ra xong…”

“Sinh ra xong trẫm cũng có thể tự tay giết chết nó.”Chúc Vân Tuyên lạnh giọng nhắc nhở.

Lương Trinh cười lắc đầu: “Ngài sẽ không giết nó, ngài vốn là người mềm lòng lương thiện, người ngài căm hận cũng chỉ có thần mà thôi, vì đứa bé này là thần cho ngài, nên ngài mới không muốn không thích nó, thế nhưng chờ khi ngài sinh nó ra xong, thì nó chính là một sinh mạng có sự sống, khi đó cho dù ngài có nhìn không hợp mắt đến đâu cũng sẽ không nỡ ra tay giết chết nó.”

Sắc mặt Chúc Vân Tuyên càng lạnh lùng hơn: “Ngươi có vẻ hơi chắc chắn quá rồi, ngươi cho rằng bản thân mình hiểu rõ trẫm được bao nhiêu?”

Lương Trinh lẳng lặng nhìn hắn: “Bệ hạ.. Ngài muốn xử lý thần thật sao? Vậy thần còn bao nhiều tháng ngày có thể ngồi ở dây nói chuyện với bệ hạ vậy? Thần còn có cơ hội… nhìn thấy đứa bé này không?”

Chúc Vân Tuyên không chút biến sắc nhìn lại: “Sớm biết có hôm nay, thì sao lúc trước lại làm như thế.”

“Thần không hối hận… Thần chẳng qua chỉ là hiếu kỷ, không biết bệ hạ định đối phó thần làm sao, bệ hạ của thần quả nhiên đã học được cách trưởng thành…”

Hai con ngươi của Chúc Vân Tuyên khẽ co lại: “Ngươi vốn đã biết rõ, thế vì sao lại không phản kháng?”

Lương Trinh khẽ bật cười, rồi nhỏ giọng nỉ non: “Phản kháng sẽ có ích gì sao? Nếu như bệ hạ đã hạ quyết tâm, thì chí ít đã nắm chắc tám phần mười rồi đúng không? Hiện tại thần phản kháng, củng chỉ là tốn công vô ích mà thôi.”

“Vì lẽ đó ngươi định bó tay chịu trói như vậy thật sao?”

Ý cười trong mắt Lương Trinh càng sâu sắc hơn: “Chỉ cần bệ hạ có bản lĩnh kia, thần ắt sẽ cho ngài được toại nguyện.”

Chúc Vân Tuyên cảnh giác nhìn lại Lương Trinh, dường như muốn xem trong câu nói của hắn có bao phần đáng tin cậy. Lương Trinh trầm ngâm nói tiếp: “Bọn người Định Quốc công ngày mai sẽ vào kinh nhỉ? Những tin đồn đang rêu rao bên ngoài cũng là do bệ hạ ngài cố tình truyền ra? Thần đoán, bệ hạ nhốt mình trong Cam Lâm cung cáo ôm không lên triều, nhằm khiến người ta tưởng thần giam lỏng ngài, Định Quốc cung sẽ xem đó như cái cớ để xả thân cứu giá? Thần chỉ là hiếu kỳ, không biết bọn hắn điều động binh mã từ đâu… Đây chính là những thứ ngài đang giấu giếm thần ngầm sắp xếp sao?”

Chúc Vân Tuyên không thừa nhận hay phủ nhận gì, ánh mắt nhìn về phía hắn càng thêm đề phòng. Lương Trinh thấy vậy cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, mà chỉ nở một nụ cười vô nghĩa, sau đó tiếp tục việc trong tay.

Sau một hồi im lặng dài dằng dặc, Chúc Vân Tuyên bất ngờ mở miệng lần nữa, giọng điệu chứa đựng chút sự chần chừ do dự không mấy rõ ràng: "Nếu như hiện tại ngươi chịu giao binh quyền ra, thì trẫm còn có thể tha cho ngươi một mạng…"

"Bệ hạ cần gì phải động lòng trắc ẩn trong những thời khắc sống còn này chứ." Lương Trinh thờ ơ ngắt lời: "Ngài nguyện giữ lại một mạng cho thần, sau đó thì sao? Đẩy thần đi lưu đày sao? Nhưng mà thần lại không muốn đi…"

"Ngươi…"

Lương Trinh không ngẩng đầu lên, song động tác trong tay lại càng nhanh hơn, trong giọng điệu lên tiếng lúc này vẫn duy trì sự từ tốn, thậm chí còn có thêm chút ý vị sâu xa bất đắc dĩ: "Bệ hạ, nếu như ngài đã hạ quyết tâm muốn trừ khử thần, vậy thì cứ làm đến cùng đi, nếu như ngài không thẳng tay diệt trừ tận gốc, thì sao có thể lập uy trước chúng quần thần chứ…"

"Ngươi nói mấy thứ như vậy chính là muốn chết phải không?"

"Thần tất nhiên là không muốn chết, chỉ là bệ hạ ngài nhất định cứ phải giết thần."

Chúc Vân Tuyên bắt đầu khó chịu: "Rốt cuộc ngươi có ý gì?"

"Thần vốn không có ý tứ gì khác, bệ hạ đừng tức giận." Vừa nói xong, Lương Trinh chợt đem chú heo con mình vừa đan xong bỏ vào trong tay Chúc Vân Tuyên: "Tháng giêng năm sau là con chào đời, đây là cầm tinh của nó, thần chỉ có mấy thứ lặt vặt này để lại cho con, kính xin bệ hạ cho dù có như thế nào cũng phải giao cho nó."

Chúc Vân Tuyên dùng cặp mắt đỏ hoe trừng mắt nhìn hắn, qua hồi lâu sau, mới gằn ra từng chữ một: "Nể tình ngươi từng lập đại công, trẫm sẽ giữ lại bộ thi thể toàn vẹn cho ngươi."

Đại doanh kinh nam.

Sau khi Hạ Hoài Linh trầm giọng đọc thánh chỉ trong tay xong, toàn bộ bên trong lều trạng lúc này thoáng chốc im thoăn thoắt, còn chưa kịp đợi mọi người phản ứng, nguyên soái Tương Thăng đầu đàn đã cao giọng nhận chí: "Bệ hạ hiện tại đang gặp nguy trong cung, chúng ta tất nhiên nguyện thề sống chết để cứu giá báo đáp công quân, vậy hiện tại bản tướng sẽ đi điều động binh lính ngay lập tức khởi hành theo Quốc Công gia cùng Định Quốc công vào trong kinh xả thân!"

Hạ Hoài Linh hài lòng gật đầu, còn chưa kịp lên tiếng nói, thì phó nguyên soái quỳ ở phía sau Tưởng Thăng

lại bất ngờ reo lên: “Khoan đã!”

Hạ Hoài Linh lạnh lùng nhìn sang: “Đặng tướng quân còn có ý kiến gì khác sao?”

“Nếu như bệ hạ đã bị vây bắt, thì phần thánh chỉ này từ đâu mà ra? Hơn nữa mà nói, việc bệ hạ tự mình điều động binh mã đại doanh hai kinh cần phải có binh phù trong tay, bây giờ binh phù đang ở nơi nào? Kính xin Quốc công gia lên tiếng giải thích rõ ràng!”

Dù những người khác vẫn chưa lên tiếng, thế nhưng khi nhìn biểu hiện của họ, thì người nào người nấy hiển nhiên đều cùng chung suy nghĩ với vị phó soái kia. Tuy rằng trên thánh chỉ không nói rõ, nhưng hiện tại ai mà chẳng biết bên ngoài đang đồn đại tin Chiêu vương giam lỏng bệ hạ nhằm uy hiếp khiến cho thiên tử phải đầu hàng khuất phục chứ, nhưng mà tất cả những người bọn họ đều là thuộc hạ dưới tay Chiêu vương, hiện tại vào lúc này đột nhiên có một vị Định Quốc công ở Mân Viện xa xôi phụ trách thủy quân bất ngờ vào kinh, rồi không đầu không đuôi gì mà chạy vào đại doanh kinh nam, còn lấy một tờ thánh chỉ không biết là thật hay giả ra, hơn nữa cứ luôn miệng nói bệ hạ đang bị cầm tù muốn bọn họ mang binh cứu giá, thử hỏi nào có chuyện dễ dàng muốn điều động binh mã là điều như vậy chứ.

Hạ Hoài Linh tức giận nói: “Mật chỉ này là do bệ hạ đưa cho Thục Hòa trưởng công chúa giao đến tay bản vương, tuy rằng bệ hạ không có binh phù, thế nhưng người cầm binh phù trong tay có ý đồ gây rối, nảy sinh âm mưu phạm thượng, cho hỏi rốt cuộc bọn ngươi xem trọng binh phù hay là xem trọng hoàng đế hơn?”

“Ngươi đây là ăn nói lung tung bôi nhọ Chiêu…”

Vị Đặng phó soái kia kích động tranh cãi lại, nhưng hắn ta vừa mới lên tiếng chưa kịp nói xong câu, đã bất ngờ trợn trừng hai mắt như không thể tin được nhìn về phía Tưởng Thăng, thanh kiếm trong tay đối phương lúc này đây đã xuyên thủng lồng ngực của hắn.

“Vương…” Vừa nói ra chữ cuối cùng xong, vị Đặng phó soái cũng trợn mắt ầm ầm ngã xuống chết không nhắm mắt.

Mọi người bắt đầu ồ lên, thanh kiếm trong tay vị nguyên soái Tưởng Thăng vẫn còn đang nhỏ máu, hắn dùng cặp mắt lạnh như băng lướt qua từng người trong đây: “Bản tướng mới chính là nguyên soái ở đại doanh kinh nam này, hiện tại bản tướng ra lệnh cho các ngươi lập tức điều động binh mã theo bản tướng đi vào cứu giá, nếu như còn có ai không chịu tuân theo, thì bản tướng cũng không ngại mà xử trí theo quân pháp, tiễn các ngươi lên đường chung với Đặng phó soái kia!”

Mấy tâm phúc vẫn một lòng trung thành với Lương Trinh chợt hung tợn trợn mắt nhìn Hạ Hoài Linh cùng Tưởng Thăng không chịu động đậy, còn những người khác chưa quyết định chợt nhìn nhau nháy mắt, sau một lúc, một tham tướng khẽ cắn răng đi đầu bước ra ngoài điều bình, kế đó mỗi lúc cũng có nhiều người bắt đầu phản chiến, đến cuối cùng chỉ còn lại ba bốn người cứng đầu nhất quyết không nghe theo.

“Ngươi đúng là tên chó chết vong ân phụ nghĩa! Đồ vô liêm sĩ! Vương gia ơn nặng như núi với ngươi đến vậy, thế mà ngươi lại báo đáp vương gia như thế sao!”

Tưởng Thăng gọi thân binh của mình đi đến, trói lại một trung tướng trong đám vẫn đang lớn tiếng thóa mạ rồi giam giữ lại.

Khi trong doanh trướng không còn người nào phản đối nữa, Tưởng Thăm mới xoay người quỳ xuống trước mặt Hạ Hoài Linh: "Mạt tướng tham kiến tướng quân!"

Hạ Hoài Linh giơ hai tay nâng người đứng dậy, rồi ra sức vỗ vai hắn: "Đứng lên đi, bây giờ ta và ngươi cùng cấp, không phải làm mấy đại lễ này, những năm nay… cực cho ngươi rồi, giờ thì cùng ta vào kinh cứu giá đi, những chuyện khác chờ xong rồi nói tiếp."

Lời tác giả: Vị Tưởng nguyên soái này là người của bệ hạ, đã từng được đề cập tới ở chương 13,15 (chính là người Chúc Vân Tuyên khoanh tròn đỏ trong danh sách ứng cử viên cho chức vụ phó soái kinh doanh đại nam)

Lời editor: lần đầu tiên rớt nước mắt khi ngồi edit, tui thương Trinh quá Trinh ơi…. Mấy bạn chuẩn bị khăn giấy đi, sóng gió bắt đầu tới rồi.

41. Chương 41: Lòng Này Đã Chết

Giờ mão khắc hai, khi trời vừa hé rạng.

— *giờ mão khắc hai: năm giờ ba mươi sáng*

Cao An lúc này vội vã đi vào đại điện nói với Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, phó thống lĩnh kinh vệ quân đang chờ ở ngoài, nói rằng có quân tình khẩn cấp cần bẩm báo."

Nghe xong, vầng trán cau có của Chúc Vân Tuyên đột nhiên thả lòng, lại nhìn sang Lương Trinh đang hết sức bình tĩnh ở đối diện mình, rồi lẳng lặng nói: "Chiêu vương mới là người thống lĩnh kinh vệ quân mà, có chuyện gì quan trọng cần gì phải đặc biệt tiến cung báo cho trẫm biết chứ."

Lương Trinh ngước mắt nhìn về phía hắn, giọng điệu lúc cất tiếng vẫn vô cùng từ tốn không có chút gợn sóng nào: "Chính là hôm nay sao? So với trong tưởng tượng của thần đúng là nhanh hơn một chút, bệ hạ quả là có năng lực."

Chúc Vân Tuyên không đáp lại lời hắn, mà chỉ đứng lên: "Trẫm mệt rồi, giờ trẫm đi nghỉ ngơi trước, chuyện bên ngoài cứ để Chiêu vương xử lý đi."

Chúc Vân Tuyên nói xong liền xoay người trở về đại điện, còn Lương Trinh lúc bấy giờ cũng đã hoàn thành bộ đồ chơi thủ công kia xếp từng con lên trên bệ cửa sổ, khi xong xuôi chợt thần người nhìn chúng mất một hồi, sau mới lên tiếng: ".. Truyền người bên ngoài vào đi."

Phó thống lĩnh kinh vệ quân hớt ha hớt hải chạy vào cửa lo lắng bẩm báo: "Vương gia! Nửa giờ trước Định Quốc công cùng Tưởng nguyên soái đại doanh kinh nam đã mang binh bao vây cửa thành, bọn họ tuyên bố muốn… Muốn xả thân vì triều đình thanh quân trắc*, hiện tại ta đã hạ lệnh đóng chặt cửa thành không cho bất cứ người nào ra vào, còn về sau phải đối phó ra làm sao, thì kính xin vương gia chỉ thị!"

— *thanh quân trắc: thanh trừ kẻ xấu bên cạnh quân chủ.*

Nét mặt Lương Trinh khẽ động đậy: "Tưởng nguyên soái đại doanh kinh nam?"

"Đúng là hắn." Phó thống lĩnh căm giận nói: "Dạ đúng là hắn, hắn ta theo Định Quốc công dẫn binh mã đại doanh kinh nam đi đến bao vây cửa thành, không những thế, còn đứng ở ngoài thành luôn miệng kêu gào nói là vương gia ngài giam lỏng bệ hạ mưu đồ làm loạn, cho nên bọn họ muốn vào thành cứu giá, tình hình ở ngoài đó lúc này đã hoàn toàn trở nên hỗn loạn rồi."

Lương Trinh mỉm cười: "Ấy vậy mà lại là hắn, bản vương thế mà cũng có ngày nhìn sai người."

"Vương gia…"

Lương Trinh không hỏi thêm gì nữa, chỉ thờ ơ căn dặn đối phương: "Trước tiên toàn thành giới nghiêm đi, cho dù là quan chức quý tộc hay bách tính bình thường gì cũng kêu bọn họ ở trong nhà đóng cửa nẻo cẩn thận, không được ra ngoài lan truyền tin tức lung tung, nếu như có kẻ nào tình nghi thì lập tức áp giải tống vào ngục, ngươi cứ bảo đây là lời bản vương, nói rằng Định Quốc công Hạ Hoài Linh cùng nguyên soái đại doanh kinh nam Tưởng Thăng dẫn binh mưu đồ làm phản, bất cứ ai cũng tuyệt đối không được mở cửa thành cho bọn họ, cũng như lan truyền tin tức, nếu như có kẻ làm trái, sẽ bị trừng trị theo tội đồng đảng."

"Dạ vâng! Ngài… có muốn điều động binh lính ở đại doanh kinh bắc đến không?"

Lương Trinh lắc đầu: "Vô dụng thôi, chẳng lẽ ngươi không biết vị nguyên soái ở đại doanh kinh bắc là hạng người gì sao? Vào lúc này, hắn ta chắc chắn lựa chọn cách rụt cổ trong doanh ngoảnh mặt làm ngơ, cho dù bản vương đích thân đến mời, thì e là hắn cũng không chịu đến giúp."

Bên trong nội điện, Chúc Vân Tuyên tay ôm lò sưởi tựa vào bên cửa sổ, hắn cứ như người mất hồn ngây người ra nhìn chằm chằm cảnh đông vừa rạng sáng tiêu điều thê lương. Lương Trinh lúc này bất ngờ đi vào, cầm lấy áo khoác đang treo bức bình phong, sau đó đi lên phía trước phủ lên trên bả vai của hắn: "Trời giá rét, bệ hạ đừng đứng ở mấy chỗ gió lùa này, không phải ngài nói mệt sao? Sao còn đứng ở đây?"

Chúc Vân Tuyên hoàn hồn, dùng vẻ mặt phức tạp rối bời nhìn qua: "Chuyện đã đến nước này, ngươi còn không chịu chủ động giao ra binh quyền sao?"

Lương Trinh cười nhạt: "Bệ hạ, nếu đã đến nước này, thì cũng phải diễn cho đến cuối cùng, thần chính là đang đối đầu cùng bọn người Định Quốc công, sau khi bọn họ tấn công vào thành cứu ngài, thì thần ắt hẳn sẽ ngồi vững trên tội danh loạn thần tặc tử, khi đó ngài có thể danh chính ngôn thuận xử tội thần, này chẳng phải quá tốt hay sao?"

"Ngươi không có phần thắng đâu." Chúc Vân Tuyên lạnh giọng nhắc nhở hắn.

Lương Trinh thở dài: "Bệ hạ, sao ngài vẫn chưa chịu tin thần vậy, bệ hạ cho rằng thần đang muốn ngọ ngoạy trong lúc sắp chết sao?"

"Cho dù phải hay không cũng không còn quan trọng nữa, một khi bọn họ tấn công vào thành, ngươi chỉ còn có duy nhất một con đường chết."

"Thần biết, thần quả thực không nghĩ tới, người kia ấy vậy mà lại là Tưởng Thăng."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng đáp lại: "Hắn đúng là do một tay ngươi đề bạt lên, thế nhưng lúc trước khi hắn mới bước vào quân ngũ, từng chịu ân cứu mạng của Hạ lão tướng quân."

Lương Trinh gật đầu: "Thì ra những hành động căm tức phẫn nộ của bệ hạ làm ra trước mặt thần lúc đó đều là diễn, ngài chẳng qua là không muốn thần sinh lòng hoài nghi thôi, hắn ta vốn là người Định Quốc công để cho bệ hạ, là thần nhìn nhầm người… E là trong kinh cũng còn vài người khác như hắn ta đúng không?

Nếu không phải như vậy, thì những năm nay Chúc Vân Tuyên cũng sẽ không gian nan vất vả đến mức, chỉ có thể chọn cách dựa vào Lương Trinh.

Còn nhớ năm đó Chiêu Dương đế vừa muốn Hạ Hoài Linh trấn thủ biên quan lại kiêng kỵ hắn thế lớn, cho nên sau khi Hạ Hoài Linh rời kinh thì toàn bộ thuộc hạ cũ của hắn gần như đều bị nhổ tận gốc, người thì chuyển tới địa phương xa xôi đảm nhiệm mấy chức vụ nhỏ, người thì chịu đủ mọi nguyên cớ từ trên trời rơi xuống bị cách chức thu quan, Tưởng Thăng chính là một trong số ít người may mắn còn sót lại, khi đó chức quan cũng cực kỳ thấp kém không đáng là gì, về sau nhờ bộ dạng diễn xuất giả vờ giả vịt đi nương nhờ khuất phục Lương Trinh, mới có thể bước từng bước một leo lên được cái ghế nguyên soái đại doanh kinh nam như ngày hôm nay.

Cũng bởi vì chuyện này, hắn mới có thể dối gạt con mắt của Lương Trinh, khiến đối phương nhìn nhầm tin sai người.

"Bệ hạ, lúc trước khi ngài mới vừa đăng cơ, thần có từng ngăn cản ngài thăng chức cho tâm phúc Định Quốc công lên làm nguyên soái Quỳnh Quan, sau đó còn ra đề nghị điều người từ trong kinh đến, thần làm vậy quả thật không hề có bất cứ tư tâm gì, mới đầu ngài còn không chịu, về sau liền quay sang đồng ý, có phải cũng là bởi vì ngài nghĩ đến chuyện một khi kinh doanh đại nam bỏ trống vị trí phó soái kia, có thể nhân cơ hội đó thăng chức cho cái người Tưởng Thăng này ngồi vào chỗ đúng không?"

Chúc Vân Tuyên không đáp, ngầm ra hiệu lời hắn nói là đúng. Lương Trinh thấy thế chỉ đành cười khổ: "Thì ra từ lúc đó ngài đã bắt đầu sắp xếp lên kế hoạch những thứ này, sau khi Trương Sâm cùng Lưu Khởi Trung xảy ra chuyện, cái tên Tưởng Thăng kia cũng thuận lý thành chương ngồi lên vị nguyên soái, đại doanh kinh nam vừa vào tới tay ngài liền không thể nhịn thêm nữa hành động… Cũng đúng thôi, vị nguyên soái đại doanh kinh bắc Vương Bẩm Trung kia là người gió chiều nào theo chiều nấy, hắn ta vốn cũng không mấy trung thành với thần, nếu như nay đại doanh kinh nam vẫn còn nằm trong tay điều khiển của thần, thì hắn chắc chắc sẽ không chịu giúp ngài đối phó thần, nhưng hiện tại nếu như ngài đã thu hồi đại doanh kinh nam về mình, thì hắn cũng sẽ không giả vờ giả vịt máu chảy đầu rơi vì thần nữa, vì lẽ đó cho nên hiện tại cho dù ngài có ra lệnh kinh nam xuất binh vây quanh thành, thì bên kinh bắc vẫn sẽ giữ động thái im lặng chờ đến khi định rõ thế cuộc, ngài sẽ không cần lo lắng bọn họ gây ra phiền phức gì cho mình."

"… Ngươi vốn đã biết hết, cần gì phải nhiều lời thêm nữa?"

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại: "Bệ hạ, ngài chắc chắn rằng bọn họ nhất định có thể đi vào trong thành sao? Đại doanh kinh nam tổng cộng mười vạn binh mã, thế nhưng trong thành lại có đến năm mươi vạn quân trông coi, tính ra bên thủ thành vẫn chiếm ưu thế hơn, nếu hiện tại thần không mở cửa thành, cho bọn họ thì đoán chừng dăm ba tháng sau bọn họ vẫn chưa hẳn có thể tấn công vào trong thành."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng đáp trả: "Không vào được thì có làm sao? Chẳng qua ngươi cũng chỉ là chó cùng rứt giậu*, người duy nhất mà ngươi có thể đối đầu vốn cũng chỉ có mình người hoàng đế này là trẫm mà thôi."

— *chó cùng rứt giậu: ví trong tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.*

"Bệ hạ không sợ thần nhân lúc bọn họ còn chưa tấn công vào mà chọn cách giết ngài, hay là đồng quy vu tận cùng ngài sao?"

Chúc Vân Tuyên dời mắt nhìn sang chỗ khác, sau một hồi im lặng thật lâu, mới lên tiếng lầm bầm: "… Ngươi sẽ không làm vậy."

Lương Trinh lẳng lặng nhìn hắn, chút ánh sáng trong mắt dần tắt lịm: "Thì ra là như vậy, thì ra… Ngay cả trái tim của thần, bệ hạ cũng đem đi bày mưu tính kế."

Chúc Vân Tuyên không phủ nhận, từ lúc mới vừa bắt đầu hắn chính là chọn được ăn cả ngã về không, đem bản thân mình đặt vào trong tình cảnh nguy hiểm nhất, một khi Lương Trinh trốn không thoát, có thể sẽ ra tay giết chết hắn trước, hoặc kết cục có khả năng xảy ra nhất là ôm Lương Trinh đồng quy vu tận. Nhưng hắn cũng biết, Lương Trinh sẽ không giết hắn, bất kể cho dù đối phương bó tay chịu trói hay là bị ép đến bước đường cùng, Lương Trinh cũng sẽ không giết hắn, người sẽ chết chỉ có duy nhất Lương Trinh mà thôi.

Dù cho Lương Trinh có giết hết người trong thiên hạ, cũng sẽ không nỡ ra tay giết hắn.

Về chuyện này, trước đây hắn vốn không biết cũng không tin, hiện tại cho dù có tin, cũng đã quá muộn.

Lương Trinh buông ra một câu tối nghĩa: “Bệ hạ, ngài chẳng qua là ỷ vào việc thần thích ngài thôi.”

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại: “Trẫm trước giờ vốn chưa từng sợ chết, ban đầu khi ngươi không chịu để cho trẫm chết, cũng phải biết sẽ có ngày hôm nay.”

“Bệ hạ càng nói vậy, thần càng không nỡ mở cửa thành, có phải thần không mở cửa thành một ngày, thì sẽ có nhiều thêm một ngày ở đây bên cạnh bệ hạ đúng không?”

“Đã không còn nữa.” Chúc Vân Tuyên lắc đầu: “Lương Trinh, ngươi trốn không thoát đâu, bọn người Hạ Hoài Linh sắp vào đến rồi, hiện tại ngươi đã không còn bất kỳ con đường lui nào.”

Lương Trinh sáng tỏ: “Bệ hạ còn có mưu kế khác? Cho dù thần không chủ động mở cửa thành, bọn họ cũng chắc chắn sẽ đi vào, hơn nữa chẳng mấy chốc sẽ vào đến đúng không?”

“Đúng vậy. ” Giọng điệu của Chúc Vân Tuyên vừa nghiêm nghị vừa lạnh nhạt, đồng thời không quên nhắc nhở hắn lần nữa: “Ngươi sắp chết đến nơi rồi.”

Lương Trinh bỗng tiến lên trước một bước, sau đó vòng tay qua eo Chúc Vân Tuyên kéo đối phương vào lòng, rồi lại cúi đầu dùng đôi môi khô khốc khẽ khàng hôn thật nhẹ lên đỉnh đầu người kia: “Nếu như bây giờ thần cướp bệ hạ rời khỏi nơi đây thì sao?”

Chúc Vân Tuyên hơi run: “… Ra khỏi tòa thành này, thì ngươi sẽ không còn gì cả. Nếu ngươi có thể mang trẫm đi ra ngoài, thì thứ ngươi có được âu cũng chỉ là một bộ thi thể mà thôi… Lúc trước ngươi dùng tính mạng huynh trưởng cùng bách tính giang sơn này để ép buộc trẫm, nay một khi bước ra cửa thành, đồng nghĩa với việc ngươi không còn gì có thể ép buộc được trẫm nữa, khi đó trẫm sẽ chọn tự mình chấm dứt.”

Lương Trinh cứ nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Chúc Vân Tuyên, cứ như đang nỗ lực tìm kiếm chút sự do dự cùng đành lòng cho dù chỉ là bé tí tẹo trên gương mặt lạnh lùng kia: “Bệ hạ thật sự căm thù thần đến vậy sao? Mấy năm qua… bệ hạ chưa từng động tâm với lần dù chỉ là một chút?”

Chúc Vân Tuyên cụp mặt nhìn xuống đất, bên mi mắt chợt nhẹ nhàng run run lơ đãng thất thần một hồi, lát sau mới lên tiếng thầm thì: “Dù sao cũng đã qua rồi. giờ nói đến những chuyện này còn có ích gì nữa…”

Trong lòng Lương Trinh thoắt run lên, chỉ cố dùng hết sức ôm thật chặt đối phương vào lòng.

Chúc Vân Tuyên không hề nhúc nhích, trong lúc ngẩn ngơ hoảng hốt, hắn dường như nhớ lại đêm trời đổ tuyết lớn năm ấy, khi đó hắn bị Chiêu Dương đế chê bai ghét bỏ, sau đó còn quỳ ở trong tuyết đến trời sáng, trước khi mất đi ý thức, hắn bỗng ngơ ngơ ngác ngác cảm nhận được có người giơ tay đỡ lấy mình, cái ôm lúc đó cũng hệt như lúc này, song đó cũng chính là thứ ấm áp áp duy nhất mà hắn từng cảm nhận được trong cung sau khi huynh trưởng rời kinh đi khỏi hắn.

Đã từng cho rằng bầu bạn hợp ý bên nhau, chính là chuyện vui thích nhất trên cõi đời này, thế nhưng

người đầu tiên khiến hắn lay động chân tâm cuối cùng lại là… người hắn không nên nghĩ tới nhất.

Mới đầu vì những luân lý đạo đức giày vò, khiến cho hắn chỉ đành kiếm nén chịu đựng không dám đi thêm một bước, mãi đến tận khi người kia xốc chiếc mặt nạt lên, chính thức lộ ra khuôn mặt hung ác dữ tợn yêu cầu hắn dùng chính tự tôn của mình để đánh đổi.

Người kia nói, chỉ cần hắn ngoan ngoãn nghe lời thỏa mãn mình, thì đối phương sẽ giúp hắn có được tất cả những gì bản thân mình muốn. Hắn bị xem là công cụ phát tiết dục vọng, mặc cho đối phương tùy ý thao túng, ngày qua ngày, mọi chuyện dần đi vào ngõ cụt.

Hết lần này đến lần khác, hắn rốt cuộc cũng lấy được những gì mình muốn, thế nhưng đồng thời cũng bị sự bức bách bắt ép của đối phương khiến cho bản thân dần mất đi tấm chân tâm thuở ban đầu.

Giữa bọn họ xưa nay vốn chưa từng có tình yêu thuần túy, Lương Trinh giấu tình cảm của mình vào bên trong sự khống chế cùng chiếm hữu khiến hắn không thể nào chịu đựng được, cũng như khó có thể cân nhắc. Còn những tâm tình đau khổ đêm đêm trằn trọc của hắn dành cho Lương Trinh, đã sớm bị những lần chà đạp hoang phí của đối phương tiêu hao đến gần như không còn.

Một mất một còn, đó mới chính là kết cục tốt nhất của hai người bọn họ.

Lời tác giả: Loại thái độ của Chiêu vương ở chương 1 rất khó cho bệ hạ cảm nhận được đối phương yêu mình, thực ra sự hận thù của bệ hạ có thể hiểu chính là kiểu ta thật lòng yêu thích ngươi, thế nhưng ngươi chỉ muốn đùa giỡn chà đạp khiến ta phẫn nộ, hơn nữa lúc mới bắt đầu bệ hạ còn cho rằng hai người là thân huynh đệ, mặc dù sau đó biết vương gia thích mình nhưng lúc này cũng đã bị tổn thương nặng nề, tóm lại thứ bệ hạ muốn ở đây chính là sự bình đẳng cùng tôn trọng

42. Chương 42: Lựa Chọn Cuối Cùng

Giờ thìn khắc một.

— *tầm bảy giờ mười lăm sáng*

Thống lĩnh cấm vệ quân lúc này hớt ha hớt hải đầu đầy mồ hôi chạy vào đại điện, lòng như lửa đốt hô lên: "Vương gia! Tham tướng canh giữ phía đông Từ Phương Sĩ đã mở cửa thành, đám quân tạo phản ở đại doanh kinh nam nay tràn vào trong, hơn nữa bọn binh lính trông coi ở phía đông cửa thành cũng đảo chính đi theo đám người kia, bọn họ khí thế hừng hực xông vào bên trong thành, hiện tại đang trên đường đến hoàng cung!"

Lương Trinh quay đầu lại, liếc mắt nhìn Chúc Vân Tuyên vẫn vô cùng bình tĩnh ngồi xếp bằng trên tháp tự chơi cờ mất một lúc, sau mới lạnh lùng hỏi: "Tình huống bên ngoài ra sao rồi?"

"Trên đường đâu đâu cũng có quân tạo phản, bọn chúng đang giao thủ cùng kinh vệ quân, nghe nói… Chu phó thống lĩnh kinh vệ quân cũng đã bị bọn họ bắt được."

"Thật sao?" Khi nghe được tin này, gương mặt Lương Trinh vẫn duy trì sự bình tĩnh, dẫu cho cái vị Chu phó thống lĩnh kia một canh giờ trước vừa mới nhận mệnh lệnh của hắn, xuất cung đi đối phó với đám quân tạo phản này.

"Vương gia, hiện tại chúng ta phải làm sao…"

Khi nghe được bên ngoài lúc này đột ngột vang lên thanh âm chém giết thất thanh, Lương Trinh chợt kinh hoảng, qua chốc lát sau, chỉ khe khẽ lắc đầu: "Ngươi cứ tự quyết định là được, nếu như cảm thấy không thể chống cự nổi nữa, thì mở cửa cung."

"Vương gia!"

"Ngươi lui xuống trước đi."

"Vương gia ngài định cứ như vậy mà bó tay chịu trói thật sao?!"

Lương Trinh không nói thêm gì nữa, chỉ phất tay, rồi xoay người tiến về phía Chúc Vân Tuyên.

Vị thống lĩnh cấm vệ quân kia dùng sức siết chặt tay cuộn tròn thành nắm đấm, buộc lòng phải lui xuống.

Lương Trinh ngồi lên tháp, cầm lấy một quân cờ đen: "Bệ hạ chơi cờ một mình thì sao vui được, để thần chơi cùng ngài."

Chúc Vân Tuyên ngước mắt nhìn đối phương một cái, rồi khẽ dọn hết toàn bộ quân cờ trên bàn qua một bên, bắt đầu lại từ đầu.

Hai người cứ yên lặng như vậy chơi cờ, ai cũng không lên tiếng nói gì. Trong đại điện tĩnh lặng giờ khắc này chỉ còn lại tiếng hí khúc tình cờ vang lên, khung cảnh này, dường như có thể ngưng đọng mãi mãi vậy.

Giờ thìn khắc sáu.

— *tầm tám giờ ba mươi sáng*

Cao An hối hả chạy vào trong điện, hắn kích động đến độ nói năng lộn xộn cả lên: "Bệ hạ, bệ hạ! Người của Định Quốc công đến rồi! Sẽ mau chóng tới Cam Lâm cung!"

Chúc Vân Tuyên đặt quân cờ cuối cùng xuống, đồng thời bình tĩnh mà thuật lại sự thực: "Trẫm thắng."

Lương Trinh khẽ cong cong khóe môi, thấp giọng nỉ non: "Đáng tiếc thần lại không còn thứ gì, đành phải chịu bại dưới tay bệ hạ rồi."

Tiếng đao kiếm va chạm keng két cùng tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Chúc Vân Tuyên lẳng lặng nhìn hắn: "Kết thúc rồi."

Cửa cung ngoài điện được mở rộng, binh lính cứu viện đại doanh kinh nam cưỡi ngựa ào ào tràn vào phá tan cổng lớn Cam Lâm cung, chẳng mấy chốc bọn họ đã chế ngự thành công toàn bộ những cấm vệ quân còn đang ngoan cố chống cự kia. Hạ Hoài Linh bắt sống thống lĩnh cấm vệ quân, đồng thời cũng là người đầu tiên xông vào trong đại điện, đi theo phía sau hắn ngoại trừ Tưởng Thăng ra, còn có này tham tướng kinh vệ quân Từ Phương Sĩ tức người đã mở cửa thành cho bọn họ.

Đám thân binh đứng sau lưng Hạ Hoài Linh bắt đầu ùa lên trước vây bắt Lương Trinh, bản thân hắn cũng không hề làm ra bất cứ động thái chống cự nào: "Trên người bản vương không có vũ khí, Định Quốc công không cần lo."

Hạ Hoài Linh nghiêm nghị đảo mắt lướt qua nhìn Lương Trinh, sau đó chợt tiến lên một bước cùng mọi người quỳ xuống trước mặt Chúc Vân Tuyên: "Chúng thần cứu giá chậm trễ, kính xin bệ hạ thứ tội, hạ thần khấu kiến bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Đứng hết lên đi."

Chúc Vân Tuyên ngồi thẳng lưng, khi nhìn Lương Trinh hiện đang bị áp chế quỳ xuống đất, trên mặt vẫn không có chút hoảng loạn nào, còn cảm xúc trong lòng nhất thời trở nên rối ren hỗn loạn, cũng không biết nên lên tiếng nói gì cho phải.

Lương Trinh bỗng nhiên mở miệng, thế nhưng người hắn hỏi lại là Từ Phương Sĩ đứng phía sau Hạ Hoài Linh: "Ngươi cũng là do một tay bản vương đề bạt lên, chẳng lẽ ngươi thật ra lại là người của Định Quốc công sao?"

Đối phương tránh né ánh mắt của hắn, đoạn nghẹn ngào lên tiếng: "Vương gia quả thật đối xử không tệ với mạt tướng, chẳng qua là nửa năm trước, thê tử của mạt tướng dẫn hai đứa con gái về Giang Nam thăm họ hàng, trên đường về đi ngang qua Dự Châu, chẳng may hai người con của mạt tướng nhiễm phải dịch bệnh… Sau đó hai đứa nó bị vương gia phái người thẳng tay đưa vào khu cách ly, chỉ mới qua ngày hôm sau liền bị bó đuốc thiêu rụi không còn trên cõi đời này nữa, thậm chí ngay cả xương cốt cũng không thấy đâu, thê tử của mạt tướng vì không chịu đước đả kích, bèn nhảy giếng tự vẫn…"

"….Thì ra là như vậy."

Hắn quả thực không hề hay biết chuyện này, khi đó tình hình vô cùng hỗn loạn ầm ĩ, có lẽ là do những kẻ cấp dưới sợ gánh trách nhiệm, thành ra không hề có người nào đem việc có thân thích của binh tướng trong doanh tự vẫn nhảy giếng trình diện cho hắn biết, về sau Từ Phương Sĩ cũng chưa tường đề cập qua trước mặt mọi người. Nhưng suy cho cùng dẫu cho hắn có sớm biết bên trong đám người nhiễm dịch bệnh còn có con cái thân tín của mình, thì hắn cũng không thể chọn con đường khác, càng không có cách nào cứu người về. Về chuyện này Từ Phương Sĩ dĩ nhiên sẽ không hiểu được, cho nên hắn ta không thể không hận Lương Trinh, việc đối phương chọn cách phản bội hắn, âu cũng là lẽ thường tình.

Lương Trinh nhìn gương mặt dường như ảm đạm không rõ của Chúc Vân Tuyên, chợt tự giễu nở nụ cười: "Bệ hạ, đối phương nói như thần tự mình tạo nghiệp chướng vậy, nhưng thần liều lĩnh tính mạng đi vào dịch khu vốn là để giải quyết khó khăn cho bệ hạ mà, ấy vậy mà lại khiến người sinh lòng căm thù thần, khiến cho thân tín của thần cũng làm phản đứng về phía bệ hạ giúp ngài đối phó thần, đẩy thần vào chỗ chết."

Từ Phương Sĩ dùng sức siết chặt tay, vành mắt trở nên đỏ bừng, còn Chúc Vân Tuyên cũng chỉ lặng thinh nhíu mày, không nói bất cứ câu nào, duy chỉ có một mình Hạ Hoài Linh đứng ra lạnh giọng phản bác lại: "Chiêu vương nói sai rồi, đã ăn lộc vua, thì phải trung với vua. Chiêu vương ngươi khinh thường quốc pháp, ngông nghênh phạm thượng, có tội thì phải chịu, Từ tham tướng chẳng qua là chỉ dốc hết sức làm tròn bổn phận của một vị thần tử mà thôi."

Lương Trinh trút một tiếng cười giễu cợt, lên tiếng hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, chuyện thần làm có đến mức tội ác tày trời như vậy không?"

Chúc Vân Tuyên chỉ nhấp nháy đôi mắt như muốn tràn ra nước, không đáp lại.

Lương Trinh đăm đăm nhìn Chúc Vân Tuyên hồi lâu, người sắp xếp lên kế hoạch tỉ mỉ, sau đó đưa mật chỉ ra khỏi thành viện binh muốn thâu tóm hết thế lực của hắn chính là đối phương, mà người một canh giờ trước đỏ hoe đôi mắt lẳng lặng nằm trong lồng ngực hắn, cũng chính là đối phương. Vị bệ hạ này của hắn mâu thuẫn đến vậy, rõ ràng đã sớm biết được ăn cả ngã về không, thế nhưng tại thời khắc sống còn vẫn không nhịn được mà lộ ra phương diện yếu đuối nhất, khiến người ta có muốn căm hận cũng không đành lòng.

Chúc Vân Tuyên lúng túng hạ chỉ: "Bắt giam Chiêu vương vào ngục chờ thẩm tra."

"Bệ hạ, thần muốn nói vài câu riêng với ngài."

Sau một lúc im lặng, Chúc Vân Tuyên lên tiếng ra lệnh những người trong đại điện: "Các ngươi lui ra bên ngoài chờ đợi đi."

"Bệ hạ cẩn thận bị mắc bẫy." Hạ Hoài Linh không yên tâm nhắc nhở hắn.

Chúc Vân Tuyên thờ ơ đáp lại: "Không sao, các ngươi lui xuống trước đi."

Hạ Hoài Linh chỉ đanh kêu binh lính trước tiên buông Lương Trinh ra, sau đó dẫn mọi người tạm thời lui

xuống trước, nhưng vẫn không đi xa, mà đứng ngay bên ngoài đợi, đồng thời lắng tai nghe động tĩnh bên trong, chỉ cần có chuyện, bọn họ sẽ tức khắc vọt vào.

Trong đại điện thoáng chốc đã trả về sự yên tĩnh vốn có, Lương Trinh thẳng thừng ngồi bệt xuống đất, giữa hai hàng lông mày không có chút gì sợ hãi khi bản thân đang trong tình cảnh sắp chết đến nơi, thậm chí bên khóe miệng còn ngậm lấy một nụ cười như không cười bình thản hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, tội danh của thần chắc chắn phải chết đúng không?"

"Ngươi đã biết, cần gì phải hỏi nữa."

"Bệ hạ muốn thần chết sao?"

Chúc Vân Tuyên mi mắt khẽ run: "Trẫm đã cho ngươi cơ hội."

"Ngài không muốn thần chết, " Lương Trinh nói như chắc chắc: "Ngài không nỡ xa thần."

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên thoáng sầm tối lại: "Lương Trinh, ngươi tự đề cao mình quá mức rồi…."

"Nếu như bệ hạ thật lòng muốn thần chết, vậy thần chết không thành vấn đề, nhưng nếu ngài không nỡ lòng cho thần chết, vậy thì thần cũng không thể nào chết được, thần chính là không muốn nhìn thấy viễn cảnh hôm nay bệ hạ xử tội thần, ngày sau sẽ bởi vì hội hận mà chịu nhiều đau khổ dằn vặt."

"Lương Trinh! Bây giờ ngươi còn có cơ hội lựa chọn sao?!"

Lương Trinh khẽ than thở: "Bệ hạ, từ sau khi ngài đăng cơ, hai năm qua, dù cho những chuyện thần làm ra quả thật có tư tâm đi chăng nữa, thì từ trước đến giờ vẫn luôn vì ngài, thần chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hãm hại ngài cả."

"Trẫm nói rồi, ngươi đề cao mình…"

"Đúng vậy, thần quả thực tự cao tự đại, luôn cho rằng dựa vào sức một mình mình có thể khống chế thao túng toàn bộ mọi thứ, nhưng sự thật ngay cả người bên cạnh mình thần cũng không thể khống chế nổi, thần nhớ ngày đó bệ hạ từng nói, thứ ngài muốn, thần không thể cho được, khiến suốt khoảng thời gian này thần vân luôn trăn trở không biết rốt cuộc bệ hạ muốn gì, nhưng ngày hôm nay, cuối cùng thần cũng đã hiểu ra, nhưng chẳng lẽ ngài không định cho thần cơ hội nào hay sao?"

Lương Trinh nói đến là chăm chú, trong đôi mắt của hắn cũng hằn rõ sự hụt hẫng không hề che giấu. Chúc Vân Tuyên dời ánh mắt, lạnh nhạt nói: "Chiêu vương cần gì phải nhiều lời, trẫm đã nói, ngươi căn bản không còn con đường lui nào nữa rồi."

"Lúc trước dường như thần đã từng nhắc cho bệ hạ về việc trước khi tiên đế lâm chung, có đưa cho thần

một tờ mật chỉ…"

Hai con ngươi của Chúc Vân Tuyên đột nhiên co rụt lại: "Ý ngươi là gì?"

Lương Trinh cười nhạt: "Bệ hạ, trong thánh chỉ tiên đế không chỉ cho thần tông tịch, còn nói thần có thể phế truất tân đế bất cứ khi nào…"

"Ngươi định uy hiếp trẫm?" Chúc Vân Tuyên căm hận nói, "Ngươi cho rằng chuyện đến nước này, chỉ cần dựa vào một tờ mật chỉ tiên đế để lại, thì ngươi có thể uy hiếp thành công trẫm sao? Trẫm căn bản có thể nói đó là giả, bây giờ ngươi chẳng qua chỉ là một tên loạn thần tặc tử ai ai cũng muốn trừ khử mà thôi, nào có ai sẽ chịu tin ngươi, có ai chịu tin ngươi chứ hả?"

Lương Trinh vẫn cười: "Bệ hạ, chỉ bằng một tờ thánh chỉ này tất nhiên sẽ không thể làm ngôi vị hoàng đế của ngài bị lung lay, thế nhưng ngài đừng quên, đế vị này ban đầu là làm sao có được. Tuy rằng gã thái giám Phùng Sinh kia đã sớm bị ngài xử lý, nhưng về chuyện giả mạo chỉ dụ vua, thần vẫn còn giữ những bằng chứng cùng nhân chứng khác, vì thế một thi thần có chết đi, cũng có thể nói rõ chân tướng sự thật cho khắp thiên hạ này. Ngài phải biết, cửu hoàng tử vẫn còn sống, nay lỡ như tin kia bị truyền ra, thì ngài sẽ không thể nào chặn nổi miệng lưỡi người đời, ngài có thể giết được bao nhiêu người? Coi như ngài có bản lĩnh có thể tiếp tục ngồi vững trên ngôi vị này, thì lai lịch bất chính cuối cùng vẫn là lai lịch bất chính, thiên hạ rộng lớn, ai cũng có thể danh chính ngôn thuận dèm pha ngài, thần e là cả đời này ngài cũng không cách nào có thể sống yên ổn, hơn nữa đến khi qua đời còn lưu lại tiếng xấu vang nghìn đời."

"Ngươi! Ngươi giỏi lắm… Giỏi…" Chúc Vân Tuyên trở nên cực kỳ phẫn nộ: "Thì ra ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, ngươi đã thủ sẵn cho mình một con đường lui."

Lương Trinh lắc đầu: "Bệ hạ, lúc trước ngài không tin thần, thần ắt cũng không dám tin ngài, vì lẽ đó cho dù có thế nào cũng phải giữ lại chút biện pháp bảo toàn cái mạng này, nhưng mà cho tới hiện tại, thần đã không còn quan tâm tới vấn đề mình còn có thể sống hay không, thậm chí mấy ngày trước, thần còn định hạ quyết tâm kéo ngài cùng chết diễn xong đoạn kết màn kịch này. Nhưng mà, đến cuối cùng thần vẫn không nỡ, nếu đã thành ra như vậy, thì thần nguyện để ngài căm thù thần, cũng không muốn ngài ngày sau bởi vì tự tay giết thần mà phải canh cánh trong lòng suốt đời."

"Trẫm hận ngay lúc này không thể giết chết ngươi thì có!"

Đôi mắt Chúc Vân Tuyên giờ nay đã đỏ bừng, bộ dạng như căm giận không thể chịu đựng nổi. Lương Trinh chợt ngồi dậy rồi từ tốn nói với đối phương: "Bệ hạ không cần nổi giận, thần sẽ tiêu hủy hết những bằng chứng kia, còn tờ mật chỉ cũng sẽ trả lại cho ngài, thần sẽ rời khỏi nơi này, rời khỏi Đại Diễn. Nếu như ngài đã không muốn nhìn thấy thần, vậy thì cả đời này thần sẽ không đặt chân đến Đại Diễn thêm một bước nào nữa, đồng thời ngài cũng có thể nói cho người khác rằng thần đã chết, bản thân ngài cũng nên xem như thần không còn trên cõi đời này nữa là được, khi đó thần sẽ không còn có thể uy hiếp ngài, cũng như vĩnh viễn không quay về quấy rầy ngài. Thần nói ra cách này, là bởi vì một khi ngài không chân chính giết thần, thì sẽ không cần suy nghĩ bận tâm vướng mắc đến nó, sau đó sớm muộn gì cũng có một ngày ngài sẽ dần quên hết những chuyện này đi, tới lúc đó, coi như ngài đã chắc chắn ngồi vững trên ngôi vị đế vương."

"Ngươi cho rằng làm như vậy… Trẫm sẽ cảm kích ngươi sao?!"

"Thần không cần bệ hạ cảm kích, thần chỉ hy vọng bệ hạ… Có thể giữ lại tính mạng cho đứa con trong bụng ngài, nuôi nấng nó nên người, cho dù cả đời này nó không biết đến người phụ thân này cũng không sao."

Chúc Vân Tuyên trừng đôi mắt không ngừng trào nước nhìn Lương Trinh, còn Lương Trinh không lên tiếng nói thêm gì nữa, đoạn đứng lên tha thiết nhìn đối phương một lúc thật lâu, sau đó xoay người, bước từng bước ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc cửa đại điện vừa được đẩy ra, những tia sáng rực rỡ thoáng chốc ập đến, vô số thanh kiếm từ khắp phía vây kề đến cổ, Lương Trinh nhắm mắt lại, bình thản tiếp nhận hiện thực.

43. Chương 43: Huynh Đệ Gặp Lại

Cam Lâm cung.

Chúc Vân Tuyên hiện tại đang ngồi trên tháp, thỉnh thoảng sẽ bất giác liếc nhìn chuông tây dương nằm phía trong góc phòng, bộ dạng thoạt nhìn qua có vẻ lo lắng bồn chồn, đứng ngồi không yên.

Mãi đến tận khi thanh âm của Cao An vọng từ bên ngoài vào: "Quốc Công gia, mời ngài đi lối này đi."

Chúc Vân Tuyên nghe xong liền đột nhiên đứng lên, tim hắn giờ khắc này đập nhanh đến mức như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Cao An đã dẫn Chúc Vân Cảnh đi vòng qua bức bình phong, trong thoáng chốc, vị huynh trưởng hắn nhớ nhung bấy lâu nay rốt cuộc cũng xuất hiện ở trước mặt.

Chúc Vân Tuyên hệt như chôn chân trên đất, đôi mắt cứ mở to thao láo không chớp lấy một cái nhìn chằm chằm Chúc Vân Cảnh đang mỉm cười từ từ tiến lại gần mình. Chúc Vân Cảnh đi tới trước mặt, sau đó giơ tay lên vỗ nhè nhẹ bờ vai hắn lên tiếng: "A Tuyên thật sự đã trưởng thành rồi."

Năm đó khi hắn rời kinh, đứa em trai nhỏ này dường như còn thấp hơn hắn cả cái đầu, bây giờ đã đứng ngang bằng với hắn.

Hai mắt Chúc Vân Tuyên thoáng chốc đỏ hoe, chầm chậm lên tiếng: "Huynh…"

Chúc Vân Cảnh chỉ đành trút tiếng thở dài: "Dầu gì cũng đã làm hoàng đế, sao vẫn nhõng nhẽo như vậy hả, lỡ như để người ngoài thấy được thì còn ra thể thống gì."

Chúc Vân Tuyên rốt cục cũng hoàn hồn, vội nhào tới dùng sức ôm lấy Chúc Vân Cảnh nghẹn ngào: "Huynh, cuối cùng huynh cũng về rồi…"

Một phút sau, sau khi dâng điểm tâm trà nước lên xong, Cao An liền dẫn hết cung nhân hầu hạ lui ra,

chừa lại khoảng không gian riêng cho hai người bọn họ. Hai huynh đệ ngồi lên tháp bắt đầu nhìn nhau hồi lâu, hai người ai nấy cũng có một bụng muốn nói, thế nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên mở miệng làm sao cho phải.

Sau một lúc yên lặng ngắn ngủi, Chúc Vân Cảnh cất tiếng mở miệng trước: "Ta có dẫn theo hai đứa nhỏ tới, hai ngày trước ta để chúng nó ở ngoài thành, đợi đến khi bắt giữ hết loạn đảng trong kinh mới cho hai đứa vào kinh, hiện tại đã đưa đến quý phủ Hạ Hoài Linh ổn định trước, chờ mấy hôm nữa ta sẽ dẫn hai đứa nhóc tiến cung cho bệ hạ nhìn thử."

Vừa dứt lời, hắn lại có chút tiếc nuối nói tiếp: "Thật ra ta cũng muốn giúp bệ hạ tiêu diệt loạn đảng, thế nhưng vì mấy đứa nhóc trong nhà còn quá nhỏ không thể bỏ chúng lại một mình được, với lại thân phận của ta dù gì cũng không tiện xuất đầu lộ diện, tránh gây thêm phiền phức cho ngươi…"

"Đệ hiểu mà…" Chúc Vân Tuyên gật đầu, "Mấy năm qua huynh sống có tốt không?"

Thần thái của Chúc Vân Cảnh đúng là thong dong tự tại hơn trước rất nhiều, bên khoé miệng lúc nào cũng ngậm lấy ý cười, so với dáng dấp vị huynh trưởng trong ký ức của quả là khác xa: "Cực kỳ tốt, ta đi ra bên ngoài, rốt cuộc cũng biết được thiên hạ này rộng lớn đến nhường nào, huống chi bây giờ ta không những có tước vị còn có con nhỏ, không cần lo lắng chuyện gì, còn làm chút kinh doanh trên biển, lúc rảnh rỗi còn có thể ra biển ngắm nhìn, ngày tháng trôi qua cực kỳ vui thích."

Thấy sắc mặt huynh trưởng nhà mình hồng hào, lúc nói cười sức sống bay phấp phới, Chúc Vân Tuyên liền biết được đối phương không hề nói dối, huynh trưởng của hắn mấy năm nay quả thực sống rất tốt, đối với hắn mà nói vậy là đủ rồi.

Sau vài câu đùa giỡn, sự xa lạ sau nhiều năm xa cách giữa hai người thoáng chốc biến mất sạch sành sanh. Bọn họ vốn là anh em ruột thịt thương yêu nhau nhất, tất nhiên sẽ không bởi vì chút thời gian cùng khoảng cách địa lý kia mà trở nên xa lạ với nhau.

Chúc Vân Cảnh nếm thử một miếng điểm tâm đặt trên dĩa, sau đó hết sức cảm khái nói: "Đây chính là mùi vị của món trái cây trong hoàng cung, quả nhiên lâu rồi chưa từng ăn lại, Nguyên Bảo vẫn chưa thử qua, đoán chừng nhóc mèo con tham ăn kia chắc sẽ thích lắm đây."

Chúc Vân Tuyên nghe vậy khẽ mỉm cười: "Lúc trở về huynh mang một chút cho nhóc ấy là được, nếu không hay là ngày mai dứt khoát dẫn nó tiến cung cho đệ nhìn cháu mình luôn được không?"

Chúc Vân Cảnh cười đồng ý, lại thuận miệng hỏi: "Dù gì đệ cũng đã đăng cơ hai năm, sao còn chưa đại hôn lập hậu? Việc này không thể kéo dài quá lâu, có người nối nghiệp thì ngôi vị mới vững chắc được."

Ý cười bên khoé môi Chúc Vân Tuyên trong nháy mắt đã trở nên cứng ngắc gượng gạo, chỉ đành trả lời qua loa: "Việc này không vội… Vẫn chưa tới lúc."

Chúc Vân Cảnh khẽ nhíu mày nhìn vào mắt đối phương: "A Tuyên, đệ đang gặp chuyện gì phiền não sao?"

Hôm qua khi hắn mới đặt chân vào kinh, việc đầu tiên chính là thăm hỏi trưởng công chúa Thục Hòa, hai cô cháu hàn huyên hồi lâu, trưởng công chúa nhắc tới Chúc Vân Tuyên liền than ngắn thở dài, nói rằng mấy năm nay đối phương trải qua nhiều vất vả đau khổ, sau khi lên ngôi chưa từng có ngày nào được an ổn, tính tình cũng thay đổi đi nhiều, cho nên vị đại cô này muốn hắn đến đây khuyên nhủ đệ đệ thông suốt. Chúc Vân Cảnh mới đầu nửa tin nửa ngờ, hôm nay gặp được người, rốt cuộc mới xem như hiểu rõ trưởng công chúa nói đệ ấy thay đổi rất nhiều là như thế nào.

Lúc trước đứa em trai này của hắn chính là một chàng trai hoạt bát lém lỉnh, suốt ngày cười hi hi ha ha không tim không phổi, có thể nói chính là người không buồn không lo ngây thơ nhất trong chốn hoàng cung khắc nghiệt này, chứ nào có như bây giờ. Mặc Dù Chúc Vân Tuyên đã tận lực giấu giếm, thế nhưng hai hàng lông mày của đối phương vẫn không sao dấu được sự ưu tư sầu não, nếu như nói là bởi vì chuyện triều chính thì hẳn là không phải, bởi hiện tại gian trịnh trong triều đã được quét sạch, đại quyền về lại trong tay, nhưng đối phương dường như vẫn không vui nổi.

"....Không có, nay loạn đảng đều đã được dẹp yên, đệ còn có chuyện gì phải băn khoăn đâu chứ."

Lúc nói Chúc Vân Tuyên cứ chớp máy không thôi, từng câu từng chữ nói ra có thể thấy được sự do dự, thành ra sao Chúc Vân Cảnh có thể tin được: "A Tuyên, từ nhỏ đến lớn đệ có lần nào nói dối thành công trước mặt ta chưa?"

Chúc Vân Tuyên hơi mím môi không đáp lại, Chúc Vân Cảnh lẳng lặng nhìn hắn, một lát sau đột nhiên hỏi: "Cái tên Chiêu vương kia, đệ định xử tội hắn như thế nào?"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên cứ dáo dác láo liên: "Hắn tự tiện lộng quyền, nắm giữ triều chính, cứ theo luật mà xử là được rồi."

Chúc Vân Cảnh nhấp một ngụm trà, rồi từ tốn lên tiếng: "Theo ta thấy, hắn không những giam lỏng hoàng đế, còn có mưu đồ gây rối, cho dù có chém đầu hay treo cổ cũng quá lợi cho hắn ta rồi, nên ngũ mã phanh thây, lăng trì xử tử."

Chúc Vân Tuyên thoắt run lên: "Hắn không có giam lỏng đệ, đó chỉ là màn kịch do đệ dựng lên mà thôi, huống hồ lúc trước hắn cũng từng lập được đại công..."

"Thế nhưng trong mắt con dân thiên hạ, hắn chính là giam lỏng bệ hạ mưu phản không thành, dẫu cho công lao lúc trước có bằng trời, thì chết cũng không có gì đáng tiếc."

Chúc Vân Tuyên vô tình cắn trúng môi, hiện tại đã lúng túng nói không nên lời. Chúc Vân Cảnh đặt chén trà trong tay xuống, khẽ thở dài: "A Tuyên, đệ không nỡ giết hắn sao?"

"... Đệ không có."

"Đệ có, " Chúc Vân Cảnh tỏ ra chắc như đinh đóng cột, "Ánh mắt của đệ nói cho ta biết, đệ không nỡ."

Vành mắt Chúc Vân Tuyên dần dần trở nên đỏ ngầu: "Đệ chỉ là không nghĩ tới…"

Chúc Vân Cảnh nhíu mày mỗi lúc một chặt: "Lúc trước những lá thư đệ gửi cho ta chưa từng đề cập đến người Lương Trinh này, sau đó đột nhiên đế lại nói hắn ta giúp đệ leo lên đế vị, khiến cho ta vẫn luôn lấy làm hiếu kỳ, việc vì sao hắn phải giúp đệ, cũng như thân phận của hắn thật sự là ai…"

"Hắn không phải là con riêng, là do tiên đế nhìn nhầm thôi." Chúc Vân Tuyên cười khổ nói rõ thân phận của Lương Trinh qua một lần cho huynh mình nghe, vừa nãy hắn vẫn còn hay do dự không biết có nên kể ra chân tướng này cho huynh trưởng mình biết rằng phụ hoàng bọn họ thực ra chỉ xem huynh ấy là hòn đá kê chân cho vị con riêng nhầm lẫn này hay không, tuy hắn hiểu chuyện này thực sự khó tiếp thu, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui một hồi, hắn vẫn cảm thấy huynh trưởng của mình lẽ ra nên biết chân tướng chuyện năm đó.

Sau khi Chúc Vân Cảnh nghe xong có chút ngạc nhiên, nhưng trên gương mặt vẫn không có gì là thất vọng: "Kỳ thực ta đã sớm đoán được, chỉ là không ngờ kết cục lại là tiên đế nhìn nhầm, nhận kẻ thù xem là ruột thịt, cũng coi như là báo ứng.. Chỉ là nếu đã như thế, Lương Trinh càng không nên giúp ngươi mới phải, thế tại sao lúc trước hắn lại chọn cách giúp ngươi ngồi lên ngôi vị?"

Chúc Vân Tuyên cúi thấp đầu, trầm mặc một lúc lâu, sau đó khàn giọng nói: "Đệ cùng hắn làm một giao dịch, hắn giúp đệ lên ngôi, còn đệ.. cho hắn độc chiếm."

Chúc Vân Cảnh trợn to mắt như không thể tin được, còn hết sức giận dữ đập một cú lên bàn: "Có phải đệ bị điên rồi đúng không?"

"Đệ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có hắn mới có thể giúp đệ, nếu như không có hắn, đệ căn bản không thể ngồi lên vị trí này…"

Chúc Vân Cảnh đột nhiên đứng lên, thở hồn hển đi tới đi lui vài bước, sau đó tiến lên mạnh bạo giữ chặt hai vai Chúc Vân Tuyên: "Đệ nhìn ta, rồi nói cho ta biết đệ làm vậy là vì cái gì?! Ta đúng là muốn đệ đi tranh ngôi vị hoàng đế này, thế nhưng ta chưa từng bảo đệ phải chọn cách thức như vậy! Nếu thực sự không được thì đệ cứ giả chết trốn đi, ta sẽ có biện pháp cứu đệ đem ra ngoài, hà cớ gì đệ phải hành hạ bản thân như vậy?"

"Vô dụng thôi." Chúc Vân Tuyên rưng rưng nhìn hắn: "Huynh, huynh vốn biết rõ nếu như đệ không giành được ngôi vị hoàng đế này, thì hai người chúng ta cũng không còn con đường sống, bọn họ sẽ không có ai tha cho chúng ta, đặc biệt là huynh, ngay cả Định Quốc công cũng không thể bảo vệ được huynh."

"Nếu như biết đệ dùng cách này để cứu ta, vậy chi bằng ta chết quách cho xong!" Chúc Vân Cảnh vừa tức vừa giận, tầm mắt chợt dời xuống bụng Chúc Vân Tuyên, hai con ngươi đột nhiên co rụt mạnh mẽ.

Vừa nãy hắn vẫn chưa để ý đến, vào lúc này mới bất thình lình nhận ra được thân hình cùng bước đi cùng Chúc Vân Tuyên dường như có hơi quái dị, người khác có thể không phát hiện ra, thế nhưng bản thân hắn đã sinh hai đứa con, sao không biết tình hình này có nghĩa là gì chứ: "Cái thai này là của…"

Chúc Vân Tuyên chột dạ nhìn đi chỗ khác, Chúc Vân Cảnh nhìn thấy dáng vẻ ngầm thừa nhận của hắn mà ngây người ra, một lát sau mới mất hứng ngồi xuống, có muốn phát cáu cũng không sao cáu nổi, chỉ đỏ bừng hai mắt lên tiếng hỏi tiếp: "Là hắn ép buộc đệ sao?"

Chúc Vân Tuyên cắn chặt hàm răng không đáp, Chúc Vân Cảnh giơ tay tát mình một cái thật mạnh: "Là lỗi của ta, lúc trước ta nên dẫn đệ cùng đi, tại sao ta lại bảo đệ đi tranh chứ, rốt cuộc ta đang làm cái gì vậy?"

Hắn thật sự hối hận rồi, nếu như hắn sớm biết Chúc Vân Tuyên vì ngôi vị hoàng đế này mà phải trả giá đánh đổi nhiều như vậy, thì có ra sao hắn cũng sẽ không đồng ý để đứa em này của mình đi tranh.

Những năm qua, mỗi lần Chúc Vân Tuyên gửi thư cho hắn đều chỉ kể đến những chuyện tốt, mà không hề nói năng chuyện xấu nào, gặp phải chuyện gì khó xử đều đơn giản thảo luận qua loa, thậm chí có khi còn không chịu nói. Bản thân Chúc Vân Cảnh tuy rằng biết một mình Chúc Vân tuyên ở trong kinh nhất định sẽ liên tục gặp phải khó khăn trắc trở, nhưng chưa từng nghĩ tới nó lại tiến triển đến mức độ này.

"Huynh không cần phải tức giận như vậy.." Chúc Vân Tuyên hoảng loạn nắm chặt tay Chúc Vân Cảnh tránh cho hắn kích động quá mức: "Đệ không hối hận, như bây giờ chẳng phải rất tốt hay sao? Đệ lên làm hoàng đế rồi, người đáng chết đều phải chết hết, Lương Trinh kia hiện còn đang bị giam giữ trong ngục, hắn không còn có thể làm gì đệ được nữa."

Chúc Vân Cảnh trừng mắt nhìn: "Vậy vì sao ngươi còn không đành lòng giết hắn?!"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên cứng lại, rồi nhỏ giọng thầm thì: "Đệ sẽ không mềm lòng… Đệ sẽ xử tội hắn."

Mãi đến tận khi hoàng hôn buông xuống, Chúc Vân Cảnh mới rời khỏi cung. Hạ Hoài Linh đang đứng ở cửa cung đợi đối phương hồi lâu, lúc này khi nhìn thấy bộ dạng khó coi còn đỏ hoe mắt của ai kia, bèn tiến lên nắm chặt tay hỏi han: "Sao vậy?"

Chúc Vân Cảnh đột nhiên rút ra thanh kiếm treo bên hông, sau đó cứ đâm hơn mười mấy nhát vào thành cung trước mặt cứ như đang trút đi lửa giận đang hừng hực trong lòng.

Đợi đến khi đối phương trút xong cơn giận, Hạ Hoài Linh mới ôm lấy bả vai người kia từ phía sau, đồng thời nhẹ nhàng rút thanh kiếm trong tay hắn ra.Chúc Vân Cảnh nghiến răng nghiến lợi: "Tên súc sinh kia đang bị giam giữ ở chỗ nào? Hiện tại ta lập tức đi chém chết hắn!"

Hạ Hoài Linh treo bội kiếm lên hông mình, rồi kéo Chúc Vân Tuyên lên xe ngựa: "Chúng ta vừa đi vừa nói."

Dọc theo đường trở về phủ, cho dù Hạ Hoài Linh hỏi câu gì, Chúc Vân Cảnh đều nhai đi nhai lại liên tục chửi bới Lương Trinh, Hạ Hoài Linh thấy vậy chỉ đành nhắc nhở hắn: "Bệ hạ ắt sẽ biết xử tội Chiêu vương thế nào, nhưng mà ta cảm thấy, bệ hạ dường như không hẳn thật sự muốn hắn ta chết."

Chúc Vân Cảnh nghe vậy càng giận đỏ mặt tía tai không chỗ trút giận: "Ngươi bớt ăn nói linh tinh!"

Hạ Hoài Linh lắc đầu không nói nữa, chợt nhớ lại cảnh tượng ngày ấy ở Cam Lâm cung, khi Lương Trinh bị binh lính áp chế, hoàng đế đã nhìn đối phương bằng một ánh mắt khó có thể diễn tả hết bằng lời, rồi lại bất giác than thở: "Là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường* thôi."

— *Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường: chỉ người ngoài cuộc nhìn thấu hết, thế nhưng người trong cuộc vẫn u mê.*

44. Chương 44: Tự Làm Khó Mình

Sáng sớm ngày hôm sau, Chúc Vân Cảnh tiến cung lần nữa, lúc hắn đặt chân vào cửa, Phương thái y đang theo thông lệ bắt mạch cho Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn khoanh tay đứng ở một bên nhìn chằm chằm, đồng thời lo lắng hỏi: "Bệ hạ sao rồi?"

Lão thái y nhận ra Chúc Vân Cảnh, lúc bẩm bảo tình hình với đối phương còn tỏ vẻ thận trọng dè đặt hơn cả khi nói với Lương Trinh. Lão nói một cách chi tiết về tình trạng thân thể của Chúc Vân Tuyên cho đối phương nghe. Khi nghe đến đoạn thái y bảo rằng khí huyết Chúc Vân Tuyên hư nhược có khả năng sinh non, hai hàng lông mày Chúc Vân Cảnh lập tức nhíu chặt lại, nhưng Chúc Vân Tuyên ngay cả mi mắt cũng không thèm chớp lấy một cái, trên gương mặt tái nhợt cũng không nhìn ra nhiều cảm xúc gì, cứ như đã thành thói quen.

Sau khi thái y lui xuống, Chúc Vân Tuyên liền lên tiếng nói rằng bản thân hắn muốn phê duyệt tấu chương, bởi vì màn kịch lúc trước bỏ bê triều chính một khoảng thời gian, bây giờ tồn đọng nhiều vô số kể chuyện chờ hắn quyết định, thế nên không thể rề rà thêm nữa.

Chúc Vân Cảnh đột nhiên đi đến thẳng thừng rút tấu chương ra khỏi tay đệ đệ mình, sau đó ném qua một bên ra lệnh cho Cao An: "Đem toàn bộ tấu chương này đến nội các, nói rằng bệ hạ đang bệnh, để cho bọn họ làm là được."

Chúc Vân Tuyên tranh luận: "Đệ làm được…"

Chúc Vân Cảnh quay đầu lườm đối phương: "Nếu như đệ còn nhận người huynh này thì ngoan ngoãn nghe lời cho ta, dù gì cũng còn hai tháng nữa thôi, trước khi đứa nhỏ chào đời không cho phép đệ xem mấy thứ này."

Cao An vội đánh bạo kêu người đến đem hết toàn bộ tấu chương chất chồng thành núi trên bàn đem đi.

Chúc Vân Tuyên bất đắc dĩ lên tiếng: "Huynh… Huynh biết rõ đứa bé này là…"

“Ta mặc kệ vì sao có nó, cũng như nó là con ai, hiện tại nó nằm trong bụng của đệ, đồng nghĩa với việc đã gắn chặt sinh mạng, đệ phải có trách nhiệm nuôi dưỡng nó. ” Chúc Vân Cảnh tức giận nhắc nhở: “Vừa nãy lúc ta đi vào có nghe người ta nói hôm nay chỉ mới đến giờ dần mà đệ đã dậy rồi? Nhân lúc còn sớm, về nội điện ngủ thêm chút đi.”

Cho dù những người khác khuyên nhủ hết lời ra sao Chúc Vân Tuyên cũng chưa chắc chịu nghe theo, thế nhưng đây lại là Chúc Vân Cảnh, thành ra dẫu hắn có không tình nguyện đến mức nào vẫn phải ngậm ngùi nghe theo, cuối cùng được Chúc Vân Cảnh đưa về nội điện.

Chúc Vân Cảnh ngồi xuống bên giường, nhìn thấy vầng trán cứ chau lại cau có của Chúc Vân Tuyên bèn từ tốn khuyên lơn: “Mong bệ hạ nghĩ thông suốt, hiện tại loạn đảng đã được quét sạch, cho nên trước mắt trong thời gian ngắn triều đình ắt sẽ không gây ra sóng gió nào, bệ hạ trước tiên cứ lo dưỡng thân thể, bản thân muốn thu quyền cần gì phải nóng lòng chút nhất thời này.”

Chúc Vân Tuyên lẳng lặng nhìn hắn: “Huynh, đệ vẫn là muốn huynh kêu tên mình.”

“Cuối cùng cũng phải tập cho quen, chỉ là một xưng hô mà thôi, không thay đổi gì cả.” Chúc Vân Cảnh vỗ nhè nhẹ mu bàn tay của đối phương: “Ngủ đi.”

Khi dỗ Chúc Vân Tuyên yên giấc xong, Chúc Vân Cảnh lúc này mới đứng dậy đi tới điện bên cạnh. Phương thái y đang điều chế thuốc, thấy hắn đi vào liền mau chóng dừng việc trong tay đứng dậy hành lễ cung kính. Chúc Vân Cảnh lạnh giọng hỏi: “Vì sao bệ hạ đã mang thai gần tám tháng, mà cái bụng chỉ có như vậy?”

Năm đó cho dù hắn mang thai Nguyên Bảo gặp nhiều bất trắc, nhưng cũng may về sau cũng được dưỡng tốt lại, còn cái bụng của Chúc Vân Tuyên thoạt nhìn chỉ giống với bốn, năm tháng của người bình thường, nếu không phải vậy thì hôm qua hắn đã sớm phát hiện ra rồi.

Lão thái y bất đắc dĩ giải thích: “Bệ hạ không chú ý đến thân thể mình, ăn uống lại ít, hơn nữa lúc trước ngài ấy vẫn luôn một mực đòi phá thai, khiến cho hài tử sinh trưởng không được tốt, lão thần chỉ sợ…. Chỉ sợ nếu như tiểu hoàng tử có thể thuận lợi sinh ra xong, cũng sẽ mắc phải bất túc chi chứng*.”

— *Bất túc chi chứng: là tên của một chứng bệnh trong đông y, dân gian thường có câu “tiên thiên bất túc (chỉ người hoặc động vật mới sinh đã ốm yếu, thể chất không tốt)” phiếm chỉ các triệu chứng hư nhược. Ví dụ: biểu hiện của khí hư: khó thở, lười nói, tim đập nhanh, ra mồ hôi trộm, choáng đầu, tiểu tiện nhiều, mạch suy yếu,…; biểu hiện của máu hư: mặt trắng bệnh, môi lưỡi màu nhạt, đầu váng mặt hoa, tim đập nhanh, tay chân tê dại, hay mệt mỏi, mạch đập yếu….*

Chúc Vân Cảnh không lấy làm bất ngờ về việc Chúc Vân Tuyên muốn phá thai, nhưng ai mà chẳng biết việc nam tử phá thai là không thể nào, hắn đây cũng bị làm cho ám ảnh một lần rồi, giờ đây khi nghe nói Phương thái y nói cũng nhíu mày hỏi lại: “Bất túc chi chứng?”

“.. Dạ thưa đúng vậy, nhưng bây giờ vẫn còn khó nói, chỉ là cái thai này thoạt nhìn hơn nửa sẽ sinh non, nếu như hài tử không được nuôi dưỡng tốt sẽ sinh thiếu tháng, khi đó e là có chút phiền phức.”

Tuy lão thái y không nói rõ ràng, thế nhưng Chúc Vân Cảnh đã tự mình hiểu được, sau khi đứa nhỏ này sinh ra có thể sẽ vô cùng ôm yếu, khả năng cao có thể còn không sống nổi.

Mặc dù bản thân hắn thật sự căm hận không thể róc xương lóc thịt tên Lương Trinh, nhưng hiện tại Chúc Vân Tuyên không có đứa con nối dõi nào, nay vất vả lắm mới có được một đứa, nếu như bắt buộc phải sinh ra, thì sau này đột nhiên không còn nữa, cũng sẽ không tránh khỏi cảm thấy đáng tiếc.

"Nếu như thật sự sinh non, thì bệ hạ sẽ thế nào?"

"Chắc hẳn sẽ bị ảnh hưởng một chút." Sợ Chúc Vân Cảnh nổi nóng, Phương thái y vội bổ sung thêm một câu: "Cho dù có như thế nào, lão thần nhất định sẽ tận dụng hết khả năng của mình bảo vệ bệ hạ cùng tiểu hoàng tử."

Chúc Vân Cảnh trầm giọng dặn dò: "Cố gắng nghĩ ra cách giảm thiểu tối đa ảnh hưởng tới bệ hạ khi sinh."

"Lão thần tự khắc hiểu."

Buổi chiều, Chúc Vân Cảnh phái người đưa hai đứa nhóc tiến cung, đứa con trai cả Nguyên Bảo nay đã được sáu tuổi, còn đứa út Minh nhi mới chỉ hơn nửa tuổi.

Trên mặt Chúc Vân Tuyên giờ đây ngậm đầy ý cười, giương tay nhận lấy Minh nhi, đồng thời kêu Nguyên Bảo đến trước mặt mình để quan sát thật kỹ hai đứa cháu yêu dấu của mình. Tướng mạo của Nguyên Bảo tổng hợp những ưu điểm của Hạ Hoài Linh cùng Chúc Vân Cảnh, đứa nhỏ này vừa một cái liền biết là con của hai người, còn Minh nhi thì dung mạo giống Hạ Hoài Linh hơn một chút, thế nhưng hai đứa đều là con của Chúc Vân Cảnh, thế nên khiến cho hắn nhìn thấy đặc biệt yêu thích không thôi.

Nguyên Bảo trưng cặp mắt sáng bừng tò mò nhìn chằm chằm Chúc Vân Tuyên không ngớt, khiến cho Chúc Vân Cảnh ở bên cũng phải giơ tay chọt lên vai thằng con cả nhà mình nhắc nhở: "Ngươi còn nhớ quy củ phép tắc ta dạy ngươi lúc ở nhà không?"

Nhó con bụ bẫm vừa nghe cha mình nói xong, liền quy củ quỳ xuống dập đầu hành lễ với Chúc Vân Tuyên bi bô nói: "Nguyên Bảo khấu kiến bệ hạ."

Nhóc con đang ngồi trên đùi Chúc Vân Tuyên cũng phối hợp theo cười khúc khích không ngừng.

Chúc Vân Tuyên vội vàng mở miệng nói: "Được rồi, hành lễ trịnh trọng như vậy làm gì, huynh mau đỡ nhóc dậy đi."

Không cần Chúc Vân Cảnh hành động, Nguyên Bảo đã tự khắc lúi húi bò dậy nhào đến trước mắt Chúc

Vân Tuyên lên tiếng hỏi: “Ngài là thúc thúc của con sao?”

Chúc Vân Tuyên cười gật đầu, Nguyên Bảo chợt “Woa” lên một tiếng: “Dung mạo tiểu thúc đẹp như cha con vậy.”

Chúc Vân Cảnh xoa đầu nhóc con: “Đừng ăn nói linh tinh, ta đã dạy ngươi sao? Có biết quy củ hay không?”

Nguyên Bảo láu lỉnh cau mũi một cái, Chúc Vân Tuyên giơ tay sờ lên khuôn mặt hếch lên của nhóc con: “Không có gì, đứa nhỏ này hoạt bát khiến người ta cực kỳ thích.”

“Nó ầm ĩ ồn ào hệt đệ lúc còn bé vậy.”

Chúc Vân Cảnh thuận miệng đáp lại. Chúc Vân Tuyên nghe xong bất chợt ngẩn người ra, sau đó cười cười thở dài: “Thật vậy sao? Đệ đã không còn nhớ gì nữa rồi.”

“Đệ đâu chỉ là không nhớ rõ…” Thoạt nhìn rõ ràng là đang cố gắng hết sức ẩn giấu hết những bản tính kia, mới biến thành dáng vẻ như hiện tại.

Chúc Vân Tuyên cúi đầu, vân vê bàn tay bụ bẫm kháu khỉnh của Minh nhi: “Có lẽ đã thành thói quen rồi.”

Chúc Vân Cảnh nhìn thấy đứa nhỏ nhà mình cứ không ngừng ngọ nguậy trên đùi Chúc Vân Tuyên, sợ đối phương mệt, thành ra liền đi đến ôm lấy nhóc con rồi đặt qua một bên tháp, sau đó căn dặn bảo Nguyên Bảo đi qua đó ăn điểm tâm sẵn tiện trông chừng em trai, còn mình đi đến ngồi xuống đối diện với Chúc Vân Tuyên cười nói: “Hừm, còn biết giận dỗi với ta rồi sao.”

Chúc Vân Tuyên bị nói trúng tim đen chỉ biết ngượng ngùng phản bác: “Nào có chứ.”

Chúc Vân Cảnh cười gật đầu: “Như vậy mới có chút giống dáng vẻ lúc trước này.”

“Huynh đang cố ý chọc ta cười phải không…”

“Đệ tưởng ta thật sự tính toán mấy chuyện nhỏ nhặt này sao?” Chúc Vân cảnh thở dài: “Dù sao đệ cũng là hoàng đế, khi ở một mình thì sao cũng được, thế nhưng trước mặt người khác vẫn phải tỏ ra quy củ, bằng không lỡ như có chuyện gì, cho dù đệ không sợ người ta nói, ta cũng sợ người ta gây phiền phức cho đệ.”

“Đệ biết… Huynh nói rất đúng, chỉ là một xưng hô mà thôi, cũng không thay đổi được điều gì.”

“Nếu đệ đã hiểu sao vẫn còn rầu rĩ như vậy chứ…” Chúc Vân Cảnh buồn cười lắc lắc đầu, sau đó khẽ ra hiệu để Chúc Vân Tuyên nhìn sang phía hai đứa nhóc kia.

Nguyên Bảo lúc này đang đặt Minh nhi nằm nhoài lên trên đùi, vô tư ngồi ăn điểm tâm, thỉnh thoảng còn giơ tay chọt chọt cái mông của em trai nhỏ nhà mình mấy cái, thoạt nhìn cậu chàng xem nhóc con này hệt như món đồ chơi của bản thân, không những vậy, mà đứa nhỏ kia khi bị chọt vẫn cứ lấy làm cười khúc khích không ngừng, cho dù đại ca có chọc phá gì cũng không hoàn toàn tức giận xíu nào.

Chúc Vân Tuyên nhìn thở dài nói: "Hai đứa con của huynh đứa nào cũng đáng yêu như thế, khó trách sao huynh lại tự mình dạy dỗ chăm nom chúng."

"A Tuyên cảm thấy mấy đứa nhỏ rất đáng yêu sao?"

"Đúng vậy…"

"Vậy còn đứa nhỏ trong bụng đệ thì sao đây?"

Sắc mặt Chúc Vân Tuyên đột nhiên trở nên cứng ngắc, biểu hiện cũng dần ảm đạm đi, lắp bắp nói: "Huynh, ta không dám thích… Đứa bé này."

Chúc Vân Cảnh không hề đồng tình với suy nghĩ của đối phương: "Đệ đây là đang tự làm khó mình, nói thế nào thì đứa nhỏ cũng là con của đệ, việc giữ nó lại không phải rất tốt hay sao? Dù sao mai này đứa nhỏ không có chút quan hệ gì với người kia nữa, nó chính là con của một mình đệ, đệ cứ nghĩ theo chiều hướng tích cực một chút, ít ra giang sơn thiên hạ này cũng có người kế nghiệp."

Chúc Vân Tuyên chợt sáng tỏ mọi chuyện: "Thì ra hôm nay huynh dẫn hai đứa Nguyên Bảo cùng Minh nhi đến chơi là muốn khuyên đệ giữ lại đứa bé này."

"Kh ông phải chuyện ta làm đều vì muốn tốt cho đệ sao? Chuyện cũng đã đi đến nước này, đệ biết rõ mình không thể xóa sạch nó đi, vậy thì cần gì phải làm khó dễ bản thân mình, nhân khi còn hai tháng cuối dưỡng thân thể thật tốt, sau đó sinh ra một đứa con khoẻ mạnh, những chuyện không vui lúc trước cứ cho nó qua đi."

Chúc Vân Tuyên trầm mặc không lên tiếng đáp trả gì, Chúc Vân Cảnh thấy vậy chỉ đành lắc đầu, không tiếp tục nói nữa.

Chuyện đến nước này, có khuyên nhiều đến mức nào, thì vẫn phải để chính hắn nghĩ thông suốt mới được.

Trong suốt một tháng sau đó, vào mỗi ngày, Chúc Vân Cảnh đều tiến cung đến thăm hỏi nói chuyện phiếm với Chúc Vân Tuyên. Khí sắc của Chúc Vân Tuyên khoảng thời gian này dần dần chuyển biến tốt, cả ngươi cũng có nhiều sức sống tinh thần hơn trước. Tất cả những sóng gió trong triều rốt cuộc cũng hoàn toàn lắng xuống, chỉ có duy nhất việc xử tội Lương Trinh cùng bọn đồng đảng, vẫn cứ rề rà chưa đưa ra kết luận.

Tường đổ mọi người đẩy*, từng tấu chương kết tội Lương Trinh liên tục được dâng đến nội các, tội lỗi thật giả chồng chất hòa lẫn vào nhau, tất cả mọi người ai nấy đều có chung mục tiêu chờ Chúc Vân tuyên đưa

ra quyết định trừng trị mức án cao nhất.

— *Tường đổ mọi người đẩy: một người nào đó khi gặp cảnh thất thế hay rơi vào hoàn cảnh khó khăn, liền sẽ có nhiều người thừa cơ đả kích, khiến cho đối phương hoàn toàn bị suy sụp.*

Chúc Vân Cảnh cũng có nhắc tới chuyện này vài lần trước mặt Chúc Vân Tuyên, giục hắn mau chóng ra quyết định xử tội Lương Trinh, thế nhưng lần nào cũng bị cho Chúc Vân Tuyên viện cớ lơ qua.

Ngay cả bản thân Chúc Vân Tuyên cũng không biết rốt cuộc mình đang do dự gì, rõ ràng là ở ngay tại thời khác sống còn kia, Lương Trinh còn bày trò chơi hắn một vố, song hắn cũng biết mình không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể như ý nguyện Lương Trinh thả hắn rời đi, có điều những sự phiền muộn trắc trở trong lòng không chỗ tâm sự vẫn cứ khiến hắn đắn đo xoắn xuýt không sao đưa ra quyết định chính thức được.

Vào ngày hai mươi ba tháng chạp, Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh dẫn theo hai nhóc con một nhà bốn người tiến cung tham dự buổi gia yên tạm biệt năm cũ cùng Chúc Vân Tuyên. Khi bọn họ đến, trưởng công chúa đã có mặt, Chúc Vân Tuyên lúc này vui vẻ đến độ uống hai ba chung rượu, Chúc Vân Cảnh cũng không ngăn cản, dù sao đứa em trai này lâu lắm mới có được thời khắc vui sướng hiếm có như lúc này.

Khi gần đến giờ tuất, gia yến mới kết thúc, sau khi cả gia đình Chúc Vân Cảnh xuất cung hồi phủ, Cam Lâm lại trở về cảnh vắng vẻ tiêu điều như mọi thường. Chúc Vân Cảnh chỉ cho người thắp một chiếc đèn lồng trong đại điện, rồi cứ thế mà ngồi ngây người ra, đôi mắt thẫn thờ nhìn vào hư không, không chút tiếng động cũng như hơi thở nào.

Cao An chợt trút tiếng thở dài, kế đó nói lại tin tức ban sáng vừa nhận được chưa kịp nói cho hắn biết: "Bệ hạ, Chiêu vương nhờ người truyền tin, nói rằng… Hắn muốn gặp ngài."

Chúc Vân Tuyên lẳng lặng nở một nụ cười giễu cợt, đôi mắt đột nhiên từ từ bị hơi nước bao phủ mơ mơ hồ hồ. Chỉ chốc lát sau, hắn chợt cúi người xuống, ôm bụng đau quằn quại co rúc người lại.

Cao An bất chợt bị dọa thót tim: "Bệ hạ!"

45. Chương 45: Bệ Hạ Sinh Con

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chúc Vân Cảnh vừa nhận được tin tức Chúc Vân Tuyên đột nhiên lên cơn đau liền vội vã tiến cung, khi hắn đến nơi đã gần đến giờ dần, Chúc Vân Tuyên tính ra đã đau những ba canh giờ, trong lúc đó cả người cứ vật vờ hôn mê đến mấy lần, Phương thái y lúc này đang đổ môi hôi hột thận trọng châm kim cho đối phương.

Thấy Chúc Vân Tuyên đau đến mức không còn biết trời trăng gì, cả người cứ run rẩy cuộn tròn lại, hai con ngươi Chúc Vân Tuyên mạnh mẽ co rụt theo: "Chuyện này là sao? Ta nhớ lúc chiều bệ hạ vẫn còn rất khoẻ

kia mà, sao bây giờ đột nhiên thành ra như vậy?!"

Vừa châm cây kim cuối cùng xuống, cả người Chúc Vân Tuyên bất ngờ trở nên lên cơn run lẩy bẩy kịch liệt chưa từng thấy, sau đó bất giác nằm xụi lợ trên giường. Phương thái y vội xoa mồ hôi trên trán, nói với Chúc Vân Cảnh: "Quốc Công gia, e là bệ hạ… Bệ hạ sắp sinh, việc châm kim này chỉ là biện pháp trì hoãn được một thời gian ngắn, nếu như không chịu lấy đứa con ra nữa, thì tính mạng của bệ hạ cùng hoàng tử sẽ gặp nguy hiểm."

Chúc Vân Cảnh đương nhiên biết những chuyện này, việc nam tử sinh sản hoàn toàn không giống với những nữ tử tầm thường, nếu như chưa tới thời cơ chín muồi thì cho dù có làm như thế nào cũng không thể động vào, chỉ có thể chờ đến khi cái thai muốn ra ngoài thì mới có thể lấy ra, đương nhiên cũng có tình huống đứa nhỏ không kịp đợi đủ ngày đủ tháng đã muốn đi ra, vào lúc này nhất định phải sinh nó ra, không thể trì hoãn thêm, bằng không sẽ là một xác hai mạng.

"Hiện tại sắp sinh? Không phải còn một tháng nữa hay sao?!"

"Lúc trước lão thần đã từng nói… Bệ hạ dưỡng thai không tốt, cho nên có khả năng sẽ sinh non…"

Chúc Vân Cảnh vừa tức vừa vội, chỉ đành ngồi xuống ở bên giường nắm chặt tay Chúc Vân Tuyên, đồng thời nhẹ giọng gọi hắn: "A Tuyên, A Tuyên, đệ nghe ta nói không?"

Bên mi mắt Chúc Vân Tuyên khẽ giật giật, hắn chầm chậm mở mắt ra mê man nhìn Chúc Vân Cảnh: "Huynh, đệ khó chịu…"

Chúc Vân Cảnh vỗ nhẹ lên mu bàn tay dỗ dành em trai mình: "Đừng sợ, lát nữa sẽ ổn thôi, chờ đến khi hài tử sinh ra xong là không sao rồi."

Chúc Vân Tuyên run lên, trưng ra vành mắt đỏ ngầu lắp bắp nói: Đứa nhỏ.. đứa nhỏ thế nào rồi?"

"Đứa nhỏ không sao, chờ một lát nữa thôi là được rồi, đừng lo lắng."

Nhờ có sự động viên của Chúc Vân Cảnh, cả người Chúc Vân Tuyên từ từ thả lỏng ra, hắn chỉ đành mỏi mệt nhắm mắt lại. Chúc Vân Cảnh ôm lấy đối phương để hắn tựa lên người mình, sau đó giơ tay ra nhận lấy chén thuốc thổi cho nguội: "Uống thuốc xong sẽ không khó chịu nữa."

Chúc Vân Tuyên không hỏi gì nhiều mà vô cùng ngoan ngoãn uống hết chén thuốc, khi uống xong chợt tựa vào Chúc Vân Cảnh thì thào: "Huynh, sau khi đứa bé sinh ra… Huynh cứ ôm nó đi đi…"

"Nói linh tinh gì đó, đứa bé vốn là hoàng tử của bệ hạ, chính là dõng dõi hoàng tộc, sao ta có thể đem đi được chứ."

Chúc Vân Tuyên khe khẽ lắc đầu, trong đầu giờ đây dường như mỗi lúc một thêm nặng nề, khiến hắn cảm thấy uể oải mệt mỏi không sao tả được, chỉ trong một thời gian ngắn đã bắt đầu hôn mê lần nữa.

Chúc Vân Cảnh thở phào nhẹ nhõm, đặt Chúc Vân Tuyên nằm thẳng xuống giường, sau đó mở miệng hỏi Phương thái y: "Còn phải đợi bao lâu nữa?"

"Nửa canh giờ sau có thể lấy đứa nhỏ ra." Lão thái y nói một cách tràn đầy tự tin.

Chúc Vân Cảnh giúp Chúc Vân Tuyên cởi y phục ra, lúc bấy giờ khi nhìn thấy hình xăm đóa hồng mai diễm lệ nở rộ ở bên hông trái đối phương, vẻ mặt thoáng chốc lạnh như băng: "Đây là cái gì?"

Cao An quỳ xuống đất nghẹn ngào nói cho hắn biết: "Là Chiêu vương ép buộc bệ hạ, bệ hạ thực sự không muốn, khi đó Chiêu vương uy hiếp bệ hạ, bệ hạ mới không thể không từ chối…"

Chúc Vân Cảnh siết chặt tay cuộn thành nắm đấm căm hận nói: "Hắn quả nhiên có chết một trăm lần cũng không đủ."

Lão thái y đã chuẩn bị đầy đủ sẵn sàng từ trước, lúc này liền cầm dao găm đã được hơ qua lửa dán lên bụng nhô cao của Chúc Vân Tuyên, rồi chầm chậm rạch trên đó một đường.

Chúc Vân Cảnh dời tầm mắt đi chỗ khác, không đành lòng nhìn thêm.

Nửa giờ sau, một tiếng khóc nỉ non yếu ớt vang lên, Phương thái y hết sức cẩn thận nâng một đứa trẻ sơ sinh người bê bết máu lên giao cho ma ma Chúc Vân Cảnh dẫn theo từ trong phủ tới, xong xuôi mới bắt đầu khâu vết thương lại cho Chúc Vân Tuyên.

Ma ma hết sức vui vẻ hô lên: "Đúng là tiểu hoàng tử!"

Chúc Vân Cảnh liếc mắt nhìn hài tử, lông mày cũng nhíu chặt: "Thật sự quá nhỏ…"

Hơn nữa tiếng khóc nghe qua lại yếu ớt đến vậy, căn bản nhóc con này không phải là một đứa trẻ khỏe mạnh.

Nụ cười trên mặt ma ma dần tắt lịm, đối phương không mấy hài lòng ôm tiểu hoàng tử đi rửa sạch. Phương thái y đầu đầy mồ hôi khâu vết rạch cho Chúc Vân Tuyên xong, sau khi xác định mạch tượng bệ hạ đã dần ổn định lại mới lên tiếng bẩm báo với Chúc Vân Cảnh: "Bệ hạ đã bình an vô sự, hiện tại chỉ cần chờ tỉnh lại là tốt rồi."

Lông mày đang cau có nhíu lại của Chúc Vân Cảnh vẫn chưa chịu giãn ra, ma ma lúc này ôm đứa bé vừa mới rửa sạch trở về, Chúc Vân Cảnh bèn đi đến nhận lấy từ tay ma ma nhìn kỹ một lúc, thời khác này nhóc con đã ngủ thiếp đi, không những sắc mặt vàng khè, mà hơi thở còn yếu ớt, hơn nữa thân thể đúng thật là bé tí tẹo.

Nửa năm trước khi Minh nhi vừa mới ra đời, e là thằng nhóc mà mình còn lớn hơn đứa nhỏ này gấp đôi.

Thái ý bắt mạch cho đứa nhỏ, sau khi cẩn thận kiểm tra một hồi, sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng hơn. Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn lên tiếng hỏi: "Đứa nhỏ này thế nào? Nói thật."

"… Tiểu hoàng tử sinh thiếu tháng, thân thể suy nhược, nội tạng không phát triển toàn diện, hơn nữa từng có khoảng thời gian phá thai hủy hoại, cho nên mới sinh ra không thể uống quá nhiều thuốc, hiện tại lão thần sẽ cố gắng hết sức mình cứu trị."

Chúc Vân Cảnh cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve lên gương mặt non mềm như đậu hũ của đứa bé, trong lòng bây giờ chỉ có thể nghe theo ý trời, thế nhưng khi bản thân hắn tận mắt chứng kiến một đứa nhỏ đáng thương như vậy, rốt cuộc vẫn là không muốn nó xảy ra mệnh hệ gì.

Chúc Vân Tuyên ngủ hết một ngày một đêm, đến tận đêm khuya hôm sau mới tỉnh lại. Suốt khoảng thời gian này, Chúc Vân Cảnh vẫn luôn trông chừng bên cạnh đối phương, đang ngủ gà ngủ gật, chợt cảm nhận được động tĩnh liền lập tức mở mắt ra, rồi mau chóng truyền thái y đi vào.

Khi xác định Chúc Vân Tuyên đã không còn gì đáng lo, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian sẽ có thể dần chuyển biến tốt, tảng đá nặng trong lòng Chúc Vân Cảnh rốt cuộc mới xem như đã trút bỏ, hiện tại mới trưng ra gương mặt vui vẻ hòa nhã hiếm thấy với Phương thái y, còn kêu hạ nhân ban thưởng cho lão.

Được đút uống nước nóng cùng chút thức ăn, nhưng Chúc Vân Tuyên vẫn ngây người ra như khúc gỗ. Hắn theo bản năng giơ tay sờ lên bụng mình, Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn nhìn Cao An ở bên cạnh ra hiệu, Cao An hiểu ý gật đầu lui ra.

"Cảm giác khá hơn chút nào không?" Chúc Vân Cảnh tiến sát đến hỏi han.

Một hồi lâu sau, Chúc Vân Tuyên mới khàn giọng khẽ đáp "Chút chút."

Chúc Vân Cảnh chợt thở dài, thôi không hỏi nữa.

Cao An dẫn ma ma ôm đứa nhỏ đi đến, Chúc Vân Cảnh ôm lấy rồi kêu Cao An đỡ Chúc Vân Tuyên ngồi tựa lên cao một chút, sau đó mới ôm đứa bé đến gần cho hắn nhìn xem.

"Đứa bé có hơi nhỏ, thân thể cũng không mạnh khỏe mấy, thế nhưng dung mạo vẫn cực kỳ đáng yêu, rất giống ngươi."

Tiểu hoàng tử vừa được đút uống sữa xong, hiện tại đã ngủ say sưa, hơi thở của đứa bé cực kỳ yếu ớt, dáng dấp cũng chỉ bé tí tẹo, nhìn qua cực kỳ đến là đáng thương.

Chúc Vân Tuyên lạnh nhạt liếc nhìn một cái rồi lập tức dời mắt đi, thế nhưng Chúc Vân Cảnh vẫn cứ một mực ôm đứa bé đến trước mặt hắn: "Đệ ôm nó đi."

Sau một hồi im lặng chờ đợi, thấy Chúc Vân Tuyên nhất quyết không chịu giơ tay, Chúc Vân Cảnh chỉ đành coi như thôi: "Bỏ đi, đứa nhỏ đúng là đáng thương, vừa mới ra đời mà phụ hoàng đã ghét bỏ như vậy rồi."

Mi mắt Chúc Vân Tuyên bất giác run rẩy, hắn chỉ khẽ mím môi, không lên tiếng nói.

Chúc Vân Cảnh bất đắc dĩ nói: "Phương thái y nói đứa bé này mới sinh ra đã ốm yếu, nội tạng bên trong cũng phát triển không tốt, cộng thêm một đống bệnh tật có từ trong bụng, mới chỉ chào đời mấy ngày đệ đã không muốn nhìn thấy nó, đệ cần gì phải làm như vậy chứ? Ngay cả ôm một cái cũng không muốn sao?"

Tay Chúc Vân Tuyên cuộn tròn thành nắm đấm, móng tay bấm sâu vào trong lòng thịt, một hồi lâu sau mới khàn khàn thì thào: "Huynh cứ ôm nó đi đi, không cứu sống được thì thôi, nếu cứu được.. Huynh muốn nuôi hay cho người ta, cứ tùy tiện quyết định."

"Tại sao đệ phải cố chấp như vậy…"

"Đệ không muốn mình mềm lòng nữa, dù cho mình có chút khả năng cũng sẽ nhất quyết không nghĩ tới, vì chỉ khi không nhìn thấy đứa bé này, đệ mới có thể bình tĩnh hòa nhã được, coi như đệ cầu xin huynh, xin huynh mau ôm nó đi đi…"

Hai mắt Chúc Vân Tuyên giờ đây đã đỏ ngầu ngập nước, âm thanh nghẹn ngào, Chúc Vân Cảnh cũng không đành lòng thấy đứa em mình như vậy, chỉ đành gọi ma ma ôm đứa nhỏ lui xuống trước."

"A Tuyên, đệ trải qua trăm đắng ngàn cay mới sinh ra được đứa bé này, dù sao nó cũng là cốt nhục của đệ, đệ nói không cần thì thật sự không cần sao? Bây giờ đệ lại không có đứa con nối dõi nào, giữ lại nó có gì không tốt chứ?"

Chúc Vân Tuyên lắp bắp nói: "Huynh cũng nói nó sinh ra đã ốm yếu, có thể nuôi được hay không cũng là một vấn đề lớn rồi, vậy sao còn có thể dám nghĩ tới việc nối dõi, huống chi đứa bé này chỉ làm ta đau khổ không thể chịu đựng được, có thể nó sẽ khiến ta day dứt khó chịu cả đời này."

"Chẳng lẽ đưa nó đi có thể khiến đệ hoàn toàn quên mất sao?"

"… Nếu như không nhìn thấy đứa bé nãy nữa, thì qua một thời gian dài sẽ từ từ phai nhạt, sau đó sẽ không còn nhớ đến nữa."

Chúc Vân Cảnh không tiếp tục nói gì thêm nữa, hắn chính là định hỏi thứ làm Chúc Vân Tuyên không quên được, rốt cuộc là những khuất nhục cùng sự nhẫn nhịn đã từng chịu phải, hay là người kia.

Hắn nói không muốn mình mềm lòng, thế nhưng Chúc Vân Cảnh lại không rõ người đối phương mềm lòng là đứa nhỏ, hay lại là người khiến cho hắn đau khổ.

Có lẽ là ngay cả Chúc Vân Tuyên cũng chưa chắc biết đáp án của những câu hỏi kia.

Ngục Đại Lý Tự.

Hai tay hai chân Lương Trinh trói chặt bằng những xiềng xích nặng trĩu, hiện tại đang bị lính canh ngục áp giải đẩy vào trong phòng tra tấn, rồi trói lại trên giá gỗ.

Tên cai quản ngục với bộ dạng mày gian mắt chuột tiến vào ngồi sau bàn, gã ta gõ kinh đường mộc* một cái rồi cất cao giọng nói với Lương Trinh: "Vương gia bây giờ đã thành ra bộ dạng này, cho nên từng phạm qua sai lầm nào có thể khai được thì mau khai hết đi, miễn cho da thịt khỏi phải chịu những tra tấn đau đớn."

— Kinh đường mộc: là khối gỗ được các quan huyện sử dụng khi thẩm án

Lương Trinh cười giễu trào phúng: "Ngươi là cái thá gì? Từ khi nào tới phiên ngươi tới thẩm vấn bản vương?"

Đối phương tặc lưỡi bật lại: "Gọi ngươi một tiếng vương gia chính là khách khí với ngươi lắm rồi! Ngươi còn coi bản thân mình vẫn là Chiêu vương cao cao tại thượng nắm giữ uy quyền triều chính sao? Bây giờ ngươi chẳng qua chỉ là một tên loạn thần tặc tử ngã xuống, đồng thời còn là một tên tù nhân chờ chết mà thôi! Còn có gì để mà kiêu ngạo ngông nghênh! Bệ hạ sớm muộn gì cũng sẽ xử trí ngươi…"

"Bệ hạ?" Lương Trinh khẽ nheo mắt lại, "Bệ hạ đâu rồi? Người có thể thẩm vấn bản vương chỉ có duy nhất một mình bệ hạ, hiện tại nếu như bệ hạ đích thân đến thẩm vấn, bản vương chắc chắn biết gì nói nấy."

"Ngươi đúng là to gan mà! Đã thành ra như vậy còn dám bất kính với bệ hạ! Không cho ngươi nếm thử chút giáo huấn, thì ngươi thật sự không biết bản thân mình đang ở đâu mà! Đánh cho ta! Cứ ra sức đánh mạnh vào!"

Cây roi dính nước muối liên tục quất vào trong lồng ngực, chỉ một lúc sau, da thịt đã bắt đầu bong tróc cả lên, thế nhưng Lương Trinh vẫn cắn chặt hàm răng không bật ra một âm thanh nào, thậm chí bên khóe miệng vẫn ngậm lấy ý cười trào phóng không đếm xỉa tới, khiến cho gã ta giận đến độ nổi trận lôi đình, càng về sau càng ra lệnh đánh tàn nhẫn hung ác hơn.

Khi đánh đã đời xong, gã cai ngục lại lên tiếng truy hỏi lần nữa: "Rốt cuộc ngươi có chịu khai hay không?"

Lương Trinh nhổ bọt máu trong miệng ra cợt nhả: "Bản vương thực sự không biết mình có gì cần khai."

Có một tên lính trông ngục chợt đưa một tờ giấy đã viết xong tội trạng tới trước mặt Lương Trinh. Lương Trinh tùy ý liếc mắt nhìn qua, toàn bộ nội dung đều chính là một tá tội danh không có thật, ngay cả tội liên thông với địch phản quốc cũng được ghi vào, vừa nhìn liền biết muốn hắn dồn hắn vào đường chết không chỗ chôn thân.

"Ngươi bị ai sai khiến làm mấy chuyện này? Nói xấu bản vương đem lại lợi ích gì cho ngươi?"

Gã cai ngục tỏ vẻ khinh miệt nói: "Người muốn mạng ngươi nhiều vô số kể, trong lòng ngươi chắc cũng tự khắc hiểu rõ lúc trước mình đã đắc tội bao nhiêu người mà nhỉ."

Thật đúng là vậy, cho dù Chúc Vân Tuyên không muốn hắn chết, thì cũng có vô số người hận không thể rút gân lột da hắn, nay không thẳng tay giết chết hắn trong ngục đã xem như nể nang lắm rồi, sao có thể để hắn sống dễ chịu được chứ.

"Bản vương không có gì để khai, người có bản lĩnh thì hiện tại cứ giết bản vương, có điều ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, qua lâu như vậy bệ hạ vẫn chưa hạ chỉ xử tội bản vương, nay nếu như ngươi không sợ tự chủ trương làm trái tâm tư bệ hạ, thì cứ việc ra tay."

Gã cai ngục kia nghe xong nhấp nháy ánh mắt không ngừng, rõ ràng là đang chột dạ. Sau một lúc chần chừ do dự, gã bèn hạ lệnh binh lính đánh Lương Trinh thêm một trận nữa rồi áp giải hắn về lại trong lao, sau đó đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

46. Chương 46: Cõi Lòng Nát Tan

Cam Lâm cung.

Chúc Vân Tuyên tựa vào tháp nghỉ ngơi, qua một lúc sau cũng vô tình ngủ thiếp đi. Chúc Vân Cảnh lúc này cũng tiến cung đi vào liếc mắt nhìn, kế đó không chần chừ đứng ở đó thêm nữa mà xoay người đi tới thiên điện.

Cả người tiểu hoàng tử giờ đây đâu đâu cũng châm đầy kim, hiện đang được ngâm mình trong thùng nước ngâm thuốc, hơi thở của đứa bé rất đỗi yếu ớt, những ma ma ai nấy cũng hết sức cẩn trọng đỡ lấy, còn Phương thái y thì quỳ gối ở một bên không ngừng cầm kim châm lên.

Đứa bé này tính đến nay đã sinh hơn hai mươi ngày, mỗi ngày ít nhất đều phải châm kim tắm trong nước thuốc hai canh giờ, khiến cho thân thể non mềm nhỏ bé kia khắp nơi đều chi chít lỗ kim nhìn trông cực kỳ đáng thương, nhưng cho dù có không cam lòng sao cũng phải nhịn, bởi đây chính là phương pháp duy nhất có thể cứu tiểu hoàng tử sống sót.

Cũng may đứa bé này đủ ngoan cường, mặc dù nhiều lần suýt chút nữa bó tay không cứu được nữa, thế nhưng đến cuối cùng nhóc con vẫn chống một hơi giãy dụa gắng gượng vượt qua, hiện tại đang dần dần có chuyển biến tốt.

Chúc Vân Cảnh ngồi xổm người xuống giơ tay vuốt ve gương mặt bé con, đồng thời lên tiếng hỏi Phương thái y: "Phải đợi bao lâu nữa mới bắt đầu tốt lên?"

Vừa châm xong cây kim cuối cùng, lão thái y xoa xoa mồ hôi trên trán trả lời Chúc Vân Cảnh: "Khoảng chừng mấy ngày nữa là có thể ngừng châm kim, tính mạng tiểu hoàng tử hiện tại đã không còn gì nguy hiểm, thế nhưng vẫn cực kỳ yếu, e là ngày sau khó có thể như bao đứa trẻ bình thường khác…"

Chúc Vân Cảnh cau mày: "Không thể khỏi hẳn sao?"

"Sợ là hơi khó."

"Ngay cả chút biện pháp cũng không có?"

Lão thái y trầm ngâm nói: "… Lão thần có một người bạn cũ, lão ta là hậu nhân của là vị Ngu thần y người Nam Cương, y thuật của lão vượt xa lão thần rất nhiều, có lẽ lão sẽ có biện pháp cứu tiểu điện hạ, chỉ có điều lão ta thoái ẩn giang hồ đã lâu, e là sẽ không bằng lòng vào kinh."

"Ngu thần y? Chính là vị Ngu thần y nghiên cứu chế tạo sinh ra thuốc sinh tử năm đó sao?"

"Dạ thưa đúng là vị ấy."

Chúc Vân Cảnh liếc mắt nhìn tiểu hoàng tử đã bắt đầu hơi hé mắt ra, chợt lên tiếng than thở: "Được rồi, bây giờ ngươi đi viết một phong thư cho vị tiên sinh kia, chờ tiểu điện hạ đầy tháng, ta sẽ dẫn nó đi đến Nam Cương."

Bây giờ Chúc Vân Tuyên vẫn còn không chịu nghĩ thông suốt, vẫn cứ khăng khăng tự làm khó mình, nay nếu như đối phương không muốn nhìn thấy đứa bé này, chi bằng trước tiên mang nó đi cũng tốt, ngày sau thì đành phải trông chờ thời thế xem sao.

Phương thái y vội vàng đáp lại: "Dĩ nhiên là được, lão thần lập tức đi viết thư."

Ma ma ôm tiểu hoàng từ trong thùng nước ngâm thuốc ra, sau khi lau sạch thân thể cho uống sữa xong, thì nhóc con bình thường sẽ ngủ thiếp đi, lần này lại hiếm khi thấy vẫn còn tỉnh, lúc Chúc Vân Cảnh ôm lấy, còn bất giác nở một nụ cười với hắn.

Trong lòng Chúc Vân Cảnh bị nụ cười đáng yêu kia làm cho tan chảy, không nhịn được cúi đầu dùng chóp mũi cạ cạ gương mặt non mềm của bé con, rồi lại ôm đến chính điện.

Chúc Vân Tuyên lúc này vẫn còn tựa người nằm trên tháp, đang ngẩn người lơ đãng nhìn ra bụi hoa xuân lấp ló bên ngoài cửa sổ.

Nghe được tiếng cười của Chúc Vân Cảnh, Chúc Vân Tuyên chợt quay đầu về, chợt trông thấy Chúc Vân Cảnh đang cười đến là vui vẻ nắm bàn tay nhỏ xíu của tiểu hoàng tử làm bộ nhẹ nhàng cắn lấy. Ánh mắt Chúc Vân Tuyên khẽ ngây ra, trong lúc bản thân chưa phản ứng kịp, Chúc Vân Cảnh đã ôm đứa bé ngồi

xuống bên cạnh hắn.

Chúc Vân Tuyên không được tự nhiên hơi dịch người cách ra một chút, tầm mắt bắt đầu nhấp nháy vội nhìn đi chỗ khác, nhưng có vẻ Chúc Vân Cảnh vẫn chưa phát hiện ra, toàn bộ sự chú ý đang đặt trên người đứa bé, sau lại thuận miệng nói với Chúc Vân Tuyên: "Hiếm khi có một ngày ta đến, mà vật nhỏ này không ngủ, đệ nhìn xem ánh mắt của nó to tròn vô cùng, quả thực giống y như đúc đệ khi còn bé."

Chúc Vân Tuyên không đáp, Chúc Vân Cảnh chợt để sát đứa bé lại gần cho hắn nhìn xem. Lần này Chúc Vân Tuyên không tránh né, chỉ vừa liếc mặt nhìn đứa bé nằm trong tã lót một cái, không ngờ nhóc con này lại nở nụ cười. Chúc Vân Tuyên khẽ run run, lại cúi đầu nhìn xuống, một ngón tay của hắn đã bị nhóc cầm lấy.

Chúc Vân Tuyên thoáng chốc trở nên hoảng hốt, thế nhưng không có giật tay ra. Chúc Vân Cảnh nhìn cảnh tượng này lấy làm vui vẻ nở nụ cười: "Không nghĩ tới vật nhỏ này bây giờ lại còn có chút sức như vậy, so với lúc ra đời đã xem như tốt hơn rất nhiều."

"… Phương thái y nói thế nào?"

"Mỗi ngày đều phải châm kim, tắm thuốc, khoảng chừng phải làm thêm mấy ngày nữa, đợi đến khi đầy tháng có lẽ sẽ dần tốt hơn, nhưng nếu muốn đứa bé này hồi phục khoẻ mạnh như những đứa trẻ bình thường khác, thì có vẻ phải xem số mạng của nó."

"Cho dù nó có ở lại đây… Đệ cũng không thể chăm sóc tốt cho nó…"

Chúc Vân Cảnh chỉ đành thở dài: "Được rồi, đệ không muốn thì thôi, ta ôm nó đi là được chứ gì, nhóc con này thật là đáng thương, còn nhỏ như vậy đã phải cách xa cha mình, tương lai sau này phải làm sao bây giờ đây."

Chúc Vân Tuyên thấp giọng lẩm bẩm: "Chờ nó lớn rồi… Để nó báo hiếu lại với huynh."

Chúc Vân Cảnh buồn cười đáp lại: "Ta đã có những hai đứa, cần gì phải đi cướp con trai của đệ chứ, ta tạm thời giúp đệ nuôi nấng nó, về sau bất cứ khi nào đệ nghĩ lại đều có thể đến ôm con về."

Chúc Vân Tuyên cụp mắt không nói năng gì, Chúc Vân Cảnh bèn chép miệng nói tiếp: "Dù gì đệ cũng là cha nó, đặt cho nó một cái tên đi."

Chúc Vân Tuyên vẫn không lên tiếng, chỉ sững sờ ngớ ra như vậy nhìn chăm chăm đứa bé nằm trong tã lót, đủ mọi cảm xúc hỗn loạn trào dâng trong lòng, thế nhưng không nói ra bất cứ một câu nào.

Hắn không thể có cảm tình đối với đứa bé này, cho dù có mềm lòng dù chỉ là đôi chút cũng không thể được, vì lẽ đó, hắn cũng không nên quan tâm chuyện đứa bé này tên gì, hay mang họ ai.

Nhóc con từ nãy đến giờ vẫn luôn nhìn hắn, lúc này chợt khe khẽ phát ra một tiếng "ê a", khiến cho trong lòng Chúc Vân Tuyên cũng căng thẳng lên, bèn theo bản năng rút tay ra, kéo theo đó chính là tiếng gào khóc nức nở.

Chúc Vân Cảnh vội vàng ôm nhóc con vào lòng, rồi vỗ nhè nhẹ lên tã lót ra sức dỗ dành, một lúc sau, nhóc con khóc mệt liền ngủ thiếp đi, Chúc Vân Cảnh lúc này mới gọi ma ma ôm xuống.

Chúc Vân Cảnh thấy tâm trạng Chúc Vân Tuyên dần sa sút bèn vỗ nhẹ lên mu bàn tay an ủi: "Ta đã tính rồi, ta sẽ đem nó đến phía nam cách thật xa đệ, thế nhưng đệ phải đồng ý với ta một chuyện, chính là sau khi dưỡng thân thể khỏe lại phải nhanh chóng lập hậu nạp phi sinh mấy đứa, chỉ cần đệ có người nối dõi, ta sẽ không ép buộc đệ nhận đứa bé này."

Chúc Vân Tuyên khô khốc bật ra một tiếng: ".. Được."

Khi bóng đêm dần chìm sâu, Chúc Vân Tuyên lại bị cơn ác mộng làm cho thức tỉnh lần nữa. Hắn ngồi dậy, giơ hai tay ôm lấy đầu đang đau như búa bổ, qua hồi lâu sau, nhịp tim đập dồn dập kia mới dần dần bình tĩnh lại.

Hắn đã không còn nhớ rõ rốt cuộc giấc mơ kia là gì, chỉ mang máng nó dường như có liên quan đến Lương Trinh, cùng cảnh tượng máu me đầm đìa gì đó. Chúc Vân Tuyên thôi không nghĩ nữa, mà lên tiếng gọi Cao An ở bên ngoài đi vào.

Cao An sai cung nhân dâng trà nóng đến đưa cho Chúc Vân Tuyên, khi đang định đi đốt đèn lên, bỗng nhiên bị Chúc Vân Tuyên ngăn lại: "Cứ để vậy đi…"

Chỉ có trong bóng tối, hắn mới có thể giấu kín toàn bộ những dằn vặt kéo xé khiến hắn đau đớn đến tận tâm can kia, chẳng trách sao Lương Trinh lại nói hắn có thói quen thậm chí yêu thích bóng tối đến vậy. Chúc Vân Cảnh tựa vào đầu giường, nhắm mắt lại, dường như lần đầu tiên cảm thấy đồng cảm với Lương Trinh.

Trong bầu không khí yên tĩnh, bên kia thiên điên bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc ngắt quãng mơ hồ không ngừng. Cao An cẩn trọng quan sát biểu hiện trên mặt Chúc Vân Tuyên, bộ dạng muốn nói lại thôi. Chúc Vân Tuyên khẽ nhíu mày, qua một hồi lâu sau, mới hờ hững hỏi: "Vì sao nó lại khóc?"

"Chắc là tiểu điện hạ cảm thấy đói bụng." Cao An khe khẽ giải thích cùng hắn: "Đứa bé mới sinh ra cứ cách hai canh giờ phải uống sữa một lần, ban đêm cũng vậy."

"Thật vậy sao?" Chúc Vân Tuyên thấp giọng nỉ non, trên mặt cũng lấy làm hoảng hốt, không biết đang suy nghĩ gì.

Mãi đến tận một hồi lâu sau, tiếng khóc kia vẫn chưa có dấu hiệu dừng, Chúc Vân Tuyên lại ấp úng hỏi: "Vì sao còn khóc? Ma ma không cho nó uống sữa sao?"

Cao An nhìn vẻ mặt đối phương thử thăm dò: "Hay là để nô tài gọi người đi xem thử?"

Thấy Chúc Vân Tuyên hơi mím môi, không tỏ rõ ý kiến, Cao An liền cho là hắn đã bằng lòng, mau chóng gọi một tiểu thái giám khác đi qua thiên điện nhìn xem tình hình tiểu điện hạ.

Chỉ chốc lát sau, tiểu thái giám đi đến bẩm báo lại, nói là ban đêm tiểu điện hạ đột nhiên lên cơn sốt cao, Phương thái y đang chữa trị cho.

Chúc Vân Tuyên bất giác siết chặt tay cuộn tròn thành nắm đấm, ngay cả mấy đứa trẻ bình thường bất ngờ sốt cao cũng đã là chuyện lớn rồi, đừng nói chi nhóc con bây giờ vẫn còn đang chiến đấu bên bờ sinh tử kia, tùy tiện lên một cơn đau đầu hay sốt nhẹ cũng có thể lấy đi tính mạng của nó.

Cao An nghe xong cũng cảm thấy bồn chồn khó chịu bèn lên tiếng đề nghị: "Bệ hạ, hay là ngài đi xem thử tiểu điện hạ đi?"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt trở nên ảm đạm hơn, trong thâm tâm đắn đo rối bời, thế nhưng trên mặt vẫn chưa biểu hiện chút gì: "… Trẫm cũng không phải thái y, đến xem có ích lợi gì."

Cao An nghe vậy không dám nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng đứng ở một bên khe khẽ trút tiếng thở dài.

Chúc Vân Tuyên không ngủ tiếp nữa, mà cứ tựa vào giường ngẩn người lắng tai nghe động tĩnh lúc ẩn lúc hiện bên thiên điện kia.

Một canh giờ sau, tiếng khóc rốt cục cũng hoàn toàn dừng lại, Cao An lại gọi người qua đó lần nữa, khi về đối phương bẩm báo lại là tiểu điện hạ khóc mệt nên đã ngủ thiếp đi, nhiệt độ vẫn chưa hạ xuống, ma ma hiện vẫn đang ôm không dám lơ lỏng phút giây nào, Phương thái y cũng ở đó trông chừng.

Chúc Vân Tuyên nghe xong khẽ nhắm mắt lại, Cao An liếc mặt nhìn canh giờ trên chuông Tây Dương, hiện tại đã đến giờ dần khắc hai, bèn nhỏ giọng khuyên Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, ngài ngủ thêm một lúc nữa đi."

— *giờ dần khắc hai: hơn ba giờ sáng*

Chúc Vân Tuyên không hề nói năng động đậy gì, ánh mắt cứ lơ đãng nhìn vào hư không như người mất hồn, khiến cho người ngoài nhìn vào cũng không đoán được tâm tư của hắn.

Hắn cứ như vậy dựa vào đầu giường, trợn tròn mắt ngồi yên cả một đêm, mãi cho đến khi trời rạng sáng.

Giờ mẹo khắc tư, tiểu thái giám hào hứng trở về bẩm báo: "Tiểu điện hạ đã hạ sốt, Phương thái y cũng nói không còn gì đáng lo nữa!"

— giờ mẹo khắc tư: sáu giờ sáng

Cao An lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bàn tay siết chặt suốt cả đêm của Chúc Vân Tuyên cũng dần buông lỏng ra, bên trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Cao An lại lên tiếng khuyên nhủ lần nữa: "Bệ hạ ngài nghỉ ngơi thêm lát nữa đi, nếu không lát nữa Quốc Công gia tiến cung thấy ngài suốt đêm không ngủ, sẽ trách phạt nô tài."

Chúc Vân Tuyên gật đầu, đôi môi khô khốc cả lên hạ lệnh dặn dò hắn: "Ngươi sai người chuẩn bị xe đưa đứa bé đến phủ Định Quốc công, Phương thái y cũng cùng theo qua."

"…Bệ hạ!"

"Đi đi!"

Thấy vẻ mặt Chúc Vân Tuyên tỏ vẻ kiên định, Cao An cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành nhận lệnh lui xuống.

Vừa mới đến giờ thìn, cửa bên phủ Định Quốc công có tiếng gõ cửa. Chúc Vân Cảnh nghe người bẩm báo bèn vội vàng đi ra. Cao An lúc này hết sức khổ tâm truyền lời của Chúc Vân Tuyên cho hắn, lại nói thêm chuyện đêm qua tiểu điện hạ sốt cả đêm, khiến cho một đêm qua bệ hạ cũng không tài nào chợp mắt.

Chúc Vân Cảnh ngẩn người ra, một lúc sau mới bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Được rồi, dù gì cũng đã đưa tới, ngươi giao cho ta rồi hồi cung phục mệnh đi, sẵn tiện nói cho bệ hạ, mấy ngày nay ta không rảnh cho nên sẽ không tiến cung thăm hắn được."

Cao An thở dài than ngắn hồi cung, sau đó bẩm báo lại những chuyện Chúc Vân Cảnh nói lại cho Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, Quốc công gia chính là đang tức giận ngài, ngài cần gì phải nôn nóng đưa tiểu điện hạ đi như vậy…"

Chúc Vân Tuyên hững hờ chuyển đề tài: "Vài ngày trước, ngươi có nói cho trẫm nghe Chiêu vương kêu người truyền tin đến, thế nhưng hắn đã bị áp giải vào ngục Đại Lý Tự, thế người nào giúp hắn truyền tin?"

Cao An chợt ngây người ra, bản thân hắn thật sự không nghĩ tới bệ hạ sẽ hỏi chuyện này, mau chóng bình tĩnh lại thưa rằng: "Có một tên canh ngục trong Đại Lý Tự từng chịu ơn Chiêu vương, trùng hợp là hắn cũng quen biết một tên cung nhân trong cung này, cho nên liền giúp Chiêu vương truyền tin, nô tài cũng đã dạy dỗ đám hạ nhân kia, sau này bọn họ sẽ không dám làm những chuyện như vậy nữa."

Chúc Vân Tuyên không truy hỏi thêm, sau một hồi im lặng, chợt lên tiếng ra lệnh Cao An: "Đi truyền quan chức nội các đến đây, trẫm muốn viết thánh chỉ."

Ngày mai nhớ chuẩn bị khăn giấy nha TAT…

47. Chương 47: Thời Khắc Ly Biệt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đến giữa tháng hai, Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh dẫn theo ba nhóc con tiến cung nói lời cáo biệt với Chúc Vân Tuyên, bọn họ sắp sửa phải trở về phía nam.

Chúc Vân Tuyên đã hết tháng ở cữ, thân thể tiểu hoàng tử cũng dần chuyển biến tích cực, nhưng nếu muốn khỏi hẳn cần phải nuôi dưỡng một khoảng thời gian dài. Chúc Vân Cảnh đã quyết định sẽ mang nhóc con này đến Nam Cương tìm danh y, tương lai làm sao, e là phải trông chờ vào vận mệnh của chính nó rồi.

Ngày rời kinh, Chúc Vân Tuyên cải trang xuất cung đưa tiễn bọn họ. Do khí trời vẫn còn se lạnh, cho nên ba nhóc con đã theo ma ma vào trong xe ngựa chờ đợi, còn Chúc Vân Cảnh xuống xe nói lời cuối cùng tạm biệt với Chúc Vân Tuyên. Hai người huynh đệ bọn họ nhìn nhau hồi lâu không nói gì, dù sao xong lần từ biệt này, cũng không biết bao giờ mới có thể gặp lại.

Một lát sau, Chúc Vân Cảnh giơ tay vỗ vai Chúc Vân Tuyên lên tiếng than thở: "Từ nay về sau đệ đã hoàn toàn trở thành chủ nhân thiên hạ, làm tốt lắm."

Chúc Vân Tuyên gật đầu: "Huynh… Huynh nhớ bảo trọng, chờ thêm vài năm nữa, đệ sẽ triệu hồi Định Quốc công trở về kinh thành."

Chúc Vân Cảnh chợt nở nụ cười: "Nạn cướp biển phía nam còn chưa được dẹp yên nữa là, nôn nóng làm gì, hơn nữa ta cũng thích sống ở đó hơn, khá là thoải mái tự tại."

Chúc Vân Tuyên khẽ mím môi, vẻ mặt hằn rõ sự buồn bã ỉu xìu không sao giấu giếm được. Chúc Vân Cảnh lúc này bất chợt đi đến bên cạnh xe, rồi ôm nhóc con được quấn kín như gói hàng nghiêm nghị đưa đến trước mặt Chúc Vân Tuyên: "Dù gì cũng đã tới thời khắc này, chẳng lẽ đệ vẫn không chịu ôm con một lần sao?"

Chúc Vân Tuyên đột ngột ngây người ra, lúc sau rốt cuộc vẫn giơ tay lên mơ mơ hồ hồ nhận lấy đứa bé nằm trong tã lót ôm tới. Nhóc con vốn đang nhắm mắt ngủ say sưa, dường như cảm giác được bèn rầm rì mấy tiếng mở mắt ra nhìn, thế nhưng vẫn không òa khóc, mà chỉ trừng đôi mắt to đầy ngây thơ nhìn về phía Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên cúi đầu, nhìn chằm chằm đứa bé trong tay mình, song đôi tay đang ôm lấy không nhịn được khẽ run lên, bên vành mắt cũng dần dần đỏ hoe.

Hạ Hoài Linh đi tới, nhỏ giọng nhắc nhở Chúc Vân Cảnh: "Phải đi rồi."

Chúc Vân Cảnh âm thầm thở dài rồi ôm nhóc con về. Chúc Vân Tuyên giờ khắc này ngây người thẫn thờ như khúc gỗ, mãi đến tận khi nhóc con được Chúc Vân Cảnh ôm về không hiểu sao đột nhiên òa khóc lên.

Chúc Vân Tuyên theo bản năng giơ đôi tay mình ra muốn ôm lấy con, thế nhưng cánh tay vừa duỗi ra được một chút, liền ngưng lại, chỉ chốc lát sau, khẽ từ từ buông xuống.

Chúc Vân Cảnh vỗ nhẹ lên tã lọt dỗ dành đồng thời lên tiếng tạm biệt Chúc Vân Tuyên: "Không còn sớm, chúng ta phải đi, nếu không khi hoàng hôn xuống không thể đến được trạm dịch gần nhất, đệ cũng mau chóng về cung đi, mới ở cữ xong đừng ra gió kẻo lại bị cảm lạnh."

Đưa mắt nhìn đoàn xe mỗi lúc một xa, Chúc Vân Tuyên lại đứng tại chỗ thừ người ra thêm một lúc lâu, mãi đến khi Cao An ở bên cạnh không nhịn được nhỏ giọng nhắc nhở, hắn mới chậm rãi hoàn hồn, rồi khàn giọng nói: "Về cung đi."

Sau khi xe ngựa đi được một đoạn, Hạ Hoài Linh xuống ngựa vào lại trong xe, rồi kể lại chuyện cuối cùng Chúc Vân Cảnh nhờ vả mình cho Chúc Vân Cảnh nghe.

"Bệ hạ bảo ta vào trong lao đám tử tù tìm một tù nhân có ngoại hình hao hao Lương Trinh rồi dịch dung thành đối phương, hiện tại ta đã sắp xếp toàn bộ xong xuôi, tối nay sẽ đưa người trong ngục Đại Lý Tự ra thay tên tử tù kia vào."

Chúc Vân Cảnh sững sờ như không thể tin vào mắt mình: "Hắn định thả cái tên đáng chết ngàn lần kia đi? Sao bây giờ ngươi mới chịu nói cho ta biết?!"

Hạ Hoài Linh lúng túng trầm giọng ho một tiếng: "Không phải bởi vì sợ không phá hư sao, thành ra mới quyết định không nói… Bệ hạ vẫn không đành lòng để hắn chết…"

Chúc Vân Cảnh giận không chỗ phát tiết, chỉ bèn hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Hoài Linh một hồi, sau mới cúi đầu nhìn nhóc con vất vả lắm mới ngừng khóc rống mà than ngắn thở dài: "Thôi bỏ đi, vật nhỏ đáng thương, cho dù phụ hoàng nhớ ngươi thì cái tên phụ thân vô liêm sĩ kia cũng không thèm nhớ, sau này ngươi cứ làm con của hai chúng ta đi. Tội nghiệp, đã đầy tháng rồi vẫn không có nổi một cái tên, kể từ hôm nay liền gọi ngươi là Yến nhi."

Chúc Vân Tuyên hiện tại đang yên lặng ngồi thừ người ra trên xe kéo* về cung, thỉnh thoảng bên ngoài xe sẽ truyền tới âm thanh rộn ràng náo nhiệt của phố phường, thế nhưng vẫn không sao khiến hắn hoàn hồn lại. Cao An đi theo ở bên ngoài không ngừng kể cho hắn nghe cảnh tượng đông vui ra sao, cố gắng cho hắn vui vẻ lại, thế nhưng Chúc Vân Tuyên vẫn cứ như người mất hồn, mãi đến tận một lúc sau mới đột nhiên lên tiếng: "Đến ngục Đại Lý Tự."

— xe kéo bằng ngựa: hình ảnh minh họa

"Sao ạ?"

Chúc Vân Tuyên hững hờ lặp lại: "Trẫm nói là đến ngục Đại Lý Tự."

Xe kéo cũng rẽ sang một hướng khác, lần này đi về thành Bắc đến ngục Đại Lý Tự. Chúc Vân Tuyên khẽ nhắm mắt lại, nỗi lòng hỗn loạn xoắn xuýt cũng theo tiếng lộc cộc bánh xe từ từ bình tĩnh lại.

Khi đến nơi, trời vẫn còn sáng, gã cai ngục cùng từng tên một trong đám canh ngục nghe tin truyền vội nháo nhào ùa ra quỳ xuống đất hành đại lễ, Chúc Vân Tuyên không thèm phản ứng bọn họ, chỉ nhấc chân đi vào.

Lương Trinh bị giam giữ ở trong phòng giam tối tăm thiếu sáng nhất nằm ở cuối hành lang. Khi đi đến nửa đường, Chúc Vân Tuyên dường như có chút do dự đột nhiên dừng bước lại, bọn người theo phía sau không một ai dám lên tiếng giục hắn, chỉ thấy hắn do dự hồi lâu, sau lại chậm rãi tiếp tục đi về phía trước.

Lương Trinh đưa lưng về phía cửa lao ngồi xếp bằng trên đất, trên người chỉ mặc một bộ y phục mỏng manh dành cho tù nhân, hiện tại đang cúi đầu cầm gậy gỗ trên tay không biết đang hí hoáy vẽ gì trên đất.

Chúc Vân Tuyên đứng ở ngoài cửa, khẽ nheo mắt lại yên lặng không nói lời nào dõi theo bóng lưng của đối phương, trong đôi mắt nặng trĩu dường như dấy lên một cơn sóng lớn, cứ ập tới cuộn trào mãnh liệt một hồi, về sau dần dần trở nên tĩnh lặng.

Lương Trinh dường như cảm giác được bất chợt xoay người lại, khi nhìn thấy Chúc Vân Tuyên cũng nhíu mày như không bất ngờ mấy: "Thần biết thế nào bệ hạ cũng sẽ đến mà."

Cao An cũng vội vàng rục rà rục rịch ra hiệu cho gã cai ngục cùng đám lính kia mau chóng lui xuống, chừa lại không gian riêng cho hai người bọn họ.

Cách một tấm cửa lao, Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nhìn người nam nhân kia đứng dậy, rồi nhấc chân đi về phía mình.

Người kia tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, trên mặt còn tụ máu bầm, không còn chút nào giống với Chiêu vương khuynh đảo triều chính khí thế ngất trời của ngày xưa nữa.

Chúc Vân Tuyên lướt qua những chỗ máu bầm tụ trên mặt Lương Trinh, rồi lại nhìn tiếp xuống những phần da thịt bị bong tróc hằn rõ những vết roi to nhỏ khác nhau, hai con ngươi khẽ co rụt lại.

Khi chỉ còn cách Chúc Vân Tuyên một bước chân, Lương Trinh liền ngừng lại, bên khóe môi cong cong mỉm cười: "Mấy ngày nay thần vẫn luôn đánh cược, cuối cùng bệ hạ cũng chịu đến thăm thần một chút."

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Ngươi đúng là to gan, đã bị giam vào trong đây, còn có thể nhờ người ta truyền tin vào cung."

Lương Trinh lắc lắc đầu thở dài: "Bệ hạ, nơi này thực sự quá lạnh lẽo cô đơn, chắc là ngài không định giam thần cả đời ở đây đúng không?"

"Ngươi nên biết rằng, trẫm đã hạ chỉ, ba ngày sau chính là lúc ngươi bị chém đầu." Chúc Vân Tuyên trầm giọng nhắc nhở hắn.

Trên thực tế Chúc Vân Tuyên ra tay cũng không nặng, hắn chỉ xử tử một mình Lương Trinh, còn những thủ hạ thân tín cùng bè phái còn lại xử lưu vong, coi như đã nể trọng tình nghĩa lắm rồi. Ngoài ra, động thái xử Lương Trinh chém đầu răn đe dân chúng đã giáng một đòn khiến cho từ trên xuống triều đình lấy làm kinh hãi, từ nay về sau, rốt cuộc không còn kẻ nào dám khinh thường người hoàng đế này nữa.

Lương Trinh nhìn vào mắt đối phương từ tốn hỏi lại: "Cho nên?"

"Tối nay sẽ có người đưa ngươi đi ra ngoài, đồng thời thay thế một tên tử tù vào vị trí của ngươi, đây xem như ngươi đã được như ý nguyện, rời khỏi kinh thành, vĩnh viễn không bao giờ đặt chân lên đất Đại Diễn, cũng như vĩnh viễn đừng… Cho trẫm nhìn thấy ngươi nữa."

"Bệ hạ bỏ được sao?"

"Lương Trinh, ngươi bây giờ còn có tư cách gì có thể dùng thái độ như vậy nói chuyện với trẫm?"

Lương Trinh nhẹ nhàng nở nụ cười: "Nếu như bệ hạ thật sự đành lòng, thì hôm nay ngài sẽ không tới, bệ hạ không cần nổi giận, thần chỉ muốn trò chuyện với ngài lần cuối mà thôi."

Vừa dứt lời, Lương Trinh dùng gậy gỗ trong tay khảy mấy cái lên xiềng xích cửa lao, sau một lúc đoạn xích kia liền dạt ra hai bên. Chúc Vân Tuyên cảnh giác nhìn hắn, thế nhưng Lương Trinh chỉ mở cửa lao, không hề có ý định bước ra ngoài: "Bệ hạ đi vào trò chuyện cùng thần đi, vết thương trên người thần đang rất đau, không thể đứng lâu được."

Lương Trinh ngồi xuống đống cổ khô dựa vào góc tường, còn Chúc Vân Tuyên đứng cách xa hắn vài bước, trong ánh mắt vẫn tràn ngập sự đề phòng.

Lương Trinh nhìn chăm chú đối phương một lúc rất lâu, dường như muốn khắc họa rõ nét dáng dấp người kia vào trong tâm trí mình: "Bệ hạ lại gầy đi rồi…"

Chúc Vân Tuyên trầm mặc không nói, Lương Trinh dời tầm mắt nhìn xuống, bất chợt ngưng lại trên bụng bằng phẳng kia một lúc: "Có phải bệ hạ đã sinh rồi không? Không phải sang tháng sao? … Đứa bé đâu rồi?"

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Chúc Vân Tuyên dần siết chặt hơn, hắn lặng im một lát, sau vô cùng chật vật mở miệng nói: "Nó chào đời vào hai mươi bốn tháng chạp, do sinh non cho nên người quá yếu ớt, Phương thái y cố gắng hết sức mới cứu sống được, sau đó vào một đêm khuya bất ngờ sốt cao… không thể qua khỏi."

Lương Trinh ngẩn người ra, bàn tay nắm lấy gậy gỗ không tự chủ bấu chặt, thậm chí còn có thể nhìn rõ thấy gân xanh nổi trên mu bàn tay. Hắn chăm chú nhìn Chúc Vân Tuyên, dường như muốn cố gắng tìm kiếm khả năng nói dối dù chỉ là một chút từ trên gương mặt kia.

Chúc Vân Tuyên bình tĩnh nhìn lại hắn, hồi lâu sau, trong con ngươi đen thẫm của Lương Trinh lướt qua một cơn sóng trào, rồi lại hoàn toàn tắt ngóm ảm đạm, chợt khàn giọng lên tiếng: "Bệ hạ đặc biệt đến đây là muốn nói cho thần nghe chuyện này sao?"

"… Ngươi nên được biết chuyện này."

Lương Trinh bất giác cười một nụ cười đến là trêu ngươi: "Có phải thần nên cảm kích bệ hạ đột nhiên quan tâm tới thần hay không… Bệ hạ, mấy ngày nay thần ở trong đại lao tối tăm ngột ngạt này nhớ lại những chuyện lúc trước, thế nhưng vẫn không cảm thấy hối hận, thần vẫn cho là mình… vẫn còn có cơ hội, nhưng mãi cho đến thời khắc này, bản thân thần mới nhận ra.. Câu ngài nói không còn ý nghĩa gì nữa, rốt cuộc là có ý gì.."

Đây là lần đầu tiên Chúc Vân Tuyên nhìn thấy vành mắt Lương Trinh đỏ hoe khi đứng ở trước mặt mình. Hắn không nói thêm gì nữa, sau một hồi im lặng thật lâu, cũng chỉ mờ miệng nhắc tới: "Tờ mật chỉ kia…"

"Bệ hạ yên tâm."Lương Trinh mỏi mệt nhắm mắt lại, "Tờ mật chỉ kia đã sớm được đốt, những chứng cứ cũng không còn, nếu như hiện tại ngài thay đổi quyết định muốn giết thần, thì vẫn còn kịp."

Chúc Vân Tuyên cụp mắt, lắp bắp nói: "Trẫm đã đồng ý thả ngươi đi… thì sẽ không nuốt lời."

Lại lần nữa lặng im không nói gì, một lúc sau, Chúc Vân Tuyên xoay người chậm rãi đi ra khỏi cửa lao.

Lương Trinh bất ngờ đứng lên sải bước dài tiến tới, rồi lại dùng lực nắm lấy cổ tay Chúc Vân Tuyên kéo về. Chúc Vân Tuyên bị động thái bất ngờ kia đánh úp không kịp chuẩn bị, chỉ thoáng chốc sau đã bị Lương Trinh kéo xoay người lại va vào trong lồng ngực người kia.

Lương Trinh dùng hết sức lực ôm hắn thật chặt, Chúc Vân Tuyên không giãy dụa, sau khi bản thân bình tĩnh, chợt lẳng lặng nhắm mắt lại.

Hơi thở ấm áp của người kia phả vào bên tai hắn, thanh âm hệt như đang nói mớ: "Sau khi ta đi rồi, ngươi phải bảo trọng, đừng tiếp tục.. làm khó bản thân mình nữa."

Chúc Vân Tuyên cố cắn chặt môi, nhắm chặt hai mắt, nước mắt bên khóe mắt không nhịn được liên tục rơi xuống.

Ở ngoài ngục, gã cai ngục chờ hồi lâu, khi nhìn thấy Chúc Vân Tuyên đi ra bèn thừa cơ nịnh nọt tới nghênh đón, thế nhưng gã ta còn chưa kịp mở miệng, Chúc Vân Tuyên bất ngờ lạnh giọng hỏi gã trước: "Là ai cho phép ngươi sử dụng tư hình?"

Gã ta nghe cũng ngây người ra, thời khắc này khi đụng phải biểu hiện lạnh như băng của Chúc Vân Tuyên, đôi chân bắt đầu mềm nhũn run cầm cập quỳ ập xuống đất, trên trán đã ướt đẫm mồ hôi lạnh ấp úng hồi lâu, nhưng vẫn không nói ra được nguyên do: "Thần… Thần…"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên bất chợt ngưng lại trên roi ngựa trong tay thị vệ đánh xe, đoạn ngừng một lúc, Cao An bên cạnh nhìn biểu hiện của hắn lập tức hiểu ý, lúc này mới đi qua lấy roi ngựa, dâng hai tay đưa đến trước mặt hắn.

Chúc Vân Tuyên nắm chặt roi ngựa, xoay người về phía gã cai ngục đang quỳ rạp dưới mặt đất, rồi hung tợn vụt mấy roi thật mạnh xuống người gã, khi gã vẫn đang kêu rên, liền vứt roi xuống, trầm giọng hạ lệnh: "Áp giải người đi, sau đó đem chuyện báo lại cho đại lý tự khanh, lệnh cho bọn họ điều tra rõ ràng người đứng phía sau chuyện này, bắt lại cùng nhau xử trí."

Đám lính cai ngục quỳ trên đất lúc này đã sợ đến mất mật, có kẻ nào mà dám không tuân theo.

Đến khi ngồi vào trong xe, đóng cửa lại xong, Chúc Vân Tuyên cạn kiệt sức lực ngã người tựa về phía sau, bộ dạng thoạt nhìn như đang tuyệt vọng. Hắn khẽ nhắm mắt lại lần nữa, cố giấu đi nước mắt đang trào ra từ bên khóe mắt.

Cần khăn giấy là vì cảm động tâm ý hai bạn dành cho nhau đó… Tin tốt: sóng gió hết rồi =)))

48. Chương 48: Trời Xui Đất Khiến

Vừa đến giờ mẹo, khi trời còn chưa sáng, cửa thành đã được mở ra, một tốp bao gồm năm, sáu người cưỡi ngựa giao giấy thông hành cho người canh giữ, chờ sau khi người kiểm tra không có gì sai sót, liền âm thầm ra khỏi.

— *vừa đến giờ mẹo: năm giờ sáng*

Ra khỏi thành được một đoạn đường, người nam nhân dẫn đầu đội nón rộng vành che khuất hơn nửa mặt đột nhiên kéo cương ngựa, rồi xoay trở lại. Hắn cứ đứng đó nhìn bức tường thành nguy nga vững chãi trước mặt mặt mình, sau đó lại ngưng một lúc lâu về hướng hoàng thành, tất cả cảm xúc trào dâng cuồn cuộn trào dâng trong đôi mắt giờ đây cũng bị màn đêm vùi lấp.

Qua hồi lâu sau, một gia đinh thân tín ở đi đến phía sau nhỏ giọng nhắc nhở hắn: "Phải đi rồi."

Lương Trinh khẽ nhắm mắt, quay đầu ngựa lại, sau đó vung ngựa phất lên không do dự thêm nữa mà phóng ngựa rời đi.

Chúc Vân Tuyên ngồi bất động trong bóng tối suốt cả một đêm, mãi đến khi trời gần sáng, Cao An mới đi đến nhỏ giọng nói cho hắn biết: "Bệ hạ, cửa thành đã mở, đối phương.. hắn là đi rồi, để nô tài hầu hạ ngài nghỉ ngơi được không."

“Không cần, ” Chúc Vân Tuyên lắp bắp nói, “Thay y phục cho trẫm, chuẩn bị lâm triều.”

Vị hoàng đế đã lâu chưa lộ diện kia hôm nay lại đột nhiên xuất hiện, khiến cho đám quần thần vốn biếng nhác cũng phải cẩn thận lên dây cót tỉnh táo lại. Vào lúc này, khi Chúc Vân Tuyên vừa vào triều, hắn liền lập tức sai người tuyên đọc thánh chỉ, rằng đám người Lương Trinh phạm vào tội lớn điều thứ mười ba, nay xử Chiêu vương bị cách tước, đồng thời xử trảm, còn toàn bộ đồng đảng của hắn chịu cảnh tù đày.

Thực ra thánh chỉ này đã được hạ xuống mấy ngày trước, việc Chúc Vân Tuyên đặc biệt sai người ở trước mặt mọi người tuyên đọc lại một lần vào buổi lâm triều đầu tiên sau quãng thời gian dài biến mất, mục đích không cần nói cũng biết, đó chính là khiến cho bọn họ này phải kinh sợ e dè.

Vừa đọc xong, đám quần thần mau chóng quỳ xuống mặt đất dập đầu hô vang vạn tuế, Chúc Vân Tuyên ngồi trên ngai vàng cao chót vót kia lặng thinh bất động, đến giây phút này, hắn mới xem như chính thức trở thành vị quân chủ của thiên hạ, sẽ không có ai dám khinh thường hắn nữa.

Sau khi bãi triều, người của bên nội các, binh bộ cùng lại bộ được gọi ở lại nhằm bàn bạc vấn đề về thăng chức lấp vào những vị trí để trống kia. Chúc Vân Tuyên viết ra tên trên giấy, một đám quan chức đứng phía dưới ai nấy đều có tâm tư khác nhau, mấy lần muốn mở miệng lên tiếng, nhưng cuối cùng chỉ đành ấm ức ngậm miệng lại không dám. Trong số bọn họ có không ít người từng ngấm ngầm lén lút qua lại cùng Lương Trinh, hoàng đế không làm khó dễ bọn họ đã là cho họ con đường sống rồi, nay có ai mà dám gây chuyện chọc giận thiên tử.

Chúc Vân Tuyên tất nhiên biết rõ trong đầu bọn họ đang suy nghĩ gì, trên thực tế, những tên quan chức từng cấu kết với Lương Trinh không chỉ có những kẻ bị xử lưu vong, thế nhưng hắn cũng chỉ có thể giết gà dọa khỉ, không thể nào đuổi cùng giết tận, nhằm tránh cho triều cục bị rung chuyển. Chuyện bây giờ hắn cần làm chính là bồi dưỡng thân tín trung thành tuyệt đối với mình cũng như củng cố thế lực, đồng thời loại bỏ những kẻ làm trái quy tắc là được.

Đợi đến khi đám quan chức lui ra hết, Đại Lý Tự khanh đợi bên ngoài từ nãy đến giờ mới một mình đi vào bẩm báo, chỉ trong một ngày, hắn đã điều tra xong những chuyện Chúc Vân Tuyên ra lệnh, kẻ mua chuộc gã quan cai ngục dụng tư hình với Lương Trinh chính là người Hiển vương kia, mặc dù gã ta đã không còn vương tước, thế nhưng bản thân gã vẫn là người thuộc dòng dõi hoàng tộc, tính ra vẫn còn có chút quyền thế, muốn làm những chuyện này cũng không có gì là khó.

Chúc Vân Tuyên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Từng có người đề cập với trẫm, dạo trước Hiển vương từng qua lại thân thiết với người bên phủ An Nhạc hầu, ngươi mau đi thăm dò xem khi đó bọn họ có cấu kết với nhau làm việc gì mờ ám hay không.”

“Thần lĩnh chỉ.” Trong lòng Đại Lý Tự khanh nơm nớp lo sợ, toàn bộ những người đã từng ở phủ An Nhạc hầu này đều là người nhà của vị nghịch vương Lương Trinh kia, lúc trước bởi vì phạm tội đã bị tước hết chức vị được Lương Trinh đón về trang, lần này lại bị Lương Trinh liên lụy kết cục sung vào quan nô, nay hoàng đế còn muốn tìm cách quy tội cho gã Hiển vương vốn đã bị cách tước vẫn không an phận kia vào tội đồng đảng, nhân cơ hội đó xử lý triệt để.

Đã từng là một vị hoàng đế yếu thế ai cũng có thể bắt nạt, rốt cuộc bắt đầu cũng dần chân chính lộ ra

nanh vuốt.

Khi sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa xong xuôi, Chúc Vân Tuyên bèn phất tay lệnh mọi người lui xuống, rồi mỏi mệt tựa người vào ghế nhắm hai mắt lại.

Mấy tiểu thái giám đang lúi húi quét dọn bên trong đại điện, lúc sau dường như có một người trong bọn họ nhặt được thứ gì đó, bèn đi lại xin chỉ thị từ Cao An. Cao An nhận lấy quan sát hết một lúc, món đồ này là một chuỗi phật châu nhìn qua cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, hẳn không phải là của bệ hạ rồi.

Nghe thấy có tiếng động, Chúc Vân Tuyên bất chợt mở mắt ra lần nữa, rồi nhìn sang bọn họ hững hờ lên tiếng hỏi: "Làm sao vậy?"

Cao An đưa chuỗi phật châu cho hắn xem. Sau khi nhìn xong, Chúc Vân khẽ giật mình, món đồ này chính là thứ Lương Trinh luôn mang theo bên người chưa từng rời tay, đối phương cũng từng kể cho hắn nghe, đây là kỷ vật duy nhất do cha hắn để lại.

Chúc Vân Tuyên nhận lấy món đồ, sau đó theo bản năng cầm trong lòng bàn tay khẽ vuốt ve, đôi mắt chợt trở nên ảm đạm: "… Nhặt được ở đâu?"

Tiểu thái giám thưa rằng: "Bẩm bệ hạ, ban nãy nô tài quét dọn tình cờ nhặt được dưới tháp."

Chúc Vân Tuyên hơi mím môi, không hỏi thêm gì nữa.

Những thứ lúc trước Lương Trinh tặng cho hắn, đều bị chính tay hắn quăng nát trong những lần cãi vã tranh chấp giữa đôi bên, thành ra đã sớm không còn, bây giờ người đi rồi, thứ mà đối phương để lại cũng chỉ còn lại duy nhất chuỗi phật châu tầm thường này.

Sau một hồi trầm mặc, Chúc Vân Tuyên chợt treo chuỗi phật châu lên một vật trang trí trên bàn lẳng lặng nhìn thêm chốc lát, rồi dời mắt đi.

Nửa tháng sau.

Mưa bụi mờ mịt, hiện tại trời đã gần đến hoàng hôn, một đám người ngựa dừng lại trước cửa một khách điếm, lập tức có tiểu tư bên trong ra ngoài nghênh đón.

Lương Trinh phóng từ trên ngựa xuống, gia đinh theo ở phía sau lên tiếng nói cho hắn biết đây là khách điếm tốt nhất ở trấn này, bọn họ tạm nghỉ chân ở đây trong tối nay, ngày mai tiếp tục đi về phía trước, khi vượt qua con sông, sẽ đến được vùng đất Giang Nam.

Lương Trinh không tỏ rõ ý kiến hay hỏi thêm gì nữa, chỉ nhấc chân đi vào.

Gia đinh đến chỗ chưởng quỹ khách điếm thuê phòng, vốn bọn họ muốn thuê một tiểu viện riêng, nhưng không may là tiểu viện cuối cùng kia đã bị khách nhanh chân đến đặt một canh giờ trước, hiện tại vẫn còn mấy gian phòng hảo hạng, hỏi bọn họ có muốn thuê hay không.

Sau khi vào trong đại sảnh, Lương Trinh tùy tiện chọn một cái bàn ngồi xuống ở lầu một, tiểu nhị nhanh chóng chạy đến dâng trà nóng cho hắn. Thị trấn này khá lớn, hơn nữa còn cách khá gần với Giang Nam, quanh năm nhiều người từ năm ra bắc, thành ra chuyện kinh doanh của khách điếm này vô cùng phát đạt. Hiện tại đúng lúc tới giờ cơm, trong đại sảnh ngồi không ít người, bọn họ cứ luôn miệng không ngừng tán gẫu về những tin đồn từ nam ra bắc trông đến là náo nhiệt.

Lương Trinh ngồi ở một bên hững hờ uống trà, thuận tiện nghe được vị khách có vẻ là một thương nhân tới từ phương bắc ở bàn gần mình nhất nói chuyện, trùng hợp hắn ta đang nói đến án Chiêu vương bị chém đầu đang dậy sóng toàn bộ Đại Diễn trong khoảng thời gian gần đây.

"Vị vương khác họ này cũng chỉ mới có hai mươi tư, thật sự là một người tuổi trẻ tài cao. Hai năm trước, chính là hắn ta đã dốc hết sức nâng đỡ tân hoàng đế lên ngôi, chỉ đáng tiếc làm người quá mức ngông nghênh thẳng thắn, làm hoàng đế không vừa mắt, cho nên mới gặp xui xẻo bỏ mạng."

"Ta nghe người ta nói, trong kinh thành vẫn đồn đại vị vương khác họ này là… Con riêng gì gì đó của tiên đế, bằng không thì trẻ như vậy sao có thể nắm giữ quyền cao, còn được phong tước vương, nhưng không có tương lai sáng sủa rộng mở thì xem như cũng vô dụng, kết cục không phải chỉ là đá kê chân cho người ta, còn mất cả chì lẫn chài, chuyện này quả nhiên là, chậc chậc…"

"Không phải đâu, ta cũng có nghe người ta nói, tin này được truyền đồn đến như thật, người ta nói rằng tiên đế rất yêu thương người con riêng này, nhưng mà có thương mấy cũng vậy, bởi dù sao hắn ta cũng có chung họ với tiên đế đâu, sau tiên đế băng hà, vị tân hoàng đế kia sao thể nhìn vừa mắt người này, dẫu hắn ta có lập công cũng vô dụng, hiện tại không những sa cơ thất thế, ngay cả tính mạng cũng không giữ được, đúng là khiến người ta thổn thức không thôi."

"Nhưng mà suy cho cùng cũng là hắn ta tự tìm đường chết, ai bảo hắn cứ giữ khư khư binh quyền làm gì, còn cả gan bắt cóc giam lỏng hoàng đế, này chẳng qua là thắng làm vua thua làm giặc mà thôi."

Những tên thương nhân này gan lớn cực kỳ, có lẽ vì nơi này trời cao hoàng đế xa*, cho nên bọn họ mới có thể tán gẫu về việc triều đình thậm chí tới cả chuyện riêng của hoàng đế, từng câu từng chữ không chút e dè gì.

— *trời cao hoàng đế xa: chỉ những nơi vắng vẻ, sâu xa, hoàng đế không thể lúc nào cũng để mắt tới.*

Khi nghe đến đoạn kết cuộc đối thoại, Lương Trinh chỉ lắc lắc chung trà khẽ cong khóe môi nở một nụ cười giễu cợt.

Gia đinh lúc này chợt đi đến thuật lại chuyện chưởng quỹ cho Lương Trinh nghe, rồi hỏi hắn đêm nay muốn ở lại đây hay là đổi một khách điếm khác.

Lương Trinh qua loa đáp: "Cứ ở đây đi, dù sao cũng đã tới rồi, liệu có ai còn nhận ra ta là người đã đền tội chứ."

Một lúc sau, Lương Trinh bước lên thang lầu, phòng hảo hạng nằm ở lầu ba của khách điếm, gian phòng cũng tính là khá sạch sẽ tươm tất. Lương Trinh đi vào phòng, lại thong thả dạo bước đến bên cửa sổ, mở ra một bên cánh nhìn ra bên ngoài, phía sau gian phòng này là một hàng ngang các sân tiểu viện, ở một tiểu viện xa nhất hiện tại đang không có ít người loay hoay bận bịu, người đứng canh gác còn mặc trang phục của quan binh.

Hắn khẽ híp mắt lại quan sát thêm một lúc nữa, qua hồi lâu sau mới kêu một người đi vào căn dặn: "Đến đó nhìn thử xem là vị khách nào trọ lại."

"Dạ vâng."

Một phút sau, người Lương Trinh phái đi đã quay trở lại bẩm báo "Là Định Quốc công cùng gia quyến của hắn, nửa tháng trước bọn họ cũng khởi hành rời kinh đi về phía nam, do chúng ta rút ngắn hành trình đi đường, cho nên đã đuổi kịp bọn họ."

"Định Quốc công…" Lương Trinh thấp giọng lẩm bẩm, bộ dạng hết sức đăm chiêu, "Vì sao bọn họ không ở trong trạm dịch?"

"Trâm dịch gần nhất cũng không có trong trấn này, có lẽ là ở đây sẽ tiện hơn chăng."

Lương Trinh vẫn đứng ở bên cửa sổ, nhìn chằm chằm tiểu viện dần tắt đèn đuốc, một lát sau, mới căn dặn thêm lần nữa: "Đi tìm hiểu xem bọn họ tổng cộng dẫn theo bao nhiêu… đứa bé, nhớ cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện."

"Dạ vâng."

Gia đinh nhận lệnh rời đi, bàn tay đang đặt trên bệ cửa của Lương Trinh bất giác nắm thật chặt.

Ngày ấy Chúc Vân Tuyên khi ở trong ngục từng có nói qua, thế nhưng hắn không biết những lời nói kia là thật hay giả, nên hiện tại cho dù có một phần vạn khả năng là giả, hắn cũng không muốn buông tha.

Chúc Vân Tuyên tất nhiên là không thể giữ lại một đứa bé không danh không phận mà giữ ở bên người nuôi, hắn đã nói như vậy, thì có lẽ đứa bé đã… thật sự không còn, hoặc cũng có thể được đưa ra ngoài, mà người duy nhất hắn tin tưởng giao cho, chỉ có thể là một mình người huynh trưởng kia.

Thời gian dần dần trôi qua, đồ ăn tiểu tư đưa lên đặt trên bàn lúc này cũng đã có chút nguội, thế nhưng Lương Trinh vẫn không động một đũa nào, từ nãy đến giờ vẫn chỉ đứng bên cửa sổ nhìn về hướng sân tiểu viện kia, trong lòng sốt ruột cứ dấy lên sự mong đợi cùng bất an, hệt như bản thân hắn đang chờ đợi lời tuyên án cuối cùng vậy.

Nửa canh giờ sau, gia đinh lần thứ hai quay lại nói với Lương Trinh: "Có hai đứa, đứa lớn sáu, bảy tuổi, còn đứa kia là một trẻ sơ sinh thoạt nhìn chỉ chừng mấy tháng."

Trái tim mong mỏi chờ đợi thoáng chốc chìm vào bể sâu, hầu kết Lương Trinh động đậy, hết sức chật vật mới nói nên lời: "Ngươi khẳng định?"

"Thuộc hạ đã tránh khỏi tên canh giữ viện kia đi xung quanh nhìn kỹ qua, khẳng định không có nhầm lẫn gì, đúng là hai đứa bé."

Sau một lúc kinh hoảng, ánh mắt Lương Trinh dần ảm đạm đi, mệt mỏi lên tiếng: "Thôi, ta biết rồi, ngươi lui ra đi."

Trong sân tiểu viện, Hạ Hoài Linh đang cùng Nguyên Bảo dùng bữa tối, chợt có hạ nhân đi vào đưa lá thư Chúc Vân Cảnh truyền bằng bồ câu mình vừa nhận được cho hắn. Trong thư, Chúc Vân Cảnh nói sáng nay bọn họ đã đến Tương Châu, nếu muốn đến Nam Cương thì phải đi thêm nửa tháng nữa, cả hai đều mạnh khỏe, kêu hắn đừng quá nhớ nhung.

Hạ Hoài Linh đọc xong cảm thấy yên lòng, hai ngày trước hắn cùng Chúc Vân Cảnh bạc bạc phân chia nhau ra, hắn dẫn hai đứa con trai về Mân Châu trước, còn Chúc Vân Cảnh thì lại mang theo tiểu hoàng tử đi tới Nam Cương tìm danh y.

Nguyên Bảo nhỏ giọng hỏi hắn: "Khi nào cha mới về ạ?"

Hạ Hoài Linh cười sờ đầu nhóc con: "Chờ em trai nhỏ khỏi bệnh rồi, cha sẽ về."

Spoil chương 49: … "Ba năm sau" =)) yêu chị Bạch ghê

49. Chương 49: Lễ Vật Sinh Nhật

Đính chính về tên con trai của Lương Trinh – Chúc Vân Tuyên.

Thực ra từ gốc là một chữ Hán cổ, nằm trong tự điển Khang Hi, âm đọc là yàn, hiện nay không có âm Hán Việt, nghĩa của từ này là bao la rộng lớn, lúc mình đánh chữ tra baidu thì có sai sót nên nhầm qua một chữ cổ đồng âm yàn khác là Chiêm cũng có bộ "nhật", sau khi có bản raw chương 49 thì mình mới nhận ra sai sót này, cho nên mình xin phép đổi lại tên bé là Yến nhi cho hợp với nghĩa mà Chúc Vân Cảnh đặt cho bé. Đây là sai sót của mình, mình thành thật xin lỗi, hy vọng mọi người có thể bỏ qua. (mình đã chỉnh sửa ở ba phiên ngoại, và chương 47), mình không biết nên làm gì để bày tỏ, thôi thì tặng mọi người ngày hai chương liên tiếp ở hôm nay và ngày mai nha. Đợi vài ngày nữa mình sẽ có post tổng hợp phân

tích ý nghĩa tên mọi người trong hệ liệt của chị Bạch

Cảnh Thụy năm thứ năm, mùa đông.

Ngay lúc lâm triều, đám triều thần lại lần nữa nhắc đến vấn đề lập hậu vốn đã nghe nhàm tai lên bàn bạc, Chúc Vân Tuyên thờ ơ nghe bọn họ trình bày xong, liền không tỏ ra bất kỳ thái độ gì, mà trực tiếp tuyên bố bãi triều.

Trong khi đám quần thần kia cứ một mực quỳ dưới đất không chịu đứng lên, hoàng đế ngồi trên ngai vàng đã sớm phất tay áo rời đi từ lâu.

Trong khoảng thời gian ba năm này, Chúc Vân Tuyên càng ngày càng có khí chất lạnh lùng uy nghiêm nói một là một của một bậc đế vương. Dạo trước hắn nhớ Lương Trinh từng nói bản thân hắn quá mềm lòng cho nên không thể ngồi vững vị trí này, bây giờ hắn không cần dựa vào bất kỳ người nào, rốt cuộc cũng có thể ngồi vững vàng trên ngôi vị quân chủ thiên hạ này.

Lương Trinh đã nói sai rồi, đối phương chính là coi thương hắn quá mức, cho dù người đã không còn ở cạnh, hắn cũng có thể một mình làm được.

Đại Diễn hiện tại thiên hạ thái binh, ngoại trừ phía nam thỉnh thoảng có nạn cướp biển xâm lăng, thế nhưng cũng xem như mưa thuận gió hòa, nay khắp nơi đã an ổn, chuyện duy nhất vào lúc này khiên cho văn võ cả triều, cùng thần dân thiên hạ lo lắng quan tâm, chính là hậu cung kia vẫn một mực trống không quạnh quẽ.

Bởi vì chuyện lập hậu này, mâu thuẫn xung đột giữa hoàng đế cùng đám triều thần ngày một dâng cao, ngày trước Chúc Vân Tuyên còn có thể viện đủ mọi lý do qua loa lấy lệ, thế nhưng những năm này, hắn đã không còn viện cớ nữa, mà bỏ qua lưu lại tất cả tấu chương yêu cầu lập phi không xử lý, đồng thời mỗi khi có người trong chiều nhắc đến chuyện này, hắn liền trực tiếp tuyên bố bãi triều, dẫu cho đám quần thần kia có quỳ xuống đất cầu xin. thậm chí lấy cái chết ra bức ép, thì hắn cũng không hề có bất cứ động thái nào chịu hợp tác.

Hoàng đế tuổi sung mãn không lập hậu, cũng không nạp phi, hậu cung hiu quạnh, dưới gối không có đứa con nối dõi nào, lời đồn đãi bắt đầu truyền bát nháo khắp mọi nơi, thế nhưng Chúc Vân Tuyên vẫn một mực không quan tâm, song cũng không ai biết được rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì.

Đến buổi trưa, khi thấy tuyết rơi suốt mấy ngày nay cũng chịu ngừng, Chúc Vân Tuyên liền đứng ở hành lang ngoài điện nhìn một lát, rồi hững hờ dặn dò Cao An: “Theo trẫm ra bên ngoài một chút.”

“Bệ hạ muốn đến Ngự Hoa Viên ngắm cảnh sao? Hay là để nô tài gọi liễn cho ngài?

Chúc Vân Tuyên không tỏ rõ ý kiến, Cao An cho là bệ hạ đã đồng ý. Hiếm khi thấy Chúc Vân Tuyên có tâm trạng ra ngoài dạo như vậy, thành ra hắn cũng mau chóng thu xếp tùy tùng đi theo.

Mấy năm qua ngoại trừ những buổi tế lễ mừng quan trọng, đừng nói ra ngoài cung, ngay cả cửa Cam Lâm cung Chúc Vân Tuyên cũng hiếm khi đặt chân ra khỏi. Bước chân lên liễn, dọc theo nhằng nhịt con đường dọc theo hoàng cung ra đi về phía sau, Chúc Vân Tuyên bất chợt ngẩng đầu nhìn về phía khoảng trời xám xít kia, hồi lâu sau, mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Trong lúc mơ màng, phía trước đột nhiên vang lên một thanh âm ném một vật nặng ầm vang, Chúc Vân Tuyên chợt tỉnh lại, cau mày nhìn sang, thì nhìn thấy một quả cầu tuyết đã bể thành từng mảnh tràn ra hoa tuyết dưới đất, bên cạnh còn là một con chim sẻ bị chọi trúng giây trước còn hấp hối, một giây sau đã lìa đời, mà ở phía sau thành cung, có một bóng người hớt hải rụt xuống núp sau cành cây khô.

Cao An cất cao giọng hỏi người kia: "Ai đang trốn ở đó?! Mau đi ra!"

Phía bên đó là một toàn cung điện đổ nát hoang vu, cửa cung quanh năm đóng chặt, thoạt nhìn qua hệt như không có người nào sống ở đó. Thị vệ lúc bấy giờ tiến lên phía trước phá cửa, bất chợt có một cậu nhóc run cầm cập bò ra ngoài rồi nằm sấp xuống mặt đất cúi đầu, sau một lúc liền mở miệng nức nở cầu xin: "Ta… ta không phải cố ý đâu… Đừng đánh ta…"

Lông mày Chúc Vân Tuyên nhíu càng chặt hơn, hắn nhận ra được, cậu bé mặc quần áo mỏng manh cũ nát bộ dáng gầy yếu không sao tả được đang quỳ trước mặt này, chính là cửu đệ của hắn – Chúc Vân Quỳnh.

Năm đó Lương Trinh ban chết cho Thần quý phi, nhưng vẫn giữ lại tính mạng cho đứa bé này, từ lúc đó đến hiện tại vẫn luôn được giam lỏng ở đây, nhiều năm trôi qua, Chúc Vân Tuyên suýt chút nữa đã quên đi sự tồn tại của cậu nhóc, thậm chí ba năm trước trước khi Lương Trinh rời đi có từng dùng đứa bé này uy hiếp hắn, nhưng hắn vẫn không có ý định nhổ cỏ tận gốc.

Nhiều năm không gặp, Chúc Vân Quỳnh nay đã được tám tuổi, thế nhưng thân thể còi cộc suy dinh dưỡng, thoạt nhìn như chỉ tầm bốn, năm tuổi. Cậu bé nơm nớp lo sợ quỳ trước mặt hắn kia, không có chút nào giống với bóng dáng tiểu bá vương đã từng được hết mực cưng chiều trong ký ức của Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên trầm giọng hỏi: "Vừa nãy đệ đang làm gì?"

Cậu nhóc ấp a ấp úng nói: "Bắn… bắn chim sẻ, ta.. ta đói."

Chúc Vân Tuyên nghe vậy lập tức ra lệnh cho Cao An: "Đi thăm dò xem chuyện gì xảy ra."

"Dạ vâng."

Chúc Vân Tuyên nhìn cậu nhóc cứ run như cầy sấy rúc người nằm trên đất lại kia hồi lâu, sau mới thở dài một cái rồi lên tiếng ra lệnh: "Truyền Phương thái y đến Cam Lâm cung."

Chúc Vân Quỳnh được đưa đến Cam Lâm cung, sau khi tắm sơ qua cộng thêm ăn xong một bữa no nê, rốt cuộc lúc này cậu bé mới bình tĩnh lại, chợt nhận ra Chúc Vân Tuyên là anh trai mình. Chúc Vân Tuyên

sai người gọi cậu đến rồi hỏi: “Bình thường đệ ăn không đủ no sao? Sao còn phải đi bắn chim sẻ?”

Đứa nhỏ lắc đầu, rồi cúi gầm mặt xuống trả lời hắn: “Ma ma không cho đệ ăn, đệ chỉ có thể ăn đồ ăn thừa từ các nàng, mỗi khi đệ đói, đệ sẽ lén đi bắn chim sẻ rồi leo lên cây nhảy qua nhặt chúng, sau đó thừa dịp các nàng không chú ý sẽ nướng lên ăn.”

Chúc Vân Tuyên kéo tay cậu lại, khi nhìn thấy trên cánh tay toàn là mấy vết bầm xanh tím mới lên tiếng hỏi: “Vết thương này làm sao mà có?”

“Ma ma đánh, mỗi khi đệ không nghe lời, thì các ma ma sẽ đánh đập đệ… ”

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên đột nhiên trở nên rét buốt, hắn không hỏi thêm gì nữa mà truyền Phương thái y đến dẫn cậu qua thiên điện bắt mạch chẩn trị. Qua hồi lâu sau, Cao An trở về bẩm báo rằng hắn đã tra hỏi rõ ràng về những chuyện cần hỏi, trong mấy năm qua cửu điện hạ đều bị nhốt trong tòa cung điện kia, tuy nơi đó không phải lãnh cung, thế nhưng tính ra cũng chả khác là bao, đám hạ nhân hầu hạ bên trong cung tổng cộng cũng chỉ có vài người, thế nhưng bọn họ đều cả gan không sợ người nào, thấy không ai quan tâm đến cậu bé liền ra sức ngược đãi thất lễ với cậu: “Bệ hạ yên tâm, nô tài đã phái người áp giải đám người gan to bằng trời kia vào lao rồi, chờ xong xuôi sẽ sắp xếp cho những người khác qua hầu hạ cửu điện hạ.”

Chúc Vân Tuyên không nói gì, vẻ mặt càng trở nên ảm đạm hơn.

Nửa giờ sau, Phương thái y đi đến bẩm báo, lão ta nói rằng mình đã xem kỹ mạch tượng cho cửu hoàng tử, mấy năm nay cậu bé này đã chịu nhiều đắng cay khổ sở cho nên dần sinh ra nhiều chứng bệnh, dẫn đến thân thể yếu ớt suy dinh dưỡng, nay chỉ còn cách từ từ điều trị, nếu muốn khỏi hẳn sợ là không thể được.

Chúc Vân Tuyên nhất thời không nói gì, ban nãy trong suốt đoạn đường về trong lòng hắn có vài lần nổi lên ý đồ muốn giết chết tránh hậu họa, nhưng khi đến thời khắc này, bỗng nhiên lại mềm lòng.

Dù sao Chúc Vân Quỳnh vẫn chỉ là một cậu bé, không cần lo quá nhiều, có giữ lại cho đệ ấy một cái mạng cũng không sao, cứ xem như… Tích phúc cho Yến nhi đi.

Sau một lúc thẩn thờ, Chúc Vân Tuyên lúc bấy giờ mới căn dặn Phương thái y: “Sau này cứ một khoảng thời gian nhất định đến khám cho cửu điện hạ, phải dùng thuốc gì cứ trực tiếp kê đơn, không cần băn khoăn.”

Lại quay sang ra lệnh Cao An: “Sắp xếp cho cửu điện hạ chỗ ở mới sạch sẽ chút, đồng thời phái mấy ma ma có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con đến, đừng khiến kẻ nào bắt nạt đệ ấy nữa.”

Cao An sẵn tiện nói cho hắn biết lúc này cửu điện hạ đang ngủ ở thiên điện, Chúc Vân Tuyên nghe xong gật đầu căn dặn: “Để đệ ấy ngủ đi, chờ đến khi tỉnh lại thì hắn đến nơi ở mới xem thử, ngươi nhớ quan sát đám người hạ nhân kia chút.”

“Thưa vâng.”

Cao An nhận lệnh, rồi nhanh nhẹn đi căn dặn người thu xếp việc bệ hạ giao cho.

Sau khi Chúc Vân Quỳnh tỉnh ngủ, cậu nhóc lại được triệu đến gặp mặt Chúc Vân Tuyên lần hai. Nhìn thấy hai mắt của của cậu nhóc vừa có vẻ sợ hãi vừa lấp lánh vì cảm kích, trong lòng Chúc Vân Tuyên chợt mềm ra, đoạn giơ tay sờ đầu cùa cậu: “Được rồi, sau này sẽ không có ai bắt nạt đệ nữa, thiếu cái gì cứ đến nói với trẫm.”

Cậu nhóc ngoan ngoãn đáp lại bày tỏ sự biết ơn: “Cảm ơn hoàng đế ca ca.”

Chúc Vân Tuyên hơi giật mình, bên khoé miệng cũng nở một nụ cười vui vẻ hiếm thấy.

Khi Chúc Vân Quỳnh lui xuống, Cao An liền đưa lá thư vừa nhận được đưa tới cho Chúc Vân Tuyên, đây là thư Chúc Vân Cảnh viết riêng cho hắn. Mấy năm qua, cứ cách hai ba tháng Chúc Vân Cảnh đều sẽ gửi tới một lá thư, lần nào trong thư Chúc Vân Cảnh cũng mập mờ đề cập đến chuyện đứa bé kia, dẫu cho lá thư Chúc Vân Tuyên hồi âm lại từ trước đến giờ đều tránh nhắc đến.

Ba năm trước, Chúc Vân Cảnh ôm bé con vừa mới hài tử đầy tháng một mình đến Nam Cương, cuối cùng cũng coi như không có uổng phí công sức, sau đó lại ở Nam Cương thêm nửa năm, những mầm bệnh trong người đã được tống khử ra ngoài căn bản có thể nói là tốt, thế nhưng so ra vẫn thua kém đứa trẻ bình thường một chút, cũng may về sau tỉ mỉ chăm sóc nuôi dưỡng, hiện tại đã khỏe mạnh không khác những đứa trẻ khác là bao.

Trong suốt ba năm nay, Chúc Vân Tuyên chưa từng gặp lại con trai mình, ngay cả trong giấc mộng cũng chỉ tái hiện lại khung cảnh ngày đưa tiễn, nhóc con kia bất ngờ gào khóc khi bị ôm khỏi lồng ngực hắn. Mỗi một lần hắn đọc thư Chúc Vân Cảnh viết cho, đều sẽ tưởng tượng ra dáng dấp dung mạo của Yến nhi ra sao, khoảng trống chơi vơi cùng sự mê man trong lòng cũng vì thế mà lại sâu thêm một chút.

Vốn cứ tưởng rằng đưa con đi sẽ có thể từ từ chìm vào quên lãng, rồi biến mất như chưa có gì xảy ra, thế nhưng đến bây giờ mới phát hiện, hết thảy đều là phí công tốn sức.

Ngay cả cái tên “Yến” thoạt nhìn như Chúc Vân Cảnh thuận miệng đặt cho kia, cũng là do ngày đó khi bệnh tình của con lên cơn nguy kịch, trong một thoáng bản thân buồn bực mất tập trung, đã đặt bút viết ra những chữ này.

“Ngày ngày bình an.”*

— Chúc Vân Cảnh ghép ba chữ em mình viết thành cái tên cho con: + + =

Đây là sự kỳ vọng duy nhất của hắn dành cho con, hắn biết, Chúc Vân Cảnh cũng biết, chỉ là hai người huynh đệ bọn họ ngầm hiểu ý nhau không ai nói đến mà thôi.

Ở trong thư Chúc Vân Cảnh nói rằng chờ mùa xuân sang năm sẽ mời một vị đại nho từ Giang Nam về nhà dạy cho Yến nhi học vỡ lòng, song ngụ ý trong từng câu từng chữ đều nhắc nhở lấy Chúc Vân Tuyên rằng, nếu hắn đã không có ý định lập hậu cũng như sinh những đứa con nối dõi khác, vậy thì đừng kéo dài thêm nữa, mà nên sớm ngày đến nhận Yến nhi về, sau đó cho nhóc con một vị thái phó giáo dục chính thống mới là tốt nhất.

Gương mặt Chúc Vân Tuyên chợt trở nên trầm ngâm, thực ra trong ba năm qua Chúc Vân Cảnh chưa từng từ bỏ ý định khuyên nhủ hắn, chỉ là hắn cứ một mực dứt khoát, không chịu buông tay mà thôi.

Lúc sau Chúc Vân Cảnh còn kể đến chút chuyện vặt vãnh của đám nhóc, tỉ như trong ba nhóc con thì Yến nhi là người ngoan ngoãn biết nghe lời nhất, tính tình hết sức mềm mại khiến ai thấy cũng thương, mấy anh kêu làm gì thì bé con này cũng làm nấy, không tranh, không cướp, đoán chừng người khác nhìn xong cũng phải cưng nhóc hơn mấy phần.

Huynh trưởng lại nói tiếp tháng sau chính là sinh nhật tròn ba tuổi của Yến nhi, đồng thời nhắc Chúc Vân Tuyên đừng tiếp tục xem nhẹ cho qua, mà cũng nên ban thưởng quà cho đứa "cháu" này của hắn.

Đại đa số người ngoài đều chỉ biết ở phủ Định Quốc công có hai thế tử, đứa lớn sau này kế thừa tước vị của Định Quốc công, còn đứa út sẽ kế thừa tước vị của phu nhân Định Quốc công tức Quốc Công gia, hoàng đế cũng đặc biệt dành nhiều sự ưu ái cho bọn họ, vào sinh nhật hằng năm của hai thế tử đều ban thưởng quà lễ khá là hậu hĩnh. Nhưng ít ai biết được rằng, bên trong phủ Định Quốc công này, còn có một cậu bé dường như chưa từng xuất hiện trước dân chúng.

Hầu như Chúc Vân Tuyên đều tránh không quan tâm đến đứa con này, bản thân hắn tự bắt ép chính mình đừng bỏ nhiều cảm tình cùng tâm tư đặt trên người đứa bé. Chúc Vân Cảnh sao có thể không biết đến những nỗi lòng xoắn xuýt trăn trở kia được, nhưng chuyện cố ý đề cập trước mặt hắn, cũng bởi là vì muốn hắn có thể đối mặt với sự thật về sự tồn tại của Yến nhi.

Thấy Chúc Vân Tuyên nhìn thư bỗng nhiên ngây ngẩn người ra, trà trong tay cũng sắp nguội, Cao An liền ra hiệu cho đi đến đổi một chung khác, đồng thời nhẹ giọng gọi hắn: "Bệ hạ…"

Chúc Vân Tuyên bừng tỉnh lại, sau một hồi mím môi đắn đo, chợt dặn dò Cao An nói: "Đi chuẩn bị một phần quà lễ ban thưởng giống như quà được quy định cho sinh nhật thế tử Quốc Công rồi đưa đến Mân Châu…"

Ánh mắt của hắn bất chợt ngưng lại ở trên bệ cửa sổ cạnh giường, một hàng đồ chơi hàng thủ công được đan bằng tre đã đặt nơi đó tận mấy năm, tuy là có tiểu thái giám thường xuyên lau chùi không dính hạt bụi nào, thế nhưng màu sắc của chúng đã trở nên có chút cũ kỹ.

Năm đó.. câu Lương Trinh nói: "Thần chỉ có những thứ vụn vặt này đê lại cho con, kính xin bệ hạ cho dù thế nào cũng phải giao lại cho nó", thực ra hắn vẫn luôn nhớ tới, chỉ là trong suốt ba năm qua hắn vẫn luôn tỏ thái độ trốn tránh đứa bé kia, ngay cả mình cũng không dám tặng đồ cho con, chớ nói chi là giúp Lương Trinh.

Sau một hồi lâu im lặng, Chúc Vân Tuyên mở miệng lần nữa: "Đem những đồ chơi đan bằng tre kia theo luôn đi."

50. Chương 50: Tâm Linh Tương Thông

Vừa qua đông chí được hai ngày, Chúc Vân Tuyên liền đi một chuyến đến Nguyên Tế Tự. Từ khi hắn đăng cơ đến nay, mỗi một năm vào ngày này đều sẽ đi đến nơi đây làm pháp sự cho vị mẫu hậu mất sớm của mình, từ lâu đã thành thông lệ.

Nhớ năm đó còn có Lương Trinh đi theo cùng, bây giờ chỉ còn lại một mình hắn.

Tiếng tụng kinh của lão phương trượng vang vọng bên trong cung điện lúc lâu, Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng vuốt ve chuỗi phật châu trên cổ tay của mình, đồng thời thành kính bái lạy trước tượng Phật.

Mãi đến khi mặt trời dường như sắp lặn, hắn mới đứng dậy hành phật lễ cùng lão phương trượng. Thấy giữa mi tâm của đối phương vẫn cứ luôn chau lại chứa đựng nhiều nỗi sầu não ưu tư, lão phương trượng mới lên tiếng động viên: "Bệ hạ nhân ái hiếu thuận, tiên hoàng hậu ắt sẽ được trời cao che chở, ngài không cần lo lắng nhiều."

Chúc Vân Tuyên than thở: "Kỳ thực cũng không riêng là vì mẫu hậu, hôm nay trẫm tới đây, còn muốn thắp một chiếc đèn chong cho một đứa bé, nhằm hy vọng nó vui vẻ an khang, ngày ngày bình an."

Hắn liền đưa mẫu giấy đã sớm viết xong ngày sinh tháng đẻ đưa tới, lão phương trượng xem xong lên tiếng nói cho hắn biết: "Nếu như là đứa bé này, thì ba năm trước đã từng có người thắp đèn cho rồi."

Chúc Vân Tuyên thoáng chốc sững sờ: "Đã có người thắp đèn? Là ai?"

"Là thí chủ Lương Trinh, vào ba năm trước, trước lúc rời kinh, hắn có đi một chuyến đến ngôi miếu tự này, thắp lên một chiếc đèn cho đứa bé này, chỉ dẫn cho nó về con đường sớm được siêu thoát."

Chúc Vân Tuyên lắp bắp nói: "… Là hắn sao."

"Chính là vị ấy."

Chúc Vân Tuyên ngơ ngơ ngác ngác cứ như vậy mà đi ra khỏi đại điện, sau đó lại ngây ra như khúc gỗ như người mất hồn đứng ở bên hành lang, dẫu cho cho cơn gió buốt lạnh căm ào ào vụt qua hai bên gò má, hắn cũng không hay không biết.

Thì ra những chuyện hắn muốn làm, ba năm trước Lương Trinh đã làm qua, mặc dù mục đích cuối cùng

của hai người bọn họ không giống nhau, thế nhưng trong suy nghĩ lẫn hy vọng đều đặt trên người đứa con trai kia.

Đến giờ phút này, hắn đột nhiên bắt đầu hối hận, năm đó hắn không nói ra chân tướng cho Lương Trinh nghe, có phải là quá mức tàn nhẫn với đối phương hay không.

Cao An ở phía sau chợt nhẹ giọng gọi hắn: "Bệ hạ…."

Chúc Vân Tuyên bừng tỉnh lại, chợt lẩm bẩm nói: "Theo trẫm đi dạo ra phía sau một chút đi."

Hắn cứ đi dạo loanh quanh không có mục đích băng qua tầng tầng những đài các ở miếu tự, sau đó bước lên nấc thang cao đi lên cao, phóng tầm mắt nhìn ra xung quanh, nhưng lại không còn trông thấy được bóng người thích ý đánh cờ trong lương đình năm đó nữa.

Khi đứng trên lầu các cao nhất trong chùa chiền, cả tòa sơn miếu này thoáng chốc thu vào đáy mắt, ở nơi dòng suối nằm trong rừng xa xa kia được ánh tà dương rọi xuống như đang dát lên một tầng ánh sáng vàng óng ánh. Chim bay mệt trở về tổ, còn những vị hòa thượng kia tất bật tới tới lui lui gánh cho xong đợt nước cuối cùng trước khi đêm xuống, tất cả mọi sự vật đều ngay ngắn có trình tự, duy chỉ có một mình hắn đứng ở đây ngắm phong cảnh, dương như có chút nào hòa hợp.

Xa hơn chút nữa ở dưới hơn chân núi kia, có thể mơ hồ thấy được một đồng cỏ mênh mông đã bị bao phủ một tầng tuyết trắng, cảnh tượng ngày đó hắn sóng vai cạnh người kia cưỡi ngựa rong chơi cứ như hiện lên trước mắt, chỉ khác một điều, chính là bây giờ cảnh còn, người mất.

"… Tòa trang dưới chân núi kia hiện tại là của ai?

Cao An nghe xong thoáng thừ người ra, sau một lúc mới phản ứng được chuyện Chúc Vân Tuyên hỏi chính là tòa trang có hồ nước nóng đã từng là của vị Chiêu vương kia: "Sau khi Chiêu vương bị… Chém đầu, thì toàn bộ gia sản đều được kê biên sung vào công, tòa trang kia đã bị thu hồi trở thành hoàng trang, chỉ cần bệ hạ chưa ban chỉ xuống, thì nó chính là của ngài."

Sau một hồi im lặng dài dằng dặc, Chúc Vân Tuyên hững hờ nói: "Giữ lại đi."

Đột nhiên không còn hứng thú tiếp tục đi dạo nữa, vào lúc này hắn khẽ nhắm mắt lại, xoay người rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi vừa mới hồi cung, Chúc Vân Quỳnh liền đến Cam Lâm cung thỉnh an, Chúc Vân Tuyên cũng để cậu nhóc ở lại cùng nhau dùng bữa, đến ban trưa khi thấy nhóc con cứ ngáp suốt, bèn để cho cậu đến thiên điện nghỉ ngơi.

Thục Hòa trưởng công chúa tiến cung, nghe nói Chúc Vân Quỳnh cũng ở đó, bèn quái lạ nhìn Chúc Vân Tuyên, sau hồi lâu do dự mới hỏi hắn: "Ta nghe người ta nói bệ hạ còn phái sư phụ dạy đứa bé kia học chữ thật sao? Ngươi rốt cuộc định làm gì? Chẳng lẽ thật sự… Muốn cân nhắc đến đứa bé kia sao?"

Thuở trước khi Chiêu Dương đế băng hà nàng cũng có mặt ở đó, tất nhiên cũng rõ ràng về trận sóng gió thừa kế ngôi vị này, thậm chí cho đến ngày nay, vẫn còn có người ngoan cố không chịu thừa nhận hoặc có ý đồ gì khác, luôn cho rằng chiếu thư truyền ngôi của mấy vị nội các phụ thần kia mới là thật, thế mà hôm nay, Chúc Vân Tuyên không những không đề phòng người em trai này, ngược lại còn cưu mang, động thái ra vẻ như muốn tự mình bồi dưỡng cho, thành ra sao có thể khiến cho người ta không suy nghĩ nhiều được chứ.

Chúc Vân Tuyên khẽ lắc đầu: "Cô đa nghi rồi, trẫm không hề có ý này."

"Vậy ngươi đây là...?"

"Tốt xấu gì đệ ấy cũng là hoàng đệ của trẫm, lại còn bị hạ nhân trong hoàng cung này ngược đãi, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, nhẫn nhịn chịu đói lâu ngày lưu lại mầm bệnh, thử hỏi sao trẫm có thể nào ngồi yên không để ý đến, nói thế nào thì đệ ấy cũng là con cháu hoàng gia, không thể nào để đệ ấy một chữ bẻ đôi cũng không biết được, chỉ cần sau này đệ ấy chịu học tập giữ mình, thì trẫm liền có thể đảm bảo cho đệ ấy sống một đời bình an."

Trưởng công chúa than thở: "Trong lòng ngươi hiểu rõ là được, hiếm thấy ngươi có lòng như vậy, ngươi cùng hắn đứa nào cũng là cháu của ta, ta tất nhiên hy vọng hai ngươi đều sống tốt, thế nhưng nếu bắt buộc phải chọn một trong hai, thì bà lão như ta vẫn hướng về ngươi."

Chúc Vân Tuyên khẽ cười trấn an vị đại cô: "Trẫm hiểu nỗi lòng ưu tư khắc khoải của cô, trẫm không sao, hiện tại mỗi ngày có đệ ấy đến đây nói chuyện với trẫm cũng tốt, nếu không... Trẫm cảm thấy cực kỳ cô đơn."

"Ngươi đó, hà tất gì làm khổ mình như vậy..."

Nàng chỉ mơ hồ biết được Chúc Vân Tuyên cùng cái người Chiêu vương bị xử tử kia dạo trước có một ít gút mắc không rõ, thế nhưng lại không ngờ đến những gút mắc kia vẫn còn dai dẳng tới tận ngày hơn nay, nàng đã sớm khuyên qua Chúc Vân Tuyên nên thu nạp hậu cung sinh nhiều con cháu, thế nhưng về sau thấy hắn càng ngày càng thờ ơ, đồng thờ dần dần không còn những cảm xúc hỉ nộ ái ố như người bình thường nữa, cho nên cũng không dám tiếp tục mở miệng khuyên nữa.

Mấy chuyện tình ái này nàng là người rõ hơn ai hết, thành ra cũng thấu hiểu được, tất cả căn nguyên của mọi bệnh trạng này đều chỉ vì một người duy nhất, cho dù người khác khuyên nhủ ra làm sao cũng khó tháo gỡ.

Chúc Vân Tuyên thất thần một lúc, cũng không lên tiếng nói gì, trưởng công chúa thấy vậy chợt thở dài: "Thôi bỏ đi, đừng nói chuyện này, hôm nay ta đến đây là có chuyện muốn nói cùng ngươi, hai năm qua rốt cuộc ta cũng thấy bản thân mình ngày một già yếu đi, chỉ sợ không thể sống được mấy năm nữa, cho nên hiện tại muốn đi về Giang Nam, năm đó khi ta còn là một tiểu cô nương, có từng theo gia gia ngươi đến Giang Nam chơi mới quen được chú ngươi, nhiều năm qua vẫn chưa có dịp trở về thăm, có lẽ lần này sẽ một đi không trở lại."

Chúc Vân Tuyên ngẩn ra: "Không trở lại?"

"Đúng vậy, có lẽ ta sẽ ở lại quê hương của tên chết tiệt kia dưỡng lão, chú ngươi ông ta luôn nói nơi đó rất đẹp, hồi trước cứ lải nhải bên tai ta không ngừng, nói là chờ khi cả hai già rồi sẽ dẫn ta về quê nhà dưỡng lão, lần này đi cũng coi như hoàn thành tâm nguyện khi xưa đi."

Khi nói những câu này, trong mắt trưởng công chúa dường như lấp lánh nước, lúc bấy giờ Chúc Vân Tuyên mới chú ý tới người đại cô của mình tóc đã hoa râm, tâm trạng nhất thời trở nên hoảng hốt. Có một chuyện thực ra hắn vẫn luôn chôn sâu xuống tận đáy lòng, từ trước đến giờ vẫn không dám nói cho cô mình nghe, chính là năm đó khi tiên đế tưởng mẫu hậu là Khánh Huệ thái hậu sát hại cha Lương Trinh, cho nên sau khi ông lên ngôi chỉ qua mấy năm sau lão thái hậu cũng qua đời. Tuy là Chiêu Dương đế ngoài mặt luôn tỏ ra kính trọng người chị trưởng công chúa này, thế nhưng sự thật thì như thế nào? Chuyện phò mã bỏ mạng cùng tiểu quận chúa chết yếu thật chỉ là bất ngờ thôi sao? Tuy rằng cũng chỉ là suy đoán không có bằng chứng chứng minh, thế nhưng Chúc Vân tuyên vẫn luôn suy nghĩ đến chiều hướng tiêu cực, chỉ là chuyện đã đến nước này, nói đến cũng vô dụng, song chỉ tăng thêm nỗi bi thương cùng oán hận mà thôi.

"Vậy cô định khi nào lên đường."

Vẻ mặt trưởng công chúa có chút thất vọng: "Đang cho ngươi chuẩn bị, chờ qua mùa xuân năm này liền đi, bây giờ trong kinh ta cũng không còn bận tâm điều gì, người duy nhất khiến ta không yên lòng cũng chỉ có bệ hạ."

"Để trẫm tiễn cô." Chúc Vân Tuyên bật thốt lên, nhịp tim đập thoắt run lên, lại mở miệng, trong giọng điệu lần này tỏ ra kiên định hơn chút: "Trẫm đưa cô đi, trẫm cũng muốn… đến Giang Nam một chuyến."

"Bệ hạ cũng muốn đi?"

Chúc Vân Tuyên gật đầu: "… Dù sao cũng phải ra ngoài ngắm nhìn một chút."

Thật ra là hắn có tư tâm, lần đi đến Giang Nam này, mục đích có lẽ là… có lẽ là gặp mặt Yến nhi một lần. Hắn trốn tránh ba năm, đến giờ khắc này, rốt cuộc vẫn là chịu thua chính mình.

Trưởng công chúa cười nói: "Cũng tốt, hoàng đế Đại Diễn của chúng ta xưa nay đều là người không thích ràng buộc, từ lão tổ tông thuở lập nước đến nay ai ai đều có thông lệ xuất ngoại đi dạo, dù sao bây giờ ngươi cũng đã đăng cơ năm năm, cũng nên ra ngoài ngắm nhìn đây đó, muốn đi thì đi đi, người khác cũng không thể xen vào."

Khi Chúc Vân Quỳnh tỉnh lại, Chúc Vân Tuyên đang gọi đám quan chức nội các đến để bàn bạc về việc đi tuần, sau đó lập tức hạ chỉ ngay tại chỗ. Đợi đi khi quan chức lui ra hết, Chúc Vân Quỳnh mới đi đến trước mặt Chúc Vân Tuyên, khi trông thấy nét mặt của hắn đột nhiên vui vẻ dễ chịu lạ thường, bèn hiếu kỳ hỏi: "Hoàng đế ca ca gặp chuyện vui gì sao?"

Chúc Vân Tuyên cười với cậu: "Tháng sau đợi khi hết tết nguyên tiêu, trẫm muốn đưa đại cô đến Giang

Nam, cửu đệ có muốn đi cùng không?"

Hai mắt Chúc Vân Quỳnh đột nhiên sáng lấp lánh gật đầu lia lịa: "Đệ cũng có thể đi sao?"

"Muốn đi thì cứ đi."

Mân Châu, phủ Tổng nguyên soái thủy sư.

Trong tay Chúc Vân Cảnh cầm thư, nhỏ giọng nói cho Hạ Hoài Linh nghe chuyện Chúc Vân Tuyên sắp đến Giang Nam đi tuần một chuyến, sau đó chợt cười thở dài: "Cuối cùng hắn cũng xem như nghĩ thông suốt rồi."

Vào lúc này, trên thảm bằng da hổ ở bên cạnh, Yến nhi cùng Minh nhi đang bu quanh một đống đồ chơi được đan bằng tre chơi đùa đóng vai một gia đình, hai bé con này hết sức phấn khởi hào hứng đặt tên cùng cốt truyện cho từng con một, để chúng nó đóng những vai khác nhau trong nhà, nhóc con nào cũng đến là tập trung. Nguyên Bảo nay đã chín tuổi thành ra không hứng thú gì mấy đến mấy trò trẻ con này, chỉ là nhìn thấy hàng thủ công này được đan khéo léo tinh tế, bèn hiếu kỳ cầm lên một con cẩn thận xem hết một lúc, sau đó còn đưa tay định gỡ ra nghiên cứu.

Yến nhi đang tập trung suy nghĩ chợt ngừng lại, lập tức quay sang nhìn Nguyên Bảo, Nguyên Bảo thấy vậy cũng dừng tay lại rồi cười giả lả nói: "Yến nhi nè, đệ xem mình có nhiều như vậy, vậy cho ca ca một con có được hay không?"

Bé con vẫn luôn ngoan ngoan nghe lời lúc này hệt như chạm vào vẩy, có nói sao cũng không chịu gật đầu, cứ dùng cặp mắt đen lay láy liên tục nhìn chằm chằm vào Nguyên Bảo, trong mắt còn óng ánh nước, chỉ chốc lát sau, Nguyên Bảo cũng đành chịu thua đem đồ chơi trả về chỗ cũ: "Sợ đệ rồi, sao đệ có thể đáng yêu như vậy chứ…"

Yến nhi nuốt nước mắt vào trong, sau đó lại hết sức trân trọng giơ tay sờ sờ con búp bê Nguyên Bảo vừa buông ra kia.

Chúc Vân Cảnh chứng kiến cảnh tượng này từ đầu tới cuối chỉ đành lắc đầu, năm đó khi hắn đến Cam Lâm cung có từng thấy qua mấy món đồ chơi này, sau khi hỏi thăm Cao An mới biết được rốt cuộc nó được làm từ tay ai, chỉ là không nghĩ tới ba năm dài trôi qua, Chúc Vân Tuyên không những không vứt chúng đi, mà còn đưa tới cho Yến nhi, mà nhóc con này, đối với mấy món đồ chơi quý khác không thèm tranh không thèm cướp, chỉ yêu thích không buông mấy món đồ chơi tầm thường không đáng giá, có lẽ là vì cha con tâm linh tương thông.

Còn về Chúc Vân Tuyên, rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì, đồng thời có chịu buông xuống tất cả những đoạn tình từ trước kia hay không, thì chỉ có chính hắn hiểu rõ.

51. Chương 51: Hoàng Đế Đi Tuần

Cảnh Thụy năm thứ sáu, mùa xuân tháng giêng, tân sửu.

Sau khi tết nguyên tiêu qua đi, khí trời mỗi lúc một thêm ấm áp, cảnh xuân như được gột rửa tươi đẹp rực rỡ hơn, vào lúc này, đội ngũ ở kinh thành đi tuần phía nam bắt đầu lên đường, để tránh hao tốn tiền của, bọn họ đơn giản hóa không làm rườm rà, nửa tháng sau liền đặt chân tới Dự Châu.

Hoàng đế hạ lệnh dừng ở đây ba ngày, mục đích để thị sát công trình trị thủy.

Trên thực tế ban đầu Dự Châu không nằm trong điểm đến hành trình đi tuần, thế nhưng lần này Chúc Vân Tuyên đặc biệt tới đây, chính là vì muốn tận mắt nhìn thấy, công trình thay đổi tuyến đường sông tiến hành hơn ba năm kia đã đi được tới đâu.

Tổng đốc Chu Giản không được báo trước vẫn đang ở đường sống nghe tin liền vội vội vàng vàng tới tiếp giá, không hề hay biết bộ quan bào của mình đã dính dơ đầy bùn đất từ khi nào, bộ dáng thoạt nhìn có thể nói là cực kỳ thất lễ, có vị quan nội các thấy thế bèn mở miệng giảng đạo, song lúc sau lại bị Chúc Vân Tuyên hững hờ ngắt lời: "Không sao, hiếm khi có thể trông thấy Chu khanh tận tâm vì công việc như vậy, mỗi ngày đều tự mình ra đê giám sát công trình, trẫm nên khen ngợi hắn mới phải."

Chu Giản vội cười trừ đáp lại: "Bệ hạ quá khen, thần không dám nhận, chẳng qua đây đều nằm trong chức trách của thần."

"Đi thôi, ngươi dẫn trẫm đi xem một chút."

Bọn họ bắt đầu đi đến xem thử đoạn đường này, vì đây là đoạn đường sông mới của đê này, cho nên khắp nơi đều là thanh niên trẻ tuổi cường tráng bận bịu túi bụi, mặc dù mới là đầu tháng hai, khí trời vẫn còn khá ấm áp se se lạnh, thế nhưng cảnh tượng nơi đây lại sục sôi hăng hái ngất trời. Chúc Vân Tuyên híp mắt nhìn sang, tuy rằng những thanh niên này hết sức bận rộn, thế nhưng ai ấy cũng không hề có chút thái độ lười nhạc uể oải nào, đại đa số bọn họ đều là những người thân cao thể tráng, tinh thần sung mãn, hết sức nhiệt tình.

Chu Giản chủ động giải thích: "Ngân lượng triều đình phân phát xuống cực kỳ dồi dào, thần không dám đối xử quá khắt khe với những người làm công này, bèn đưa ra quy định, mỗi ngày bọn họ làm ở đây sẽ được mười lăm văn tiền, một ngày hai bữa cơm bao no, thường thường sẽ có thịt cá, khiến cho mọi người tranh nhau đến làm, thành ra cũng sẽ dốc hết sức mình."

Chúc Vân Tuyên gật gật đầu: "Chuyện di dân tiến hành đến đâu rồi?"

"Bẩm bệ hạ, chuyện di dời của những người dân nằm trong khu thay đổi tuyến đường sông ở Tần Châu đã kết thúc vào năm ngoài, còn Dự Châu này, thì đợi đến xong đợt phát tiền cho nhóm bà con cuối cùng, thì

cũng xem như hoàn thành hết mọi chuyện."

Trên thực tế từ ba năm trước những tấu chương về chuyện di dời này đã được trình bày rõ ràng dâng đến cho Chúc Vân Tuyên xem qua, đồng thời năm ngoái Tăng Hoài được đặc xá, sau khi lão dẫn cà nhà già trẻ lưu vong của mình về quê nhà Tần Châu, cũng thường xuyên viết thư riêng nói đến tình hình bên này cho hắn biết, cho nên trong lòng Chúc Vân Tuyên đại khái nắm rõ.

Tăng Hoài hiện tại cũng coi như khổ tận cam lai, lúc trước khi ông được cách chức vẫn còn ở lại trong kinh, đơn giản cũng chỉ vì đứa cháu trai vô dụng trong nhà, sau khi trải qua một hồi biến cố sóng gió về lại quê hương, hiện tới mới chính thức được sống những tháng ngày điền viên. Từ những câu chữ mà lão viết, Chúc Vân Tuyên có thể nhìn ra được cuộc sống bây giờ của người vô cùng an nhàn không mưu cầu danh lợi, cũng như đã thay đổi cách nhìn về chuyện lúc trước đã từng lên tiếng cực lực phản đối thay đổi tuyến đường sống kia, còn áy náy trong lòng vì bản thân quá mức bảo thủ trông trước lo sau, suýt chút nữa đã khiến bệ hạ bỏ qua kế sách tốt đến nghìn đời này.

Thấy Chúc Vân Tuyên khá là để tâm đến chuyện này, Chu Giản lại nói tiếp: "Bản thân thần cũng biết được quan chức trong triều tranh luận cái gì, thực ra mà nói những nỗi lo của bọn họ không phải không có lý, việc di dân này chính là bứt dây động rừng, có rất nhiều người thà chết cũng muốn ở lại nguyên quán của mình không chịu di dân, lúc trước Chiêu…"

Vừa nói một nửa liền lập tức nhận ra bản thân lỡ miệng nhắc đến tên người không nên nhắc, Chu Giản chỉ đành lúng túng ho một cái cho qua. Đôi mắt Chúc Vân Tuyên khẽ giật giật, thế nhưng trên gương mặt vẫn không chút biến sắc nghe hắn nói tiếp: "Lúc trước thần cũng từng nghĩ qua không ít đối sách, ví như dụ chi dĩ lợi, hiếp chi dĩ uy*, giúp bọn họ sửa sang thôn di dân tới, trùng kiến từ đường, chò đủ tiền trợ cấp, nếu như có ai đó cứng đầu không chịu đi, thậm chí cầm đầu gây chuyện, liền không chút khách khách giết gà dọa khỉ, sau mấy năm, tuy rằng cũng sinh ra không chút hỗn loạn, thế nhưng cũng may cuối cùng không gây ra chuyện lớn."

— *Dụ chi dĩ lợi: dùng những lợi ích để dụ dỗ*

— *Hiếp chi dĩ uy: thuyết phục mọi người bằng cách đề cập tới những tai nạn, biến cố, thiên tai, chuyện xấu„,*

Chúc Vân Tuyên dời tầm mắt ra xa, trầm mặc hết hồi lâu, sau đó mới khẽ súc tích khen ngợi: "Ngươi làm tốt lắm."

Chu Giản ngây ra cười: "Là bệ hạ ưu ái tin tưởng thần, cho thần cơ hội, cho nên thần mới có thể thực hiện hoài bão của mình."

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên càng trở nên tối tăm hơn, dường như có thứ cảm xúc gì đó chợt dâng trào, rồi thoáng chốc lại trở về cảnh sóng yên gió lặng.

Ngày đó khi ở trong ngục Đại Lý Tự, Lương Trinh từng đặc biệt nhắc đến với hắn về người Chu Giản này, đối phương nói người kia là một nhân tài hiếm thấy, phẩm hạnh cũng ngay thẳng đoan chính, cho nên cầu xin hắn cho dù có muốn làm gì cũng đừng lôi kéo người dính vào tội đồng đảng xử tội chung. Chúc Vân

Tuyên nghe xong, về sau chẳng những không ra tay với Chu Giản, còn hết sức đề bạt trọng dụng, thăng chức cho đối phương trở thành tổng đốc công trình đường sông, tạo mọi điều kiện thuận lợi tốt nhất cho, kết quả Chu Giản đúng thực không làm hắn thất vọng, công trình thay đổi tuyến đường sông có thể tiến triển thuận lợi như vậy, không thể không đến công sức lao tâm lao lực của người Chu Giản này.

Chúc Vân Cảnh không nói gì thêm nữa, chỉ cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Mân Châu.

Hiện tại Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh đều không ở nhà, thế là cậu nhóc Nguyên Bảo kia bèn nhân cơ hội trốn học, còn chỉ huy hạ nhân dẫn theo đứa em trai của mình đi đến tòa trang ngoài thành.

Đây vốn là do nhóc con Nguyên Bảo ham chơi, việc cậu dẫn theo hai đứa em đi chẳng qua chỉ là để trốn tránh cơn trách phạt từ hai vị phụ huynh mà thôi, thành ra vừa đặt chân đến trang cậu liền vứt hai nhóc kia qua một bên hưng phấn dắt ngựa đi dạo. Hai bé con lúc này được đám người tiểu tư hạ nhân cùng ma ma canh chừng, đang ở bên ngoài thả diều.

Yến nhi mới vừa làm được một con diều hình thỏ con, bản thân bé con lấy làm yêu thích không thôi, cứ ngẩng cái đầu nhỏ xíu trừng đôi mắt to tròn nhìn cánh diều bay mỗi lúc một cao, thỉnh thoảng trong miệng còn thốt lên mấy tiếng thán phục, thế nhưng lúc sau… Nhóc trơ mắt nhìn dây diều đột nhiên đứt đoạn mất, làm chiếc diều hình con thỏ của nhóc cũng trôi dạt về phía xa, bay qua đỉnh núi phía trước rồi không thấy đâu nữa.

Bé con chớp chớp đôi mắt ngẩn ngơ, qua tận hồi lâu sau mới hiểu được xảy ra chuyện gì, vành mắt thoáng chốc đỏ hoe tuôn trào nước mắt.

Đến tận khi Nguyên Bảo cưỡi ngựa xong trở về, Yến nhi lúc này vẫn ngồi trên đất khóc nức nở, Minh Nhi ngồi xổm ở một bên ngây ngốc nhìn không biết làm sao, còn các ma ma nha hoàn cũng đành bó tay toàn tập, có dỗ ngọt làm sao cũng không chịu nín.

Nguyên Bảo đi đến phía trước giơ tay ra gõ nhẹ lên trán Yến nhi: “Sao đệ ngốc như vậy, chỉ biết khóc, chỉ là một con diều mà thôi, đợi khi về ta sai người làm thêm mấy con cho đệ là được chứ gì.”

Yến nhi nuốt nước mắt vào trong, rồi ngẩng đôi mắt to tròn lấp lánh nước nhìn chằm chằm cậu hỏi: “Có thật không?”

“Đương nhiên là thật, lừa đệ làm gì.”

Thế là bé con lập tức nín khóc mỉm cười: “Cám ơn ca ca ạ.”

Sau giờ ngọ, Yến nhi cùng Minh nhi phải lên giường ngủ trưa, thế nhưng Yến nhi cứ luôn miệng rầm rì: “Đệ chỉ muốn con diều hình thỏ kia mà thôi, đó là con thỏ đẹp nhất do đệ tự tay vẽ…”

Minh Nhi chơi suốt một buổi giờ cứ ngáp không ngừng, chỉ đành nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bụng em mình rồi nhắm mắt lại an ủi: "Để mai mốt ca ca vẽ cho đệ lại một con."

"Thế nhưng đệ chỉ muốn con thỏ kia thôi…"

Minh nhi bên cạnh lúc này đã ngủ thiếp, còn Yến nhi cứ nghĩ tới con diều kia, lăn qua lộn lại hết hột hồi cũng không có chút buồn ngủ nào. Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng vang lên tiếng lá xào xạt khi gió thổi qua, Yến nhi bèn hiếu kỳ nhìn sang, bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, bèn dùng sức chớp chớp hai lần, ơ? Hình như nhóc thấy con diều hình thỏ con của mình rồi…

Yến nhi dụi mắt ngồi dậy, sau đó hết sức nhẹ nhàng cẩn thận bò xuống giường, hiện tại các ma ma trông chừng ở trong phòng đều đã ngủ gà ngủ gật, thành ra không có ai phát hiện được một nhóc con đang đi chân đất lén lút chạy tới bên cửa sổ từ khi nào.

Trước cửa sổ có chút cao không với tới được, nhóc con bèn liếc nhìn chung quanh, rồi bưng cái ghế đẩu lại đứng lên, tay vịn lấy bệ cửa sổ, chỉ mới một giây sau, đột nhiên có người giơ tay ôm bé con đi ra ngoài.

Nhóc bị ôm bất ngờ bỗng dưng trợn to hai mắt, song người nam nhân kia lại dựng thẳng ngón tay đưa lên miệng ra hiệu im lặng, Yến nhi lúc này nhìn đối phương đến ngây người. Có lẽ là vì ai kia chẳng những hết sức đẹp trai lại còn tươi cười rạng rỡ, thành ra nhóc con hệt như bị thôi miên liền cực kỳ ngoan ngoãn nghe lời giờ hai tay lên che kín miệng mình, rồi mạnh mẽ đè những tiếng la hét suýt chút nữa bật ra nín ngược vào lại trong bụng.

"Ngoan lắm." Lương Trinh cởi áo khoác ngoài bọc lấy bé con, rồi ôm người ra đi bên ngoài.

Yến nhi tỏ ra nhút nhát e dè nhìn chằm chằm hắn suốt đoạn đường. Lương Trinh tìm một lương đình không có người rồi đi vào, sau đó ôm Yến nhi ngồi ở trên đùi mình cúi đầu quan sát thật kỹ dung mạo của đứa bé.

Bé con tròn ba tuổi này bộ dạng trông đến là mi thanh mục tú, vừa mềm nại vừa đáng yêu, cực kỳ giống Chúc Vân Tuyên, gần như là bản sao thu nhỏ của Chúc Vân Tuyên vậy, trên gương mặt cũng có thấp thoáng chút bóng dáng của chính hắn. Lương Trinh chỉ nhìn một chút, liền xác định được, đây chính là con trai Chúc Vân Tuyên sinh cho hắn.

Có vẻ như cảm nhận được tâm tình trong mắt Lương Trinh quá ư rối ren phức tạp, Yến nhi càng trở nên bất an hơn bèn lên tiếng chầm chậm hỏi: "Bá bá ơi người là ai?"

Lương Trinh bị câu hỏi bé con khiến cho bừng tỉnh lại, chợt cười ra tiếng, rồi giơ bàn tay to nhẹ nhàng xoa lên cái đầu bé xíu kia: "Bé ngoan, nhóc tên là gì?"

"Yến nhi ạ. Con tên là Yến."

"Yến…" Lương Trinh lặp lại cái tên này, ý cười bên khoé miệng càng thêm nồng đậm: "Cái tên hay lắm."

“Thế bá bá người là ai?” Nhóc con một mực kiên trì không ngừng hỏi hắn.

Lương Trinh cười nháy mắt một cái với nhóc: “Con đoán xem.”

Yến nhi nói chuyện vừa rõ ràng vừa đáng yêu, chỉ nghe nhóc bật ra từng chữ trả lời lại: “Con đoán không ra, nhưng cha nói, con không thể đi với những người mình không quen biết, con không quen biết bá bá.”

Lương Trinh thoáng chốc ngây người ra, sau cũng chợt hiểu người cha mà con trai mình nhắc đến cũng không phải chỉ Chúc Vân Tuyên, đành ngậm ngùi thở dài, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười trêu nhóc: “Vậy vừa nãy bá bá kêu con đừng lên tiếng, sao con lại nghe lời không kêu, còn đi theo bá bá vậy nhỉ.”

Bé con chợt cong cong khoé môi, có vẻ như cũng ý thức mình làm sai, nên có hơi chột dạ: “Vậy bá bá có thể đưa con về được không ạ?”

“Ban nãy ai cũng ngủ hết, thế tại sao con lại không chịu ngủ?”

“Con ngủ không được, con muốn con diều hình thỏ của mình, nhưng mà lại tìm không thấy nó đâu.”

“Hình dáng con diều hình thỏ đó ra sao?”

Yến nhi bắt đầu khua tay múa chân: “Nó là một chú thỏ con do chính con vẽ, con thích nó nhất.”

“Là cái này sao?”

Lương Trinh tựa như làm ảo thuật, hắn bất ngờ lấy con diều hình chú thỏ con sớm đã bị bay mất từ sau lưng mình ra. Hai mắt Yến nhi đột nhiên sáng lên: “Chính là nó! Con diều hình thỏ của con!”

Lương Trinh cười híp mắt đưa diều lại cho nhóc con, Yến nhi vui vẻ nhận lấy rồi hết sức yêu quý ôm vào lòng, sau đó nhìn Lương Trinh cười đến híp mắt: “Cảm ơn bá bá ạ.”

Lương Trinh tiếp tục trêu nhóc: “Bá bá giúp con tìm con diều bị mất về rồi, vậy con định báo đáp bá bá làm sao đây?”

Chỉ thấy Yến nhi nghiêng đầu chăm chú suy nghĩ một lúc, sau mới mở miệng nói cho hắn biết: “Bá bá đưa con về, con cho bá bá ăn kẹo.”

Lương Trinh buồn cười nói: “Không nghĩ tới con còn là một tiểu quỷ lém lĩnh, con đang muốn gạt bá bá để bá bá đưa về thôi chứ gì.”

"Con không có, con thật sự có kẹo đó, hơn nữa còn ăn ngon ơi là ngon, Yến nhi chưa bao giờ lừa người ta cả."

Trong lúc hai người bọn họ một lớn một nhỏ trò chuyện vui vẻ, thì phía sau bụi cây lương đình chợt truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã cùng âm thanh hô hào: "Tiểu thiếu gia! Tiểu thiếu gia cậu ở đâu?"

Yến nhi ngẩn ngơ "Ơ" một tiếng rồi nói: "Ma ma tới rồi."

Lương Trinh quay đầu lại đảo mắt nhìn lướt qua, khi nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, người cũng sắp đến, hắn bèn đặt nhóc con xuống cho nhóc tự ngồi, sau đó giơ tay nhéo mũi mở miệng nói lời tạm biệt: "Bá bá đi đây, mấy ngày nữa bá bá sẽ đến tìm Yến nhi chơi."

Chỉ trong tích tắc, hắn liền biến mất sau ngã rẽ cuối đoạn hành lang kia. Một đám ma ma nha hoàn đầu đầy mồ hôi hớt ha hớt hải tiến lên bụi cây, khi nhìn thấy Yến nhi liền tỏ ra mừng rỡ vội vàng chạy đến ôm lấy, thế nhưng bé con cứ mãi ngơ ngác nhìn chằm chằm về hướng Lương Trinh rời đi, cảm thấy mê man nháy mắt một cái.

52. Chương 52: Cận Hương Tình Khiếp*

Giải thích tiêu đề: *Cận hương tình khiếp : chỉ một người đi xa quê nhiều năm, nay khi trở về quê nhà thì tâm tình đột nhiên trở nên phức tạp, không thể bình tĩnh được => trong chuyện, ám chỉ Chúc Vân Tuyên mong mỏi gặp lại con trai, thế nhưng khi gần đối mặt thì lại tỏ ra sợ hãi đắn đo.*

Đến tháng hai, đội ngũ nam tuần rốt cuộc cũng đến thủ phủ Cảnh Châu tức vùng đất Giang Nam, đây là nơi mà các hoàng đế Đại Diễn từng thế hệ đều phải đến trong hành trình đi tuần, song năm trăm năm trước, nơi đây cũng dựng nên một tòa hành cung tọa lạc ở ngay phong cảnh nước non đẹp nhất, ba tháng trước, khi thánh chỉ ban xuống, bọn họ liền bắt tay vào trang trí đổi mới hoàn toàn, chỉ chờ tiếp giá.

Đám quan viên lớn nhỏ Giang Nam đi tới bái kiến nghênh đón, Chúc Vân Tuyên không hề tỏ ra khách sáo gì với những người này, trực tiếp đi khảo sát thành tích làm việc của bọn họ, chấn chỉnh lại trị*, mấy ngày sau, bắt đầu hạ chỉ, hễ ai làm việc biếng nhác thì trục xuất, những ai làm tốt chức trách thăng chức cho, còn điều nhiệm một tốp quan chức lớn đi qua, động thái này như giáng một đòn mạnh mẽ ra oai với những kẽ vốn đã quen lười nhác ỷ lại địa phương vắng vẻ sâu xa này.

— *Lại trị: tác phong và uy tín của quan lại thời xưa*

Khi Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh đến là chuyện của ba ngày sau, Hạ Hoài Linh là tổng nguyên soái Mân Việt, nay đặc biệt từ Mân Châu đến Giang Nam vốn là để báo cáo công tác với Chúc Vân Tuyên. Sau khi nói xong chuyện công, thì bọn họ mới bắt đầu đóng cửa nói chuyện phiếm tán gẫu việc nhà.

Ba năm không gặp, dáng dấp hiện tại của Chúc Vân Cảnh càng trở nên ung dung tự tại hơn, tinh thần

cũng phấn chấn đầy sức sống, thường hay tươi cười rạng rỡ, vừa nhìn liền biết trong những năm nay hắn sống vô cùng tốt. Vào lúc này, Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh mang theo đứa con trai lớn nhất là Nguyên Bảo đến, cảnh tượng một nhà ba ngươi ấm áp hòa thuận, thoạt nhìn đúng là khiến người ta ghen tỵ không thôi.

Trưởng công chúa kéo tay chúc Vân Cảnh đến ngồi gần mình trò chuyện hồi lâu, mãi đến tận khi gần đến thời gian dùng bữa tối, lão nhân gia mới mệt mỏi đi nghỉ một lát, còn Nguyên Bảo đã sớm không thể ngồi yên bắt đầu đứng lên đung đưa cánh tay Chúc Vân Cảnh: "Cha, con muốn ra ngoài chơi."

Chúc Vân Cảnh nghe xong liền lườm cậu một cái, Chúc Vân Tuyên ngồi bên lúc bấy giờ mới khẽ cười nói: "Muốn đi thì đi đi, trong vườn có một ít trò để chơi, gọi Cao công công dẫn ngươi đi."

"Ta dẫn nó đi là được." Hạ Hoài Linh cũng đứng lên, hắn biết hai người huynh đệ bọn họ còn có nhiều chuyện riêng muốn trò chuyện, cho nên muốn để hai người có không gian riêng, bèn lên tiếng chủ động dẫn con trai ra bên ngoài.

Dõi mắt nhìn Nguyên Bảo chạy tít ra ngoài, Chúc Vân Tuyên lấy làm cười cảm khái: "Nguyên Bảo đang trỗ mã, càng ngày càng tuấn tú khôi ngô, qua mấy năm nữa có thể cưới vợ thành gia rồi."

Chúc Vân Cảnh cười trừ: "Thôi bỏ đi, tính tình nhóc con này vẫn còn trẻ con lắm, lúc nào cũng ồn ào ầm ĩ, suốt ngày không những ham chơi lêu lổng, còn dạy hư hai đứa em."

Nghe vậy, Chúc Vân Tuyên cứ nhấp nháy mắt không ngừng, trong đáy mắt tựa như có tâm tình thoáng vụt qua: "… Minh nhi hẳn đã hơn ba tuổi rồi đúng không, tại sao huynh không dẫn nó tới?"

Chúc Vân Cảnh cười nhìn hắn: "Bệ hạ chỉ quan tâm một mình Minh nhi thôi sao?"

Chúc Vân Tuyên chợt mím môi không lên tiếng, qua một lát sau, mới ấp úng mở miệng".. Yến… Nó có khỏe không?"

Thấy bộ dạng dè dặt do dự mãi không quyết định của đối phương, Chúc Vân Cảnh chợt thôi không cười nữa, đồng thời cũng thu lại tâm tư nói đùa nghiêm túc nói: "Bệ hạ muốn hỏi cứ hỏi, cần gì phải ấp a ấp úng như vậy, Yến nhi rất khỏe mạnh, hai năm qua thân thể nhóc con mỗi lúc một trở nên tốt hơn, tính tính cũng thông minh lanh lợi, có điều mấy ngày trước do cái tên tiểu tử thúi Nguyên bảo kia lén mang Minh nhi cùng Yến nhi đến trang ngoài thành chơi, để cho hai đứa nhóc nhiễm phòng hàn, do sợ hai đứa đi xa mệt mỏi bệnh nặng hơn, cho nên ta không dẫn chúng nó theo."

Trong lòng Chúc Vân Tuyên cảm thấy căng thẳng: "Nhiễm phong hàn, có nghiêm trọng không?"

"Không có gì đáng lo, đệ đừng lo lắng, chỉ cần uống vài ba thang thuốc là được rồi, có khi chờ chúng ta về nhà thì đã khỏi, ta chỉ là thắc mắc không biết… Bệ hạ có định đến Mân Châu hay không thôi."

Chúc Vân Tuyên thoáng giật mình, Giang Nam là trạm dừng chân cuối cùng trong hành trình đi tuần lần này, hắn cứ tưởng rằng nếu như mình không đề cập tới, Chúc Vân Cảnh cũng chắc chắn sẽ dẫn Yến nhi đến cho mình gặp, thế nhưng lại không ngờ lại xảy ra chuyện bất trắc, vào lúc này Yến nhi lại ngã bệnh.

"Vốn cũng không có ý định đến Mân Châu, hành trình đi tuần đã sớm sắp xếp xong xuôi rồi, nếu rơi kinh quá lâu sẽ không chút không ổn…"

Chúc Vân Cảnh chợt ngắt ngang: "Bệ hạ còn do dự điều gì?"

Biểu hiện của Chúc Vân Tuyên đột nhiên có chút ngẩn ngơ: "… Gặp lại thì có thể làm sao, chẳng qua sau khi gặp xong chỉ gieo rắc thêm nỗi nhớ nhung mà thôi."

"Nếu đệ đã nghĩ như thế, thì lần này vì sao phải đến đây? Không phải đệ đã sớm quyết định muốn nhìn thấy con sao?"

Chúc Vân Tuyên cười khổ: "Huynh, đệ thật sự muốn gặp con, thế nhưng đệ..,. không biết nên đối mặt làm sao với đứa bé này, nếu như nó hỏi đệ vì sao lúc trước không cần nó, thì đệ nên nói sao với nó bây giờ? Nếu như… Nếu như nó chịu nhận lại đệ, vậy thì đệ nên nói với người trong thiên hạ này làm sao về lai lịch của nó đây?"

"Chuyện này thì có khó khăn gì, chỉ cần nhìn gương mặt Yến nhi đã đủ sức thuyết phục, gương mặt của nó với đệ hệt như đúc từ một khuôn mà ra, nếu muốn nói ra thân thế thì cứ nói rằng nó được sinh ra từ một tỳ nữ trong phủ Định Quốc công đệ từng đem lòng yêu, về sau tỳ nữ này vì khó sinh mà qua đời, bởi vì đứa bé đẻ non thân thể yếu ớt, sợ nuôi không nổi, mới quyết định để ở trong phủ Định Quốc công nuôi ba năm. Chỉ có điều là, nếu như nói như vậy thì suy ra thân phận của Yến nhi vốn có chút thấp hèn, chỉ sợ thiệt thòi nó, nhưng mà nếu như đệ ba năm nay không chịu lập hậu sinh con, sau này cũng không, vậy thì nó sẽ là hoàng tự duy nhất của đệ, thành ra cũng không có ai dám khinh thường. Còn về Yến nhi, thì đệ yên tâm đi, tính tình nhóc con này rất hiếu thuận ngoan ngoãn, chỉ cần đệ dỗ ngọt nó, nó nhất định sẽ sà vào lòng hôn đệ."

Chúc Vân Tuyên không tiếp lời, bộ dạng trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì. Chúc Vân Cảnh thấy thế bèn thở dài: "Lúc trước đệ đã đồng ý với ta chuyện gì? Sau khi thân thể khỏe lại mau chóng lập hậu nạp phi sinh nhiều con chút, đệ cũng đã chính miệng cam kết, vì vậy ta mới dẫn Yến nhi đi, bây giờ thì sao? Bên trong hậu cung vẫn không có bất kỳ một ai, rốt cuộc đệ dự định thế nào?"

Cũng chỉ có một mình Chúc Vân Cảnh dám nói thẳng ra những chuyện này trước mặt Chúc Vân Tuyên như vậy. Chúc Vân Cảnh khẽ nhìn xuống đất, ngón tay vô tình gảy gảy chuỗi phật châu đang đeo trên tay kia, qua hòi lâu, mới ấp úng mở miệng: "Huynh, cầu xin huynh đừng hỏi những chuyện này nữa…"

"Bỏ đi, đây vốn là chuyện của bệ hạ mà, ta cần gì phải hao tâm tốn sức chi cho mệt chứ." Chúc Vân Cảnh tức giận nói, "Thế nhưng về chuyện Yến nhi, chỉ một câu thôi, rốt cuộc đệ có muốn nhận lại hay không?"

Chúc Vân Tuyên lắp bắp nói: "Huynh để đệ suy nghĩ thêm một chút nữa đi, để đệ nghĩ cho kỹ đã…"

Trước thời gian bữa tối, Hạ Hoài Linh dẫn theo Nguyên Bảo chơi thỏa thích một trận trở về, cùng đi theo về còn có Chúc Vân Quỳnh, này là do ban nãy hai nhóc con ở trong vườn chơi đùa tình cờ đụng phải nhau, tuổi tác vốn cũng xêm xêm, Nguyên Bảo là người hòa đồng co nên liền chủ động đi lại bắt chuyện, chỉ một lúc sau cả hai bắt đầu chơi cùng nhau. Tuy rằng Hạ Hoài Linh cảm thấy có chút không thích hợp, thế nhưng cũng không ngăn cản, khi trở về có nói đến việc này cho Chúc Vân Tuyên biết.

Hai nhóc con chơi tới nỗi mồ hôi đầm đìa lúc này đã được ma ma dẫn đi tắm rửa thay y phục, Chúc Vân Cảnh nhìn xong khẽ nhíu mày hỏi Chúc Vân Tuyên: "Đệ có bị gì không? Cớ sao lại dẫn tiểu quỷ kia theo bên người làm gì?"

Chúc Vân Tuyên kể lại những chuyền Chúc Vân Quỳnh từng gặp phải cho Chúc Vân Cảnh nghe, sau đó bất đắc dĩ nói: "Dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ, khi còn bé đệ còn có huynh che chở bảo vệ mà, nói thế nào thì đệ và đệ ấy cũng là anh em ruột, những hoàng tử khác tốt xấu gì cũng có tước vị đất phong, thành ra dù có ra sao đệ cũng không thể đối xử quá khắt khe với nó được."

"Mấy chuyện này giống nhau sao? Không phải nó là..." Chúc Vân Cảnh đột nhiên lại không nói thêm nữa: "Thôi bỏ đi, đệ đó, đối với ai cũng mềm lòng, chỉ có đối với đứa con ruột thịt của mình là nhẫn tâm thôi."

"... Trong lòng đệ tự hiểu rõ, nếu như ngày sau đệ ta sinh lòng gian trá, đệ sẽ không để người ở lại."

Đợi đến khi trưởng công chúa nghỉ ngơi xong, lão nhân gia liền đi đến cùng bọn họ tổ chức một buổi gia yến, trong bữa tiệc náo nhiệt đông vui, thành ra ai cũng có hứng uống nhiều thêm chút rượu. Gần đến giờ tuất, Chúc Vân Cảnh uống say được Hạ Hoài Linh đỡ về phòng, còn trưởng công chúa cùng Chúc Vân Quỳnh cũng trở về nghỉ ngơi. Buổi yến hội lúc bây giờ đã kết thúc, chỉ còn lại một bàn canh thừa thịt nguội, cùng một mình Chúc Vân Tuyên ngồi ngây ra ở tại chỗ, tự rót tự uống.

Cao An vài lần định mở miệng muốn khuyên, thế nhưng còn chưa kịp nói ra nhìn thấy vẻ mặt ưu sầu của Chúc Vân Tuyên bèn nuốt lại vào bụng.

Nguyên Bảo đã đi khỏi một hồi lâu sau chợt quay lại, cậu bé do do dự dự đi tới. Chúc Vân Tuyên nhìn thấy nhóc con liền tỉnh táo lại gọi đến chỗ mình, rồi cười hỏi: "Nguyên Bảo sao con còn lại đây? Có phải bị rơi mất thứ gì không?"

"Không có, con lén tới đó, cha cùng phụ thân không biết đâu." Nguyên Bảo nói xong lém lỉnh nháy mắt một cái rồi ấp a ấp úng:".. Tiểu thúc thúc.. Có phải ngài chính là cha ruột của Yến nhi hay không ạ?"

Chúc Vân Tuyên giật mình, chợt nghẹn ngào hỏi: "Ai nói cho con biết?"

"Con đoán thôi, tại dung mạo của Yến nhi cực kỳ giống ngài, đệ ấy chỉ nhỏ hơn Minh nhi nửa tuổi, cho nên con liền khăng định không phải do phụ thân và cha sinh ra, hơn nữa trong nhà có mấy người hạ nhân nhiều chuyện thường ngầm tán gẫu, có một lần tình cờ bị Yến nhi nghe được, thế là đệ ấy liền òa khóc, sau khi cha biết được vô cùng tức giận, thẳng tay xử tội hết đám người hạ nhân kia."

Khóe mắt Chúc Vân Tuyên thoáng đỏ bừng, hắn ngơ ngác nhìn Nguyên Bảo lặp lại: "Yến nhi khóc?"

Nguyên Bảo gật đầu: "Đệ ấy rất thích khóc, hệt như mấy tiểu cô nương vậy, mỗi lần mà khóc thì có dỗ sao cũng không chịu nín, về sau con còn thấy đệ ấy lén khóc đến mấy lần, lúc đó con định dỗ dành, thế nhưng đệ ấy cứ luôn miệng hỏi con cha có phải cha đẻ của mình hay không, làm con không biết phải trả lời làm sao."

Chúc Vân Tuyên nghẹn lời, trong lòng cũng nhói đau. Hắn hiểu việc Chúc Vân Cảnh không nói ra chân tướng cho Yến nhi biết cũng là vì không muốn cho đứa nhóc này thương tâm, nó còn nhỏ như vậy, nếu như biết được cha ruột không muốn mình, thì thử hỏi sao có thể tiếp nhận được.

"Tiểu thúc thúc, sao ngài không muốn Yến nhi vậy ạ?"

Đối diện với đôi mắt ngây thơ của Nguyên Bảo, Chúc Vân Tuyên càng không biết nói gì, qua hồi lâu sau, mới ấp úng: ".. Là lỗi của ta."

"Vậy sau này tiểu thúc thúc có đến đón đệ ấy không?"

"Ta cũng không biết nữa…"

Nguyên Bảo cực kỳ không thể hiểu nỗi: "Tại sao ạ? Có điều nếu như tiểu thúc thúc ngài không muốn đệ ấy, thì đệ ấy vẫn có thể làm con của phụ thân và cha con, có thể chơi đùa cùng con và Minh nhi, mọi người ai cũng thích đệ ấy, đệ ấy thật sự cực kỳ đáng yêu."

"Thật sao? Vậy nhóc con đó… có thích thứ gì hay không?"

"Đệ ấy thích thỏ con, đệ ấy bảo là thỏ vừa trắng mịn vừa đáng yêu, có một lần trên bàn ăn có làm món thịt thỏ, phụ thân lỡ miệng nói ra, thế là đệ ấy vừa nhổ ra òa khóc nức nở, từ đó về sau trong nhà của con đều không ăn thịt thỏ nữa, à đúng rồi, đệ ấy còn rất thích những món đồ chơi được đan bằng tre mà tiểu thúc thúc ngài sai người đưa tới nữa, con nhớ lúc con định gỡ ra nghiên cứu tí đệ ấy cũng không chịu, còn mà hễ đụng vào thì nhóc con nước mắt chảy dài nhìn, làm con cũng không nỡ lòng."

Chúc Vân Tuyên đỏ mắt cười: "Tính tình của đứa bé này quả thực hơi yếu đuối, hệt như tiểu cô nương."

Nguyên Bảo hết sức đồng tình gật gù: "Đúng vậy ạ, mới đầu làm con còn tưởng là em gái, con vui lắm luôn, thế nhưng thôi bỏ đi, em trai thì em trai vậy, có em trai cũng tốt lắm, tiểu thúc thúc ngài đừng quá lo lắng, bây giờ đệ ấy còn nhỏ thôi, đợi khi lớn lên con hy vọng đệ ấy sẽ mạnh mẽ chút, nếu không chỉ sợ sẽ bị người ta ức hiệp… Có điều tiểu thúc thúc ngài là hoàng đế, nếu như ngài chịu đón về, thì đệ ấy chính là thái tử, sẽ không có ai dám bắt nạt đệ ấy nữa rồi."

Chúc Vân Tuyên giơ tay sờ đầu Nguyên Bảo: "Con cũng đặc biệt tới đây là để khuyên ta đón Yến nhi về sao?"

Nhóc con bị nói trúng tim đen chỉ đành cười ngượng: "Tiểu thúc thúc, bởi vì người khác cứ nói Yến nhi không có cha ruột, làm đệ ấy lén khóc mấy lần, con cảm thấy Yến nhi cực kỳ đáng thương, ngài mau mau nhận đệ ấy đi."

Nguyên Bảo trừng đôi mắt lấp lánh đầy mong chờ nhìn Chúc Vân Tuyên, hồi lâu sau, mới thấy đối phương gật gật đầu, nhẹ giọng đáp lại: "Được rồi."

53. Chương 53: Phụ Tử Gặp Nhau

Đội ngũ đi tuần phía nam vừa đến Giang Nam ngày thứ năm, thì bên Mân Châu bất ngờ truyền tới quân tình khẩn cấp, đám cướp biển kia lại tiếp tục hoành hành, lần này chúng bất ngờ đánh úp lên mấy thôn xóm ven biển phía Tây ở Mân Châu.

Ngày đó, Hạ Hoài Linh vừa nghe xong lập tức khởi hành, quay trở về Mân Châu.

Chúc Vân Tuyên nhíu mày, nhìn chằm chằm tấm bản đồ biển trên ngự án, song đôi môi cũng mím chặt thành một đường ngang trông hết sức nghiêm nghị. Chúc Vân Cảnh ở một bên giơ tay chỉ một vị trí nào đó trên mặt biển rồi nói cho hắn biết: "Khu vực này chính là nơi bọn cướp biển kia đánh giữ, ở đây quanh năm yêu ma hoành hành, đâu đâu cũng có lốc ngầm xoáy lưu, chỉ cần đến gần không chú ý một chút sẽ bị nuốt chửng một đi không trở lại, đồng thời cũng chưa từng có một ai thực sự nhìn thấy hòn đảo mà bọn cướp biển kia trú ẩn kia đến cùng là nơi này, đây là nơi bắt buộc phải đi qua nếu muốn đến Nam Dương. Hơn hai trăm năm qua, những kẻ cướp biển kia đều ẩn núp bên vùng phụ cận này chuyên môn đánh cướp tàu buôn qua lại trên biển."

Chúc Vân Tuyên dần thông suốt, bản thân hắn cũng nắm bắt được từ then chốt trong câu huynh trưởng vừa nói: "Hơn hai trăm năm?"

"Đúng vậy, bọn cướp biển này vốn đã xuất hiện từ thời khai quốc, căn cứ vào những lời người dân Mân Việt đồn đại, thì bọn họ dường như có dính líu đến tàn dư của đời trước, có khả năng cao là trốn tránh chạy ra hải ngoại, đợi đến khi đến khi hoàng đế cuối cùng đời trước tại vị, đám người này mới dẫn theo mấy trăm thân tín đời sau càn quét tới."

Nghe vậy, hai hàng lông mày của Chúc Vân Tuyên càng nhíu chặt hơn: "Tàn dư của đời trước… Không phải bọn người đó mới xâm chiếm đến vùng biên cảnh duyên hải Đại Diễn ta mấy chục năm trước thôi hay sao?"

Chúc Vân Cảnh giải thích: "Cũng có thể xem là vậy, có lẽ là khoảng chừng ba mươi, bốn mươi năm trước gì thì phải, bọn họ cảm thấy không thỏa mãn với việc chỉ đánh cướp tàu buôn qua lại trên biển, thành ra mới chạy tới biên cảnh Đại Diễn ta cướp đốt giết hiếp, mặc dù không làm nên cơm cháo gì, nhưng vẫn gây nhiều phiền phức, khi Hoàng tổ phụ còn tại vị lúc cũng từng nỗ lực phái binh ra biển diệt cướp, thế nhưng lần nào đi thì thuyền lẫn người đều không trở về, từ đó về sau liền có tin đồn nói rằng bọn cướp biển này có quỷ biển che chở, không thể đụng vào, sau khi tiên đế đăng cơ đã từng phái người ra biển, thế nhưng vẫn không hề có chút tin tức nào, lúc sau tiên đế ra quyết định thành lập nên đội quân đóng giữ biển ở

Mân Việt, từ lúc đó mặc dù không thể tiêu diệt lũ cướp biển kia tận gốc, nhưng cũng miễn cưỡng xem như có thể duy trì sự yên bình khu vực duyên hải phía nam này."

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên dần ảm đạm: "… Người tướng lĩnh được tiên đế phái đi diệt cướp lĩnh binh, có phải mang họ Tiêu không?"

Chúc Vân Cảnh không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên hỏi tới chuyện này, chỉ gật gật đầu nói tiếp: "Kỳ thực lúc trước ta cũng không biết rõ những chuyện này, về sau được điều đến nơi đây, cộng thêm việc thường xuyên cùng Hạ Hoài Linh vào trong quân doanh, lại tự mình ra biển vài lần mới dần mở mang tầm mắt biết được nhiều hơn. Năm đó thực ra bên triều đình cũng không tán thành việc tiến đế muốn phái người ra biển diệt cướp, vị Tiêu tướng quân kia vốn là người tuổi trẻ tài cao, có thể xưng tụng là nhân tài hiếm thấy, mà dạo trước những người có kinh nghiệm đi ra đó diệt cướp đều chịu kết cục bỏ mạng, nay cần gì phải đưa một tướng tài đi chứ, thế nhưng tiên đế vẫn cứ một mực cố chấp, chắc là lúc đó vừa mới đăng cơ, nên vội vã muốn kiến công lập nghiệp rồi, lúc sau quả thực vẫn cứ phái người đưa, cuối cùng thực sự một đi không trở lại."

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Chúc Vân Tuyên giờ đây dần siết chặt lại, chỉ có hắn biết, chuyện tiên đế một mực cố chấp, chẳng qua là vì mấy chuyện tình ái mà thôi, ông ta thà rằng hi sinh một tướng lĩnh trẻ tuổi tương lai rộng mở, cũng nhất quyết phải chia lìa hai vị phụ thân của Lương Trinh, để đem người còn lại độc chiếm mà thôi.

Chúc Vân Cảnh không phát hiện sự khác lạ trên gương mặt đối phương, tiếp tục lên tiếng nói: "Sau khi mở lệnh cấm biển, chỉ cần là một chiếc tàu buôn hàng hóa đã đăng ký ở nha môn đi qua, đều sẽ có một hạm đội thủy sư hộ tống qua đoạn biển này, khiến cho bọn cướp biển kia cũng vì vậy mà bớt bành trướng lại không ít, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn gây sự, lần này có lẽ là bọn họ nhìn thấy Hạ Hoài Linh không ở đó, cho nên mới hô mưa gọi gió càn quét như vậy. Những năm nay Hạ Hoài Linh cũng đã nghĩ ra nhiều biện pháp, thế nhưng muốn tiêu diệt tận gốc thì vô cùng khó, căn bản chúng ta không thể đến gần bọn yêu ma này được, ngay cả sào huyệt của đám người đó ở tìm khắp nơi cũng không ra."

"Những chuyện này từ từ tính sau đi." Chúc Vân Tuyên lãnh đạm nói, bản thân hắn cũng không hoàn toàn có đủ tự tin với những chuyện lần này, cho nên cũng không muốn hao binh tổn tướng, càng không thể vô duyên vô cớ để Hạ Hoài Linh đi mạo hiểm, "Yến nhi Minh nhi bọn họ…"

"Chuyện này ngươi cũng không cần lo lắng, " Chúc Vân Cảnh trấn an hắn: "Phủ nguyên soái nằm ở Tuyền Châu, cách những thôn xóm bị đánh úp khá xa, mà bến tàu ở phủ Tuyền Châu là nơi có nhiều hạm đội thủy sư nhất, trừ phi bọn họ muốn chết, bằng không sẽ không đến hơi đâu đâm đầu đến phủ Tuyền Châu."

Chúc Vân Tuyên thoáng thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng tảng đá nặng lơ lửng trong lòng vẫn không hề thối lui: "Chúng ta cũng mau chóng lên đường đến Mân Châu đi."

"Được rồi."

Sau khi ở Cảnh Châu đợi thêm mấy ngày, xử lý xong xuôi tất cả mọi chuyện, đồng thời dàn xếp ổn thỏa cho trưởng công chúa, hoàng đế khởi hành lần nữa tiếp tục đi về phía nam.

Khi gần đến nơi, trong đầu Chúc Vân Tuyên càng trở nên không thể bình tĩnh, tâm trạng cũng rối bời, cứ liên tục suy nghĩ mình nên nói gì đầu tiên với Yến nhi, rồi lại cảm thấy nói cái gì cũng không hợp.

Khi tiến vào phủ Tuyền Châu đã là buổi trưa cùng ngày, một đám quan chức Mân Việt mấy ngày trước cũng đã sớm có mặt chờ đợi tiếp giá.

Chỉ trong mấy ngày, Hạ Hoài Linh đã đích thân dẫn binh đến vùng cướp biển xâm phạm xử lý, bắt sống được mấy chục ngươi, sau đó lại điều hơn nửa hạm đội ở bên ngoài về Tuyền Châu nhằm đảm bảo sẽ không có kẻ mưu đồ xấu đến quấy nhiễu thánh giá.

Tuyền Châu không có hành cung, cho nên sau khi đến nơi liền trực tiếp ở phủ tổng nguyên soái thủy sư. Từ buổi trưa mãi cho đến khi mặt trời lặn, Chúc Vân Tuyên bận bịu gặp mặt nhóm quan chức kia, vốn cứ tưởng rằng bệ hạ sẽ thẳng tay trừng trị suy xét như đợt ở Giang Nam, thế nhưng cuối cùng lại không hề nghĩ rằng từ đầu tới cuối, đừng nói là hoàng đế làm khó làm dễ bọn họ, ngay cả nói cũng ít khi mở miệng nói, chỉ duy trì thái độ mất tập trung, khiến bọn họ hoàn toàn không biết được hắn đang suy nghĩ gì.

Khi tốp người cuối cùng lui xuống xong, Chúc Vân Tuyên đứng lên, ngay trong lúc còn đang do dự không quyết định, Chúc Vân Cảnh đã đi vào cửa chép miệng: "Bệ hạ đã rảnh rỗi đi theo ta đến hậu viện hay chưa?"

"Yến nhi nó…"

"Buổi trưa Nguyên Bảo trở về, có đem nhiều đồ chơi ở Giang Nam về chia cho Yến nhi và Minh nhi, hai nhóc con đó chơi thỏa thích hăng say, một canh giờ trước chơi đến mệt đã ngủ rồi, hiện tại có lẽ cũng đã tỉnh, chờ đệ qua là có thể dùng bữa tối."

Chúc Vân Tuyên hơi mím môi: "Huynh đã nói với nó…"

"Không có nói, ta biết nói thế nào đây, thực sự không mở miệng được."

Chúc Vân Tuyên thoáng chốc ngẩn người ra, chợt trút tiếng thở dài: "Đi thôi."

Phủ nguyên soái không lớn lắm, Chúc Vân Cảnh dẫn Chúc Vân Tuyên đi thẳng một đường vào. Chúc Vân Tuyên còn chưa chuẩn bị kịp, thì đã thấy hai nhóc con đang ngồi trong sân nhà.

Mơ hồ nghe được thanh âm của trẻ thơ, Chúc Vân Tuyên khẽ dừng bước lại, không dám đi về trước nữa.

Chúc Vân Cảnh thấy vậy cũng không thúc giục, chỉ khoanh tay chờ ở một bên cười như không cười nhìn vị em trai nhà mình.

Chúc Vân Tuyên do dự nói: "Huynh, lát nữa khi gặp được Yến nhi, tạm thời huynh đừng nói gì cả, đệ sợ

nhóc con nhất thời sẽ không tiếp nhận được, vẫn nên chờ thêm một thời gian nữa đi…"

"Được rồi. " Chúc Vân Cảnh thoải mái đáp lại:"Trước tiên đệ cứ ở chung với con mấy ngày, chờ nhóc đó thân với đệ rồi hẵng nói cho nó biết."

Chúc Vân Tuyên gật gật đầu: "Được."

Trong sân, hai đứa bé sóng vai ngồi cạnh nhau chơi đu quay, Minh nhi tinh mắt thấy được Chúc Vân Cảnh vào cửa, bèn mừng rỡ hô lên: "Cha!"

Tiểu tư cũng dừng đu quay lại, hai nhóc con được ma ma ôm xuống xong liền hí hửng chạy tới, đứa trái đứa phải ôm chầm lấy Chúc Vân Cảnh.

"Cha!"

"Cha! Cha!"

Một trận thanh âm bi bô ồn ào liên tiếp vang lên không ngừng, này là do buổi trưa khi Chúc Vân Cảnh trở về bận một số việc phải xử lý chưa kịp về phủ gặp hai nhóc con, lúc sau hai đứa lại ngủ thiếp đi, hai nhóc con đã không gặp Chúc Vân Cảnh những một tháng trời, thành ra giờ đây vô cùng kích động.

Chúc Vân Cảnh cười híp mắt sờ mặt từng đứa một, sau đó giữ vai hai đứa để bọn nhóc nhìn về phía Chúc Vân Tuyên: "Đây là tiểu thúc thúc của hai đứa, mau chào đi."

Sau khi Chúc Vân Tuyên bước vào cửa đã hoàn toàn bị bỏ quên, thế nhưng suốt từ nãy đến giờ, ánh mắt hắn vẫn luôn dán vào người Yến nhi chưa từng dời đi, bộ dạng hết sức ngơ ngác nhìn con cười đùa nghênh đón Chúc Vân Cảnh, trong tâm trí thoạt trở nên trống rỗng.

Mãi đến khi hai đứa bé đồng thời hô to một tiếng "Con chào tiểu thúc thúc ạ", Chúc Vân Tuyên mới hoàn hồn, miễn cưỡng nở nụ cười: "Ngoan."

Thấy hắn cứ ngây ngốc ra bất động nhìn chằm chằm Yến nhi hệt như người mất hồn, Chúc Vân Cảnh chỉ đành thở dài vỗ nhẹ vai Yến nhi: "Qua nói chuyện với tiểu thúc thúc đi."

Có lẽ là do bé con dường như cảm nhận được ánh mắt Chúc Vân Tuyên nhìn mình quá mức phức tạp, thành ra trong lòng sợ hãi có chút không dám đi tới, cứ ngẩng đầu lên do dự nhìn Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân cảnh lại vỗ vai bé con ra sức cổ vũ: "Ngoan, cứ qua đi, không có gì đâu."

Chúc Vân Tuyên ngồi xổm người xuống, nhìn bé con từng bước một đi đến gần mình, đồng thời cũng hiểu được vì sao Chúc Cảnh lại nói nhóc con này giống hệt mình. Dung mạo của Yến nhi gần như giống hắn đến tám phần, song phần giữa mi tâm lại có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng người kia. Hắn biết, ngoại

trừ Yến nhi, trên thế giời này sẽ không còn đứa bé nào thứ hai có huyết thống tương liên không thể xa rời với hắn.

Khi còn cách Chúc Vân Tuyên tầm một bước chân, Yến nhi liền dừng bước lại hoang mang nhìn hắn nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thúc thúc sao người lại khóc vậy ạ?"

Chúc Vân Tuyên giơ tay, vuốt ve mặt bé con, bên vành mắt đỏ hoe nở nụ cười: "Bởi vì gặp được Yến nhi, cho nên tiểu thúc thúc rất vui mừng."

Nhóc con nghiêng đầu ngẫm nghĩ, dường như không hiểu vì sao Chúc Vân Tuyên nhìn thấy nhóc lại vui mừng, mà vui mừng thì sao lại đỏ mắt chứ: "Yến nhi trước đây chưa từng gặp tiểu thúc thúc…"

"Ừ, là tiểu thúc thúc không tốt, không chịu đến thăm Yến nhi."

Yến nhi không rõ vì sao, nhưng cũng vô cùng ngoan ngoãn an ủi lại: "Không sao đâu ạ, Yến nhi không có giận."

Chúc Vân Tuyên không nhịn được nữa, bèn giơ tay ra ôm con vào lòng.

Trong tích tắc khi được đối phương ôm, cả người Yến nhi chợt cứng ngắc, đến khi nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của Chúc Vân Tuyên, mới thôi không lộn xộn nữa, còn học theo người lớn giơ cánh tay bé xíu kia nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn dỗ dành: Tiểu thúc thúc đừng khóc."

Qua một lúc lâu sau, Chúc Vân Tuyên mới thôi không khóc nữa, thế nhưng vẫn tiếp tục ngơ ngác nhìn con trai mình. Yến nhi bị đối phương nhìn chằm chằm suốt một lúc bèn hơi hoang mang không biết làm sao: "Tiểu thúc thúc…."

Chúc Vân Cảnh tiến lên trước nhắc nhở Chúc Vân Tuyên: "Trước tiên đứng lên đi, đi vào trong nói tiếp."

Sau khi vào nhà, cuối cùng Chúc Vân Tuyên cũng xem như bình tĩnh lại được, liền đưa quà lễ ra mắt bản thân sớm chuẩn bị xong cho hai nhóc con, đây cũng không phải vật gì đáng tiền, chỉ là hai bảng tên dát bằng vàng ròng điêu khắc cầm tinh của hai đứa, tạo hình hết ngây thơ đáng yêu, treo trước ngực cho hai bé con chỉ để trêu đùa mua vui mà thôi.

Yến nhi nâng niu bảng tên của mình liếc nhìn, rồi vui cười hớn hở cười rộ lên: "Chú chó con."

Chúc Vân Tuyên bất chợt ngẩn người ra, sau đó hết sức dịu dàng sờ đầu con trai đáp lại: "Đúng rồi."

54. Chương 54: Tự Làm Tự Chịu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đến bữa tối, ba cậu nhóc con cùng ngồi lên bàn ăn, Yếu nhi và Minh nhi đứa trái đứa phải ngồi bên cạnh Chúc Vân Cảnh, hiện tại đang hết sức quy củ ngoan ngoãn ngồi chờ ăn cơm.

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên vẫn luôn nhìn chằm chằm vào người Yến nhi không ngơi nghỉ phút giây nào. Chúc Vân Cảnh thấy vậy, bèn nắm tay bé xíu bụ bẫm của Yến nhi nhỏ giọng hỏi bé con: "Yến nhi qua đó ngồi cạnh tiểu thúc ăn cơm nha?"

Yến nhi chợt ngước mắt đáng thương nhìn chằm chằm Chúc Vân Cảnh rồi lắc đầu, không chịu nói lời nào.

"Thôi không sao, cứ để Yến nhi ngồi ở đó đi, một tháng liền không gặp nhất định là đang cực kỳ nhớ huynh." Chúc Vân Tuyên không muốn miễn cưỡng Yến nhi, tránh cho bé con không được vui: "Ăn cơm đi."

Chúc Vân Quỳnh ngồi ở cạnh Chúc Vân Tuyên hết nhìn Yến nhi một lúc, lại quay sang nhìn Chúc Vân Cảnh, mặc dù trong lòng dấy lên sự nghi ngờ, thế nhưng cậu bé vô cùng hiểu chuyện không có hỏi nhiều. Cậu cũng không phải một đứa bé ngây thơ không hiểu sự đời, chính những đau khổ bất hạnh trong những năm qua đã sớm rèn nên tâm tính trưởng thành trong cậu, thậm chí chỉ cần nghe cách xưng hô của mọi người với Chúc Vân Tuyên, cậu cũng đoán ra được thân phận thực sự của Chúc Vân Cảnh, chỉ là do bản thân làm bộ không biết mà thôi.

Nguyên Bảo cau mũi một cái làm mặt quỷ với Yến nhi: "Nhóc con ngốc."

Yến nhi chợt chớp mắt, hết sức hoang mang.

Chúc Vân Cảnh gắp rau cho hai nhóc con. Tướng ăn của Yến nhi vô cùng lịch sự nhã nhặn, bé con tự mình cầm cái muỗng nhỏ xúc từng chút một trong bát cơm bỏ vào miệng, rồi nhai kỹ nuốt chậm, bộ dạng không kén ăn chút nào. Thông qua bữa cơm này, có thể thấy được nhóc có vẻ yêu thích món tôm sốt trứng* hơn, Chúc Vân Tuyên thấy vậy cũng gắp một đũa tôm cho nhóc, Yến nhi chợt cười híp mắt, vô cùng ngoan ngoãn lễ phép nói tiếng cảm ơn với hắn: "Cảm ơn tiểu thúc thúc ạ."

TÔM SỐT TRỨNG

"Không có gì." Chúc Vân Tuyên dịu dàng nở nụ cười, thế nhưng trong lòng vẫn không sao ngăn được sự nhói đau âm ỉ kia.

Sau khi dùng xong bữa tối, ba người bọn họ tiếp tục uống trà tán gẫu, Nguyên Bảo thì dẫn Chúc Vân Quỳnh ra bên ngoài chơi, còn hai bé con kia không chịu đi ngủ, cứ dính sát bên cạnh Chúc Vân Cảnh, hệt như chỉ sợ chớp mắt một cái liền không thấy cha đâu nữa vậy.

Cũng may hai bé con cũng không làm ồn, trong lúc người lớn trò chuyện, hai đứa liền ngoan ngoãn ngồi dưới thảm chơi cờ nhảy, không hề phát ra chút âm thanh nào.

Hạ Hoài Linh lúc này đang trình bày một cách chi tiết về lai lịch bọn cướp biển kia cho Chúc Vân Tuyên nghe, bản thân hắn dĩ nhiên cũng biết được nhiều hơn Chúc Vân Cảnh, tuy rằng hiện tại không thể thăm dò ra sào huyệt của đám người kia ở nơi nào, thế nhưng đại khái có thể tính được bây giờ bọn họ tổng cộng có gần năm ngàn người, thuyền hơn ba mươi chiếc, đồng thời họ cũng đúng là con cháu thế hệ sau của tàn dư sót lại đời trước, hơn hai trăm năm qua, đám người kia đi từ Đại Diễn đến Nam Dương cũng lục tục bắt được không ít người mang về đảo, mới có thể sinh sôi phát triển không ngừng lớn mạnh như vậy.

"Những năm qua bọn ta bắt sống không ít những tên cường đạo, còn thẩm vấn nghiêm ngặt, thế nhưng chỉ có điều cho dù có tra hỏi như thế nào đều không thể khiến bọn họ khai ra vị trí sào huyệt, có vẻ như những tên cướp thuộc bậc thấp hèn đó cũng không biết được hòn đảo những người kia đóng quân là ở nơi nào, mỗi một lần ra vào yêu ma quỷ quái kia, đám cướp đều nghỉ ngơi ở trong khoang tàu gần hai canh giờ, căn bản không nhận biết được phương hướng."

Chúc Vân Tuyên có chút mất tập trung, ánh mắt hắn vẫn luôn quan sát lấy Yến nhi. Đợi Hạ Hoài Linh nói xong, qua tận một lát sau, hắn mới như vừa tỉnh khỏi giấc chiêm bao mà thu tầm mắt lại, sau đó trầm ngâm hỏi: "Vậy bây giờ có dự định gì hay không?"

Hạ Hoài Linh đáp: "Hiện tại những tên cường đạo bắt sống kia đã được giam giữ nghiêm ngặt, thần định ngày mai sẽ tự mình đi thẩm vấn bọn họ lần nữa."

Chúc Vân Tuyên gật đầu, Chúc Vân Cảnh thấy đối phương cứ thơ thẩn hồn mây bèn chuyển đề tài sang tán gẫu chuyện trong nhà: "Yến nhi vừa mới theo sư phụ học được mấy tháng, khả năng đọc thơ viết chữ không tệ, hơn nữa còn tiến bộ rất nhanh, chứng tỏ nhóc con là một người thông minh, là mầm non tốt của nước nhà."

Chúc Vân Tuyên lại nhìn về phía Yến nhi lần nữa, bé con lúc này đang hết sức nghiêm túc nhìn chằm chằm vào bàn cờ, tự hỏi bước kế tiếp mình nên đi như thế nào, bộ dạng trông có vẻ vô cùng tập trung. Chúc Vân Tuyên quan sát một lúc, ý cười dần hiện bên khoé mắt: "Vậy thì tốt."

Thực ra, cho dù Yến nhi không thông minh đi chăng nữa thì đối với hắn mà nói cũng không là vấn đề, bản thân hắn có sự kiên nhẫn, tương lai chỉ cần từ từ dạy dỗ là được rồi.

"Chỉ là tính tình của Yến nhi có hơi yếu đuối chút, khá là thích khóc, nhưng mà cũng không sao, dù gì nó cũng mới có ba tuổi, đợi khi trưởng thành có lẽ sẽ dần thay đổi." Chúc Vân Cảnh cười than thở: "Thực ra bé con này hệt như bệ hạ, ta thấy bệ hạ có thể làm được, thì nó sau này ắt hẳn cũng không có vấn đề gì."

Dường như nhận ra được mọi người đang bàn luận về mình, Yến nhi chợt ngẩng đầu lên, hết sức hoang mang nhìn hết người này đến người kia, sau đó nhỏ giọng tranh biện: "Yến nhi không khóc mà."

Bọn họ nghe xong liền đồng loạt nở nụ cười, Minh nhi lúc này nhảy xuống ghế tựa, rồi tiến đến bên người Chúc Vân Cảnh dụi dụi làm nũng: "Cha ơi, con buồn ngủ, con muốn ngủ chung với cha."

Yến nhi cũng vui vẻ đi tới dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Chúc Vân Cảnh: "Yến nhi cũng muốn…"

Hạ Hoài Linh ôm lấy vai hai bé con lên tiếng nhắc nhở: "Cha vừa về, hiện tại đang rất mệt, hai đứa đừng làm rộn cha, ngoan."

Hai nhóc con này sao chịu ngoan ngoãn nghe lời, thế là mỗi nhóc một bên bắt đầu túm lấy vạt áo Chúc Vân Cảnh mè nheo. Trong lúc Chúc Vân Cảnh cảm thấy khó xử, Chúc Vân Tuyên bất ngờ tiến lên trước, ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn Yến nhi: "Yến nhi, để tiểu thúc thúc ngủ chung với con có được không?"

Hắn cúi người xuống, đồng thời giơ hai tay về phía Yến nhi. Yến nhi theo bản năng rúc người trốn sau lưng Chúc Vân Cảnh, sau đó cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: "Con muốn cha…."

Chúc Vân Tuyên thoáng chững lại mất một nhịp, ánh mắt thoáng chốc cũng ảm đạm đi, nhưng vẫn cố miễn cưỡng cười nói: "Được rồi…"

Chúc Vân Cảnh nhìn Hạ Hoài Linh liếc mắt ra hiệu, mỗi người phụ trách bế một nhóc con, trước khi rời đi, Chúc Vân Cảnh có lên tiếng khuyên nhủ Chúc Vân Tuyên nói: "Đệ cũng nghỉ ngơi đi, tạm thời đừng nóng vội, cứ từ từ, qua một thời gian ngắn nữa sẽ ổn thôi."

Chúc Vân Tuyên ngơ ngác gật đầu, sau đó ngây ra như khúc gỗ đưa mắt nhìn cả nhà bốn người bọn họ đi xa, Cao An lúc này chợt đến tiến đến trước một bước, nhỏ giọng nhắc nhở hắn: "Bệ hạ, để nô tài hầu hạ ngài đi nghỉ ngơi được không?"

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại: "…. Đi thôi."

Đêm đã khuya, vạn vật yên tĩnh.

Khi Chúc Vân Cảnh đến, Chúc Vân Tuyên vẫn còn đang đọc sách dưới ánh đèn, trên người hắn khoác lên một lớp áo khoác mỏng mang, thân ảnh thon gầy chiếu vào trên tường, càng hiện ra sự cô độc.

Nhìn thấy Chúc Vân Cảnh đi vào, Chúc Vân Tuyên buông sách xuống: "Không phải huynh dẫn bọn nhóc đi ngủ sao? Tại sao bây giờ lại đến đây rồi?"

"Dỗ hai nhóc con ngủ xong liền đến đây xem đệ một chút, quả nhiên đệ còn chưa ngủ." Chúc Vân Cảnh ngồi xếp bằng trên giường, rồi cười nhìn hắn, "Sao vậy? Không ngủ được à?"

"Vẫn còn sớm."

"Cũng gần đến giờ hợi rồi mà còn sớm? Đệ đó, đệ cần chi phải nghĩ nhiều, hôm nay mới là lần đầu tiên đệ gặp Yến nhi, nhóc con không chịu gần gũi với đệ, cho nên trong lòng đệ thấy không vui?"

— giờ hợi: chín giờ tối đến mười một giờ tối

Chúc Vân Tuyên cười khổ: "Cũng coi như đệ tự làm tự chịu, con không chịu gần đệ cũng là đáng đời đệ mà."

Chúc Vân Cảnh than thở: "Thực ra lúc trước ta sớm có do dự, không biết rốt cuộc nên để Yến nhi gọi ta và Hạ Hoài Linh làm sao cho phải, nhưng mà Yến nhi và Minh nhi tuổi tác xêm xêm, lại còn lớn lên cùng nhau, sau khi Minh nhi học được cách gọi cha, không lâu sau Yến nhi cũng bắt đầu gọi theo, nhóc con học theo Minh nhi, ta không đành lòng sửa lại, bèn cứ để Yến nhi gọi như vậy."

"Huynh..,. Huynh không cần phải giải thích mấy chuyện này, đệ hiểu mà."

"A Tuyên, đệ có còn nhớ cảnh tượng lúc bé khi đệ lần đầu được ôm đến Đông cung không?"

Chúc Vân Tuyên chợt hoảng hốt, rồi lại gật đầu: "Nhớ chứ."

Hắn tất nhiên là nhớ, vào khi ấy hắn vừa sợ vừa hoang mang, lúc đó cũng là do huynh trưởng cười an ủi hắn, từ khi đó, hắn liền biết bản thân có người dựa vào.

"Thực ra Yến nhi cũng giống đệ, chính là kiểu người mà nếu như đệ đối xử tốt với nhóc, thì nhóc sẽ khắc ghi trong lòng, sau đó sẽ báo đáp lại gấp trăm ngàn lần, chưa bao giờ thù dai. Bây giờ đệ chỉ cần kiên nhẫn, cho con chút thời gian, cứ từ từ là tốt rồi."

"… Đệ biết, là đệ nhất thời nôn nóng."

"Còn nữa, đệ đừng tưởng Yến nhi còn nhỏ không hiểu gì, thực ra nhóc con biết hết tất cả mọi chuyện, này cũng là sơ sót của ta, không để mắt đến bọn hạ nhân trong nhà, khiến cho bọn họ ăn nói lung tung trước mặt Yến nhi, dẫn đến việc trong lòng Yến nhi vẫn luôn có khúc mắc, thành thử ra nhóc con mới không bao giờ tranh giành gì với Minh nhi, mỗi lần đều là Minh nhi muốn thứ gì đó, nhóc con mới phụ họa theo. Một đứa bé chỉ mới hơn ba tuổi mà thôi lại hiểu chuyện như thế, ngay cả ta cũng không biết nhóc con học ở đâu, có điều Yến nhi càng hiểu chuyện, lại càng khiến cho người ta thêm đau lòng. ta cũng không dám nói chắc chắn xác nhận với nhóc con mình là cha đẻ của nhóc, bằng không lỡ như lúc đệ muốn nhận về, thì lại không tiện mở miệng nói chuyện với nhóc."

Cổ họng Chúc Vân Tuyên khô khốc không nói nên lời, một lát sau mới lắp bắp nói: "Đều là lỗi của đệ…"

Chúc Vân Cảnh lắc đầu: "Bây giờ không phải lúc xem mình có lỗi hay không, ta hiểu đệ lúc ấy cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, có điều đệ cũng đừng quá lo, tính nhẹ dạ mềm lòng của Yến nhi tính ra cũng có chỗ tốt, mới nãy khi ta ôm nhóc về, nhóc còn lén lút hỏi ta là có phải tiểu thúc thúc giận con hay không, một nhóc con tri kỷ như vậy đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng không có đứa thứ hai đâu, dệ nên mừng thầm trong lòng đi."

Lòng Chúc Vân Tuyên chợt thắt lại, hắn vội vàng lên tiếng: "Huynh nói với Yến nhi, đệ không có giận."

Chúc Vân Cảnh cười an ủi hắn: "Đệ yên tâm, ta tất nhiên sẽ nói rõ cho nó biết, bây giờ đệ cứ ở đây thêm mấy ngày chơi đùa với nhóc con nhiều một chút, chờ mấy ngày sau thế nào nhóc con cũng sẽ thân thiết với đệ, đệ yên tâm, đừng suy nghĩ vẩn vơ chi cho phiền muộn."

"… Đệ biết rồi."

Chúc Vân Cảnh bất chợt dời mắt nhìn xuống cổ tay đối phương, rồi ngưng lại ở chuỗi phật châu đã cũ gần như muốn phai màu một lúc, sau mới lên tiếng hỏi hắn: "Từ khi nào đệ bắt đầu mang chuỗi phật châu này?"

Chúc Vân Tuyên theo bản năng kéo ống tay áo xuống che đi, lúng túng nói: "Không có gì, chỉ cho bản thân chút an lòng mà thôi."

Chúc Vân Cảnh nghe vậy cũng không tiếp tục truy hỏi, mà nói sang chuyện khác: "Tháng trước, Nguyên Bảo thừa dịp ta cùng Hạ Hoài Linh không có ở nhà, bèn lén lút dẫn hai nhóc con ra trang ngoài thành chơi, sau khi về ma ma có nói lại cho ta biết, ngày đó trong thời gian ngủ trưa đột nhiên không thấy Yến nhi đâu, các nàng vội vã tìm kiếm khắp nơi mới phát hiện nhóc con ngồi ở sân nhỏ nằm sau trang, lúc đó trên người Yến nhi còn phủ một áo khoác của một người nam nhân, khi hỏi Yến nhi thì nhóc con nói là một bá bá có dung mạo rất đẹp ôm mình đi ra ngoài."

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Chúc Vân Tuyên dần siết lại chặt, song lên tiếng gặng hỏi: … Sau đó thì sao?"

"Nhóc con cũng không nói rõ lắm, nhóc chỉ nói là bá ba kia hỏi mình tên gì, còn giúp nhóc lượm con diều bị thổi bay mất về, sau đó ta liền không cho phép bọn họ dẫn hai đứa rời khỏi quý phủ dù chi là nửa bước, đồng thời tăng người canh giữ lên gấp đôi, trong một tháng chúng ta đi Giang Nam, lúc trở về ta có hỏi quản gia có phát hiện kẻ nào khả nghi hay không, thì đối phương nói không có, Yến nhi cũng chưa từng gặp lại vị bá ba không rõ lai lịch kia nữa."

Chúc Vân Cảnh không nói rõ, nhưng cho dù là bản thân hắn hay Chúc Vân Tuyên, thì đều tự hiểu rõ trong lòng, rằng nam nhân có khả năng nhất có thể ôm Yến nhi đi, là ai.

Thấy sắc mặt Chúc Vân Tuyên trở nên ủ rũ, Chúc Vân Cảnh lên tiếng an ủi: "Đệ cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, chờ qua dăm ba tuần một tháng nữa, đệ có thể ôm Yến nhi về cung rồi."

Chúc Vân Tuyên vô ý thức vuốt nhẹ chuỗi phật châu giấu trong ống tay áo, khẽ gật đầu: … Đệ biết rồi."

55. Chương 55: Sau Lớp Mặt Nạ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm, khi vừa mới đến giờ mão, Chúc Vân Tuyên đã tỉnh giấc, nửa canh giờ sau, Chúc Vân Cảnh dẫn theo mấy nhóc con đến vấn an hắn. Lúc gặp lại Yến nhi, tâm trạng của Chúc Vân Tuyên ổn định hơn rất nhiều, hắn tươi cười vẫy vẫy tay với nhóc con, nhóc con mới đầu còn e dè đi một chút lại nhìn Chúc Vân Cảnh, sau khi thấy ánh mắt khích lệ cổ vũ của cha cũng mạnh dạn tiến lên.

Chúc Vân Tuyên ôm bé con ngồi trên đùi mình, rồi đút một ít trái cây điểm tâm tới. Yến nhi cũng hết sức ngoan ngoãn cắn một miếng trái cây trên tay hắn rồi lễ phép nói cảm ơn: "Ăn rất ngon, Yến nhi cảm ơn tiểu thúc thúc ạ."

"Bé con ngoan…" Chúc Vân Tuyên cầm khoa lau bên khoé môi cho Yến nhi, trong mắt tràn ngập ý cười.

Khi ăn được một nửa, Yến nhi chợt nhớ tới gì đó, bèn kề sát bên tai Chúc Vân Tuyên nhỏ giọng rầm rì: "Yến nhi không phải cố ý từ chối tiểu thúc thúc đâu, tiểu thúc thúc đừng giận Yến nhi…"

Chúc Vân Tuyên bật cười: "Được rồi, không giận."

Dùng xong bữa sáng, Chúc Vân Tuyên cùng Hạ Hoài Linh ra ngoài kiểm tra tình hình thủy sư. Trước khi đi, Yến nhi bỗng nhiên chạy ra đuổi theo, sau đó nhét thứ gì đó vào trong tay Chúc Vân Tuyên, rồi chớp mắt nhìn hắn: "Yến nhi tặng tiểu thúc thúc."

Còn chưa kịp đợi Chúc Vân Tuyên đáp trả gì, bé con đã xoay người chạy vào nhà. Chúc Vân Tuyên mở lòng bàn tay ra, bất chợt ngẩn ngơ nhìn viên kẹo được gói lại bằng mẩu giấy màu sắc rực rỡ, bên khoé môi bất giác nở lên một nụ cười, trong con ngươi cũng óng ánh chút ánh sáng ướt át.

Mãi cho đến khi ra ngoài lên xe kéo, tâm trí của Chúc Vân Tuyên mới từ từ ổn định lại, qua một lát sau, dần khôi phục lại thái độ bình tĩnh lãnh đạm.

Vì lúc này vẫn còn sớm, cho nên Chúc Vân Tuyên đưa ra đề nghị trước khi đến đóng quân thì đi qua xem xét những tên hải tặc bị bắt sống kia. Hạ Hoài Linh nhận lệnh, liền sai người áp giải bọn chúng đến nha môn thủy sư tra hỏi. Do đã bị giam giữ nhiều ngày cộng thêm việc phải chịu những hình phạt tra hỏi nghiêm khắc, thành ra đa số bọn họ bắt đầu thoi thóp, nhưng ai nấy cũng đều cực kỳ mạnh miệng, cho dù có làm thế nào cũng không thể cạy ra miệng bọn họ.

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng quan sát những người quỳ bên dưới, trang phục của bọn họ dường như có hơi không giống người Đại Diễn, thoạt nhìn từ trên người bọn họ có thể nhìn ra một chút bóng dáng của tộc duệ Trần thị triều đại trước.

Đời trước sụp đổ đến nay cũng đã hơn hai trăm năm, triều đại thay đổi, thắng làm vua thua làm giặc vốn cũng không phải chuyện mới mẻ gì. Những năm cuối tiền triều thiên tai nhân họa ập đến không ngừng, chiến loạn liên tiếp bùng nỗ, thái tổ hoàng đế Đại Diễn đó ban đầu cũng chỉ là tên lính quèn mà thôi, sau đó chỉ vì nắm được cơ hội thừa cơ một bước lên mây, cũng nhờ người mới có cơ nghiệp Đại Diễn trăm năm như bây giờ. Dòng họ Trần thị trốn chạy ra ngoài hải ngoại vào cái năm hoàng đế cuối cùng triều đại trước còn tại vị, về sau liền mất đi tung tích, thái tổ hoàng đế từng phái binh đi truy tìm thế nhưng không thu hoạch được gì, vốn cho rằng đám người kia đã sớm chôn thây trên biển, không ngờ rằng hai trăm năm qua đi, những tên này ấy vậy mà lại đi làm giặc rồi.

Bọn cướp biển vốn định nhắm mắt chờ chết kia khi nhìn thấy hoàng đế Đại Diễn chợt kích động cả lên, lập tức há mồm sỉ vả, cái gì khó nghe cũng phun ra. Hạ Hoài Linh bèn sai người nhét vải vào trong miệng của mấy tên chửi hăng nhất. Chúc Vân Tuyên chợt đảo mắt qua, rồi dừng lại ở một người trẻ tuổi đang quỳ gối ở phía sau, đối phương không hề ra vẻ kích động như những người còn lại, ngược lại còn có bộ dạng như muốn nói gì đó nhưng lại không dám lên tiếng nói ra.

Hắn ra hiệu Hạ Hoài Linh: "Đưa người kia ra trước, trẫm có chuyện muốn hỏi hắn."

Người trẻ tuổi kia được áp giải tiến lên hàng trước run cầm cập quỳ trước mặt Chúc Vân Tuyên, hai con người cứ láo liên tới lui, lúc sau đột nhiên hệt như đã hạ quyết tâm, quay về Chúc Vân Tuyên dùng sức dập đầu lạy cầu xin: "Hoàng đế Đại Diễn xin tha mạng, ta không muốn chết, ta không muốn chết đâu mà!"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Không muốn chết thì mau khai nhận tất cả những chuyện ngươi biết ra, chỉ cần ngươi chịu nói, trẫm sẽ giữ lại cái mạng này cho ngươi."

"Ta… Ta chỉ là một tên tạp dịch thấp hèm trên đảo mà thôi, ta… Thực sự không biết chuyện gì cả, ngay cả chuyện ra vào trên đảo như thế nào ta cũng không biết, nhưng mà… Có một lần ta lén nhìn thấy được nhưng người phiên bang tới từ Nam Dương kia xuất hiện trên đảo, bọn họ còn tiến vào.. tiến vào nơi ở của chủ nhân nữa."

Gương mặt Chúc Vân Tuyên như đông cứng: "Người phiên bang?"

Hạ Hoài Linh nói qua một cách đơn giản về lai lai những kẻ phiên bang chiếm cứ đảo quốc Nam Dương kia, Chúc Vân Tuyên nghe xong cũng không lấy làm bất ngờ mấy, bởi ngay từ lúc hắn đăng cơ, cũng từng có người phiên bang vào kinh dâng lễ, nỗ lực lấy lòng nhằm có thể bàn bạc chuyện thông thương với Đại Diễn. Lúc đó bọn chúng hết sức phô trương liệt kê ra một đống ưu điểm, người phụ trách tiếp đãi chính là Nghiêm Sĩ Học, về sau những chuyện kia được giao lại cho hộ bộ, bởi vì thấy đám người phiên bang kia lòng tham không đáy, cho nên chuyện này lúc sau liền mặc kệ lơ đi, bây giờ không nghĩ tới đám phiên bang này lại có dính dáng tới bọn người sót lại triều đại trước."

Chúc Vân Tuyên nhíu mày, dặn dò Hạ Hoài Linh: "Nhìn kỹ động thái bên Nam Dương, đồng thời phái thám tử đi hỏi thăm một chút, xem rốt cuộc những người phiên bang kia muốn làm cái gì."

Hạ Hoài Linh đáp lại: "Bệ hạ yên tâm, thần sẽ bắt tay vào làm ngay."

Sau khi tra hỏi bọn cướp biển xong, Chúc Vân Tuyên xuất phát lên đường lần hai, làn này đi về hướng quân doanh thủy sư đóng ở bến tàu Tuyền Châu.

Giờ tỵ khắc tư, Chúc Vân Tuyên được một đám tướng lĩnh thủy sư hộ tống lên thuyền, quân kỳ tung bay phấp phới trong gió, gần trăm chiếc chiến hạm được xếp ngay ngắn hết sức khí thế ngạo nghễ đứng lặng trong mặt biển sóng lớn cuộn trào. Chúc Vân Tuyên đứng ở đầu thuyền, nhận lấy ống nhòm từ tay Hạ Hoài Linh rồi nhìn về phía xa, những chiếc thuyền đắm trong ánh ban trưa chói chang không thấy nóc thuyền, khiến cho chúng càng trở nên sừng sững nguy nga cao ngất, cảnh tượng này quả thật hùng vĩ nhiều so với trong trí tưởng tượng của hắn.

— giờ tỵ khắc tư: tầm 10h trưa

Quan sát thêm hồi lâu, đặt ống dòm xuống, rồi do dự hỏi Hạ Hoài Linh: "… Nếu như phải chiến đấu với những kẻ phiên ban chiếm giữ ở Nam Dương kia, thì thủy sư Đại Diễn ta có thể được bao nhiêu phần thắng?"

Việc Chúc Vân Tuyên lo lắng cũng không nằm ngoài dự đoán của Hạ Hoài Linh, chỉ thấy đối phương trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng nghe hắn trầm ngâm đáp: "Những tên phiên bang chiếm cứ đảo quốc Nam Dương kia vô cùng đông đúc, chúng phái gần năm vạn người đóng giữ ở đây, thuyền ước chừng tám mươi chiếc, tuy rằng con số không so là gì với hạm đội Đại Diễn ta, thế nhưng hiệu năng cùng sự uy lực của pháo đều tinh tiến vượt xa thủy sư Đại Diễn, nếu lỡ như hai bên đụng nhau, chỉ e có thể biến thành một trận chiến khó khăn ác liệt."

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt trầm xuống, vẻ mặt cũng bắt đầu có chút nghiêm nghị, Hạ Hoài Linh thấy vậy mới lên tiếng trấn an hắn nói: "Bệ hạ cứ yên tâm, phía Tây đại lục nơi đám người kia ở cách Nam Dương khá xa, chắc hẳn không thể có được một sự tiếp tế dồi dào, hơn nữa bọn hắn cũng sẽ không dám chủ động khiêu khích ta. Nếu như bọn họ đi đến, thì thủy sư Đại Diễn ta vẫn chiếm ưu thế hơn, chúng ta không cần e dè bọn chúng, còn về đám người tên tàn dư còn sót lại từ triều đại trước kia lại càng không nên cơm cháo gì, cho nên bệ hạ không cần quá mức lo lắng."

Chúc Vân Tuyên gật đầu: "Trong lòng ngươi tự mình hiểu rõ thì tốt."

Lúc xuống thuyền đã sắp tới buổi trưa, khi bước lên xe Chúc Vân Tuyên bỗng nhiên ngẩng đầu, khẽ híp mắt lại nhìn dãy núi phía trước, Cao An ở một bên lúc này nhỏ giọng nhắc nhở hắn: "Bệ hạ cẩn thận dưới chân."

Chúc Vân Tuyên vẫn nhìn về phía xa, chẳng biết vì sao, từ khi tiến vào thành Tuyền Châu này, hắn vẫn luôn có cảm giác có một ánh mắt ở sau lưng đang dõi theo hắn mọi khắc mỗi giây, mà cảm giác ấy vào hôm nay đặc biệt mãnh liệt.

Đêm qua câu Chúc Vân Cảnh nói vẫn còn bên tai hắn, người bá bá ôm Tuyên nhi…

Thấy bệ hạ vẫn cứ thất thần ngây ra, Cao An bèn gọi hắn lần hai: "Bệ hạ…"

Chúc Vân Tuyên chợt bừng tỉnh, chỉ khẽ lắc đầu, rồi bước lên xe kéo.

Đến giữa ngày Chúc Vân Tuyên vẫn bận bịu xử lý chính sự, mãi cho tới khi nhá nhem tối mới xem như được rảnh rỗi. Vừa để bút xuống, Chúc Vân Cảnh liền đi đến nói buổi tối bên ngoài có hội hoa đăng, Nguyên Bảo đang léo nhéo đòi đi, hai nhóc con kia thấy vậy cũng nói muốn đi, ngay cả bữa tối cũng không chịu ăn.

"Bệ hạ muốn đi không? Có điều gần đây tình hình không mấy yên ổn, nếu như đệ muốn đi phải phái nhiều người hơn chút."

Chúc Vân Tuyên hiếu kỳ hỏi: "Hội hoa đăng? Hôm nay là ngày gì? Sao lại có hội hoa đăng?"

Chúc Vân Cảnh buồn cười nói: "Truyền thuyết dân gian, gì mà tiên nhân mọc cánh thành tiên phi thăng gì đó, dân chúng tổ chức hội hoa đăng là để ước nguyện cầu phúc, thực ra nó cũng gần giống với hội chùa, chẳng qua là muốn có dịp ăn chơi thỏa thích thôi, mấy nhóc con kia nãy giờ cứ đòi ra ngoài ăn quà vặt, ta không sao từ chối được, đành chỉ đồng ý."

Chúc Vân Tuyên không hề do dự nhiều, nhanh chóng gật đầu nói: "Vậy thì cùng nhau đi đi."

Ngay lúc mặt rời mới vừa lặn xuống núi, đoàn đội xe ngựa quy mô rình rang liền bắt đầu xuất phát từ phủ nguyên soái, rồi chạy về hướng con phố phía tây náo nhiệt phồn hoa nhất trong thành.

Hiện tại cũng đúng lúc phố mới lên đèn, cảnh tượng rộn rộn ràng ràng, nam nữ già trẻ lớn bé đều dẫn cả nhà đi theo, khắp nơi đâu đâu cũng là tiếng cười nói nô đùa. Vừa mới xuống xe được một chút, Nguyên Bảo đã nói muốn tự mình đi chơi, vừa lôi kéo Chúc Vân Quỳnh thoắt cái đã không còn thấy tăm hơi đâu, Hạ Hoài Linh bèn căn dặn vài người gia đinh đuổi theo canh chừng bọn họ, Chúc Vân Tuyên thấy vậy cũng ra lệnh bốn người quân cấm vệ theo.

Hai bé con nóng lòng muốn tìm tòi khám phá xung quanh, tiếc là bước chân quá ngắn cho nên không dám chạy lung tung, Chúc Vân Cảnh mỗi tay nắm một nhóc đến là vất vả, Chúc Vân Tuyên lúc này chợt ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào mắt Yến nhi rồi dè dặt hỏi bé con: "Yến nhi, tiểu thúc thúc nắm tay con đi có được hay không?"

Yến nhi chợt mở to đôi mắt to tròn đen lay láy nhìn hắn, đoạn chốc lát sau, bèn nhìn hắn nở một nụ cười ngọt ngào khẽ gật đầu: "Vâng ạ."

Chúc Vân Tuyên nghe xong ngây người ra, trong lòng dấy lên cảm xúc vui mừng khôn xiết, lập tức giơ tay dắt bé con đi. Chúc Vân Cảnh nhìn Hạ Hoài Linh liếc mắt ra hiệu, thế là hai người dẫn Minh nhi đi trước.

Yến nhi chầm chậm bước đi, cứ đi một đoạn lại ngừng hết dòm trái lại ngó phải, thấy cái gì cũng ngạc nhiên. Chỉ cần bé con nhìn thứ gì đó lâu một chút, Chúc Vân Tuyên liền phái người đi đến mua, làm cho Yến nhi dường như có chút thụ sủng nhược kinh*, bèn nhỏ giọng nói cho hắn biết: "Con không cần đâu ạ."

— thụ sủng nhược kinh: được sủng mà kinh sợ

Chúc Vân Tuyên thẳng thắn ôm bé con lên rồi chậm rãi đi về phía trước: "Tại sao không cần?"

Yến nhi nhìn hai bên không thấy Chúc Vân Cảnh cùng mọi người đâu, chợt có chút sợ sệt vịn lấy cổ Chúc Vân Tuyên: "Cha đâu rồi?"

"Cha con đi trước, không sao, đi một chút sẽ thấy thôi."

Yến nhi cũng không hỏi nhiều nữa, mà chỉ ôm chặt Chúc Vân Tuyên cong cong miệng bi bô: "Yến nhi đói bụng."

Thấy đằng trước có quầy hàng bán hoành thánh, Chúc Vân Tuyên dừng lại hỏi: "Yến nhi muốn ăn cái gì? Hoành thánh có được hay không?"

Nhóc con ngoan ngoãn gật đầu: "Được ạ"

Chúc Vân Tuyên ôm bé con đi vào sạp hàng hoành thánh ngồi xuống, sau đó lại kêu một tô hoành thánh hải sản tươi rồi ôm Yến nhi ngồi lên đùi, đút từng muỗng cho nhóc con ăn.

Yến nhi một bên ăn đồ, một bên liên tục nhìn chằm chằm vào trên mặt Chúc Vân Tuyên, Chúc Vân Tuyên thấy bé con cứ quan sát mình chợt mở miệng cười hỏi hắn: "Yến nhi đang nhìn gì vậy?"

"Nguyên Bảo ca ca nói dung mạo của Yến nhi giống tiểu thúc thúc, có thật không ạ?"

Chúc Vân Tuyên khẽ giật mình, ý cười bên khóe môi trở nên dịu dàng hơn một chút: "Vậy Yến nhi thấy thế nào?"

"Con không biết.."

Chúc Vân Tuyên cũng không làm khó bé con nữa, mà lên tiếng chủ động đổi đề tài: "Vừa nãy Yến nhi không thích mấy món tiểu thúc thúc định kêu người mua cho sao? Vì sao con lại không nhận?"

"Cha nói, không thể tùy tiện nhận đồ của người lạ..."

Chúc Vân Tuyên thở dài: "Yến nhi cảm thấy tiểu thúc thúc là người lạ sao?"

Chỉ thấy bé con cắn môi, bộ dạng lúng túng không biết nên trả lời làm sao. Chúc Vân Tuyên cúi đầu, cạ hai bên gò má lên mái tóc mềm mại của nhóc con: "Yến nhi, tiểu thúc thúc không phải người lạ, tiểu thúc thúc thích Yến nhi, cho nên muốn tặng quà cho Yến nhi, Yến nhi cứ yên tâm nhận lấy."

Yến nhi chớp đôi mắt to tròn, rồi nhẹ giọng hỏi hắn: "Vậy con muốn một chiếc đèn hoa đăng, có được không ạ?"

Chúc Vân Tuyên cười gật đầu: "Được chứ, ăn xong chúng ta liền đi mua."

Cho bé con ăn no xong, Chúc Vân Tuyên ăn hết hơn nửa bát hoành thánh còn thừa, sau đó ôm nhóc đứng dậy tiếp tục đi về phía trước, trên đường đi hắn lại mua thêm một xâu hồ lô cho Yến nhi cầm ăn, cuối cùng bọn họ mới dừng bước lên trước một sạp hàng đèn hòa đăng.

Hoa đăng nơi đây đa dạng chủng loại màu sắc, hình dạng nào cũng có, Chúc Vân Tuyên để cho Yến nhi chính mình chọn. Bé con nhìn đến hoa cả mắt, rốt cuộc khi trông thấy một chiếc đèn hoa đăng hình thỏ con nằm ở trong góc kia, hai mắt thoáng chốc sáng bừng.

Còn chưa kịp đợi Yến nhi lên tiếng, sau lưng đột nhiên có người tiến lên trước, rồi cầm chiếc đèn hoa đăng kia lấy xuống ném mấy đồng tiền xuống cho chủ sạp, sau đó quay người sang, cười tủm tỉm nhìn về phía Chúc Vân Tuyên cùng bé con hắn đang ôm trong tay.

Chúc Vân Tuyên ngây người ra, tuy rằng nam nhân trước mặt hắn đang đeo mặt che mất nửa gương mặt, thế nhưng nụ cười kia không hề khác gì so với trong ký ức của hắn, đôi mắt đen kịt ẩn sau lớp mặt nạ của người kia đang ngậm lấy ý cười nhìn hắn.

Yến nhi vẫn không hiểu gì chỉ biết nhìn chằm chằm món bảo bối bị người nhanh chân lấy trước kia, rồi nhỏ giọng thầm gì: "Đèn hoa đăng hình thỏ con…"

Nam nhân đưa đèn hoa đăng đến trước mặt nhóc con, rồi nháy mắt cười nói với nhóc: "Bé cưng con thích chiếc đèn hoa đăng hình thỏ con này sao? Tặng cho con."

56. Chương 56: Cha Của Thỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe được thanh âm của đối phương, huyết dịch khắp người Chúc Vân Tuyên thoáng chốc như đông cứng lại, cánh tay ôm lấy bên eo Yến nhi cũng dần siết chặt, nhưng có vẻ Yến nhi dường như vẫn chưa nhận ra,

chỉ do do dự dự muốn đưa tay nhận lấy hoa đăng nhưng lại không dám, mãi đến khi Chúc Vân Tuyên thấp giọng nhắc bé con: "Yến nhi thích thì cứ cầm đi."

Nhóc con lúc này mới hết sức vui mừng hí hửng nhận lấy chiếc đèn hoa đăng, sau đó vô cùng ngoan ngoãn nói cảm ơn cùng đối phương: "Cảm ơn bá bá ạ."

Khi Lương Trinh nhìn đến vị trị cổ tay Chúc Vân Tuyên, ý cười trong mắt càng thêm nồng đậm. Chúc Vân Tuyên bị cái nhìn kia làm cho hoàn hồn, bèn mau chóng ôm Yến nhi đổi qua bên tay kia, kế đó lại chột dạ kéo ống tay áo xuống cố tỏ ra bình tĩnh gật đầu, rồi mới lãnh đạm nói: "Cảm ơn."

Lương Trinh lại nhẹ nhàng xê dịch người qua giơ tay cản lại một lúc, ánh mắt Chúc Vân Tuyên khẽ ngưng lại, đám thị vệ ở sau lập tức tiến lên một bước rút trường kiếm ra một nửa, hết sức cảnh giác nhìn chằm chằm Lương Trinh.

Lương Trinh phì cười nhìn Chúc Vân Tuyên, chỉ thấy mi mắt đối phương khẽ híp lại, tất cả tâm tình đều chìm vào đáy mắt, nhìn qua không rõ ràng được đang có cảm xúc gì.

Sau một hồi trầm mặc giằng co, Lương Trinh chủ động xoay người né qua nhường đường, Chúc Vân Tuyên cũng ôm bé con đi về phía trước không hề quay đầu nhìn lại.

Yến nhi đang nằm nhoài trên bả vai Chúc Vân Tuyên chợt xoay đầu lại, ngơ ngác nhìn Lương Trinh đứng tại chỗ nhìn hai người dần xa, song bé con cũng nhận ra được dường như tâm trạng của Chúc Vân Tuyên chợt biến đổi bất thường, bèn lên tiếng nhút nhát gọi một câu: "Tiểu thúc thúc…"

Chúc Vân Tuyên vỗ nhè nhẹ lưng bé con an ủi: "Không có chuyện gì."

"Bá bá đang nhìn chúng ta."

"… Ừ."

Sau đó, Chúc Vân Tuyên cứ mất tập trung mà ôm bé con đi loanh quanh trên con phố hơn nửa canh giờ, cuối cùng khi dừng lại một sạp hàng xiếc ảo thuật cũng nhìn thấy Chúc Vân Cảnh. Mới đầu Chúc Vân Cảnh thấy hắn còn ra vẻ tươi cười vui vẻ, giờ khắc này bắt gặp bộ dạng hồn bay phách lạc kia chợt nhíu mày hiếu kỳ.

Yến nhi đang cầm chiếc đèn hoa đăng hình thỏ con khoe với Minh nhi: "Huynh xem chiếc đèn hoa đăng hình thỏ của đệ đáng yêu không, là một bá bá tặng cho đệ đó."

Chúc Vân Cảnh: "…"

Hắn nghẹn lời nhìn về phía Chúc Vân Tuyên vẫn còn đang ngây ngốc thơ thẩn hồn mây, vài lần định nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ lên tiếng nhắc để đối phương hoàn hồn lại: "Đi thôi, chúng ta đi đến phía trước xem thử."

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn liền có thể đến cạnh biển, vào lúc này khi bóng đêm dần chìm sâu, tất cả người dân bắt đầu tụ tập ở nơi đây thả thiên đăng cầu phúc.

Từng ngọn từng ngọn đèn thiên đăng một lấp loé ánh sáng chầm chậm bay lên, sau đó lại không ngừng trôi về phía bầu trời đêm đen như mực kia, hệt như những vì sao óng ánh tỏa sáng trên trời.

Yến nhi ngẩng đầu nhỏ lên nhìn chằm chằm những ngọn đèn mỗi lúc bay một xa kia, trong miệng thỉnh thoảng còn bật ra tiếng thán phục. Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh cũng đã năm tay đưa Minh nhi thả đèn, bé con thấy vậy liền kéo tay Chúc Vân Tuyên trưng đôi mắt sáng ngời lấp lánh chờ mong nhìn về phía hắn: "Tiểu thúc thúc, con cũng muốn thả đèn."

Chúc Vân Tuyên cố đè lại tâm tư hỗn loạn đang trào dâng trong lòng, vui vẻ gật đầu đồng ý: "Được thôi."

Khi đến trước quầy đèn thiên đăng, Chúc Vân Tuyên nhận lấy giấy cùng bút, hắn khẽ giơ bút lên, nhưng lại không biết nên viết cái gì, sau một lúc im lặng, mới nhỏ giọng hỏi Yến nhi: "Yến nhi có muốn ước gì không?"

Bé con chăm chú suy nghĩ một hồi, lại lắc đầu, Chúc Vân Tuyên khẽ thở dài, cuối cùng mới viết xuống tờ giấy bốn chữ "Thiên hạ thái bình".

Ngay trong tích tắc khi trả bút lại cho chủ quầy, đã có người phía bên kia lập tức cầm lấy, Chúc Vân Tuyên bất ngờ lần hai, không biết từ lúc nào bên cạnh mình đã đổi thành người mang mặt nạ kia. Lương Trinh nhận lấy bút cùng giấy trong tay Chúc Vân Tuyên, nở nụ cười nhìn ai kia, sau đó ở mặt sau tờ giấy viết thêm bốn chữ "Ngày ngày bình an."

Sau khi gắn mẩu giấy lên đèn hoa đăng, Lương Trinh liền trả lại cho Chúc Vân Tuyên, kế đó chỉ trong thoáng chốc đã biến mất hòa vào dòng người. Chúc Vân Tuyên lúc này vẫn còn ngây ra đứng bất động tại chỗ, mãi đến tận khi Yến nhi nhẹ giọng gọi, hắn mới hoảng hốt hoàn hồn về.

"Tiểu thúc thúc, người đang nhìn gì vậy ạ?"

"Không có gì… Đi thôi, chúng ta đi lên phía trước thả đèn."

Khi trở về phủ nguyên soái đã gần đến giờ hợi, lúc đang còn ở trên xe, Yến nhi chơi mệt đã nằm nhoài trong lồng ngực Chúc Vân Tuyên ngủ thiếp đi. Chúc Vân Tuyên ôm nhóc con xuống xe, rồi giao lại cho Chúc Vân Cảnh, thế nhưng Chúc Vân Cảnh từ chối, lên tiếng nhắc: "Không phải đệ muốn để con ngủ chung với mình sao? Dù sao bây giờ nó cũng đã ngủ rồi, đệ cứ ôm nhóc về chỗ đệ đi."

Chúc Vân Tuyên liếc mắt nhìn trong bé con ngủ say sưa trong lồng ngực, khẽ lắc đầu: "Thôi bỏ đi, lúc sau nếu như Yến nhi không thấy huynh nhất định sẽ khóc cho xem."

"Đệ đó, ai bảo đệ suy nghĩ nhiều quá."

Trong lúc hai người nói chuyện, bé con đã dụi mắt tỉnh giấc, trong lúc mơ mơ màng màng nhìn thấy Chúc Vân Tuyên, bèn theo bản năng vòng tay ôm hắn. Trong lòng Chúc Vân Tuyên chợt run lên, nhỏ giọng hỏi bé con: "Yến nhi, tối nay con ngủ chung với tiểu thúc thúc được không?"

Yến nghi nghe xong mới bừng tỉnh hẳn, bé con chợt liếc mắt nhìn Chúc Vân Tuyên, rồi lại quay đầu nhìn Chúc Vân Cảnh, sau một lúc do dự, mới gật đầu: "Được ạ."

Chúc Vân Tuyên ôm chặt Yến nhi, Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn cười nói: "Ta đã nói rồi, đệ ôm nó suốt cả buổi, sao nó không chịu thân thiết với đệ cho được."

Chúc Vân Tuyên đỏ hoen mắt nở nụ cười: "Ừ."

Mãi đến khi Yến nhi về chỗ ở, Chúc Vân Tuyên vẫn còn ngây ra, còn Cao An thì ngược lại vô cùng vui vẻ, nhanh nhẹn chỉ huy người hầu hạ Chúc Vân Tuyên cùng tiểu hoàng tử rửa mặt thay y phục đến là ân cần.

"Tiểu điện hạ, ngài có đói bụng hay không? Có cần ăn khuya không, hay là để nô tài sai người làm chút món cho điện hạ?"

Yến nhi ngồi ở trong lồng ngực Chúc Vân Tuyên, bé con nhìn Cao An đứng trước mặt nghiêng đầu cười tít mắt, dường như không hiểu đối phương đang nói chuyện với mình, bèn ngơ ngác ngẩng đầu nhìn về phía Chúc Vân Tuyên thắc mắc: "Tiểu thúc thúc, người đó là ai vậy ạ?"

Chúc Vân Tuyên buồn cười xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ của con trai, rồi căn dặn Cao An: "Ngươi tự mình đến nhà bếp, hỏi thử đầu bếp Yến nhi thích món gì thì làm một chút đem lại đây, nhớ là đừng làm nhiều, nếu không nhóc con này no quá sẽ không ngủ được."

"Dạ vâng! Nô tài lập tức đi làm ngay!

Yến nhi uốn éo nằm trong lồng ngực Chúc Vân Tuyên, một lúc sau chợt nhỏ giọng hỏi hắn: "Tiểu thúc thúc, những chú thỏ con, cún con làm bằng trúc kia có phải do người tặng cho con không?"

Chúc Vân Tuyên sờ đầu bé con: "Sao Yến nhi biết?"

"Cha nói ạ…"

"Thế Yến nhi có thích không?"

"Thích lắm ạ!" Nhóc con gật đầu lia lịa

Chúc Vân Tuyên nở nụ cười, nói cho Yến nhi nghe: "Là tiểu thúc thúc tặng cho Yến nhi, nhưng có một số thứ trong đó không phải do tiểu thúc thúc làm, mà là… Một bá bá làm cho Yến nhi."

Yến nhi chớp mắt nhẹ một cái: “Bá bá nào ạ?”

“Sau này Yến nhi sẽ biết.” Chúc Vân Tuyên véo nhẹ vân vê lòng bàn tay mềm mại của bé, chỉ qua loa nói ngắn gọn không giải thích gì thêm.

Nhà bếp lúc này đưa một bát sữa trứng đến, Chúc Vân Tuyên ôm Yến nhi chầm chậm đút từng muỗng cho nhóc con ăn. Yến nhi cứ dáo dác nhìn hắn một hồi, khi Chúc Vân Tuyên đút muỗng thứ hai mới nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Tiểu thúc thúc cũng ăn đi, tiểu thúc thúc đừng không vui như vậy.”

Chúc Vân Tuyên bừng tỉnh lấy lại tinh thần, bất giác nở nụ cười: “Tiểu thúc thúc không đói bụng, tiểu thúc thúc cũng không có không vui, sao Yến nhi lại nói như vậy?”

Bé con cong cong miệng: “Yến nhi đoán đó, do ban nãy lúc tiểu thúc thúc nhìn thấy bá bá kia dường như không có được vui…”

Chúc Vân Tuyên cảm thấy khá bất ngờ, hắn thực sự không ngờ tới bé con này mới có tí tuổi đã nhạy cảm như vậy. Bị chính con trai mình vạch trần tâm tư, hắn càng cảm thấy lúng túng hơn, thành ra ngoài miệng cũng không thừa nhận: “Không có đâu, tiểu thúc thúc có Yến nhi ở cạnh nên lúc nào cũng cảm thấy rất vui vẻ.”

“Có thật không?”

“Thật chứ.”

Sau khi cho Yến nhi ăn vừa đủ no xong, Chúc Vân Tuyên nhận lấy khăn ngâm qua nước nóng từ tay hạ nhân rồi đích thân lau mặt cho nhóc con. Yến nhi hết sức ngoan ngoãn ngồi im cho hắn làm, đến cuối cùng mới trưng ra một nụ cười hết sức ngọt ngào lên tiếng: “Cảm ơn tiểu thúc thúc ạ.”

Trong lòng Chúc Vân Tuyên như muốn tan chảy: “Bé con ngoan.”

Yến nhi vòng tay lên cổ hắn bập môi một hồi, lúc sau mới dùng hết sức hôn một cái thật kêu lên mặt hắn, khi làm xong còn ngại ngùng lủi vào trong ngực đối phương làm nũng nói: “Yến nhi rất thích tiểu thúc

thúc."

Ý cười trong mắt Chúc Vân Tuyên càng thêm sâu, hắn bất giác cúi đầu, sau đó in một nụ hôn lên gương mặt non mềm của bé: "Tiểu thúc thúc cũng thích Yến nhi."

Khi được ôm nằm lên giường, nhóc con vẫn còn phấn khích không thôi, cứ mãi lăn qua lộn lại không chịu ngủ, sau đó níu lấy tay Chúc Vân Tuyên muốn đổi phương kể chuyện cho mình nghe.

Chúc Vân Tuyên vỗ nhẹ lưng nhóc con, đồng thời bắt đầu từ tốn kể: "Ngày xưa có một chú thỏ con…"

"Thỏ!" Vừa nghe đến thỏ, đôi mắt Yến nhi lập tức sáng bừng lên.

"Đúng rồi, chú thỏ con này là một chú thỏ cô đơn, những chú thỏ khác có cha nhưng chú ta lại không có, thế nên suốt ngày cứ luôn miệng tự hỏi tại sao người khác có mà mình lại không, thế nhưng không có ai chịu trả lời chú cả. Thực ra chú thỏ con ấy cũng có cha, chỉ là cha chú đang ở trên cung trăng, người vẫn đang đợi cơ hội để có thể đón con mình lên cung trăng, nhưng cha chú thỏ cực kỳ lo lắng, hắn không biết thỏ con này có chịu đi với mình không, Yến nhi, con nói xem chú thỏ con có chịu cùng thỏ cha đến cung trăng không?"

Bé con ngơ ngác trừng to hai mắt, đến tận hồi lâu sau mới khẽ gật đầu trả lời: "Muốn đi ạ."

Chúc Vân Tuyên thấy sóng mũi mình cay cay, bất ngờ hôn một cái lên trán bé con: "Cục cưng ngoan."

Yến nhi chớp chớp đôi mắt đen óng ánh to tròn nhìn hắn, rồi dè dặt lên tiếng hỏi: "Tiểu thúc thúc, người là cha con sao?"

Nhìn thấy ánh mắt thấp thỏm chờ đợi của Yến nhi, Chúc Vân Tuyên khẽ run, lắp bắp nói: "Yến nhi muốn ta làm cha con không?"

Đứa nhỏ oan ức bĩu môi, vành mắt thoáng chốc đỏ ửng lên: "Con đã có cha rồi, thế nhưng ma ma thường hay nói cha không phải cha con, hức…"

Chúc Vân Tuyên ôm con vào trong lòng mình, vừa thấy tự trách bản thân lại đau lòng, chỉ đành nghẹn ngào lên tiếng: "Yến nhi đừng khóc, Yến nhi ngoan, Yến nhi có cha, ta chính là cha đẻ của con, cha tới đón Yến nhi đến cung trăng, Yến nhi theo cha về được không?"

"Thế tại sao trước đây cha lại không cần Yến nhi vậy ạ?"

Bé con cứ nằm khóc trong lòng của hắn đến khi không thở không ra hơi. Chúc Vân Tuyên mau chóng ngồi dậy, ôm lấy Yến nhi, một bên xoa lưng thuận khí một bên dỗ dành: "Cục cưng ngoan của cha, con đừng khóc, là cha xấu, sau này cha sẽ không bao giờ bỏ rơi Yến nhi nữa."

Ngoài cửa, Chúc Vân Cảnh bất chợt dừng bước lại, hắn chính là đặc biệt muốn qua đây nhìn thử xem một lớn một nhỏ không lúc nào cho người ta thôi yên lòng này, vừa nghe thanh âm bên trong mơ hồ truyền ra, Chúc Vân Cảnh chỉ đành mỉm cười thở dài, không đẩy cửa vào nữa, mà chỉ đứng đó thêm một lúc, rồi xoay người rời đi.

Bên trong khách trọ, Lương Trinh dựa vào bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn về phương hướng phủ nguyên soái, có thể mơ hồ thấy được chút ánh sáng của đèn đuốc.

Bóng đêm tràn ngập tiến vào hai con ngươi đen kịt của hắn, che lấp đi toàn bộ tâm tình hiện giờ.

Lúc này chợt có người đẩy cửa đi vào đưa trà, đối phương thấy hắn cứ trầm tư như vậy, bèn do dự hỏi: "Tướng quân, chúng ta đã tới nơi này gần một tháng, khi nào chúng ta mới trở về?"

Lương Trinh nhắm mắt lại, cong môi nở nụ cười: "Gấp cái gì, chuyện còn chưa làm xong đâu."

57. Chương 57: Đã Lâu Không Gặp

Giờ tỵ, xe ngựa từ phủ nguyên soái đi về hướng phố biển thành bắc. Do là hôm nay Chúc Vân Tuyên hiếm khi được dịp rảnh rỗi, bèn quyết định cùng Chúc Vân Cản dẫn theo mấy nhóc con ra bên ngoài chơi.

—- *giờ tỵ: từ 9 giờ đến 11 giờ*

Mấy ngày nay, ban ngày thì Chúc Vân bận bịu xử lý chính sự, đến tối sẽ cùng Yến nhi chơi, hai cha con chung đụng ở cạnh nhau cũng mỗi lúc một hòa hợp. Chỉ là nhóc con Yến nhi này có chút mâu thuẫn, ở trước mặt mọi người nhất quyết chỉ chịu mở miệng gọi Chúc Vân Tuyên là tiểu thúc thúc, khi còn lại hai người mới bắt đầu dính như keo ôm Chúc Vân Tuyên gọi cha làm nũng. Trong lòng Chúc Vân Tuyên ắt hẳn cũng biết đứa nhóc này e ngại Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh, thành ra càng cảm thấy đau lòng, Yến nhi mới có tí tuổi đã hiểu chuyện lo cho cảm nghĩ của người khác, rốt cuộc hắn có tài cán gì, có thể sinh ra được một cục cưng quý giá như vậy chứ.

Hôm nay trong lúc rảnh rỗi, Chúc Vân Tuyên có lên tiếng chủ động nói muốn cùng Chúc Vân Cảnh dẫn nhóc con ra ngoài đi dạo, Chúc Vân Cảnh tất nhiên cũng không có lý do gì để chối từ, mới sáng sớm liền căn dặn hạ nhân đi chuẩn bị.

Bình thường vào mỗi ngày Hạ Hoài Linh đều phải đi vào quân doanh, Chúc Vân Cảnh cũng thường xuyên không có ở nhà, vì thế cho nên bọn trẻ luôn bị nhốt trong phủ, cơ hội ra ngoài chơi cũng không nhiều, đặc biệt là hai bé con Yến nhi cùng Minh nhi, ngay cả cái đêm đi hội hoa đăng kia cũng là lần đầu tiên hai nhóc con được chứng kiến tham gia, chớ nói chi là phố biển thành bắc, thành ra từ lúc ra cửa ngồi trên xe đã bắt đầu phấn khích không thôi.

Dọc đường đi, Nguyên Bảo đều luôn miệng khoác loác mấy chuyện vui cùng đồ ăn vặt trên phố biển, khiến cho Chúc Vân Quỳnh vốn lần đầu xuất cung đầu đất bị dọa đến ngây người. Còn hai bạn nhỏ kia giờ đây tụm lại một chỗ, nằm nhoài bên cửa sổ trầm trồ ngắm nhìn cảnh phố náo nhiệt đến là say sưa.

Chúc Vân Cảnh cười nhìn Chúc Vân Tuyên chép miệng: “Sau này Yến nhi tiến cung rồi, sẽ không còn nhiều cơ hội ra ngoài chơi nữa.”

Chúc Vân Tuyên nhìn bé con một lúc, từ tốn lên tiếng: “Kinh thành cũng không thiếu chỗ vui chơi, đệ sẽ không gò bó Yến nhi.”

Chúc Vân Cảnh cười than thở: “Đúng vậy, ta dường như sắp quên mất…”

Khi còn bé Chúc Vân Tuyên là nhóc con ham chơi nhất, lúc nào trong đầu cũng nghĩ ra đủ mọi cách có thể chuồn ra khỏi cung, thành những chỗ vui chơi trong kinh thành không có chỗ nào hắn không biết, chỉ là hiện tại tính tình đã có sự biến hóa lớn, e là đã quên mất những ký ức vui vẻ bồng bột lúc trước rồi.

“Ta thấy Yến nhi gần như đã chịu nhận đệ rồi, vậy đệ dự định lúc nào dẫn con khởi hành về kinh?”

Chúc Vân Tuyên giơ tay sờ lên đầu nhỏ của con trai: "… Đợi thêm mấy ngày nữa đi, hiện tại nó cũng không nỡ rời xa mọi người, cho nên cứ từ từ không cần gấp."

Gần nửa canh giờ sau, xe ngựa rốt cuộc cũng đã dừng lại trước lối vào phố biển. Thành phố biển này là một tòa phố xá nằm ở ven biển thành bắc Tuyền Châu, diện tích khá rộng lớn, chia làm hai khu vực. Bên Tây vực buôn bán hải sản, ngoại trừ hải sản tôm cua cá biển tươi ngon mới đánh bắt từ dưới biển lên, còn có những sản phẩm đa dạng chủng loại làm từ vỏ sò, trân châu, san hô, ví như mấy vật trang trí cho nam nhân ngắm nhìn thưởng thức, đồ trang sức luôn làm nức lòng các cô nương phụ nhân, hoặc là mấy món đồ chơi món mẻ cho đám trẻ, không thiếu gì cả. Còn ở bên đông thị thì hầu như bán tất cả mặt hàng, ở nơi đây có thể tìm được mọi thứ ở khắp bốn bể năm châu.

Cửa hàng mọc san sát nhau, buôn bán kinh doanh đủ loại chủng hàng, nằm dọc suốt một đường khiến cho người ta cảm giác không thấy phần cuối, Chúc Vân Cảnh vừa đi vừa giới thiệu cho Chúc Vân Tuyên, thực ra thành phố biển này đã có từ rất lâu, thế nhưng không lớn như bây giờ, về tây thị, thì sau khi mở lệnh cấm biển mới từ từ phát triển lên, ngoại trừ người địa phương Tuyền Châu, những thương nhân đến từ trời nam biển bắc khi có dịp đi ngang qua Tuyền Châu này, đều sẽ đi một chuyến đến nơi này.

"Ở đây ta cũng có hơn hai mươi cửa hàng, cũng coi như một ngày thu đấu vàng*, đệ nhìn một chút liền biết, con phố phía đông này hàng hóa từ Giang Nam đến Bắc Di, từ Nam Dương đến Tây Dương gì cũng có bán, sau khi mở lệnh cấm biển càng ngày sẽ càng có nhiều người xuất ngoại, đồng thời cũng có nhiều người từ bên ngoài đến Đại Diễn ta, nếu không có bọn hải tặc làm loạn trên vùng quỷ vực kia, thì tàu buôn tới lui có khi nhiều hơn nữa."

— *một ngày thu đấu vàng: buôn bán kiếm nhiều tiền làm ăn phát đạt*

Không cần Chúc Vân Cảnh nói ra, thì Chúc Vân Tuyên cũng sớm đã rõ ràng những chuyện này, từ sau khi ban hành luật cấm biển, vào những năm này, mức thuế quan hằng năm đều hết sức kinh người, còn liên tục tăng trưởng trong nhiều năm qua. Mới đầu trong triều đình từng có người sinh lòng nghỉ ngờ việc mở lệnh cấm biển sẽ gieo rắc tai hại cùng mầm họa, lúc sau khi tận mắt thấy bạc không ngừng chảy vào quốc khố liền tự động câm miệng, nếu không nhờ chuyện này, thì với việc phải xử lý những thiên tai nhân họa liên tục ập đến Đại Diễn bao năm qua, cộng thêm việc lúc trước Chiêu Dương đế tiêu xài phung phí, e là quốc khố đã sớm cạn sạch, nào có cảnh thái bình thịnh thế được như bây giờ.

Chúc Vân Tuyên tràn đầy phấn khởi đi dạo xung quanh, thỉnh thoảng còn dừng chân lại hỏi giá cả, chỉ cần nhìn thấy thích gì đó đều sẽ bỏ tiền ra mua. Hôm nay bọn họ vẫn cải trang xuất hành như mọi khi, tuy rằng có mang theo hơi nhiều người, thế nhưng cũng chẳng là vấn đề gì, dù sao đối với người dân vung tiền như nước ở nơi đây cũng là một chuyện hết sức bình thường.

Trong suốt đoạn đường đi, mấy nhóc con đi theo bên cạnh người lớn hết nhìn đông tới nhìn tây với bộ dạng hết sức tò mò. Yến nhi ngoan ngoãn nắm lấy tay Chúc Vân Tuyên, bé con nhìn thấy gì cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng cực kỳ nghe lời không bao giờ chạm lung tung vào đồ vật không phải là của mình. Mỗi một lần bé con nhìn đều là Chúc Vân Tuyên lên tiếng hỏi bé có muốn mua hay không, Yến nhi khi thì lắc đầu, có lúc sẽ gật đầu, chỉ chọn thứ mình thích nhất, không có chút tham lam nào.

Đến lúc ăn trưa, Chúc Vân Cảnh đề nghị đi đến tửu lâu lớn nhất chỗ này có tên gọi là Vọng Hải lâu dùng bữa. Bọn họ đặt phòng hảo hạng. rồi trực tiếp đi thẳng đến lầu ba tửu lâu, gian phòng mọc san sát nhau,

bên ngoài cửa sổ chính là khung cảnh biển rộng mênh mông vô tận.

Vọng Hải lâu chỉ dùng duy nhất hải sản làm nguyên liệu nấu ăn, mấy nhóc con Nguyên Bảo từ nhỏ đã sống cạnh biển nên ăn thành quen, còn Chúc Vân Tuyên cùng Chúc Vân Quỳnh cũng thuộc người không kén chọn, cái gì cũng có thể ăn.

Yến nhi ăn đến là ngon miệng, nhóc con đặc biệt yêu thích món canh trứng gạch cua hàu kia, Chúc Vân Tuyên nhìn cũng vui theo, liên tục múc cho con. Trẻ con phải ăn nhiều thì mới lớn nhanh, bởi vì Yến nhi sinh non thể kém, cho nên vóc người chỉ cao đến bả vai Minh nhi hơn nhóc nửa tuổi, cũng không biết khi nào mới có thể phát triển kịp theo chúng bạn đồng trang lứa.

Có điều bé con Minh nhi hôm nay dường như không có hứng, cả người cứ ủ rũ ỉu xìu, khi đến thời gian dùng bữa trưa, Chúc Vân Cảnh ôm con kiểm tra, rồi nói với Chúc Vân Tuyên là Minh nhi có khả năng phát sốt, cho nên muốn dẫn nhóc con về phủ đi khám đại phu, khi nói xong cũng lên tiếng hỏi: "Hay là để ta dẫn Minh nhi về trước, mọi người cứ ở đây dùng bữa đi, nếu như ăn xong còn muốn tiếp tục đi dạo thì cứ đi thỏa thích rồi về."

Sau một hồi do dự, Chúc Vân Tuyên gật đầu chấp thuận, hiếm khi hắn mới có một dịp rảnh rỗi như hôm nay, lần này qua đi khả năng sẽ không còn cơ hội nào nữa, buổi sáng bọn họ chỉ mới đi dạo khu chợ phía đông, vẫn còn chưa xem qua chỗ Tây thị được ví von là nơi hấp dẫn nhất của Tuyền Châu, cho nên cảm thấy bỏ lỡ sẽ khá là đáng tiếc.

Nguyên Bảo lập tức la hét còn muốn ở lại chơi, Chúc Vân Cảnh cũng không có biện pháp kéo cậu về, Chúc Vân Tuyên liền bảo đảm cho hắn yên tâm: "Con trẻ muốn chơi thì cứ để nó chơi đi, đệ sẽ phái người trông chừng Nguyên Bảo."

Hắn lại cúi đầu hỏi Yến nhi: "Yến nhi có muốn ở lại tiếp tục đi cùng tiểu thúc thúc không?"

Nhóc con ngoan ngoãn khẽ gật đầu: "Được ạ."

Trong lúc Chúc Vân Cảnh dẫn Minh nhi đi về trước, Nguyên Bảo đã sớm ăn no, nghe thấy cha vừa đi càng thêm đứng ngồi không yên, cứ cười tí tởn luôn miệng đòi ra bên ngoài chơi. Chúc Vân Tuyên thấy vậy bèn dặn dò cậu nhóc vài câu ví như không được chạy loạn, sau đó hạ lệnh một nửa thị vệ đi theo trông chừng. Nguyên Bảo cứ liên tục dạ dạ vâng vâng, cuối cùng kéo lấy tay Chúc Vân Quỳnh cùng đi theo mình.

Trong phòng nhất thời bắt đầu yên tĩnh lại, Yến nhi dáo dác nhìn xung quanh hết một vòng, rồi ngơ ngác chớp mắt. Chúc Vân Tuyên vừa gắp đồ ăn vừa nói: "Ngoan, con cứ tiếp tục ăn, không cần vội."

Bé con nhìn hắn nở một nụ cười thật tươi: "Cha cũng ăn đi."

Ăn trưa xong, Chúc Vân Tuyên kêu chủ quán dọn bàn, lúc sau cũng không hấp tấp rời đi, mà nâng chung trà nóng ngồi ở bên cửa sổ, thưởng thức cảnh biển bên ngoài. Yến nhi ăn no xong đôi mắt lập tức híp lại không mở nổi, được đối phương ôm vào lòng vỗ về, cho nên chỉ trong tích tắc liền ngủ thiếp đi.

Chúc Vân Tuyên cúi đầu nhẹ nhàng cạ môi mình lên mái tóc mềm mại của nhóc con, lại thấp thoáng cảm nhận được mùi sữa trên người con trai, bèn không nhịn được cong môi nở nụ cười.

Lương Trinh bất ngờ xuất hiện. Chúc Vân Tuyên chỉ mới cúi đầu một chút, đến khi ngẩng lên, đã nhìn thấy có người đi vào từ phía ngoài cửa sổ, đối phương còn cười hí hửng ngồi đối diện mình.

Thấy người đến, Chúc Vân Tuyên theo bản năng nhíu mày, liếc mắt nhìn đối phương trèo từ cửa sổ đi vào, phía ngoài không hề có thanh chắn bảo vệ nào, thoạt nhìn có lẽ từ phòng cách vách phóng qua, hành động này đúng thực sự là không sợ chết mà.

Lương Trinh từ tốn rót trà cho mình, sau đó lắc chung cười mỉm nhìn về phía Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, đã lâu không gặp."

Trên mặt Lương Trinh vẫn còn đeo mặt nạ, Chúc Vân Tuyên không chút biến sắc nhìn lại: ".. Năm đó ngươi còn nhớ mình đã đáp ứng chuyện gì với trẫm không, chính là vĩnh viễn không đặt chân lên Đại Diễn, vậy bây giờ ngươi đang làm gì ở đây?"

Lương Trinh chẳng buồn quan tâm, chỉ bĩu môi trưng ra bản mặt hết sức vô lại: "Ta có nói sao? Sao ta không nhớ rõ vậy nhỉ, mà người đồng ý chuyện đó với bệ hạ là Chiêu vương cơ mà, còn ta hiện tại họ Tiêu tên Niệm, chỉ là một thảo dân mà thôi."

Chúc Vân Tuyên lạnh giọng nhắc nhở hắn: "Chỉ cần trẫm hô một tiếng, lập tức sẽ có người đi vào, ngươi trốn không thoát đâu."

Lương Trinh cười lắc đầu: "Bệ hạ, cũng đã ba năm rồi, ngài luôn như vậy có thấy mệt hay không? Ta chỉ là muốn đến đây thăm ngươi một chút, ngươi tới thành Tuyền Châu này đã hơn mười ngày, vất vả lắm ta mới tìm được cơ hội nói chuyện riêng với ngươi, ngươi cần gì phải tuyệt tình vậy."

Bé con say ngủ trong lòng Chúc Vân Tuyên nghe thấy tiếng ồn bèn dụi mắt nói mớ vài câu. Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng xoa lưng bé con dịu dàng dỗ dành: "Ngoan, con ngủ đi."

Yến nhi chợt mở mắt mơ mơ màng màng nhìn Chúc Vân Tuyên: "Cha con muốn uống nước."

Chúc Vân Tuyên nghe vậy liền ôm Yến nhi ngồi thẳng một chút, rồi để nghiêng chén nước ấm đến bên miệng cho con từ từ uống.

Lương Trinh vẫn cười nhìn hai người họ, đợi đến khi Yến nhi uống xong, mới hết sức thong dong từ tốn lên tiếng: "Bệ hạ lập hậu rồi sao? Sao ta chưa từng nghe nói, vậy tiểu hoàng tử này này chui ra từ đâu vậy?"

Nghe thấy có tiếng nói, Yến nhi bất chợt quay đầu nhìn về phía Lương Trinh, bất giác ngẩn người, lúc sau dường như nhận ra hắn là ai bèn thốt lên một tiếng "A" rồi nói: "Đèn hoa đăng thỏ con…"

Lương Trinh giơ tay xoa nhẹ mũi bé con: "Trí nhớ của vật nhỏ này đúng là không tệ."

Được người khác tán dương, thành ra Yến nhi rất ư là cao hứng, nhóc liền hí ha hí hửng nói: "Yến nhi thích chiếc đèn hoa đăng thỏ con bá bá tặng lắm luôn ạ."

"Thế à, " Lương Trinh cười gật đầu, "Vậy lần sau bá bá sẽ.. tặng con những món đồ chơi khác nữa."

"Không cần." Chúc Vân Tuyên nhíu mày, trầm giọng ngắt lời: "Rốt cuộc ngươi tới đây là vì chuyện gì?"

"Bệ hạ nhất định phải hỏi cho ra nguyên do sao…" Lương Trinh kéo dài giọng điệu, đồng thời xoay chuyển tầm mắt đảo qua cổ tay không còn đeo bất cứ thứ gì của đối phương hết một vòng, ý cười trong mắt càng đậm: "Năm đó khi rời kinh, ta không tìm được chuỗi phật châu cha mình tặng đâu, bệ hạ cũng biết, đó là kỷ vật duy nhất cha ta để lại cho ta, cuối cùng ta suy nghĩ mình vẫn nên trở về tìm, cho nên mới muốn tới hỏi bệ hạ thử xem, ngài có từng nhìn thấy chuỗi phật châu này hay không?"

Chúc Vân Tuyên mặt không biến sắc trừng mắt trả lời: "Chưa từng nhìn thấy, nghịch vương Lương Trinh đã chết, tất cả mọi thứ của hắn đã sớm được xử lý, ngươi cũng không phải là hắn, vậy cần gì đến đòi đồ vật của hắn với trẫm?"

Lương Trinh tự nâng tảng đá đập lên chân mình: "…"

58. Chương 58: Tâm Bất Do Kỷ

— *Giải thích tên chương: Tâm bất do kỷ là chỉ vì nhân tố bên ngoài mà khiến cho người đó không thể tự chủ quyết định ra hành vi hoặc suy nghĩ của mình.*

Bị Chúc Vân Tuyên chơi một vố chặn họng, Lương Trinh bật cười lên tiếng: "Ba năm không gặp, bệ hạ đúng là ranh mãnh hơn trước nhiều."

Chúc Vân Tuyên cười giễu cợt lại: "Cũng đâu so được với ngươi, suốt đời vẫn là dáng vẻ phóng khoáng tiêu sái như vậy."

Lương Trinh mặt dày tự đem lời châm chọc của đối phương cho là ca ngợi, bèn cười hùa theo: "Bệ hạ quá khen, thần không dám nhận."

Yến nhi từ nãy đến giờ ngồi ở trong lòng Chúc Vân Tuyên vẫn luôn lấy làm tò mò nhìn chằm chằm Lương Trinh, có vẻ như là bị mặt nạ của đối phương thu hút hết toàn bộ sự chú ý, lúc này nhóc con mới bi bô hỏi hắn: "Bá bá, tại sao người luôn giấu mặt vậy ạ?"

Lương Trinh cười nhìn nhóc con: "Tiểu bảo bối muốn nhìn thử xem gương mặt của bá bá trông ra sao không?"

Yến nhi theo bản năng gật đầu: "Có thể nhìn được ạ?"

"Tiểu bảo bối muốn nhìn đương nhiên là được chứ."

Lương Trinh giơ tay gỡ mặt nạ ra, nhìn Yến nhi nháy mắt một cái. Yến nhi nhìn xong hết sức kinh ngạc mở to đôi mắt bật thốt lên: "Chiếc diều thỏ con!"

Thì ra bá bá tặng cho mình chiếc đèn hoa đăng thỏ con, cũng chính là bá bá đã tìm diều về cho mình. Yến nhi ngẩng đầu cực kỳ thích thú nói với Chúc Vân Tuyên: "Cha, bá bá này chính là người tìm giúp chiếc diều bị thổi bay mất trả về cho con, đó cũng là chú thỏ con do con tự mình vẽ đó."

Chúc Vân Tuyên không được tự nhiên dời tầm mắt: "…Thật sao?"

"Dạ, con nhớ mà, bá bá rất đẹp trai."

Chúc Vân Tuyên: "…"

Lương Trinh lên tiếng nở nụ cười: "Bé con này thật là thú vị, bệ hạ dạy con thật không tệ nha…"

Bị ai kia chọc, Yến nhi cũng lấy làm mắc cỡ mà vui vẻ cười khúc khích theo một trận. Lương Trinh nghiền ngẫm một hồi chợt nhíu mày nhìn Chúc Vân Tuyên hỏi lại: "Bệ hạ vẫn chưa trả lời vấn đề của ta, rốt cuộc ngài đã lập hậu hay nạp phi, mà lại có bạn nhỏ hoàng tử lớn như vậy?"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên dần trầm xuống, lạnh lùng nói: "Chuyện riêng của trẫm không cần phải báo cáo lại với một tên thảo dân như ngươi, hoàng tử của trẫm tất nhiên sẽ đường đường chính chính có danh phận, không phiền ngươi bận tâm."

"Hỏi một chút cũng không được?"

"Không có liên quan gì tới ngươi."

Yến nhi dường như cảm nhận được bầu không khí căng thẳng giữa hai người, bèn ngẩng đầu nhìn Chúc Vân Tuyên lần nữa nhỏ giọng khuyên: "Cha với bá bá đừng cãi nhau…"

Chúc Vân Tuyên kìm sự phiền não trong lòng xuống, ôm lấy con: "Yến nhi, chúng ta đi thôi."

Yến nhi hết sức lễ phép biết điều gật đầu, rồi quay đầu nhìn Lương Trinh vẫy tay chào: "Tạm biệt bá bá."

"Mới đây đã đòi đi rồi? Vậy lần sau rốt cuộc phải đợi tới khi nào, ta mới có thể gặp lại được bệ hạ đây?" Lương Trinh ngẩng đầu nhìn Chúc Vân Tuyên đã đứng dậy, trong đôi mắt cười như không cười kia thấp chút ánh sáng đang dần bừng lên.

Chúc Vân Tuyên khẽ nhắm mắt lại, bình tĩnh trả lời hắn: "Ngươi không cần đợi,ba năm trước kể từ khoảnh khắc thả ngươi đi, trẫm đã không muốn có bất kỳ gút mắc nào với ngươi nữa. Chiêu vương đã chết, ngươi cũng thay tên đổi họ, cuộc sống hiện tại cũng bình yên thong dong, cần gì phải dây dưa những chuyện của quá khứ."

Ý cười bên khoé môi Lương Trinh dần nhạt đi, hắn thắm thiết nhìn Chúc Vân Tuyên hồi lâu, như cố gắng muốn nhìn thấu được suy nghĩ thật sự trong lòng đối phương.

"Bệ hạ, đã ba năm, ngươi vẫn không thay đổi chút nào, ngươi thật sự không định đối mặt với tâm ý của mình hay sao? Nếu như ngươi không muốn gặp lại ta, ngươi mang chuỗi phật châu của ra theo bên người làm cái gì? Còn cả đứa bé này nữa, năm đó ngươi đem nó ra ngoài, thậm chí còn gạt ta nói con trai không còn, bây giờ vì sao lại muốn đón trở về?"

Bàn tay đang đặt trên eo Yến nhi của Chúc Vân Tuyên dần siết chặt: "Trẫm cần một người nối dõi."

"Chỉ cần ngươi lập hậu nạp phi, đừng nói một, mà việc muốn mười người nối dõi cũng dễ như ăn cháo, thế nhưng ba năm nay ngươi vẫn như vậy. Suốt ba năm dài này, ngươi không thành gia lập thất, ta cứ cho là ngươi đã suy nghĩ thông suốt, cho nên mới trở về tìm ngươi, bây giờ ngươi lại muốn tiếp tục né tránh ta, rốt cuộc cuối cùng người là muốn cái gì?"

"Trẫm muốn cái gì cũng không liên quan tới ngươi."

"Vì lẽ đó cho nên việc ta trở về tìm ngươi cũng là do ta ôm ấp hy vọng đơn phương, tưởng bở thật sao?"

Chúc Vân Tuyên khẽ mím môi không nói gì, một lát sau, khẽ ôm con xoay người rời đi.

Lúc xuống lầu, Yến nhi vòng tay ôm cổ Chúc Vân Tuyên rụt rè hỏi: "Cha, bá bá làm cha giận sao?"

Chúc Vân Tuyên im lặng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng xoa lưng dỗ dành con, bé con thấy vậy lại nói tiếp: "Vậy sau này con không nói chuyện với bá bá nữa, cha đừng giận Yến nhi."

"Bé con ngoan." Chúc Vân Tuyên thấp giọng lẩm bẩm: "Cha không có giận."

Buổi chiều, hai cha con dạo loanh quanh trong khu chợ phía Tây, Chúc Vân Tuyên cũng không còn hứng thú mấy, còn cái tên Lương Trinh hiện tại vẫn đang từng bước theo sát ở phía sau. Hôm nay bọn họ cải

trang xuất hành, Lương Trinh cũng không làm ra hành động gì khác người, cho nên hắn cũng không tiện phái thị vệ đuổi người đi, đành chỉ mặc kệ đối phương muốn theo thì theo. Khi thấy trời không còn sớm nữa, Chúc Vân Tuyên sai người đi tìm Nguyên Bảo cùng mọi người về, dự định về lại phủ.

Khi đang trên đường, Yến nhi chợt nhìn chằm một con ốc biển cực kỳ to treo trên quầy hàng, Chúc Vân Tuyên còn chưa kịp mở miệng hỏi, Lương Trinh đã đi trước một bước mua lấy, rồi đưa tới trước mặt nhóc con.

Con ốc biển này lớn vô cùng, độ chừng tầm một bàn tay của người lớn, màu sắc tinh nhã, còn hoa văn ngay ngắn đẹp đẽ, khó trách sao bạn nhỏ Yến nhi mới nhìn xíu đã nhìn trúng. Ốc biển được đưa tới trước mặt, mới đầu bé con còn trưng cặp mắt rạng rỡ nhìn, sau đó lại cố kiềm chế lại sự khát vọng trong lòng lắc đầu từ chối: "Con không muốn."

Lương Trinh nhẹ giọng nở nụ cười: "Thật sự không muốn?"

Bé con lại nhìn con ốc kia lần nữa, chỉ rũ mắt kiên định nói: "Không muốn ạ."

Lương Trinh nhìn về phía Chúc Vân Tuyên lắc đầu lên tiếng phản đối suy nghĩ đối phương: "Bệ hạ làm khó dễ mình ta đủ rồi, cần gì phải gây xích mích quan hệ giữa ta với nhóc con chứ."

Chúc Vân Tuyên cau mày, dùng ngón tay chọt nhẹ lên bả vai Yến nhi thấp giọng nhắc nhở: " Yến nhi muốn thì cứ cầm đi."

Yến nhi ngẩng đầu nhìn hắn: "Cha không tức giận sao?"

Chúc Vân Tuyên lúng túng gằn giọng ho một cái: "Không giận."

Nghe xong, bé con liền ra vẻ "miễn cưỡng" nhận lấy con ốc biển, rồi cẩn thận ôm vào trong ngực ngắm nhìn, bộ dạng yêu thích không thôi cứ xoa tới xoa lui, cuối cùng thấy bản thân mình ngộ ngộ, bèn thẹn thùng mỉm cười nhìn Lương Trinh nãy giờ vẫn luôn nhìn mình nói câu cảm ơn: "Cảm ơn bá bá ạ."

Lương Trinh đưa tay xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của con, hết sức buồn cười nói: "Khó hầu hạ như cha con vậy."

Nguyên Bảo cùng Chúc Vân Quỳnh mải mê rong chơi đầm đìa mồ hôi rốt cuộc cũng hí hửng chạy về. Chúc Vân Tuyên hạ lệnh người kéo xe ngựa tới, rồi mau chóng thúc giục bọn họ lên xe hồi phủ.

Lương Trinh khoanh tay dõi mắt quan sát Chúc Vân Quỳnh theo sau Nguyên Bảo đang bò lên xe, chợt lên tiếng hỏi Chúc Vân Tuyên: "Vị kia là cửu điện hạ sao? Từ khi nào bệ hạ nhân từ đến mức nuôi cả tên nhóc con này vậy?"

Chúc Vân Tuyên cảnh giác liếc nhìn đối phương, rồi lẳng lặng nói: "Đó là cửu đệ của trẫm, trẫm muốn làm gì không cần người bên ngoài xen vào."

Lương Trinh cười giơ tay làm ra động tác cắt cổ, đồng thời nhỏ giọng nhắc nhở Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, tên nhóc kia sớm gì gì cũng có ngày gây họa, nếu ngài suy nghĩ lo cho giang sơn Đại Diễn, thì tốt nhất vẫn là đừng giữ lại hắn."

Mặt Chúc Vân Tuyên lạnh tanh, không lên tiếng nói năng đáp trả gì, chỉ ôm Yên nhi lên xe, rồi đóng sầm cửa lại.

Lương Trinh đưa mắt nhìn xe kéo hoàng đế dần đi xa, song ý cười bên khoé môi cũng dần tắt lịm, vào lúc này, chợt mở miệng dặn dò tên thủ hạ sau lưng mình: "Tìm người quan sát nhất cử nhất động cửu điện hạ ở bên cạnh hoàng đế kia, đồng thời kêu bọn họ đừng đụng tay chân với hắn."

Người sau lưng cung kính nhận lệnh: "Dạ vâng!"

Đêm khuya, Chúc Vân Tuyên ngồi ở trong sân hành lang ngây ra, Yến nhi thì nằm nhoài trong lồng ngực được đắp một lớp chăn mỏng ngủ thiếp đi. Chúc Vân Cảnh bất ngờ ôm bầu rượu đến ngồi xuống sát bên, sau đó rót cho hắn một chén rượu.

Chúc Vân Tuyên cầm lấy chén rượu, có mất tập trung hỏi đối phương: "Minh nhi khá hơn chút nào chưa?"

"Đã cho thái y xem qua, uống thuốc xong đã đỡ hơn nhiều rồi, chỉ cần ngủ một giấc chờ đến sáng mai là xem như không còn gì nữa."

Chúc Vân Tuyên gật đầu, không hỏi gì thêm.

Chúc Vân Cảnh rót rượu vào chén, sau khi thích ý nếm thử một ngụm, mới nói cho hắn biết: "Đây là rượu được đưa tới từ Quỳnh Quan, mùi vị khá cay mạnh, đệ nếm thử xem."

Chúc Vân Tuyên đổ rượu vào trong miệng, ngay tức khắc, đầu lưỡi đã nếm được mùi vị cay nồng, quả không hổ là rượu được đưa từ phương bắc, tuy rằng rượu ngon, thế nhưng hắn lại không có bao nhiêu tâm tình để thưởng thức bầu rượu ngon này.

Chúc Vân Cảnh thấy em trai mình cứ thơ thẩn hồn bay lên mây, bèn cười thở dài: "Buổi chiều Yến nhi trở về có nói với ta, đệ cùng nó khi dạo trên phố biển đã gặp lại bá bá kiếm lại chiếc diều lúc trước cho nhóc con hả?"

Chúc Vân Tuyên hững hờ buông mắt nhìn xuống, nhấp một chút rượu, rồi trầm giọng thì thào: "Huynh đến là để chê cười ta đúng không?"

Chúc Vân Cảnh lười biếng cười nói: "Rõ ràng là bản thân đệ chột dạ, cho nên mới nghĩ như vậy…. Ngày ấy khi đệ mới tới Tuyền Châu, khi ta nhắc tới vị bá bá kia, ta và đệ cũng hiểu là người nào, đồng thời cũng đoán được thế nào cũng sẽ có ngày hôm nay, đệ cứ ở lại đây không đi, thật sự không phải vì muốn gặp lại hắn hay sao?"

Chúc Vân Tuyên không biết đáp trả thế nào, qua một lúc im lặng thật lâu, mới ấp úng lên tiếng: "Huynh, năm đó đệ hỏi huynh vì sao nhất định cứ phải đi theo Định Quốc công, huynh nói huynh ở một mình sẽ cảm thấy cô đơn… Sau khi huynh rời kinh, bên cạnh đệ cũng chỉ còn lại một mình hắn có thể trò chuyện, lúc đó đệ mới dần thông suốt hiểu rõ ý trong lời huynh nói, những năm nay… Đệ biết rõ là không nên suy nghĩ nữa, nhưng căn bản không thể tự chủ được, đệ thật sự.. rất cô đơn."

".. Vậy cuối cùng đệ muốn như thế nào?"

Ánh mắt u ám của Chúc Vân Tuyên khẽ rơi vào bãi đất trống loang lổ bóng của cành cây, khàn giọng lẩm bẩm: "Đệ cần hắn, thế nhưng đệ không dám, cũng không thể. Đệ thân là hoàng đế, còn hắn là nịnh thần đã bị xử tử, nếu như hắn chết đi sống lại, vậy thì đệ phải nói sao với người trong thiên hạ này… Huống chi, đệ không dám tin hắn, dù đệ biết lúc trước thực ra hắn không hề có chút tư tâm nào, thế nhưng những đệ lại không thể nào quên được những chuyện hắn từng làm với mình, cho nên đệ không dám đánh cược, lỡ như một lúc nào đó hắn trở mặt, lại tiếp tục bắt ép đệ làm những chuyện mình không muốn làm thậm chí cảm thấy nhục nhã thì sao."

Chúc Vân Cảnh nhất thời cảm thấy nghẹn lời, tập trung nghiền ngẫm mất một lúc, sau mới lắc đầu nói: "Nếu muốn ta nói, thì ta vẫn cảm thấy hắn là một người chẳng ra gì. Ví như lúc trước Hạ Hoài Linh giống như hắn, thì ta chắc chắn sẽ liều mạng, đệ vất vả lắm mới xử trí được hắn, nếu không phải có Yến nhi, thì giữa hai người thực ra đã sớm không còn bất cứ quan hệ gì, bây giờ hắn lại đến quấn lấy đệ, cho nên lòng đệ mới dao động. Ta cũng không khuyên đệ gì cả, chỉ muốn nhắc nhở đệ, cho dù đệ quyết định như thế nào, cũng đừng làm bản thân thiệt thòi."

Chúc Vân Tuyên trút một hơi cạn sạch hết rượu trong chén, lại rót thêm một chén nữa cho mình, mùi vị cay xè tràn từ cổ họng đến tận đáy lòng: "Đệ không muốn nghĩ gì nữa, cũng may, Yến nhi vẫn còn…"

Hắn cứ hết một chén rồi lại một chén, nhanh chóng lâm vào cơn men say. Chúc Vân Cảnh ôm lấy Yến nhi, đồng thời căn dặn Cao An đỡ Chúc Vân Tuyên vào trong phòng hầu hạ hắn nghỉ ngơi: "Chăm sóc bệ hạ, điểm chút hun hương, để hắn ngủ ngon giấc."

Cao An vội vàng đáp lại: "Dạ vâng, nô tài biết rồi, Quốc Công gia ngài yên tâm."

Chúc Vân Cảnh chỉ đành lẳng lặng buông tiếng thở dài, hắn mang theo rượu tìm Chúc Vân Cảnh, thực ra là muốn cho đối phương say, để có thể ngủ một giấc thật ngon, bằng không thì người em trai này của hắn chắc chắn lại định ngồi thừ người ra suốt đêm ở trong sân này.

Yến nhi mơ mơ màng màng tỉnh lại trong lồng ngực Chúc Vân Cảnh, theo bản năng gọi một tiếng "cha", sau đó mới nhìn rõ ràng đây là cha nào, nhất thời có chút ngại ngùng. Chúc Vân Cảnh buồn cười cúi đầu hôn bé con: "Cục cưng chúng ta đi thôi, để cha dẫn ngươi đi ngủ, đợi mấy hôm nữa e là không còn cơ hội nữa đâu."

59. Chương 59: Yến Nhi Bị Bắt Cóc

Sau cơn say đêm đó, Chúc Vân Tuyên bất ngờ đổ bệnh, nằm liệt giường.

Chúc Vân Cảnh dẫn Yến nhi đi qua thăm, vừa nhìn thấy bộ dạng bệnh nặng của đối phương, bản thân hắn liền cảm thấy cực kỳ hối hận trong lòng, không ngờ chỉ uống chút rượu mà thôi, lại có thể uống tới người đổ một trận bệnh nặng đến như vậy.

Chúc Vân Tuyên nằm trên giường, mỏi mệt lắc lắc đầu: "Không liên quan đến chuyện uống rượu, là do nửa đêm đệ lệnh cho người mở cửa sổ ra, cho nên mới cảm lạnh thôi."

Cao An lấy làm tự trách, còn lên tiếng thỉnh tội cùng Chúc Vân Cảnh, oán trách mình không chăm sóc tốt cho bệ hạ. Chúc Vân Cảnh nhìn Chúc Vân Tuyên muốn nói lại thôi, trong lòng bất chợt cảm thấy chỉ tiếc mài sắt không thành kim.

Vì một cái tên đã bị xử tử kia mà thôi, liệu có đáng không?

Chúc Vân Tuyên nhìn về phía Yến nhi đang tỏ ra hoang mang sợ hãi nằm nhoài một bên giường, khẽ giơ tay vuốt ve mặt nhóc con rồi nhắc nhở Chúc Vân Cảnh: "Huynh dẫn Yến nhi về đi, bằng không lại lây bệnh cho nhóc con này nữa."

"Chính Yến nhi nói nó muốn tới thăm đệ, đệ nói chuyện với con một lúc đi, sau đó ta sẽ ta lập tức dẫn nó đi."

Chúc Vân Cảnh nói xong liền đi tới gian ngoài hỏi thăm thái y địa phương về tình hình bệnh của Chúc Vân Tuyên. Yến nhi lúc này tiến lại gần hắn thêm chút nữa, rồi nhỏ giọng hỏi hắn: "Cha, cha bị bệnh sao?"

"Cha không sao." Chúc Vân Tuyên miễn cưỡng nở một nụ cười, động viên con trai: "Bé con ngoan, chờ cha khỏi bệnh rồi cha sẽ dẫn con đi chơi."

Yến nhi nghe vậy cũng ngoan ngoãn gật đầu: "Vậy cha phải mau chóng khoẻ lại nha."

"Được rồi."

Sau khi nhẹ nhàng đặt hai viên kẹo ở bên gối Chúc Vân Tuyên xong, Yến nhi bèn nhón chân lên, rồi tiến tới gần hôn một cái chốc lên trán đối phương.

Chúc Vân Tuyên cười nhắm mắt lại: "Bé con ngoan, con giữ ăn đi, cha không ăn kẹo."

"Ăn ngon lắm ạ, cha bị bệnh phải uống thuốc, mà thuốc đắng ơi là đắng, ăn kẹo xong sẽ không đắng nữa." Nhìn thấy con trai nghiêm túc khuyên như vậy, Chúc Vân Tuyên không đành lòng phụ mất ý tốt của con, nhận lấy hai viên kẹo kia.

Một trận bệnh này của hắn kéo dài đến tận hơn nửa tháng, chớp mắt cái trời đã vào hạ. Cũng may trong khoảng thời gian này trong triều vẫn thái bình không có chuyện gì, có mấy vị phụ thần nội các ở đó, thành ra mấy công vụ bình thường đều do bọn họ xử lý, chỉ khi nào có chuyện khẩn cấp sẽ truyền cấp báo tới Mân Châu, rốt cuộc cũng xem như không làm chậm trễ mất chuyện gì.

Phương thái y có một lần từng âm thầm đề cập qua chuyện này với Chúc Vân Cảnh, lão ra nói đa số những trận bệnh của Chúc Vân Tuyên đều xuất phát từ tâm bệnh, này có lẽ là do tận mắt gặp lại người kia, cho nên toàn bộ gút mắc tích tụ ba năm cũng bất ngờ bộc phát, khiến cho bệ hạ xoắn xuýt không bỏ xuống được, thành ra mới tạo thành tâm bệnh.

Muốn hắn hoàn toàn khỏi hẳn, e là phải để chính hắn nghĩ thông mới được.

Trong khoảng thời gian này, ngày nào Yến nhi cũng đến đây chơi với Chúc Vân Tuyên khoảng chừng một canh giờ, tình cảm hai cha con cũng nhờ thế mà ngày càng sâu đậm hơn. Trong lòng Chúc Vân Tuyên cũng đã ra quyết định xong, sau khi bản thân khỏi bệnh sẽ lập tức khởi hành hồi kinh, đồng thời hắn cũng đang bàn bạc cùng Chúc Vân Cảnh về việc phải mở miệng nói sao với Yến nhi, cuối cùng vẫn chọn cách tìm một cơ hội trước khi lên đường hai mặt một lời nói cho nhóc con nghe.

Đợi đến khi Chúc Vân Tuyên khỏi bệnh, thì hôm sau đã đến ngày Phật Đản tức mùng tám tháng tư, cứ mỗi năm khi đến ngày này, hoàng đế Đại Diễn đều phải đến tự miếu hoàng gia thắp hương lễ phật, mặc dù năm nay vẫn còn ở bên ngoài, thế nhưng vẫn không thể cho qua được. Ở phía tây Tuyền Châu có một ngôi chùa thờ cúng phật, tuy rằng quy mô không thể so bằng tế tự trong kinh, thế nhưng đây cũng được xem là một ngôi chùa nổi danh nhất ở Mân Việt, vào sáng sớm hôm nay quan chức lễ bộ cũng đã sắp xếp xong, bọn họ quyết định chọn địa điểm này làm nơi hoàng đế cúng lễ trong ngày Phật Đản.

Sáng sớm ngày đó, Chúc Vân Tuyên đội miện trong sự hô hào rầm rộ tiến vào tự miếu Tây Sơn, bốn nhóc con cũng muốn đi xem trò vui, thế nên Chúc Vân Cảnh cũng dẫn bọn họ đi xem lễ.

Việc hoàng đế đi đến tự miếu đích thân thắp hương lễ phật đã là quy định được lập ra từ thời Đại Diễn khai quốc, đồng thời cũng có một quy trình hết sức bài bản vừa khô khan lại rườm rà. Đám nhóc con quy củ quỳ xuống chưa được nửa canh giờ, đã bắt đầu ngồi không yên, cứ quấn quít lấy Chúc Vân Cảnh nói muốn đi ra bên ngoài chơi.

Chúc Vân Cảnh sợ bọn nhóc làm ồn ảnh hưởng đến mọi người, chỉ đành dẫn bọn nhóc ra ngoài trước, đi ra hội chùa ở bên ngoài.

Bởi vì hoàng đế ở đây, cho nên tự miếu liền được canh gác nghiêm ngặt, thế nhưng hội chùa bên ngoài cũng không thể vì thế mà cấm cản người. Hiện tại do hoàng đế đích thân tới, cho nên hội chùa năm nay tấp nập đông đúc hơn so với mọi năm, người người tấp nập, đến mức dẫu có nói như toàn thành ào ạt tới cũng chẳng phải nói ngoa gì.

Chúc Vân Cảnh một tay dẫn một nhóc con, đã vậy mắt còn phải liên tục nhìn chằm chằm Nguyên Bảo nhằm tránh cho cậu không dẫn Chúc Vân Quỳnh chạy loạn, mặc dù phía sau cũng có vô số gia đinh đi theo, thế nhưng cũng đến là vất vả, khung cảnh hội chùa người đẩy ta chen, có nhiều lần hắn suýt chút nữa đã vuột mất hai đứa nhóc.

Khi nhìn thấy Yến nhi suýt chút nữa bị vấp ngã, hắn chỉ đành giơ tay ôm hai nhóc con lên, trong lòng cực kỳ hối hận, lẽ ra hắn không nên dẫn bốn tên nhóc con này đến mấy chỗ đông đúc như thế này tham gia trò vui mới đúng.

Đi được một đoạn, Minh nhi đột nhiên kéo kéo tay Chúc Vân Cảnh trưng cặp mắt óng ánh đòi muốn ăn kẹo, Yến nhi nghe vậy cũng phụ họa gật đầu: "Con cũng muốn ăn."

Chúc Vân Cảnh chỉ muốn mau chóng hồi phủ hỏi lại: "Nhất định muốn ăn sao?"

Hai bé con đồng loạt gật đầu: "Muốn ạ."

Chúc Vân Cảnh không thể làm gì khác hơn, đành chỉ còn nước đau đầu thu xếp bọn trẻ vào một khúc quanh ngõ nhỏ vắng người rồi dặn dò: "Tất cả đứng yên đừng nhúc nhích, ta đi sai người mua kẹo cho mấy đứa rồi về ngay."

Ngay lúc hắn đang định căn dặn gia đinh đi mua, thì Nguyên Bảo đã la hét "Để con đi con đi cho", vụt một cái đã chen vào trong đám người biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Chúc Vân Cảnh vội vã kêu người đuổi theo, sau đó lại dặn dò gia đinh khác che chở ba nhóc con lui về phía sau, núp vào nơi hẻo lánh đảm bảo an toàn.

Nguyên Bảo đứng đợi trước sạp hàng bán kẹo một hồi lâu, mãi tới khi đến lượt mình thì bất ngờ có một tên thiếu niên mười mấy tuổi không biết từ đâu chui ra chặn ngang, thế là Nguyên Bảo bắt đầu hầm hừ lý luận. Đứng ở xa xa nhìn thấy hai đứa muốn cãi nhau, đầu Chúc Vân Cảnh như muốn nổ tung, bèn vội quay đầu kêu ba nhóc còn lại đứng tại chỗ không được chạy loạn, còn mình thì đi qua đám đông để giải quyết chuyện cho đứa lớn nhất.

Chúc Vân Quỳnh chăm chú nhìn hai nhóc con đang nắm tay mình, sau đó lại tỏ vẻ hết sức sốt ruột nhìn chằm chằm cảnh tượng người đến người đi kia, tuy rằng có rất nhiều thị vệ che chắn bảo vệ trước mặt, thế nhưng trong lòng cậu vẫn mơ hồ dấy lên một cảm giác bất an, còn lo tới mức lòng bàn tay đẫm đìa mồ hôi.

Đằng trước bỗng nhiên thấp thoáng truyền đến một trận thanh âm mắng chửi nhau, chỉ nhìn thấy một nhóc ăn mày lớn chừng mười tuổi đang ra sức chạy về phía này, còn phía sau có một người phụ nữ luôn miệng hùng hổ hô lên bắt kẻ trộm lại. Nhóc con ăn mày này linh hoạt tiến vào chui ra náo loạn đám đông, trong lúc chạy thoát thân còn đẩy ngã vô số người. Khi nhìn thấy nhóc chạy gần, thanh kiếm trong tay đám thị vệ bắt đầu rút ra một nửa, trong tư thế cảnh giác quan sát.

Cũng trong lúc đó, mấy chục con chó đen không biết từ đâu xông thẳng tới chỗ đám nhóc. Hai nhóc con

vốn đang tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây cũng bị làm cho kinh hãi, Chúc Vân Quỳnh càng hoảng loạn hơn, chỉ biết nắm tay hai đứa theo bản năng lui về phía sau. Mãi đến khi cả ba nhóc đã trong bước đường cùng không thể nào lui thêm nữa, thì những thị vệ che chở trước mới mau chóng tiến lên ứng phó với đám chó kia, trong lúc hỗn loạn, nhóc ăn mày đụng ngã hai tên thị vệ, rồi nhanh như chớp chạy vào đám đông không thấy bóng dáng đâu, còn người phụ nữ theo ở phía sau thì lại nhân cơ hội vọt qua đám thị vệ, giơ một tay cướp lấy Yến nhi rồi lộn nhào một vòng, sau đó hết sức thuận lợi dựa vào đám chó ngăn cản thị vệ đang định nhào lên kia rồi nhanh chóng vọt vào trong đám người.

Chúc Vân Quỳnh nhờ vào lợi thế nhỏ con bèn chui khỏi đám chó chạy ra, vội kéo tay Yến nhi đang gào khóc cố gắng giành người về, nhưng cuối cùng lại bị người phụ nữ kia dùng sức đá một cái khiến cho cậu văng ra ngoài, nằm sóng xoài trên đất không đứng dậy nổi.

Chúc Vân Cảnh ở phía xa trơ mắt nhìn tình cảnh này vừa tức vừa vội, lại bị đám đông chen chúc có luồn lách sao cũng không vượt qua được, cộng thêm việc một tốp người bị mấy con chó hù ngã xuống đất, làm cho cả đường phố loạn cào cào lên. Đợi đến khi đám thị vệ vất vả đẩy đám người ra đuổi theo, thì người phụ nữ ôm Yến nhi kia đã sớm biến mất không thấy người đâu.

Buổi bái phật lễ cũng vì thế kết thúc trong vội vã, Chúc Vân Tuyên nghe tin xong, đôi chân run lên gần như không còn đứng nổi, còn Hạ Hoài Linh thì lập tức dẫn binh phong tỏa toàn bộ xung quanh tự miếu, chỉ là tại hiện trường lúc đó có tới mấy vạn dân chúng, nói tra từng người nói thì dễ, khi làm mới thấy khó.

Chúc Vân Cảnh nóng ruột hai mắt đỏ ngầu cả lên, lúc Nguyên Bảo còn nhỏ đã từng bị trộm mất một lần, bây giờ Yến nhi lại gặp chuyện giống vậy, càng khiến hắn tự trách mình hơn.

"A Tuyên……"

"Huynh đừng nói nữa, chuyện vốn không có liên quan gì đến huynh, bọn họ là nhắm về người hoàng đế là đệ." Tay đang siết chặt thành nắm đấm của Chúc Vân Tuyên vẫn còn khẽ run, thế nhưng cả người đã dần dần bình tĩnh lại lên tiếng ngắt ngang an ủi Chúc Vân Tuyên. Vào chính lúc này hắn cũng biết mình không được hoảng, cho nên luôn ép bản thân tỉnh táo, rồi nhanh chóng hạ lệnh, dặn dò người đi đóng cửa thành, cũng như canh giữ tất cả đường cái cùng bến tàu ra khỏi thành, sau đó đi từng nhà lục soát.

Hạ lệnh xong xuôi, tâm tư Chúc Vân Tuyên mới thoáng ổn định chút, lại hỏi: "Vân Quỳnh thế nào rồi?"

Chúc Vân Cảnh lắc đầu: "Bị đáp một cú vào hông, e là phải dưỡng thêm một khoảng thời gian mới khỏe lại."

Chúc Vân Tuyên khẽ nhắm mắt: "Xong chuyện lần này, đệ sẽ ban thưởng cho nhóc con, đã để nó nhóc ấy chịu khổ rồi."

"Những chuyện này để sau hẵng nói đi." Chúc Vân Cảnh nghiêm túc nhắc nhở" "Hiện tại quan trọng nhất chính là Yến nhi, người ôm nó đi… Có khi nào là bọn tàn dư của triều đại trước hay không?"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt sầm tối lại, khàn giọng nói: "Cho dù là ai, nếu như họ nhắm về đệ, thì Yến nhi ở trong tay bọn họ tạm thời sẽ không nguy hiểm gì đến tình mạng, để xem bọn chúng muốn gì, thì chúng ta liền…"

Nhưng con trai hắn còn nhỏ, tính cách lại yếu đuối như vậy, liệu bé con có thể chịu được cũng như đợi được đến khi hắn tới cứu sao?"

".. Chỉ sợ bọn chúng lòng tham không đấy, cái gì cũng muốn thôi."

"Bọn chúng muốn gì cũng được." Chúc Vân Tuyên dùng sức siết chặc tay kiên định nói: "Cho dù là cái mạng của đệ, đệ cũng nhất quyết cứu con về."

Mãi cho đến buổi chiều, toàn bộ những người được giữ lại hội chùa cũng đã được tra hỏi xong, thế nhưng vẫn không có bất cứ manh mối nào, đừng nói là người phụ nữ ôm Yến nhi đi, mà ngày cả cậu thiếu niên gây chuyện với Nguyên Bảo cũng nhân lúc hỗn loạn không thấy bóng dáng đâu, cho nên có thể rõ ràng những người này đều là cùng một phe có chuẩn bị mà đến, còn nghĩ ra trăm phương ngàn kế tìm cơ hội gây hỗn loạn, sau đó nhân cơ hội cướp đứa bé đi.

Ngay lúc mặt trời sắp lặng, hoàng đế ngự giá trở về phủ nguyên soái, Chúc Vân Tuyên vừa mới vào cửa chưa được bao lâu, thì thủ lĩnh đội quân cấm vệ đã vội vã đến thông báo có một phong thư, nói là ngay vừa nãy, bất ngờ có một mũi tên bay đến đóng cọc phong thư ngay trên cổng chính phủ nguyên soái, trên phong thư chỉ có bốn chữ "Bệ hạ thân khải*".

— *thân khải: đề nghị người đó tự tay mở ra đọc, cũng như không được nói nội dung trong thư cho bất kỳ người nào khác.*

Chúc Vân Tuyên xé phong thư ra, bên trong chỉ có một tờ giấy được gấp lại, còn chữ viết bên trên chính là những con chữ hắn quen thuộc đến độ chẳng thể nào quên được: "Giờ tý tối nay, địa điểm bến tàu thành đông, kính mời bệ hạ đến một mình, không gặp không về."

— *giờ tý: 11h đêm*

Phần kí tên người kia còn vẽ một con thỏ đang cười híp mắt. Vừa nhìn ký hiệu, cộng thêm nét chữ rồng bay phượng múa hệt như đang khoe khoang ra oai kia, trong phút chốc, đôi đồng tử của Chúc Vân Tuyên chợt co rụt lại, hắn tức điên đập một cú thật mạnh lên trên bàn.

60. Chương 60: Cướp Đi Hoàng Đế

Lúc Lương Trinh vào cửa, người phụ nữ kia đã dỗ Yến nhi khóc đến mắt sưng húp ngủ thiếp đi. Lương Trinh đứng ở bên giường nhìn một hồi, chợt cau mày thấp giọng hỏi đối phương: "Đứa bé có bị thương gì không?"

“Dạ thưa không có, chỉ bị dọa sợ thôi, lúc đó có khá nhiều thị vệ, chỉ có thể bất đắc dĩ dùng chút biện pháp, kính xin tướng quân không trách phạt.”

“Thôi được rồi, ngươi lui xuống đi, sẵn tiện đi kêu người làm chút món trẻ con có thể ăn được, chờ sau khi nhóc con này tỉnh lại thì đưa đồ ăn lên.”

“Dạ.”

Sau khi người phụ nữ kia lui xuống, Lương Trinh liền ngồi xuống ở một bên giường, rồi nhẹ nhàng dùng ngón tay khẽ vuốt ve gương mặt ửng hồng khi ngủ của Yến nhi, bên khoé môi chậm rãi cong lên một nụ cười nhạt

Bé con ngủ một giấc đến giờ thân mới tỉnh, trong miệng cứ gọi “cha” rồi dụi mắt mơ mơ màng màng tỉnh lại, đến khi nhìn rõ ràng người ngồi ở bên cạnh là ai, mới đầu ngây người ra, sau đó lên tiếng khóc lớn: “Con muốn cha… Hức…”

Lương Trinh ôm bé con vào lòng, rồi xoa lưng ra sức dỗ dành: “Yến nhi ngoan, bá bá chính là cha của Yến nhi…”

“Con không muốn bá bá… Con muốn cha.. Hức..Hức.”

“Con trai ngoan đừng khóc, bá bá có làm cho con chú thỏ nhỏ, con xem thử có thích hay không.”

Lương Trinh vừa nói xong liền làm ra mấy động tác như ảo thuật, chỉ trong tích tắc, hắn đã đem một hàng mười mấy chú thỏ con được đan bằng tre đặt tới trước mặt Yến nhi. Trong mắt bé con mới đầu vẫn đầm đìa nước mắt, khi nghẹn ngào khóc được nửa chừng nhìn thấy mấy chú thỏ con kia, liền lập tức không khóc rống nữa, mà trợn to đôi mắt duỗi tay sờ từng chú một, rồi lại thút thít nhìn về phía Lương Trinh: “Bá bá làm mấy chú thỏ con này sao?”

Lương Trinh cười gật đầu: “Là bá bá làm, Yến nhi thích không?”

Yến nhi hết sức thành thật khẽ gật đầu, sau khi nhìn chằm chằm mấy chú thỏ con kia một hết một lúc, nước mắt lại tí tách rơi xuống: “Con không muốn thỏ con, con muốn cha… Hức…”

Lương Trinh ôm Yến nhi vào lòng giúp bé con lau nước mắt, đồng thời không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười, cai cá tính đáng yêu này đúng giống y như đúc Chúc Vân Tuyên: “Buổi tối cha con sẽ đến, con phải ngoan, không được khóc nữa, nếu không cha nhìn thấy sẽ tức giận.”

“Có thật không ạ?” Yến nhi nghe vậy liền khịt mũi, cố nén nước mắt không dám khóc nữa, “Cha thật sự sẽ đến sao? Hai cha đều tới luôn ạ?”

Lương Trinh thấy khó chịu trong lòng, chỉ sờ đầu nhóc con trả lời ngắn gọn: "Tối nay con sẽ biết."

Yến nhi trưng đôi mắt óng ánh nhìn hắn: "Hôm nay có người xấu đến bắt Yến nhi, là bá bá cứu Yến nhi về sao ạ?"

Lương Trinh gật đầu nói dối tỉnh đến độ mặt không đỏ tim không đập: "Đúng rồi."

Hắn nói sao thì bé con tin vậy, Yến nhi lúc này chợt tựa vào trong lồng ngực nắm lấy tay hắn, rồi thút thít nói câu cảm ơn: "Cảm ơn bá bá ạ."

Lương Trinh cười véo mũi nhóc con: "Ngoan."

Phủ nguyên soái.

Chúc Vân Cảnh nhặt lên tờ giấy đang bay xuống đất, sau khi xem xong liền nhíu mày: "Đây là…?"

Chúc Vân Tuyên cắn chặt răng giải thích: "Là chữ viết của Lương Trinh, Yến nhi quả thật đã bị hắn ôm đi."

Chúc Vân Cảnh: "…."

Cho dù như thế nào, thì việc đứa bé được chính cha đẻ mình ôm đi sao cũng tốt hơn là rơi vào trong tay bọn cường đạo, đây coi như là trong cái rủi có cái may. Chúc Vân Cảnh nghe vậy thoáng thở phào nhẹ nhõm, rồi lại liếc mắt nhìn Chúc Vân Tuyên đang trông hết sức khó coi kia, do dự hỏi: "Đệ định làm như thế nào?"

"Nếu đệ không đến, hắn sẽ không thả Yến nhi về."

Chúc Vân Cảnh định bụng khuyên bảo, sau khi suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy nên quên đi: "Được thôi, để ta kêu Hạ Hoài Linh dẫn người mai phục bốn phía, đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được rồi."

Chúc Vân Tuyên khẽ mím môi không tiếp tục nói gì nữa, song ánh mắt ngưng lại trên ký hiệu chú thỏ kia, đoạn nhìn một chút, đủ mọi cảm xúc thoáng chốc vụt qua trong mắt.

Giờ hợi khắc tư, một chiếc xe ngựa lặng thầm ra khỏi phủ nguyên soái, một đường hướng về thành đông cạnh biển mà đi.

— giờ hợi khắc tư: tầm mười giờ tối

Thành đông chỉ có một bến tàu sớm đã bị bỏ hoang, bởi do vùng biển nơi đây hay nổi lên sóng lớn, đất đá cạnh biển cũng chất đống nhiều, thành ra người dân bình thường cũng không thích tới nơi này, khi đêm xuống càng trở nên hoang tàn vắng vẻ.

Buổi tối hôm nay hiếm khi có dịp đẹp trời như vậy, trên trời trăng sáng sao thưa, mặt biển gió êm sóng lặng, ngoại trừ thỉnh thoảng có vài cơn gió nhẹ lướt qua mặt, thì dường như không nghe thấy bất cứ âm thanh gì khác.

Lúc Chúc Vân Tuyên được Cao An đỡ xuống xe đã vào giờ tý. Tòa bến tàu bị bỏ hoang kia nằm ở trước mắt, từ bên bờ thẳng một đường nhìn đến, liền có thể trông thấy một chiếc thuyền nhỏ đang đậu bên bến tàu, trên thuyền chỉ có một người đội nón rộng vành chèo thuyền.

— giờ tý: mười một giờ khuya

Chúc Vân Tuyên tiến về phía trước vài bước, rồi cảnh giác nhìn chiếc thuyền kia cùng người trên thuyền. Chất giọng khàn khàn của đối phương theo làn gió thổi truyền đến: "Kính xin bệ hạ tự mình đến đây."

Thị vệ đi theo phía sau lúc này theo bản năng định rút kiếm, nhưng lại bị Chúc Vân Tuyên ra hiệu ngăn lại, sau mới lạnh giọng hỏi: "Ngươi là người phương nào? Ngươi biết trẫm tới đây vì chuyện gì sao?"

"Tướng quân dặn dò thảo dân tới đón bệ hạ, kính xin bệ hạ hạ mình." Đối phương nói xong liền giơ tay vứt một vật đến chỗ bọn họ, lại được thị vệ sau lưng Chúc Vân Tuyên nhanh tay nhanh mắt tiếp được, rồi mau chóng tiến lên cung kính dâng hai tay đưa tới trước mặt hắn.

Đây chính là bảng tên cần tinh khi hắn mới tới Tuyền Châu tặng cho con, suốt mấy ngày nay Yến nhi vẫn luôn đeo bên mình.

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt sầm tối lại, hắn mau chóng trầm giọng hạ lệnh: "Các ngươi lui về."

Cao An vội la lên: "Bệ hạ, để nô tài theo ngài đi!"

Đối phương lên tiếng nhắc nhở lần nữa: "Xin mời một mình bệ hạ tới đây."

Chúc Vân Tuyên ra hiệu Cao An: "Ngươi cũng lui ra đi."

"Bệ hạ!"

Chúc Vân Tuyên phất tay áo, rồi một mình đi tới từ tốn bước lên thuyền.

Người chèo thuyền là một gã đàn ông có diện mạo tầm thường, sau khi đỡ Chúc Vân Tuyên tiến vào bên trong thuyền, gã ta liền cung kính nhắc nhở hắn: "Xin bệ hạ ngài ngồi vững."

Chúc Vân Tuyên không phản ứng gì, khi ngồi xuống xong, chỉ lạnh nhạt ra hiệu: "Đi thôi."

Khi thuyền đi được khoảng nửa canh giờ, trước mặt xuất hiện một chiếc thuyền lớn. Lương Trinh đang đứng ở đầu thuyền, mỉm cười nhìn tới chỗ Chúc Vân Tuyên.

Người chèo thuyền nhận lấy thang dây thuyền lớn thả xuống: "Xin mời bệ hạ lên thuyền."

Chúc Vân Tuyên vẫn cứ bất động không nhúc nhích, mãi lo nhìn chằm chằm tới thân ảnh Lương Trinh mỉm cười mơ hồ trên thuyền kia, cho đến khi người chèo thuyền kia lên tiếng nhắc lần nữa: "Xin mời bệ hạ lên thuyền, còn chậm trễ nữa thì gió sẽ nổi lên."

Lúc này Chúc Vân Tuyên mới đứng dậy, vịn thang dây bước lên thuyền lớn. Lương Trinh khom người xuống, duỗi tay ra định đỡ người lên, Chúc Vân Tuyên nhìn thấy động tác của hắn chợt chững lại một lúc, sai đó vẫn không nắm lấy, mà tự mình lên thuyền.

Lương Trinh thu tay về, bên khóe miệng vẫn ngậm lấy ý cười nhìn Chúc Vân Tuyên tỏ vẻ lạnh lùng trước mặt mình lên tiếng chào hỏi: "Bệ hạ, lại gặp rồi."

"Yến nhi đâu?"

"Tiểu bảo bối vừa mới ngủ dậy xong, nhóc con biết bệ hạ sẽ tới nên nhất quyết đòi chờ không chịu ngủ tiếp, bệ hạ muốn gặp con sao?"

Gió biển thổi to đến mức khiến áo khoác mặc trên người Chúc Vân Tuyên thổi bay phần phật. Hắn khẽ nheo mắt lại lạnh lùng quan sát dáng dấp vẫn luôn ngậm lấy ý cười như không cười của cái tên Lương Trinh kia, qua một lát sau, mới trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?"

Cũng trong lúc đó, hơn mười chiếc thuyền thủy sư Đại Diễn xé toạc màn đêm tiến tới bao vây chiếc thuyền của bọn họ, thế nhưng Lương Trinh có vẻ chẳng màng chú ý tới lắm, chỉ nhíu mày nói: "Bệ hạ, không phải ta đã viết rõ ràng trong thư là kêu một mình ngươi tới hay sao? Thế ngươi mang theo nhiều thuyền cùng người lại đây là muốn làm cái gì?"

Chúc Vân Tuyên lạnh giọng nhắc nhở hắn: "Chỉ cần trẫm hạ lệnh bọn họ nổ súng, thì toàn bộ người trong thuyền này bao gồm cả ngươi đều phải chết."

Lương Trinh cười lắc đầu: "Bệ hạ, ngươi còn đang ở trên thuyền, sao bọn người Định Quốc công dám nổ súng chứ, hơn nữa, cứ cho là bệ hạ dám mạo hiểm đi, thì ngài cũng không nỡ kéo tiểu bảo bối bên trong mạo hiểm cùng."

“Lương Trinh! Ngươi biết rõ Yến nhi nó là….”

“Là cái gì?”

Lương Trinh cười nháy mắt một cái, bộ dáng tràn đầy hứng thú chờ Chúc Vân Tuyên tiếp tục nói ra vế sau. Chúc Vân Tuyên biết suýt chút nữa đã lỡ miệng, ánh mắt càng trầm hơn: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Kêu tất cả bọn họ đều lui lại, nhường ra đường đi, không được tiếp tục theo nữa.”

Lương Trinh nở nụ cười, vẻ mặt của hắn giờ đây không có chút ý định nhân nhượng nào. Sau một hồi giằng co ngắn ngủi, Chúc Vân Tuyên giơ tay lên ra hiệu, hai chiếc thuyền chặn ở phía trước liền lui ra nhường đường.

Lương Trinh hạ lệnh xuất phát, chiếc thuyền bắt đầu tiến lên trước, hạm đội Đại Diễn đi theo một đoạn, về sau khi thấy Chúc Vân Tuyên ra hiệu lần hai bèn không thể không ngừng lại, rồi chỉ đành trơ mắt nhìn thuyền đối diện kia đi mỗi lúc một xa, từ từ biến mất trong màn sương mù dày đặc.

“Bệ hạ, bên ngoài gió lớn, ngài vào trong khoang thuyền đi, Yến nhi còn đang chờ ngài kìa.” Lương Trinh cười mỉm nhắc nhở Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên không thèm đoái hoài tới Lương Trinh, chỉ nhanh chân tiến vào trong khoang thuyền.

Yến nhi lúc này mới vừa ngủ dậy xong, bé con một bên ôm vài chú thỏ con một bên lẳng lặng rơi nước mắt. Khi nghe thấy có tiếng động, nhóc liền quay đầu về phía cửa phòng, vừa nhìn thấy Chúc Vân Tuyên đi vào chợt ngây người ra mất một lúc, sau đó lập tức leo xuống giường đi chân đất nhào về phía Chúc Vân Tuyên gào khóc gọi “cha”.

Chúc Vân Tuyên tiến lên trước ôm lấy con, bé con vòng hai tay ôm cổ hắn gào khóc đến độ kinh thiên động địa, dường như muốn phát tiết hết sự sợ hãi cùng oan ức phải nhịn cả ngày trời ra hết.

Chúc Vân Tuyên vừa đau lòng vừa tức giận, đột nhiên nhìn sang Lương Trinh theo tới tức giận nói: “Ngươi muốn làm gì thì cứ nhắm vào ta là được rồi! Ngươi làm vậy với một đứa bé có ích gì? Ngươi không sợ mình làm nó bị thương sao?!”

“Ngươi mãi mãi cũng là như thế! So với ba năm trước không thay đổi gì! Ngươi vĩnh viễn chỉ biết bản thân mình muốn gì, chứ chưa bao giờ suy xét đến việc người khác có bằng lòng hay không! Vì để đạt được mục đích ngay cả đứa trẻ nhỏ xíu như vậy cũng ra tay được, ngươi còn có chuyện gì không dám làm hay không?!”

“Hôm nay ngươi ầm ý lớn như vậy, đơn giản chỉ là muốn bắt ta và Yến nhi thôi, sau đó thì sao? Ngươi cho rằng ngươi có thể giam giữ hai người bọn ta cả đời sao?!”

Chúc Vân Tuyên càng nói càng kích động, Lương Trinh chợt ôm lấy bé con khóc đến mức thở không ra hơi, rồi vân vê nắm lấy tay nhóc dỗ dành: "Yến nhi ngoan, đừng khóc."

Nói xong lại nhìn về phía Chúc Vân Tuyên đang giận đỏ ngầu hai mắt, rồi từ tốn nhỏ nhẹ nói: "Bệ hạ, ta không có ý gì cả, ta chỉ là không nỡ rời xa hai người, muốn cùng cả hai ở chung một khoảng thời gian, dù cho chỉ là mười ngày nửa tháng cũng tốt."

Vẻ mặt Lương Trinh thoáng ảm đạm đi, chỉ biết cười khổ: "Bệ hạ, nếu như hôm nay không xảy ra chuyện này, thì cả đời này chúng ta liệu còn cơ hội gặp lại nhau nữa không?"

Yến nhi thút thít thôi không khóc nữa, bé con dụi nước mắt nhìn hai người. Chúc Vân Cảnh nghe xong có hơi thừ người ra, vành mắt dường như lại đỏ hơn. Lương Trinh ở cạnh bên giờ khắc này bất chợt giơ tay ra, dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa nhẹ mí mắt đối phương, qua một lát sau mới khẽ thở dài: "Bệ hạ, mấy ngày nay ngươi bị bệnh đúng không?"

Sau một hồi im lặng dài dằng dặc, Chúc Vân Tuyên khàn giọng mở miệng: "… Sao ngươi biết?"

"Ta đoán thôi, thấy bệ hạ vẫn chưa khởi hành về kinh, cũng không ra khỏi cửa, mgay cả quan chức triệu kiến cũng ít, ta nghĩ rằng e là ngài đã đổ bệnh."

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt trở nên lạnh như băng: "Ngươi dám theo dõi trẫm?"

Lương Trinh khẽ lắc đầu: "Ta chỉ là muốn nhìn thấy bệ hạ cùng Yến nhi thôi, nhưng thủ vệ phủ nguyên soái canh giữ nghiêm ngặt, ta không vào được, cho nên chỉ có thể ở bên ngoài nhìn…"

"… Nhìn xong rồi thì thế nào?"

"Sau cái ngày trên phố biển bệ hạ đụng phải ta, thì lúc về liền đổ bệnh sao?" Khóe miệng Lương Trinh cong lên nụ cười, hắn chợt nghiêng người đổ về trước tiến đến sát Chúc Vân Tuyên nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, ta chính là tâm bệnh của ngươi? Chính là loại bệnh mà thuốc hay châm cứu gì cũng đều vô dụng đó sao?"

Chúc Vân Tuyên cau mày, Lương Trinh không cho hắn cơ hội cãi lại, khẽ cười rồi tiếp tục nói: "Bệ hạ, đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu đã đến đây, thì chi bằng cứ để ta dẫn hai người ra ngoài vui chơi một chút, ở bên kia đã có Định Quốc công tài năng cùng phu nhân của hắn, chỉ là mười ngày nửa tháng mà thôi, sẽ không ra chuyện gì đâu."

Chỉ thấy Chúc Vân Tuyên nhấp nháy ánh mắt một lúc, lại hơi mím môi, sau đó đoạt con về, lau nước mắt nước mũi tèm nhem trên mặt Yến nhi, rồi ôm người trở về bên giường.

Khi đặt con vào trong chăn xong, Chúc Vân Tuyên cúi đầu hôn nhóc con một cái, rồi dịu dàng dỗ dành: "Bé con ngoan ngủ đi, cha bảo vệ ngươi."

Yến nhi nắm lấy tay hắn: “Cha đừng đi.”

“Cha không đi, Yến nhi ngủ đi.”

Ý cười bên Lương Trinh càng sâu thêm: “Bệ hạ cũng nghỉ ngơi đi, để ta kêu người đưa nước nóng đến hầu hạ bệ hạ rửa mặt, sau đó sẽ không quấy rầy bệ hạ nữa.”

Cửa phòng đóng lại, sau khi tiếng bước chân dần dần đi xa, Chúc Vân Tuyên cúi đầu, hôn lên mặt con trai lần nữa.

Cuộc sống một nhà ba người chính thức bắt đầu ( )

61. Chương 61: Cũng Là Cha

Sáng sớm, Chúc Vân Tuyên vừa đánh thức Yến nhi tỉnh giấc xong, liền có một người phụ nữ đưa đồ ăn vào trong khoang thuyền. Yến nhi mới đầu còn đang vui vẻ hí hửng ôm một đống chú thỏ con chơi đùa, bỗng nhìn thấy người phụ nữ kia, bèn theo bản năng lủi vào trong lồng ngực cha mình, khuôn mắt cực kỳ nhút nhát sợ sệt. Người phụ nữ kia có chút ngượng, vội đặt đồ ăn xuống, sau khi cung kinh thăm hỏi hai người một câu, cũng tự giác lùi ra.

Chúc Vân Tuyên giơ tay sờ đầu con trai dịu dàng động viên: “Có cha ở đây, Yến nhi không cần sợ.”

Bé con ngoan ngoãn gật đầu, rồi nhỏ giọng nói cho hắn biết: “Chính là bà ấy bắt Yến nhi đó, Yến nhi không thích bà, cũng may là có bá bá tới cứu Yến nhi.”

Chúc Vân Tuyên: “…”

Khi Lương Trinh đến hai cha con đã dùng xong bữa sáng, Yến nhi đang ngồi trong lòng Chúc Vân Tuyên chơi đùa với mấy chú thỏ con, còn Chúc Vân Tuyên thì tựa vào tháp thơ thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Nghe có tiếng động, Yến nhi vội ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Lương Trinh, cặp mắt liền sáng rỡ gọi hắn đến mạch lạc rõ ràng: “Chào bá bá ạ!”

Lương Trinh ngồi xếp bằng trên giường, mỉm cười đưa tay bóp bóp cái mũi nhóc con: “Yến nhi ngoan.”

Sau lại dời ánh mắt chuyển sang Chúc Vân Tuyên, nói cho hắn biết: "Ta đã sắp xếp người đưa tin cho đám người Định Quốc công, kêu bọn họ không cần phải lo lắng, khoảng chừng qua nửa tháng sau sẽ đưa ngài về."

Chúc Vân Tuyên không nói gì, Lương Trinh kêu người dâng trà nóng điểm tâm cùng bàn cờ lên, sau đó ra hiệu với Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Tuyên ngước mắt liếc nhìn hắn, qua một lúc sau, khẽ giơ tay đặt món điểm tâm qua trước mặt Yến nhi cho con tự ăn, còn mình thì cầm quân cờ lên.

Sau một canh giờ, Lương Trinh cười cười quét toàn bộ quân cờ còn lại về trong hộp, nhận thua: "Ba năm không gặp, kỳ nghệ của bệ hạ quả là tiến bộ không ít."

Chúc Vân Tuyên không thèm để ý đến mấy câu trêu đùa của người kia, chỉ khẽ mím môi nâng chung trà lên. Mùi vị của loại trà này không giống như loại trà hắn dùng trong cung, cũng không phải mùi vị trong phủ nguyên soái Tuyền Châu, vị thơm hơi kỳ lạ, lúc uống vào trong miệng cảm thấy ngòn ngọt, hẳn là sản phẩm của nơi khác, trong lúc vô tình, hắn đã thưởng thức đến chung thứ ba.

Lương Trinh cười giải thích: "Đây là lá trà được sản xuất trên đảo Nam Dương, uống không quen sẽ cảm thấy kỳ lạ, đến khi quen rồi sẽ cực kỳ yêu thích không thôi."

Chúc Vân Tuyên đặt chung trà xuống giương mắt nhìn về phía Lương Trinh: "Ở một nơi xa xôi hẻo lánh như vậy mà ngươi cũng có thể sống tiêu sái thoải mái, còn được lên làm tướng quân, bản lĩnh của ngươi so với ba năm trước đúng là càng khiến cho trẫm phải nhìn bằng cặp mắt khác."

Lương Trinh cười mỉm gật đầu: "Bệ hạ quá khen, chẳng qua chỉ là sống vật vờ không mục tiêu qua ngày mà thôi."

"Trên đời này được bao người, sau khi trở thành tù nhân triều đình Đại Diễn còn có thể trở thành người mà ngươi nói là sống vật vờ qua ngày vậy chứ."

Trong lời nói của Chúc Vân Tuyên hiện rõ sự chế nhạo không chút khách khí cùng châm chọc, nhưng Lương Trinh có vẻ như chẳng màng để tâm đến, còn mỉm cười phụ họa: "Vậy cũng nhờ phúc của bệ hạ thôi, nếu như ngày đó bệ hạ không tha mạng cho ta, thì sao ta có được ngày hôm nay chứ."

Chúc Vân Tuyên khẽ nheo mắt lại, lạnh lùng quan sát Lương Trinh đang bày ra điệu bộ cợt nhả ở trước mặt mình. Ba năm trôi qua, trên người của đối phương lúc thì như đã thay đổi gì đó, lúc thị lại giống hệt lúc trước không có gì khác biệt, khiến cho hắn không biết đâu mà lần.

"Cha…"

Yến nhi kéo ống tay áo của Chúc Vân Tuyên, lúc sau có vẻ như bị vẻ mặt quá mức lạnh lùng kia dọa khiến cho nhóc co rúm người sợ hãi.

Nét mặt Chúc Vân Tuyên dần thả lỏng, hắn nắm lấy tay bé con vân vê dụ dỗ: "Ngoan, con tự chơi đi."

Toàn bộ hành động của hai cha con bọn họ bỗng chốc thu hết vào mắt Lương Trinh, khiến cho ý cười bên khoé môi của hắn cũng dần trở nên nồng đậm. Chỉ cần có Yến nhi, thì cho dù Chúc Vân Tuyên có tức giận với hắn ra làm sao, một khi đối diện với nhóc con Yến nhi này, đều sẽ trở nên dịu dàng, trong lúc vô tình còn trưng ra bộ dạng mềm lòng như lúc trước nữa.

Khẽ ho một tiếng, Lương Trinh thôi không cười đùa nữa, mà bắt đầu nghiêm túc tập trung giải thích cho Chúc Vân Tuyên: "Nếu bệ hạ đã muốn biết vậy thì ta liền không dối gạt ngươi chi nữa, ba năm trước ta dẫn theo mấy người thuộc hạ thân tín rời kinh đi về phía nam, sau khi trực tiếp ra khỏi biển liền đi tới Nam Dương, lúc sau ở Nam Dương may mắn có dịp gặp được phụ thân ta."

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Phụ thân ngươi?"

"Đúng vậy, " Ánh mắt Lương Trinh chợt trầm xuống:"Chính là vị phụ thân họ Tiêu của thần, hơn hai mươi năm trước được tiên đế phái ra biển diệt cướp, khi đó phụ thân chỉ huy hai mươi chiếc thuyền gần vạn người đi về phía quỷ vực, nhằm tìm kiếm hòn đảo những tên cướp kia trú ẩn. Ngoài ra, tiên đế cũng hạ ý chỉ nếu không tìm được hòn đảo kia tiêu diệt tận gốc bọn cướp biển thì không được hồi triều, bằng không sẽ xem như tội trốn tránh trách nhiệm xử phạt. Bọn họ ở trên biển phiêu bạt ròng rã ba tháng trời, gặp qua vô số sóng lớn gió gầm, xoáy lưu, khiến cho số lượng người chết thương vong nhiều khôn kể, thế nhưng ngay cả bóng dáng bọn cướp biển cũng không tìm ra, sau ba tháng, phụ thân ta liền dẫn hơn một ngàn người còn sống sót rời khỏi quỷ vực đi về Nam Dương."

Không cần Lương Trinh nói tiếp, Chúc Vân Tuyên cũng tự khắc hiểu ra: "Vì bọn họ không về triều, thành ra triều đình nhận định toàn bộ bọn họ đã chôn thây trong biển."

Lương Trinh trào phúng nở nụ cười: "Bọn họ trở về cũng sẽ chịu tội lĩnh phạt, tiên đế vốn cũng không có ý định cho phép bọn họ quay về, ít ra đi tới Nam Dương còn có thể sống tạm bợ qua ngày."

Chúc Vân Tuyên nhất thời không nói gì, đây là nghiệp do phụ hoàng hắn tạo ra, cho nên hắn không có gì để biện minh.

Lương Trinh tiếp tục nói: "Bọn họ ở Nam Dương tìm một toà đảo biệt lập, sau đó qua lại với những người còn sinh sống trên đảo kia. Phụ thân ta từng phái người trở về tìm ta cùng cha, nhưng đáng tiếc chỉ nhận được tin dữ cha đã ôm ta nhảy xuống vực bỏ mạng, từ đó trở về sau người liền không đặt chân lên đất Đại Diễn nữa, cũng may trùng hợp ba năm trước, hai cha con có dịp tình cờ gặp mặt ở Nam Dương, cuối cùng xem như mới có thể đoàn tụ, về chuyện những người gọi ta là tướng quân kia, chẳng qua chỉ là nể mặt mũi của phụ thân ta mà thôi."

"… Hiện tại Tiêu tướng quân vẫn khỏe chứ?"

Lương Trinh thở dài: "Có vẻ là sau khi thấy ta, người liền cảm thấy đời này không còn hối tiếc gì nữa, cho nên hai năm trước đã nhắm mắt rời khỏi thế gian rồi."

Nhận thấy trong mắt Lương Trinh chợt có chút bi thương lướt qua, trong lòng Vân Tuyên cũng cảm thấy khó chịu, mấy câu an ủi vừa đến bên miệng, thế nhưng cuối cùng vẫn là không nói ra thành lời.

Lương Trinh lại tiếp tục nở nụ cười: "Phong cảnh ở hòn đảo kia khá đẹp, khí hậu cũng tốt, bệ hạ nhất định sẽ rất thích cho mà xem."

Từ tối qua cho đến hiện tại, Chúc Vân Tuyên vẫn chưa từng hỏi qua đối phương rốt cuộc muốn dẫn mình đến nơi nào, có vẻ như chính hắn cũng không để ý lắm, Lương Trinh đã chủ động nói thế, thì hắn cũng không hỏi gì nhiều thêm. Chúc Vân Tuyên chợt nhìn qua Yến nhi đang ngồi ở một bên im lặng một lúc, sau mới nói: "Dù gì ngươi cũng tự mình ra quyết định, vậy cần gì phải giải thích nhiều như vậy."

Lương Trinh cụp mắt cười nhẹ một tiếng rồi cũng nhìn sang Yến nhi hỏi: "Tiểu bảo bối, bá bá dẫn con đến một nơi rất đẹp để dạo chơi, con có muốn đi không?"

Bé con nghe vậy chợt ngẩng đầu nhìn Chúc Vân Tuyên: "Cha cũng đi sao ạ?"

Chúc Vân Tuyên khẽ mím môi, rồi gật đầu

Yến nhi hí hửng đáp lời: "Vậy Yến nhi cũng đi."

Lương Trinh mỉm cười đắc ý không thôi, trong lúc nhất thời Chúc Vân Tuyên cũng thực sự không biết nói sao cho phải, thế nhưng bé con này dường như vẫn chưa phát hiện ra sự khó chịu cùng không thoải mái của cha mình, hết nhìn Chúc Vân Tuyên lại quay sang nhìn Lương Trinh, sau đó ấp úng lên tiếng hỏi Chúc Vân Tuyên: "Cha, bá bá nói người cũng là cha của Yến nhi, đây có thật không ạ?"

Chúc Vân Tuyên chợt ngây ra. Lương Trinh giơ tay ôm Yến nhi ngồi lên đùi mình cười hỏi: "Vậy bản thân Yến nhi thấy thế nào?"

Nhóc con tập trung ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi bi bô trả lời: "Nhưng Yến nhi đã có hai cha rồi, còn có một phụ thân nữa, hay bá bá làm phụ thân của Yến nhi có được hay không?"

Bé con còn khá nhỏ cho nên vẫn chưa rõ ràng chuyện cha cùng phụ thân khác nhau chỗ nào, nhóc chẳng qua là cảm thấy ba người cha hình như có hơi nhiều, mà một phụ thân thì lại ít quá, cho nên bèn hết sức ngây ngô nói suy nghĩ của mình ra. Lương Trinh nở một nụ cười hết sức đầy ẩn ý, hắn còn nhìn sang Chúc Vân Tuyên ở đối diện đang nhếch môi mặt không chút cảm xúc nháy mắt hỏi: "Bệ hạ nghĩ sao?"

Yến nhi cũng trưng đôi mắt to tròn nhìn Chúc Vân Tuyên, bộ dáng hệt như đang sợ hắn không đồng ý, Chúc Vân Tuyên thấy vậy bèn giơ tay vuốt ve gương mặt con trai rồi dịu dàng nói: "Yến nhi đồng ý là được."

Yến nhi vừa nghe xong lập tức hí hửng gọi "phụ thân" rồi chui tọt vào trong lòng Lương Trinh, Chúc Vân Tuyên nhìn cũng nghẹn lời, chỉ cảm thấy đứa con trai ngốc này của mình hình như cũng quá dễ dụ rồi, mới

vậy đã dễ dàng nhận cha, lúc đầu hắn muốn thân thiết với bé con rõ ràng cũng không được dễ dàng như vậy…

Đến đêm khuya, Yến nhi nằm mơ thấy ác mộng, bé con òa khóc tỉnh lại, trong miệng còn liên tục gọi cha cùng phụ thân. Chúc Vân Tuyên ôm con trai vào trong ngực dỗ dành hồi lâu, bé con nước mắt tuôn trào hỏi tại sao cha cùng phụ thân lại bỏ mình, có phải không cần nhóc nữa không, Chúc Vân Tuyên cũng chỉ có thể cố gắng động viên an ủi, sau đó lại dỗ Yến nhi ngủ tiếp.

Khi Yến nhi ngủ thiếp đi, bản thân hắn lại không còn buồn ngủ nữa, đành ngồi trông chừng con một hồi lâu, sau đó đứng dậy khoác lấy một lớp áo rồi đi ra bên ngoài.

Đêm khuya trên biển đen ngòm không có chút ánh sáng nào, chỉ nghe được tiếng vang của sóng biển cùng tiếng gầm rú của những trận gió. Chúc Vân Tuyên tựa vào lan can lẳng yên bất động nhìn ra phương xa một lúc thật lâu.

Một chiếc áo khoác chợt rơi vào bả vai hắn, hơi thở ấm áp của ai đó cũng từ từ tiến đến gần, thế nhưng Chúc Vân Tuyên vẫn không quay đầu nhìn lại, mãi đến khi có một tiếng nói quen thuộc vang vọng bên tai: "Đã giờ nào rồi, sao bệ hạ còn chưa ngủ? Mặc dù hiện tại trời đã vào hè, thế nhưng ban đêm trên biển gió lớn, bệ hạ cẩn thận coi chừng cảm lạnh."

Chúc Vân Tuyên khẽ nhắm lại, khàn giọng trả lời: "Mấy ngày nay Yến nhi không nhìn thấy huynh trưởng cùng mọi người đã ngủ không yên giấc như vậy rồi, nếu như… Nếu như ta đưa nó về kinh, liệu nó có thể chịu được sao?"

Bé con còn nhỏ như vậy cứ phải lo lắng sợ người vứt bỏ mình, thử hỏi chuyện này sao có thể khiến hắn không đau lòng cho được, đó là còn chưa kể đến việc Yến nhi chịu nhận lại mình cùng Lương Trinh, có bao nhiêu cha cùng phụ thân cũng đồng ý, suy cho cùng chính là do bản thân nhóc con không có cảm giác an toàn mà thôi.

Lương Trinh vừa mới được Yến nhi nhận phụ thân, còn hắn chỉ mới có một tháng trời, cả hai đều chỉ bên cạnh Yến nhi trong một khoảng thời gian ngắn, sao có thể thay thế được Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh đã nuôi nhóc con lớn đến chừng này. Chúc Vân Tuyên vừa nghĩ đến liền cảm thấy khó chịu không thôi, nếu như năm đó… Nếu như năm đó hắn không khăng khăng đưa con đi, thì bây giờ cũng sẽ không khiến con trai mình chịu nhiều thiệt thòi như vậy.

"Không phải là lỗi của bệ hạ. Lương Trinh nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai của hắn, "Năm đó bệ hạ bất đắc dĩ nên mới làm vậy, nếu muốn trách thì cứ trách ta đi."

Cổ họng Chúc Vân Tuyên khô khốc đau rát: "Ta không phải do bất đắc dĩ gì cả, năm đó, đúng là ta thực sự không cần con…"

"Nó còn nhỏ, chỉ cần bệ hạ kiên trì một chút, từ từ sẽ được thôi, nếu quá gấp gáp chỉ sợ con nhất thời không tiếp thu được, hiện tại ngài mau chóng giải quyết chuyện phía nam rồi triệu hồi Định Quốc công vào kinh đi."

Chúc Vân Tuyên không nói gì nữa. Lương Trinh chợt giữ lấy bờ vai đối phương xoay người đối diện với mình, sau đó chỉnh áo khoác lại che kín cả người, rồi lại nhắc nhở hắn: "Bệ hạ trở về nghỉ ngơi đi, bằng không lát nữa Yến nhi tỉnh lại không thấy ngươi đâu khóc nữa thì mệt."

Chúc Vân Tuyên khẽ giật mình, ngơ ngác nhìn Lương Trinh đứng trước mặt mình, sự dịu dàng trong đôi mắt dưới màn đêm ấy như muốn hóa thành làn nước tức khắc tràn ra.

Lương Trinh nhẹ giọng nở nụ cười: "Bệ hạ, nếu ngươi còn nhìn ta như vậy nữa, ta liền khiêng người về đấy.."

Chúc Vân Tuyên chợt hoàn hồn, trong mắt có tia hoảng loạn vút qua, bèn chột dạ nhìn sáng chỗ khác, sau đó cũng trở về trong khoang thuyền..

Chúc Vân Tuyên vào trong xong, Lương Trinh lại đứng đó thêm một lát nữa, cuối cùng bất giác nở ra một nụ cười lắc đầu, rồi xoay người rời đi.

62. Chương 62: Đảo Hoang Nam Dương

Đến sáng sớm ngày thứ ba, chiếc thuyền rốt cuộc cũng dừng lại gần bờ.

Chúc Vân Tuyên nắm tay hài tử đi ra khoang tàu, hắn khẽ nheo mắt lại nhìn tòa hải đảo trước mắt được bao phủ lấp lánh ánh nắng trông vô cùng tuyệt đẹp kia, bao nhiêu nỗi lòng bồn chồn bất an cứ trào dâng trong lòng suốt mấy ngày qua cũng xem như bình ổn lại.

Lương Trinh đi ở phía sau nhỏ giọng nhắc nhở hắn: "Bệ hạ, người theo trên thuyền đều là thân tín của ta, đa số người nơi này cũng không có ai biết được thân phận của ngươi, cho nên ngươi không cần lo lắng."

Chúc Vân Tuyên khẽ gật đầu, lại đảo mắt nhìn xung quanh, tòa hải đảo này lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn, trên đảo không những có hồ còn có núi, thị trấn được xây dưới chân núi quanh bờ hồ. Năm đó Tiêu tướng quân dẫn theo những binh lính còn sống sót đi tới nơi này, trong hơn hai mươi năm tập trung chú trọng phát triển kinh doanh, từ một hòn đảo không có bất cứ thứ gì, bây giờ có thể xem như một quốc gia độc lập rồi.

"Bệ hạ xin mời." Lương Trinh cười mỉm ôm lấy Yến nhi, đồng thời chỉ dẫn Chúc Vân Tuyên xuống thuyền.

Trên bến tàu có không ít người tới đón bọn họ, người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên cao to khôi ngô cường tráng, sắc mặt nghiêm nghị, khi ông tiến lên bắt chuyện với Lương Trinh có lướt qua tìm hiểu quan sát Chúc Vân Tuyên ở bên cạnh: "Tướng quân, vị này là…"

Lương Trinh cười giới thiệu cùng bọn họ: "Vinh bá, đây là phu nhân và con trai của ta, bọn họ mới đến, có

chút không thích ứng, xin mọi người thứ lỗi."

Nghe xong, hai con ngươi Chúc Vân Tuyên chợt co lại, Lương Trinh lúc này nghiêng đầu qua cười nhìn hắn: "A Tuyên, vị này chính là Vinh bá, là nghĩa huynh của phụ thân ta."

Chúc Vân Tuyên nghiêm nghị nhìn Lương Trinh trước mặt mình, Lương Trinh cũng vui vẻ chớp mắt với hắn. Sau một hồi đôi co ngắn ngủi, Chúc Vân Tuyên mới quay đầu lại gật đầu một cái với Vinh bá coi như chào hỏi, song trong lúc lúc đó hắn cũng dễ dàng nhận biết được trong ánh mắt của đối phương khi nhìn về mình có chút quan sát thăm dò, còn những người khác khi nghe Lương Trinh nói vậy lập tức ồ lên, sau đó mồm năm miệng mười muốn cùng trò chuyện cùng Chúc Vân Tuyên, có người còn đòi bế Yến nhi.

Lương Trinh cười cười ngăn bọn họ lại: "Các vị thúc bá xin thương tình, đừng làm nhóc con sợ, bây giờ chúng ta đi về trước đi."

Vừa đặt chân xuống bến tàu, bọn họ liền lên xe, rồi đi về hướng phủ tướng quân.

Khi cửa xe đóng lại, Lương Trinh nhỏ giọng cười hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ giận rồi sao?"

Chúc Vân Tuyên không thèn để ý đến đối phương, giơ tay đẩy cửa sổ xe ra ngắm nhìn phong cảnh phía ngoài. Kiến trúc của thành trấn ở nơi đây khá giống so với bên Mân Châu, nhưng ít nhiều gì cũng có chút dấu ấn dị vực. Trên đoạn đường, khung cảnh người đến kẻ đi hết sức náo nhiệt, khi bọn họ nhìn thấy xe ngựa phủ tướng quân đều sẽ tự giác dừng lại rồi lên tiếng chào hỏi cùng bọn họ, thoạt nhìn như ai nấy đều cực kỳ tôn kính cố Tiêu tướng quân cùng đứa con tướng quân của ông.

Hơn nữa, nơi này cũng không giống như Chúc Vân Tuyên từng nghĩ là toàn bộ đều chỉ có binh lính, ngay lúc xuất phát ở đầu đường còn có thể nhìn thấy không ít phụ nữ cùng trẻ con. Lương Trinh chủ động giải thích: "Toà đảo này sản vật phong phú, bệ hạ đã uống qua đặc sản lá trà kia, sản phật đó rất được ưa chuộng ở những đảo quốc khác của Nam Dương. Hơn hai mươi năm trước khi phụ thân ta dẫn theo mọi người đến đây đã dùng gia nghiệp tích góp của mình, nuôi sống toàn bộ người trên đảo, còn lần lượt giúp những binh lính cưới vợ sinh con, những người phụ nữ kia đều là từ những địa phương của Nam Dương gả tới đây."

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Vì sao qua nhiều năm như vậy, tin tức về sự sống sót của bọn họ cũng không truyền về triều đình Đại Diễn?"

Lương Trinh than thở: "Là bọn hắn chủ động tránh né những thương nhân Đại Diễn, cố gắng sống như những bá tánh bình thường, cho nên mới không có ai nghĩ bọn họ là binh lính Đại Diễn đa chôn thây trên biển năm đó."

".. Nhưng dù sao nơi đây cũng chẳng phải quê hương, bọn họ ở Đại Diễn đều có cha mẹ bằng hữu, cũng nên thăm nhà một lần chứ?"

Lương Trinh cười cợt: "Ban đầu là triều đình Đại Diễn đẩy bọn họ vào chỗ chết, thử hỏi bọn họ sao dám

trở về."

Nét mặt Chúc Vân Tuyên chợt sầm tối, không tiếp tục hỏi thêm gì nữa.

Phủ tướng quân nằm ở khu vực trung tâm của con trấn nằm ngay cạnh bờ hồ, mặc dù kém xa với những tòa nhà cao cửa rộng ở Đại Diễn, nhưng thoạt nhìn khá là oai phong.

Bụng Yến nhi đói meo từ nãy đến giờ, mới vừa vào cửa chưa được bao lâu Lương Trinh liền căn dặn hạ nhân làm đồ ăn đưa tới, một nhà ba người ngồi chung một bàn, qua nhiều ngày như vậy, rốt cuộc cũng có thể ăn một bữa cơm đàng hoàng chân chính.

Trên bàn ăn đa số là món của phương bắc Đại Diễn, chỉ có một hai món là đặc sản bên Nam Dương này, thế nhưng bé con Yến nhi chỉ mải mê nhìn chằm chằm vào món điểm tâm gói thành chú thỏ con kia, hai mắt chợt sáng lấp lánh: "Chú thỏ con…"

Lương Trinh gắp một miếng vào trong chén cho con: "Yến nhi thích thì ăn nhiều chút."

Bé con vội lắc đầu lia lịa: "Không thể ăn thỏ con ạ."

Chúc Vân Tuyên gắp lại bỏ vào trong dĩa, rồi cau mày nhắc nhở Lương Trinh: "Đừng cho nó ăn mấy cái này, nếu không lát nữa nó khóc thì ngươi lo mà dỗ."

Lương Trinh bật cười: "Tiểu bảo bối sao lại thích thỏ đến vậy, nếu đã thế sao không cho nó nuôi vài con thật đi?"

Chúc Vân Tuyên lắc đầu: "Lúc trước phủ nguyên soái cũng từng nuôi qua hai con, thế nhưng về sau do bất cẩn nên khiến chúng nó chết hết, Yến nhi vì thế mà bệnh suốt một tháng trời, về sau huynh trưởng không dám tiếp tục nuôi thỏ nữa, chỉ làm chút đồ chơi cho nhóc con này chơi thôi."

Lương Trinh bật cười: "Hai người Định Quốc công kia là định nuôi con trai ta thành khuê nữ được cưng chiều từ bé sao."

Còn chưa kịp đợi Chúc Vân Tuyên lên tiếng, hắn đã đưa tay ngắt cái mũi nhỏ của Yến nhi: "Nuôi thỏ làm gì, sau này phụ thân cho con nuôi cọp con."

Bé con chớp mắt ngây ngô cười: "Vâng ạ."

Chúc Vân Tuyên ngước mắt nhìn về phía Lương Trinh, trong mắt dường như có tâm tình gì đó chợt lóe lên. Lương Trinh thấy vậy mỉm cười gắp đồ ăn cho hắn: "Bệ hạ ăn nhiều chút, đây là ta kêu nhà bếp đặc biệt chuẩn bị, vốn những người bên ngoài kia vẫn chờ đón gió tẩy trần* cho chúng ta, bằng không bữa cơm này sẽ không được ăn yên ổn."

— tổ chức một bữa tiệc thiết đãi người từ phương xa

"… Bọn họ đều là thuộc hạ của phụ thân ngươi sao?"

"Đúng vậy, những người bên trong kia ngoại trừ phụ thân ra, thì Vinh bá chính là người có chức quan cao nhất, sau khi lên đảo phụ thân ta liền cùng ông kết nghĩa huynh đệ, giúp đỡ lẫn nhau đến bây giờ."

"Nhưng ngươi không hề tin tưởng người kia."

Chúc Vân Tuyên nói một cách chắc như đinh đóng cột, Lương Trinh cũng không phủ nhận, chỉ nhẹ giọng nở nụ cười: "Bệ hạ quả nhiên hiểu ta, phụ thân cùng mọi người là huynh đệ vào sinh ra tử, thế nhưng thời gian dần trôi qua, khi sống an phận trong một địa phương nhỏ, lòng người đều sẽ thay đổi, nói chi ta đây chỉ là người ngoài mới đến được ba năm mà thôi, bây giờ phụ thân không còn, người ta có thể tin tưởng cũng chỉ có những thuộc hạ tự ta dẫn theo trong kinh, cùng mấy người nô bộc trung thành mà phụ thân để lại mà thôi."

"Mấy chục năm nay bọn họ chưa từng về lại Đại Diễn, đồng thời cố gắng hết sức tránh tiếp xúc với người Đại Diễn, nhưng người lại dẫn một đám thân tín chạy đến Mân Châu, cũng khó trách sao bọn họ không xem ngươi là người một nhà."

Lương Trinh cười nhìn Chúc Vân Tuyên: "Chẳng lẽ bệ hạ không biết mục đích thật sự của ta khi đến Mân Châu hay sao?"

Chúc Vân Tuyên chợt dời mắt nhìn sang bé con đang ngoan ngoãn cúi đầu ăn, qua lát sau mới ấp a ấp úng nói: "Ta cứ cho rằng… Những lời mà ngươi nói ba năm trước đều là thật."

Ba năm trước, Lương Trinh đã từng nói với hắn rằng cả đời này đối phương sẽ không bước chân lên Đại Diễn một bước nào nữa, hắn quả thực đã tin, vẫn luôn tin rằng đối phương sẽ thực hiện, nhưng Lương Trinh quả đúng là Lương Trinh, đối phương đều luôn có những động thái bất ngờ chờ hắn.

Lương Trinh gật đầu: "Là thật, nhưng ta cũng đã nói, điều kiện tiên quyết là cả đời này bệ hạ cũng không muốn gặp lại ta."

Chúc Vân Tuyên không hỏi nữa, mà chỉ cúi đầu tiếp tục dùng bữa, Lương Trinh chợt cong nhẹ khóe môi, rồi gắp đồ ăn cho một lớn một nhỏ trước mặt mình.

Sau khi dùng bữa tối xong, thấy sắc trời bên ngoài vẫn còn sáng, Lương Trinh đề nghị ra ngoài đi dạo, dẫn Chúc Vân Tuyên ôm Yến nhi ra cửa.

Từ cửa sau phủ tướng quân đi ra ngoài chính là bờ hồ duy nhất trên hòn đảo, chỉ cần đi về phía trước một đoạn có thể đến cạnh biển, vào canh giờ này, vẫn không không ít những đứa trẻ đang chơi đùa cạnh biển. Người dân trên hòn đảo tổng cộng chỉ có mấy ngàn người, thế nên mỗi nhà đều quen biết nhau, đến đêm

không cần đóng cửa, những đứa trẻ lớn sẽ dẫn những đứa nhỏ hơn ra ngoài chơi đùa.

Khắp nơi đều có thể nghe thấy tiếng rì rào của sóng biển cùng tiếng trẻ thơ vui đùa, Yến nhi trừng hai mắt tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy mới mẻ, còn Chúc Vân Tuyên thì lơ đãng nhìn vào lũ trẻ, Lương Trinh hỏi hắn: "Bệ hạ đang nghĩ gì vậy?"

"Những đứa trẻ này… cả đời này cũng chỉ có thể sống như vậy sao?"

"Vậy không phải rất tốt hay sao? Không buồn không lo, không cần bị bức ép học hành, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó…"Thấy trên mặt Chúc Vân Tuyên lộ ra vẻ không tán thành, Lương Trinh bèn nở nụ cười, lúc này mới bắt đầu nghiêm túc nói: "Thực ra không phải vậy, trên đảo này phàm là những nam hài qua mười hai tuổi phải nhập ngũ, quân doanh nằm ở sau núi cạnh biển, hơn hai mươi năm qua phụ thân ta không dám lười biếng ngày nào, chỉ sợ bọn người này sống quá bình yên mà mất đi nhiệt huyết, không còn năng lực tự vệ nữa."

Chúc Vân Tuyên cau mày nói: "Suy cho cùng vẫn không phải con đường dài lâu."

"Vậy bệ hạ có bằng lòng chỉ một con đường sáng cho bọn họ hay không?"

Chúc Vân Tuyên quan sát Lương Trinh một lúc, không tỏ thái đỏ gì, rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Yến nhi nhìn bãi cát trắng mịn trên bờ biển muốn xuống giẫm, thế là bé con liền uốn éo thân thể ra hiệu muốn Lương Trinh thả mình xuống, thế nhưng lại bị Chúc Vân Tuyên ngăn lại: "Muốn chơi sáng ngày mai trở lại, gió sắp nổi lên rồi, bây giờ đi dạo thêm một chút rồi về."

Bé con không đạt được ý muốn bèn thất vọng nằm ỉu xìu xuống trên bả vai Lương Trinh, Lương Trinh bật cười vỗ nhẹ lưng con trai dỗ dành: "Ngoan, ngày mai dẫn con đi kiếm ốc biển, so với con lần trước mua ở phố biển còn lớn hơn nhiều."

Đôi mắt Yến nhi thoáng chốc trở nên sáng rỡ: "Có thật không ạ?"

"Thật, phụ thân chưa bao giờ lừa người, càng sẽ không gạt tiểu bảo bối Yến nhi của chúng ta."

Lương Trinh nói đến mặt không chút biến sắc, nhưng Chúc Vân Tuyên không vạch trần hắn, trong mắt còn có ý cười chợt thoáng qua.

Ngay lúc phía chân trời còn dư lại một vệt chiều tà cuối cùng, bọn họ mới trở về phủ tướng quân. Lương Trinh đưa hai cha con Chúc Vân Tuyên đến trước cửa phòng, trước khi đi vào, Chúc Vân Tuyên có gật đầu với hắn, sau đó khi đang ôm con xoay người đi, thì Lương Trinh bất ngờ đưa tay ra kéo hắn lại.

Chúc Vân Tuyên sững sờ, ngước mắt nhìn đôi mắt ngập ý cười của Lương Trinh. Lương Trinh chợt tiến lại

gần, rồi ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Bệ hạ, năm đó khi ta rời kinh quả thực đã từng quyết định không quay lại Đại Diễn nữa, ba năm nay ta cũng làm được, thế nhưng tin tức từ Đại Diễn truyền đến nói người vẫn không chịu lập hậu, vì thế ta mới đến Mân Châu, vốn là định thừa dịp ngươi đi nam tuần từ xa ngắm nhìn ngươi một chút, lại vô tình biết được trong phủ nguyên soái có đứa bé thứ ba, ngươi nói xem, sao ta có thể buông tha cho ngươi được, ngươi đã cho ta nhớ nhung, vậy thì ta sẽ không thả ngươi đi nữa."

Yến nhi ngẩng đầu ngây ngô nhìn hai người họ, Chúc Vân Tuyên không nhúc nhích, khẽ nhắm mắt lại, qua một lát sau mới thấp giọng lẩm bẩm: "… Ngươi vĩnh viễn cũng chỉ có bộ dạng vô liêm sỉ như thế."

"Sau này bệ hạ sẽ biết ta vô liêm sỉ đến mức nào."

Vừa cười nói xong, Lương Trinh lui lại, rồi giơ tay bẹo mặt Yến nhi: "Ngoan, mau trở vào phòng ngủ với cha đi."

Yến nhi bò lên giường, tiếp tục chơi đùa cùng với mấy chú thỏ con đan bằng tre kia, dường như có chơi sao cũng không thấy chán. Chúc Vân Tuyên thấy vậy bèn ấn con trai vào giữa giường, rồi cúi đầu hôn một cái: "Ngoan ngoãn đi ngủ, ngày mai chơi tiếp."

Yến nhi trưng cặp mắt sáng lấp lánh nhìn hắn: "Cha, mấy chú chó con, thỏ con lúc trước cha tặng cho con là do phụ thân làm sao?"

".. Đúng rồi."

"Phụ thân thật tốt với Yến nhi, Yến nhi cũng cực kỳ thích phụ thân."

Chúc Vân Tuyên khẽ nở nụ cười đáp lại: "Ừ."

63. Chương 63: Sinh Hoạt Trên Đảo

Sáng sớm ngày hôm sau, trong lúc dùng bữa sáng, Lương Trinh có đề cập tới chuyện muốn dẫn Yến nhi đi bái lạy cha mình. Chúc Vân Tuyên lúc này đang ôm Yến nhi đút cho bé con ăn cháo, vừa nghe thấy vậy bèn ngước mắt liếc nhìn đối phương: "Muốn đi thì cứ đi…"

Lương Trinh nở nụ cười: "Sợ bệ hạ cảm thấy dẫn trẻ con đến mấy nơi như vậy không tốt, bệ hạ đồng ý là tốt rồi."

"… Nếu Yến nhi đã gọi ngươi là phụ thân, thì đi cúng bái tổ tiên cũng là chuyện cần làm."

Ý cười trong mắt Lương Trinh như sâu hơn: "Được rồi."

Phần mộ của phụ thân Lương Trinh nằm ở một bên núi phía tây nam trên đảo, toàn bộ khu vực núi nhỏ nơi đây được dùng để xây mồ mả, hơn hai mươi năm qua khi có người qua đời đều sẽ được chôn ở nơi này. Ngôi mộ của Tiêu tướng quân cũng chỉ chiếm một mảnh đất nhỏ, không hề rình rang gì, bia đá là do Lương Trinh tự tay lập nên được lau chùi đến vô cùng sạch sẽ, chính giữa có khắc dòng chữ "Tiên phụ Tiêu đại nhân húy Quân Bạc", còn dưới góc trái khắc "Do đứa con Tiêu Niệm bất tài thương tiếc lập nên."

Trên tấm bia còn khắc một thiên mộ chí ghi chép lại về cuộc đời của người, ông lưu lạc hải ngoại hơn hai mươi năm cũng không bước thêm bước nữa, bên cột vợ con chỉ có tên của cha Lương Trinh và hắn.

Lương Trinh bày đồ cúng ra trước bia mộ, rồi đốt giấy tiền vàng bạc. Chúc Vân Tuyên đứng phía sau lúc này đã lẳng lặng xem xong phần mộ chí kia, khung cảnh vị Tiêu tướng quân bi hùng khi còn sống thoáng vút qua, khiến người ta thổn thức không thôi. Sau một lúc lặng im, hắn khẽ giơ tay đặt lên vai Yến nhi còn đang ngơ ngác lên tiếng: "Con trai ngoan, quỳ xuống bái lạy cho tổ phụ con đi."

Yến nhi ngoan ngoãn nghe lời quỳ xuống, nghiêm túc dập đầu ba cái trước mộ phần. Lương Trinh ở bên cạnh giơ tay sờ đầu bé con, rồi đưa một xấp giấy tiền vàng bạc cho, sau đó lại nắm tay con bỏ vào trong lửa.

Chúc Vân Tuyên thì lại tự tay bưng chén rượu lên, vung hết ba chén rượu xuống bia mộ.

Sau khi cúng bái xong, bọn họ liền xuống núi, tâm trạng Chúc Vân Tuyên càng trở nên nặng nề hơn, đúng lúc này Lương Trinh cũng nhẹ nhàng chủ động đề cập đến với hắn, nói rằng hài cốt của cha mình được chôn ở dưới chân núi phía sau Nguyện Tế Tự, chính là tòa trang lúc trước của hắn. Năm đó là do Nguyên Tế Tự giúp đỡ chôn cất cho ông, hắn vẫn luôn chờ mong có một ngày có thể đem cha cùng phụ thân chôn chung một chỗ, hoàn thành tâm nguyện cho phụ thân.

Chúc Vân Tuyên khẽ giật mình: "….Vì sao trước giờ ngươi chưa bao giờ đề cập tới?"

Lương Trinh lắc đầu: "Năm đó lão trụ trì sợ tiên đế sẽ đi tìm di hài của cha ta, cho nên ngay cả mộ bia cũng không dám lập, chỉ là một nấm mồ vô danh mà thôi, có gì hay mà đề cập chứ."

"Vì lẽ đó ngươi xây một tòa trang ở đó, thực chất là muốn thủ mộ cho cha ngươi?"

Lương Trinh than thở: "Đúng vậy, chỉ tiếc là tòa trang kia đã bị thu lại, vốn lúc đầu khi rời kinh ta có nghĩ sẽ tới đó lấy hài cốt của cha ta đem đi, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là cảm thấy ông đã mồ yên mả đẹp suốt bao năm qua, cần gì phải quấy rầy người, cho nên chỉ đi tới nhờ lão trụ trị giúp ta trông nom giùm, không nghĩ tới sẽ gặp phải phụ thân ở đất Nam Dương này."

Đôi mắt Chúc Vân Tuyên thoáng chốc nhấp nháy: "Tòa trang kia vẫn còn ở đó."

"Sao?"

Chúc Vân Tuyên cố thu tâm tình trong mắt đi, nói cho hắn biết: "Tòa trang kia… Ta chưa gọi ai động gì tới, cho nên nó vẫn còn nguyên ban đầu, cũng chưa tặng cho ai cả."

Lương Trinh nhẹ giọng nở nụ cười: "Vậy thì tốt rồi."

Chúc Vân Tuyên có một chút lúng túng, bèn đổi sang đề tài khác: "Cái tên kia của ngươi là do phụ thân đặt sao?"

"Đúng vậy." Bên khóe miệng Lương Trinh ngậm lấy ý cười giải thích: "Năm đó trước khi phụ thân phụng mệnh xuất chinh, đã sớm đặt tên cho đứa bé trong bụng của cha ta, hắn nói rằng tên này dù la nam hay nữ cũng dùng được, lúc đó ông cũng biết mình lần này có lẽ sẽ một đi không trở về, cho nên xem như đứa con là thứ cuối cùng ông để lại cho cha để có thứ mà nhớ nhung."

Lúc nói tới những chuyện xưa cũ này, trên nét mặt Lương Trinh đã không còn sự ảm đảm cùng âm u như trước nữa, chỉ sót lại chút sự phiền muộn mơ hồ giấu sau nụ cười kia, Chúc Vân Tuyên vừa nhìn liền biết được, Lương Trinh hẳn là đã buông bỏ được.

Thấy vẻ mặt Chúc Vân Tuyên ngẩn ngẩn ngơ ngơ, Yến nhi được hắn ôm liền ngước đầu hoang mang liên tục nhìn hai người họ. Lương Trinh thấy vậy bèn nở nụ cười ôm lấy con, rồi hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ có muốn đi thăm quân doanh trên hải đảo này hay không?"

Chúc Vân Tuyên khẽ hoàn hồn: "… Có thể đi được sao?"

"Có gì đâu phải giấu giếm chứ."

Lương Trinh dẫn bọn họ men theo một con đường khác đi lên núi, độ cao của những ngọn núi trên đảo này không cao lắm, khoảng chừng nửa giờ đã có thể đến trên đỉnh núi. Đứng trên đỉnh, cảnh tượng phía sau núi bỗng chốc thu hết vào đáy mắt.

Thì ra phía sau núi còn có một nơi lớn gần bằng nửa đằng trước, hiện tại những người binh lính đang xếp thành hàng ngay ngắn chỉnh tề thao luyện, trên bến tàu cạnh biển ước chừng có khoảng hai mươi chiếc thuyền, mặc dù kém xa thủy sự Đại Diễn, nhưng cũng đủ khiến cho Chúc Vân Tuyên cảm thấy khá bất ngờ.

Lương Trinh nói: "Năm đó phụ thân dẫn theo một ngàn người còn sống đến nơi này, cộng thêm những đứa trẻ đã sống trên đảo, cùng với tiếp nhận người chạy nạn từ những nơi khác của Nam Dương chạy tới, cho nên hiện tại trong đội ngũ tổng cộng cũng có gần ba ngàn người."

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Người chạy nạn?"

"Đúng vậy, hiện tại ở Nam Dương có rất nhiều nơi đã bị người phiên bang xâm chiếm, khiến cho bọn họ thực sự không thể sống được, cho nên mới trốn chạy ra bên ngoài, chúng ta không phải ai cũng thu nhận, chỉ nhận những người phẩm hạnh tốt, nếu không lỡ như có mật thám ở bên ngoài cài vào chẳng phải lợi

bất cập hại* hay sao,đại đa số bọn họ đều là người Trung Nguyên ở triều đại này, thậm chí còn có những người triều đại trước từ Mân Việt đến Nam Dương kiếm sống, cũng xem như cùng một phe với chúng ta.

— *Lợi bất cập hại có nghĩa là lợi chẳng bù lại được so với hại, lợi thì ít mà hại thì nhiều*

Chúc Vân Tuyên nhìn những chiếc thuyền kia: "Nơi này sao lại nhiều thuyền cùng pháo như vậy, tất cả là từ đâu tới?"

Lương Trinh bình tĩnh giải thích: "Năm đó phụ thân cùng mọi người lưu lạc đến hòn đảo này chỉ còn lại hai chiếc thuyền cuối cùng, còn những chiếc thuyền khác là do những thương nhân Nam Dương mua từ những thuyền buôn người phiên bang, còn về pháo, tất nhiên cũng là tìm mua của những người phiên bang kia rồi."

Chúc Vân Tuyên nghi hoặc quan sát hắn một lúc, dường như không tin lắm: "Bọn họ tốt bụng đến mức không những xâm chiếm hòn đảo các ngươi còn bán pháo cho các ngươi sao?"

Lương Trinh cười lắc đầu: "Có chuyện bệ hạ không biết rồi, Nam Dương vô số hòn đảo, cho dù bọn họ có muốn chiếm toàn bộ e là cũng chiếm không hết, nơi này chẳng qua chỉ là một hòn đảo nhỏ nằm bơ vơ lạc lõng giữa bên ngoài, đám người kia nhìn còn chẳng vừa mắt, cho nên cũng không thiết lãng phí công sức lên chỗ này, huống chi những người phiên bang ở Nam Dương kia cũng xuất thân từ những quốc gia phương tây khác nhau, bọn họ chỉ lo mải mê cướp giật giành địa bàn lớn lại về mình, căn bản không có thời gian đâu bận tâm đến hòn đảo chỉ có mấy ngàn người này của chúng ta, chỉ cần không chọc tới họ cho bọn họ đủ bạc, thì mua lại chút pháo cũ bỏ đi của bọn họ, cũng không phải việc khó gì."

Ánh mắt của Chúc Vân Tuyên sầm tối lại: "… Nhưng bọn họ lại dám đánh chủ ý tới Đại Diễn…"

Lương Trinh gật đầu nói: "Năm đó bọn họ phái sứ thần vào kinh, muốn cùng thông thương với Đại Diễn để thu được nhiều lợi ích lớn từ các phương diện xuất hàng hóa, cùng thuê quan, nhưng cuối cùng vẫn không được sự đồng ý từ triều đình Đại Diễn."

Chúc Vân Tuyên cười giễu, bản thân hắn nhìn cũng không vừa mắt những kẻ phiên bang lòng lang dạ sói còn tự cao tự đại này. Hắn chợt lặng im nhìn từng đợt sóng lớn trào dâng cuồn cuộn trên mặt biển, qua một hồi lâu sau mới khẽ lên tiếng: "Biết làm sao được, dù sao những người ở trên hoàn đảo này đều là thần dân của Đại Diễn, nếu như bọn họ thật sự muốn trở về, trẫm sẽ hạ chỉ xuống."

Lương Trinh khẽ mỉm cười: "Vậy ta trước tiên thay bọn họ cảm tạ bệ hạ long ân rồi."

Chúc Vân Tuyên đảo mắt nhìn ra xa, Lương Trinh cũng không hỏi gì nữa, hắn biết cụm từ "bọn họ" này không bao gồm mình, cả hai đều ngầm hiểu ý nhau không lên tiếng.

Yến nhi ngơ ngác hoàn toàn nghe không hiểu cha cùng phụ thân mình đang nói gì, bèn kéo kéo ống tay áo cả hai lên tiếng: "Yến nhi muốn ra cạnh biển chơi."

Lương Trinh cười vân vê mũi nhóc con: "Được rồi, buổi chiều dẫn con đi."

Chúc Vân Tuyên trút bỏ những tâm tư hỗn loạn trong đầu quay người sang: "Đi về trước đi."

Đến giờ mùi, cả hai dẫn Yến nhi đi đến chỗ cạnh biển tối hôm qua vừa đến, bãi cát trắng mịn hôm nay được ánh nắng soi rọi chiếu sáng lấp lánh, so với buổi tối ngày hôm qua đúng là còn đẹp hơn, tựa như một tranh vẽ.

— *giờ mùi: một đến ba giờ chiều*

Lương Trinh thả Yến nhi xuống, sau đó khom người ngồi xuống giúp con trai cởi đôi hài ra. Yến nhi đạp đạp thử bãi cát mịn nóng, sau đó hết sức thích thú "Oa" một tiếng rồi dùng hết sức giẫm thêm mấy lần, trong lúc vui đùa còn bật ra tiếng cười khanh khách không ngừng.

Không đợi Chúc Vân Tuyên lên tiếng, Lương Trinh đã cười nhướng mày nhìn sang đối phương hỏi trước: "Mọi người nơi này đều là chơi thoải mái không phép tắc như vậy, bệ hạ có muốn thử một chút hay không?"

Chúc Vân Tuyên có hơi do dự mất một lúc, cuối cùng vẫn là kiêng kỵ sự uy nghi đế vương của mình bèn lắc đầu, còn Lương Trinh cũng không hy vọng gì mấy, thấy đối phương không muốn thì thôi, tự mình đi chân trần ra cùng con trai chơi đùa trên cát.

Ngay khoảnh khắc buổi chiều thủy triều rút xuống, khắp nơi trên bờ biển đều là cá tôm cua ốc được nước biển tạt vào bờ, những người phụ nữ còn đứa trẻ khác mang theo thùng cùng chậu đi đến bắt hải sản, Yến nhi vừa nhìn há hốc mồm ngạc nhiên, liền cầm tay Lương Trinh nói muốn đi kiếm ốc biển. Lương Trinh lập tức đồng ý, sau khi kêu người lấy thùng gỗ đến, liền quay sang hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ có muốn đi không?"

Chúc Vân Tuyên cảm thấy có hơi mệt mỏi rã rời, cho nên chỉ muốn ngồi xuống yên tĩnh ngắm biển: "Ngươi cứ dẫn Yến nhi đi chơi đi, ta muốn ngồi ở đây một chút."

Lương Trinh giơ tay xoa nhẹ lên mặt hắn một lúc, thanh âm cũng dịu dàng đến bất ngờ: "Bệ hạ thấy mệt thì cứ dựa vào đá ngầm ngủ một giấc đi, ta sẽ không dẫn Yến nhi đi quá xa đâu, chỉ quanh quẩn ở đây thôi, ngươi cứ yên tâm ngủ."

Chúc Vân Tuyên ngẩn ra mất một lúc, sau đó đối diện đôi mắt đang cười rạng rỡ nhìn chằm chằm vào mình của Lương Trinh khẽ gật đầu.

Lương Trinh một tay cầm thùng gỗ, một tay nắm lấy Yến nhi dẫn tới phía trước, còn Chúc Vân Tuyên tìm một khối đá ngầm bên bờ ngồi xuống, rồi nhìn thân ảnh một lớn một nhỏ kia, chỉ trông thấy hai cha con bọn họ vừa đi vừa lúi húi đào, bộ dạng hệt như không tìm được món đồ quý báu nào, sau đó lại thấy Yến nhi vịn tay Lương Trinh cười nhào vào trong lồng ngực của hắn, rồi một lớn một nhỏ cười đùa đuổi bắt nhau, qua hồi lâu sau dưới ánh mặt trời sáng rỡ dịu nhẹ của buổi chiều, hắn từ từ nhắm hai mắt lại rồi chìm vào mộng đẹp.

Mãi đến tận lần thứ hai nghe được tiếng cười đùa của Yến nhi, Chúc Vân Tuyên mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhất thời lại có chút không biết đây hiện đang giờ giấc gì. Lương Trinh lúc này đang ôm Yến nhi ngồi bên cạnh hắn, cầm lấy con ốc biển mới vừa nhặt được lề sát tai Yến nhi cho bé con lắng nghe thanh âm rì rào của biển. Yến nhi lắng tai nghe trừng to hai mắt vừa thích thú vừa hoảng sợ, thấy Chúc Vân Tuyên tỉnh dậy, bèn lập tức nhào vào người hắn, trong miệng hô "cha" muốn hắn nghe thử con ốc biển hai người mới nhặt về.

Con ốc biển này quả thực còn lớn hơn chút so với con bọn họ mua được trên phố biển, hoa văn cũng tinh tế khéo léo hơn, đã được rửa sạch bỏ ruột. Yến nhi dùng hai tay nâng níu như vật quý đến trước mặt Chúc Vân Tuyên, Lương Trinh liền cầm lấy rồi để sát vào tai Chúc Vân Tuyên: "Ngươi nghe thử xem."

Khi nghe thấy bên trong thấp thoáng vang lên tiếng sóng biển, vẻ mặt Chúc Vân Tuyên thoáng giật giật, nghi hoặc ngước mắt nhìn về phía Lương Trinh, mới phát hiện ra lúc này đây hai người bọn họ hình như dựa vào hơi sát, trong lúc Lương Trinh nói chuyện còn hơi nghiêng người sang, khiến cho đối phương như lấn tới trước mắt, gần đến độ hơi thở muốn hòa vào nhau.

Chúc Vân Tuyên nhìn trong con ngươi mỉm cười của Lương Trinh chiếu rọi bóng hình mình, chợt ngẩn ngơ không biết nói gì, những thanh âm vang vọng bên tai cũng trở nên hư ảo.

Yến nhi ngây ngô chớp mắt một cái, rồi bỗng nhiên lên tiếng: "Cha, phụ thân, hai người đang chơi trò hôn hôn sao?"

Đôi mắt đang rũ xuống của Chúc Vân Tuyên thoáng chốc có chút hoảng loạn lóe lên, bản thân cũng lập tức lui về sau. Lương Trinh nhẹ giọng nở nụ cười, quay đầu xoa xoa cằm con trai: "Ơ kìa, tiểu bảo bối cũng biết cái gì là chơi trò hôn hôn sao? Là từ đâu học được hả?"

Bé con cứ cho rằng Lương Trinh đang khen ngợi mình, bèn hết sức hí hửng nói: "Yến nhi nhìn thấy đó, cha lớn cùng phụ thân lớn cũng hay hôn hôn như vậy, còn không chịu cho bọn con nhìn, chính là do Nguyên Bảo ca ca hay dẫn con cùng Minh nhi nhìn trộm mấy lần đó."

Chúc Vân Tuyên: "…"

Lương Trinh cười ra tiếng, đồng thời giơ ngón tay nhéo mũi bé con: "Con đúng là khai tâm quả* của cha cùng phụ thân mà!"

— *Khai tâm quả là quả hồ trăn, hai chữ "khai tâm" chính là mở lòng mình ra, lúc nào cũng vui vẻ, lạc quan, cho nên ý Lương Trinh muốn nói Yến nhi chính là bảo bối mang đến tiếng cười niềm vui cho hai người.*

Lỗ tai Chúc Vân Tuyên lúc đầu đỏ ửng lên, chỉ biết trừng mắt nhìn Lương Trinh một lúc. Qua một hồi sau, Lương Trinh chợt tiến sát đền gần, nhanh chóng in một nụ hôn thật khẽ lên môi hắn rồi lập tức lui lại, sau đó mới nghiêng đầu cười nháy mắt với Yến nhi: "Nhìn rõ không, đây mới là hôn hôn."

64. Chương 64: Lòng Quân Khó Lường

Đêm khuya, khi nghe được có chút thanh âm khe khẽ vang lên bên ngoài cửa sổ, Chúc Vân Tuyên lúc này vẫn chưa chìm vào giấc ngủ sâu liền mở mắt ra, sau khi lắng tai nghe một hồi, mới ngồi dậy khoác áo ngoài xuống giường.

Vừa đẩy một bên cửa sổ ra, một chú chim cắt xám đen lập tức đậu lên trên cửa sổ, rồi dùng cái mỏ sắc bén của mình nhẹ nhàng mổ lên tay Chúc Vân Tuyên, tựa như đang làm nũng với hắn.

Chúc Vân Tuyên cười vuốt ve đôi cánh của chú, kế đó mới tháo xuống ống trúc cột bên đùi, lấy ra phong thư giấu kín nhét ở bên trong.

Con chim cắt này chính là quà tiến công của người bắc di vào ba năm trước, lúc đó nó mới chỉ là một chú chim non, về sau được tự tay Chúc Vân Tuyên nuôi lớn, cho nên chú chim này chỉ phục tùng nhận hắn làm chủ nhân. Loại chim cắt này bay cực cao lại cực nhanh, rất khó bị bắn trúng, ngày đó khi hắn bị Lương Trinh cướp lên thuyền, cũng may trước đó hắn sớm đã làm xong mọi chuẩn bị, thả con chim cắt này bay theo mình, nhằm giúp hắn và Chúc Vân Cảnh trao đổi thư từ liên lạc.

Trong thư Chúc Vân Cảnh lời ít ý nhiều trình bày ngắn gọn những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua ở Tuyền Châu, hiện tại bọn họ đã cố gắng nhấn chìm tin tức hoàng đế bị mất tích xuống hết mức có thể, tuy bên ngoài vẫn còn lan truyền mấy tin đồn nhảm, thoạt như có kẻ cố tình lan truyền ra nhằm kích động thị phi, nhưng cũng may thời cuộc lúc này xem như thái bình ổn định, không xảy ra hỗn loạn gì.

Hai người bọn họ cũng nhận được tin tức do Lương Trinh phái người đưa tới, nhưng sự thật hiển nhiên là Chúc Vân Cảnh không hề tin tưởng Lương Trinh.

Sau khi đọc xong lá thư, ánh mắt Chúc Vân Tuyên dần trở nên nặng trĩu ảm đạm, ngọn nến đặt trên bệ cửa sổ lập lòe lúc sáng lúc tối soi rọi vào trong con ngươi của hắn.

Chúc Vân Tuyên duỗi tay đặt lá thư lên trên nến, chỉ trong tích tắc, mấu giấy trắng kia đã bị ngọn lửa nuốt chửng sạch sành sanh.

Chú chim cắt đậu trên cửa sổ lúc này chỉ ngơ ngác không hiểu chuyện gì nghiêng nghiêng cái đầu, rồi kêu lên mấy tiếng, khiến Chúc Vân Tuyên bất chợt hoàn hồn lại, hắn khẽ cụp mắt cười nhẹ, sau một lúc lặng im, trong mắt cũng chợt lướt qua một vệt cười như không cười.

Yến nhi nằm trên giường đột ngột trở mình, nghẹn ngào kêu khẽ mấy tiếng rồi mở mắt ra. Chúc Vân Tuyên đi qua ngồi bên giường, khom lưng nhẹ nhàng vỗ chiếc chăn nhỏ giọng dỗ dành: “Ngoan, cha ở đây, con ngủ đi.”

Yến nhi nghe xong khẽ dụi mắt tỉnh giấc, Chúc Vân Tuyên thấy vậy bèn dứt khoát bọc chăn bao quanh bé con rồi ôm đến cạnh bàn đút nước ấm cho nhóc con uống. Yến nhi được uống nước cũng dần tỉnh táo lại, khi nhìn thấy chú chim ưng còn đang giẫm tới giẫm lui trên bệ cửa sổ chợt trợn to mắt hết sức tò mò: “Chú chim nhỏ.”

Chúc Vân Tuyên bật cười, e là cũng chỉ có đứa con trai ngốc này của mình mới xem loài mãnh cầm là chim nhỏ mà thôi.

Yến nhi dường như không hề sợ hãi chút nào, trên gương mặt còn tỏ vẻ sốt sắng nóng lòng muốn thử đi sờ mó chú chim cắt này. Chúc Vân Tuyên cũng không có ngăn cản, còn ôm nhóc con đến gần cửa sổ để nhóc sờ sờ cánh chim, đồng thời dùng khuỷu tay chặn ngang người nhằm phòng hờ chú chim nay bất ngờ mổ trúng.

Chú chim cắt này lại nghiêng nghiêng đầu lần nữa, đứng ở trên cao liếc nhìn Yến nhi, một lát sau lại đột nhiên người thân xuống, để cho nhóc con sờ dễ dàng hơn.

Chúc Vân Tuyên có chút bất ngờ khi nhìn thấy Yến nhi lại thích thú, hoàn toàn không có tí gì gọi là sợ sệt như vậy, lại nghĩ đến mấy ngày trước khi Lương Trinh nói sau này sẽ cho Yến nhi nuôi một chú cọp, nhóc con cũng thích thú y như lúc này, cho nên lần đầu tiên biết rõ được thì ra con trai mình cũng không phải chỉ là một nhóc con yếu ớt thích chơi mấy chú thỏ con cún con.

Như vậy cũng tốt, tính ra cũng không thể nuôi con trai thành khuê nữ được.

Chúc Vân Tuyên mỉm cười nắm tay Yến nhi, sau đó thấp giọng hỏi con trai: “Yến nhi, con muốn trở về không? Chỉ cần về là có thể nhìn thấy cha lớn cùng phụ thân lớn của con rồi.”

Bé con nghe vậy lập tức nói: “Vậy mình về đi!”

“Nhưng mà… Khi trở về Yến nhi sẽ không gặp được phụ thân nữa, cũng không có ai cùng Yến nhi đi ra cạnh biển kiếm ốc biển.”

“Thật vậy ạ?” Yến nhi nhất thời có chút khó xử:”Vậy chúng ta có thể cùng phụ thân trở về được không ạ?”

“Không thể… Ít ra bây giờ vẫn còn chưa được, hay là Yến nhi cùng cha ở lại thêm vài ngày chơi cùng phụ thân, sau đó từ từ trở về có được hay không?”

Chúc Vân Tuyên ôm Yến nhi dịu dàng ra sức dỗ ngọt, thấy bé con nhìn mình ngây ngốc ra bèn tiếp tục giải thích cho nhóc hiểu: “Trước tiên chúng ta ở lại thêm mấy ngày chơi cùng phụ thân, sau khi trở về có thể nhìn thấy cha lớn cùng phụ thân lớn rồi, vậy Yến nhi thấy có được hay không?”

Yến nhi nghe xong vui vẻ gật đầu: “Được ạ.”

Chúc Vân Tuyên cúi đầu hôn lên mặt con trai: “Ngoan lắm.”

Sau khi đặt Yến nhi về lại giường đắn chăn kín kẽ xong, Chúc Vân Tuyên ngồi vào trước bàn, tay cầm bút nhanh chóng viết một phong thư hồi âm, đến khi viết xong liền bỏ thư vào trong ống trúc, cuối cùng mới

vỗ vỗ chú chim cắt đậu bên bệ cửa sổ chờ đợi từ nãy đến giờ, ra hiệu thả chú bay đi.

Tiếp đó lại đứng bên cửa sổ thêm một hồi lâu, ánh mắt đầy ý cười của Chúc Vân Tuyên dần tắt, hắn đóng cửa thổi tắt ánh nến, rồi lên giường ôm con trai an tâm ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi hai cha con vừa tỉnh dậy, thì người được Lương Trinh dặn dò đã tức khắc đi đến truyền lời, bảo rằng lúc sáng đối phương phải đi một chuyến vào trong quân doanh xử lý một số chuyện, buổi trưa sẽ trở về. Chúc Vân Tuyên nghe xong không hỏi thêm gì nữa, khi thay y phục rửa mặt xong liền kêu người đem bữa sáng tới.

Vì không có Lương Trinh, cho nên Chúc Vân Tuyên cũng không dẫn Yến nhi ra ngoài, sau khi ăn xong, thấy bé con rảnh rỗi đến buồn chán, bèn nắm tay con trai dẫn đi dạo loanh quanh trong phủ tướng quân.

Phủ tướng quân không lớn mấy, hai người bọn họ từ hậu viện ra tiền viện chưa tới mười lăm phút, vào giờ khắc này bất chợt đụng trúng người phụ nữ đã bắt cóc Yến nhi hôm cúng bái hội chùa kia, bà ta cũng đang trong hậu viện nói chuyện cùng ai đó.

Người đang trò chuyện cùng thoạt nhìn chỉ là một thiếu niên chưa tới hai mươi, dung mạo trắng trẻo môi hồng răng trắng, trang phục cũng gọn gàng giản dị. Trong tay cậu ta đang cầm một sọt đan bằng trúc khá lớn, bộ dạng có vẻ do do dự dự hỏi người phụ nữ kia: “Tần thẩm, tướng quân có ở đây không?”

Hai người dường như vẫn chưa chú ý tới sự xuất hiện của Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Tuyên dừng bước lại, gương mặt không chút cảm xúc đứng xa xa nhìn, liền nghe thấy vị được gọi là Tần thẩm nói: “Cậu Nhân lại đến đưa lá trà cho tướng quân sao? Hiện tại tướng quân không có ở đây, hay là ngươi cứ đưa cho ta đi, để ta đem vào.”

Thiếu niên kia ngại ngùng nở nụ cười: “Không cần đâu Tần thẩm, thứ này cũng nặng lắm, tự ta đưa vào là được. Những lá trà này do ta tự mình phơi, ta còn chọn lấy những lá tươi ngon nhất, lúc tướng quân trở về thẩm nhớ pha cho ngài ấy uống, ngài ấy rất thích loại trà này, lần trước còn đề cập qua với ta.”

“Được rồi.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về trước, lúc này mới trông thấy Chúc Vân Tuyên không biết từ bao giờ đã đứng ở hành lang nhìn hai người bọn họ.

Người phụ nữ kia lập tức lên tiếng chào hỏi Chúc Vân Tuyên, sau đó liền ngấm ngầm đẩy ra hiểu người thiếu niên bên cạnh vừa trông thấy Chúc Vân Tuyên liền ngây người ra thấp giọng nhắc nhở: “Đây là phu nhân và tiểu thiếu gia của tướng quân.”

Thiếu niên kia chợt hoàn hồn lại, gương mặt cậu ta khẽ đỏ bừng chỉ biết cúi đầu ấp úng: “”Tiểu nhân khấu kiến phu nhân tướng quân và tiểu thiếu gia…”

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng quan sát cậu thiếu niên đứng trước mặt này, thấy người kia có dung mạo khôi ngô tuấn tú, dường như khác biệt hoàn toàn so với những thiếu niên bị cháy nắng đến ngăm đen trên đảo kia, vừa nhìn qua liền biết là chưa từng vào trại lính, trong lòng bèn dấy lên chút nghi hoặc cau mày ra lệnh: "Ngươi ngẩng đầu lên."

Đối phương sợ hãi ngẩng đầu lên, ánh mắt láo liên ngó khắp phía mà không dám nhìn thẳng vào đôi mắt chăm chú dò xét của Chúc Vân Tuyên. Sau khi nhìn rõ tướng mạo của đối phương xong, hai hàng lông mày của Chúc Vân Tuyên càng nhíu chặt hơn, thật sư không phải là ảo giác của hắn, dung mạo của người thiếu niên này quả thật giống hắn đến mấy phần.

"Ngươi làm chức vụ gì?"

"Tiểu.. tiểu nhân làm việc bên trong trà viên… Hôm nay tiểu nhân đến là để đưa trà cho tướng quân…"

Chúc Vân Tuyên khẽ mím môi, bản thân hắn cũng không thoải mái khi nhìn thấy loại thái độ rụt rẽ sợ hãi này của người kia, bèn không tiếng tục hỏi nữa, mà chỉ kêu cậu giao đồ lại cho người phụ nữ kia rồi lệnh cho người rời đi.

Người phụ nữ chủ động giải thích với Chúc Vân Tuyên: "Cậu Nhân này là người tướng quân mang từ kinh thành đến, sau đó được sắp xếp làm việc ở trà viên, cậu ta thường xuyên tới phủ tướng quân, mục đích chỉ là để đưa lá trà mà thôi, không có chuyện gì cả, ta cũng không thường xuyên nói chuyện qua lại với cậu ấy."

Nếu chỉ đơn giản chỉ là đến giao lá trà, thì tại sao khi đối phương đề cập tới Lương Trinh, thì ánh mắt cùng lời nói đều lộ ra sự ái mộ cùng lưu luyến đến vậy, e là bên trong còn ẩn giấu những tâm tư khác. Hơn nữa, lúc trước khi Lương Trinh chạy nạn, vì cớ gì hắn lại dẫn theo một người thiếu niên tay trói gà không chặt này đi theo chứ…

Chúc Vân Tuyên cũng ngầm biết được người phụ nữ này là do phụ thân Lương Trinh để lại cho hắn, dạo trước hai vợ chồng bà là từ chỗ khác của Nam Dương chạy nạn tới đây, sau đó được phụ thân Lương Trinh cứu giúp, cho nên cả hai đều vô cùng trung thành với Tiêu tướng quân, sau khi ông qua đời liền trở thành tâm phúc của Lương Trinh, bình thường không thường xuyên tiếp xúc với những người trong kinh kia, cho nên hắn là cũng không biết được nhiều chuyện.

Sau khi khẽ gật đầu qua loa, Chúc Vân Tuyên không hỏi thêm gì nữa, mà chỉ nắm tay Yến nhi trở về hậu viện.

Vào buổi trưa, Lương Trinh rốt cuộc cũng xong việc trở về, vừa đặt chân vào cửa, hắn liền đi thẳng tới chỗ Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Tuyên lúc này đang ngồi trên tháp tự chơi cờ một mình, còn Yến nhi ở bên cạnh chơi đùa cùng mấy chú thỏ con cùng ốc biển. Vừa nghe có tiếng động, Yến nhi lập tức ngẩng đầu nhìn lên rồi hí hửng kêu Lương Trinh một tiếng thật kêu: "Phụ thân!"

Chúc Vân Tuyên nghe vậy chỉ hững hờ liếc mắt lên nhìn một cái, sau đó lại cúi đầu tiếp tục tập trung bàn cờ trong tay mình. Lương Trinh đi đến ngồi xếp bằng trên tháp, hắn cười híp mắt ngắt mũi con trai, sau đó mới phát hiện ra trước mặt Chúc Vân Tuyên chỉ có một chén nước lọc, bèn mỉm cười hỏi hắn: "Sao

ngay cả trà bệ hạ cũng không uống vậy? Chẳng lẽ do người trong quý phủ ta tiếp đãi không chu đáo sao?"

"Chán rồi."

Chúc Vân Tuyên không kiên nhẫn lập tức phun ra hai chữ ngắn ngọn, vẻ mặt nhìn qua hết sức lạnh lùng. Lương Trinh nhướng máy có chút hiếu kỳ không hiểu vì sao, bất chợt lại nghe Yến nhi lầm bầm nói: "Phụ thân không chịu chơi cùng Yến nhi, cha không vui, Yến nhi cũng không vui."

Lương Trinh bật cười ôm con trai ngồi lên đùi, sau đó nựng cằm nhóc con: "Nhóc con này cũng mồm mép quá nhỉ?"

Yến nhi bị hắn nựng nhột liên tục bật ra mấy tiếng cười khanh khách không ngừng, vào lúc này dường như cũng không chẳng còn nhớ tới cái câu không vui vừa nãy mới nói ra xong.

Trêu bé con xong, Lương Trinh lại cười nhìn về phía Chúc Vân Tuyên: "Đừng nói bệ hạ thật sự vì chuyện đó mà mất hứng? Từ khi nào bệ hạ lại trở nên hẹp hòi như vậy?"

Chúc Vân Tuyên khẽ cụp mắt, vuốt ve quân cờ đang cầm trong mất một lúc, qua một hồi sau, mới đột nhiên hỏi hắn: "Lúc trước khi ngươi không có ý định quay về, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới chuyện cưới vợ sinh con sao?"

Lương Trinh ngẩn ra, lại tiếp tục nở nụ cười: "Cưới vợ? Không phải ta đã có có vợ có con cả rồi hay sao?"

Gương mặt Chúc Vân Tuyên trở nên lạnh đi, hắn còn chưa kịp mở miệng, Lương Trinh đã vội cười lắc đầu nói tiếp: "Bệ hạ không lập hậu, sao ta dám cưới vợ, nếu như bệ hạ có hoàng hậu cũng như con nối dõi, thì ta tự khắc sẽ thu tâm tư của mình lại."

".. Không cưới vợ, nhưng ngươi ở một nơi hoang vu như thế này, ngay cả một người hầu hạ bên cạnh cũng không có sao?"

Ý cười trong mắt Lương Trinh dường như sâu hơn: "Người hầu hạ? Bệ hạ muốn nói tới phương diện nào? Bệ hạ thật sự muốn biết?"

Khi đụng trúng ánh mắt đầy ý cười giễu cợt kia, Chúc Vân Tuyên có chút tức giận, bèn không thèm nói nữa. Lương Trinh chợt chống người tiến về trước, cách bàn cờ sát dán đến trước mặt Chúc Vân Tuyên nhìn thẳng vào mắt đối phương, trong giọng điệu vang lên cũng mang theo ý cười: "Bệ hạ, nếu như ta nói bốn năm nay ta trải qua cuộc sống của một hòa thượng, thì bệ hạ nghĩ sao?"

Chúc Vân Tuyên nhìn đi chỗ khác khẽ nói: "Chuyện này có liên quan gì đến trẫm chứ?"

Tiếng cười khẽ Lương Trinh chợt vang lên ngay bên tai, còn mang theo chút hơi thở ấm áp, khiến cho Chúc

Vân Tuyên cảm thấy ngứa, bèn theo bản năng lui về phía sau một chút.

Sau khi in một nụ hôn khẽ khàng như chuồn chuồn lướt nước lên môi Chúc Vân Tuyên, Lương Trinh cũng ngồi về chỗ, sau đó lại nhân lúc Chúc Vân Tuyên vẫn còn đang ngẩn người ra mà trút một tiếng cười khổ nói: "Bệ hạ biết rõ trong lòng ta chỉ có một mình bệ hạ, vậy ngài cần gì phải thăm dò ta như vậy."

Sau khi im lặng nhìn nhau một lúc, Chúc Vân Tuyên khẽ rũ mắt, cố che đậy đi ý cười thoáng qua trong mắt rồi lên tiếng nói: ".. Sắp đến trưa rồi, mau gọi người đem đồ ăn lên đi."

Bốn năm = ba năm xa nhau + một năm mang bầu (?) =))))

Nhân vật cậu Nhân trong truyện chính là con hát được Lương gia mua về sau đó ở phủ Hiển vương, được gã cho uống thuốc sinh tử đi quyến rũ Lương Trinh ở chương 26.

65. Chương 65: Cùng Quân Say

Khi dùng bữa trưa xong, Chúc Vân Tuyên dẫn Yến nhi trở về phòng ngủ trưa, còn Lương Trinh đi đến tiền viện, đồng thời sai người kêu người phụ nữ họ Tần kia đến hỏi chút việc.

"Sáng sớm hôm nay phu nhân có ra ngoài không?"

Tần thẩm cung kính đáp: "Dạ thưa không có, phu nhân chỉ dẫn tiểu thiếu gia đi dạo trong phủ một lúc rồi trở về."

Suy nghĩ trong lòng Lương Trinh thoáng chốc thay đổi, lại tiếp tục hỏi: "Vậy sáng sớm hôm nay có người nào tới quý phủ hay không?"

"Chỉ có cậu Nhân đến đây đưa lá trà mà thôi, trùng hợp để phu nhân gặp được, ngài ấy có thuận miệng hỏi vài câu như cậu ấy là làm chức vị gì, ta cũng có nói cho ngài ấy biết đối phương là người tướng quân dẫn theo từ trong kinh."

Nghe vậy, sắc mặt Lương Trinh bất chợt ngưng lại, sau lại cong môi nở nụ cười: "Thì ra là như vậy… Được, ta biết rồi, ngươi lui xuống đi."

Khi Chúc Vân Tuyển tỉnh giấc, hắn liền nhìn thấy Lương Trinh đang ngồi ở bên cạnh im lặng đọc sách, vừa nghe được trên người đối phương cũng tản ra mùi trà nhàn nhạt quen thuộc, Chúc Vân Tuyên đột ngột giật mình mở hai mắt ra.

Lương Trinh thoáng cúi đầu nhìn xuống, lúc này bốn mắt nhìn nhau, Chúc Vân Tuyên ngớ ra, sau đó liền nhắm mắt lại, nhìn sang chỗ khác ngồi dậy: "Sao ngươi lại ở đây?"

Lương Trinh thong thả cất bước đến bàn trà rót một chén nước nóng, đưa tới trong tay Chúc Vân Tuyên: "Uống cho trơn cổ."

Chúc Vân Tuyên nhận lấy chén nước ngấp một ngụm, sau lại ngước mắt nhìn Lương Trinh đang cười mỉm trước mặt mình, do dự hỏi: "Ngươi.. Hiện tại ngươi vẫn dùng loại trà kia hun hương cho phòng sao?"

"Đúng vậy, ta vốn đã quen mùi hương này, những loại trà trên đảo không dễ chịu bằng loại này, quan trọng nhất là ta cực kỳ yêu thích nó, cho nên mới mua từ thương nhân Đại Diễn thông qua những người Nam Dương kia."

Lương Trinh nói xong, liền ngồi xuống một bên giường nghiêng người đến, rồi nhìn thẳng vào mắt Chúc Vân Tuyên cười nỉ non: "Bệ hạ, ta vốn chung tình, đối với trà cũng vậy, đối với ngươi cũng thế."

Chúc Vân Tuyên thoáng chốc ngẩn ra, qua một lúc sau mới dời tầm mắt đi chỗ khác lảng tránh: ". … Ta không hiểu gì cả."

Lương Trinh khẽ cười thành tiếng, thấy trêu vậy đủ rồi cho nên không tiếp tục nữa.

Đợi đến khi Yến nhi tỉnh giấc đã gần đến giờ thân, lúc này một nhà ba người họ thu xếp một chút rồi ra cửa.

Nơi mà hôm nay Lương Trinh dẫn bọn họ đến là khu trà viên trên đảo. Trà viên này ở phía tây hải đảo, diện tích rộng lớn, khắp nơi đều tràn ngập những dải ruộng bậc thang xanh ngát tỉa hương trải dài khắp núi đồi, chỉ cần thoáng nhìn qua liền có thể trông thấy được những người phụ nữ cùng đứa trẻ đang bận rộn làm việc trong vườn. Đứng từ trên cao phóng tầm mắt nhìn ra xa, nơi đây chính như một bức tranh khắc họa phong cảnh tươi đẹp phồn thịnh.

Vừa nghe Lương Trinh nói sẽ đến đây, quản sự trà viên lập dẫn theo người ra nghênh đón, mà vị tiểu lang quân gọi là cậu Nhân kia cũng có mặt. Lương Trinh thuận miệng căn dặn quản sự: "Không cần, chúng ta tự đi vào xem một chút là được, không cần phái người theo."

"Dạ được." Quản sự tươi cười ra sức lấy lòng: "Buổi sáng cậu Nhân mới đến phủ tướng quân đưa lá trà, những lá trà đó được dùng phương pháp phơi sưởi mới, tướng quân dùng xong cảm thấy thích không?"

Người thiếu niên được gọi tên lúc bấy giờ bèn do do dự dự tiến lên trước một bước, cậu ta vẫn cứ cúi gầm mặt không dám nhìn Lương Trinh. Lương Trinh nở nụ cười, rồi lên tiếng trả lời quản sự: "Trà đưa tới lúc sáng vẫn chưa dùng qua, sau này hẳng nói đi."

Thiếu niên kia bỗng chốc đỏ mặt mở miệng nói: "Lần trước tướng quân nói… Nói muốn uống như vậy, cho

nên tiểu nhân đặc biệt phơi…"

"Được rồi, ta biết ngươi có lòng, ngươi đi làm việc tiếp đi."

Sau khi dặn dò thêm đôi ba câu, Lương Trinh liền ôm Yến nhi đồng thời dẫn Chúc Vân Tuyên đi vào bên trong trà viên. Ngay lúc lướt qua, Chúc Vân Tuyên thoáng nhìn thấy bộ dạng suy nghĩ xuất thần của người thiếu niên kia, không nhịn được mà nhíu mày.

Suốt đoạn đường dạo quanh trà viên, Yến nhi cảm thấy mới lạ hết nhìn đông tới nhìn tây, còn nhất quyết đòi Lương Trinh thả xuống đi cho bằng được. Lương Trinh thấy vậy liền đặt nhóc con xuống đất, Yến nhi bắt đầu đi tới đi lui trông hết sức phấn khởi, còn Chúc Vân Tuyên đi theo sau từ nãy đến giờ vẫn luôn tỏ ra mất tập trung, mãi cho đến khi bất giác phát hiện ra có một lá trà mềm mại mơn trớn phớt qua hai bên gò má, Chúc Vân Tuyên mới theo bản năng nghiêng đầu, nhìn thấy trong tay Lương Trinh đang nắm một lá trà không biết hái xuống từ khi nào đang mỉm cười nhìn hắn.

"Bệ hạ nghĩ gì thế?"

Chúc Vân Tuyên khẽ ngưng lại thôi không nhìn nữa: "Ngươi làm gì đó?"

Lương Trinh ném lá trà cầm trong tay đi, rồi đứng khoanh tay mỉm cười, trong nụ cười của hắn lộ ra chút tâm ý dò xét cùng chế nhạo: "Vì sao từ lúc bệ hạ đặt chân bước vào vườn trà này, ngài vẫn cứ luôn thơ thẩn hồn vía lên mây vậy?"

Sau một lúc lặng im, Chúc Vân Tuyên chợt cụp mắt tự giễu: "Lương Trinh, ngươi rõ ràng biết hết tất cả, chẳng lẽ ngươi nhất định phải làm vậy mới thấy thú vị sao?"

Lương Trinh chẳng để tâm đến câu nói kia, chỉ mỉm cười nói: "Bệ hạ là hoàng đế đứng trên vạn người, vậy mà ngài cũng để tâm tới một người thân phận nhỏ bé kia sao?"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt lộ rõ sự lạnh lùng, thứ hắn để tâm vốn chẳng phải chuyện người kia là thân phận gì, mà là thái độ của Lương Trinh. Cũng bởi vì đối phương chỉ là một người tầm thường, vậy mà Lương Trinh lại đặc biệt đưa người từ kinh thành ngàn dặm xa xôi kia đến đây, không những thế, dung mạo của cậu ta còn giống hắn đến mấy phần, điều này càng khiến cổ họng hắn như nghẹn không nói nên lời.

Thế nhưng lần này Lương Trinh lại chính miệng hỏi, hắn lại không thể nói ra được, dù sao quan hệ giữa hai người họ, bất kể từ trước hay hiện tại, thì hắn vẫn không có tư cách đi so đo mấy chuyện này.

Thấy Chúc Vân Tuyên trầm mặc không nói gì, ý cười bỡn cợt đời bên khóe miệng Lương Trinh dần nhạt đi, thay vào đó là bộ dạng nghiêm túc hiếm thấy. Hắn nắm chặt tay Chúc Vân Tuyên chăm chú giải thích một cách chi tiết: "Bệ hạ để tâm đến những người khác ở bên cạnh ta, chứng minh trong lòng bệ hạ có ta, ta tất nhiên cực kỳ thấy vui vẻ, chỉ là bệ hạ quả thực đã hiểu lầm rồi, mọi chuyện không hề như ngài nghĩ."

"Vị tiểu lang quân kia mới đầu là một con hát được Lương gia mua về, sau đó tặng cho Hiển vương mục đích muốn nhét cho ta uy hiếp, bọn họ nhìn trúng hắn, chẳng qua là do hắn giống bệ hạ mấy phần mà thôi, vốn đã tồn tại ý đồ xấu xa, cho nên ta căn bản không chạm vào hắn, sau khi phái người để hắn tới làm tạp dịch trên trang thì ta cũng quên béng đi chuyện này."

"Về sau một thân tín thủ hạ của ta, người đó ngươi cũng đã từng gặp, chính là người đàn ông chèo thuyền đón ngươi ngày hôm đó. Gã ta có một người em trai mới hai ba tuổi đã bị một tên ăn mày bắt cóc, đó chính là cậu Nhân, sau khi hai huynh đệ nhận lại nhau thì gã liền đón cậu ta về nhà, ba năm trước khi ta rời kinh đến Nam Dương, hai ngươi bọn họ cũng đi theo, đây vốn không phải ý định của ta, nhưng cậu Nhân không có người thân thích nương tựa trong kinh thành này, chỉ còn lại một người anh trai, cuối cùng ta cũng không đành lòng để hai huynh đệ bọn họ cốt nhục chia lìa."

"Cậu Nhân này bởi vì khi còn bé phải sống cảnh đầu đường xó chợ cho nên thể chất khá yếu, không vào được quân doanh, vị thủ hạ kia có đến cầu xin ta, cho nên ta mới sai người sắp xếp cho hắn đến trà viên làm việc, thỉnh thoảng hắn sẽ đưa lá trà đến phủ tướng quân, ta tổng cộng cũng chỉ gặp hắn vài lần, cũng nói chuyện không nhiều, thế mà chuyện này lại khiến bệ hạ để bụng, làm oan uổng ta."

Nói xong câu cuối cùng, Lương Trinh lại trưng ra bộ dạng hết sức oan ức. Chúc Vân Tuyên biết mình náo loạn làm thành trò cười, bèn có chút lúng túng, đột ngột thu tay về nhếch miệng: "… Chỉ có kẻ mù mới không cảm giác được chuyện hắn ngấm ngầm mến mộ vị tướng quân ngươi đi."

"Vậy thì sao, bản tướng quân phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, người mến mộ nhiều vô số kể, ngay cả bệ hạ cũng động lòng, huống hồ là những kẻ phàm phu tục tử kia."

Chúc Vân Tuyên: "…"

Chúc Vân Tuyên cảm thấy nghẹn lời, lúc này Yến nhi dạo chơi loanh quanh cũng vòng trở về, trong tay bé con cầm một đóa hoa cúc không biết hái từ đâu ra, chạy đến đưa tới trước mặt hắn: "Cho cha."

Chúc Vân Tuyên cười sờ sờ đầu con trai, Lương Trinh lại khom người nâng cao Yến nhi lên, để nhóc ngồi xuống trên vai của mình.

Bé con mới đầu bị hành động bất ngờ của Lương Trinh làm cho bất ngờ không kịp đề phòng sợ bắn người, sau đó lại rít gào bắt đầu cười phá lên, đợi khi ngồi vững xong, bèn ôm chặt cổ Lương Trinh ngó trái ngó phải, tầm nhìn mới mẻ này khiến nhóc thích thú không thôi: "Cao quá à."

Chúc Vân Tuyên vốn muốn kêu Lương Trinh để con xuống, nhưng khi nhìn thấy hai cha con bọn họ tràn đầy phấn khởi, thì lời chưa kịp ra khỏi miệng đành nuốt lại vào bụng… Thôi bỏ đi.

Ba người dọc theo trà viên đi về phía trước, lúc sau lại chuyển đến cạnh biển.

Ánh chiều tà thoáng chốc đã bắt đầu xuất hiện, bầu trời tràn ngập ráng mây màu đã bao phủ mặt biển, bọn họ ngồi xuống ở bên bờ, ai nấy cũng bị khung cảnh tà dương tráng lệ này hấp dẫn, thậm chí Yến nhi

suốt từ nãy đến giờ liên tục ồn ào hiện tại cũng im lặng, tựa ở trong lồng ngực Chúc Vân Tuyên trợn to hai mắt nhìn chằm chằm.

Những chiếc thuyền đi đánh cá vào buổi sáng hiện tại đã trở về, bọn họ đậu ở bến tàu cách đó không xa, cạnh đó còn nhìn thấy những người phụ nữ cùng trẻ con xông lên, bộ dạng vô cùng phấn khởi dỡ xuống từng sọt hải sản mới vừa đánh bắt được. Lương Trinh bỗng nhiên nghiêng người sang, cười hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, muốn ăn cá nướng không?"

Chúc Vân Tuyên tùy ý gật đầu, còn Yến nhi lại vỗ tay kêu lên: "Con muốn ăn cua!"

"Được, " Lương Trinh cười nhéo mũi nhỏ của con trai: "Tiểu bảo bối muốn ăn gì cũng có hết."

Một lúc sau, một ngọn lửa đã dâng lên cạnh biển, vị thơm cá nướng dần dần tỏa ra, còn cua mà Yến nhi muốn ăn được đặt vào trong lửa than, từ màu đỏ tươi ngon trở thành màu vàng óng ánh hấp dẫn, lúc lột ra thịt trông cực kỳ non mềm, đừng nói là Yến nhi thèm thuồng, mà ngay cả Chúc Vân Tuyên cũng không nhịn được mà ăn nhiều một chút.

Lương Trinh còn gọi người đưa rượu đến, đây là một loại trà hoa tửu tự cất trên đảo, mùi vị thơm ngát ngọt ngào tinh khiết cực kỳ mê người. Vừa ăn một món ngon, vừa nhấp một ngụm rượu, chẳng bao lâu sau, Chúc Vân Tuyên đã ngà ngà say, hai hàng lông mày nhíu chặt cũng dần được thả lỏng, cả người cũng gỡ bỏ đi lớp khí chất của đế vương thường ngày, hiện tại chân thật đến động lòng người. Lương Trinh cười nhìn hắn, Chúc Vân Tuyên bị ai kìa nhìn chằm chằm suốt một hồi cũng thấy không dễ chịu, bèn vỗ nhẹ mặt mình rồi nhỏ giọng thầm thì: "Ngươi cười cái gì?"

"Không có gì, chỉ là nghĩ ba năm trôi qua, mà tửu lượng của bệ hạ vẫn không khá hơn chút nào."

"Có gì hay mà cười…"

Yến nhi ăn no xong liền ngoan ngoãn chui vào trong lòng Chúc Vân Tuyên an tâm ngủ thiếp đi. Chúc Vân Tuyên ôm con trai nhẹ nhàng vỗ về, chỉ chốc lát sau bản thân cũng chậm chậm nhắm hai mắt lại, bát giác tựa lên bả vai Lương Trinh.

Lương Trinh nghiêng đầu dùng hai gò má sượt sượt lên mái tóc của hắn: "Bệ hạ say rồi sao?"

Chúc Vân Tuyên vẫn không mở mắt ra, đầu tựa vào vai Lương Trinh lên tiếng hệt như nói mớ: "Không có…"

Nghe ra thì chính là say rồi, Lương Trinh khẽ than: "Có phải lâu rồi bệ hạ chưa từng say qua đúng không?"

"Sao.. Không nhớ nữa, ta vốn không dễ say như vậy, mấy năm qua ta chưa từng uống say qua, chưa từng có…"

Nhưng thật ra là có, chính là cái ngày hắn gặp được Lương Trinh ở Tuyển Châu, khi đó hắn khó chịu đến mức chỉ có thể chuốc say chính mình, nhưng hắn lại không muốn nói ra.

Lương Trinh bỗng chốc nhớ tới, năm đó Chúc Vân Tuyên uống quá chén ở một buổi quốc yến, nhìn chằm chằm những nữ nhân ngoại bang kia, khiến hắn lên cơn ghen tuông quá độ, trong lúc mất lý trí đã ép buộc Chúc Vân Tuyên xăm lên hình xăm khiến đối phương khuất nhục không thể chịu được, từ đó về sau Chúc Vân Tuyên không còn uống say trước mặt hắn lần nào nữa.

Hiện tại Chúc Vân Tuyên lại cởi bỏ sự phòng bị trước mặt hắn lần nữa, bỏ mặc chính mình sa vào rượu ngon, có phải là muốn nói… Hắn thật sự không tính toán những sai lầm năm đó bản thân mình gây nên chăng?

Lương Trinh cúi đầu xuống, khẽ in một nụ hôn lên trán Chúc Vân Tuyên, sau đó lại ôm chặt nâng níu đối phương hệt như một món bảo bối đã từng mất lại may mắn kiếm về được, thấp giọng lẩm bẩm: "Sau này bệ hạ muốn uống bao nhiêu, thì ta sẽ cùng bệ hạ uống bất nhiêu… Để ta cùng được say với bệ hạ."

66. Chương 66: Chuyện Trên Đảo

Khi Chúc Vân Tuyên tỉnh lại đã qua giờ thìn, tối hôm qua hắn uống hơi nhiều, bản thân say đến mức không nhớ mình trở về bằng cách nào, cũng như hiếm có được đêm nào ngủ ngon như hôm qua, không hề mơ một giấc mơ nào. Yến nhi đã sớm tỉnh trước cũng vô cùng ngoan ngoãn biết điều không hề làm phiền cha mình, mà yên lặng ngồi ở một bên chơi mấy chú thỏ con đan bằng tre kia, vào lúc này khi thấy Chúc Vân Tuyên mở mắt ra, mới nhào tới trên người hô lên một tiếng thật kêu: "Cha mau rời giường!"

Chúc Vân Tuyên tỉnh táo lại, sau khi hôn con trai một cái xong cũng ngồi dậy, Yến nhi chợt nhỏ giọng nói cho hắn biết: "Cha uống say, phụ thân ôm cha về, cho nên tối hôm qua Yến nhi ngủ chung với phụ thân đó."

Chúc Vân Tuyên ngây ra một lúc, rồi lại cười sờ mặt con trai khen: "Ừ, bé con ngoan."

Đêm qua hắn quả thật có chút buông thả mà uống hơi nhiều rượu, lúc sau nói cái gì làm cái gì, trong đầu chỉ mơ mơ hồ hồ, sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nhớ nổi, cho nên bèn dứt khoát quên đi, ôm con trai đi rửa mặt, sẵn tiện kêu người đưa đồ ăn đến.

Người đưa đồ ăn sáng tới chính là người phụ nữ họ Tần kia, mấy ngày nay đều là đối phương hầu hạ hai cha con Chúc Vân Tuyên, Yến nhi cũng không còn sợ bà như trước nữa. Thấy vẻ mặt đối phương có chút lo âu, Chúc Vân Tuyên bèn thuận miệng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao? Tướng quân đâu?"

Thấy trên mặt đối phương tỏ vẻ do dự, Chúc Vân Tuyên bèn lãnh đạm nói: "Có chuyện cứ nói thẳng, đừng để trẫm hỏi lại lần hai."

"…. Bệ hạ thứ tội, tướng quân đang ở tiền viện, sáng nay mấy vị các tướng quân đều đã tới, dường như… dường như muốn gây chuyện với tướng quân, ta cũng chỉ nghe qua loa không mấy rõ ràng, có vẻ như liên quan đến bệ hạ ngài."

Chúc Vân Tuyên cau mày, không nói gì thêm nữa, đợi đến khi Yến nhi ăn no mới dịu dàng hỏi: " Bé cưng ngoan, con ở đây chơi một chút với bà, cha có một số chuyện cần làm, sau khi xong sẽ lập tức trở về có được hay không?"

Bé con nhìn hắn xong lại quay sang nhìn người phụ nữ kia, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, giơ tay lên vẫy chào tạm biệt: "Cha nhớ về nhanh nha."

"Ngoan lắm." Chúc Vân Tuyên cười khẽ ngắt tay con trai, sau đó dặn dò bà trông chừng nhóc, rồi đứng dậy ra cửa.

Mới vừa đi tới tiền viện, Chúc Vân Tuyên bỗng dưng nghe được âm thanh la hét náo động truyền ra từ chính sảnh, bèn dừng bước lại, đứng ở cạnh cửa một lúc, sau khi nhìn rõ ràng ở bên trong đang có ai, mới cất bước đi vào.

Việc Chúc Vân Tuyên đột nhiên xuất hiện giống như một công tắc, đám người vốn đang la hét ồm tỏi kia chợt đồng loạt ngậm miệng. Trong sảnh lúc bấy giờ nhất thời yên tĩnh lại, toàn bộ ánh mắt của bọn họ dời qua đặt lên người Chúc Vân Tuyên, ánh mắt kia không những chứa đựng sự đánh giá, ngờ vực, kiêng kỵ, còn có những tâm tình hết sức phức tạp khó có thể diễn tả thành lời.

Chúc Vân Tuyên giữ thái độ tự nhiên bình tĩnh đi tới cái ghế bên cạnh Lương Trinh ngồi xuống, sau khi nhìn lướt qua mọi người trong sảnh, mới hỏi Lương Trinh: "Đã xảy ra chuyện gì? Ta có thể biết sao?"

Còn chưa kịp chờ Lương Trinh mở miệng, đã có người giành trước một bước mở miệng nói: "Đến rất đúng lúc! Nếu đã tự mình tới đây, thì xin mời vị "phu nhân tướng quân" chính miệng mình nói ra xem, ngươi rốt cuộc có phải hoàng đế Đại Diễn hay không?!"

Từng cặp mắt của bọn bắt đầu nhìn chằm chằm vào Chúc Vân Tuyên, đại đa số người ở đây đều là những người Chúc Vân Tuyên từng gặp ở bến tàu ngày hôm đó, còn cái vị bộ dạng nghiêm nghị cầm đầu đám thuộc hạ của Tiêu tướng quân, chính là người Lương Trinh gọi là Vinh bá, tên đầy đủ là Vinh Thành.

Lương Trinh cau mày nói: "Các vị thúc bá đang muốn làm gì, mọi người nhất định phải hùng hổ doạ người như vậy mới được sao?"

"Chúng ta chỉ muốn tướng quân cho một câu trả lời rõ ràng mà thôi! Nói rõ xem ngươi này rốt cuộc có phải hoàng đế Đại Diễn hay không!"

"Chính là trẫm." Chúc Vân Tuyên vừa hùng hồn nói ra ba chữ này xong, cả sảnh thoáng chốc im thin thít, kéo theo đó là sự tức giận cùng nghi vấn ập đến càng nhiều thêm.

"Tướng quân ngươi đưa hoàng đế Đại Diễn đến trên đảo là có ý gì?! Suốt bao năm qua chúng ta cẩn thận từng li từng tí một, hệt như đi trên tầng băng mỏng, vất vả lắm mới có thể sống những tháng ngày bình an, vậy mà ngươi lại đưa cái người đã từng ép chúng ta đi tìm cái chết đến nơi này! Ngươi có coi chúng ta tồn tại sao!"

"Những ba mươi năm! Chúng ta có nhà không dám trở về, có người thân cũng không dám nhận, chỉ có thể trốn chui trốn nhủi ở tòa đảo hoang nơi xứ người này, chúng ta là vì cái gì chứ?! Là ai bức chúng ta đến nước này?! Tướng quân ngươi sao có thể làm như vậy, sao lại làm như vậy hả!"

"Tướng quân! Khoan hẵng bàn đến chuyện thị phi ân oán năm đó, chỉ nói chính ngươi, ba năm trước, ngươi quên vì sao mình phải đến Nam Dương rồi hay sao? Chính là cái người hoàng đế Đại Diễn này đã ép ngươi vào bước đường cùng, khiến cho ngươi chỉ còn cách thay tên đổi họ lưu vong nơi xứ người, lẽ nào bây ngờ ngươi không những không tính toán mà còn muốn bán mạng cho hắn hay sao?!"

Cả đám người ngươi nói ta tiếp phát tiết hết những cơn phẫn nộ trong lòng ra, lúc tình hình căng thẳng nhất, thậm chí còn có người thẳng thắn yêu cầu Lương Trinh giết Chúc Vân Tuyên, nhằm cho ngàn vạn vong linh chôn thây trên biển năm đó được an ủi. Lương Trinh nghe xong thẳng tay ném vỡ chén trà, lạnh lùng nhìn người đang nói chuyện, song trầm giọng nhắc nhở: "Họa từ miệng mà ra, chẳng lẽ suốt bao năm qua phụ thân ta chưa từng dạy ông chuyện này sao? Năm đó phụ thân dẫn mọi người bỏ trốn cũng là do bất đắc dĩ, nhưng phụ thân chưa từng ấp ủ ý đồ mưu phản, nay ông khuyên răn muốn ta làm như vậy, là muốn ngàn người dân trên đảo này chết không có chỗ chôn thân?"

Gương mặt đối phương đỏ bừng lên, chỉ biết xoay đầu qua chỗ khác hầm hực, người khác thấy không vừa mắt bèn lên tiếng tranh biện: "Lão Trần cũng không phải có ý này, chỉ là tướng quân ngươi không nói tiếng nào đã đưa hoàng đế Đại Diễn đến đảo, hành động này của ngươi chính là không coi đám lão già này ra gì đúng không? Hơn hai mươi năm qua bọn ta cẩn trọng trốn tránh người Đại Diễn, cũng chỉ vì sợ triều đình Đại Diễn phát hiện ra khiến bọn ta không thể sống yên, nhưng mà ngươi nhìn thử xem bản thân đã làm cái gì? Ngươi gạt chúng ta trực tiếp dẫn hoàng đế đến!"

Chúc Vân Tuyên suốt từ nãy đến giờ vẫn luôn bình tĩnh uống trà nghe bọn họ cãi vã, lúc này mới bất ngờ cười giễu, rồi nhẹ nhàng đặt chén trà lên trên bàn, thoáng chậm rãi đảo mắt nhìn mọi người ai nấy đều có biểu cảm khác nhau trước mặt lần nữa, sau mới trầm giọng hỏi: "Các ngươi cũng nói nhà và người thân của mình còn đang ở Đại Diễn, trẫm chỉ hỏi các ngươi một câu thôi, các ngươi còn muốn quay về hay không?"

Vừa dứt lời, hầu như mọi người đều giật mình hốt hoảng, chỉ biết bốn mắt nhìn nhau không nói gì, cứ như quên béng đi chuyện mình vừa tranh luận ban nãy, mãi đến khi lão Trần vừa mới kêu la đòi giết Chúc Vân Tuyên mở miệng, giọng điệu tỏ vẻ không mấy cam lòng: "Hoàng đế Đại Diễn trước giờ vốn nói không giữ lời, xảo trá, năm đó cũng chính là do hoàng đế Đại Diễn đẩy bọn ta ra chịu chết, bây giờ lại hỏi chúng ta có muốn trở về hay không, chỉ sợ chúng ta vừa mới đặt chân trước bước lên đất Đại Diễn, chân sau đã bị quy tội bắt giam vào ngục!"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng nói: "Năm đó người hạ chỉ lệnh các ngươi xuất chinh là phụ hoàng trẫm không phải trẫm, con cái không nói lỗi cha mẹ, trẫm sẽ không nhận định việc tiên đế làm là đúng hay sai, chuyện năm đó qua rồi thì cứ cho qua, nếu như các ngươi thật sự muốn trở về, trẫm có thể hạ chỉ, đồng thời bỏ qua tất cả chuyện cũ không suy xét đến, thậm chí có thể phục hồi nguyên chức cho các ngươi, còn nếu các ngươi hạ quyết tâm không quay trở về nữa, thì xem như từ nay về sau các ngươi không còn bất cứ quan hệ gì với Đại Diễn, có sống hay chết cũng không liên quan đến Đại Diễn, cơ hội chỉ có một lần, các ngươi tự

suy nghĩ cho kỹ đi."

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, tiếng người bắt đầu vang lên, mới đầu còn nghi vấn cãi vã thoáng chốc đã biến thành châu đầu ghé tai, thầm thì nghị luận tỏ vẻ không thôi nghi ngờ, vị Vinh Thành im lặng từ lúc Chúc Vân Tuyên vào cửa đến giờ rốt cuộc lúc này cũng lạnh lùng mở miệng: "Hoàng đế bệ hạ quả thật tự đại, nhưng bọn ta không tin ngươi, lão Trần nói không sai, hoàng đế bệ hạ sao có thể bảo đảm được chuyện ngài sẽ không trở mặt xem như không quen biết sau khi bọn ta bước lên đất Đại Diễn chứ?"

Chúc Vân Tuyên nói: "Quân vô hí ngôn, có tin hay không là tùy các ngươi."

Lão Trần nhếch mép khinh thường: "Quân vô hí ngôn vốn chỉ là câu nói để hoàng đế lừa gạt chúng thần dân mà thôi, hơn hai mươi năm trước bọn ta cũng bị lừa mất một lần, lần này sao còn dám tin nữa."

"Được rồi." Lương Trinh không kiên nhẫn ngắt lời lão, hắn khẽ nheo mắt lại, rồi dùng đôi mắt đen kịt lạnh như băng nhìn về phía Vinh Thành trầm ngâm một hồi, sau mới trầm giọng hạ lệnh, "Dẫn người vào."

Mọi người bốn mắt nhìn nhau tràn đầy vẻ hiếu kỳ, lúc này thân binh của Lương Trinh đã áp giải ba người vào cửa, sau đó dùng sức đè ba người bọn họ quỳ xuống đất. Mọi người nhìn xong lấy làm hoảng hốt không thôi, ba người này không phải đều là thân tín của Vinh Thành hay sao! Cái người Vinh Thành kia giờ đây cũng chau mày, mặt mũi không chút biến sắc hỏi Lương Trinh: "Tướng quân có ý gì?"

Lương Trinh lạnh giọng giải thích: "Sáng sớm, ba người này lén lén lút lút ngồi thuyền ra biển, được người do ta phái tới ngăn lại, sau một hồi tra hỏi bọn họ đã chịu khai nhận tất cả, bọn họ phụng mệnh Vinh bá muốn đến đảo Trảo Oa, nhằm đến truyền tin cho những người phiên bang kia, nói cho bọn họ biết, hoàng đế Đại Diễn đang ở trong tay chúng ta."

Mọi người bất ngờ ồ lên kinh ngạc, gã Vinh Thành còn chưa kịp lên tiếng tranh luận, Lương Trinh lại tiếp tục nói: "Ta mặc kệ trong lòng các ông suy nghĩ cái gì, thế nhưng phụ thân ta khi còn sống đã nhiều lần khuyên răn, ngoại trừ buôn bán, không được qua lại quá thân thiết với những người phiên bang kia, đặc biệt không cuốn bọn họ vào thị phi tranh đấu với Đại Diễn, nhưng bây giờ các ông đang làm gì đây? Ngấm ngầm lén lút qua lại cùng người phiên bang, muốn dùng hoàng đế Đại Diễn lấy lòng bọn họ, trong mắt các ông còn có người tướng quân này cùng phụ thân của ta không?"

Trong tích tắc, tất cả mọi cặp mắt đều đổ dồn lên người Vinh Thành, bên trong ánh nhìn chứa đựng sự hoài nghi cùng kiêng kị. Vinh Thành lạnh giọng hỏi ngược lại Lương Trinh: "Tướng quân nói như vậy có chứng cứ hay không? Ai mà biết được lỡ như tướng quân lén lút thông đồng hoàng đế Đại Diễn, muốn đối phó đám lão già chúng ta thì sao?!"

Lương Trinh khẽ lắc đầu: "Nếu ta đã dám nói ra, tất nhiên là có chứng cứ, thực ra ta đã sớm có được những bằng chứng chứng mình ông ngầm qua lại lén lút với những người phiên bang trên đảo Trảo Oa suốt mấy năm qua, chỉ là nể tình ông là nghĩa huynh phụ thân đã từng cùng người vào sinh ra tử, cho nên ta mới không định truy cứu, còn định cho các ông một cơ hội hối cải làm lại, thế nhưng ông hết lần này đến lần khác đều không để ý gì tới sự sống chết của những con người trên đảo, cuối cùng ta mới không thể ngồi yên không màng tới."

Từng vật chứng, nhân chứng một được trình lên, mặc dù Vinh Thành là tướng quân, thế nhưng ông phụ trách chuyện làm ăn buôn bán trên đảo, trong một năm đã có hơn nữa năm chạy đôn đáo ra bên ngoài, gã ta không chỉ ngầm xã giao với người phiên bang Nam Dương, mà mấy năm qua còn qua lại với những người thương nhân Đại Diễn, ngay cả thân tín bên cạnh cũng đứng ra làm chứng, cộng thêm một ít phong thư giữa gã với người phiên bang cũng rơi vào trong tay Lương Trinh, thành ra hiện tại lấy ra trước mặt mọi người, thì những bằng chứng này có thể xem chất cao như núi.

Sau cùng, Lương Trinh không cho Vinh Thành nói thêm gì nữa, cũng không cho người khác có cơ hội biện giải cầu xin, chỉ mở miệng dặn dò thân binh của mình: "Trước tiên dẫn Vinh bá đi xuống."

Sắc mặt của Vinh Thành rốt cuộc cũng biến đổi, gã ta cắn răng gằn từng chữ một: "Tướng quân thật sự tuyệt tình như thế?"

"Dẫn đi!"

Khi Vinh Thành bị lôi đi giam giữ, lão Trần trố muốn nứt toác đôi mắt nghẹn ngào chất vấn Lương Trinh: "Tướng quân là muốn làm cái gì! Vinh đại ca dù có trăm sai ngàn sai, thì ông ta cũng là huynh đệ từng vào sinh ra tử với bọn ta! Nếu tướng quân thật sự không nể tình cũ mà xử trí, thì lão Trần ta sẽ đứng lên phản đối đầu tiên! Tướng quân cố ý làm như thế, thì chi bằng cứ xử trí ta luôn đi!"

Lương Trinh lạnh lùng nói: "Nếu như Trần thúc cứ không phân rõ trắng đen cố chấp như vậy, thì ta cũng sẽ cho ông được toại nguyện."

"Ngươi!"

Lương Trinh không thèm để tâm tới lão nữa, mà nhìn mọi người đang có sắc mặt khó coi phía trước chậm rãi nói: "Các vị thúc bá chớ trách, tiểu chất làm như vậy cũng là bị bất đắc dĩ, nếu như hôm nay Vinh bá thật sự lan truyền tin hoàng đế Đại Diễn trên đảo này ra ngoài, khiến cho đám người phiên bang kia đuổi tới, thì lỡ như bệ hạ xảy ra chuyện gì bất trắc, hậu quả ra làm sao, chắc là ta không cần nói các vị cũng rõ ràng. Ta mời hoàng đế Đại Diễn lên hòn đảo này, vốn cũng là vì nghĩ cho các vị, vậy mọi người thật sự không muốn về Đại Diễn, đồng ý cả đời mai danh ẩn tích tại nơi đảo hoang hải ngoại trốn chui trốn nhủi tham sống sợ chết sao?"

Từng câu từng chữ đập vào trong lòng Lương Trinh, không ai rõ ràng hơn bản thân bọn họ, cho dù có phiêu bạc bao nhiêu năm trên hòn đảo Nam Dương này đi nữa, thì trong lòng bọn họ vẫn hướng về người thân cùng nơi chôn nhau cắt rốn kia.

Rốt cục cũng có người tiến lên một bước, biểu hiện khi nhìn về phía Chúc Vân Tuyên bắt đầu cung kính hơn: "Lời hứa hẹn của bệ hạ thực sự là thật sao?"

Chúc Vân Tuyên trầm giọng: "Trẫm đã nói, quân vô hí ngôn, các ngươi cũng không cần nóng lòng, trẫm còn ở trên đảo này vài ngài nữa, phải đi hay ở, các ngươi cứ nghĩ rõ rồi hẵng quyết định."

Dường như lúc này mọi người chợt nhớ ra thân phận hoàng đế Đại Diễn khi bước chân lên đảo, ngày đó hình như đối phương còn dẫn theo một đứa bé, con nói là con trai tướng quân? …

Chúc Vân Tuyên mặt không biến sắc uống trà, không để ý tới những ánh mắt nghi ngờ cùng quỷ dị không thôi đang hướng về mình.

Mọi người mỗi người một ý cuối cùng cũng lui đi, lại có người đến khấu kiến, đối phương chính là thân tín của Lương Trinh ngày ấy ở bên tàu chèo thuyền tiếp đón Chúc Vân Tuyên. Đối phương mới vừa vào cửa liền quỳ xuống đất, thỉnh tội với Lương Trinh: "Xin tướng quân thứ tội, là thuộc hạ hồ đồ, lỡ miệng nói ra thân phận bệ hạ trước mặt vị đệ đệ của mình, tiểu đệ cũng là trong lúc vô tình mới truyền thân phận bệ hạ ra ngoài, xin tướng quân có trách phạt thì hãy trách phạt một mình ta."

Chúc Vân Tuyên đứng lên, sau khi bỏ lại một câu "Ta trở về xem Yến nhi" liền rời đi. Trong mắt Lương Trinh lướt qua ý cười, đợi đến khi Chúc Vân Tuyên đi xa mới hoàn hồn, nhìn về phía người đang quỳ trên mặt đất.

67. Chương 67: Một Đêm Không Ngủ

Mãi cho đến lúc xế trưa Lương Trinh mới trở về, lúc này Chúc Vân Tuyên đang cùng Yến nhi dùng bữa trưa, hắn vừa vào cửa liền đi đến trực tiếp ngồi vào bàn, sau đó kêu người lấy thêm một bộ bát đũa đến.

Chúc Vân Tuyên ngước mắt liếc nhìn hắn một cái, cũng không mở miệng nói gì, chỉ tiếp tục cúi đầu dùng cơm. Yến nhi chớp mắt đầy mong ngóng nhìn Lương Trinh hỏi: "Có phải đợi Yến nhi ăn no xong là có thể cùng phụ thân ra ngoài chơi không?"

Lương Trinh cười đưa tay lau đi chút dầu dính trên khoé miệng con trai: "Hôm nay không được."

Yến nhi nhất thời cảm thấy thất vọng bĩu môi: "Sao vậy ạ?"

"Hôm nay không đi đâu hết, đợi qua ngày mai, phụ thân dẫn con cùng cha đi qua đảo khác chơi."

"Có thật không ạ?"

Lương Trinh khẽ cười: "Đương nhiên là thật, phụ thân có từng gạt bảo bối lúc nào chưa."

Chúc Vân Tuyên lúc này mới chậm rãi lên tiếng: "Chuyện trên đảo vẫn chưa xử lý xong sao?"

Trong lòng Chúc Vân Tuyên đại khái cũng đoán được rõ ngọn nguồn, Lương Trinh không cho bọn họ ra ngoài, tất nhiên là vì tình hình bên ngoài không yên ổn rồi.

Lương Trinh hơi nhếch môi: "Màn kịch quan trọng còn chưa lên sân khấu, sự xuất hiện của bệ hạ chẳng qua chuyện xảy ra trước dự tính mà thôi, chó cùng rứt giậu*, bệ hạ cứ chờ xem đêm nay."

— *Chó cùng rứt giậu: trong tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.*

Thấy Chúc Vân Tuyên khẽ nhíu mày, Lương Trinh cười cười nháy mắt với hắn: "Sao bệ hạ không hỏi một chút, ví như ta đã xử tội cái kẻ lan truyền tin tức kia ra ngoài như thế nào."

Chúc Vân Tuyên dùng ánh mắt hững hờ dò xét nhìn đối phương: "Có gì để hỏi chứ?"

Bản thân hắn không mấy để tâm đến chuyện Lương Trinh sẽ xử trí như thế nào, cũng như không hứng thú muốn biết rốt cuộc người kia là vô tình hay cố ý, hắn chỉ cần biết từ nay về sau người kia không xuất hiện trước mặt hắn là đủ rồi.

"Thật sự không hỏi?"

Chúc Vân Tuyên khẽ lắc đầu: "Có điều, nếu ngươi thật sự thẳng tay xử tội, không sợ gây xích kích đến quan hệ với người thuộc hạ kia sao?"

"Có gì phải sợ chứ." Lương Trinh chẳng buồn đoái hoài đến: "Nếu như gã thật sự không phân rõ công tư như vậy, thì ta cũng không cần thuộc hạ như gã."

Chuyện của Lương Trinh tất nhiên không cần Chúc Vân Tuyên bận tâm nhiều, thế là hắn cũng không hỏi gì nữa, mà ôm Yến nhi ngồi trong lòng mình dụ dỗ cho con ăn thêm chút.

Lương Trinh thấy đứa con trai đã hơn ba tuổi còn phải đút ăn, chợt cảm thấy buồn cười giơ tay ngắt mũi nhóc con: "Nhãi con bị cha con nuôi đến còn yếu ớt hơn cả công chúa, sau này phải làm sao bây giờ.""

Yến nhi nghe xong lấy làm không hiểu, bèn ngẩng đầu hỏi Chúc Vân Tuyên: "Cha, công chúa là cái gì vậy ạ?"

Chúc Vân Tuyên cười sượt sượt lên mái tóc mềm mại trên đỉnh đầu của con trai mình: "Bé con ngoan của cha không phải công chúa, mà là thái tử, sau này con ắt sẽ biết."

Bé con hoang mang chớp mắt một cái, tự hỏi thái tử là cái gì? Ăn ngon sao?

Lương Trinh cười đến đầy ẩn ý: "Thái tử? Vậy bệ hạ dự định giải thích xuất thân của vị tiểu thái tử này với mọi người như thế nào?"

Chúc Vân Tuyên yên tĩnh suy nghĩ một lúc, trong mắt lúc bấy giờ cũng lướt qua một vệt ý cười lúc ẩn lúc

hiện: “Chui ra từ trong tảng đá.”

Lương Trinh: “…”

Sau đó trong suốt buổi chiều tới tận đêm khuya, ba người bọn họ không bước ra cửa một bước, Lương Trinh cầm lấy tay Yến nhi dạy nhóc làm những món hàng thủ công đan bằng tre, còn Chúc Vân Tuyên ngồi ở một bên hiếm khi được dịp thong dong tự tại đọc sách chơi cờ, thỉnh thoảng khi quay đầu nhìn thấy một lớn một nhỏ tươi cười hệt nhau, hắn vẫn lấy làm có hơi hoảng hốt, thậm chí còn có một khoảnh khắc, hắn hy vọng hiện tại có thể lâu dài thêm một chút nữa là tốt rồi.

Dùng xong bữa tối, Lương Trinh không ý định rời đi, Chúc Vân Tuyên ở trong phòng thắp đèn chơi cờ mãi đến tận giờ hợi, Yến nhi lúc này dường như đã buồn ngủ, nằm trong lồng ngực Chúc Vân Tuyên hiu hiu ngủ hệt như đầu heo. Lương Trinh thấy Chúc Vân Tuyên cứ mãi duy trì một tư thế sợ hắn mệt mỏi, bèn tiến sát đến hết sức nhẹ nhàng ôm Yến nhi qua mình.

Lương Trinh nhìn chằm chằm gương mặt bé con khi ngủ, sau đó khẽ dùng tay chọt chọt gương mặt non mềm ửng hồng khi ngủ kia thấp giọng nỉ non: “Lúc trước ta còn tưởng rằng đứa bé này sẽ mang cầm tinh con heo, không ngờ tới nó lại sinh non một tháng biến thành một chú chó con, bây giờ xem ra nhãi con này vẫn là giống đầu heo hơn.”

Chúc Vân Tuyên cau mày: “…Ngươi mắng ai đó?”

“Mắng ta được chưa.” Lương Trinh khẽ cười, trong mắt đột nhiên thoáng qua chút sự mất mát thất vọng: “Lúc trước ta cứ nghĩ đứa bé này không còn, đồng nghĩa với việc chút liên hệ cuối cùng giữa ta và bệ hạ cũng bị chặt đứt… Sau đó trên đường đến phía nam trùng hợp gặp được Định Quốc công, ta vẫn chưa từ bỏ ý định còn phái người đi thăm dò, mà không hề ngờ được lúc đó Yến nhi đã được đưa đến Nam Cương, cứ như vậy bỏ lỡ mất cơ hội.”

Chúc Vân Tuyên cụp mắt vuốt ve quân cờ trong tay không nói gì, Lương Trinh lại lắc đầu tiếp tục than thở: “Lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé này, ta liền biết nó nhất định là con của bệ hạ, bởi vì dung mạo của nó giống y như đúc bệ hạ, tính tình cũng vậy, khiến cho ta vừa gặp đã yêu thích không thôi.”

Nhìn nhau không nói gì hồi lâu, Chúc Vân Tuyên mới khàn giọng lầm bầm: “Nó cũng không phải con trai của ngươi.”

“Phải.” Lương Trinh nắm lấy tay Yến nhi mỉm cười gật đầu: “Là con trai của ta.”

Chúc Vân Tuyên đột nhiên có chút không thoải mái, bèn đứng dậy ôm Yến nhi, song cũng lên tiếng nhắc nhở Lương Trinh: “Được rồi, ta dẫn Yến nhi đi ngủ, ngươi cũng về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Bệ hạ ngủ đi, ta bảo vệ hai người.”

Chúc Vân Tuyên nhìn ra màn đêm đen như mực bên ngoài cửa sổ, hai con ngươi chợt sầm tối lại, ở phía xa xa dường như đang có một đám lửa lập lòe mơ mơ hồ hồ. Hắn yên lặng nhìn trong chốc lát, rồi quyết định mặc kệ Lương Trinh: "Ngươi thích bảo vệ thì cứ bảo vệ đi."

Nói xong đặt Yến nhi lên giường, Yến nhi mơ mơ màng màng bị làm cho tỉnh lại, Chúc Vân Tuyên thấy vậy bèn vỗ nhẹ dỗ dành: "Bé con ngoan, con ngủ đi."

Bé con dụi dụi mắt, nhìn thấy Lương Trinh vẫn ngồi ở trên tháp, bèn nhỏ giọng hỏi Chúc Vân Tuyên: "Phụ thân không ngủ chung cùng cha và Yến nhi sao ạ?"

Chúc Vân Tuyên cúi đầu hôn một cái lên gương mặt non mềm của nhóc: "Phụ thân lát nữa mới ngủ, con ngủ trước đi, ngoan."

Chúc Vân Tuyên nằm xuống nghiêng người đưa lưng về phía giường, đồng thời duỗi tay vỗ nhè nhẹ ru con trai vào giấc ngủ. Tuy rằng nhắm mắt được một lúc, nhưng hắn vẫn không sao ngủ được, hiện tại không cần nhìn hắn cũng cảm giác được, ánh mắt của người phía sau lưng kia thỉnh thoảng nhìn đến chỗ mình.

Nửa đêm, bên ngoài bất ngờ truyền tới tiếng gào mơ mơ hồ hồ phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm, Lương Trinh vội buông sách trong tay xong, rồi thong thả bước đến bên giường ngồi xuống, Chúc Vân Tuyên cũng lập tức mở mắt ra, nương theo chút ánh sáng yếu ớt của ngọn nến nhìn về phía đối phương, chỉ thấy Lương Trinh cụp mắt nở nụ cười, giúp hắn kéo chăn lại: "Bệ hạ còn chưa ngủ sao?"

Nghe thấy thanh âm khàn khàn dịu dàng của Lương Trinh, Chúc Vân Tuyên có chút giật mình: "…Ngươi muốn đi ra ngoài?"

"Vẫn chưa tới thời điểm, chờ một chút."

Chúc Vân Tuyên chợt hoàn hồn lại, chỉ biết cau mày gật đầu, không quên nhắc nhở hắn một câu: "Đừng dọa đến con."

"Yên tâm, sẽ không có gì đâu."

Chúc Vân Tuyên lại nhắm mắt lần nữa, tinh thần của hắn giờ đây hoàn toàn tỉnh táo không chút buồn ngủ nào. Lương Trinh khẽ duỗi ngón tay lượn quanh sợi tóc dài khẽ rơi xuống của đối phương, qua một lát sau lại khom người in một nụ hôn lên mặt của hắn, Chúc Vân Tuyên không nhúc nhích, hai hàng lông mày nhẹ nhàng run run.

Thanh âm la hét chém giết cùng tiếng dao kiếm ma sát nhau mỗi lúc một đến gần, dường như đã có người vọt vào trong phủ tướng quân, đột nhiên trong một khoảnh khắc, Chúc Vân Tuyên liền nghĩ đến đêm hôm dó ở Cam Lâm cung, khung cảnh bên ngoài cũng ồn ào tiếng đánh giết đẫm máu như vậy, còn hai người bọn họ ở bên trong lại ở cạnh nhau một cách hòa hợp hiếm thấy nói suốt cả một đêm, đó là lần đầu tiên cả hai thẳng thắn đối mặt với cõi lòng của mình.

Đã từng nghĩ mãi mãi sẽ không còn gặp lại, thế nhưng ở đời vật đổi sao dời, thế sự vẫn luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại lẳng lặng nở một nụ cười, song chợt nghe được thanh âm Lương Trinh vang vọng bên tai: "Bệ hạ cười gì vậy?"

"…Không có gì."

Chúc Vân Tuyên không chịu nói, lúc này Yến nhi nằm trong lòng hắn cũng trở mình, dường như bé con đang mơ thấy gì đó, đột nhiên nghẹn ngào khóc lên, Chúc Vân Tuyên ôm chặt lấy con nhẹ nhàng dỗ ngọt: "Bảo bối ngoan, đừng sợ, cha ở đây…"

Bé con òa khóc nức nở vài tiếng xong lại ngủ thiếp đi lần hai, Lương Trinh chợt than thở: "Nuôi con đúng là không dễ dàng."

"Đợi quen thì không sao rồi." Chúc Vân Tuyên lẩm bẩm: "Những thứ ta nợ con, ta chắc chắn sẽ bù đắp lại."

Lương Trinh không nói thêm gì nữa, chỉ kéo chăn lại cho hai cha con bọn họ rồi dịu dàng nói:"Ngủ đi."

Khoảng chừng qua nửa canh giờ sau, tiếng ồn ào bên ngoài mới từ từ dịu xuống, Lương Trinh thổi tắt ánh nền cuối cùng, sau đó đứng dậy ra ngoài phòng.

Chúc Vân Tuyên quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy một bóng lưng mơ hồ đang dần đi xa, trong lòng cũng trở nên ngẩn ngơ, qua một lúc sau, mới nhắm mắt lại dần dần ngủ thiếp đi.

Lúc Lương Trinh trở về trời đã gần sáng, hắn cởi áo ngoài ra, sau đó liền rón rén nằm lên giường ôm lấy Chúc Vân Tuyên từ phía sau. Cả người Chúc Vân Tuyên giật giật, ban nãy khi nghe được động tĩnh hắn đã sớm tỉnh lại rồi, chỉ là không muốn mở mắt ra mà thôi, vừa ngửi được mùi máu tanh thoang thoảng trên người Lương Trinh, mới khàn giọng hỏi: "Đã xử lý xong hết rồi sao?"

"Ừ, người nên xử đều đã được xử, ta có chút mệt, bệ hạ để ta nằm ở đây một lúc đi."

Nghe được sự uể oải trong giọng nói của đối phương, Chúc Vân Tuyên cũng không động đậy gì nữa, chỉ véo nhẹ cánh tay đang khoát lên bên hông mình. Lương Trinh chợt tiến đến dính sát, sượt sượt lên vành tai cùng tóc mai của mình, qua một lát sau, Chúc Vân Tuyên hỏi hắn lần hai: "Ngươi bị thương sao?"

"Không có, trên người dính chút máu của người khác."

Chúc Vân Tuyên khẽ cười, giọng điệu cũng bất giác trở nên nhẹ nhõm hơn: "Ngươi đã lên kế hoạch bao lâu rồi?"

"Tương kế tựu kế mà thôi, Vinh bá cùng lão Trần kia thông đồng nhau lôi kéo mọi người muốn đoạt quyền từ trong tay ta, ban đầu ta vốn không muốn tính toán cùng bọn họ, bọn họ muốn thì ta cho bọn họ là được

rồi, nhưng nếu hôm nay bệ hạ đã đồng ý để những người kia về lại Đại Diễn, thì ta trước tiên cần phải loại bỏ sạch sẽ những người ôm áp mưu đồ khó lường, miễn cho ngày sau gây thêm phiền phức cho bệ hạ."

Vừa nói xong lại khẽ cười: "Nếu không có chuyện thân phận bệ hạ bị bại lộ, thì mọi chuyện cũng sẽ không tiến triển thuận lợi đến mức như vậy, bản thân ta vốn còn đang lo âu không biết nên mau chóng xử lý bọn họ làm sao, thì tự dưng chuyện tốt lại đưa tới cửa."

"Sao ngươi biết tối nay bọn họ sẽ hành động?"

"Bị bức ép cuống lên, tất nhiên sẽ không thể chờ thêm được rồi."

Chúc Vân Tuyên khẽ buông một tiếng thở dài: "Ngươi vẫn như vậy, giống như đối với chuyện gì cũng ra vẻ chắc chắn…"

"Vậy thì chưa chắc." Lương Trinh tiến sát đến, khẽ hôn lên một sợi tóc sau tai đối phương: "Trái tim của bệ hạ, ta có tính sao cũng không nắm chắc được."

Chúc Vân Tuyên không nói gì nữa, chỉ im thin thít hệt như đã ngủ thiếp đi. Lương Trinh ôm chặt đối phương hơn, sau lại ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Bệ hạ, hôm qua ta đã đồng ý với Yến nhi hôm nay sẽ mang hai người đến những hòn đảo khác chơi mở mang tầm mắt, bệ hạ muốn đi sao?"

Sau một hồi im lặng, Chúc Vân Tuyên rầm rì hỏi: "Hôm nay đi sao? Không sợ trên đảo xảy ra chuyện gì sao?"

"Sẽ không, chuyện còn lại cứ giao cho thuộc hạ của ta xử lý là được, từ nơi này đi một ngày về phía nam có một tòa đảo cầu vồng hết sức xinh đẹp, ta đoán bệ hạ và Yến nhi sẽ thích nơi đó."

"Ừ….Vậy thì đi thôi."

Lương Trinh nhẹ giọng nở nụ cười: "Được, vậy bệ hạ ngủ thêm một lúc nữa đi, chờ đến khi Yến nhi tỉnh, ăn sáng xong chúng ta liền lên đường."

68. Chương 68: Hòn Đảo Cầu Vồng

Buổi sáng khi ra cửa, Chúc Vân Tuyên có đặc biệt để ý đến bốn phía xung quanh, quả thực tình hình trên đảo hiện tại đã yên ổn hơn rất nhiều, lúc này do trời vừa mới hừng đông cho nên vẫn chưa thấy bóng dáng của những người phụ nữ cùng trẻ thơ làm việc chơi đùa cạnh biển đâu, mà chỉ cần liếc mắt thoáng qua có thể bắt gặp được tốp vệ binh đi tuần tra. Tuy rằng Lương Trinh chỉ xử trí những kẻ cầm đầu, thế nhưng sự việc chấn động đêm qua dường như đã khắc rõ lên gương mặt từng người.

Lương Trinh cũng không mấy để tâm đến, so với chút chuyện náo nhỏ tối hôm qua, thì đám người tướng lĩnh ở trên đảo hiện tại cũng đã biết được sự có mặt của hoàng đế Đại Diễn, đây có thể xem như là một đòn cảnh báo khiến cho bọn họ biết điều thu lại những tâm tư bất chính của mình, bằng không thì chuyện phản loạn lần này sao có thể dễ dàng lắng xuống như vậy.

Bọn họ bước lên bến tàu rồi đi lên thuyền, bầu trời hôm nay cũng được dịp đẹp trời quang đãng hiếm thấy, trên trời vạn dặm không mây, mặt biển cũng không nổi ngọn gió nào. Khi đã đặt chân lên thuyền xong, Lương Trinh liền dẫn Yến nhi đi tới boong thuyền câu cá, còn Chúc Vân Tuyên ở thì ở trong khoang thuyền đọc sách tầm một canh giờ, lúc sau thấy có chút chóng mặt hoa mắt, cho nên liền quyết định cũng đứng dậy đi ra bên ngoài, dự định hít thở chút không khí trong lành.

Mới vừa đi ra, Chúc Vân Tuyên liền nhìn thấy Yến nhi vừa vỗ tay vừa hí hửng cười reo, bộ dạng như chơi đến quên trời quên đất, Lương Trinh thì giơ tay vung về sau một cái, khiến cho cần câu bay cong thành một vòng xẹt qua không trung, sau đó có một con vật ầm ầm rơi xuống boong thuyền bọn họ.

"Là con rùa, con rùa!" Bé con cực kỳ hưng phấn, khi nhìn thấy Chúc Vân Tuyên xuất hiện lập tức chạy tới, lôi kéo tay muốn hắn đi xem, "Cha cha người xem đi, phụ thân câu một con rùa to ơi là to luôn!"

Chúc Vân Tuyên chợt đưa tay lau mồ hôi trên gáy con trai, sau đó nhìn về phía con rùa biển phần lưng chấm chấm đã lật thân mình, sau đó liên tục đi lòng vòng trên boong tàu, đầu cùng tứ chi của nó cũng rút về trong mai, thoạt nhìn cực kỳ thú vị, cũng không biết sao Lương Trinh có thể câu được con rùa này. Yến nhi nóng lòng muốn qua sờ thử, lại bị Chúc Vân Tuyên ngăn cản, thế là Yến nhi liền nói cho hắn biết: "Con rùa bự này ngốc quá chừng, phụ thân mới câu một chút đã câu trúng rồi, nó đúng là ngốc muốn chết ha cha."

"Ừ, ừ, Yến nhi của chúng ta là thông minh nhất." Chúc Vân Tuyên cười phụ họa theo.

Lương Trinh hiện tại đã câu được một sọt đầy cá tôm, Chúc Vân Tuyên dắt tay Yến nhi đi về chỗ hắn liếc mắt nhìn, quả thực thu hoạch khá dồi dào. Yến nhi thấy vậy cũng ra vẻ đắc ý khoe khoang: "Con cũng có câu được hai con đó!"

"Bé con đúng là giỏi." Chúc Vân Tuyên không hề tiếc lời mà khen ngợi con trai mình.

Lương Trinh thu dây câu về, đồng thời thấp giọng nở nụ cười: "Sao bệ hạ không khen ngợi ta?"

Chúc Vân Tuyên liếc hắn, bên trong đôi mắt hiện rõ ý cười: "Ngươi muốn trẫm khen ngươi gì đây?"

Lương Trinh cụp mắt khẽ ho: "Cứ nói nam nhân của trẫm cực kỳ bản lĩnh là được."

Chúc Vân Tuyên nghe xong đã thấy nghẹn lời, ánh mắt nhấp nháy hồi lâu, bên khóe môi cũng chỉ phun ra một câu mập mờ không rõ: "Không biết ngươi đang nói gì."

Đến chiều tà, thuyền rốt cục cặp bờ, Chúc Vân Tuyên nắm tay Yến nhi đi ra khoang tàu, chỉ vừa mới đặt chân đi ra, đã bị cảnh tượng của hải đảo trước mặt hấp dẫn. Trên ngọn đảo ngàn hoa khoe sắc, những ngôi nhà phòng ốc được tô điểm bằng viên gạch đủ sạch màu, họa tiết điêu khắc khéo léo tinh xảo, dưới ánh chiều tà, nơi đây hệt như một vùng đất cầu vòng rực rỡ vậy, khiến người ta vừa nhìn liền thấy hoa mắt mê mẩn không thôi.

Yến nhi trợn to hai mắt, bật ra một tiếng kinh ngạc: "Đẹp quá đi!"

Lương Trinh tiến lên một bước ôm lấy nhóc con rồi mở miệng: "Đi thôi."

"Con muốn tự đi cơ!" Nhóc con uốn éo thân thể đòi xuống: "Con rùa của con!"

Lương Trinh chỉ biết dở khóc dở cười thả người xuống: "Vẫn còn nhớ nhung tới con rùa ngốc kia sao?"

Yến nhi gật đầu lia lịa: "Con muốn rùa!"

Một lát sau, Yến nhi tự tay dắt con rùa được cột vào dây thừng, cẩn thận tập tễnh đi từng bước nhỏ về phía trước. Chúc Vân Tuyên nhìn thấy cảnh tượng kia chỉ cảm thấy không nói nên lời, bèn cau mày bĩu môi nói với Lương Trinh: "Ngươi xem mình làm chuyện xấu gì kìa, nhìn xem hiện tại trong mắt con cũng chỉ còn mỗi con rùa mà thôi…"

Lương Trinh lơ đễnh nói: "Mấy đứa trẻ tính hay quên, nó thích thì cứ để nó chơi vài hôm, chờ quên rồi thì đem đi hầm con rùa kia."

Chúc Vân Tuyên: ".. Nếu như ngươi không sợ nó đoạn tuyệt quan hệ cha con với ngươi thì cứ việc hầm, đến lúc đó đừng trách ta không nhắc nhở ngươi."

Lương Trinh: "…"

Tòa đảo cầu vồng này vô cùng rộng lớn, nơi đây có khi rộng gấp ba bốn lần tòa hải đảo mà phụ thân Lương Trinh chiếm cứ, thế nhưng trên đảo chỉ có khoảng năm ngàn người dân sinh sống, thoạt nhìn cuộc sống cũng vô cùng yên ổn, tướng mạo của những người nơi này, thì đa số không khác người Đại Diễn là bao, chỉ có trang phục là hoàn toàn khác biệt. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, nam nữ già trẻ trên đường đều mặc váy mỏng lụa mỏng, màu sắc cực kỳ bắt mắt, không những thế còn được tô điểm thêm bằng những trang sức làm bằng san hô, vỏ ốc sáng lấp lánh đến lóe mắt.

Trên đoạn đường đi, Lương Trinh giới thiệu kể cho Chúc Vân Tuyên nghe: "Chủ nhân của tòa đảo này là một phú hộ họ Tần, hơn một trăm năm trước đã từ Đại Diễn di chuyển đến đây, ba năm trước khi ta mới tới Nam Dương, trùng hợp lại có cơ duyên kết bạn với chủ nhân hiện tại của hòn đảo này, trở thành bạn thâm giao, mấy ngày nay trong nhà người kia cũng có hỉ, cộng thêm hội nghị tổ chức ba tháng một lần, cho nên người trên đảo đông hơn so với mọi ngày, chứ bình thường nơi đây cực kỳ thanh tĩnh."

Chúc Vân Tuyên có hơi kinh ngạc ngước mắt nhìn Lương Trinh: "Có hỉ?"

"Đúng vậy, con trai trưởng của ông ta đón dâu, đã phát thiệp mời, hôm nay chúng ta đến uống rượu mừng."

Thì ra là như vậy… Chúc Vân Tuyên thuận miệng hỏi: "Vậy chúng ta phải ở chỗ này bao nhiêu ngày?"

"Bệ hạ vội về sao?" Lương Trinh cười hỏi ngược lại hắn.

Chúc Vân Tuyên hơi mím môi không trả lời lại, hiện tại đã được một nửa với lời ước hẹn nửa tháng kia, thật ra cả hai người bọn họ vẫn chưa nói gì đến vấn đề quyết định ngày này, chỉ có điều cho dù có lảng tránh làm sao thì rốt cuộc cũng phải quay về, chuyện nên giải quyết cần phải giải quyết dứt khoát.

Thấy Chúc Vân Tuyên nhất thời có chút mất tập trung, Lương Trinh nhếch nhếch khóe môi nhỏ giọng nhắc nhở hắn: "Đi thôi, chúng ta vào thành đi dạo, sẵn tiện tìm một gian khách trọ."

"Khách trọ?" Chúc Vân Tuyên nhíu mày: "Ngươi được chủ nhân trên đảo mời đến uống rượu mừng, mà người kia ngay cả chỗ ở cũng không sắp xếp cho ngươi? Thân là chủ nhân hòn đảo mà lại đãi khách như vậy sao?"

"Không có, là do chúng ta đến trước một ngày, hiện tại gia đình người ta đang bận rộn tiến hành chuyện cưới hỏi, cho nên ta định không làm phiền đến người ta, chúng ta đi thôi."

"Đi thôi tiểu bảo bối." Hắn cười quay đầu lại gọi đứa con trai suốt từ nãy đến giờ chỉ chăm chăm vào rùa con kia của mình.

Nhóc con dẫn rùa vui vẻ đi tới, sau đó cười hí hửng không thấy mắt đâu: "Yến nhi tới rồi nè ~"

Khi đi vào trong thành, khung cảnh lại càng náo nhiệt hơn, tòa đảo này tính ra có chút tiếng tăm, do đoàn đội tàu của vị chủ đảo kia thường xuyên lui tới Đại Diễn cùng Nam Dương buôn bán, những người trên các hòn đảo gần đó cũng đến đây mua hàng, cho nên chuyện làm ăn phải nói là vô cùng phát đạt, đối phương đồng thời cũng vô cùng biết điều không chọc đến những người phiên bang kia, khi đụng trúng còn chủ động đưa chút đồ tốt, cho nên những năm qua hòn đảo này cũng xem như luôn trong cảnh thái bình an ổn.

Do mấy ngày nay chủ nhân trên đảo có hỉ, cho nên khắp nơi trên đảo cũng treo đèn kết hoa, bầu không khí nhộn nhịp tưng bừng, cho dù bản thân không phải người dân trên đảo, cũng có thể tự mình cảm nhận được sự vui mừng mộc mạc giản đơn kia.

Chúc Vân Tuyên thuận miệng hỏi Lương Trinh: "Tại sao ngươi quen biết chủ nhân hòn đảo này?"

"Trùng hợp mà thôi, ba năm trước khi ta mới tới Nam Dương, lúc ở trên biển tình cờ cứu được chiếc thuyền suýt chút nữa đã bị đắm chôn thây trên biển của chủ nhân hòn đảo, sau đó liền theo ông ta đi đến tòa đảo

cầu vồng này, thấy chỗ này phong cảnh đẹp, cuộc sống cũng an bình không quá tẻ nhạt, cho nên mới đầu định sẽ sinh sống ở đây, không ngờ lại gặp được phụ thân ta, sau đó mới biết thì ra người cũng là bạn tốt của chủ nhân hòn đảo này, khi đó phụ thân ta đến trên đảo để thăm viếng ông ta, cuối cùng hai cha con ta mới gặp được nhau."

Trong giọng điệu của Lương Trinh chứa đựng sự nghẹn ngào cùng cảm khái, Chúc Vân Tuyên yên lặng nghe, trong đầu thoáng chốc suy nghĩ tới chuyện, chính là nơi đây cách Đại Diễn xa ngàn dặm, nếu như hắn chưa từng tới Tuyền Châu, bọn họ thật sự có lẽ… cả đời này không còn gặp lại nhau nữa.

Lương Trinh thấy biểu hiện trên mặt Chúc Vân Tuyên đột nhiên xìu xuống, liền lên tiếng hỏi hắn: "Bệ hạ đang nghĩ gì vậy?"

"…Không có gì, đi thôi, trước tiên tìm một gian khách trọ đã, Yến nhi hẳn là sắp đói bụng rồi."

Khu khách trọ lớn nhất trên đảo này ngụ ở trên con đường náo nhiệt nhất trong thành, chỉ xui là bọn họ tới không đúng lúc, hiện tại nơi đây chỉ còn dư lại duy nhất một gian phòng hảo hạng. Lương Trinh thấy vậy dứt khoát đặt phòng, còn Chúc Vân Tuyên ở bên cạnh cũng không nói gì, chỉ tùy ý gật đầu khi Lương Trinh dùng ánh mắt hỏi hắn.

Bên trong khách trọ cực kỳ náo nhiệt, trong đại sảnh lầu một đều là khách mời, có không ít người là thương nhân từ Đại Diễn, hiện tại bọn họ đang thảo luận về tin đồn hoàng đế mất tích ở Tuyền Châu, thổi phồng tới độ như tận mắt chứng kiến vậy.

Ba người bọn họ tìm một bàn trong góc trong gốc ngồi xuống, sau khi Lương Trinh cột rùa biển vào dưới chân bàn xong, liền ôm Yến nhi ngồi lên đùi mình đút chút nước nóng cho nhóc uống.

Chúc Vân Tuyên bình tĩnh một bên uống trà, một bên nghe người chung quanh bàn luận mấy chuyện trên trời dưới đất.

"Ta chính là tận mắt nhìn thấy hoàng đế bị hải tặc chỗ quỷ vực kia cướp đi, là vào lúc bái xá bồ tát trong miếu Tây Sơn Tuyền Châu, cửa thành Tuyền Châu ngày hôm đó cũng bị phong tỏa."

"Đúng vậy, quan chức Tuyền Châu lúc đó cũng cuống cuồng cả lên, cứ sợ sinh ra biến cố, còn chúng ta thì lo dẫn vợ con chạy trốn trước, chỉ sợ thần tiên đánh nhau, thì những dân chúng như chúng ta phải chịu vạ lây."

"Xấu xa ở chỗ chính là ngay cả một đứa con hoàng đế cũng không có, ta quả thực không hiểu lỡ như hắn gặp chuyện bất trắc, thì liệu ngôi vị hoàng đế kia sẽ trao cho ai, chỉ sợ bắt đầu hỗn loạn, chúng ta có lẽ chỉ sống yên bình được mấy năm nữa thôi…"

Lương Trinh khẽ cười hỏi Chúc Vân Tuyên: "Ai ai cũng đồn hoàng đế Đại Diễn bệ hạ mất tích, ngươi cảm thấy sao?"

Chúc Vân Tuyên hững hờ đáp trả: "Ta cảm thấy cái gì? Có người gan to bằng trời bắt cóc hoàng đế, cho nên…"

"Nên cái gì?"

Chúc Vân Tuyên khẽ nheo mắt cười giễu một tiếng, sau một hồi im lặng không nói, mới đột nhiên hỏi hắn: "Ngươi ở Nam Dương ba năm, còn phụ thân ngươi ở đây gần ba mươi năm, vậy ngươi có hỏi thăm được tin tức gì liên quen đến bọn hải tặc vùng quỷ vực kia không?"

Lương Trinh hơi nhếch môi: "Không có, những người kia xuất quỷ nhập thần, sao có thể dễ dàng giao thiệp với người khác chứ."

Vừa nghe xong, ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt sầm tối lại, sau cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ gắp thức ăn bỏ vào chén cho Yến nhi.

Trong lúc ăn, Yến nhi cầm lấy muỗng bóc một miếng thịt ra, sau đó ném xuống đất cho con rùa, khi nhìn thấy chú rùa biển kia ăn vô cùng ngon lành mới bất giác tươi cười vui vẻ, còn ngẩng đầu lên hỏi Chúc Vân Tuyên: "Cha, buổi tối con có thể ngủ chung với con rùa được không ạ?"

"Không thể." Chúc Vân Tuyên không chút cảm xúc trả lời.

"Tại sao vậy ạ?"

"Cha cùng con rùa, con chỉ có thể chọn một."

Bé con bất giác bĩu môi ỉu xìu, Lương Trinh thấy vậy bèn cười hỏi nhóc: "Tiểu bảo bối muốn ngủ chung với con rùa kia sao?"

"Đúng ạ." Bé con tưởng bản thân có hy vọng, bèn trưng cặp mắt lánh lánh đầy mong chờ về phía Lương Trinh.

"Nếu như sau này con không quấn quýt ngủ chung với cha nữa, thì có thể cột con rùa cho nó ngủ dưới chân giường con chịu không."

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Ngươi nói cái gì đó."

Yến nhi nhìn Chúc Vân Tuyên xong lại nhìn con rùa của mình, sau một hồi đấu tranh nội tâm bèn lắc đầu: "Vậy con không ngủ chung với rùa nữa, con muốn ngủ với cha."

Lương Trinh buồn cười giơ tay ngắt mũi con trai: "Đúng là nhóc con tinh ranh"

69. Chương 69: Trò Chuyện Đêm Trăng Tròn

Vào đêm khuya, Lương Trinh giúp Yến nhi cột con rùa ở bên cửa phòng, cuối cùng cũng thành công dỗ ngọt cho nhóc con này chịu ngoan ngoãn đi ngủ.

Gian phòng hảo hạng rộng lớn chỉ có một chiếc giường, sau khi rửa mặt xong ba người liền năm trên đó. Yến nhi ở giữa chốc quay sang trái, rồi lại quay sang phải, bộ dạng hí hửng hưng phấn đến lạ kỳ, Chúc Vân Tuyên thấy con trai náo bèn đè nhóc lại nhắc nhở: "Đừng nhúc nhích nữa, ngủ đi."

Bé con vui vẻ nói: "Sau này con muốn ngủ chung với cha và phụ thân."

Đối với Yến nhi mà nói, thì đây chính là lần đầu tiên nhóc con được trải nghiệm chuyện như thế này, bởi vì trong phủ nguyên soái có tới tận ba đứa trẻ, cho nên chỉ có những khi Hạ Hoài Linh không có ở nhà Chúc Vân cảnh mới ngủ chung với nhóc và Yến nhi, cho nên chuyện một mình chiếm cả hai người cha và phụ thân là tuyệt đối không thể.

Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng vỗ về con trai: "Ngủ đi."

Lương Trinh thấp giọng nở nụ cười, đây cũng là lần đầu hắn cảm thấy, đứa con trai này của mình quá mức dư thừa sức lực.

Khi đụng trúng cặp mắt đầy ý cười của Lương Trinh, Chúc Vân Tuyên thoáng giật mình, bèn chột dạ nói câu "Ngủ" sau đó ôm Yến nhi nhắm hai mắt lại.

Một lúc sau, hô hấp của cả hai một lớn một nhỏ nằm ở bên cạnh từ từ vững vàng, Lương Trinh lúc này giúp bọn họ dịch chăn lại ngay ngắn, kế đó dùng ngón tay bóp bóp mặt con trai, cuối cùng lại đến gần hôn một cái lên môi Chúc Vân Tuyên, khiến cho người kia đang trong giấc mộng cũng bất giác khẽ khàng giật giật đôi mi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Yến nhi òa khóc bừng tỉnh, còn tè ra giường, Chúc Vân Tuyên luống cuống tay chân ngồi dậy thay y phục cho con.

Lương Trinh miễn cưỡng tựa vào đầu giường, sau đó nhẫn tâm không tim không phổi trêu chọc con trai: "Có mắc cỡ hay không, lớn vậy còn đái dầm?"

Yến nhi mới vừa được Chúc Vân Tuyên dỗ nín xong, đang còn nghẹn ngào, lúc này bị Lương Trinh trêu bèn òa lên gào khóc lần nữa. Chúc Vân Tuyên tức giận trừng mắt nhìn về phía Lương Trinh: "Còn nói nữa thì cút ra ngoài."

Lương Trinh cười ra tiếng: "Được, được rồi, ta không nói."

Mãi cho đến khi ra ngoài, bé con cả người ỉu xìu cứ một mực nằm nhoài lên bả vai Chúc Vân Tuyên, ngay cả con rùa nhớ nhung hôm qua cũng không tha thiết tới nữa. Lương Trinh chợt ôm lấy nhóc, rồi bóp lấy cái mũi nhỏ kia mở miệng: "Phụ thân chọc con cười thôi, còn giận sao? Sao Yến nhi lại hẹp hòi vậy chứ."

"Yến nhi không cố ý, Yến nhi không mắc cỡ, phụ thân xấu." Bé con vô cùng ủy khuất.

Lương Trinh bật cười: "Hôm qua phụ thân còn câu con rùa cho con, sao hôm nay đã chê xấu xa rồi hả?"

Yến nhi lúc này mới nhớ ra mà dõi mắt nhìn chung quanh tìm kiếm con rùa của mình muốn dẫn nó ra ngoài đi dạo. Hai người bọn họ hiện tại quyết định dẫn con trai đến cạnh biển phóng sinh con rùa, thế là Yến nhi cực kỳ thương tâm hỏi Chúc Vân Tuyên: "Nhất định phải thả con rùa đi sao?"

Chúc Vân Tuyên dỗ ngọt nhóc: "Con rùa cũng phải về nhà, nó cũng muốn đi tìm cha của mình, bé con ngoan, con thả cho nó về đi."

Yến nhi nghe vậy không phản đối gì nữa, mà ngồi xổm xuống lưu luyến không rời nói mấy câu tạm biệt cùng con rùa, sau một hồi dài dòng lan man, mới tự tay cởi dây thừng buộc trên người chú ra.

Đưa mắt nhìn chú rùa ngốc kia từ từ bò vào trong nước biển, Chúc Vân Tuyên rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, xem như đã giải quyết xong phiền phức, bằng không cứ dẫn con rùa này đi dạo trên đường, thì thế nào cũng có chuyện xảy ra.

Lương Trinh trầm giọng nở nụ cười: "Bệ hạ thực sự nhọc lòng rồi."

Chúc Vân Tuyên chẳng thèm đoái hoài tới hắn, Lương Trinh chợt ôm lấy Yến nhi đang rưng rưng muốn khóc mà ra sức dỗ ngọt: "Đừng khóc, lúc về phụ thân sẽ dùng trúc đan một con rùa cho con."

Bé con trưng cặp mắt rưng rưng nhìn hắn: "Có thật không ạ?"

"Đương nhiên là thật rồi."

Chúc Vân Tuyên cười nhạo: "Vì lấy lòng vật nhỏ này, ngươi cũng nhọc lòng rồi."

"Ai bảo nó là con trai của ta chứ." Lương Trinh đắc ý nói.

Trong lúc bọn họ đang đùa giỡn, thì xa xa có người đi tới, đối phương là một nam nhân trẻ tuổi nước da ngăm đen nhìn vô cùng khí khái, khi hắn trông thấy Lương Trinh tỏ vẻ vui mừng không thôi: "Tiêu huynh! Đúng là huynh rồi, ban nãy ta cứ tưởng mình nhìn lầm, huynh lên đảo từ lúc nào? Sao không nói một tiếng, phụ thân không biết huynh đã đến."

Lương Trinh cười nói: "Tối hôm qua vừa tới, ta biết trong nhà các ngươi đang bận rộn chuyện kết hôn của đại ca ngươi, cho nên không định đến làm phiền, vốn hôm nay cũng chuẩn bị đến nhà thăm hỏi."

Người kia nghe vậy bèn hấp tấp trả lời: "Vậy thì đi thôi, phụ thân ta rất nhớ huynh, nghe tin huynh đến rồi nhất định ông ấy sẽ vô cùng vui vẻ."

"Không vội." Lương Trinh lên tiếng khuyên đối phương bình tĩnh đừng nóng, sau đó giới thiệu Chúc Vân Tuyên cho hắn biết: "Đây là phu nhân và con trai ta, bọn họ chưa từng tới đây, cho nên ta mới dẫn hai người tới đây chơi, chắc sẽ không gây phiền phức gì cho các ngươi chứ?"

"Phiền gì chữ, tẩu phu nhân đến rồi chính là khách quý." Đối phương nhiệt tình bắt chuyện với Chúc Vân Tuyên: "Xin chào tẩu phu nhân, tại hạ Tần Lương, người chủ trên hòn đảo này là phụ thân của tại hạ, Tiêu huynh là ân nhân cứu mạng cha con bọn ta, nay tẩu tử lần đầu đến đảo không tiếp đón từ xa, là chúng ta thất lễ, hy vọng tẩu phu nhân không trách."

Chúc Vân Tuyên vui vẻ gật đầu cười: "Tần công tử khách khí rồi."

Tần Lương dẫn ba người bọn họ về nhà, do Tần lão gia đã được một tên tiểu tư chạy về thông báo trước cho nên liền tự mình ra ngoài đón tiếp, vị đảo chủ này gia đại nghiệp đại, đông con đông cháu, Tần Lương là con trai thứ hai của ông, còn đứa con trai trưởng ngày mai đã kết hôn, thành thử trên mặt người nào cũng ngập tràn sự vui sướng.

Khi đi vào chính sảnh, Yến nhi vô cùng ngoan ngoãn nghe lời lần lượt khoanh tay chào hỏi từng người, nhóc con mít ước này nhận được không ít lì xì, rốt cuộc mặt mày bí xị cũng hớn hở trở lại, ngồi ở trong lòng Chúc Vân Tuyên tò mò nhìn quanh bốn phía.

Tần lão gia vuốt vuốt râu mép, nhìn bé con khen ngoan, sau đó mới cười nói với Lương Trinh: "Không nghĩ tới ngươi không những kết hôn từ lâu còn có con trai lớn như vậy, lúc đầu lão phu còn tính định gả đại nha đầu nhà ta cho ngươi, cũng may là chưa mở miệng, bằng không thì có chút lúng túng rồi."

Lương Trinh nhanh chóng đáp: "Tần bá phụ ngài cũng đừng chọc tiểu chất nữa, phu nhân cùng con trai của ta lúc trước vẫn luôn ở Đại Diễn, nửa tháng trước chúng ta mới gặp lại, đúng là không dễ, lúc đầu vẫn chưa định nói chuyện này với ngài, bởi ta quả thật không biết nên kể từ đâu."

Tần lão gia phất tay áo một cái, than thở: "Ngươi không cần nhiều lời, ta tất nhiên hiểu, các ngươi đã một nhà gặp lại, thì sau này hãy trân trọng nhau sinh sống cho tốt đi, đây cũng xem như trong cái rủi có cái may."

Chúc Vân Tuyên cụp mắt hơi mím môi nắm tay Yến nhi

Trong mắt người nhà họ Tần mà nói, chuyện Lương Trinh đột nhiên có vợ con quả thực cũng không phải chuyện bất ngờ gì, bọn họ nếu không phải là người dân Đại Diễn di chuyển đến Nam Dương, thì cũng là do do sống không nổi nên đến đây kiếm sống, hoặc cũng có những người gặp chuyện gì nguy hiểm thoát thân

tới đây, hơn một trăm năm trước tổ tiên của bọn họ cũng chính là như vậy. Ba năm trước Lương Trinh tới nơi này, mặc dù mọi người không biết hắn ở Đại Diễn cụ thể phạm vào chuyện gì, cũng có lẽ cũng bởi bất đắc dĩ mới phải chia lìa vợ con, bây giờ một nhà có thể đoàn tụ chính là may mắn rồi, cần gì phải truy hỏi bới móc lại vết sẹo của người ta làm gì.

Nhưng liệu có ai ngờ được rằng, người ngồi trước mặt bọn họ thế mà lại là hoàng đế Đại Diễn chứ....

Lương Trinh tự nhiên cũng không giải thích gì thêm, mà chỉ cùng mọi người tán gẫu mấy chuyện linh tinh, Tần Lương vừa mở miệng liền nhắc đến những chuyện đã xảy ra dạo gần đây ở Tuyền Châu, bình thường hắn cũng dẫn đội đi Tuyền Châu buôn bán, mấy ngày nay mới trở về cho nên hẳn cũng biết được nhiều hơn so với những lời đồn đại vô căn cứ kia: "Hoàng đế Đại Diễn đúng thật đã mất tích, toàn Tuyền Châu nay đã canh giữ nghiêm ngặt, chúng ta suýt chút nữa dã không thở trở về, theo ta thấy thì triều đình Đại Diễn sắp rối tung lên rồi."

Có người hiếu kỳ hỏi: "Không biết có thực sự dính dáng tới bọn hải tặc quỷ vực kia hay không?"

Tần Lương tiếp tục nói: "Không ai biết, nhưng ta thấy chắc là tám chín phần mười là dính đến rồi, không phải người ta đồn bọn hải tặc kia là tàn dư của triều đại trước hay sao? Ta còn nghe người ta nói bọn họ được đám người phiên bang trên đảo Trảo Oa kia chống lưng cho, nếu bọn chúng thật sự giam giữ hoàng đế, chậc, thôi ta cảm thấy bản thân mình hiện tại vẫn nên thức thời chút, tạm thời đừng ra biển, tránh cho rước họa vào thân."

Lương Trinh nở nụ cười: "Đồn đại hơn nửa là thêm mắm dặm muối, căn bản không đáng tin, có điều thức thời giữ an toàn cho bản thân cũng là chuyện tốt, nếu như Đại Diễn khai chiến với những người phiên bang, nên tránh được thì phải tránh xa, miễn cho người vô tội phải chịu liên lụy."

Tần lão gia gật đầu: "Ngươi nói đúng, sau khi tin tức hoàng đế Đại Diễn mất tích được lan truyền, ta cũng đã hạ lệnh rút lại một số chuyện làm ăn, các đội tuần định xuất phát cũng lần lượt được gọi về, trong khoảng thời gian này vẫn là nên hết sức cẩn thận mới tốt."

Lương Trinh đồng ý nói: "Tần bá phụ lo lắng chu toàn."

Chúc Vân Tuyên đang ngồi một bên yên lặng uống trà lúc này bất chợt liếc nhìn Lương Trinh, trong mắt thoáng cũng có tâm tình gì đó vút qua.

Sau một hồi lâu trò chuyện, người nhà họ Tần cũng đi thu xếp chỗ ở cho bọn họ, nơi ở này của người Tần gia cũng được xây bằng những tảng đá rực rỡ muôn màu hệt như mọi người trên đảo, mang đậm sắc thái dị vực, thế nhưng bên trong gian nhà lại mang phong cảnh lâm viên điển hình Giang Nam, chỉ cần nhìn cũng đủ thấy chủ nhân ngôi nhà quyến luyến mong nhớ quê nhà. Mấy ngày nay bởi vì trong nhà có hỉ, cho nên khắp nơi đều được trang trí treo cao đèn lồng, khách mời tới lui cũng cực kỳ nhiều, Tần gia tiếp đãi bọn họ như khách quý, được sắp xếp ở trong viện gần với chỗ ở chủ nhà nhất.

Suốt dọc đường đi, Yến nhi liên tục hết nhìn đông đến nhìn tây ngắm nghía, bé con thấy gì cũng lấy làm mới lạ. Chúc Vân Tuyên cũng vô cùng có hứng thú ngắm cảnh phong cảnh trong vườn, Lương Trinh thấy

vậy bèn thấp giọng hỏi hắn: “Bệ hạ, ngươi không lo lắng chuyện Tuyền Châu sao?”

Chúc Vân Tuyên hững hờ dò xét đối phương: “Lo lắng có ích gì? Ngươi nữa, còn đặc biệt nhắc nhở người nhà họ Tần tránh đầu sóng ngọn gió, bộ ngươi chắc chắn chuyện Đại Diễn sẽ đánh một trận với những người phiên bang kia sao?”

Hai con ngươi của Lương Trinh chợt co rút lại, sau lại cong môi cười nói: “Cẩn thận một chút vẫn hơn mà.”

Ngày hôm đó bọn họ liền ở lại Tần gia, người nhà họ Tần cho rằng bọn họ là phu thê, thành ra cũng tự nhiên sắp xếp ở chung vẫn là một gian phòng. Chúc Vân Tuyên vẫn không lên tiếng phản đối gì, có lẽ đã tập mãi thành quen.

Nửa đêm, Chúc Vân Tuyên có chút khát nước nên tỉnh giấc, hắn cố gắng không làm kinh động đến con trai cùng người bên gối rón rén đi xuống giường, sau đó khi đến cạnh bàn rót nước, bất giác chú ý tới mặt trăng bên ngoài đêm nay đặc biệt tròn, trong lúc nhất thời buồn ngủ đã bay mất sạch sành sanh, đẩy cửa đi ra bên ngoài.

Hắn yên lặng đứng dưới hành lang một lúc, ngẩn ngơ nhìn ánh trăng sáng trên cao này, tâm trí cũng trở nên có chút sửng sốt, mãi đến tận lúc sau bất ngờ có người khoác chiếc áo khoác lên trên bả vai của hắn.

Lương Trinh ôm lấy hắn từ phía sau, còn cúi mặt dán đầu nhẹ nhàng sượt sượt lên mặt hắn khàn giọng hỏi: “Bệ hạ nửa đêm một mình ngắm trăng sao?”

Chúc Vân Tuyên khẽ nhắm nhắm mắt, một lát sau mới lẩm bẩm lên tiếng: “Có chút buồn chán mà thôi.”

Lương Trinh cười khẽ: “Là do ta để bệ hạ buồn chán sao?”

“Lương Trinh…”

“Sao?”

Chúc Vân Tuyên đột nhiên gọi tên đối phương, rồi lại im lặng không nói gì, bản thân hắn có rất nhiều lời chưa nói, nhưng có lẽ cũng không thể nói thành lời.

“Bệ hạ đừng suy nghĩ nhiều, mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Lương Trinh dán sát vào hắn nhẹ giọng nỉ non, trong giọng điệu mang theo năng lượng đầu độc lòng người.

“Chỉ mong là vậy.”

Lương Trinh khẽ cười: “Bệ hạ, nếu như năm đó chúng ta có thể ở chung yên bình đến vậy, có phải những

chuyện kia sẽ không xảy ra đúng không?"

"Chuyện này ngươi hẳn là nên hỏi chính mình mới phải."

Lương Trinh ôm đối phương chặt hơn, qua một lát sau, lại ngâm nga hệt như đang nói mớ: "Phải, tất cả đều là lỗi của ta."

Chúc Vân Tuyên chậm rãi nhắm hai mắt lại, hồi lâu sau, mới khẽ nói: "Vào nhà đi."

70. Chương 70: Say Rượu Nói Lời Thật Lòng

Ngày hôm sau, người nhà họ Tần tổ chức yến tiệc, khách đến đông đúc rộn rã.

Ngay từ sáng sớm, tiếng pháo cùng nhạc cổ liên tục vang lên chưa khi nào ngừng, đến tận khi gần đến giờ lành, khi nghe có người hô lên tân nương sắp đến, thì các khách nhân chờ đợi suốt từ nãy đến giờ dồn dập đứng lên cười đùa ào ra cửa lớn xem kịch vui.

Yến nhi nãy giờ vẫn luôn chơi đùa cùng mấy đứa trẻ nhà Tần gia, vào lúc này cũng hí hửng chạy trở về bên cạnh Chúc Vân Tuyên cùng Lương Trinh la hét: "Cha cha, con muốn đi xem tân nương."

Lương Trinh buồn cười ngắt mũi của nhóc: "Tiểu bảo bối còn biết cái gì gọi là tân nương luôn sao?"

"Biết chứ ạ!" Yến nhi hưng phấn nói: "Bái lạy thiên địa xong vào động phòng chính là tân nương!"

Lương Trinh phì cười hỏi Chúc Vân Tuyên: "Là ai dạy nó đây?"

Chúc Vân Tuyên ôm con tức giận nói: "Sao ta biết được."

Một lúc sau, một nhà ba người bọn họ cũng theo đám đông đi ra phía ngoài, ngoài cửa Tần gia lúc bấy giờ đã nhốn nháo đầy ấp người, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, những vị khách và bằng hữu từ phương xa đến chung vui được sắp xếp ở bên uống rượu, còn bên ngoài bày đầy tiệc để mời toàn bộ dân chúng trên đảo. hiện tại tất cả khách nhân đến đông đủ, bọn họ tụ tập ngoài cửa lớn Tần gia ngóng trông chờ mong đội ngũ rước dâu xuất hiện.

Tân nương đến từ một hòn đảo khác ở Nam Dương, cho nên đội ngũ rước dâu trước tiên sẽ đến bến tàu xuống thuyền, sau đó ngồi kiệu hoa đi đến. Lúc tiếng kèn đến gần, tân lang cưỡi đại mã rốt cuộc cũng xuất hiện ở ngã rẽ cuối đường, tiếng pháo nhất thời vang ầm đến động trời.

Chúc Vân Tuyên theo bản năng muốn giúp Yến nhi che lỗ tai lại, thế nhưng nhóc con này chẳng những không hề sợ chút nào, mà còn hưng phấn đến đỏ mặt đỏ hừng hực, khi bị đám đông phía trước ngăn trở tầm mắt liền lắc lắc người muốn leo lên cao chút để nhìn xem. Lương Trinh thấy vậy bất đắc dĩ ôm con trai rồi nâng cao nhóc lên, cho nhóc con này ngồi lên trên vai của mình.

Yến nhi cuối cùng cũng được toại nguyện, bèn trưng cặp mắt sáng lấp lánh nhìn chung quanh, tiếng cười khanh khách không ngừng vang lên.

Đội ngũ rước dâu dừng ở cửa lớn Tần gia, tân lang cao lớn tuấn tú xuống ngựa, sau đó giơ tay nắm lấy tay tân nương từ trong kiệu hoa dắt đi ra.

Tân nương mặc một bộ hỉ phục đỏ sẫm hệt như tân lang, trên đầu chỉ dùng một sợi dây đỏ đơn giản buộc thành búi tóc, gương mặt dù không trang điểm vẫn trông đến là mi thanh mục tú, đặc biệt lúc cười cực kỳ rạng rỡ. Chúc Vân Tuyên nhìn một lúc bất chợt trợn mắt hốc mồm, bởi lẽ tới tận giờ khắc này hắn mới nhận ra người tân nương đại công tử Tần gia cưới là một vị nam thê.

Từ khi Đại Diễn lập quốc đã xuất hiện thuốc sinh tử, những nơi khác ngoài Đại Diễn cũng được hưởng may, tuy nhiên hiện tượng nam thê ở Nam Dương vẫn luôn rất hiếm hoi, cho dù là ở Nam Dương hay là Đại Diễn, nam thê được cưới hỏi đàng hoàng từ xưa đến nay vẫn luôn là số ít, đừng nói chi đến Tần gia là một nhà hào phú có địa vị ở đất Nam Dương, trên thực tế lẽ ra chắc chắn sẽ lựa chọn cưới một nữ tử môn đăng hộ đối mới phải, thế nên Chúc Vân Tuyên mới lấy làm cảm thấy bất ngờ.

Bản thân vừa mới kinh ngạc được vài giây, liền nghe được Lương Trinh ghé vào lỗ tai hắn cười thở dài nói: "Vị đại thiếu gia Tần gia này còn nhỏ hơn ta ba tuổi, đã có thể lấy được tức phụ, không biết khi nào mới có thể đến phiên ta."

Cơ mặt Chúc Vân Tuyên hơi giật giật chỉ liếc đối phương một cái lãnh đạm nói: "Cho dù không cưới cũng có con rồi, cần gì phải hâm mộ người khác."

Lương Trinh cụp mắt cười khẽ: "Đúng vậy."

Tân lang đón tân nương tiến vào trong nhà, đúng lúc này đã đến giờ lành chuẩn bị bái lạy thiên địa, các khách nhân càng thêm náo nhiệt ồn ào cũng đi theo vào xem lễ. Yến nhi hiện tại cũng được Lương Trinh bỏ xuống, nhóc con hưng phấn cực kỳ bèn vịn lấy tay Chúc Vân Tuyên hiếu kỳ hỏi hắn: "Cha cha, người cũng là tân nương của phụ thân sao?"

Lương Trinh nghe xong chỉ biết bật cười, Chúc Vân Tuyên cau mày dùng ngón tay gõ lên trán con trai: "Ai dạy con mấy thứ lung ta lung tung này vậy hả?"

Yến nhi ngây thơ trả lời: "Con nghe người khác nói đó, cha là tân nương của phụ thân, sau khi tân lang và tân nương động phòng sẽ sinh tiểu bảo bảo, Yến nhi cũng là do cha và phụ thân động phòng sinh ra sao?"

Mặt Chúc Vân Tuyên không chút cảm xúc, mặc cho con trai có hỏi ra sao cũng không phản ứng, Lương

Trinh cười híp mắt sờ sờ đầu nhỏ nhóc con tấm tắc khen: “Con đúng là thú vị, quả không hổ là con trai của ta ha ha.”

Một trận tiệc mừng kéo dài từ ban trưa đế tận chiều tà, Lương Trinh quen biết không ít người trên đảo này, cho nên cứ thỉnh thoáng sẽ có người đi đến cùng hắn xã giao hàn huyên. Chúc Vân Tuyên ngồi ở một bên yên lặng ăn uống cùng trông coi con trai, dường như rất ít lên tiếng. Bản thân hắn hiện tại cũng uống không ít rượu, ở nơi này có một loại rượu có mùi hương ngọt ngào do người phiên bang tự tay cất vô cùng hợp khẩu vị Chúc Vân Tuyên, khiến hắn cũng vô tình uống hơi nhiều.

Trong lòng Lương Trinh biết rượu kia khi mới uống cũng hệt như mấy loại rượu trái cây thông thường, về sau mới bắt đầu có tác dụng mạnh, thế nhưng khi nhìn thấy Chúc Vân Tuyên yêu thích như vậy, cũng không nhắc nhở hắn, chỉ trông chừng trong tư thái chuẩn bị khi đối phương say sẽ đỡ về phòng.

Đến trời tối, Tần gia náo nhiệt suốt một ngày rốt cuộc mới từ từ yên tĩnh lại, một đôi phu thê mới cưới kia giờ đây đã tiến vào động phòng, tiệc rượu cũng tàn, khách tới dồn dập cáo từ rời đi. Lương Trinh đi đến chào hỏi Tần lão gia một tiếng, sau đó một tay nắm lấy tay Yến nhi, một tay đỡ Chúc Vân Tuyên đã ngà ngà say có chút đứng không vững trở về phòng.

Yến nhi vô cùng ngoan ngõan hiểu chuyện không đòi Lương Trinh bế mình, chỉ kéo kéo tay hắn ngẩng đầu lên nhỏ giọng hỏi: “Cha làm sao vậy ạ?”

Còn chưa kịp đợi Lương Trinh trả lời, Chúc Vân Tuyên được Lương Trinh nửa ôm vào trong ngực đã tươi cười mở miệng trước: “Cha không uống say, con tới đây, để cha ôm con.”

Bé con nghe vậy có chút do dự, Lương Trinh bất đắc dĩ đỡ Chúc Vân Tuyên đứng vững, sau đó mới nói với con: “Đi thôi, sắp đến rồi, cha con uống say, con đừng để ý đến cha.”

“Gì chứ, ta đã nói không có say…”

Lương Trinh không hề cho Chúc Vân Tuyên cơ hội tranh luận mà dứt khoát khom lưng bế người lên, sau đó lại căn dặn Yến nhi đang ngơ ngác bên cạnh: “Con ngoan theo sát phụ thân, chúng ta trở về.”

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại tựa vào bả vai Lương Trinh, còn nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Đừng để lạc Yến nhi…”

“Sẽ không đâu.”

Khi về phòng, Lương Trinh trước tiên thu xếp cho Yến nhi ngủ, sau khi dỗ con trai ngủ xong mới quay đầu nhìn Chúc Vân Tuyên, đối phương từ lúc bước vào cửa đến giờ vẫn ngây ngốc ra như khúc gỗ cuộn hai chân ngồi trên tháp, ánh nến vô tình chiếu vào góc nghiêng gương mặt hắn khiến cho biểu hiện cũng đặc biệt trở nên mờ mờ ảo ảo, trong đôi mắt sóng nước dập dờn, làm người ta không rõ ràng được đó là cảm xúc gì.

Lương Trinh đi tới rót chén nước ấm cho hắn uống, Chúc Vân Tuyên lại vỗ vỗ trán mình cường điệu lần hai: "Ta không có say.."

Hắn thật sự không say, tâm trí của hắn lúc này vẫn tỉnh táo, chỉ là rượu kia phản ứng lúc sau hơi mạnh, cho nên khiến đầu hắn đau như búa bổ mà thôi.

"Ta biết, ngủ một giấc là tốt rồi." Lương Trinh dịu dàng dỗ dành ai kia, sau đó lại kêu người đem nước nóng tới giúp hắn rửa mặt, kế đó lại rửa chân. Chúc Vân Tuyên vô cùng bình tĩnh, suốt từ nãy đến giờ vẫn ngơ ngác nhìn hắn, không nói một lời.

Mãi cho đến tận khi được Lương Trinh ôm lên giường xong, ngay lúc đối phương định đứng lên, hắn mới theo bản năng giơ tay ôm lấy cổ Lương Trinh kéo người nằm xuống. Lương Trinh nhìn cặp mặt mông lung của người kia, khẽ giơ tay lên vuốt ve sợi tóc của hắn, sau đó nhẹ giọng nở nụ cười: "Bệ hạ, ngươi làm như vậy, ta sẽ coi là bệ hạ đang quyến rũ ta."

Chúc Vân Tuyên ngơ ngác nhìn hắn, qua hồi lâu sau, mãi đến tận khi ý cười bên khóe môi Lương Trinh nhạt đi, hai mắt mới dần dần đỏ ửng khàn giọng hỏi: "Tại sao ngươi không gọi ta là A Tuyên?"

Lương Trinh chợt giật mình, dường như bản thân hắn chỉ gọi Chúc Vân Tuyên bằng tên gọi ấy đúng một lần, chính là ngày ấy thuận miệng nói ra lúc giới thiệu với mọi người trong đảo, không nghĩ tới Chúc Vân Tuyên thế mà lại khắc ghi trong lòng.

".. Bệ hạ thích ta gọi ngươi như vậy sao?"

Khóe mắt Chúc Vân Tuyên đỏ lên, trong hai mắt tựa như muốn chảy ra nước: "Trước đây chỉ có một mình huynh trưởng gọi ta như vậy, nhưng mà kể từ khi ta lên làm hoàng đế, huynh ấy cũng dần trở nên xa cách với ta, huynh ấy nói chỉ là một xưng hô mà thôi, cũng không thay đổi được gì, thế nhưng rốt cuộc vẫn không giống như vậy, ta biết, huynh ấy có nỗi lo âu của riêng mình, cho nên ta không trách huynh ấy… Nhưng mà tại sao ngay cả ngươi cũng không chịu gọi ta như vậy?"

Lương Trinh cúi đầu, nhẹ nhàng in một nụ hôn thật khẽ lên mi mắt đối phương rồi thấp giọng nỉ non: "A Tuyên…"

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, từng giọt nước mặt không sao nhịn được từ khóe mặt tràn ra trượt dài xuống má: "Tại sao ngươi lại trở về chứ? Ngươi có biết ta khó chịu thế nào khi nhìn thấy người sao? Năm đó vốn đã nói đời này sẽ không gặp nhau nữa, vậy tại sao ngươi nói lại không giữ lời?"

Lương Trinh ôm lấy đối phương càng chặt hơn, hôn lên đôi mi đang tràn ra nước mắt của hắn: "A Tuyên, nếu như ta không trở về, ngươi thật sự dự định chịu khổ cả đời như vậy sao?"

"Ta không biết, " Chúc Vân Tuyên khóc lóc lắc đầu, "Trước đây ta thích ngươi đến bao nhiêu, thế nhưng ngươi lại không hiểu chút nào, chuyện ta đáp ứng giao dịch kia cũng là bởi vì ngươi, nếu đổi thành người khác, ta có chết cũng không bằng lòng, thế nhưng ngươi lại không thích ta chút nào, còn coi ta là món đồ

chơi cho ngươi tùy ý mặc sức chà đạp, ngươi không những phát tiết những nỗi oán hận phụ hoàng lên người ta, còn dùng huynh trưởng và con trai huynh ấy uy hiếp ta, ngươi ép ta làm chuyện ta không muốn làm, ta dù gì cũng là hoàng đế mà, ta không thể sống không có tôn nghiêm như vậy, ta chỉ muốn giết ngươi, thế nhưng cuối cùng ta căn bản vẫn không xuống tay được…"

Lương Trinh sửng sốt, hắn chưa bao giờ biết, thì ra Chúc Vân Tuyên thích mình, mà còn động tâm với hắn ngay từ lúc sớm như vậy, còn hắn thì sao? Hắn lại đi nảy lòng tham với Chúc Vân Tuyên, ban đầu là chứng kiến đối phương vì huynh trưởng liều mạng cầu xin mà hấp dẫn, sau đó hắn lại muốn chiếm con người quật cường này về làm của riêng, mà cảm tình của hắn đối với Chúc Vân Tuyên mới đầu cũng không hề thuần túy, hắn quả thực đã từng giận chó đánh mèo phát tiết nỗi hận thù với Chiêu Dương đế lên người đối phương, mới làm ra thủ đoạn tàn nhẫn không thể tả kia, thậm chí ở trên giường còn cố tình chà đáp, nhục nhã đối phương.

Dù cho lúc sau khi hắn giúp Chúc Vân Tuyên leo lên ngôi vị hoàng đế, thì từ lúc đó hắn nhận ra mình đã không còn tâm tư muốn trả thù từ lâu, chỉ là lúc lý trí mất khống chế lại làm ra rất nhiều chuyện làm trái với bản tâm, đẩy Chúc Vân Tuyên càng lúc càng ra xa mình.

"Là lỗi của ta, " Lương Trinh dán sát tựa vào trán Chúc Vân Tuyên, khiến đối phương nhìn thẳng vào mắt mình: "Ta đảm bảo, sau này sẽ không thế nữa, ta chưa từng thôi thích ngươi cả, thực sự chưa từng."

Đôi mắt Chúc Vân Tuyên vẫn liên tục thấm đẫm lệ nhòa: "Ba năm nay, ngày nào ta cũng đều nhớ ngươi, mỗi lần nghĩ tới ngươi ta liền cảm thấy khó chịu, nhưng lại không ngừng được không nghĩ tới…"

Lương Trinh hôn lên khóe môi Chúc Vân Tuyên, nhẹ giọng hỏi hắn: "Ta đã trở về, ngươi không vui sao? Ngươi không muốn?"

"Ta vui, ta cũng muốn ngươi… Nhưng ta sợ ngươi lại giống như lúc trước, mặc dù bây giờ ngươi không còn gì để ép buộc uy hiếp ta, thế nhưng ta vẫn sợ, ta sợ có một ngày ngươi lại khiến ta thất vọng…"

Chúc Vân Tuyên giơ tay lau đi nước mặt trên mặt, Lương Trinh còn chưa kịp nói, thì hắn lại tiếp tục ngậm nước mắt nở nụ cười: "Ngươi nói rất đúng, ta không muốn chịu khổ nữa, ta còn muốn cho Yến nhi một thân phận danh chính ngôn thuận, ta cũng muốn cho ngươi một cơ hội, nhưng nếu như ngươi lại để ta thất vọng nữa, thì chúng ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai nữa."

Lương Trinh nằm xuống, bộ dạng thoải mái như trút được gánh nặng ôm người vào trong lòng: "Được."

71. Chương 71: Chuyện Xưa Trong Mộng

Thấy Chúc Vân Tuyên dần dần an ổn tiến vào giấc ngủ, Lương Trinh lúc này mới rón rén đứng dậy, định đi xuống giường rót chén nước ấm, thì lại bị cánh tay Chúc Vân Tuyên kéo lại, đối phương còn lung tung in một nụ hôn lên mặt hắn.

Lương Trinh chỉ đành nằm xuống lại, hắn nở một nụ cười khẽ ôm chặt lấy đối phương, rồi lại thầm khì bên tai:" "A Tuyên rốt cuộc ngươi đã ngủ hay chưa? Có biết mình đang làm gì không?"

Qua một hồi lâu sau, Chúc Vân Tuyên mới nhắm mắt lại khàn giọng lầu bầu một câu: "Không phải ngươi nói bốn năm nay ngươi sống như một hòa thượng sao? Ta cũng vậy…"

Lương Trinh đột nhiên ôm người đặt xuống thân mình, sau đó dùng sức giữ chặt hai tay đối phương lại, khi nhìn đến đôi mắt sáng lấp lánh kia, ngay cả giọng nói cũng trầm đi đôi chút: "Ngươi chắc chắn rồi?"

Bên khóe mắt Chúc Vân Tuyên vẫn ửng hồng, thế nhưng trong mắt tràn đầy ý cười. Hắn không chớp mắt nhìn Lương Trinh, chợt nhẹ nhàng cười một tiếng: "Lương Trinh, từ khi nào mà ngươi lại dông dài như mấy bà mẹ vậy chứ…"

Chỉ trong chớp mắt, đôi môi nóng hổi của Lương Trinh đã đè ép xuống, Chúc Vân Tuyên cười nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên.

Hai người bọn họ từ cọ xát đôi môi ngập tràn tình ý đến kịch liệt quấn quýt lấy nhau, động tác Lương Trinh mỗi lúc một vội vàng, đầu lưỡi ra sức càn quấy trong miệng Chúc Vân Tuyên, Chúc Vân Tuyên cũng thiết tha đáp trả hắn. Hơi thở đôi bên như hòa vào nhau, khiến cho hơi thở dần nóng rực, từ hôn môi biến thành cắn xé phát tiết, đầu lưỡi ngươi tới ta lui quấn ở bên trong, ai cũng nếm được mùi máu tanh, thế nhưng bọn họ vẫn cứ chăm chú quấn quýt lấy nhau nguyện không tách rời dù chỉ là trong giây lát.

Y phục trên người giờ khắc này cũng đã được trút bỏ toàn bộ, chỉ có hai thân thể nóng hổi nhấp nhô kề sát vào nhau. Lương Trinh dừng động tác lại, giơ tay vuốt ve mái tóc ướt đẫm mồ hôi của Chúc Vân Tuyên, rồi lại nhìn chằm chằm quan sát đôi mắt đang trong cơn ý loạn tình mê của ai kia, đồng thời nhẹ giọng nỉ non: "A Tuyên…"

Chúc Vân Tuyên theo bản năng đuổi theo môi của hắn tìm kiếm nụ hôn, sau một hồi chạm mút mới đáp: "Ừ"

Lương Trinh cười nhẹ: "Thoải mái không?"

Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng hừ hừ, hô hấp đã trở nên rối loạn từ lâu. Đôi tay của Lương Trinh cứ như châm lửa lên từng vị trí trên người hắn, thật ra bản thân hắn đã trải qua loại cảm giác dinh dính cùng khó chịu này vô số lần, thế nhưng không có lần nào như lúc này, cả người đều tập trung cảm nhận thứ kia dần đi vào mình, rồi lại hoàn toàn đắm chìm vào trong đó, cả thân thể giờ đây hoàn toàn bị bản năng dục vọng khống chế trôi lênh đênh theo làn nước, thoáng chìm rồi lại nổi, không còn phân biệt rõ phương hướng.

"Ngươi nhẹ một chút, Yến…."

Chúc Vân Tuyên nghiêng đầu định nhìn con trai, thì bị Lương Trinh xoa cằm ép quay đầu lại, hôn lên môi hắn lần hai: "Chuyên tâm chút."

Chiếc giường gỗ lim chạm trổ hoa văn không ngừng phát ra mấy tiếng vang cọt kẹt ám muội, Lương Trinh khom người xuống mặt kề mặt cùng Chúc Vân Tuyên, dán sát bên vành tai cùng tóc mai thân mật… Ngay lúc động tình khó nhịn nhất, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng khóc nhỏ: "Phụ thân đừng bắt nạt cha mà, hức…"

Lương Trinh đột nhiên dừng động tác lại, còn gương mặt của Chúc Vân Tuyên đã đỏ muốn ứa máu, chỉ biết chôn đầu trên bả vai đối phương hận không thể chết cho rồi. Lương Trinh khẽ nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn xem Yến nhi, đoán chừng là đứa con trai nhỏ này của bọn họ do bị âm thanh quá mực kịch liệt kia đánh thức, đang nước mắt lưng tròng bò qua định "cứu" cha.

Lương Trinh bất đắc dĩ cảm thấy buồn cười dụ dỗ nhóc con: "Con ngoan, phụ thân không bắt nạt cha, con ngủ đi."

"Phụ thân lừa người! Yến nhi thấy cha bị phụ thân bắt nạt khóc!"

Yến nhi không tha thứ, Chúc Vân Tuyên khẽ đẩy đẩy vai Lương Trinh ẩn ý nhắc nhở hắn: "Ngươi xuống đi, mau lên."

Lương Trinh cắn răng lùi ra, nằm xuống một bên. Chúc Vân Tuyên lúc này ôm con trai nhẹ nhàng dụ dỗ: "Yến nhi ngoan, cha không khóc, phụ thân cũng không bắt nạt cha, ngủ đi."

"Có thật không ạ?"

"Thật, bé con ngoan, ngủ đi."

Nhóc con mơ mơ màng màng được dỗ ngủ lại lần hai, đợi đến khi Chúc Vân Tuyên nằm về, Lương Trinh lập tức trở mình đè lên, biểu hiện có chút quyết tâm, còn chưa kịp đợi Chúc Vân Tuyên phản ứng. thì bản thân hắn đã bất ngờ ưỡn người ra đâm vào, kế đó lại cắn răng nghiến lợi kề sát bên tai Chúc Vân Tuyên nói: "Sớm muộn gì ta cũng bị nhóc con này làm cho bị bất lực."

Người dưới thân khẽ giơ tay vòng qua bờ vai của hắn, song lại rên rỉ mắng một câu: "… Vô liêm sỉ."

Chúc Vân Tuyên không nhớ rõ đêm qua mình đã ngủ thiếp đi khi nào, gần mấy năm qua đây là lần đầu tiên hắn an ổn ngủ trong lòng Lương Trinh đến vậy, cảnh tượng trong giấc mộng liên tục biến hóa, đó đều là những ký ức chân thực đã khắc sâu vào nơi đáy lòng sâu thẳm của hắn.

Là cái ngày sau khi hắn nhìn thấy thi thể giả chết của huynh trưởng mình, lúc đó đất trời như sụp đổ, một lúc sau, khi đang trên đường bị người mạnh mẽ áp chế mang về tẩm điện, Lương Trinh tình cờ xuất hiện trước mặt hắn đưa cho hắn một chiếc khăn, để hắn cầm máu đang liên tục chảy xuống trên trán. Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đối phương, lúc đó ngơ ngơ ngác ngác, cho nên cũng không mấy rõ ràng diện mạo khi ấy của Lương Trinh.

Hắn quỳ gối trong triều đình, chung quanh là đám quần thần nhao nhao rộn rã bàn luận, còn phụ hoàng hắn ngồi trên cao dùng ánh mắt lạnh như băng tra xét hắn, đó là khi hắn bị người khác đặt bẫy phá hỏng làm ra chuyện xấu, vô số ánh mắt cười trên sự đau khổ của mọi người đang đổ dồn vào chờ hắn bị hoàng đế xử tội, hắn vừa tức giận vừa lực bất đồng tâm, e là có trăm miệng cũng không thể bào chữa, thế nhưng Lương Trinh đứng dậy chỉ nói vài câu, đã giúp hắn rũ sạch tội.

Kế đó hắn lại xông vào tẩm cung hoàng đế cầu xin phụ hoàng đừng thu hồi bài vị mẫu hậu ở trong cung, sau đó lại bị phụ hoàng không nể mặt mũi gì mạnh mẽ lên án, hắn lại quỳ dưới tuyết bên ngoài tẩm điện từ tối đến sáng, chỉ mong phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, mãi cho đến khi ngất đi mất ý thức, cũng là Lương Trinh ôm hắn trở về, còn tự tay đút thuốc cho hắn.

Khi đó hắn chỉ mới mười lăm tuổi, mẫu hậu mất sớm, phụ hoàng không thích, huynh trưởng lại gặp nạn rời cung, chỉ trong một đêm, hắn bị ép phải trưởng thành, đối mặt với những tranh giành đấu đá, ngươi lừa ta gạt vốn bản thân không muốn tiếp xúc, bên cạnh hắn cũng chỉ còn lại một mình Lương Trinh vừa là bạn cũng là địch, sau đó hắn yêu thích ái mộ đối phương, hắn cũng biết mình không nên, thế nhưng trái tim lại không khống chế được mỗi lúc đập một nhanh vì người kia.

Về sau hắn đã không còn muốn nhớ lại những đau khổ cùng lúng túng lúc đó, ngay cả trong mơ cũng không hy vọng sẽ nhớ đến, trong mười năm nay, từng chút ấm áp Lương Trinh gửi tặng hắn thuở ban đầu, hắn vẫn luôn khắc ghi trong lòng, cũng như phần động tâm ban đầu kia.

Lương Trinh lúc này vẫn chưa ngủ, chỉ lẳng lặng mà ôm Chúc Vân Tuyên vào trong lòng, sau đó lại quan sát gương mặt khi ngủ của đối phương. hắn cứ nhìn như vậy, không đành lòng rời mắt, sau khi tất cả mọi chuyện qua đi trong lòng quả thật tràn đầy vui mừng, nhưng cũng có chút trống rỗng cùng thất vọng không mấy chân thật.

Hắn chưa bao giờ tự nhận mình là người đa sầu đa cảm, thế nhưng thời khắc này khi đối mặt với một đoạn tình cảm chân thành của Chúc Vân Tuyên, vẫn cảm thấy lo được lo mất không sao giải thích được.

Chúc Vân Tuyên đã ngủ, thế nhưng bên khóe mắt đang rỉ nước không biết mơ thấy gì. Lương Trinh khẽ thở dài, chợt cúi đầu nhẹ nhàng giúp hắn mút đi chút nước ấy.

Hắn chưa bao giờ cảm giác mình là người tốt, hắn trưởng thành trong sự ngược đãi của Lương gia, trong lòng chỉ có oán hận, sau khi biết được thân thế của mình, mục đích sống duy nhất cũng chỉ còn lại báo thù, hắn quả thực đã làm được, những người hắn hận đều nhận lấy báo ứng, duy chỉ có một bất ngờ, chính là đứa con trai Chúc Vân Tuyên của người hắn hận kia, hắn có làm sao cũng không bỏ xuống được, thậm chí đối phương còn khiến hắn chấp niệm đến tẩu hỏa nhập ma.

Cùng Chúc Vân Tuyên dây dưa nhiều năm đến vậy, sự dày vò đau khổ mà hắn phải chịu so với Chúc Vân Tuyên cũng không ít hơn là bao, trước khi gặp lại phụ thân mình, thì chưa từng có ai dạy hắn phải đối xử để tâm thế nào với người mình yêu, lúc đầu hắn cứ nghĩ yêu là chiếm giữ cùng bức ép, nhưng kết cục chỉ đẩy người mỗi lúc một xa mình, đây là đạo lý sau ba năm một thân một thân chịu qua dày vò dằn vặt nhiều lần đúc kết được.

Chúc Vân Tuyên nói ba năm nay ngày nào cũng nhớ hắn, mỗi lần nhớ tới lại cảm thấy khó chịu, không nhớ

cũng khó chịu, hắn cũng vậy, ngay trong lúc đau khổ nhất thậm chí còn nghĩ tới muốn trở về Đại Diễn trở lại kinh thành trói Chúc Vân Tuyên lại, sau đó giam giữ hắn ở cạnh mình cả đời, nhưng hắn cũng biết, nếu như hắn thật sự làm như vậy, thì người chết không phải hắn thì là Chúc Vân Tuyên.

Hắn vẫn chưa nói cho Chúc Vân Tuyên nghe, ba năm trước trong lúc hắn nhận lại phụ thân mình, phụ thân từng khuyên hắn sớm ngày cưới vợ sinh con quên đi mối tình này, phụ thân không phải vì muốn hắn sinh con dưỡng cái có người đèn nhang, mà là sợ hắn ngày sau sống quá cô quạnh, hệt như ông một mình cô quạnh cả một đời. Hắn không đáp ứng, mới đầu khi hắn phân cao thấp cùng Chúc Vân Tuyên, đồng nghĩa đã phân cao thấp với chính mình, đến cuối cùng hắn không thua, Chúc Vân Tuyên cũng không bại, bọn họ là vì thỏa hiệp lẫn nhau, cho nên đều chiến thắng bản thân mình.

Khi biết đến sự tồn tại của Yến nhi, hắn thoải mái uống một trận đến say mèm, trong suốt ba năm qua, đây là lần đầu tiên hắn ngủ ngon giấc, thậm chí trong mộng cũng nở nụ cười.

Cũng hệt như hiện tại Chúc Vân Tuyên nằm trong lồng ngực của hắn, sau khi khóc, khóe miệng lại hơi cong lên hệt như đang mơ một giấc mộng gì đó rất đẹp, không giống với bộ dạng ngay cả khi ngủ cũng cau mặt nhíu mày như trước nữa.

Lương Trinh lẳng lặng nhìn hắn hồi lâu, sau đó bất giác nở nụ cười khẽ in một nụ hôn lên môi đối phương.

Giờ mão khắc tư, Yến nhi là người đầu tiên tỉnh lại. Nhóc con còn chưa kịp la hét gì, Lương Trinh đã lập tức tỉnh dậy bọc áo khoác quấn quanh người ôm con ra gian ngoài, giúp nhóc con rửa mặt thay y phục.

— *tầm sáu giờ sáng*

Yến nhi vẫn còn nhớ chuyện tối hôm qua người phụ thân Lương Trinh này bắt nạt cha của mình, cho nên mới rầm rì hỏi hắn: “Sao cha vẫn chưa rời giường vậy ạ?”

“Con ngoan, cha con mệt, để cha ngủ thêm chút nữa đi.” Lương Trinh cười nhắc nhở con trai.

Thế là bé con đột nhiên vịn lấy cánh tay hắn làm nũng: “Sau này phụ thân đừng bắt nạt cha nữa nha.”

Lương Trinh bật cười: “Tên nhóc con này, chỉ biết lo cho cha, ta đã nói không có bắt nạt cha con, con còn không tin sao.”

Yến nhi nghiêng đầu, tất nhiên là không có tin: “Con thấy được cha khóc, phụ thân còn đè lên cha, phụ thân chính là đang bắt nạt cha.”

Lương Trinh cười véo mũi nhóc con: “Đó là bởi vì phụ thân đang cùng cha con động phòng, đợi sau này tiểu bảo bối lớn lên sẽ hiểu.”

Yến nhi trợn tròn mắt: "Vậy sau này có phải cha cùng phụ thân lại có thêm tiểu bảo bảo không?"

Lương Trinh thuận miệng trêu: "Đúng vậy, có bảo bảo không tốt sao? Có bảo bảo có thể chơi cùng Yến nhi."

Bé con bỗng nhiên không nói gì nữa, cứ ngơ ngác như vậy nhìn hắn, trong đôi mắt to tròn thoáng chốc đẫm nước lập tức ùa ra. Lương Trinh thấy vậy vội vàng lau nước mắt hỏi han: "Sao tiểu bảo bối lại khóc chứ? Được rồi, con đừng khóc, không thôi lát nữa cha con nhìn thấy sẽ tức giận"

Yến nhi hết sức oan ức giơ tay dụi dụi, chỉ biết nén nước mặt không dám khóc thành tiếng: "Hai người có bảo bảo mới sẽ không cần Yến nhi nữa, hức…"

Lương Trinh luống cuống tay chân dỗ dành con, vừa dở khóc dở cười lại có chút xót xa, hắn vốn chỉ là thuận miệng trêu con trai, không ngờ tới bé con Yến nhi này lại nhạy cảm đến độ òa khóc như vậy.

Lương Trinh ôm con vào lòng, một bên nhè nhẹ vỗ lưng một bên dịu dàng dỗ dành: "Được rồi, đừng khóc, phụ thân hứa với Yến nhi, chúng ta chỉ có một mình Yến nhi, sẽ không có bảo bảo khác, tiểu bảo bối ngoan, sau này phụ thân cùng cha và Yến nhi mãi mãi không bao giờ xa cách nữa."

72. Chương 72: Quân Vô Hí Ngôn

Chúc Vân Tuyên ngủ thẳng một giấc đến tận giờ thìn mới tỉnh dậy, đang lúc mơ mơ màng màng, Lương Trinh đã dẫn Yến nhi vào cửa.

Hai cha con bọn họ từ sáng đến giờ đi dạo chơi một vòng đã đời mới chịu trở về, bé con thấy Chúc Vân Tuyên đã tỉnh bèn lập tức nhào tới, hí hửng cười hì hì lủi vào trong lồng ngực của cha mình: "Cha cha mau rời giường, mặt trời đã lên đến tận mông rồi kia."

Chúc Vân Tuyên lười biếng dựa vào đầu giường mỉm cười sờ mặt con trai: "Bé con ngoan, không cho phép con nói mấy từ không văn nhã như thế, bị người ta nghe thấy sẽ chê cười."

Yến nhi chớp mắt nhìn hắn: "Cha, làm sao muộn vậy cha mới dậy? Phụ thân nói là bởi vì tối hôm qua hai người động phòng quá mệt mỏi, phụ thân không có bắt nạt cha, có thật không ạ?"

Chúc Vân Tuyên: "…."

Lương Trinh chỉ biết dở khóc dở cười giương tay ngắt mũi con trai: "Vật nhỏ sao cứ nhớ đến mấy chuyện này nhỉ?"

Nhóc con cười khúc khích bắt đầu tránh trái tránh phải, sau đó chui vào trong lồng ngực Chúc Vân Tuyên tiếp tục không tha truy hỏi: "Cha cha, chuyện phụ thân nói là sự thật sao?"

Chúc Vân Tuyên lúng túng gật đầu: "Là thật."

Dứt lời lại cau mày hỏi Lương Trinh: "Ngươi nói mấy chuyện với con nhỏ làm gì? Lỡ như mai mốt nó thuận miệng nói ra ngoài, thì thử hỏi có mất mặt hay không?"

Lương Trinh vô tình cười nói: "Làm đều đã làm, bệ hạ thẹn thùng cái gì?"

"Sao ngươi có thể mặt dày vậy chứ?"

"Ngươi yên tâm đi, ta đã đã dạy con nó không được nói mấy thứ này với người khác, con trai của ngươi ngoan như vậy chắc chắn sẽ nghe lời."

Yến nhi lập tức gật đầu phụ họa: "Yến nhi rất ngoan, Yến nhi sẽ không nói với người khác chuyện cha và phụ thân động phòng đâu ạ, ngay cả cha lớn và phụ thân lớn cũng không nói luôn."

"…" Chúc Vân Tuyên chỉ đành dời ánh mắt chậc một tiếng, khóe môi cũng không nhịn được hơi cong cong.

Lúc dùng bữa sáng, Lương Trinh trò chuyện được một hồi liền bắt đầu nói đến chuyện đã cáo từ người nhà họ Tần quay về, Chúc Vân Tuyên đang cúi đầu ăn chợt ngước mắt hỏi" "Lúc đầu không phải nói sẽ ở đây chơi thêm mấy ngày nữa sao, sao vậy, trên đảo xảy ra chuyện gì à?"

Lương Trinh thuận miệng nói: "Không có việc lớn gì, nhưng dù sao chúng ta cũng đã đi mấy ngày, vẫn là nên trở về sớm một chút."

Chúc Vân Tuyên nghe vậy không hỏi nhiều nữa, chỉ gật đầu: "Cũng được, về thì về thôi, dầu gì ở đâu cũng giống nhau."

Lương Trinh nở nụ cười gắp đồ ăn cho hắn: "Ngươi ăn nhiều chút, ăn no chúng ta lên đường."

Chờ đến khi Chúc Vân Tuyên dùng xong bữa sáng, một nhà ba người liền từ biệt người nhà họ Tần, sau đó lên thuyền hồi phủ.

Khi trở lại thuyền xuôi theo dòng nước, tuy rằng lúc xuất phát có chút chậm, nhưng chỉ cần không gặp sóng lớn, thì khi trời sập tối có thể trở về đảo. Thân thể Chúc Vân Tuyên không khỏe, cho nên lên thuyền chưa được bao lâu đã cảm thấy buồn ngủ, Lương Trinh thấy vậy dẫn con trai lên boong thuyền chơi không làm phiền hắn nữa.

Mãi đến khi ăn xong cơm trưa, Yến nhi nằm lên giường ngủ trưa, Chúc Vân Tuyên mới tỉnh lại, bản thân vừa ngủ dậy cảm thấy uể oải mệt nhừ, cả người cũng không thoải mái, bèn ngồi tựa vào đầu giường, ngay cả giường cũng chẳng buồn xuống.

Lương Trinh rót chén nước ấm đến ôn tồn hỏi: "Muốn ăn chút gì không."

Chúc Vân Tuyên lắc đầu, sau khi uống nước trơn cổ họng cũng xem như dễ chịu chút: "Không muốn ăn."

Lương Trinh ngồi xuống bên cạnh nắm lấy tay đối phương xoa nắn, khẽ cười nói: "Tối hôm qua ta nên nhẹ chút."

".. Không có gì," Chúc Vân Tuyên thuận thế dựa vào bả vai của hắn, rồi cụp mắt yên tĩnh nhìn con trai ngủ được một lúc đã đỏ bừng cả mặt, trên trán còn thấm đẫm mồ hồi, lúc sau chợt giơ ngón tay nhẹ nhàng xoa gương mặt mềm mại của con thấp giọng lẩm bẩm, "Lúc nó chào đời chỉ có chút xíu, cả người xanh tím, hơi thở yếu ớt, ngay cả khóc cũng không có sức khóc, nhiều lần suýt chút nữa đã không thể cứu được, mỗi ngày đều phải châm kim đầy người còn phải ngâm trong bồn thuốc, mới có thể miễn cưỡng sống đến đầy tháng."

Ý cười trên khóe miệng Lương Trinh dần dần nhạt đi, hắn nắm chặt tay Chúc Vân Tuyên, lại nghe giọng đối phương càng nhỏ đi: "Ta không dám gặp con, không dám ôm nó, có một hôm nửa đêm ta nghe thấy tiếng nó khóc, nó bỗng nhiên sốt cao, suýt chút nữa đã không còn, cũng may, may là thái y cứu nó trở về…"

Lương Trinh khẽ run, thì ra những chuyện Chúc Vân Tuyên nói lúc trước cũng không phải hoàn toàn lừa hắn, không phải là con trai không thể cứu trở về, mà là suýt chút nữa, suýt chút nữa có lẽ hắn đã thật sự không có cơ hội nhìn thấy đứa bé này rồi. Hắn hiện tại cũng không nói ra được trong lòng mình có tư vị gì, sau một hồi hỗn loạn rối bời chỉ còn sót lại sự vui mừng: "Đừng suy nghĩ nhiều, chuyện đã qua rồi, Yến nhi bây giờ cực kỳ khỏe mạnh, ta tin nó sẽ sống lâu trăm tuổi."

"Ừ.. Cũng may có huynh trưởng đưa đến Nam Cương chữa trị nửa năm, nó mới có thể dứt đi nguồn bệnh."

Lương Trinh gật đầu than thở: "Chúng ta quả thực nên đáp trả lại công ơn của bọn họ, về sau bệ hạ bồi dưỡng hai đứa bé kia là được rồi, dù gì Yến nhi cũng coi bọn họ là huynh đệ ruột thịt, sau này chắc chắn sẽ trở thành cánh tay đắc lực bên cạnh Yến nhi."

Chúc Vân Tuyên trút một hơi dài: "Ừ."

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Chúc Vân Tuyên bất ngờ ngồi thẳng người cau mày nói: "Ngươi mau cởi y phục, cho ta nhìn một chút."

Lương Trinh bật cười: "Giữa ban ngày ban mặt sao bệ hạ lại như vậy, hình như có chút không được tốt…"

"Ngươi nói cái gì đó…" Chúc Vân Tuyên nhíu mày càng chặt hơn: "Mau lên, cởi y phục ra."

Lương Trinh hết cách đành cởi áo ngoài ra, sau đó lại nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Chúc Vân Tuyên mà cởi nốt áo lót, nửa người trên rắn chắc cường tráng thoáng chốc đã lồ lộ trước mắt Chúc Vân Tuyên.

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên trở nên ảm đạm, hắn giơ tay xoa xoa vết thương do đòn roi trước ngực đối phương, biểu hiện cũng đặc biệt phức tạp.

Đêm qua do chỉ mải để tâm đến trận cuồng hoan cho nên hắn nhìn không rõ ràng mấy, chỉ dùng ngón tay chạm qua nơi vết sẹo có chút lồi lõm này, bây giờ tận mắt thấy, thì những vết thương đó còn dữ tợn kinh khủng hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Lương Trinh bắt lấy tay hắn: "Không có gì, chút vết thương nhỏ mà thôi."

Chúc Vân Tuyên hơi mím môi, qua một lúc sau mới dùng giọng điệu cứng ngắc lạnh như băng gặng hỏi: "Chỉ cần không bị người ta đánh chết, thì ngươi đều cảm thấy nó nhỏ thật sao?"

Lương Trinh một bên mặc y phục vào, một bên cười lờ đi: "Thì ra bệ hạ đau lòng ta, vậy thì lần tới nếu tức giận ngươi cứ tự tay đâm ta mấy nhát kiếm, đừng mượn tay người khác là được rồi."

"... Ta không có, không phải ta hạ lệnh người đánh ngươi." Chúc Vân Tuyên có chút lúng túng giải thích, "Ta đã sớm xử tội gã ta rồi."

Lương Trinh vui vẻ gật đầu, ý cười trong mắt càng đậm: "Ta biết."

Chúc Vân Tuyên không lên tiếng nói gì nữa, chỉ tựa lại vào bả vai Lương Trinh, bộ dạng có chút ấm ức. Lương Trinh ở một bên nhẹ nhẹ xoa mặt hắn hỏi han: "Mất hứng sao? Ta kể chuyện cười cho ngươi nghe."

"Không có, " Chúc Vân Tuyên trầm giọng nói: " Ta không phải không vui"

"A Tuyên đừng tự trách mình, là ta mạo phạm mưu nghịch hoàng đế trước, cho dù có xử tử cũng là quá nhẹ rồi, A Tuyên không những nể tình xưa cho ta con đường sống, còn xử tội người lạm dụng tư hình với ta, ta nên cảm ơn A Tuyên mới phải."

Chúc Vân Tuyên khẽ cười: "Ngươi đừng xem ta là Yến nhi bày trò dỗ dành, chỉ có con mới tin cái miệng đầy lời ngon tiếng ngọt của ngươi thôi."

Lương Trinh cười hôn một cái lên trán đối phương: "A Tuyên cảm thấy ta đang nói lời ngon tiếng ngọn, chắc hẳn trong lòng cảm thấy ngọt ngào, ta cực kỳ vui."

Chúc Vân Tuyên tự biết mình nói không lại Lương Trinh, bèn dứt khoát không nói đến chuyện này nữa, chỉ lẳng lặng tiếp tục dựa vào người Lương Trinh, chút phiền muộn trong lòng dần dần cũng được tản đi, sau một hồi im lặng, mới lên tiếng hỏi lần nữa: "Ngươi đã nghĩ xong tương lai mình nên làm gì chưa."

Lương Trinh nghe xong có chút ngây người ra, đây là lần đầu tiên Chúc Vân Tuyên hỏi đến chuyện "tương lai" với hắn. Bản thân hắn chợt cúi đầu nhẹ nhàng dán vào mặt Chúc Vân Tuyên cạ cạ: "Ta muốn về Đại Diễn, tuy rằng sống trên đảo Nam Dương thoải mái tự tại, thế nhưng không có A Tuyên cùng Yến nhi của ta."

Chúc Vân Tuyên bĩu môi: "Không phải ta sớm đã nói với những người thuộc hạ của ngươi rồi sao? Toàn bộ người trên đảo, chỉ cần không có dị tâm, muốn trở về thì cứ việc trở về."

"Bao gồm cả ta?"

Chúc Vân Tuyên ngẩng đầu, trong đôi mắt khi nhìn về phía Lương Trinh chứa đựng chút sự giễu cợt: "Lẽ nào ngươi cảm thấy không bao gồm cả mình sao."

"À." Lương Trinh hài lòng nói, "Quả nhiên A Tuyên là một lòng nhớ ta."

Chúc Vân Tuyên giơ tay đập một cái lên bả vai Lương Trinh: "Đừng nói mấy thứ nhảm nhí này nữa, ta chỉ muốn nói với ngươi, lần này ngươi nên lấy thân phận Tiêu Niệm trở về đi, còn những chuyện khác ta sẽ giúp ngươi giải quyết, sau khi trở về… ngươi làm hoàng hậu của ta."

Lương Trinh mỉm cười: "Bệ hạ nói thật sao?"

"Quân vô hí ngôn, " Chúc Vân Tuyên bình tĩnh nói, "Chỉ cần ngươi biết điều, ta liền phong ngươi làm hoàng hậu."

Lương Trinh giơ tay nhấc cằm Chúc Vân Tuyên lên, cười cười hôn lên môi hắn một cái: "Được thôi."

Chúc Vân Tuyên chớp mắt, rồi duỗi hai tay vòng qua cổ Lương Trinh dán lên môi hắn bắt đầu hôn sâu, môi lưỡi đôi bên đưa đẩy quấn quýt nhau, một sợi chỉ bạc vươn ra được Lương Trinh liếm đi, tiếp tục thân mật triền miên.

Sau khi nụ hôn vừa dứt, Chúc Vân Tuyên tựa vào trong lòng Lương Trinh khẽ nhắm lại, đồng thời lên tiếng nỉ non: "Ta phong thêm cho ngươi một chức quan, ngươi muốn làm gì?"

"Chức quan? Không lẽ bệ hạ đã quên việc hậu cung không thể nhúng tay vào chuyện chính sự hay sao? Lương Trinh thờ ơ nở nụ cười, "Vẫn là quên đi, cần gì phải làm trái quy củ của tổ tiên, nếu như bệ hạ đồng ý, thì ta làm quân sư sau lưng cho bệ hạ là được."

Chúc Vân Tuyên cau mày không đồng ý: "Ngươi định để ta nuôi ngươi thật sao? Ngươi chịu được? Tuổi còn trẻ đã dự định ăn no chờ chết không màng đến tiền đồ?"

Lương Trinh bật cười, ngón tay vuốt ve đôi môi ướt át của Chúc Vân Tuyên: "Những hoàng đế khác đều

có thể nuôi tam cung lục viện, ngươi nuôi một mình ta không nổi sao?"

"Vậy ta cũng biết tam cung lục viện vũ lộ quân niêm*, ngươi đồng ý sao?"

— *Vũ lộ quân niêm : ý nói là hoàng đế nên đối xử bình đẳng với hậu cung, không nên quá sủng ái hay lạnh nhạt ai, phải quan tâm lâm hạnh tất cả phi tần đồng đều nhau.*

Lương Trinh ôm chặt lấy đối phương hôn lần hai: "Tam cung lục viện vũ lộ quân niêm? Bệ hạ chỉ lâm hạnh ta một đêm đã mệt không ngồi dậy nổi, nếu nhiều hơn chẳng lẽ sẽ hút hết khí lực bệ hạ ngài sao?"

".. Sao ngươi có thể như vậy chứ?"

Lương Trinh cười tủm tỉm nhìn hắn: "Ta làm sao?"

Chúc Vân Tuyên tức giận nói: "Được rồi, đừng luyên thuyên nữa, chuyện phong chức quan cho ngươi coi như thôi đi, nhưng dù sao cũng không thể thật sự nhốt ngươi trong hậu cung, ngươi có bản lĩnh như thế, chỉ làm một hoàng hậu uổng phí mất nhân tài, ngay cả ta còn không để tâm đến chuyện làm trái quy củ tổ tiên, ngươi lo lắng cái gì?"

"A Tuyên, " Lương Trinh bất đắc dĩ thở dài, khôi phục dáng vẻ nghiêm túc: "Bỏ đi, bệ hạ đã không để tâm ta cũng không để tâm nữa, nếu như bệ hạ thật sự muốn phong quan cho ta, vậy thì để ta làm văn thần đi, ta cảm thấy làm phụ thần nội các không tệ, sau này ta còn có thể quang minh chính đại giúp bệ hạ phê duyệt tấu chương."

Chúc Vân Tuyên ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh mắt có chút phức tạp: "Văn thần?"

Lương Trinh gật đầu: "Văn thần rất tốt, có thể bảo vệ ngươi cả ngày lẫn đêm, ngươi đừng suy nghĩ quá nhiều, coi như ngươi đồng ý giao lại binh quyền cho ta, ta cũng lười nhận, thật sự mệt đến sợ, ngươi cho ta sống mấy tháng ngày bình yên đi."

"... Ngươi muốn làm văn thần thì làm đi, chính ngươi bằng lòng là được."Chúc Vân Tuyên không nói nữa, chỉ yên lặng tựa vào ngực Lương Trinh nhắm mắt lại.

Lương Trinh cúi đầu, khẽ in một nụ hôn lên trán đối phương.

73. Chương 73: Có Khách Đến Đảo

Còn chưa tới giờ mùi, Yến nhi đã tỉnh giấc, Chúc Vân Tuyên thấy vậy liền dẫn con trai ra cửa, bé con rảnh rỗi không chịu nổi cứ muốn ra ngoài biển chơi, lúc sau nhóc con liền ôm thùng gỗ cùng xẻng nhỏ ra cạnh

biển say mê đào vỏ ốc.

Lương Trinh đi vào trong quân doanh xử lý một số chuyện, chỉ có hai cha con bọn họ, Yến nhi ngồi chồm hỗm trên mặt đất đào cát, còn Chúc Vân Tuyên thì ngồi ở một bên tắm nắng đón gió biển. Yến nhi chơi đến là hí hửng, liền cười hì hì ôm theo thùng trở về khoe khoang chiến công của mình.

"Cha người xem, phụ thân nói cái này là sao biển, con vừa nhặt được đó, tặng cho cha nè."

Yến nhi nâng niu lên cho hắn nhìn xem, đó quả thực là một con sao biển năm cánh màu vàng rực rỡ vô cùng đẹp đẽ vẫn còn sống, thế nhưng Yến nhi hoàn toàn không sợ, còn lấy làm hưng phấn truy hỏi Chúc Vân Tuyên: "Cha cha, đẹp mắt không?"

"Đẹp lắm, cảm ơn bảo bối ngoan." Chúc Vân Tuyên thắm thiết chỉ trỏ lên mũi Yến nhi, cầm lấy sao biển để qua một bên, sau đó lấy khăn lau khô cánh tay cho con.

Yến nhi vịn bám lên cổ Chúc Vân Tuyên, một hồi sau còn lém lỉnh ngẩng cái đầu nhỏ hôn một cái thật kêu lên mặt của cha mình, đôi mắt cũng cong thành một vòng cung.

Chúc Vân Tuyên khẽ nở nụ cười khen con trai: "Đúng là bảo bối của cha."

Trong lúc hai cha con đùa nghịch, ở bến tàu xa xa có thuyền cặp bờ. Chúc Vân Tuyên khẽ híp mắt nhìn sang, đó là một chiếc thuyền đánh cá tầm thường, bèn lấy làm thắc mắc, bởi hiện tại trời vẫn còn sớm, không phải thời gian thuyền đánh cá trở về, cho nên không nhịn được chăm chú nhìn thêm một lúc.

Khi nhìn rõ ràng cách ăn mặc của người xuống thuyền, hai con ngươi Chúc Vân Tuyên thoáng chốc co rụt lại, song cũng đồng thời trở nên trầm ngâm lạnh lẽo.

"Cha người làm sao vậy?"

Mãi đến khi Yến nhi đẩy đẩy cánh tay, Chúc Vân Tuyên khẽ hoàn hồn, biểu hiện trên mặt cũng dần dịu xuống, lại sờ đầu con trai: "Không có gì, con cứ chơi đi."

Trên thuyền tổng cộng có ba người, mặc dù khoảng cách khá xa, thế nhưng Chúc Vân Tuyên chỉ cần nhìn một chút liền nhận ra được, cách ăn mặc của bọn họ hoàn toàn giống hệt với những kẻ xấu còn sót lại triều đại trước được thủy sư Tuyền Châu bắt giữ ngày hôm đó, mà hắn cũng nhận ra cái người đang đón tiếp bọn họ, chính là một trong những thủ hạ thân tín của Lương Trinh, lúc ở trên đảo hắn đã từng gặp qua một lần.

Bọn họ vừa xuống thuyền liền nhanh chóng lên xe, nếu quan sát phương hướng, có vẻ như là định về quân doanh phía sau núi.

Đưa mắt nhìn đối phương đi xa, Chúc Vân Tuyên khẽ thu tầm mắt lại, sau một hồi cụp mắt chăm chú nghiền ngẫm chỉ bật cười một tiếng.

Yến nhi lôi kéo tay áo nhỏ giọng hỏi hắn: "Hôm nay sao phụ thân còn chưa chịu đến chơi cùng Yến nhi vậy ạ?"

Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng nắm lấy tay nhóc con dỗ dành: "Con ngoan, phụ thân bận rộn nhiều chuyện, chờ hắn làm xong sẽ đến chơi với Yến nhi."

Bé con nghe vậy nhào vào người hắn hỏi: "Cha, chúng ta có thể ở đây luôn được không ạ?"

"Ở đây luôn?" Chúc Vân Tuyên cười trêu con: "Bộ con không muốn gặp lại cha lớn cùng phụ thân lớn? Không phải tối hôm qua còn ồn ào đòi gặp hai người sao?"

Bé con bĩu môi, sau một hồi suy nghĩ mới lên tiếng đề nghị: "Vậy chúng ta dẫn mọi người đến đây cùng nhau chơi đi ạ! Cả Nguyên Bảo ca ca cùng Minh nhi luôn!"

"Con mơ đẹp nhỉ." Chúc Vân Tuyên ôm con trai vào lòng xoa xoa, lại khẽ giọng nói: "Còn mấy ngày nữa thôi, chúng ta sắp trở về rồi."

Yến nhi chớp mắt khó hiểu: "Nhưng mà Yến nhi thích ở đây, mỗi ngày đều có thể chơi cực kỳ vui vẻ."

Chúc Vân Tuyên cúi đầu hôn nhóc: "Yến nhi của cha phải làm thái tử, không thể chỉ lo ham chơi, khi trở về con còn phải chăm chỉ học tập nữa."

Quân doanh.

Ba người được đưa vào lều trại, Lương Trinh gọi người dâng trà đến cho bọn họ, bên khóe miệng của hắn từ nãy đến giờ vẫn luôn đầy ý cười, còn mặt không chút biến sắc đánh giá quan sát đám người họ. Đối phương cũng là người đặc biệt kiêu căng, bộ dạng nhìn hắn hết sức đề phòng, qua một lúc sau, một tên mở miệng lên tiếng hỏi trước tiên: "Vinh Thành đâu?"

"Vinh bá mấy ngày nay không được khỏe, không tiện gặp khách, tại hạ họ Tiêu, có thể làm chủ mọi chuyện trên đảo này."

Đối phương lạnh lùng đáp lại: "Ngươi mời chúng ta đến, chắc chắn là có mưu đồ, đừng vòng vo nữa, cứ nói thẳng đi."

Lương Trinh nở nụ cười: "Bây giờ hoàng đế Đại Diễn mất tích, ta biết các ngươi ngồi một thuyền với những người phiên bang trên đảo Trảo Oa kia, muốn nhân cơ hội này xuất binh tấn công Đại Diễn, mưu đồ của ta cũng cực kỳ đơn giản, đó chỉ là muốn các ngươi chia chút đồ tốt cho mình mà thôi."

Đối phương hơi nheo mắt lại cợt nhả nói: “Chia chút đồ tốt? Ngươi dựa vào cái gì?”

Lương Trinh cũng không để ý đến mấy câu châm biếm của đối phương, mà bình tĩnh nói rằng: “Lúc trước Vinh bá cùng các ngươi cũng xem như là thân thiết, các ngươi cũng biết những người trên đảo kia lúc đầu vì sao lại tới nơi này, phụ thân ta bị bức ép lưu lạc ở đây gần ba mươi năm, ta cũng bị hoàng đế Đại Diễn hãm hại mới không còn cách nào ngoài việc trốn chui trốn nhủi ở chỗ này, hoàng đế Đại Diễn bất nghĩa với chúng ta, thì không thể trách chúng ta lấy oán báo oán, các ngươi vừa mới tới cũng nhìn thấy, mặc dù quy mô đội tàu của những người trên đảo khá bình thường, nhưng sức chiến đấu không hề đơn giản, hơn nữa… hiện tại hoàng đế Đại Diễn đang ở trong tay chúng ta, chỉ bằng cái này, đã đủ chưa?”

Vừa nghe đến câu cuối cùng, sắc mặt của ba người ở đối diện rốt cuộc cũng thay đổi, sau một hồi châu đầu ghé tai nhỏ giọng thầm thì, thì người cầm đầu không thể giấu nổi sự kích động hỏi hắn: “Hoàng đế Đại Diễn đang ở trong tay các ngươi? Chỉ nói miệng không bằng không chứng, ngươi có chứng cứ gì không?”

Lương Trinh tiện tay nhặt một miếng ngọc bội đặt ở trên bàn ném qua cho bọn họ xem, đây là miếng ngọc bội Chúc Vân Tuyên đeo bên người lúc vừa mới tới đảo: “Nhìn kỹ đi, đây là ngọc bội khắc họa hoa văn rồng chỉ hoàng đế Đại Diễn có, là do chúng ta cướp từ tay hoàng đế Đại Diễn.”

Đến khi nhìn rõ ràng vật Lương Trinh ném tới xong, trong mắt bọn họ bắt đầu bừng sáng: “Chỉ cần ngươi giao hoàng đế Đại Diễn cho chúng ta, thì chuyện gì cũng đều có thể thương lượng!”

“Vậy không được, ” Lương Trinh cười từ chối, “Hoàng đế Đại Diễn là con át chủ bài duy nhất trong tay bọn ta, nay giao hắn ra, thì bọn ta còn gì chứ, những người phiên bang kia là muốn nhân cơ hội thông thương với Đại Diễn chiếm được quyền chủ động, còn thứ các ngươi muốn là một khi biên cảnh Đại Diễn nhiễu loạn, thì sẽ nhân cơ hội đó lập ra vị tân đế, người các ngươi muốn đẩy lên ngôi chính là cửu hoàng đế có quan hệ với các ngươi, ta nói vậy có đúng không?”

Đối phương còn chưa kịp cãi lại, hắn lại nói tiếp: “Thứ bọn ta muốn cũng cực kỳ đơn giản, là về tiền tài lợi ích mà thôi, chỉ cần sau khi chuyện thành công các ngươi có thể thỏa mãn bọn ta, thì ta sẽ giao nộp vị hoàng đế Đại Diễn vốn cũng không có chỗ dùng kia cho các ngươi tùy ý xử trí.”

“… Sao ngươi biết chuyện của cửu hoàng tử?” Vẻ mặt đối phương càng tỏ vẻ đề phòng, lúc nói dường như muốn nghiến răng nghiến lợi.

Lương Trinh cười khẩy:”Trên đời không có ngọn gió nào không thể vượt qua bức tường*, biết rồi chính là biết thôi.”

— *Không có bí mật nào là vĩnh viễn, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.*

Khi mặt trời sắp lặn, Lương Trinh mới xuất hiện ở cạnh biển, lúc này Chúc Vân Tuyên đang trong nước kiếm gì đó, nước biển dâng gần tới chỗ bắp đùi của hắn, còn Yến nhi đứng ở một bên nhìn chằm chằm, bộ dáng muốn tiến lên lại không dám, hai mắt đều sốt ruột đỏ hoen cả lên.

Ngay khi nước biển bắt đầu có dấu hiện dâng lên, Chúc Vân Tuyên vẫn đứng trong nước khom lưng tìm kiếm thứ gì đó. Mắt nhìn thấy một cơn thủy triều sắp ào mãnh liệt trào tới, tim Lương Trinh như muốn ngừng đập, bèn mau chóng thét to gọi đối phương: "A Tuyên ngươi mau vào bờ đi!"

Nói xong liền lo lắng cởi giày ra muốn đi qua, nhưng Chúc Vân Tuyên đứng thẳng người dậy phất phất tay áo nói: "Ngươi đừng qua đây, sắp tìm được rồi."

"Ngươi nhanh lên một chút! Nước sắp dâng lên rồi!"

Chỉ chốc lát sau, Chúc Vân Tuyên bắt được một con sao biển, hắn còn ra vẻ đắc ý quơ quơ về phía một nhỏ một lớn đang lo lắng không ngớt bên bờ, nụ cười tươi kia như càng rạng rỡ trong ánh chiều tà, có khi còn chói mắt hơn cả con sao biển vàng lấp lánh trong tay.

Lương Trinh lại lên tiếng nhắc nhở hắn: "Mau về bờ đi!"

Khi Chúc Vân Tuyên trở về bờ, Yến nhi liền nhi lập tức nhào tới, ôm lấy bắp đùi của hắn, nước mắt kìm nén nãy giờ bắt đầu tuôn trào ra: "Cha! Hức…"

Chúc Vân Tuyên đưa sao biển mình vừa bắt được cho Yến nhi xem: "Đừng khóc, không phải cha đã kiếm một con cho con sao?"

"Con không cần nữa, hức…"

Chúc Vân Tuyên ngồi xổm xuống tươi cười dỗ dành con: "Được rồi, cha không sao, con đừng khóc."

Lương Trinh cau mày hỏi: "Rốt cuộc hai người đang làm gì?"

Chúc Vân Tuyên bất đắc dĩ giải thích: "Lúc đầu chính Yến nhi đào được sao biển, thế nhưng sau đó lại bất cẩn để nó chạy mất, cho nên ta mới đáp ứng với con sẽ đào một con sao biển lại, không nghĩ nhanh như vậy thủy triều đã dâng lên rồi."

Lương Trinh nhất thời cảm thấy nghẹn lời: "…Lần sau đừng như vậy nữa, nếu muốn sao biển thì ngày mai chúng ta đến bắt, bây giờ trở về thôi."

Chúc Vân Tuyên lúng túng nói: "Giày ta ướt…"

Ban nãy hắn trực tiếp mang giày xuống nước, khi giày bị ướt mới nhớ đến việc phải cởi ra, thành ra bộ dạng hiện tại đi chân đất đạp trên cát, ống quần đều ướt sũng, còn ngồi chồm hổm lúng túng trên đất, thoạt nhìn không có chút nào có dáng vẻ uy nghi của bậc đế vương.

Chút tức giận vì lo lắng của Lương Trinh thoáng chốc tan thành mây khói, hắn bèn quỳ ngồi xổm xuống trước mặt Chúc Vân Tuyên giúp đối phương sắn ống quần lên, đồng thời khẽ cười nói: "Trước đây ta luôn nghe thấy người ta nói khi bệ hạ còn bé chính là… hoàng đế nghịch ngợm nhất trong cung, vốn tưởng rằng chỉ là tin đồn, hiện tại đúng là có mấy phần tin rồi."

Chúc Vân Tuyên chợt cảm thấy chột dạ chớp chớp mắt: "Ta nào có."

"Đi thôi, ta cõng ngươi."

Chúc Vân Tuyên không lên tiếng nói gì, chỉ giương mắt nhìn Lương Trinh xoay người qua khom xuống, bèn lẳng lặng nằm sấp ôm lấy cổ hắn. Bé con nước mắt lưng tròng nhìn hai người bọn họ, Lương Trinh giơ tay nhéo nhéo gương mặt mũm mỉm của con trai buồn cười nói: "Được rồi, lại nhõng nhẽo nữa, cha không sao, chúng ta trở về."

Lương Trinh cõng người đứng lên, Yến nhi thì cầm lấy thùng gỗ nhỏ của mình, cúi đầu nhìn sao biển Chúc Vân Tuyên vừa bỏ vào, chợt thôi không khóc nữa mà mỉm cười vui vẻ, sau đó ngoan ngoãn nắm chặt lấy vạt áo Lương Trinh bước từng bước theo sát hai người.

Vì bên cạnh có con trai, cho nên Lương Trinh bước khá chậm, lúc này ánh chiều tà đã phủ một màu đỏ hồng lên toàn bộ mặt biển, gió trên biển cũng mỗi lúc một thổi lớn, thủy tiều phía sau trào dâng cuồn cuộn lên. Chúc Vân Tuyên cúi đầu, dán vào cổ Lương Trinh nhẹ nhàng cạ cạ.

Lương Trinh nhẹ giọng nở nụ cười: "Mệt sao?"

Chúc Vân Tuyên không trả lời, qua một hồi im lặng mới do dự hỏi: "Suốt ngày hôm nay ngươi đã làm gì?"

"Chuyện lúc đầu bệ hạ chấp thuận cho người trên đảo này trở về, tất cả mọi người đã quyết định xong, bọn họ đều đồng ý về lại Đại Diễn, cho nên còn có chút chuyện cần phải xử lý."

Giọng điệu Lương Trinh quá đỗi nhẹ nhàng, hệt như cứ đang nói chuyện phiếm trong nhà vậy. Chúc Vân Tuyên hơi mím môi, ánh mắt cũng trầm đi, lại hỏi: "Vậy khi nào chúng ta lúc nào trở lại?"

"A Tuyên muốn trở về sao?"

"Lúc trước đã nói nửa tháng…" Chúc Vân Tuyên bỗng dưng không nói nữa, bọn họ đã về lại hòn đảo này được mấy ngày, thế nhưng không ai nhắc lại chuyện quay về, có lẽ là cả hai đều biết, một khi quay về, thì rất khó có thể sống những tháng ngày an dật tự tại, không cần sầu lo như lúc này đây.

"Bệ hạ đã đồng ý phong ta làm hoàng hậu, thật ra ta cũng không quan tâm lắm chuyện khi nào trở về, hay là đợi thêm chút nữa đi, không phải Yến nhi thích nơi này sao? Cứ để con nó chơi ở đây thêm mấy ngày nữa là được, chỉ mấy ngày mà thôi, sẽ không làm lỡ gì."

Trong thanh âm Lương Trinh tràn đầy ý cười, Chúc Vân Tuyên lẳng lặng nghe, sau một hồi im lặng cúi đầu, mới nhẹ nhàng cạ cạ thân thiết lên cổ đối phương đáp: "Được."

74. Chương 74: Gửi Thư Lần Hai

Sáng sớm những ngày tiếp theo, Lương Trinh vẫn đều đặn đi một chuyến đến quân doanh đến buổi trưa mới về, Chúc Vân Tuyên cũng không hỏi nhiều tới chuyện hắn đang làm gì, bình thường vẫn dẫn con trai đi loanh quanh trên đảo, cố tận hưởng khoảng thời gian tự tại an ổn hiếm có này.

Sau khi tiến vào hạ tuần tháng tư, khí trời trên đảo dần nóng lên, Yến nhi lúc này vừa tỉnh dậy khỏi giấc ngủ trưa, bị nóng đến cả người đầm đìa mồ hôi, bèn ngồi dậy xốc chăn ra muốn bò xuống giường. Chúc Vân Tuyên đang ngồi ở bên cửa sổ đọc sách nghe được động tĩnh, lập tức quay đầu sang, lúc trông thấy nhóc con kia đang cong mông lơ lửng bò được nửa người xuống ở bên giường không nhịn được cười lên tiếng, sau đó cũng đứng dậy đi qua bế con trai lên.

"Cha cha, Yến nhi thấy hơi nóng, Yến nhi muốn ăn chè lạnh."

Bé con vòng tay ôm cổ Chúc Vân Tuyên ngọt xớt làm nũng, Chúc Vân Tuyên vừa lau mồ hôi trên trán cho con vừa nói: "Ngoan, chờ phụ thân về, cha sẽ kêu phụ thân gọi người chuẩn bị cho con."

"Sao giờ này phụ thân còn chưa về ạ?"

"Sắp về rồi, con ngoan đi."

Yến nhi nằm nhoài trên bả vai của hắn quay đầu qua, ánh mắt ngưng ở phía ngoài cửa sổ mất một lúc, kế đó lại "a" một tiếng, cơn hưng phấn đột nhiên trào dâng: "Cha, chú chim nhỏ kia tới nữa kìa."

Chúc Vân Tuyên xoay người qua nhìn, quả thực là con chim cắt của hắn đã đến, hiện tại đang giẫm tới giẫm lui bên bệ cửa sổ, còn ưỡn ngực vỗ cánh hệt như đang trêu Yến nhi, khiến cho vật nhỏ này nhìn cũng cười khanh khách không ngừng.

Chúc Vân Tuyên ôm Yến nhi đi tới, cho nhóc con sờ soạng chú chim kia một trận đã đời, sau đó mới lấy ống trúc đựng thư buộc bên chân chú chim ra. Khi đọc xong nội dung viết bên trên, hắn chợt ngây ra, sau một hồi cau mày im lặng khẽ sờ đầu con trai hỏi: "Bảo bảo ngoan, qua hai ngày sau chúng ta liền trở về có được hay không?"

Yến nhi nghe vậy giương mắt nhìn hắn: "Có thể nhìn thấy cha lớn cùng phụ thân lớn sao ạ?"

"Đúng vậy."Chúc Vân Tuyên cười ngắt mũi nhóc con: "Không phải con nhớ hai người họ sao?"

“Vậy còn phụ thân thì sao?”

“Phụ thân còn có chút việc cần hoàn thành, vài ngày sau sẽ đi tìm chúng ta.”

Yến nhi trưng bộ dạng ngơ ngác như hiểu mà không hiểu gật đầu: “Có thật không?”

“Thật chứ.”Chúc Vân Tuyên không nói thêm nữa, mà cầm bút viết một phong thư hồi âm rồi thả chim cắt bay đi. Sau khi xong việc, hắn hôn một cái lên gò má Yến nhi nhỏ giọng căn dặn: “Bảo bảo ngoan, con ngoéo tay với cha, tạm thời con đừng nói chuyện vừa nãy cho phụ thân, cả chuyện gặp chú chim nhỏ kia nữa có được hay không?”

“Tại sao vậy ạ?”

“Phụ thân rất bận, chúng ta đừng gây thêm nhiều phiền toái cho hắn, bảo bối ngoan có thể đáp ứng cha sao?”

Yến nhi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lúc, sau giơ tay lên: “Được, Yến nhi ngoéo tay với cha, Yến nhi sẽ không nói cho phụ thân.”

Chúc Vân Tuyên cười ngoéo lấy ngón tay của nhóc: “Ngoan, bảo bối của cha đúng là đứa bé ngoan.”

Khi Lương Trinh mới bước vào cửa, hắn đã nghe thấy tiếng cười nói của hai cha con bọn họ: “Có chuyện gì vui như thế?”

Yến nhi leo xuống người Chúc Vân Tuyên nhào tới trước mặt hắn: “Phụ thân, con muốn ăn chè lạnh!”

Lương Trinh cười bế con trai lên: “Được, để ta sai người làm cho con.”

Sau đó ôm con đi đến ngồi lên giường, khi nhìn thấy Chúc Vân Tuyên vẫn còn đang đọc sách, Lương Trinh mới thuận miệng hỏi hắn: “Hôm nay sao không dẫn Yến nhi ra ngoài chơi?”

Chúc Vân Tuyên liếc mắt vật nhỏ mỗi lúc một loi choi nằm trong lồng ngực đối phương chỉ lắc đầu: “Bên ngoài mặt trời quá gắt, trời lại nóng, để nó kiềm chế chút đi, còn chơi nữa sẽ chơi đến điên luôn.”

Lương Trinh nghe vậy cười cười, bắt được cánh tay Chúc Vân Tuyên đang đặt trên giường, rồi nắm lấy vân về một hồi. Chúc Vân Tuyên khó hiểu nhìn hắn hỏi: “Sao vậy?”

“Bệ hạ muốn một thái tử như thế nào?”

Chúc Vân Tuyên ngẩn người, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng trả lời hắn: "Tuy rằng tính tình Yến nhi nhìn qua cảm thấy yếu đuối, thế nhưng ta thấy đôi lúc nó rất gan dạ, ít ra sau này cũng không đến nỗi bị người ta bắt bí, huynh trưởng cũng nói nó học khá tốt, chỉ mới vừa học vỡ lòng đã thấy được tố chất nhân tài, về sau Yến nhi tất nhiên phải cần học thêm về đạo làm vua, con trẻ muốn chơi, ta cũng sẽ không bức ép quá đáng, nếu như Yến nhi có thể thành tài, thì chờ sau khi lên hai mươi, ta cũng có thể trao ngôi vị đế vương này lại cho nó."

Lương Trinh liếc mắt nhìn con trai… đang loay hoay chơi mấy chú thỏ con bằng tre kia tỏ vẻ tán thành: "Những chuyện ngươi nói tính ra cũng hợp lý, đến lúc đó ngươi cũng có thể sống một cuộc sống tự tại, có điều nhìn Yến nhi hiện tại, ta cảm thấy ngôi vị hoàng đế vẫn hơi quá lớn với nó, ngươi cũng đừng kỳ vọng quá nhiều."

Nghe được trong giọng điệu của Lương Trinh chứa đựng tâm ý chế nhạo, Chúc Vân Tuyên lúng túng trầm giọng hô một tiếng, người ta nói tam tuế khán lão*, Yến nhi bây giờ quả thực nhìn không ra chút khí chất của bậc đế vương, nhưng người là do hắn sinh, cho nên hắn tất nhiên có thể dễ dàng nhận thấy được con mình sinh thành ra sao: "Từ từ đi… Sau này, ngươi dạy dỗ con nhiều chút."

— *tam tuế khán lão: khi đứa trẻ lên ba nhìn bộ dạng, tính cách người ta có thể đoán ra tương lai của nó*

Lương Trinh cười gật đầu: "Đó là hiển nhiên, thái tử dạy dỗ không tốt, thì không phải do hoàng hậu ta thất trách hay sao."

Bé con ngẩng đầu lên ngơ ngác chớp mắt một cái, bản thân không biết cha cùng phụ thân của mình đang bàn luận cái gì.

Ma ma lúc này đưa chè mà nhóc con đòi ăn dâng đến, loại chè này chỉ dùng những loại đặc sản trái cây được ướp lạnh ở trên đảo, Chúc Vân Tuyên chỉ chia nửa chén cho Yến nhi, còn nửa chén còn lại thì đặt qua trước mặt Lương Trinh: "Ngươi ăn đi, dạ dày Yến nhi không tốt, đừng cho nó ăn nhiều đồ lạnh."

Lương Trinh thuận tiện múc một thìa đút vào trong miệng hắn: "Ăn ngon không?"

Chúc Vân Tuyên nuốt xuống bụng xong chỉ hững hờ khẽ gật đầu: "Cũng tạm."

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại nhìn ai kia: "A Tuyên có tâm sự gì phải không?"

"…Không có, " Chúc Vân Tuyên nở nụ cười với Lương Trinh: "Tại sao lại hỏi như vậy?"

"Không có gì." Lương Trinh cụp mắt khuấy chén chè trái cây, sau đó lại múc một muỗng đút tới bên miệng Chúc Vân Tuyên.

Yến nhi lúc này đã ăn xong nửa chén chè của mình, đang vô cùng thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng, rồi tiếp tục đi chơi với mấy chú thỏ con. Ba người bọn họ ăn xong còn dư lại nửa chén, Lương Trinh liền kêu người dọn

dẹp toàn bộ, dọn bàn cờ lên.

Chúc Vân Tuyên xoa xoa quân cờ, bộ dạng có chút mất tập trung, Lương Trinh thấy vậy, bèn vừa cười vừa đặt cờ vào lại trong hộp: "Nếu không muốn chơi cờ, vậy chúng ta trò chuyện đi."

Chúc Vân Tuyên ngước mắt liếc mắt nhìn hắn bĩu môi: "Ngươi nói đi, tùy tiện nói chuyện gì cũng được, bằng không thì… Ngươi nói ra kinh nghiệm mình đúc kết được trong ba năm ở trên đảo đi."

Lương Trinh nhẹ giọng nở nụ cười: "Ừ, để ta nhớ lại xem, nằm đầu tiên ta đến Nam Dương cứu được cha con Tần gia, tiếp đó lại theo bọn họ đi đến tòa đảo cầu vồng sống ở đó khoảng nửa tháng, sau khi phụ thân đến đảo thăm hỏi Tần lão gia, thì cha con chúng ta nhận lại nhau, cuối cùng ta đi theo người đến nơi này."

"… Ngươi cùng Tiêu tướng quân quen biết nhau như thế nào?"

"Tuy rằng phụ thân đã thay tên nhưng không đổi họ, còn là Tiêu tướng quân từ Đại Diễn hơn hai mươi năm trước, cho nên rất dễ dàng liên tưởng tới phụ thân ta, khi phụ thân dẫn ta về trên đảo, lúc đầu kỳ thực có rất nhiều người sinh lòng hoài nghi về lai lịch của ta, ngoại trừ phụ thân ra, những người khác không rõ ràng lúc ở Đại Diễn ta có thân phận gì, chỉ biết ta phạm tội thành khâm phạm triều đình, cho nên chỉ còn cách chạy ra hải ngoại."

Lương Trinh nói xong liền mỉm cười tiếp tục: "Nhưng mà ta là ai cơ chứ? Bọn họ đều là những người già nua lỗ mãng, sống ở trên đảo này ba mươi mươi năm, mấy tâm tư thô thiển đều viết rõ trên mặt, không cần đoán ta cũng có thể nhìn thấu, cũng vì phụ thân ta không bỏ được bọn họ mà thôi, còn ta quả thực vốn không muốn quản hàng tá chuyện này."

Chúc Vân Tuyên cảm thấy nghẹn lời: "Ngươi đúng là không khiêm tốn chút nào cả."

Lương Trinh bắt lấy ngón tay của Chúc Vân Tuyên cúi đầu đi hôn một cái, rồi cười tủm tỉm tiếp tục nói: "Sau đó ta liền theo phụ thân ta bôn ba xung quanh Nam Dương, có một lần có đi đến đảo Trảo Oa."

"Đảo Trảo Oa?"

"Đúng vậy, những người phiên bang kia quả thực vô cùng có bản lĩnh, trong tay bọn họ có không ít thứ tốt khiến cho người ta phải mở mang tầm mắt, chờ tương lai ta tìm cách kiếm về cho bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên buồn cười nói: "Nói như vậy, thì trẫm cưới người hoàng hậu như ngươi quả thực có lời rồi."

"Đó là đương nhiên, " Lương Trinh đắc ý nhướng mày, sau lại tiếp tục thở dài, "Năm thứ hai phụ thân ta đột ngột qua đời, sau khi chôn cất phụ thân xong ta cũng ít khi rời khỏi hòn đảo này, thỉnh thoảng sẽ vô tình hoặc cố ý kêu ngươi đi hỏi thăm chút tin tức truyền đến từ bên Đại Diễn, đúng rồi, năm thứ hai, ta còn ở chỗ này gặp được huynh trưởng của bệ hạ nữa."

Chúc Vân Tuyên có chút bất ngờ, việc này Chúc Vân Cảnh từ trước tới giờ vẫn chưa bao giờ đề cập với hắn, trong lúc kinh ngạc chợt nghe thấy Lương Trinh cười than thở: "Lần đó ta đến tòa đảo cầu vồng thăm hỏi Tần lão gia, trông thấy huynh trưởng bệ hạ dẫn người đi đến chỗ nào đó buôn bán, hắn còn dẫn theo đứa con trai trưởng, chúng ta tình cờ gặp nhau trong chợ, hắn cực kỳ cảnh giác với ta, nếu lúc đó bên cạnh ta ít người đi theo, có lẽ hắn sẽ phái người trói ta lại vứt cho cá ăn không chừng, nhóc con tên Nguyên Bảo kia còn mua hai sợi dây chuyền hình vỏ ốc nói phải đem về cho em trai."

"Hai sợi?"

"Đúng vậy, là hai sợi, ta chỉ cho là nó muốn giữ lại một sợi cho mình, hoàn toàn không nghĩ tới thực ra nhóc tới hai đứa em trai, bây giờ suy nghĩ một chút mới nhận ra, Nguyên Bảo khi đó đã bảy, tám tuổi, sao còn ham hố mấy loại đồ chơi kia, nếu sớm biết.."

"...Sớm biết làm sao?"

"Sớm biết ta liền lập tức đến phủ nguyên soái thủy sư Tuyền Châu cướp con về."

Chúc Vân Tuyên khẽ bật cười: "Không phải ngươi cũng đã tới rồi hay sao?"

Lương Trinh cười lắc đầu: "Mãi cho đến khi tin tức nói ngươi muốn đi tuần phía nam truyền tới, ta mới nhịn không được mà suy nghĩ hay là đi một chuyến tới Tuyền Châu, khi đến mới từ miệng người ngoài biết được sự tồn tại của Yến nhi, đáng tiếc là thủ vệ canh giữ phủ nguyên soái cực kỳ nghiêm ngặt, muốn cướp con sao có thể dễ dàng như vậy, cho nên ta chỉ còn cách đợi ở bên ngoài hơn nửa tháng trời, rốt cuộc cũng đợi được khoảnh khắc hai người Định quốc công bọn họ không có ở nhà, sau đó nhân lúc mấy đứa nhỏ ra ngoài trang ngoại thành chơi tiếp cận Yến nhi, thực ra lúc đó ta vốn muốn trực tiếp ôm con đem đi."

Nghe vậy, Chúc Vân Tuyên khẽ nhíu mày, còn Yến nhi nghe được tên mình bèn ngẩng đầu lên hiếu kỳ nhìn hai người. Lương Trinh cười ngắt ngắt cằm bé con: "Con trai ngoan, sau này gặp phải người lạ, cho dù có đẹp đến đâu cũng không thể đi theo, hiểu chưa?"

Chúc Vân Tuyên: ".."

Bé con ngoan ngoãn gật đầu: "Yến nhi biết ạ, Yến nhi đâu có ngốc đâu."

Lương Trinh vui mừng nói: "Đúng vậy, Yến nhi của chúng ta là một bé con lanh lợi."

Chúc Vân Tuyên cau mày hỏi: "Nếu đã như thế, vì sao cuối cùng ngươi lại không ôm con đi?"

Lương Trinh cười nhìn hắn: "Khi đó ngươi vừa mới khởi hành rời kinh, nếu như ta ôm con đi, không phải sẽ khiến ngươi lo lắng sao? Hơn nữa ngươi cũng sẽ đến Tuyền Châu, dù sao ta cũng đợi ba năm rồi, cần gì phải nóng lòng nhất thời."

Chúc Vân Tuyên nhất thời không nói ra được trong lòng hắn hiện tại đang có tư vị gì, trong chuyện của hai người bọn họ, Lương Trinh vẫn luôn là người thận trọng tính toán kỹ càng trước sau như vậy, khiến vào thời khắc này hắn có muốn ghét bỏ cũng không sao ghét bỏ nổi: "Sao ngươi chắc chắn ta sẽ đến Tuyền Châu?"

Ý cười trong mắt Lương Trinh càng thêm sau: "A Tuyên của ta mềm lòng như vậy, đối với ta như thế, đối với Yến nhi cũng vậy, ngươi cũng đến phía nam, sao có thể không tới gặp con chứ."

Chúc Vân Tuyên rũ mắt, sau một lúc im lặng mới thư thái nở nụ cười: "Ngươi nói rất đúng, ta vốn là vì muốn gặp con mới rời kinh đến phía nam."

Lương Trinh nắm chặt tay hắn lần nữa: "A Tuyên, chờ ta giải quyết chuyện cuối cùng trên đảo này xong, chúng ta trở về đi."

"Được."

75. Chương 75: Đêm Cuối Cùng

Chập tối.

Lúc Lương Trinh vào cửa, Chúc Vân Tuyên mới vừa thả chim cắt bay đi xong, đang dựa vào bên cửa sổ ngây người ra. Yến nhi nhảy xuống tháp chạy qua kéo tay Lương Trinh mừng rỡ tíu tít: "Chim nhỏ… Ố…"

Nhóc con vừa nói ra xong chợt nhớ tới những lời Chúc Vân Tuyên lúc trước đã từng căn dặn, thành ra lập tức ngậm miệng lại. Lương Trinh bật cười nhéo mặt con trai hỏi: "Chim nhỏ gì?"

Yến nhi lắc đầu giơ tay che miệng mình, nghiêm túc nói: "Không thể nói đâu ạ."

Lương Trinh cười khẽ: "Tiểu bảo bối còn có bí mật không thể nói cho phụ thân biết sao?"

Nhóc con vẫn một mực kiên trì nói: "Không thể nói được đâu."

Chúc Vân Tuyên đi lên phía trước ôm lấy Yến nhi: "Đừng nói mấy thứ vô vị này nữa, Yến nhi đói bụng rồi, mau gọi người đem đồ ăn lên đi."

Lương Trinh mỉm cười nhìn Chúc Vân Tuyên, đồng thời trong ánh mắt cũng toát ra chút nghi ngờ, nhưng khi thấy Chúc Vân Tuyên không có ý định muốn nói, thành ra chỉ nhíu này, không hỏi gì thêm nữa.

Sau khi dùng bữa tối xong, Lương Trinh dẫn một lớn một nhỏ ra ngoài đi tới cạnh biển.

Thủy triều đã rút đi, giờ khắc này trên mặt biển sóng êm gió lặng, dưới màn đêm hiện ra những tia sáng ôn hòa. Bọn họ đi dọc theo bờ biển, sau đó tìm một tảng đá ngồi xuống, Yến nhi lúc này cũng thôi không chạy nhảy nữa, hết sức ngoan ngoãn ngồi trên đùi Chúc Vân Tuyên yên lặng nghe tiếng ca mơ mơ hồ hồ không biết vang lên từ nơi nào.

Chúc Vân Tuyên khẽ híp mắt lẳng lặng chăm chú nhìn về chút ánh sáng từ phương xa, sau một hồi lâu bất giác trút một tiếng thở dài hỏi Lương Trinh: "Sao hôm nay lại có hứng thú muốn ngắm biển về đêm vậy?"

Lương Trinh cười bóp bóp mũi Yến nhi: "Đã mấy ngày không chơi cùng bảo bối nhỏ của ta, sợ nó không vui."

Yến nhi nghe vậy đành thẹn thùng nép vào trong lồng ngực Lương Trinh lên tiếng: "Yến nhi không có không vui."

"Ừ... con ngoan nhất." Ý cười trong mắt Lương Trinh càng thêm sâu, hắn lại khẽ nói: "Chờ đến khi về kinh sẽ không còn cơ hội ngắm nữa, giờ nghĩ lại cảm thấy không nỡ."

Đôi mắt Chúc Vân Tuyên chợt sầm tối, lời chưa kịp nói ra khỏi miệng lại đành thôi.

Lương Trinh nắm chặt tay hắn khẽ vân vê, Chúc Vân Tuyên tựa vào bả vai đối phương im lặng một lúc, sau đó nhỏ giọng lầu bầu một câu: "Cũng đâu phải về kinh không thể trở về đảo này nữa đâu chứ."

"Nếu cứ chạy ra ngoài chơi, bệ hạ sẽ bị người ta nói xa hoa lãng phí mất."

Chúc Vân Tuyên khẽ bật cười: "Quản rộng quá nhỉ, ai dám nói, trẫm sẽ xử lý người đó."

"Ừ, bệ hạ đã nói rồi đấy."Lương Trinh cười gật đầu, trong lòng hắn biết rõ Chúc Vân Tuyên chỉ là đang nói đùa, thế nhưng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ khi thấy người kia có thể bộc lộ ra tính cách thật mà bản thân che giấu bấy lâu nay trước mặt hắn.

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, còn đang định nói gì đó, Lương Trinh bỗng nhiên ghé vào lỗ tai nhắc nhở hắn: "A Tuyên nhìn lên trên xem."

Chúc Vân Tuyên ngước mắt, vào lúc này ở xa xa bất ngờ có một chuỗi pháo hoa rực rỡ bay lên không trung, trong màn đêm tỏa ra những tia sáng đầy màu sắc óng ánh chiếu vào hai con ngươi sâu thẳm của hắn.

Yến nhi ngồi ở trên người Lương Trinh trầm trồ "Woa" một tiếng, còn hưng phấn đến mức trợn tròn hai mắt. Khi Chúc Vân Tuyên hoàn hồn, hắn mới lên tiếng hỏi Lương Trinh: "Hôm nay là ngày gì sao lại bắn pháo hoa?"

Lương Trinh cười giải thích: "Trên đảo vốn là dùng pháo hoa dấu hiệu gửi thư báo, chỉ là mấy ngày nữa, người trên đảo muốn theo bệ hạ về Đại Diễn, cho nên những thứ này giữ lại cũng vô dụng, thành ra quyết định đốt cho bằng hết, xem như cũng tổ chức ăn mừng việc vui."

Bên tai không ngừng vang lên tiếng nổ tung của pháo hoa, Yến nhi hưng phấn đứng lên khoa tay múa chân, thỉnh thoảng trong miệng còn vang lên mấy câu ngạc nhiên thú vị: "Đẹp quá! Đẹp quá đi!"

Lương Trinh sờ đầu con trai buồn cười nói: "Thật tội nghiệp, cũng đã hơn ba tuổi đầu, bây giờ mới lần đầu tiên được xem pháo hoa."

Ánh mắt đầy ý cười Chúc Vân Tuyên thoáng chốc giật giật, nghe vậy chỉ đành khẽ nói: "Đúng vậy, quả là bé con tội nghiệp, thông thường lễ tết trong kinh sẽ bắn pháo hoa ở Phụng Thiên môn, cho nên mấy nhóc con trong kinh đứa nào cũng không hứng thú xem mấy cái này, cũng chỉ có Yến nhi này mới cảm thấy ngạc nhiên như vậy, đúng là con trai của trẫm mà."

Yến nhi ngẩng đầu lên vô cùng nghiêm túc chỉnh lại lời hai người: "Yến nhi không phải là bé con tội nghiệp, Yến nhi có tới tận hai người cha hai phụ thân, nhiều hơn so với mọi người mà."

Lương Trinh cười ôm chặt con trai: "Ừ, Yến nhi của chúng ta là thứ quý giá nhất."

Pháo hoa rực rỡ như đốt sáng hơn nửa bên bầu trời đêm, khiến cho cạnh biển mỗi lúc một nhiều người tụ tập đến. Chúc Vân Tuyên ngẩng đầu lên lẳng lặng nhìn một lúc, một chuỗi pháo hoa mới xông thẳng về phía chân trời, sau đó tản ra như cơn mưa bạc, lúc này đây, ý cười trong mắt hắn như được nhuộm đầy lần nữa.

Trận đốt pháo hoa này diễn ra suốt một canh giờ, lúc kết thúc, Yến nhi đã nằm nhoài trên vai Lương Trinh ngủ thiếp đi, còn Chúc Vân Tuyên ở cạnh tựa vào hắn cũng có chút buồn ngủ. Lương Trinh cởi áo khoác bọc lấy con trai, sau đó nắm tay Chúc Vân Tuyên nói: "Đi thôi, chúng ta trở về."

Chúc Vân Tuyên mơ mơ màng màng dựa vào người hắn đứng lên, Lương Trinh ôm con trai bằng một tay, tay còn lại dắt Chúc Vân Tuyên. Hắn mỉm cười, đặc biệt bước thật chậm từ từ trở về nhà.

Khi vào phòng, Lương Trinh trước tiên thu xếp Yến nhi ngủ, Chúc Vân Tuyên ngồi xếp bằng trên tháp cầm khăn nóng lau mặt, tinh thần cũng dần dần tỉnh táo lại. Lương Trinh dỗ con ngủ xong đi đến rót chén trà ấm cho hắn, Chúc Vân Tuyên kéo khăn xuống nhận lấy chén trà, sau đó lại ngước mắt nhìn Lương Trinh một lúc thật lâu.

"Làm sao vậy?"

Chúc Vân Tuyên lắc đầu nhấp một ngụm trà, sau đó lại đột nhiên lên tiếng đề nghị: "Còn sớm, gọi người làm chút đồ nhắm tới, chúng ta uống mấy chén đi."

Lương Trinh giơ tay vuốt ve gương mặt bị nước nóng hun đến đỏ ửng kia hỏi: "Buổi tối không ăn no sao?"

"Ừ."

Một bình rượu nóng, cùng mấy dĩa đồ ăn nhanh chóng được đưa vào phòng đặt trên chiếc bàn trà trên tháp. Khi Lương Trinh cầm bầu rượu lên định rót, đột nhiên lại bị Chúc Vân Tuyên ngăn lại: "Để ta."

Vừa nói xong hắn lại nhận lấy bầu rượu sau đó từ tốn rót vào chén. Lương Trinh dõi theo từng chuyển động của ngón tay thon dài kia một hồi lâu, sau mới nhẹ giọng nở nụ cười: "Từ khi nào bệ hạ lại biết hầu hạ người khác vậy?"

Chúc Vân Tuyên chẳng buồn giương mắt lên nhìn, chỉ ung dung trả lời: "Ai bảo ngươi là hoàng hậu của trẫm."

"Vậy ta có phải nên nói câu tạ chủ long ân hay không?"

Chúc Vân Tuyên không để ý tới đối phương chăm chú rót rượu vào hai chén, sau đó lại cầm chén rượu của mình lên khẽ lắc lư: "Uống rượu đi."

Lương Trinh mỉm cười nâng chén, hơi ngẩng đầu lên uống rượu trong chén. Chúc Vân Tuyên lúc này vẫn đang theo dõi động tác của đối phương, chén rượu chỉ dùng tay xoa xoa vẫn chưa đưa đến bên mép.

Lương Trinh uống sạch rượu trong chén xong, nhìn Chúc Vân Tuyên ra hiệu mỉm cười hỏi: "Người nói muốn uống rượu là ngươi, sao bây giờ chỉ có mình ta uống?"

Chúc Vân Tuyên chẳng nói chẳng rằng bất ngờ đưa chén rượu của mình cho Lương Trinh, sau đó nhận lấy cái chén cạn kia đổ rượu vào, cuối cùng mới giơ chén rượu lên.

Lương Trinh khẽ cong khóe môi, không hỏi gì, chỉ ung dung cùng đối phương cạn chén.

Khi uống xong chén rượu này, Chúc Vân Tuyên khẽ quơ quơ chén rượu lần hai cụp mắt nở nụ cười: "Rượu này của ngươi đúng thật không tệ, so với cống rượu trong cung không kém gì, khiến người ta càng uống càng nghiện."

Lương Trinh cười trả lời: "Nếu như ngươi thích, chờ sau khi hồi cung cũng có thể kêu người đưa tới."

"Được..."

Hết chén này đến chén khác lần lượt được trút vào bụng, còn đồ nhắm ăn không được bao nhiêu, qua một hồi sau, Chúc Vân Tuyên say đến mơ mơ màng màng, trút bỏ hết khí chất dáng vẻ của mình, chỉ giơ tay

chống đẩy cười si ngốc của Lương Trinh. Lương Trinh thấy vậy đột nhiên không nhịn được mà giương tay đến, kéo ai kia vào trong lòng mình.

Hai người lăn một vòng trên tháp, Chúc Vân Tuyên giờ đây đang nằm úp sấp trên người Lương Trinh không chút động đậy, cánh tay của hắn cũng vuốt ve lồng ngực Lương Trinh thầm thì: "Ngươi muốn làm cái gì? Yến nhi còn ở đây mà, đừng có lại như lần trước…"

Lương Trinh bắt lấy cánh tay đang làm loạn của đối phương, sau đó lại cúi đầu hôn một cái thật mạnh lên đôi môi ngấm đầy mùi rượu kia: "Ta cho rằng bệ hạ muốn uống rượu chính là muốn làm chuyện này, hóa ra là ta hiểu sai ý sao?"

Chúc Vân Tuyên giễu cợt một tiếng, dán sát vào Lương Trinh chút nữa: "Bộ dạng của ngươi, hệt như là gì nhỉ… Một con quỷ đói khát."

Lương Trinh chẳng màng quan tâm cười đáp lại: "Người ta nói được chết dưới hoa mẫu tử, thành quỷ cũng phong lưu*, nay nếu như ta có thể chết trên người bệ hạ, chẳng phải còn sung sướng hơn cả việc làm thần tiên sao?"

—- *Được chết dưới hoa mẫu tử, thành quỷ cũng phong lưu: cho dù được chết dưới nữ nhân, thì có làm quỷ cũng cam lòng, chỉ những người ham mê nữ sắc.*

"Đừng nói mấy chuyện chết chóc."Chúc Vân Tuyên nhíu mày mất hứng ngắt ngang: "Ta không thích nghe."

"Được, được, không nói." Lương Trinh dỗ dành đối phương, rồi lại ôm người trở mình đảo lại vị trí trên dưới.

Chúc Vân Tuyên trưng cặp mắt rươm rướm nước mắt bất động nhìn người nam nhân ở trên người mình hồi lâu, qua một lát sau, mới ngẩng đầu lên nhẹ nhàng liếm một cái lên hầu kết của hắn.

Đôi mắt Lương Trinh thoáng chốc sầm tối lại, lúc mở miệng giọng nói cũng khàn đi chút: "Bệ hạ là có ý gì?"

Chúc Vân Tuyên chỉ cười cười không nói gì, song trong ánh mắt giờ đây chứa đựng đầy sự xảo quyệt, lại ngẩng đầu lên liếm liếm hầu kết đang trượt lên trượt xuống của Lương Trinh, sau đó còn quá trớn dùng môi mút lấy nhẹ nhàng cắn. Hô hấp của Lương Trinh mỗi lúc một nặng nề, khi Chúc Vân Tuyên cảm giác được thứ gì đó dần trở nên cứng nóng cạ vào chân mình, bèn nở một nụ cười rất chi là đắc ý.

"A Tuyên…"

Lương Trinh khàn giọng lên tiếng gọi, động tác của Chúc Vân Tuyên vẫn chưa dừng lại, lóng nga lóng ngóng đáp lại: "Ừ."

“Đừng làm.”

“Không được.”

Chúc Vân Tuyên ngày càng táo bạo hơn, hắn dùng hai tay dán vào lồng ngực săn chắc của Lương Trinh vuốt ve lung tung, càng sờ càng nhen ra lửa. Lương Trinh giờ đây đã không thể nào nhịn nổi nữa, lập tức đứng dậy khiêng người ôm lên vai nhanh chóng bước tới giường.

Cũng không biết lúc này đây Chúc Vân Tuyên say thật là giả say, khi được Lương Trinh ôm lấy còn nhoẻn miệng không ngừng cười, tới khi được đặt lên giường lại bắt đầu ra vẻ oán giận: “Ngươi đừng náo loạn, lỡ như đánh thức con thì ngươi tự mình dỗ lấy.”

Lương Trinh đè lên cởi y phục trên người Chúc Vân Tuyên ra, song phả hơi thở ấm nóng bên tai đối phương rầm rì: “Ta dỗ ta dỗ được chưa.”

Chúc Vân Tuyên không đáp gì nữa, mà giơ tay ôm lấy cổ của hắn nỉ non lên tiếng: “Vậy ngươi nhẹ một chút…”

Khi canh ba qua đi, nến dần dần cháy hết, trong màn đêm vắng lặng, Chúc Vân Tuyên bất thình lình mở mắt ra rón rén ngồi dậy đi xuống giường.

Sau khi phủ thêm một lớp áo khoác xong, hắn liền ngồi trở lại bên giường, nương theo chút ánh sáng của trăng bên ngoài cửa sổ cùng chút đốm lửa từ xa xa nhấc bút lên, nhanh chóng viết một phong thư. Lúc viết xong, Chúc Vân Tuyên hạ bút ngồi im lặng hết một lúc, rồi lại đứng dậy đi trở về bên giường.

Lương Trinh giờ khắc này đã ngủ say, Chúc Vân Tuyên đặt tờ giấy bên gối đối phương, đồng thời ngồi xuống lẳng lặng nhìn hắn hết một hồi, sau lại bất giác cong môi mỉm cười, cúi đầu nhẹ nhàng dán sát vào mặt hắn.

Khi Yến nhi được Chúc Vân Tuyên ôm lên cũng tỉnh giấc, nhóc con mới đầu còn theo bản năng muốn òa khóc, nhưng cũng may đã bị Chúc Vân Tuyên nhanh nhẹn che miệng thấp giọng căn dặn: “Bảo bối ngoan, cha ở đây, đừng khóc.”

Bé con mơ mơ màng màng nhìn Chúc Vân Tuyên, nhờ có chút ánh sáng nhu hòa của mặt trăng phía ngoài cửa sổ, thành ra khiến cho nụ cười của hắn càng trở nên đặc biệt dịu dàng, bé con còn đang mớ ngủ tưởng bản thân đang mơ, cha vẫn ngay ở bên cạnh, cho nên liền nhắm mắt lại, tựa ở trên bả vai Chúc Vân Tuyên an tâm ngủ thiếp đi.

Chúc Vân Tuyên ôm chặt con trai, sau đó cầm lấy một chiếc áo khoác vắt trên bình phong bao bọc Yến nhi, lại quay đầu liếc mắt nhìn Lương Trinh vẫn đang say sưa ngủ ở trên giường kia một lúc, cuối cùng ra vẻ quyết tâm đẩy cửa phòng ra yên lặng không một tiếng động ôm Yến nhi rời đi.

76. Chương 76: Nỗi Lòng Lúc Biệt Ly

Hòn đảo náo nhiệt sau những trận pháo hoa giờ đây cũng đã chìm vào mộng đẹp, thỉnh thoảng khi có cơn gió phớt qua, cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp của trời ngày hạ. Yến nhi nằm nhoài trên vai Chúc Vân Tuyên lúc này đã tỉnh dậy, nhóc con nhìn dáo dác xung quanh một hồi, rốt cuộc cũng bắt đầu tỉnh lại, nhỏ giọng hỏi Chúc Vân Tuyên: "Cha cha, chúng ta đi đâu vậy ạ? Phụ thân đâu rồi?"

Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng con trai: "Cha lớn của con đến đón chúng ta, chúng ta phải đi về, mấy ngày sau phụ thân sẽ tìm chúng ta, đừng lo lắng quá."

Yến nhi trợn đôi mắt tròn xoe: "Cha lớn ở đâu?"

Chúc Vân Tuyên nhẹ giọng nở nụ cười: "Chút nữa con sẽ gặp được thôi."

Về đêm, từng nhà trên đảo không cần đóng cửa, đội vệ binh trực đêm vệ binh cũng chỉ cần đi tuần tra mấy chuyến vào nửa đêm, cho nên cạnh biển lúc này không có bóng người nào, chỉ còn lại mặt biển nhấp nhô lăn tăn gió êm sóng lặng, Chúc Vân Tuyên ôm Yến nhi đứng trên bến tàu lẳng lặng chờ, trong lòng cũng bình tĩnh đến lạ lùng.

Sau khoảng nửa khắc, chú chim cắt bay trên trời đột nhiên bay quanh đáp xuống đậu ở trên bả vai Chúc Vân Tuyên. Chú còn tỏ vẻ thân thiết cạ cạ vào cổ hắn, Yến nhi ở một bên vô cùng thích thú "woa" một tiếng rồi giơ tay sờ chú chim nhỏ của mình.

Xa xa có một chiếc thuyền dần xuyên qua tầng sương mù dày dần tiến gần, trên thuyền là bóng dáng của Chúc Vân Cảnh, bộ dạng hắn dường như đang lo lắng nhìn về phương hướng bến tàu.

Lúc này đã qua giờ tý, bốn phía bao phủ bởi một màn đêm đen kịt, ánh trăng cũng chỉ soi sáng một chút ít khu vực dưới chân. Chúc Vân Tuyên khi nãy ôm con trai thuận lợi đi ra khỏi phủ tướng quân bằng cửa sau, sau đó nhanh chân rời đi đến bến tàu.

Đôi mắt Yến nhi thoáng sáng rỡ hô vang: "Cha cha, cha lớn đến rồi kìa!"

Thuyền dừng ở bến tàu, Chúc Vân Cảnh bước xuống, khi nhìn thấy Chúc Vân Tuyên cùng Yến nhi rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm, không nói gì nhiều mà chỉ nhắc nhở Chúc Vân Tuyên: "Đi nhanh lên đi, lên thuyền rồi nói tiếp."

"A Tuyên"

Một thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên từ phía sau, Chúc Vân Tuyên đột nhiên dừng bước xoay người. Người kia quả thật là Lương Trinh, đối phương đứng cách hắn chỉ vài bước chân, cặp mắt hết sức

thâm trầm nặng trĩu không chớp mắt lấy một cái nhìn chăm chăm hắn.

Chúc Vân Cảnh cau mày, theo bản năng rút kiếm ra tiến lên trước che chắn Chúc Vân Tuyên, đội ngũ bắn cung trên thuyền cũng bắt đầu kéo căng dây cung, tư thế sẵn sàng nghênh đón quân địch.

"Huynh ôm Yến nhi lên thuyền trước đi." Khi Chúc Vân Tuyên nói ra câu này, hắn vẫn nhìn Lương Trinh, trong đôi mắt hiện rõ chút sự bất đắc dĩ.

Chúc Vân Cảnh nhíu mày nhìn Lương Trinh, qua một lúc sau, mới hết sức tức giận ôm Yến nhi từ trong lòng Chúc Vân Tuyên đi lên thuyền.

Đội ngũ bắn cung trên thuyền lúc này vẫn nắm chặt dây cung căng thẳng nhìn chằm chằm Lương Trinh, Yến nhi nằm nhoài trên vai Chúc Vân Cảnh có chút sợ hãi nhỏ giọng hỏi: "Cha lớn ơi, cha cùng phụ thân có chuyện gì vậy ạ?"

Lúc trước ở trước mặt Chúc Vân Cảnh, Yến nhi luôn gọi Chúc Vân Tuyên là thúc thúc, cho nên vào lúc này hắn bị thế cục trước mắt này dọa sợ, thế nhưng toàn bộ sự chú ý của Chúc Vân Tuyên đều đặt với xưng hô cuối câu kia: "Phụ thân? Yến nhi gọi người kia là phụ thân sao?"

Yến nhi tỉnh tỉnh mê mê chớp mắt một cái: "Cha bảo ạ."

Chúc Vân Cảnh: "…"

Chúc Vân Tuyên bất động không nhúc nhích đứng ở đó ngơ ngác nhìn Lương Trinh. Bốn mắt nhìn nhau, chỉ chốc lát sau, Lương Trinh đi nhanh tới, còn Chúc Vân Tuyên giơ tay lên, ngăn lại đám người đang định bắn cung.

Khi còn cách đối phương một bước chân, Lương Trinh chợt dừng lại, rồi trầm giọng hỏi hắn: "Ngươi muốn đi sao?"

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Ngươi không có ngủ đúng không? Ngươi biết ta hạ thuốc trong rượu sao?"

Lương Trinh lẳng lặng nhìn hắn thở dài: "A Tuyên, mấy ngày đâu ngươi đều lo lắng bồn chồn không yên, đêm nay đặc biệt khác thường, làm ta không cách nào không chú ý tới, hương hun trong phòng có hiệu quả giải độc, quanh năm nay ta đều dùng loại đó, cho nên loại mê dược kia vốn không có tác dụng với ta."

"Đây cũng không phải mê dược gì, chỉ là khiến ngươi ngủ một giấc say mà thôi." Chúc Vân Tuyên nói xong lại tỏ vẻ chần chừ nhếch nhếch khóe môi: "Ta có để lại tờ giấy cho ngươi, ta…"

Lương Trinh ngắt ngang: "Ngươi còn chưa tin ta sao?"

“Ta không có, ” Chúc Vân Tuyên hơi cụp mắt lắp bắp trả lời: “Lương Trinh, ngươi có chuyện riêng bản thân phải làm, ta cũng có trách nhiệm của ta, ta là hoàng đế Đại Diễn, không phải một kẻ yếu ớt cần ngươi che chở phía sau, ngươi cũng nên tin ta.”

Lương Trinh bất chợt cảm thấy kinh hoảng, biểu hiện trên mặt cũng dần dịu xuống: “Là ta đường đột, từ khi nào ngươi biết những chuyện này?”

Chúc Vân Tuyên giơ tay chỉ chỉ chú chim cắt còn đang bay lượn giữa không trung: “Nó vẫn luôn theo ta,. từ lúc ta mới lên đảo, nó đã bắt đầu truyền tin tức của huynh trưởng tới, thực ra ta… Vẫn luôn chờ ngươi chính miệng nói ra.”

Vừa dứt lời, ý cười bên khóe môi cũng nhạt đi, giọng điệu lúc có thêm chút tự giễu: “Tại sao ngươi lại không chịu nói cho ta biết chứ? Ngươi đem kế hoạch của mình nói cho huynh trưởng của ta, lại không chịu nói thẳng cho ta nghe, ở trong lòng ngươi, ta là một người vô dụng như thế sao?”

Nếu như đây là ba năm trước, khi Lương Trinh gạt hắn tự chủ trương như vậy, thì chắc chắn giữa hai người bọn sẽ xảy ra các trận cãi vã dữ dội cùng ngờ vực lẫn nhau, thế nhưng vào giờ phút này đây, Chúc Vân Tuyên đã không còn muốn nghĩ gì thêm nữa, hắn lựa chọn tin tưởng Lương Trinh, thậm chí toàn tâm toàn ý tin tưởng đối phương, mà bản thân hắn chỉ hy vọng duy nhất một điều, đó chính là Lương Trinh cũng có thể tin tưởng mình.

“Hóa ra là như vậy, ” Lương Trinh nắm lấy tay Chúc Vân Tuyên nhìn thẳng mắt hắn, chăm chú nói: “Ta chỉ sợ ngươi đồng ý, ta làm như vậy cũng không chỉ vì ngươi, mà thực chất cũng có tư tâm, bệ hạ vốn cũng biết, nếu như muốn để những người trên đảo này về lại Đại Diễn, thì một thánh chỉ không hẳn có thể giải quyết được, bọn họ nhất định phải lập công cho Đại Diễn trước, sau đó mới có thể danh chính ngôn thuận trở lại, nay ta để ngươi ở lại, chỉ vì không muốn ngươi đi mạo hiểm.”

“Lương Trinh, ” Ánh mắt Chúc Vân Tuyên trầm xuống nhắc nhở hắn lần hai: “Ta là hoàng đế Đại Diễn, khi quân giặc xâm lăng, mặc dù ta không thể đích thân lên tiền tuyến, thế nhưng cũng sẽ không hèn nhát đến mức trốn ở tòa đảo vắng vẻ này lo sống hưởng an nhàn, huống chi, ngươi cảm thấy nơi này an toàn hơn Tuyền Châu hay sao?”

Lương Trinh cứ nhìn chằm chằm Chúc Vân Tuyên, sau một hồi im lặng mới khẽ nói: “Lúc trước dẫn ngươi cùng Yến nhi đến đảo cầu vồng, ta vốn định để hai người ở lại Tần gia, nơi đó không tranh đua với đời là chỗ an toàn nhất, chỉ là cuối cùng ta lại không nỡ chia xa các ngươi, mới dẫn hai người trở về. Nhưng mà A Tuyên, dù cho Tuyền Châu có thiên quân vạn mã có thể hộ vệ ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng với ta một chuyện, chính là không thể mạo hiểm, chuyện đánh trận cứ giao cho bọn người Định Quốc công.”

Chúc Vân Tuyên gật đầu: “Được.”

Lương Trinh nghe vậy cũng có chút yên lòng, qua một lúc sau cho dù trong lòng không nỡ cũng đành dời mắt đi, lẩm bẩm nói: “Ta suýt nữa đã quên, A Tuyên từ lâu đã là một đế vương có thể chống chọi một mình, là ta không nên coi thường ngươi.”

Chúc Vân Tuyên nhìn lại hắn, hàng mi hơi mấp máy, trong đôi mắt cũng thâm trầm vắng lặng. Vào lúc này, Lương Trinh bỗng nhiên tiến về trước một bước rồi kéo đối phương vào trong lòng, dùng sức ôm thật chặt.

Chúc Vân Tuyên ngẩn người, khẽ nhắm mắt lại, rồi giơ tay tiếp nhận cái ôm.

Chúc Vân Cảnh ôm Yến nhi đứng ở đầu thuyền, vừa thấy khung cảnh kia chợt lạnh lùng trầm giọng hạ lệnh: "Buông cung xuống hết đi."

Đội ngũ bắn cung đồng loạt hạ cung xuống, Yến nhi lúc này đột nhiên cười khúc khích thầm thì hỏi Chúc Vân Cảnh: "Cha cùng phụ thân lại đang chơi hôn hôn sao ạ?"

Sắc mặt Chúc Vân Cảnh vẫn không chút thay đổi hỏi lại: "Bình thường cả hai cũng chơi trò hôn hôn này sao?"

Bé con vui vẻ gật đầu: "Đúng ạ!"

Chúc Vân Cảnh: "…"

Hai người đứng trên bến tàu kia vẫn chưa tách ra, Lương Trinh nhẹ giọng thì thầm bên tai Chúc Vân Tuyên: "A Tuyên, ba năm trước ngươi vào ngục thăm ta, trước khi đi ta cũng ôm người như vậy, ngươi còn nhớ sao?"

"… Nhớ chứ."

Lương Trinh mỉm cười: "Vào lúc ấy thậm chí ta chỉ muốn ôm ngươi cùng chết không cần lo gì nữa, quả thực không nghĩ đến bản thân còn có thể có hôm nay."

Chúc Vân Tuyên cau mày nhắc nhở hắn: "Ta đã nói, đừng nhắc đến mấy chuyện chết chóc rồi, ta không thích nghe."

"A Tuyên, ngươi nhớ chờ ta trở lại, ngươi đã đáp ứng ta, phong ta làm hoàng hậu, quân vô hí ngôn."

"Ta không ý định nuốt lời, những lời ta nói, ta nhất định sẽ làm." Chúc Vân Tuyên nói xong chợt thở dài: "Ngươi… phải bình an trở về."

Tiếng cười khẽ vang lên bên tai lần nữa: "Đó là đương nhiên, ta còn chờ bệ hạ rình rang long trọng cưới ta nữa mà."

Giọng điệu của Lương Trinh vô cùng thoải mái, như đang định chọc cười Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân

Tuyên nghe vậy, chút sự u sầu vì khung cảnh biệt ly này ở trong lòng cũng dần dần tiêu tan, tuy rằng bản thân hắn biết, Lương Trinh cố tình nói như vậy cho hắn yên tâm.

Sau khi lui ra thoát khỏi cái ôm của Lương Trinh, Chúc Vân Tuyên cụp mắt lặng im chốc lát, tiếp đó mới lấy xuống ngọc bội treo bên hông mình đưa cho Lương Trinh: "Ngươi cầm lấy đi."

Lương Trinh nhận lấy nhẹ nhàng vuốt ve một hồi, song lại mỉm cười nhìn Chúc Vân Tuyên: "Đây là sính lễ?"

Chúc Vân Tuyên dời tầm mắt đi chỗ khác: "Ngươi nói sao thì là thế đi."

Thấy Lương Trinh tỉ mỉ bỏ ngọc bội vào trong áo, Chúc Vân Tuyên rốt cuộc mới cảm thấy an tâm, Chúc Vân Cảnh ở trên thuyền lúc này đang thúc giục hắn. Lương Trinh nắm tay Chúc Vân Tuyên nhắc nhở: "Ngươi đi đi, mấy ngày nữa ta sẽ trở về tìm người."

Chúc Vân Tuyên gật đầu, lúc định đi bất chợt nhớ ra chuyện gì đó, bèn quay người lại cau mày hỏi Lương Trinh: "Sao ngươi lại biết những chuyện liên quan đến Chúc Vân Quỳnh?"

"Chuyện này à." Lương Trinh cười bĩu môi: "Vị tam thẩm của ta, chính là ngoại tổ mẫu của Chúc Vân Quỳnh, lúc bệ hạ phái người đi xét nhà xử tội Lương Trinh cứ tưởng đã chết, nhưng thật ra đã được người cứu ra ngoài, ba năm trước trên đường đến phía nam ta tình cờ gặp phải bà ta, bà ta vốn là nhi nữ của một phú thương không mấy quyền thế ở Giang Nam, nhưng có thể được người liều chết cứu ra, thử hỏi sao ta không hiếu kỳ cho được? Cho nên ta liền phái người bắt cóc bà ta, người phụ nữ kia vốn sợ chết, thành ra ta chỉ cần dùng chút thủ đoạn bắt ép đã khai hết mọi chuyện. Bà ta vốn là người họ Trần, là con cháu của thành phần tàn dư xấu xa triều đại trước, còn nhà của người phú thương ở Giang Nam này vốn là cơ sở ngầm của bọn họ, lúc trước do người nhà họ Lương tham tiền, bà liền dùng danh phận con gái phú thương gả vào phủ An Nhạc hầu, sau lại sinh ra một người nhi nữ sau này được tiên đế cưng chiều, còn có đứa cháu tiểu hoàng tử suýt chút nữa đã leo lên đế vị."

Sau khi nghe xong Chúc Vân Tuyên không nói năng gì,Lương Trinh thấy vẻ mặt đối phương khó coi bèn nhắc nhở hắn: "A Tuyên, người Chúc Vân Quỳnh này thật sự là mối họa, ngươi…"

Thấy hai hàng lông mày Chúc Vân Tuyên lại nhíu chặt hơn, Lương Trinh cười sửa lại: "Thôi, ta cũng không giựt dây để ngươi giết em trai máu mủ của mình, rốt cuộc phải làm gì, chính ngươi quyết định đi."

"Trong lòng ta hiểu rõ. " Chúc Vân Tuyên không nhiều lời nữa, chỉ nắm tay Lương Trinh ôn tồn nói: "Đã muộn rồi, ngươi mau chóng đi về nghỉ ngơi đi, ta đi đây."

Lương Trinh ôm Chúc Vân Tuyên vào lòng mình lần nữa, hắn cứ lặng im ôm như vậy một lúc, mãi đến tận khi Chúc Vân Cảnh trên thuyền không nhịn được nhắc nhở bọn họ, thì Chúc Vân Tuyên rốt cục mới buông lỏng tay ra, đi từng bước đến chiếc thuyền.

Thuyền bắt đầu xuất phát, mỗi lúc cách bến tàu một xa, Chúc Vân Tuyên đứng ở đuôi tàu nhìn chằm chằm

bến tàu ngày càng nhỏ kia, một lúc sau không còn thấy gì nữa.

Chúc Vân Cảnh ôm Yến nhi mệt mỏi ngủ thiếp đi đi tới nhìn Chúc Vân Tuyên chép miệng: "Không còn thấy gì nữa đâu, bây giờ có thể đi vào khoang tàu được chưa?"

Chúc Vân Tuyên chợt hoàn hồn, lúng túng ho một tiếng, sau đó mới nhẹ giọng nở nụ cười: "Chúng ta vào thôi."

77. Chương 77: Ngàn Dặm Trao Tình

Sau khi đi vào thu xếp Yến nhi ngủ xong, rốt cuộc hai huynh đệ cũng xem như chính thức có thời gian nói chuyện với nhau một chút. Chúc Vân Tuyên liếc mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, phía sau thuyền của bọn họ còn có bốn, năm chiếc thuyền hộ vệ đi theo, cảnh tượng nhìn qua có hơi quá mức rình rang. Hắn thấy vậy bèn bất đắc dĩ hỏi Chúc Vân Cảnh: "Không phải đệ đã nói không cần phái nhiều người như vậy tới rồi hay sao? Một mình huynh tới đây là được rồi."

Chúc Vân Cảnh trả lời: "Cẩn thận một chút vẫn hơn, bây giờ toàn Tuyền Châu đã giới nghiêm, bất cứ lúc nào cũng trong tư thế phòng bị quân giặc xâm lấn, ta phải đem nhiều người theo chút."

Chúc Vân Tuyên nghe vậy không khỏi cau mày: "Tạm thời đừng để mọi người biết tin tức đệ trở về."

"Yên tâm, những người này đều là thân tín Hạ Hoài Linh tự mình dạy dỗ, bọn họ tuyệt đối không dám tùy ý tiết lộ hành tung của bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên gật đầu: "Bên Tuyền Châu sao rồi?"

Chúc Vân Cảnh khẽ cười: "Không ngoài dự đoán, quả thật có người đang rục rà rục rịch, có điều đệ yên tâm, bọn con cháu Trần thị kia rời khỏi Trung Nguyên đã hơn hai trăm năm, còn có thể lưu lại bao nhiêu người có thể sử dụng được, ngoại trừ vị Lương phủ kia ra, toàn bộ đều là hạng người vô danh, ta đây cũng đã có danh sách ghi rõ những người nào, chỉ chờ bệ hạ trở lại xử trí."

Nghe đến vế sau, Chúc Vân Cảnh chợt chần chừ một lúc rồi lại hỏi: "... Thế nhưng mà, tên nhóc Chúc Vân Quỳnh kia, rốt cuộc đệ định làm như thế nào?"

Chúc Vân Tuyên nhất thời không biết nên nói thế nào: "Mấy ngày nay có ai cố gắng tiếp cận đệ ấy hay không?"

"Tất nhiên là có, e là những người kia cũng không ngờ được đệ sẽ đưa Chúc Vân Quỳnh theo đến phía nam, vừa may cho bọn họ cơ hội ngon ăn tiếp cận, nhưng không sao, ta đã phái người theo dõi sát sao rồi, những người kia không tài nào đến gần hắn được, bản thân hắn có lẽ cũng không biết thân thế thực sự của chính

mình."

Chúc Vân Tuyên than thở: "Đừng nói là đệ ấy, ngay cả Thần quý phi cũng chưa chắc biết, người phụ nữ kia một lòng một dạ chỉ là muốn làm hoàng thái hậu mà thôi, suýt chút nữa bà ta đã thành công rồi... Thôi, năm đó đệ vốn không có ý định giết Chúc Vân Quỳnh, hiện tại cần gì phải nghĩ đến chuyện này nữa, nếu như đã không biết gì, sau này xem như cũng có thể an phận, chỉ là một tôn thất thân ốm yếu bệnh tật mà thôi, đệ nuôi là được rồi."

Chúc Vân Cảnh không mấy đồng tình nhắc nhở hắn: "Năm đó chuyện thừa kế ngôi vị phong ba bão táp, hơn nữa thân thế của hắn cũng không tiện, bệ hạ không nên nhẹ dạ, lúc cần phải quyết đoán nhổ cỏ tận gốc."

Chúc Vân Tuyên lắc đầu: "Ngày ấy trên hội chùa, Chúc Vân Quỳnh liều mạng nhào tới cướp Yến nhi lại, sau đó còn bị người ta đạp ngã trên mặt đất không dậy nổi, chỉ chuyện này thôi đệ đã không tiện ra tay với đệ ấy rồi, trên đời này có nhân quả báo ứng, nếu như báo ứng trên chính người đệ không sao, đệ chỉ là không dám dùng Yến nhi đánh cược, chuyện đệ dẫn đệ ấy ra khỏi lãnh cung, mục đích cũng là vì muốn tích phúc cho Yến nhi, nay sao có thể làm trái lại được."

"Hơn nữa mà nói." Ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt sầm xuống, lại khẽ khàng nói tiếp: "Bây giờ đệ ấy chỉ là một người không quyền không thế, ngay cả chuyện có thể sống tới khi thành niên hay không cũng còn khó nói, nếu như đệ cho rằng người như vậy là đại họa, thì thân làm hoàng đế này cũng không tránh khỏi thất bại, nếu như đệ đã giữ mạng đối phương lại, thì đương nhiên sẽ không cho đệ ấy cơ hội làm phản."

"Được rồi, chính đệ trong lòng hiểu rõ là được." Suy cho cùng Chúc Vân Quỳnh chỉ là một quân cờ cho người khác lợi dụng mà thôi, Chúc Vân Cảnh cũng lười tiếp tục khuyên: "Đừng nói chuyện Chúc Vân Quỳnh nữa, chúng ta nói đến cái tên Lương Trinh kia đi, đệ cho Yến nhi nhận hắn ta sao? Đệ nghĩ gì vậy?"

Chúc Vân Tuyên ngây người ra, lúc hoàn hồn trong mắt chút ý cười không mấy nổi bật mà hỏi ngược lại Chúc Vân Cảnh: "Huynh, huynh bên cạnh Định Quốc công nhiều năm như vậy, huynh thấy rất vui vẻ đúng không?"

Chúc Vân Cảnh tức giận nói: "Làm cái gì lại chuyển sang ta, chuyện này vốn không giống nhau."

"Không có gì là không giống cả, ban đầu khi huynh ở chung với Định Quốc công, đệ cũng không đồng ý, thế nhưng không phải hai người hiện tại vô cùng tốt hay sao? Hai người có thể hạnh phúc, đệ và hắn cũng có thể, đệ thích hắn, hắn cũng thích đệ, nhiêu đó là đủ rồi, trước đệ là do đệ nghĩ nhiều cứ lo trông trước trông sau, bây giờ chi bằng đừng nghĩ nữa, hôm nay có rượu thì uống cho say, chỉ cần hắn không làm đệ thất vọng một ngày, thì đệ sẽ ở bên hắn một ngày, huống chi hai người bọn đệ còn có Yến nhi nữa mà, dù cho chuyện sinh Yến nhi không phải là do mong muốn của đệ, nhưng hiện tại đệ không thể nào vứt bỏ được con nó."

Chúc Vân Cảnh nhất thời không biết nói gì: "... Lần này chuyện hắn thẳng tay cướp đệ và Yến nhi đi có hơi bị quá mức lỗ mãng, tuy rằng hắn cũng không phải là có ác ý."

"Đúng vậy." Chúc Vân Tuyên cười gật đầu, "Nếu không phải, đệ cũng không biết Chúc Vân Quỳnh hóa ra có thân thế như vậy, thậm chí trong triều còn có người triều đại trước làm gián điệp, Lương Trinh chỉ là làm việc to gan nóng vội, nhưng đều là vì đệ mà thôi."

Chúc Vân Cảnh: ".."

Vào ngày hôm sau khi Chúc Vân Tuyên bị cướp đi, Lương Trinh đã phái người đưa tin đến phủ nguyên soái kể rõ chi tiết tường tận về kế hoạch của hắn. Nếu như hiện tại không còn cách nào tìm ra sào huyệt ẩn thân của bọn hải tặc kia, thì chi bằng dụ dỗ tóm bọn họ vào một lưới bắt gọn. Ban đầu hắn cướp hoàng đế đi, sau đó sẽ cố tình tung ra tin hoàng đế mất tích, bọn hải tặc cùng người phiên bang cấu kết với nhau ắt sẽ nhân cơ hội xuất binh tấn công Đại Diễn, chỉ cần thủy sư Đại Diễn chuẩn bị trước chiếm được tiên cơ, thì sẽ không thể nào thu, không những vậy, bọn họ còn có thể mượn thân phận Chúc Vân Quỳnh làm lộ ra những con cháu của tàn dư triều đại trước đang ẩn thân trong triều đình, có thể nói là một mũi tên trúng hai con nhạn.

Còn về chính Lương Trinh, hắn sẽ lấy hoàng đế đang ở trong tay mình làm mồi dụ, nhử bọn đồng minh với bọn hải tặc cùng phiên bang kia cắn câu, đến lúc lâm trận sẽ nổi dậy giết bọn họ không ứng phó kịp.

Tuy đây là một cách hay, chỉ là nó quả thực có chút lớn mật, huống chi Chúc Vân Cảnh và Hạ Hoài Linh căn bản không tin tưởng Lương Trinh, mãi đến tận khi chim cắt gửi thư hồi âm của Chúc Vân Tuyên về, trong thư Chúc Vân Tuyên chính miệng đã đồng ý với kế hoạch của Lương Trinh, hai người họ còn đang dựa theo kế sách đó mà thi hành. Nói đến tình hình trước mắt, khi quân giặc chỉ còn ít ngày nữa sẽ xâm lấn, Chúc Vân Tuyên rốt cuộc mới truyền tin tới kêu người đón hắn về.

Bây giờ Chúc Vân Tuyên như vậy, sao có thể cho phép người ta gieo tiếng xấu cho Lương Trinh. Những lời chưa kịp nói ra của Chúc Vân Cảnh cũng trào ngược trở về, hắn sáng suốt lựa chọn cách ngậm miệng. Giống như Chúc Vân Tuyên có nói, tốt xấu gì cũng là do chính hắn cam tâm tình nguyện, hà tất chi phải nghĩ nhiều như thế, tóm lại Chúc Vân Tuyên của hiện tại đã không còn là người Lương Trinh có thể tùy ý bức bách bắt bí nữa, vậy thì cứ mặc cho hai người giày vò nhau đi, hắn cần gì phải đi bận tâm những chuyện vô bổ, chọc người chán ghét.

"Chính đệ nghĩ thông là được, ta cũng muốn nhiều lời, về việc phải ăn nói sao với đám triều thần kia, đệ phải suy nghĩ kỹ càng."

Chúc Vân Tuyên nở nụ cười: "Trong lòng đệ đã có dự định."

Sau khi về lại Tuyền Châu, Chúc Vân Tuyên chưa từng bước ra phủ nguyên soái, chỉ gặp mấy vị trọng thần trong triều đi tuần cùng mình. Chuyện hoàng đế mất tích bọn họ cũng bị gạt, vì thế khi tận mắt gặp lại Chúc Vân Tuyên, mấy vị lão thần ai nấy cũng nước mắt tuôn đầy mặt, nhờ có Chúc Vân Tuyên luôn miệng căn dặn, mới khiến bọn họ không lộ ra manh mối trước mặt người ngoài.

Chúc Vân Tuyên vừa đi hơn nửa tháng, chuyện phía bên kinh thành đã có chút biến động, thế nhưng cũng may là do ba năm nay Chúc Vân Tuyên nắm giữ quyền lực xây dựng uy nghiêm, cho nên trong khoảng thời gian ngắn kia cũng không xảy ra chuyện đại loạn gì. Sau khi trở về Tuyền Châu hắn liền lập tức viết mật chỉ, phái người đưa tới kinh thành giao cho phụ thần nội các áp đảo những kẻ ôm ấp mưu đồ.

Tuy rằng Chúc Vân Tuyên hiện tại tạm thời không tiện xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng kể từ sau khi trở về Chúc Vân Tuyên mỗi ngày đều xử lý vô số chuyện chính sự dở dang, ngoài ra còn thương thảo cùng Hạ Hoài Linh về trận hải chiến sắp đến, bọn họ đã làm xong công tác chuẩn bị chu toàn, chính là bí mật triệu hồi hơn nửa quân binh thủy sư từ các bến cảng khác, chỉ còn chờ đám người xấu kia tự chui đầu vào lưới.

Buổi trưa ngày hôm đó, khi Yến nhi tỉnh dậy xong, nhóc con liền được ma ma dẫn tới chỗ của Chúc Vân Tuyên. Vào lúc này, Chúc Vân Tuyên đúng lúc vừa tháo lá thư từ trên chân chú chim cắt xuống.

Chú chim cắt đang đậu bên cửa sổ kia vừa nhìn thấy Yến nhi liền bay qua đáp xuống mặt đất, sau đó còn ngẩng đầu ưỡn ngực mà nhìn Yến nhi. Yến nhi tiến về phía trước ngồi chồm hổm xuống, cái miệng cười tươi như hoa xoa xoa cánh chú.

Chúc Vân Tuyên thấy vậy cũng không có ý định ngăn cản, chỉ cúi đầu nhìn thư trong tay. Chữ viết Lương Trinh từ đó đến giờ vẫn như rồng bay phượng múa như vậy, nét chữ tiêu dao, khí thế phi phàm. Bên trong thư, hắn đơn giản sơ lược qua những tin tức mà mình nhận được, ví như bọn quân giặc kia khi nào xuất binh, trên thuyền có bao nhiêu người, trang bị gì, tấn công từ phương hướng nào… Chúc Vân Tuyên đọc xong cũng không lấy làm hoài nghi, bởi hắn biết một khi Lương Trinh chưa xác định tính chân thật, thì chắc chắn sẽ không tùy tiện báo cho hắn.

Phần cuối cùng của lá thư, văn phong đột nhiên xoay chuyển, đối phương chỉ viết một câu nghe đầy đầy ý đùa cợt: "Tâm niệm quân hề, thân canh thậm chi." Chúc Vân Tuyên đọc thư nhịn không được phì cười thấp giọng nỉ non: "Không biết xấu hổ."

— *Ý nghĩa: Lòng ta nhớ người, thân thể còn nhớ sâu đậm hơn.*

Sau khi đọc thư xong hắn không vội viết thư hồi âm, mà chỉ tiện tay ngắt một đóa hoa không biết là hoa gì ở bên ngoài cửa sổ, rồi nhét vào ống trúc, tiếp đó mới gọi Yến nhi qua: "Bảo bối ngoan, chú chim nhỏ kia sẽ giúp cha tặng quà cho phụ thân, con có muốn đưa cho phụ thân gì hay không?"

Yến nhi ngẫm nghĩ một lúc, đoạn móc một viên kẹo trong túi ra đưa cho Chúc Vân Tuyên hết sức rộng rãi mà nói: "Kẹo của con, tặng cho phụ thân ạ."

Chúc Vân Tuyên bật cười, về vấn đề kẹo của Yến nhi, Chúc Vân Cảnh đã đặt ra quy định mỗi ngày chỉ cho nhóc ăn nhiều nhất là hai viên, cho nên bé con cực kỳ trân quý mấy viên kẹo ít ỏi này, ngay cả bản thân hắn cũng chỉ được một hai lần, lần đầu tiên là ngày thứ hai sau khi gặp nhau, Yến nhi tặng kẹo thay lời xin lỗi, lần thứ hai là lúc hắn ngã bệnh, đứa con trai ngoan này thả viên kẹo bên gói với ước mong muốn hắn mau mau khỏe lên, thế nhưng lần này lại rộng lượng đến mức cam tâm tình nguyện cho không Lương Trinh.

"Thật sự cho phụ thân sao?"

Yến nhi gật đầu lia lịa: "Yến nhi không có keo kiệt."

Chúc Vân Tuyên cười bóp bóp mũi con trai: "Đúng là bảo bối của cha mà."

Vừa nói xong, hắn nhét viên kẹo vào trong ống trúc cột vào chân chú chim, sau đó nhìn nó bay ra ngoài cửa sổ, ngày một xa, chỉ trong tích tắc đã bay vụt biến mất ở chân trời. Chúc Vân Tuyên khẽ nhắm mắt lại, lẳng lặng nở nụ cười.

Vào đêm, khi Lương Trinh vừa mới trở lại trong phòng, liền nghe được tiếng "vèo" xẹt qua, sau đó nhìn thấy một chú chim cắt từ trên trời chao liệng xuống đậu trên bệ cửa sổ, đang tỏ ra cao ngạo ngước đầu hệt như không thèm đoái hoài tới hắn.

Lương Trinh mỉm cười đi tới từ tốn tháo ống trúc ra, trong lúc tháo còn bị chú chim kia mổ vào mu bàn tay một cái. Hắn bèn nhịn cười nói: "Còn mổ nữa, ta liền viết thư kêu A Tuyên làm thịt ngươi."

Chi chim cắt kia chỉ khinh bỉ liếc nhìn hắn một cái, rồi quay đầu bay ra ngoài. Lương Trinh cũng không thèm để tâm tới nữa, khi nhìn thấy hai thứ được đựng trong ống trúc, mới bất giác nhẹ giọng nở nụ cười.

Lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Yến nhi ở trong trang phía ngoại ô của phủ Định Quốc công, nhóc con đã nói muốn tặng kẹo cho hắn, bản thân hắn không ngờ tới rốt cuộc hôm nay cũng thành hiện thực.

Hắn cũng từng tiện tay hái hoa tặng Chúc Vân Tuyên, đó là quãng thời gian mà hai người... căng thẳng nhất. Khi đó Chúc Vân Tuyên ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn, cuối cùng hắn đành phải ném đóa hoa đi, bây giờ Chúc Vân Tuyên lại chủ động ngắt hoa ngàn dặm xa xôi gửi cho hắn.

Màn đêm đầy ắp vui vẻ, dường như sáng hơn cả đêm tối đầy sao. Trong mắt Lương Trinh giờ đây ngập tràn niềm hạnh phúc.

Mãi đến tận lúc sau, đột nhiên ngoài cửa có người đến nhỏ giọng nhắc nhở hắn nên xuất phát, hắn mới bỏ hai món đồ kia về lại ống trúc rồi nhét trong áo, đặt chung một chỗ với ngọc bội Chúc Vân Tuyên tặng khi chia tay, sau đó mới đẩy cửa phòng ra.

78. Chương 78: Kích Chiến Trên Biển

Bóng đêm dần sâu, vầng trăng sáng lúc này cũng ẩn sau tầng tầng mây mù, bầu trời đen kịt đến nỗi đưa tay không thấy được năm ngón, mặt biển sóng lớn nhấp nhô, cứ chốc lại dâng lên một làn sóng cao.

Tiếng sóng biển nghe càng dọa người hơn, nó hệt như đang báo hiệu cho thấy rằng mặt biển yên tĩnh này sắp có điều quỷ dị gì đó.

Chúc Vân Tuyên cao ngạo đứng trên đài cao giơ ống nhòm trong tay lên, im lặng nhìn chỗ giao nhau giữa trời và biển gần như tan vào trong màn đêm tối kia, suốt một hồi lâu không nói gì.

Gió biển lúc này mỗi lúc một mạnh, khi thổi phả vào mặt hệt như sượt dao qua, Chúc Vân Cảnh đứng ở một bên không nhịn được cau mày hỏi: "Đệ chắc chắn là tối nay sao? Sao ta thấy chúng ta cũng đã đợi gần một canh giờ rồi, mà lại không có chút động tĩnh nào vậy?"

"Tin tình báo của Lương Trinh sẽ không bao giờ sai." Chúc Vân Tuyên hững hờ đáp trả: "Hắn nói tối nay chắc chắn sẽ là tối nay, đã giờ gì rồi?"

"… Sắp qua giờ tý rồi."

Ở bến cảng phía trước, hàng tá chiếc thuyền quân binh Đại Diễn đã đậu nơi đó tạo nên một vẻ uy nghiêm đáng sợ, quân kỳ màu đỏ trên cột buồm phấp phới bay theo gió, trên thuyền, những pháo thủ cùng tiễn thủ đều đã bày sẵn trận thế, chỉ chờ đến lúc ra lệnh sẽ ngay lập tức lao ra giết nhanh gọn lẹ.

Đôi mắt Chúc Vân Tuyên giờ còn ảm đạm hơn cả màn đêm, hắn ngẩng đầu nhìn trời, rồi khe khẽ hít một hơi: "Sắp rồi."

Một tiếng kêu của chim cắt đột nhiên xẹt qua chân trời kinh động không trung, sau đó bất ngờ giương cánh bay lượn đáp xuống phá tan sự yên lặng của đêm tối.

Quả đạn pháp thứ nhất bắn rơi vào mặt biển nổ tung, một chùm tia lửa dựng thẳng lên trời, song chiếu sáng ra quân giặc đang nương theo hướng gió ập tới.

Có thể nhìn thấy ở giữa bao gồm ba mươi chiếc thuyền cỡ lớn khí thế như rồng của người phiên bang, bọn chúng mang theo hàng tá pháo đạn hạng nặng đang trong tư thế hùng hùng hổ hổ đi đến, mấy chục chiếc thuyền buồm hải tặc cũng dốc toàn bộ lực lượng tản ra bốn phía xung quanh làm hộ vệ tiếp ứng, phía sau là hai mươi chiếc thuyền Lương Trinh dẫn theo, như kế hoạch, hai mươi chiếc thuyền kia sẽ thừa dịp hạm đội Đại Diễn xuất binh đón đánh với người phiên bang mà xuôi theo gió vòng ra phía sau, tạo thành cảnh tượng tấn công hai phía.

Khi quả pháo thứ nhất bắn xuống, bên phe địch không hề tỏ ra chút trốn tránh nào, còn đốt đuốc lên soi sáng gần như toàn bộ bầu trời đêm, người phiên bang trên thuyền cũng cực kỳ hưng phấn, một mặt không ngừng ăn nói ngông cuồng với phía thủy sư Đại Diễn, một mặt còn lại ra vẻ bành trướng thế lực hô hào những khẩu hiệu mà khiến người nghe không hiểu, giọng điệu còn hùng hồn chấn động trời đất.

Bọn họ vô cùng tự tin, tuy rằng chỉ có ba mươi chiếc thuyền, thế nhưng quy mô vượt xa thuyền của Đại Diễn, cự li bắn cũng xa gấp ba. Không những thế, hoàng đế Đại Diễn còn đang trong tay đồng minh của bọn chúng, đối phương cũng đã chấp thuận cam kết, rằng đến thời khắc quan trọng sẽ đẩy hoàng đế kia lên trước pháo nóng, nhằm khiến cho đám người bên kia tước vũ khí đầu hàng, ngoan ngoãn chịu thua.

Thượng đế chứng giám, vị thần thắng lợi lúc này dĩ nhiên là đang đứng về phía bên bọn họ rồi.

Nhưng thủy sư Đại Diễn sao có thể bó tay chờ chết, Hạ Hoài Linh vừa ra lệnh, thì vô số con thuyền ẩn trong bóng tối xuyên qua màn sương mù ồ ra đi thẳng về phía quân địch với tư thái không chút lo sợ sẵn

sàng chiến đấu. Tiếng pháo chấn động mây xanh, khiến mặt biển cũng dâng sóng lớn cao mấy trượng, cảnh tượng hệt như núi thét biển gào.

Mặc dù thuyền tàu bên phía Đại Diễn nhỏ hơn bên phe địch nhiều, nhưng sự linh hoạt vẫn không hề thua kém, hạm thuyền chủ chốt xông lên dẫn đầu theo gió vượt sóng bay nhanh hướng về quân địch, xung quanh thân thuyền pháo liên tục được ta bắn ra nổ vang. Chúc Vân Cảnh ở trên đài cao quan sát cảnh tượng cũng phải giơ tay lau mồ hôi, trước giờ hắn chưa từng thấy qua cho nên cứ ngỡ là bình thường, bây giờ được thấy xong, bản thân cũng bắt đầu lo lắng, đồng thời cũng ngấm ngầm quyết định như Chúc Vân Tuyên từng khuyên, chính là sau khi chính thức kết thúc trận chiến này để Hạ Hoài Linh lĩnh mệnh hồi kinh.

Về phía Chúc Vân Tuyên, gương mặt của hắn lúc này âm trầm như mặt nước, từ nãy đến giờ chỉ nhìn chăm chăm vào duy nhất một hướng, là sau lưng hạm đội phiên vang, đội tàu thuyền của Lương Trinh vốn nên thừa dịp hai quân hỗn chiến vòng qua phía sau thủy sư Đại Diễn hợp sức tấn công cùng phe địch, thế nhưng lúc này bên đó vẫn chậm chạp chưa động, cũng không nổ súng, phảng phất như sống chết mặc bây.

Chúc Vân Cảnh nhìn một hồi, nghi hoặc hỏi Chúc Vân Tuyên: "Sao Lương Trinh làm cho bọn kia tin đệ đang nằm trong tay hắn vậy? Chỉ dựa vào một khối ngọc bội mang bên eo là đủ sao?"

Chúc Vân Tuyên cong mắt khẽ cười: "Bên cạnh hắn có một người thân tín, tướng mạo đối phương có mấy phần giống đệ, ngày đó khi đệ mới tới thành Tuyền Châu, bọn cướp biển kia từng đứng ở xa lẫn trong đám đông nhìn đệ, bây giờ Lương Trinh chỉ cần kêu đối phương mặc y phục của đệ, tân trang lại gương mặt chút thì có thể lừa gạt bọn chúng rồi."

"... Thì ra là như vậy."

Tiếng pháo vang ầm ầm ròng rã suốt một canh giờ, sau khi ác chiến qua đi, gió thổi trên biển bắt đầu lớn hơn cả lúc đầu, khiến cho tàu thuyền càng thêm gian nan. Hai bên bên nào cũng có người thương vong, đồng thời cũng ngưng chiến lại mà lui về phía sau tạm ngưng đại bác, mắt thì chăm chăm cảnh giác bên phía đối phương.

Lương Trinh được mời ra khoang thuyền, người được người phiên bang phái lên thuyền kia vừa đến liền trừng cặp mắt nham hiểm nhìn hắn, rồi dùng ngôn ngữ Đại Diễn sứt sẹo chất vấn: "Đã nói ngươi sẽ đánh lén từ phía sau, tại sao ngươi không nhúc nhích? Chúng ta vốn có thể đánh chìm hạm đội của bọn họ chỉ trong một trận chiến, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì?!"

Lương Trinh khinh bỉ bĩu môi: "Lúc trước các ngươi nói Tuyền Châu chỉ có thể chứa nhiều nhất ba mươi chiếc thuyền đội quân Đại Diễn, nhưng ta thấy hiện tại bọn họ ít nhất cũng đã hơn trăm chiếc, là tình báo của các ngươi có lỗi trước, ta đây chỉ có mấy chục chiếc thuyền rách nát nào dám đi đánh lén thủy sư Đại Diễn, chẳng phải sẽ chịu chết oan hay sao, ta cũng không ngu như vậy."

Đối phương cắn răng nghiến lợi nói: "Người Đại Diễn đúng là xảo quyệt, ngươi cũng như vậy!"

Từ sau khi hoàng đế Đại Diễn bị cướp đi, trong khoảng thời gian này cướp biển nhân cơ hội lân la xung quanh biên cảnh vùng duyên hải Mân Việt của Đại Diễn, hễ bị đánh sẽ tản đi chỗ khác, nhằm cố tình muốn

cho thủy sư Đại Diễn phải ứng phó đến mệt mỏi, không còn sức lực nào chú ý đến xung quanh bến cảng. Bọn họ tìm được chỗ Tuyền Châu này chỉ còn dư lại tầm ba mươi chiếc thuyền đóng giữ, đang muốn nhân cơ hội diệt gọn một lần chiếm lĩnh bến cảng Tuyền Châu đạt được mục đích của mình. Không ngờ rằng hôm nay khi đến nơi này, lại phát hiện bên phe Đại Diễn tấn công từng chiếc từng chiếc một, bọn họ cứ nối đuôi nhau ồ tới cứ như bất tận, còn Lương Trinh lại tỏ thái độ thờ ơ không động lòng, bắt bọn họ chiến đấu đến mức không thể không chọn phương án tạm thời nghỉ lấy sức, thử hỏi có ai mà không cáu giận.

"Quá khen rồi." Lương Trinh chẳng thèm để tâm cợt nhã trả lời.

"Ta muốn ngươi lập tức giao hoàng đế Đại Diễn ra đây!"

"Được thôi." Lương Trinh thoải mái đáp lại, "Nhưng mà ta có một điều kiện, chính là các ngươi trước tiên phải kêu những người hải tặc trên thuyền kia tiếp tục chiến với thủy sư Đại Diễn một lúc nữa."

Đối phương chợt ngây người ra, sau đó cất cao giọng nói tỏ ra vô cùng cảnh giác: "Ngươi có ý gì?"

"Không phải ngươi vốn rõ ràng ta có ý gì hay sao?" Lương Trinh khẽ bật cười, "Các ngươi chớ xem ta là kẻ dần độn, đừng cho là ta không biết chủ ý muốn ta đánh lén hạm đội Đại Diễn từ phía sau là do bọn hải tặc kia đề ra, mục đích chỉ là muốn ta đi chịu chết mà thôi, bọn chúng ngoài miệng nói thì dễ nghe, kỳ thật có để ta cùng người dân trên đảo này vào trong mắt đâu, dù sao coi như là sau đó Cửu hoàng tử leo lên đế vị thật đi, thì ta và bọn hải tặc kia vẫn sẽ xảy ra tranh chấp."

"Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?!"

Lương Trinh bình tĩnh cười trả lời: "Nói thật, tình hình của Đại Diễn so ra còn phức tạp hơn các ngươi nghĩ nhiều, bọn hải tặc đúng là có liên quan đến Cửu hoàng tử thật, nhưng một khi bàn về huyết thống, ta so với bọn chúng vẫn gần hơn nhiều. Ta là đường thúc của Cửu hoàng tử còn nhìn hắn sinh ra trưởng thành, ngươi nói xem nếu như Cửu hoàng đế thật sự đăng cơ, thì hắn sẽ nghe lời bọn hải tặc kia, hay là nghe ta? Hơn nữa, ba năm trước ta từng là Chiêu vương khuynh đảo triều chính Đại Diễn, các ngươi thử ngẫm lại xem, bên trong triều đình Đại Diễn hiện tại có nhiều người của bọn dư nghiệt còn sót lại triều đại trước trốn chạy khỏi Trung Nguyên hai trăm năm, hay là nhiều người của ta hơn? Các ngươi chỉ mong muốn có thể lấy nhiều của cải thứ tốt từ Đại Diễn mà thôi, bọn họ đồng ý cho các ngươi, thì ta cũng có thể cho, nhưng điều kiện tiên quyết là, bọn họ cùng ta, chỉ có một bên có thể tồn tại, bọn họ không tha cho ta, ta cũng không tha cho bọn họ."

Khi nhìn thấy sắc mặt đối phương ngày càng khó coi, Lương Trinh nở nụ cười phóng ra quân bài quan trọng nhất: "Quan trọng nhất là, hoàng đế Đại Diễn hiện tại đang nằm trong tay ta, ta lập tức có thể khiến thủy sư Đại Diễn đầu hàng, nếu không các ngươi cứ tiếp tục đánh cùng bọn họ, thì kết cục chỉ là hai bên tổn hại, chứ chẳng ảnh hưởng gì đến ta cả."

"Ngươi! Tại sao ngươi có thể vô lại như vậy!"

Lương Trinh cười gật đầu: "Ta xưa nay vốn là người vô lại như thế, ăn miếng thì trả miếng, ai ai cũng biết ta là người như vậy."

Người được phái đến kia tức ành ạch quay trở về, muốn bẩm báo lại ý của hắn cho thượng quan nghe. Lương Trinh đứng ở đầu thuyền, hắn ngửi được mùi khói súng bị hòa lẫn bên trong mùi tanh của biển bèn khẽ chau mày, ánh mắt nhìn ra xa xăm ngưng lại một nơi ánh lên đèn đuốc, qua hồi lâu sau, mới cong cong khóe môi.

Trên đài cao, có một binh lính đi tới báo cáo lại tình hình trận chiến trên biển, Chúc Vân Tuyên nghe xong chỉ gật gật đầu, không hỏi nhiều, mà thất thần nhìn về phía trước. Chúc Vân Cảnh cầm lấy ống nhòm từ tay đệ đệ mình nhìn qua chung qua một vòng, cau mày nói: "Hắn thật sự có biện pháp ly gián những kẻ phiên bang cùng đám người hải tặc kia sao?"

Trong đôi mắt tối om của Chúc Vân Tuyên lướt qua một ý cười, sau lại lập tức bị nỗi niềm lo âu lấp kín: "Nếu như hắn đã nói có biện pháp, tất nhiên sẽ có biện pháp, chúng ta cứ chờ xem."

Một chiếc thuyền nhỏ của người phiên bang dừng lại bên cạnh chiếc thuyền lớn Lương Trinh, người trên chiếc thuyền nhỏ kia vẫn là người ban nãy, thế nhưng thái độ lúc này đã cung kính hơn rất nhiều: "Thượng quan mời các hạ dẫn hoàng đế Đại Diễn theo cùng lên thuyền của người."

Lương Trinh nhíu mày: "Lên thuyền của các ngươi?"

"Đúng vậy, nếu như ngài không bằng lòng, thì sao chúng ta có thể tin lời ngài nói là thật hay không, lỡ như ngài kỳ thực cấu kết với người Đại Diễn lừa dối chúng ta thì sao. Nếu như ngài đồng ý mang hoàng đế Đại Diễn đi qua, thì chúng ta sẽ xem đó là thành ý của ngài, thượng quan sẽ đáp ứng điều kiện ngài đưa ra."

Ánh mắt Lương Trinh trầm xuống: "Những hải tặc kia có sinh lòng nghi ngờ gì hay không?"

"Bọn họ sao dám." Đối phương khinh thường nói: "Chẳng qua chỉ là đám chó giữ nhà trông ngóng chúng ta mà thôi, cho dù có nghi ngờ thì làm gì được."

Vừa nói xong hắn lại cảm thấy lời mình nói có chút không thích hợp, bèn chuyển qua ca tụng Lương Trinh: "Dĩ nhiên là, các hạ không giống với bọn họ rồi, ngài là đồng minh thân thiết nhất của chúng ta."

Lương Trinh thầm cười trong lòng, trên mặt cũng phì cười: "Đó là đương nhiên."

Sau chợt dặn dò thủ hạ sau lưng: "Dẫn người ra đây."

Cậu Nhân có dáng dấp hao hao giống được mặc trang phục của Chúc Vân Tuyên bị người đẩy ra từ khoang thuyền, cậu ta cứ cúi đầu không dám nhìn ai. Người phiên bang kia nhìn thấy thái độ khiếp nhược của đối phương liền không nhịn được chế nhạo nói: "Quả nhiên không nghĩ tới, hoàng đế Đại Diễn nhát gan khiếp nhược như thế này sao.

Ánh mắt Lương Trinh trở nên thâm trầm, đối phương nhìn hắn ra hiệu: "Xin mời."

Phía trước, kèn hiệu lần hai được thổi lên, đội tàu thuyền hải tặc Trần thị đang tản ra xung quanh hộ vệ hạm đội bắt đầu xông về phía trước đến chỗ thủy sư Đại Diễn, báo hiệu một trận chiến mới sắp sửa bắt đầu.

79. Chương 79: Liệt Diễm Chi Hỏa

Hơn hai mươi chiếc thuyền buồm của bọn hải tặc Trần thị xông về trận doanh thủy sư Đại Diễn, cảnh tượng này đột nhiên xoay chuyển tựa như dê vào miệng cọp, thuyền bọn chúng bất ngờ bị bao vây hoàn toàn. Qua lúc sau, bọn hải tặc phát hiện ra hạm đội phiên bang căn bản không hề động đậy, liền cảm thấy tức giận đến mức phải buộc miệng chửi thề, nhưng hiện tại cũng đã không còn kịp, bởi từng họng pháo của Đại Diễn lần lượt bắn tới khiến cho bọn chúng chỉ còn nước liều mạng một lần.

Lương Trinh được người phiên bang phái người hộ vệ dẫn tới giữa hạm thuyền chủ chốt, rốt cuộc hắn cũng gặp được cái người được đám người kia gọi là thượng quan. Gã tên là Brand, mũi cao mắt sâu, con ngươi màu xanh, đây chính là tướng mạo điển hình của người phiên bang. Gã ta ở đảo Trảo Oa cũng có địa vị tướng quân khá cao, còn được gọi là tử tước* gì đó ở quốc gia bọn hắn.

— *Tử tước: tử tước (nhà quý tộc xếp cao hơn nam tước và thấp hơn bá tước)*

Lương Trinh nhìn lướt những người phiên bang đứng trước mặt này, hắn đã từng gặp qua một trong số họ, đối phương lúc trước từng là sứ thần đến kinh thành dâng lễ cho Chúc Vân Tuyên với mục đích muốn lấy lòng Đại Diễn, nhưng kết cục bị bọn họ kiếm cớ xua đuổi trở về.

Brand mở miệng, gã ta dùng ngôn ngữ Đại Diễn cực kỳ lưu loát: "Vị này chính là hoàng đế Đại Diễn sao?"

Tuy hỏi là hỏi Lương Trinh, thế nhưng ánh mắt nhìn chăm chằm vào người cậu Nhân, thái độ cực kỳ ngạo mạn, không những thế, cái nhìn kia còn chứa đựng chút sự khinh thường.

Cậu Nhân run rẩy càng cúi đầu thấp hơn, ngón tay thì cứ bấu vào lòng bàn tay nhằm cố gắng kìm chế cơn run rẩy của thân thể, cậu ta đang sợ chính mình sẽ làm lộ chết không có chỗ chôn.

Trước khi tới Lương Trinh cũng đã nhắc nhở qua, đây là cách thức duy nhất mà cậu có thể lập công chuộc tội. Lúc trước cậu ta bởi vì tư dục tiết lộ hành tung hoàng đế Đại Diễn, vốn có chết trăm lần cũng không đủ, cho dù có người huynh kia cầu xin cũng là vô dụng, nhưng cũng may khuôn mặt của cậu còn có chút tác dụng, nếu không thì e là đã mất cái mạng này từ lâu. Sau khi lên chiếc thuyền này, nếu như cậu làm hỏng chuyện, thì không phải một mình cậu chết, mà anh cậu cũng chịu vạ lây phải chôn theo cùng.

Lương Trinh bĩu môi: "Tất nhiên, hắn chính là hoàng đế Cảnh Thụy Đại Diễn."

Cậu Nhân lắp ba lắp bắp: "Trẫm… chính là… hoàng đế Đại Diễn… Rốt cuộc các ngươi…. Muốn làm cái gì, nếu… nếu các ngươi… chịu buông tha cho trẫm… Các ngươi muốn gì… trẫm cũng có thể cho…"

Vị sứ thần từng đến Đại Diễn lúc này mới nhìn qua thượng quan kia gật đầu, dường như là xác nhận người đứng trước mặt này chính là hoàng đế Đại Diễn. Lương Trinh cũng không mấy lo lắng chuyện bị bại lộ, dù sao năm đó người này cũng chỉ ở trên cung điện, chỉ có thể ở từ xa liếc mắt nhìn Chúc Vân Tuyên ngồi ở trên ngự tòa kia mà thôi.

Brand quan sát đánh giá cậu Nhân một lúc rồi khinh bỉ nói: "Nếu như hoàng đế bệ hạ sớm đối xử tốt với chúng ta, thì cũng sẽ không biến thành kết cục như ngày hôm nay, vào lúc này, ngài không có quyền định đoạt nữa."

Cậu Nhân chợt dời ánh mắt cầu viện tìm về phía Lương Trinh, nhưng Lương Trinh không phản ứng gì, chỉ mỉm cười đáp lại những người phiên bang kia: "Người hoàng đế này hiện tại tính ra cũng còn chút tác dụng, ta có thể bảo đảm với các vị, nếu ngày sau Cửu hoàng tử làm hoàng đế Đại Diễn, thì quốc gia các vị chính là đồng minh cao quý nhất của Đại Diễn ta."

Đối phương cao hứng nói: "Ngươi được lắm, chúng ta chính là yêu thích những người thẳng thắn cũng như có thành ý làm bạn như ngươi vậy."

"Đó là đương nhiên, ta cũng cực kỳ tán thưởng những người kỵ sỹ dũng mãnh chân thành như các hạ."

Người phiên bang bọn họ nghe ca tụng đến ưng bụng, bây giờ trong tay lại có hoàng đế Đại Diễn, đồng nghĩa đã nắm chắc phần thắng, thành ra có chút lâng lâng, muốn mở tiệc rượu ngon ăn mừng tại chỗ.

Lương Trinh rũ mắt, thu lại ý cười.

Đội quân hải tặc phía bên kia chỉ kiên trì được nửa canh giờ, hiện tại đã bị thủy sư Đại Diễn đánh chìm hơn nửa, còn dư lại chạy trốn ra tứ phía, hoàn toàn biến thành chó mất chủ.

Lúc nhận được tin tức, đám người phiên bang trên thuyền còn đang say mê hưởng lạc, Brand nhấc cằm giơ chén rượu nhìn Lương Trinh cười nói: "Kỳ thực ta đã sớm không vừa mắt đám hải tặc kia, bọn chúng chỉ là một đám chuột nhắt chỉ biết nịnh nọt, trong bóng tối không biết đã lén lút làm ra bao nhiêu chuyện lừa gạt chúng ta. Bọn chúng cứ cho rằng trong tay mình có một Cửu hoàng tử có thể làm hoàng đế Đại Diễn mà ra oai, thực ra chỉ là một đám vô dụng nuôi quen thói, giờ để cho bọn chúng đi ra tiêu hao chút binh lực thủy sư Đại Diễn cũng không hẳn là cách tồi nhỉ."

Lương Trinh thuận thế khen tặng lại: "Các hạ nói đúng lắm, nếu các ngươi hợp tác những người như bọn họ, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị cắn ngược, với lại bây giờ bọn chúng cũng không có giá trị lợi dụng, cứ mặc bọn chúng tự sinh tự diệt đi."

Đối phương xoay con ngươi đục ngầu hết một vòng rồi lên tiếng: "Hiện tại ta thấy cũng được rồi, có lẽ không cần đợi chờ gì thêm nữa, chúng ta mau áp giải hoàng đế Đại Diễn ra ngoài đi."

Cậu Nhân vừa nghe vậy sắc mặt liền trắng bệch không còn chút máu, còn Lương Trinh cười tủm tỉm gật đầu: "Vậy do các hạ làm chủ."

Cậu Nhân bị áp giải ra mũi thuyền, phía sau chính là nòng pháo nhắm ngay vào cậu. Khi tin tức được truyền qua phía Đại Diễn, Hạ Hoài Linh liền hạ lệnh tạm ngưng tấn công. Đám người phiên bang ra yêu cầu hết sức rõ ràng, yêu cầu thủy sư Đại Diễn đầu hàng, đồng thời binh lính trên thuyền lập tức phải rời đi để lại thuyền trống cho bọn họ, cuối cùng đợi đến khi Đại Diễn chính thức ký tên lên hiệp nghị thư đầu hàng, thì bọn họ sẽ thả hoàng đế Đại Diễn ra.

Những thứ này đều là do Lương Trinh đề nghị với Brand, vừa có thể thu được gần trăm chiếc thuyền Đại Diễn, lại có thể đáp ứng tất cả điều kiện bọn họ muốn, chờ tới lúc sau khi người Đại Diễn tiếp ứng hoàng đế xảy ra chuyện gì, thì đã không còn là chuyện của bọn họ rồi.

Đại Diễn rất nhanh phái người đến nói rằng họ đồng ý toàn bộ yêu cầu, song chỉ cầu xin đám người phiên bang theo đúng như thỏa thuận thả hoàng đế ra.

Trong đêm tối, vô số binh lính lần lượt nhảy ào xuống nước biển. Brand đứng trên boong thuyền, giơ ống nhòm quan sát cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Gã căn bản không quan tâm tới mấy chuyện những tên lính có thể về bờ hay không, hay lại bỏ mạng chết đuối trong nước biển gì đó, mà gã chỉ trưng cặp mắt lấp lóe tỏa sáng chăm chăm vui sướng nhìn hơn trăm chiếc thuyền trống kia.

Sau nửa canh giờ, người bọn phiên bang phái đi rốt cuộc cũng quay về bẩm báo lại, xác định không còn ai trên những chiếc thuyền kia. Brand nghe vậy kích động đến mức đỏ mặt: "Đi! Bây giờ chúng ta lại mấy con thuyền kia qua!"

Đám người phiên bang trên thuyền hưng phấn vỗ tay ăn mừng, sau đó lái từng chiếc thuyền một xông về hạm đội Đại Diễn.

Trong lúc tiếp cận, thanh âm pháo vang rền lại vang lên, từng viên đạn lần lượt được bắn về phía thuyền đám người phiên bang. Bọn chúng một giây trước còn vui mừng khôn xiết thậm chí có pháo binh đã bắt đầu ngồi xuống nghỉ ngơi lấy lại tinh thần, lúc này liền hốt hoảng bò dậy luống cuống tay chân lắp đạn pháo bắn trả, chỉ trong tích tắc, bọn họ đã bị thủy sư Đại Diễn đánh chìm ba chiếc thuyền.

Brand trố đôi mắt như muốn nứt toác phẫn nộ hét lên: "Không thể nào! Tại sao trên thuyền Đại Diễn còn có người chứ! Bọn họ chui ra từ đâu! Chết tiệt! Bọn họ thế mà lại không cần người hoàng đế kia sao!"

Những người kia, tất nhiên là đã sớm kế hoạch trước rồi, bọn họ ban đầu sẽ được giấu vào trong khoang thuyền. Lương Trinh lúc này chợt buông tiếng cười giễu, nhưng không có ý định nói cho gã biết.

Cũng trong lúc đó, mấy trăm hỏa thuyền* khác đột nhiên phá tan đêm tối ào ra, nhờ có pháo yểm trợ cho nên chúng phóng với tốc độ cực nhanh tiến về phía thuyền người phiên bang.

— *Hỏa thuyền: là một con thuyền chứa đầy chất dễ cháy.*

Chiếc hỏa thuyền nhỏ nhắn linh hoạt, cộng với thời khắc nửa đêm đã đổi chiều gió, bên Đại Diễn thuận theo hướng gió cho nên tốc độ càng thêm nhanh chóng. Đám người phiên bang luống cuống tay chân vừa

phải ứng phó thuyền tấn công bằng lửa đạn của Đại Diễn, vừa phải ứng phó những hỏa thuyền không biết từ đâu ra, căn bản lại không có cách phân thân, thành thử ra nhanh chóng rơi vào vòng vây của thủy sư Đại Diễn, tạo cơ hội cho bọn họ bất ngờ đánh úp.

Nếu như bọn hải tặc đứng ở bốn phía lúc ban đầu còn ở thì may ra còn có thể giúp bọn chúng chống trả, đáng tiếc là vào lúc này đám người hải tặc Trần thị chỉ còn lại không tới mười chiếc thuyền. Bọn họ vẫn còn cay vụ việc lúc này người phiên bang dám đẩy ra ngoài làm bia đỡ đạn, lại không cam lòng nhân lúc người phiên bang chiến với thủy sư Đại Diễn đào tẩu, mà muốn xem cuối cùng mình có thể được chút lợi lộc gì không, thế nhưng lúc này thấy tình thế căng thẳng, thành thử ra đừng nói chi đến giúp đỡ, mà lập tức đổi mũi thuyền, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng Lương Trinh sao có thể cho bọn họ được như ý nguyện, hắn dẫn người đến ban đầu chính là chờ vào lúc này đây, hai mươi chiếc thuyền xếp thành một hàng trên mặt biển chặn lại con đường lui của bọn hải tặc.

Những chiếc hỏa thuyền của Đại Diễn nhanh chóng chạy đến thuyền lớn của đám người phiên bang ngày càng gần, trên thuyền chính là những binh lính vừa nãy mới nhảy từ trên thuyền xuống biển. Bọn họ điên cuồng vứt ra móc sắt móc lấy đuôi thuyền của đối phương, rồi châm lửa đốt, đám cháy lớn nương theo chiều gió thổi nhanh chóng tràn tới. Ngọn lửa dâng cao tới trời nhanh chóng nuốt hết từng chiếc thuyền của bọn họ.

Đến lúc này, người phiên bang trên thuyền rốt cuộc mới cuống cuồng cả lên.

Brand lớn tiếng mắng chửi thô tục, hỏa diễm xung quanh soi rọi gương mặt dữ tợn cùng khủng hoảng của gã. Chiếc thuyền chủ chốt của bọn họ nằm ở trung tâm của hạm đội, cho nên hỏa thuyền chưa bắn tới, nhưng căn bản cũng không còn cách quay đầu lại.

Đã có người sợ hãi muốn bỏ thuyền nhảy xuống biển, Brand vung kiếm giải quyết nhanh gọn tên binh lính muốn chạy trốn kia, rồi phất tay điên cuồng gầm rú: “Tất cả trở lại cho ta! Nổ súng! Tiếp tục nổ súng!”

Trên thuyền giờ đây đã loạn cào cào lên, đâu đâu cũng vang lên tiếng la hét cùng mắng chửi. Cậu Nhân từ nãy đến giờ đang run lẩy bẩy đột nhiên bạo dạn hơn, thừa dịp tình hình hỗn loạn đẩy ra người đang áp giải mình, rồi lao ra thả người nhảy vào trong biển.

Có người hô to một tiếng”Hoàng đế Đại Diễn bỏ trốn rồi!”, Brand nghe xong dường như bị chọc muốn điên lên bất thình lình xoay người qua, chĩa mũi kiếm về Lương Trinh đang muốn tìm cơ hội nhảy xuống biển, gã ta nghiến răng vang lên khanh khách: “Là ngươi! Ngươi lừa chúng ta! Ngươi là tên tiểu nhân chỉ toàn biết nói dối! Ngươi cấu kết với Đại Diễn! Ta muốn giết ngươi!”

Lương Trinh lạnh lùng nói: “Ta không biết ngươi đang muốn nói cái gì.”

Vừa dứt lời, Lương Trinh lách người qua thoát khỏi nhát kiếm hung ác Brand đâm tới, sau đó nhân tình hình hỗn loạn đoạt lấy binh khí trong tay một tên lính quèn tiến lên bắt đầu chiến đấu với gã.

Mãi đến tận khi một viên đạn pháo bắn trúng cột thuyền buồm nổ tung tóe ánh lửa, thân thuyền bắt đầu lay động dữ dội trong sóng biển, tiếp đó đổ nghiêng về một phía. Một lúc sau, quả đạn pháo thứ hai nổ tung ở giữa thân thuyền, lửa bắt đầu lan ra, chiếc thuyền nhanh chóng bị ngọn lửa nuốt chửng.

Ngay khi ngã vào dòng nước lạnh lẽo, trong đầu Lương Trinh thoáng vụt qua duy nhất một cảnh tượng, đó chính là gương mặt mỉm cười dịu dàng của Chúc Vân Tuyên.

Trên đài cao, Chúc Vân Tuyên vẫn chưa rời đi, suốt từ nãy đến giờ hắn vẫn luôn tập trung chú ý tình hình trận chiến trên biển, từ sau khi hỏa thuyền Đại Diễn xuất hiện bất ngờ tập kích quân địch, thì mặt biển vốn đang tĩnh lặng bắt đầu tràn ngập ánh lửa cao ngút trời. Hắn biết Lương Trinh đã lên chiếc thuyền nào, cho nên từ nãy đến giờ vẫn một mực giơ ống nhòm nhìn về hướng đó, song trên gương mặt không hề có chút cảm xúc gì, thế nhưng vành môi khẽ nhếch nhếch kia đã thể hiện rõ trong lòng chủ nhân nó đang không ngừng cảm thấy lo lắng rối bời.

Bọn hải tặc hoảng hốt muốn chạy trốn đã bị Lương Trinh phái người đến ngăn chặn đường lui, không thể trốn đi đâu được, bọn chúng chỉ còn nước chó cùng rứt giậu*, đến lúc sau điên cuồng công kích hệt như phát rồ, thậm chí còn chuyển hướng đánh trả đám người phiên bang xảo quyệt kia, vành mắt thì đỏ ngầu hệt như muốn lôi kéo bọn họ đồng quy vu tận, ngoài ra, bọn chúng còn bắn những viên đạo pháo còn sót lại của mình về phía những chiếc thuyền vốn đã thế suy sức yếu của đám người phiên bang cho hả cơn phẫn nộ.

— *chó cùng rứt giậu: ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.*

Khi nhìn thấy chiếc thuyền Lương Trinh đang ở bị đạn pháo bắn trúng, trong khoảnh khắc đó, trái tim Chúc Vân Tuyên như ngừng đập, ống nhòm trong tay cũng rơi xuống, hắn vội xoay người lao xuống đài cao.

80. Chương 80: Thái Tử Đại Diễn

Khi sắc trời sáng choang, cũng là lúc đoàn tàu thuyền của Đại Diễn lục tục chạy về bến cảng, trận chiến này bọn họ đại thắng, không những đánh chìm gần như toàn bộ tàu thuyền của bên phe đối phương, còn bắt sống gần ngàn người tù binh, trong đó bao gồm cả vị thượng quan cao nhất gã Brand kia, về phe mình thì số người thương vong còn chưa tới hai trăm, có thể nói lần này quả là hoàn toàn thắng lợi.

Chúc Vân Cảnh từ nãy đến giờ vẫn một mực ở bên cạnh Chúc Vân Tuyên đứng chờ ở bến tàu. Hạ Hoài Linh nghiêm nghị đi xuống thuyền, bẩm báo cùng Chúc Vân Tuyên: "Thần đã phái người ở vùng biển này tìm kiếm gần hai canh giờ, vẫn chưa nhìn thấy Tiêu tướng quân…. Trong những thi thể được vớt lên cũng không có hắn."

Sống không thấy người, chết không gặp xác, lúc đó trên biển gió to sóng mạnh, nếu xét trường hợp thi thể Lương Trinh trôi dạt theo sóng biển thì xem ra vô cùng có khả năng. Hạ Hoài Linh còn chưa kịp nói ra câu này ra khỏi miệng, hắn suy nghĩ một chút, lại quyết định nuốt trở vào bụng, bởi mặc dù hắn không nói, nhưng Chúc Vân Tuyên cũng đủ hiểu.

Trong lòng Chúc Vân Tuyên thoáng chốc hụt hẫng. Hắn thất thần dõi tầm mắt không có tiêu cự nhìn ra mặt biển phun trào sóng lớn phía trước, qua hồi lâu sau, mới bình tĩnh lại mấp máy hàng mi khàn giọng hạ lệnh: "Tiếp tục phái người tìm kiếm."

Khi quay lại phủ nguyên soái xử lý xong những chuyện trên đảo còn sót lại cũng đã vào đêm, Chúc Vân Tuyên đi ra hậu viện, Yến nhi lúc này đang ở trong sân chơi cùng Minh nhi. Nhóc con rốt cuộc cũng gặp lại cha sau một ngày trời, bèn lập tức vội vàng chạy tới vui vẻ cất tiếng gọi: "Cha ơi, vừa nãy con mới bắt được một chú bướm, để con cho cha xem."

Chú bướm kia được Yến nhi bỏ vào trong một cái lọ, màu sắc đôi cánh của chú vô cùng lộng lẫy xinh đẹp, đang cố gắng tung bay muốn tránh thoát ra ngoài. Nhóc con nhận lấy cái lọ từ tay tiểu tư, sau đó lễ phép bưng bằng hai tay đến trước mặt Chúc Vân Tuyên: "Có đẹp không ạ?"

Chúc Vân Tuyên ngồi xổm xuống, hắn không nhìn chú bướm trong bình, mà chỉ chăm chăm nhìn đứa con trai ngây thơ đang cong mắt cười trước mặt mình, hệt như muốn tìm kiếm chút bóng dáng mơ hồ của ai kia từ gương mặt của con, ngay lúc này, bộ dạng tỏ ra mạnh mẽ kiềm chế suốt một ngày trời cũng tan vỡ, hắn chỉ biết ôm con vào lòng thật chặt.

Chiếc lọ thủy tinh ở trong tay Yến nhi bất ngờ rơi xuống đất, chú bướm vùng vẫy hồi lâu kia rốt cuộc cũng giành lấy tự do, bèn xoay quanh một vòng trước mặt hai người rồi nhanh chóng bay mất. Yến nhi ngơ ngác nhìn, nhỏ giọng nói: "Bướm bay mất rồi, để con bắt lại con khác cho cha nha, cha đừng có đau lòng mà..."

Nhóc con cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhóc chỉ mơ hồ cảm nhận được dường như tâm trạng của cha đang rất xấu, cho nên muốn dùng mấy cách trẻ con của mình an ủi cha. Chúc Vân Tuyên lên tiếng, trong thanh âm có chút nghẹn ngào: "Bé con ngoan."

Chúc Vân Cảnh đứng ở phía sau chứng kiến, bản thân hắn một bụng đầy câu từ khuyên lơn nhưng vẫn không biết nên mở miệng làm sao, chỉ im lặng một lúc, sau đó mới tiến lên trước nhè nhẹ vỗ vai Chúc Vân Tuyên nhắc nhở: "Chúng ta trước tiên dùng bữa tối đi, bọn nhỏ chắc cũng đói bụng rồi."

Chúc Vân Tuyên ngồi lên bàn ăn thất thần không động đũa, hắn chỉ ôm Yến nhi ngồi lên đùi đút từng muỗng cho con trai ăn, còn chính mình thì không ăn một miếng nào. Chúc Vân Cảnh dùng ánh mắt ra hiệu Cao An đang đứng phía sau Chúc Vân Tuyên, Cao An bèn tiến lên trước một bước gắp thức ăn cho bệ hạ rồi thấp giọng khuyên hắn: "Bệ hạ, long thể quan trọng, ngài ăn một chút đi."

Chúc Vân Tuyên thoáng cau mày, một lúc sau bất giác giãn ra, không nói gì, vẫn tiếp tục cúi đầu đút cơm cho Yến nhi ăn.

Yến nhi chợt cầm lấy muỗng nhỏ của mình múc một ít canh trứng đưa đến miệng hắn: "Cha cũng ăn đi."

Chúc Vân Tuyên hơi run, khóe miệng nhợt nhạt bất ngờ khẽ cong lên sờ đầu nhóc con: "Bảo bối ngoan."

Sau khi dùng xong bữa tối, Chúc Vân Tuyên để cho Chúc Vân Cảnh dẫn Yến nhi đi: "Đệ còn có việc phải

xử lý, sáng mai phải dậy sớm, huynh cứ dẫn Yến nhi đi ngủ đi."

Chúc Vân Cảnh không đồng tình nhíu mày: "Cả đêm qua đệ còn chưa chợp mắt, chẳng lẽ đệ định tiếp tục chịu đựng sao?"

"Đệ không sao..."

Chúc Vân Cảnh nhét Yến nhi về lại trong ngực hắn, đồng thời khe khẽ vỗ lưng nhóc con: "Ngủ với cha con đi."

Yến nhi ngoan ngoãn vòng tay ôm lấy cổ Chúc Vân Tuyên, bé con còn trưng cặp mắt ngơ ngác sáng long lanh nhìn hắn, khiến lòng Chúc Vân Tuyên cũng mềm ra, hai tay dang rộng ôm chặt lấy con.

Chúc Vân Cảnh khẽ thở dài: "Ta biết đệ đang đau khổ, nhưng cho dù có ra sao cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, coi như vì Yến nhi cũng được."

Chúc Vân Tuyên không nói gì, chỉ ôm Yến nhi về phòng.

Vào đêm, Yến nhi hết sức ngoan ngoãn nằm trong lòng Chúc Vân Tuyên, bé con không ầm ĩ như ngày thường, chỉ nhỏ giọng hỏi hắn: "Cha, tại sao cha không vui vậy ạ?"

Chúc Vân Tuyên hôn lên trán bé con một cái, vành mắt hơi ửng đỏ: "Cha nào có không vui đâu."

"Cha gạt con." Yến nhi nói chắc như đinh đóng cột: "Cha đang không vui."

Sau khi ngẫm nghĩ một chút, nhóc con lại hỏi Chúc Vân Tuyên: "Phụ thân đâu rồi ạ? Sao phụ thân còn chưa về?"

Chúc Vân Tuyên bị câu nói kia khiến cho tâm trí ngây ngẩn ra mất một lúc, đoạn khàn giọng nỉ non: "Phụ thân con sẽ về, nhất định sẽ trở về."

Chớp mắt cái đã ba ngày trôi qua, tin tức về Lương Trinh vẫn hoàn toàn không có gì, người bên đảo Trảo Oa phái người tới đưa ra hiệp nghị đàm phán hòa bình, bọn họ yêu cầu thả những tù binh ra, kết cục là bị triều đình Đại Diễn từ chối, chỉ chấp nhận đầu hàng không đàm phán hòa bình. Về phần những hải tặc được bắt giữ nên tra khảo cũng đã tra khảo hết, thế nhưng vẫn không thể hỏi ra vị trí cụ thể hòn đảo ẩn thân của bọn chúng, có điều sau khi trải qua trận chiến lần này, thì phần lớn hải tặc dường như đã bị toàn quân tiêu diệt, còn một số ít thì đã nhân cơ hội trong thời khắc hỗn loạn mà trốn thoát, tính ra chỉ khoảng duy nhất một chiếc thuyền, hơn nữa trên đảo bọn họ bây giờ chỉ còn sót lại một ít người già trẻ em, thuyền cũng mất, e là chỉ trong khoảng thời gian nữa thì cả đám người sống trên kia sẽ bỏ mạng vì bị giam cầm ngay trên đảo, thành thử ra bọn họ đã không còn có chút uy hiếp nào đối với biên cảnh Đại Diễn.

"Theo như lời khai của bọn hải tặc kia, thì những tên lính quèn quả thực cũng không biết bản thân mình ra vào đảo như thế nào, còn mấy tên địa vị cao chút thì nói qua loa là vào đúng canh giờ thuận theo gió hướng về cửa biển, cộng thêm chỉ có những thời điểm đặc biệt bọn họ mới có thể theo thủy triều ra vào trên đảo, giống hết như những gì chúng ta từng đoán, còn về tình hình cụ thể thì bọn họ không nói rõ ràng, dường như người biết được chỉ có một số rất ít, đáng tiếc là, bọn họ một là đã chết, bằng không thì chạy trốn thành công.

Hạ Hoài Linh trầm giọng bẩm báo những chuyện vừa tra hỏi ra được, Chúc Vân Tuyên ngồi ở một bên mất tập trung nghe. Hạ Hoài Linh nói xong chợt dừng lại đợi một lát, thấy Chúc Vân Tuyên vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, quan chức nội các đứng một bên lúc này mới gằng giọng ho một tiếng, nhắc nhở hắn: "Bệ hạ.."

Chúc Vân Tuyên hoàn hồn, gật gật đầu, rồi lên tiếng dặn dò Hạ Hoài Linh: "Tiếp tục tra hỏi… Chuyện tìm kiếm trên biển cũng không cần dừng."

Hạ Hoài Linh bất đắc dĩ đáp lại: "Thần tuân chỉ."

Một vị quan chức trong đó chợt lên tiếng do dự hỏi: "Bệ hạ, bây giờ hải chiến đã kết thúc, chỉ còn dư lại chút việc, ngài chỉ cần giao cho thủy sư Mân Việt đi làm là được rồi, ngài ngự giá rời kinh sắp bốn tháng trời, ngài nghĩ xem chúng ta có nên khởi hành trở về hay không?"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên chợt trầm ngâm, lặng im hết một lúc, sau đó mới trầm giọng hạ lệnh: "Mau truyền tất cả triều thần đến đây, còn có một chuyện hiện tại trẫm muốn nói cùng các người."

Lần này bên nội các cùng đám quan chức theo hắn đến phía nam không ít người, vừa nghe hoàng đế lên tiếng truyền, bọn họ nhanh chóng đi đến có mặt đông đủ. Chúc Vân Tuyên chậm rãi đảo ánh mắt nhìn qua mọi người bình tĩnh nói: "Từ lúc trẫm đăng cơ đến nay đã được sáu năm, lúc trước các ngươi giục trẫm lập hậu. sợ giang sơn không người nối nghiệp, bây giờ trẫm đã có người thừa kế, sau khi hồi kinh trẫm sẽ đến thái miếu bái thiên địa chính thức sắc phong thái tử."

Vừa dứt lời, trong phòng đột nhiên im thin thít, một giây sau lại bắt đầu sôi sùng sục lên, chúng thần châu đầu ghé tai xì xào bàn tán, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, ai nấu đều tỏ vẻ nghi ngờ không thôi.

Có người thử lên tiếng thăm dò hỏi Chúc Vân Tuyên: "Không biết hiện tại tiểu điện hạ đang ở đâu?"

Chúc Vân Tuyên lên tiếng lệnh cho Cao An: "Truyền thái tử."

"Cho truyền thái tử!" Cao An cao giọng lặp lại.

Yến nhi được ma ma dắt tay đi tới trước cửa, bé con ngộp trong ánh mắt dõi theo chăm chăm của mọi người tự mình bước qua cánh cửa dường như cao hơn phân nửa thân thể, sau khi bước qua xong liền chập chững đi từng chút một về chỗ Chúc Vân Tuyên.

Bước chân của Yến nhi vừa nhỏ vừa chậm, nhóc vừa đi vừa tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, khi đụng phải những ánh mắt soi mói đánh giá của mọi người, tuy trong lòng có chút sợ hãi nhưng cũng ngoan ngoan lễ phép mỉm cười lại, sau đó tiếp tục bước từng bước đi tới trước mặt Chúc Vân Tuyên cất tiếng gọi: "Cha!"

Chúc Vân Tuyên ôm Yến nhi ngồi lên đùi, nhóc con ngửa đầu hỏi hắn: "Cha, sao ở đây có nhiều bá bá như vậy ạ?"

Chúc Vân Tuyên sờ sờ mặt con trai: "Bé con ngoan."

Một đám triều thần nhìn dung mạo hai người một lớn một nhỏ giống y như đúc bèn lấy làm vừa kinh vừa sợ, đồng thời cũng bối rối không thôi. Bọn họ nhớ đứa bé này rõ ràng là con trai của Định Quốc công, khoảng thời gian đi tuần phía nam này vẫn luôn ở bên cạnh bệ hạ, nay sao lại biến thành con trai bệ hạ?!

Tuy rằng bọn họ đều kinh ngạc khi lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé này, nhưng cái bí mật về vị thái tử bị phế tức là phu nhân Định Quốc công cải tử hồi sinh đã trở thành chuyện người người đều biết, con trai của hắn có dung mạo giống bệ hạ tính ra cũng không có gì lạ, thế nhưng…

Hạ Hoài Linh dường như sớm biết sẽ có những phỏng đoán lung tung, cho nên trước khi thông báo đã cáo lui ra ngoài, vào lúc này người khác xem như muốn hỏi hắn cũng hỏi không được.

Vẫn là chưởng quản nghi chế của lễ bộ thượng thư không quên chức trách của chính mình, gã nhắm mắt ra khỏi hàng hỏi Chúc Vân Tuyên: "Bệ hạ, không biết mẹ đẻ của tiểu điện hạ là…"

Chúc Vân Tuyên nắm tay Yến nhi lạnh lùng đáp: "Nó là con trai của trẫm, đồng thời cũng là con trai của trẫm và Tiêu tướng quân!"

Sao?!!

Hiện tại có ai mà chẳng biết vị Tiêu tướng quân bất ngờ xuất hiện kia, đối phương nằm vùng trong đám cường đạo, chẳng may trong lúc hải chiến lập đại công lại rơi xuống biển mất tích, đến nay vẫn không có tin tức. Ngoài ra, hắn còn là con trai của tổng tướng quân Tiêu Quân Bạc năm đó phụng mệnh tiên đế ra biển diệt cướp, vốn tưởng rằng đã sớm gieo mình trong biển, hóa ra là dẫn một đám người sống ở Nam Dương gần ba chục năm trời nhẫn nhịn chịu khổ, song trong bóng tối vẫn ngầm lan truyền tin tức đến triều đình, trong khoảng thời gian đã trở thành người được dân chúng đầu đường cuối ngõ lên tiếng ca ngợi. Vốn định đang đợi sau khi hải chiến kết thúc triều đình sẽ luận công ban thưởng cho bọn họ cùng thủy sư Mân Việt, đáng tiếc là vị tướng quân kia, sợ là đã dữ nhiều lành ít.

Hiện tại bệ hạ lại nói, hai người bọn họ người thực ra còn có một quan hệ khác, thậm chí còn lòi ra hoàng tử đã được ba, bốn tuổi?

Trên trán lễ bộ thượng thư giờ đây cũng ướt đẫm mồ hôi: "Nhưng mà mấy năm qua Tiêu tướng quân vẫn luôn ở Nam Dương…"

"Hắn từng vì một ít nguyên nhân phải dùng tên giả ở kinh thành, ba năm trước mới đến Nam Dương, đứa con trai này đúng là của trẫm cùng hắn."

Ngự sử cả gan tiếp tục truy hỏi: "Đã như vậy, vì sao lúc trước bệ hạ không nói ra? Thế tại sao điện hạ lại được nuôi dưỡng ở phủ Định Quốc công, còn lấy thân phận con trai Định Quốc công nữa?"

Có lẽ là do giọng điệu của đối phương có hơi kích động, khiến cho Yến nhi có chút sợ hãi co lại rúc vào lòng Chúc Vân Tuyên, bé con còn nhỏ giọng thầm thì: "Bá bá này thật hung, Yến nhi không thích bá bá."

Một đám triều thần: "…"

Ngự sử: "…"

Chúc Vân Tuyên lạnh lùng liếc đối phương một lúc rồi lạnh lùng nói: "Thái tử đẻ non, thân thể yếu, sau khi đầy tháng liền bị đưa đi Nam Cương trị liệu, việc để phủ Định Quốc công nuôi dưỡng là do hoàng tự cao tăng bói quẻ cho, hai đứa con trai nhà Định Quốc công đều có phúc, chỉ cần thái tử kết nghĩa huynh đệ với hai đứa bé này liền có thể hưởng chút phúc khí, vì muốn cho thái tử cải mệnh, đành chỉ có nước chờ sau khi nó qua ba tuổi dứt hết nguồn bệnh, trẫm mới có thể nhận lại con mình."

Đáp án này khiến cho vị ngự sử vốn vẫn còn bất mãn kia phải ngậm miệng chào thua, ngay cả mấy cái cớ bói quẻ cải mệnh bệ hạ cũng đem ra, vậy thì gã còn có thể nói được cái gì, nay hoàng đế đã hạ quyết tâm nhận con, thì mấy sự nghi hoặc không đâu này cũng chỉ chọc giận hắn mà thôi

Lễ bộ thượng thư tiếp tục dò hỏi Chúc Vân Tuyên: "Nếu người sinh ra điện hạ chính là Tiêu tướng quân, vậy danh phận…."

Chúc Vân Tuyên rũ mắt, trầm giọng nói: "Đợi đến hắn trở về, lập tức tổ chức đại điển lập hậu."

Chúng thần: "….."

Được thôi, sắc phong hoàng hậu thì sắc phong vậy. Dẫu vậy, bọn họ cũng chỉ dám suy nghĩ trong lòng, chứ không dám nói thẳng ra trước mặt Chúc Vân Tuyên.

Lễ bộ thượng thư như còn muốn hỏi gì đó, Chúc Vân Tuyên bỗng nhiên nhíu nhíu mày lên tiếng trước: "Trẫm mới là người sinh thái tử ra."

Một đám triều thần vừa nghe xong liền sửng sốt không thôi, song Chúc Vân Tuyên vẫn không chút lúng túng, vẫn bình tĩnh nói tiếp: "Thái tử là do trẫm tự mình sinh, nó được sinh ra từ trong bụng trẫm."

Vì sao chúng ta lại không biết chút gì chuyện… lúc nào bệ hạ mang thai sinh ra một thái tử tưng bừng nhảy nhót đi ra vậy chứ?

Lần này mấy vị đại thần nội các cũng bắt đầu khuyên hắn: "Bệ hạ, mặc dù thái tử là do ngài tự mình sinh, thế nhưng vẫn nên nói với người ngoài là do Tiêu tướng quân sinh thì tốt hơn."

"Đúng vậy, bệ hạ, ngài là thiên tử, thân thể đáng giá ngàn vàng, sao có thể vì người nam nhân khác vất vả mang thai, chuyện này nếu như đồn ra ngoài, chẳng phải…"

"Không cần." Chúc Vân Tuyên ngắt lời bọn họ: "Ý trẫm đã quyết, cứ theo đó mà làm, việc này các ngươi chỉ cần biết thôi là được, tất cả lui xuống đi."

"Bệ hạ!"

Giọng điệu Chúc Vân Tuyên càng trở nên lạnh lùng hơn: "Trẫm đã nói xong, ý cũng quyết, đừng khiến cho trẫm phải nói lại lần thứ ba."

Trong bóng tối, Lương Trinh chậm rãi mở mắt ra, trên đỉnh đầu hắn truyền đến tiếng vang mở boong tàu. Hắn đã nằm trên đống cỏ trong khoang tàu này mấy ngày nay, vết thương trên cánh tay bị nước biển ngấm qua vẫn còn mơ hồ đau rát. Vào lúc này, chợt có người cầm đèn lồng đi xuống, nhưng đối phương không phải là người lúc trước đưa cơm cho hắn.

Lương Trinh ngồi dậy, khẽ nheo mắt lại cảnh giác nhìn đối phương.

Người đến mặt không thay đổi lạnh giọng nhắc nhở hắn: "Mau đi thôi."

81. Chương 81: Toà Đảo Quỷ Vực

Lương Trinh bất ngờ bị đẩy ra khỏi khoang tàu, vừa đi ra bản thân hắn phải chớp chớp mắt mấy lần, mới từ từ thích ứng ánh sáng xung quanh. Tuy rằng lúc này đã vào đêm, nhưng nó vẫn sáng hơn nhiều so với khoang thuyền tối thui đưa tay không thấy năm ngón, có thể nhìn thấy chút ánh lửa cũng là hiếm hoi kia.

Lương Trinh chậm rãi đảo ánh mắt nhìn qua chung quanh, trong lòng nhanh chóng có đáp án, nơi này chính là sào huyệt của bọn dư nghiệt triều đại trước kia, là hòn đảo nằm ở chỗ sâu hút mà triều đình Đại Diễn vất vả tìm kiếm bấy lâu nay.

Vào buổi tối ba ngày trước, trước một giây khi con thuyền Lương Trinh có mặt trên đó bốc cháy chìm xuống, hắn đã nhanh chóng nhảy xuống biển, lúc sau không may bị một cơn sóng cuốn đi, lại bị con thuyền hải tặc nhân lúc hỗn loạn chạy trốn thành công vớt lên mang đến nơi này, quả nhiên là ma xui quỷ khiến.

Hải đảo này thoạt nhìn cực kỳ rộng lớn, thế nhưng lại lộ ra cảm giác âm u ngột ngào đầy mùi chết chốc, xung quanh ngập tràn sự quỷ dị, ngay cả ánh lửa thấp thoáng cũng tựa như bóng quỷ vậy. Những ngôi nhà được xây nằm rải rác xung quanh, nhìn qua liền cảm nhận được sự phân chia giai cấp vô cùng rõ ràng, bốn

phía xung quanh là nhà dân, còn cái tòa đại trạch nguy ngoa lộng lẫy nhất thì nằm ở chính giữa, có vẻ như đó là nơi ở của người chủ công mà mấy tên hải tặc kia hay nhắc đến.

Mặc dù đã vào đêm, nhưng trên bờ biển lúc này vẫn đầy người quỳ, tất cả đều là người già trẻ em, bọn họ đang khóc than đau thương hướng về phía trời xanh cầu xin gì đó. Bất chợt có một người trong số bọn họ phát hiện ra chiếc thuyền đang dần tiến lại gần bờ, bèn hô to một một tiếng, chỉ trong tích tắc, tất cả mọi người đều ồ ạt chạy đến ngăn cản những người đang xuống thuyền cố gắng truy hỏi tăm tích người thân của mình.

Chiếc thuyền này chỉ còn sót lại mười mấy người trốn về thành công, bọn họ đều đã là tàn binh bại tướng, thân mình còn lo chưa xong, thành ra nào quan tâm tới đám người kia. Người thủ lĩnh không nhịn được phái người tiến lên đẩy hết đám phụ nữ trẻ em ra, sau đó vội vã áp giải Lương Trinh đi vào tòa đại trạch trong đảo.

Bên ngoài khổ cực lầm than, nhưng trong đại trách lúc này vẫn rộn rã ca múa mừng cảnh thái bình, mãi đến tận khi Lương Trinh bị người áp giải đi vào, thì bên trong mới ngừng tiếng nhạc cổ lại, người nam nhân trẻ tuổi ngồi trên chủ tọa đã uống đến say mèm, đối phương nghiêng người ve vãn thiếu nữ xinh đẹp nằm trong lòng mình quyến luyến không muốn rời, qua một lúc sau có một tên người hầu ghé vào tai nhắc nhở hắn mấy lần, thì đối phương tựa như mới tỉnh ra một chút, hai con ngươi đục ngầu chuyển động ngưng ở trên người Lương Trinh.

Ngay trong lúc đối phương dùng ánh mắt nhìn chăm chăm quan sát mình, Lương Trinh cũng nhìn lại quan sát đối phương, người này hẳn là vị chủ công mà hắn nghe đồn, vị hoàng đế cuối cùng tiền triều có không biết bao nhiêu đời con cháu, xem ra người này chính là một kẻ ham muốn hưởng thụ lại rất sợ chết, bằng không thì sẽ không để thuộc hạ ra ngoài liều mạng, còn mình thì trốn ở trên đảo này sống mơ màng uống rượu vui đùa.

Chỉ tiếc là hoàng đế khai quốc thuở tiền triều là một người cực kỳ có khí phách, mấy trăm năm trước đã từng uy phong lẫm liệt đánh lùi bọn man di chiếm cứ Trung Nguyên xây dựng nên thời kỳ thịnh thế huy hoàng, bây giờ con cháu lại vào rừng làm cướp làm giặc, đã vậy còn thành ra bộ dạng này, quả nhiên là khiến người ta nuối tiếc không thôi.

Người áp giải Lương Trinh đi vào lúc này mới bước lên trước báo cáo thân phận Lương Trinh, tin tức bại trận đã được bồ câu đưa tới vào ngày hôm qua, vào giờ khắc này khi người chủ công kia nghe nói Lương Trinh chính là người lừa gạt bọn họ đồng thời cấu kết với triều đình Đại Diễn, rốt cuộc mới ngơ ngác bừng tỉnh lại, sau đó hung ác trừng mắt Lương Trinh hận đến mức không thể lột da uống máu.

"Ta giết ngươi!" Có người đã rút kiếm ra xông về phía trước muốn đâm Lương Trinh một nhát, nhưng đã bị một người nam nhân trung niên ngăn lại. Gã ta dường như chính là người giữ được bình tĩnh nhất trong đám người, đối phương chợt nhìn về phía Lương Trinh, trong ánh mắt đúng là có chút quan sát soi mói, nhưng cũng không lộ ra sự điên cuồng thù hận như những người khác.

"Ngươi ngăn ta làm cái gì?! Ta muốn giết đồ vô liêm sỉ này!" Tên cầm kiếm trừng mắt như muốn nứt toác ra, gương mặt đỏ ngầu gân cổ chất vấn người đang ngăn mình lại.

Đối phương lạnh nhạt nói: "Gấp cái gì, bộ chủ công nói muốn giết hắn sao?"

"Mẹ kiếp nếu không phải nhờ hắn thì sao chúng ta thua chứ! Lão tử không giết hắn thì giết ai?!"

"Người này vẫn còn hữu dụng, nếu giết chết thì chúng ta xem như thật sự không còn gì nữa."

"Hắn ta còn hữu dụng cái rắm!"

"Tất cả im lặng cho ta, ồn ào cái gì!" Chủ công đang trên cao ôm cái đầu đau như búa bổ của mình không nhịn được hô to ngắt ngang hai người họ, sau đó tỉnh tỉnh mê mê nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng vẫn phất tay ra hiệu cho người đàn ông trung niên kia: "Nếu như ngươi nói hắn vẫn còn hữu dụng, thì ngươi đi xử trí hắn đi, đừng làm phiền tới ta."

Lương Trinh còn chưa kịp mở miệng nói gì, đã bị áp giải tới địa lao. Trước khi đi hắn có liếc nhìn người đàn ông trung niên sắc mặt đang cúi đầu hết sức bình tĩnh kia, đồng thời trong lòng cũng ngầm vạch ra một dự tính.

Vào đêm, Chúc Vân Tuyên thả chim cắt bay đi, sau đó cứ ngây người ra tựa vào bên cửa sổ. Chúc Vân Tuyên biết, cho dù chú chim cắt của hắn có tài giỏi đến thế nào đi chăng nữa, thì chú cũng không có cách nào tìm ra một người trong con biển rộng mênh mông kia, thế nhưng hắn vẫn một mực không muốn từ bỏ ý định của mình, đã bốn ngày, dẫu cho có như thế nào, thì sống phải thấy người, chết… cũng phải thấy được thi thể.

Mấy ngày nay Yến nhi đặc biệt cực kỳ ngoan ngoãn, có lẽ là do bé con cũng biết được Chúc Vân Tuyên không vui, cho nên trong lúc bên cạnh không làm phiền hay gây ồn ào gì, vào lúc này bé con cũng chỉ là đem một món đồ chơi không biết là hình thù gì do mình đan ra nhét vào trong tay Chúc Vân Tuyên: "Tặng cho cha."

Chúc Vân Tuyên cúi đầu, nhìn món đồ chơi nhỏ được đan bằng lá trúc trong tay mình, chợt nhớ đến là do Lương Trinh dạy cho lúc còn trên đảo, trong lòng nhất thời vừa chua vừa chát, khóe mắt hơi ửng hồng lên, sờ đầu con trai: "Bé con ngoan."

Cao An chợt đi vào nhỏ giọng bẩm báo, rằng Cửu điện hạ có chuyện cầu kiến. Chúc Vân Tuyên nghe xong thu hồi tâm trạng lại cau mày, lúc trước Chúc Vân Quỳnh bị đạp trúng eo, phải nằm trên giường tịnh dưỡng gần nửa tháng mới có thể đứng dậy được, hắn khi từ đảo về phải vội vàng lo xử lý chuyện chính sự chuẩn bị hải chiến, mấy ngày nay lại không có tâm trạng, thành thử ra từ lúc trở về đến nay vẫn chưa có dịp hỏi thăm người đệ đệ này, hôm nay ấy vậy mà đối phương lại tự mình tìm đến.

"Truyền người vào, trước tiên ngươi dẫn thái tử đi vào bên trong."

"Dạ vâng."

Chúc Vân Quỳnh vừa vào cửa xong liền dứt khoát quỳ xuống đất, Chúc Vân Tuyên thấy thế không khỏi cau mày thắc mắc: "Đệ làm gì đó? Đứng lên nói chuyện đi."

Đứa nhỏ lắc đầu nguầy nguậy, trong giọng điệu cũng nức nở: "Hoàng đế ca ca, ngài mau ban chết cho đệ đi, đệ là tội nhân, một khi đệ chết rồi, thiên hạ có thể thái bình…"

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên trầm xuống: "Đệ có biết mình đang nói cái gì không?"

"Đệ biết." Chúc Vân Quỳnh nức nở nói: "Hôm qua thế tử Định Quốc công nói đệ vất vả lắm mới có thể xuống giường, sợ đệ thấy buồn cho nên mới dẫn đệ lén đi nhìn xem bảo kiếm do phụ hoàng ban cho Định Quốc công. Bọn đệ len lén đi vào trong phòng Định Quốc công, lúc sau Định Quốc công bất ngờ trở về, thế tử sợ bị phát hiện cho nên mới kéo đệ trốn vào trong ngăn tủ, đệ tình cờ nghe được cuộc đối thoại của Định Quốc công và phu nhân của hắn, bọn họ nói… Nói ngoại tổ mẫu của đệ là phản tặc tiền triều, trên người đệ cũng chảy dòng máu của đám dư nghiệt tiền triều, cho nên nếu đệ không chết, thì ngày sau sẽ trở thành mầm họa Đại Diễn, hoàng đế ca ca, ngài ban chết cho đệ đi, chỉ cần làm vậy thì ngài sẽ không cần…."

Chúc Vân Tuyên nhất thời không biết nói gì, hắn quả thực không nghĩ tới bản thân mình ngàn lần đề phòng những người nảy sinh mưu đồ không tốt tiếp cận Chúc Vân Quỳnh, cuối cùng lại bị chính đứa nhỏ này nghe lén ra được thân thế của mình: ".. Đệ thật sự muốn chết sao?"

Chúc Vân Quỳnh cúi đầu, giơ tay mạnh mẽ lau hết những giọt nước mắt trên mặt mình, sau đó ra vẻ như cái chết nhẹ tựa lông hồng mà hùng hổ nói: "Đệ không sợ chết, chỉ cần có thể không gây phiền toái cho hoàng đế ca ca, thì muốn đệ đi chết đệ sẽ đi chết."

Bản thân cậu vốn đã không còn nhớ gì nhiều tới những tháng ngày sống trong nhung lụa ngọc ngà trước ba tuổi kia, mà chỉ mơ hồ nhớ được mỗi chuyện mẫu phi không hề thương mình, nàng thường xuyên cố ý để cậu bị bệnh nhằm tranh thủ sự sủng ái của phụ hoàng. Thời điểm còn ở lãnh cung, có lần cậu nghe lén được những người cung nhân kia thì thầm bàn tán nói rằng ngôi vị hoàng đế này vốn nên là của cậu, ngũ ca của cậu không những cướp đoạt ngôi vị còn bức chết mẫu phi, lúc đó cậu không biết là thật hay giả, bởi ngôi vị hoàng đế đối với cậu mà nói là một thứ quá đỗi mơ hồ, người mẫu phi qua đời kia cũng không để lại hồi ức quá sâu sắc gì trong lòng cậu. Cậu ở trong lãnh cung ăn không đủ no mặc không đủ ấm, thứ duy nhất cậu khát khao cầu xin chỉ đơn giản chỉ là một bát cơm nóng mà thôi, về sau là do hoàng đế ca ca này thả cậu ra khỏi lãnh cung, còn quan tâm cậu, thành thử ra dù cho cậu có thể cảm nhận được Chúc Vân Tuyên xác thực đã từng nảy sinh ý muốn giết chết mình, thì cũng không thể nào có thể phủ định được việc nửa năm này chính là khoảng thời gian cậu sống vui vẻ thỏa mãn nhất từ khi sinh ra đến giờ.

Thế nhưng hiện tại thật sự quá gay go, trên người cậu ấy vậy mà lại chảy dòng máu của đám người dư nghiệt tiền triều. Dẫu cho hoàng đế ca ca nhất thời nhẹ dạ đồng ý bỏ qua cho mình, cậu lại không muốn người huynh này phải lâm vào tình thế khó xử, thành ra mặc cho thế tử Định Quốc công có khuyên sao cậu cũng không nghe lọt, cậu nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn không qua được lằn ranh trong lòng kia, cho nên vẫn quyết định nói thẳng với Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên nhìn cậu hồi lâu, cậu vẫn chỉ là một cậu bé chín tuổi không học được nhiều cách ngụy

trang, cho nên toàn bộ tâm tình chân chất đều in rõ lên mặt. Đứa em trai này đúng là một lòng quan tâm hắn, thậm chí còn đồng ý vì hắn đi chết.

"Thôi bỏ đi, coi như trẫm chưa từng nghe, đệ cũng không tới nói cùng trẫm, đệ trở về đi."

Chúc Vân Quỳnh không thể tin được ngẩng đầu lên: "Hoàng đế ca ca…"

Chúc Vân Tuyên thoáng chốc ngây người ra, song lại nhẹ giọng than thở: "Hiện tại trẫm không có ý định giết đệ, đặc biệt là người thân cận đệ, đệ là đứa bé ngoan, chỉ cần đệ vẫn luôn duy trì phần tâm này, thì trẫm sẽ không giết đệ, hoặc là, nếu đệ cảm thấy mình hồi kinh sẽ bị người khác lợi dụng, thì trẫm sẽ phong một vương vị cho đệ, đồng thời ban thưởng phong một vùng đất, ngay ở Giang Nam là được, trẫm sẽ chọn một con huyện lớn giàu có và đông đúc chút nằm gần Cảnh Châu, trưởng công chúa hiện nay đang dưỡng lão ở Cảnh Châu, về sau đệ thường xuyên đến thăm chơi với người đi."

Phiên vương Đại Diễn xưa nay không có binh quyền, đất phong cũng không phải vấn đề gì lớn, dù cho về sau Chúc Vân Quỳnh coi là thật sự nảy sinh mưu đồ, thì ở vùng đất dễ thấy chốn Giang Nam này cũng khó mà thực hiện được gì, nay chỉ cần phái người theo quan sát, cộng thêm trưởng công chúa, thì Chúc Vân Tuyên không cần phải lo lắng gì thêm nữa.

Chúc Vân Quỳnh cảm động lệ rơi đầm đìa, cậu cứ ngơ ngác nhìn Chúc Vân Tuyên, không biết có nên tạ ơn nhận lấy ý tốt của người huynh này không, qua hồi lâu sau, rốt cuộc mới lắp bắp nói: "Đệ biết sức khỏe mình yếu, vốn rất khó có dòng dõi, đệ xin bảo đảm với hoàng đế ca ca, về sau chắc chắn sẽ không lưu lại dòng dõi con cháu nào, cảm ơn hoàng đế ca ca."

Chúc Vân Tuyên thầm nghĩ đứa nhóc này cũng quá thẳng thắn rồi, bèn không nói gì nữa, mà chỉ phất tay áo: "Trẫm mệt rồi, đệ cũng trở về nghỉ ngơi đi, việc này xem như chấm dứt ở đây."

Chúc Vân Quỳnh khóc lóc quỳ xuống tạ ơn, sau đó lau nước mắt đứng dậy lui ra.

Địa lao hải đảo.

Nghe được tiếng bước chân, Lương Trinh đang nhắm mắt nghỉ ngơi tức khắc mở mắt ra, người xuất hiện trước mặt lúc này quả đúng như hắn dự đoán, chính là gã đàn ông trung niên hắn gặp ngày hôm qua.

Đối phương đánh giá hắn một lúc, sau khi đuổi hết quân binh trông giữ hai bên ra xong mới trầm giọng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là người phương nào?"

Lương Trinh lạnh lùng đáp trả: "Họ Tiêu tên Niệm, phụ thân Tiêu Quân Bạc, hơn hai mươi năm trước phụng ý chỉ hoàng đế Đại Diễn ra biển tiêu diệt các ngươi sau đó lưu lạc đến Nam Dương, những chuyện này không phải các ngươi đã sớm rõ ràng hay sao? Cái người thuộc hạ Vinh Thành của cha ta cũng đã cấu

kết với các ngươi từ lâu, vốn đã biết rõ, cần gì phải hỏi lại."

"Ngươi biết ta hỏi không phải cái này, ba năm trước ngươi mới đến Nam Dương, thế mà lại đi bán mạng cho triều đình Đại Diễn, rốt cuộc ngươi có thân phận gì bên trong triều đình Đại Diễn?"

Lương Trinh nhướng mày: "Ngươi chú ý đến thân phận của ta làm gì? Chẳng lẽ muốn dùng ta uy hiếp triều đình Đại Diễn? Vậy tốt hơn hết ngươi đừng nghĩ tới, ngươi thử nhìn xem ngay cả hoàng đế Đại Diễn bị đưa lên trước nòng pháo cũng không có ai thèm quan tâm, ta có thân phận như thế nào cũng vô dụng, hay là…. Thật ra ngươi muốn quy phục triều đình Đại Diễn?"

Trong mắt đối phiên chợt loáng qua chút tâm tư lúng túng vì bị nói trúng tim đen, bèn tức giận nói: "Mồm mép của ngươi chỉ biết nói dối, trong miệng không câu nào nói thật, ta không tin ngươi, người được đẩy lên trước nòng pháo căn bản không phải hoàng đế Đại Diễn, người của chúng ta cùng bọn người phiên bang kia đã bị ngươi lừa."

Lương Trinh cười bĩu môi: "Phải hay không phải cũng chẳng còn quan trọng, nếu như ngươi muốn lợi dụng ta, thì đơn giản chỉ có thể là hai khả năng này, thế nhưng nếu muốn chỉ dựa vào ta mà uy hiếp triều đình Đại Diễn, thì ta khuyên ngươi vẫn là quên đi thôi, ta chẳng qua mới trở về Đại Diễn mấy tháng trước, trận chiến này vốn là muốn lấy lòng hoàng đế Đại Diễn cho nên mới không thể không liều mạng, nếu như nay ngươi đẩy ta ra ngoài, bọn họ sẽ lập tức nghĩ rằng ta đã chết trên biển, quá lắm cũng hậu táng chung với mớ quần áo di vật mà thôi, kết cục ngươi không chiếm được gì cả, nếu như không tin, ngươi có thể thử một lần."

Thấy đối phương gắt gao nhìn mình chằm chằm không nói gì, Lương Trinh bèn mỉm cười tiếp tục nói: "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ta thấy người là một người thông minh, không giống với bọn phế vật ngày hôm qua mới có ý tốt nhắc nhở ngươi một câu, hiện tại trên đảo các ngươi cũng không còn lại bao nhiêu chiếc thuyền đúng không? Trên đảo này ngoại trừ tên chủ công suốt ngày trốn trong phủ, thì những người còn lại đều là người già trẻ em tay không tấc sắt, chỉ với các ngươi, thì chỉ sợ có cướp cũng không cướp được cái gì, các ngươi nghĩ mình có thể chịu đựng bao lâu trên tòa đảo cô lập này? Ngươi cần gì phải ở lại phục tùng cho cái tên chủ công đang còn mơ mơ màng màng hưởng phúc không biết suy nghĩ chờ chết chứ, chi bằng quy thuận Đại Diễn, nói không chừng còn có một con đường sống."

Gương mặt đối phương chợt trở nên trầm ngâm im lặng một lúc, sau mới cắn chặt răng nhỏ giọng: "Ta họ Lưu, tên một chữ Hoàn."

Lương Trinh vô tình gật đầu một cái: "Hân hạnh được gặp."

"Nếu như ta có thể đưa ngươi trở về, ngươi có thể đảm bảo hoàng đế Đại Diễn sẽ tha mạng, phong quan cho ta hay không?"

Chậc, tên này còn muốn thăng quan tiến chức nữa. Lương Trinh nói: "Ta không dám đảm bảo, ta đã nói bản thân ta không phải thân phận gì quan trọng, trong triều đình Đại Diễn chẳng là cái thá gì, có thể không giữ được tính mạng của chính mình chứ nói chi là được hoàng đế trọng dụng, cái này e là phải xem thành ý của ngươi thôi."

Đối phương nhíu nhíu mày: “Ngươi có ý gì?”

Lương Trinh cười nói: “Theo ta thấy, tuy rằng các ngươi không còn năng lực xâm phạm biên cảnh Đại Diễn, thế nhưng hoàng đế Đại Diễn vẫn muốn nhổ cỏ tận gốc bọn ngươi, đặc biệt là cái tên chủ công kia, nếu như ngươi có thể giết hắn ta, thì sau khi chúng ta về lại Đại Diễn sẽ dẫn đường binh tướng đến đảo tiêu diệt hết dư nghiệt, thì hoàng đế có lẽ sẽ đánh giá cao ngươi được một chút.”

“Những chuyện ngươi nói… là thật sao?”

“Có tin hay không là tùy ngươi, nếu như ngươi cảm thấy ta là một tên lừa đảo chuyên đi gạt ngươi, vậy thì hết cách rồi, chúng ta cứ ở đây chờ chết thôi.”

Chỉ chốc lát sau, đối phương dùng sức cuộn tròn tay thành nắm đấm không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Lương Trinh nằm về trên đất lần nữa, hắn mỉm cười nhắm hai mắt lại.

82. Chương 82: Vật Tận Kỳ Dụng*

Giải thích tên chương: phát huy tối đa công dụng, không lãng phí một thứ gì đó.

Gần đến giờ hợi.

Hôm nay đã là buổi tối ngày thứ ba trong lao, Lương Trinh lúc này không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Hắn lấy ngọc bội trong áo ra, rồi cầm ở trong lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve. Khỏa ngọc bội này chính là thứ còn lại duy nhất mà Chúc Vân Tuyên đưa cho hắn, còn ống trúc chứa hoa cùng viên kẹo kia đáng tiếc đã sớm bị trôi lạc trong dòng nước mất rồi.

Vào nửa đêm, bên ngoài mơ hồ truyền đến một trận thanh âm ồn ào, trong không khí từ từ tràn ngập mùi thuốc lá nồng đến sặc người. Lương Trinh tựa trên đống cỏ âm thầm nhíu mày, nhưng cũng không hề có chút lo lắng nào.

Nửa giờ sau, có người xuất hiện ở ngoài cửa lao, đối phương vung đao chém đứt xích sắt bên ngoài rồi trầm giọng nhắc nhở Lương Trinh: “Đi thôi, Lưu sư gia phái ta tới đón ngươi.”

Lương Trinh đứng lên, đánh giá đối phương một lúc rồi lên tiếng hỏi hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Đừng hỏi nhiều làm gì. ” Đối phương không nhịn được nói: “Đi nhanh lên! Bớt ra vẻ đi!”

Lương Trinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn cửa sổ to khoảng chừng bằng lòng bàn tay nằm trên góc tường cao, ngoài cửa sổ là bóng đêm vô tận, qua lúc sau cũng nở nụ cười đi theo sau tên kia.

Càng đi ra ngoài, mũi thuốc lá càng dâng lên nồng nặc, đến lúc sau chỉ có thể giơ ống tay áo che mũi mới có thể miễn cưỡng đi tiếp. Bọn họ ra khỏi đại lao thông qua một mật đạo, mật đạo kia thông đến bến tàu cạnh biển.

Khi ra khỏi mật đảo, quay đầu nhìn lại liền có thể trông thấy ánh lửa dâng ngập trời ở phía sau, thoạt nhìn biết được nơi bốc cháy chính là tòa nhà lớn bắt mắt phô trương nhất hòn đảo, khắp nơi hiện tại rít gào tiếng la, hệt như đối mặt với địa ngục.

Người sau lưng đẩy Lương Trinh một cái: "Đừng nhìn nữa, mau vào trong thuyền."

Có ba chiếc thuyền đậu trên bến tàu, bao gồm cả chiếc thuyền trốn thoát trong trận hải chiến ngày ấy, có lẽ đây là ba chiếc thuyền cuối cùng còn sót lại trên hòn đảo này. Vị được gọi là Lưu sư gia Lưu Hoàn dường như cũng là một người khôn ngoan, không những phóng lửa, còn chiếm hết tất cả chiếc thuyền không để lại chiếc nào cho người trên đảo này, chủ ý của gã là muốn khiến cho bọn họ bị cô lập ở nơi này không còn đường lui.

Ba chiếc thuyền nhanh chóng giương buồm xuất phát, lúc này liên tục có người chạy tới cạnh biển trơ mắt mà nhìn thuyền rời đi, sau chỉ biết tuyệt vọng quỳ xuống đất khóc rống thét gào.

Lương Trinh bị đối phương đẩy mạnh vào trong khoang tàu, bên trong ngoại trừ Lưu Hoàn ra còn có mấy người khác, bọn họ đều là những người Lương Trinh chưa từng gặp. Lưu Hoàn hẳn là người có địa vị cao nhất trong đây, bởi chỉ có thể gã mới thuyết phục được những người kia cùng nhau quy thuận Đại Diễn. Còn ở dưới sàn, vị chủ công bị bọn họ trói chặt nằm vật ra, tay chân của hắn bị dây thừng trói chặt, hiện tại đang phí công giãy dụa, cái miệng bị dán băng keo chỉ có thể phát ra mấy tiếng ô a.

Lương Trinh khẽ nhướng mày, ý chỉ ban đầu của hắn là muốn bọn người kia ra tay giết tên chủ công, chứ không muốn bọn họ bắt sống, hành động này có lẽ là muốn dâng tặng như món lễ lớn cho hoàng đế lấy đó làm thành ý.

Lưu Hoàn ra vẻ khách khí nhìn về hướng Lương Trinh mời hắn ngồi vào chỗ uống trà, những người khác thì lại đặc biệt cảnh giác, một trong số đó còn thẳng thắn đề nghị: "Cần gì phải mang theo hắn, tên này mồm mép lươn lẹo giả dối, ai biết hắn có thể bày mưu chơi xấu chúng ta hay không, nay tự chúng ta đã đi quy phục triều đình Đại Diễn, có gì phải sợ nữa chứ?"

Lưu Hoàn nhìn Lương Trinh không có tí gì tỏ ra sợ hãi, cau mày lắc lắc đầu: "Không được, chúng ta cứ tùy tiện đi vào, nói không chừng còn chưa cặp bờ đã bị thủy sư Đại Diễn bắn lửa đạn đánh chìm tàu chúng ta rồi, tốt xấu gì hắn cũng có thể làm trung gian cho hai bên."

Lương Trinh cười nói: "Lưu sư gia quả thật là người thông minh, ngươi yên tâm, ta thấy các ngươi có thành ý như vậy, thì ta sẽ dùng hết khả năng giúp các ngươi lấy lòng triều đình Đại Diễn."

Dẫn các ngươi quay về chịu chết, mới là thật.

Vị chủ công nằm trên đất nghe thấy cuộc đối thoại giữa bọn họ, bắt đầu giãy dụa càng hung hăng hơn, sắc mặt hắn ta cũng trở nên dữ tợn, chỉ biết gắt gao trừng to hai mắt như muốn ứa ra máu, thế nhưng lại không có ai để ý đến hắn.

Thuyền nhanh chóng rời khỏi hải đảo, lúc này rốt cuộc Lương Trinh mới biết được, bọn hải tặc ẩn mình trong khu quỷ vực này hai trăm năm dựa vào cái gì ra vào trên đảo, thì ra chỉ tại những thời khắc đặc biệt có hướng gió thổi theo con đường đi của thuyền, thì bọn họ mới có thể tìm được một lối đi an toàn. Hơn hai trăm năm trước, cũng là do bọn họ đánh bậy đánh bạ đi vào tìm mới phát hiện ra hòn đảo này, sau đó cố gắng sống sót kéo dài hơi tàn đến nay.

Triều đình Đại Diễn cũng không phải chưa từng suy đoán đến trường hợp này, thậm chí họ còn từng phái một vị chuyên gia am hiểu chiều gió thủy triều trên biển đi đến thăm dò thử xem, chỉ đáng tiếc là tòa đảo này ở quá sâu, tất cả điều kiện thiên thời địa lợi thực sự rất thấp, mỗi lần có người đi đều không trở lại, thành ra sau này quyết định không tùy tiện đi thăm dò nữa.

Ông trời vốn cũng muốn chừa cho bọn họ một con đường sống, chỉ tiếc là bọn họ lại cứ đâm đầu muốn vào rừng làm giặc, cho nên kết cục mới đi tới bước đường diệt vong này.

Lúc đi ra chậm hơn đi vào hòn đảo rất nhiều, thuyền đi mất ba ngày mới rời xem như rời khỏi quỷ vực, hiện tại chỉ còn cách Tuyền Châu một hành trình tầm hai ngày. Nỗi nhớ nhà đang hết sức khắc khoải nôn nao trong lòng Lương Trinh, thế nhưng trên mặt hắn vẫn không thể hiển ra chút gì, phần lớn thời gian đều ngồi đợi trong khoang thuyền, thỉnh thoảng sẽ ra boong thuyền đi dạo một vòng, mỗi lần đi ra ở phía sau đều có người vô tình hay cố ý đi theo, nhưng Lương Trinh chẳng mấy bận tâm cho lắm, chuyện Lưu Hoàn có tin hắn hay không đã không còn quan trọng, chỉ cần thuyền có thể cặp bờ Tuyền Châu, thì những chuyện còn lại không cần hắn quan tâm.

Vào hoàng hôn ngày thứ tư, khi Lương Trinh mới vừa đi ra khoang tàu, liền nhìn thấy có người cúi đầu bò lên từ khoang tàu, trong tay đối phương cầm theo hộp cơm, thoạt nhìn có vẻ là tên sai vặt phụ trách đưa cơm cho chủ công đang bị giam ở dưới khoang đáy. Dáng đi của hắn ta có hơi chao đảo, khi ngang qua Lương Trinh bỗng nhiên dừng bước lại, liếc hắn một chút, sau đó lập tức giơ tay dùng sức giữ bả vai của Lương Trinh.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, trong tay của người nọ bỗng dưng lấy ra một cọc gỗ, đối phương nhanh chóng trở tay đâm về phía hắn, Lương Trinh theo bản năng mà nghiêng người qua trói lại tay vai đối phương, chỉ là lúc sau sơ ý buông lỏng ra, khiến cho hắn có cơ hội thoát khỏi tay mình.

Thấy đối phương muốn chạy, Lương Trinh lập tức tung một cước đá vào sau ót, phản ứng của người kia hết sức lanh lẹ, hắn đột nhiên đổ ập về trước nhưng không ngã chống vó, mà quỳ một chân trên đất chắp tay ra sau đâm tới Lương Trinh đang sấn đến gần.

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại lách người qua, hắn đã nhìn rõ ràng được tướng mạo của đối phương, thì ra đây là người đáng lẽ lúc này nên bị giam giữ nhốt dưới khoang đáy. Đối phương thở hổn hển, tức giận trừng mắt nhìn, song vẫn nắm chặt cọc gỗ nhào tới muốn liều mạng với Lương Trinh.

Trong lúc hai người giao đấu, Lương Trinh quả thực không nghĩ tới cái tên đầu đàn hải tặc nhìn qua tưởng chừng như tay trói gà không chặt này, thực ra cũng có chút công phu, bản thân hắn tay không tắc sắc, muốn chống trả với người đối diện đang cầm cọc gỗ trong tay cũng không dễ như đã tưởng.

Người đi theo Lương Trinh thấy tình hình bắt đầu không ổn, cũng không dám tiến lên hỗ trợ, chỉ xoay người bỏ chạy trở về khoang tàu đi gọi người.

Thế nhưng cái thân thể đã bị bào mòn bởi rượu chè sắc đẹp của tên chủ công kia sao có thể so bì với Lương Trinh, sau mấy lần ngươi tới ta lui, đối phương tự biết mình không đấu lại, bèn muốn chạy trốn, thế nhưng Lương Trinh sớm giơ tay ra trói người lại, có lẽ là bởi vì động tác hơi mạnh, cho nên khiến ngọc bội cất ở trong áo bị văng ra ngoài nện xuống nằm lăn lộn bên mép boong tàu. Bất chợt đúng lúc này có một cơn sóng to xô tới, thân thuyền hơi nghiêng, Lương Trinh nhìn thấy miếng ngọc bội sắp bị tuột xuống, mới bất đắc dĩ đẩy người trong tay mình nhào qua, chỉ trong tích tắc liền chộp lấy tua rua của miếng ngọc bội.

Một giây sau, phía sau lưng truyền đến một trận nhói đau, cái tên chủ công đã hoàn toàn lên cơn điên kia cười lớn hả hê, hắn ta còn dùng sức rút ra cọc gỗ đâm xuyên qua lưng Lương Trinh, sau đó lại giơ lên còn định đâm tiếp nhát hai, cũng may người trong thuyền đã kịp thời lao ra áp chế người xuống đất.

Lương Trinh hôn mê hai canh giờ mới tỉnh, trên thuyền không có ai hiểu y thuật, chỉ đành biết vơ vét chút tảo biển bọn họ thường dùng đắp lên miệng vết thương rồi giúp hắn qua loa băng bó một hồi, miễn cưỡng cũng cầm máu được.

Khi nghe nói Lương Trinh đã tỉnh, Lưu Hoàn mới tự mình đi đến nói tiếng xin lỗi với hắn, nói là do sơ suất của bọn họ đã để chủ công kia giấu cây cọc gỗ trong ngươi, sau khi giết chết tên sai vặt liền giả mạo thành đối phương muốn bỏ chạy, nhưng không may lại đụng trúng Lương Trinh.

"Ngày mai là có thể đến khu đóng quân của thủy sư Đại Diễn, đến tối sẽ đến được bến cảng Tuyền Châu, vết thương trên lưng ngươi chỉ cách vị trí tim đúng ba tấc, xem như may mắn trong bất hạnh, hiện tại đã cầm máu, ít ra có thể chống được đến khi lên bờ tìm đại phụ trị liệu."

Lương Trinh cố nhịn lại cơn kích động muốn chửi tục xuống gật đầu, dù gì lúc này hắn cũng chả còn hơi sức đâu tiếp tục giả vờ giả vịt nữa, qua một lát sau cũng mơ mơ màng màng thiếp đi lần hai.

Lưu Hoàn quả là dự đoán không sai, chỉ qua sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ liền gặp được thủy sư Đại Diễn đang ở trên biển tìm kiếm tung tích Lương Trinh, trong nháy mắt liền bị đội tàu vây quanh.

Sau khi tỉnh lại, tinh thần Lương Trinh khá hơn nhiều, khi thủy sư Đại Diễn phá cửa xông vào, đúng lúc hắn vừa mới mở mắt ra. Lương Trinh nhìn mười mấy quân binh cầm kiếm trước mặt mình, bất đắc dĩ quơ quơ ngọc bội họa tiết rồng trong tay khàn khàn nói: "Đây là ngọc bội của bệ hạ, các ngươi phái người đi thông báo với tổng nguyên soái nhà các ngươi đi."

Hạ Hoài Linh lúc này cũng đang tự mình dẫn người ở trên biển tìm kiếm, khi nhận được tin tức, hắn lập tức chạy qua, đồng thời còn dẫn theo quân y.

Thương thể Lương Trinh còn nghiêm trọng hơn bọn hải tặc miêu tả, may mắn là đã cầm máu, bằng không thì cái mạng cỏn con của hắn đã sớm kết thúc từ ngày hôm qua rồi. Người quân y xem qua vết thương xong, liền bắt đầu bôi thuốc băng bó cho hắn. Dù sao cũng không chết được, cho nên Lương Trinh chẳng bận tâm mấy, chỉ lên tiếng hỏi Hạ Hoài Linh đang vô cùng nghiêm nghị đứng ở bên cạnh: "Bệ hạ sao rồi?"

Hạ Hoài Linh liếc hắn một cái, trầm giọng nói: "Bệ hạ không sao… Chỉ cần ngươi trở về, hắn liền không có chuyện gì."

Lương Trinh nghe vậy cũng yên lòng, bất giác nhếch môi đáp lại: "Đó là đương nhiên."

Hạ Hoài Linh: "…"

Bản thân Hạ Hoài Linh bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc chuyện chính mình đặc biệt hồi kinh dẫn binh lính đi vào cứu giá ba năm trước là vì cái gì?

Lúc Chúc Vân Tuyên nhận được tin tức, hắn đang triệu tập đám triều thần nghị luận chuyện chính sự, bởi vì lúc đầu hắn đã ra lệnh chỉ cần có tin tức về Lương Trinh phải lập tức bẩm báo, cho nên người tới báo tin cũng không dám trì hoãn, mà vội vàng đi vào bẩm báo chuyện trước mặt mọi người. Chúc Vân Tuyên nghe xong ngây người ra, sau đó bất ngờ đứng lên trong ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người xông ra ngoài.

Một đám đại thần bốn mắt nhìn nhau, một lát sau, ai nấy cũng ra vẻ lúng túng lần lượt tản đi.

Vào buổi trưa, chú chim cắt báo tin của Chúc Vân Tuyên bay vào cửa sổ đậu trước đầu giường Lương Trinh. Lương Trinh đang nằm thấy vậy liền vui vẻ ngồi dậy, chú chim cắt kia mạnh mẽ mổ lên mu bàn tay hắn hai lần, sau đó hết sức cao ngạo nâng cái chân lên.

Lương Trinh nhẹ giọng nở nụ cười, trên người hắn bây giờ cũng không còn lại đồ vật gì, đành suy nghĩ một lúc, sau đó dứt khoát cắt một chùm tóc cột vào đùi chim cắt. Chú chim kia cúi đầu quan sát một hồi, trong ánh mắt chú ta dường như có vẻ khá là ghét bỏ, lại mổ vào mu bàn tay Lương Trinh lần nữa rồi đập cánh nhanh chóng bay ra ngoài.

Ngự liễn của Chúc Vân Tuyên đậu ở bến tàu từ trưa đến khi tờ mờ tối, ban đầu hắn vốn định lên thuyền ra biển đi đón người, thế nhưng khi nhận được thứ hồi âm chim cắt mang tới liền thay đổi chủ ý mà đợi ở ngay bến tàu. Hắn vô cùng hồi hộp, đầu ngón tay cứ vòng lấy lọn tóc kia, sau nhiều ngày âm u, trên gương mặt rốt cuộc cũng xuất hiện ý cười.

Khi tới gần bến cảng, Lương Trinh đột nhiên tháo vải đang quấn trên người mình ra, sau đó lại nhịn đau dày xéo khiến cho vết thương trông dữ tợn hơn, thậm chí hắn còn dây chút máu ra y phục vừa mới thay, cuối cùng mới hài lòng quấn vải lại ung dung nằm xuống.

Nếu bản thân đã bị thương, thì tất nhiên phải bị thương thật nặng vào, để bệ hạ của hắn đau lòng thật nhiều, như vậy mới tốt.

83. Chương 83: Tiểu Biệt Trọng Phùng

Giới thiệu tên chương: Tiểu biệt trọng phùng ý chỉ sau một thời gian ngắn xa nhau, khi gặp lại sẽ tỏ ra vô cùng nhớ nhung kích động.

Thuyền bắt đầu cặp bờ, Chúc Vân Tuyên xuống xe đi lên bến tàu, Lương Trinh lúc này được người khác dắt tay xuống thuyền. Ngay tại khoảnh khắc gặp lại nhau, Chúc Vân Tuyên chỉ biết đứng ngây ra ngơ ngác nhìn người nam nhân sắc mặt xanh xao, ngực còn dính máu đang ở trước mắt mình. Lương Trinh khẽ mỉm cười nhìn hắn lên tiếng: "Bệ hạ…"

Chúc Vân Tuyên đưa tay ra, chủ động ôm lấy đối phương trong vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm của mọi người.

Lương Trinh giơ tay vòng lấy eo Chúc Vân Tuyên, đoạn ghé vào lỗ tai ai kia khàn giọng thì thầm: "A Tuyên, ta thực sự rất đau…"

Mi mắt Chúc Vân Tuyên khẽ giật giật, bên khóe môi cũng nhếch một lúc, sau lại càng ôm Lương Trinh chặt hơn.

Cả hai ôm nhau mất một lúc, Hạ Hoài Linh đi theo sau Lương Trinh mới lúng túng gằn giọng ho một tiếng, nhắm mắt nhắc nhở bọn họ: "Bệ hạ, hay là chúng ta trước tiên lên xe về phủ đi… Rất nhiều người đang nhìn."

Xung quanh hiện tại không chỉ có mỗi người trên thuyền, cùng trên bến tàu, mà còn rất nhiều người khác đang chờ đợi người thân của họ, thành ra hiện tại có vô số con mắt đang dõi theo nhìn chằm chằm cả hai. Chúc Vân Tuyên vội lui về phía sau một bước, hết sức tự nhiên nắm tay Lương Trinh: "Đi thôi, chúng ta trở về."

Lương Trinh nhẹ giọng nở nụ cười, để cho đối phương dắt tay dẫn mình lên xe.

Vừa ngồi lên xe, Chúc Vân Tuyên liền vội muốn xé y phục Lương Trinh: "Làm sao lại bị thương như vậy? Có nghiêm trọng không? Để ta nhìn xem một chút."

Lương Trinh bắt lấy tay hắn cười an ủi: "Coi chừng người ta lời ra tiếng vào, ta không sao."

Chúc Vân Tuyên vẫn một mực kiên quyết bắt Lương Trinh cởi bỏ y phục. Khi nhìn thấy băng quấn bên trong người đẫm máu tươi, Chúc Vân Tuyên chợt cau mày: "Sao có thể bị thương gần tim như vậy chứ? Định Quốc công rốt cuộc đã làm gì, trên thuyền không phải có quân y sao, sao hắn không kêu người cầm máu cho ngươi? Có đau không?"

Lương Trinh lờ đi nắm lấy lòng bàn tay đối phương cất tiếng trêu: "Chỉ cần A Tuyên hôn ta sẽ hết đau."

Chúc Vân Tuyên tức giận nói: "Sao ngươi có thể như vậy chứ, đã bị thương thành vậy còn có tâm trạng đi nói mấy chuyện này?"

"Dù sao cũng không chết được… Được rồi, ta không nói nữa, ngươi đừng tức giận."

Chúc Vân Tuyên cố đè nén xuống một bụng đầy lửa giận không biết phát tiết với ai, sau lại hết sức nhẹ nhàng cẩn thận tránh đi vết thương ôm lấy Lương Trinh nỉ non: "Cũng may ngươi đã trở về…"

Trong giọng nói, cũng không biết là đang vui mừng, hay là cảm giác nghĩ lại vẫn còn hoảng sợ nữa.

Lương Trinh giơ tay vuốt ve gương mặt Chúc Vân Tuyên: "Đã để bệ hạ lo lắng rồi, là ta không đúng, sẽ không có lần sau nữa."

"Ừ."

Khi trở về phủ nguyên soái, Chúc Vân Tuyên lập tức phái người truyền Phương thái y đi tuần theo mình đến xem vết thương cho Lương Trinh. Lão thái y nhìn thấy người đang nằm trên giường bệnh, bị dọa sợ đến độ run tay suýt chút nữa không bắt mạch được. Lương Trinh buồn cười nhắc nhở lão: "Khẩn trương như vậy làm gì, ta cũng đâu có ăn thịt ngươi."

Chúc Vân Tuyên cau mày hỏi: "Vết thương của hắn làm sao?"

Lão thái y kiến thức uyên thâm nhanh chóng bình tĩnh lại, bắt đầu tháo vải đang băng vết thương trên người Lương Trinh ra. Chúc Vân Tuyên nhìn thấy một vùng máu thịt be bét hỗn độn, hai con ngươi mạnh mẽ co rụt lại, còn dùng sức siết chặt bàn tay.

Phương thái y cẩn thận kiểm tra vết thương cho Lương Trinh, qua một lát sau, lão chợt có chút nghi ngờ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn người, sau lại cúi đầu, qua một hồi do dự mới bẩm báo lại với Chúc Vân Tuyên: "Vết thương quả thực có hơi sâu, nằm khá gần tim, lúc đầu đã được cầm máu, về sau có vẻ như do động nên lại chảy ra, chỉ sợ vết thương thối rữa lại phiền toái, có điều cũng không cần qua lo lắng, chỉ cần nằm im trên giường chừng nửa tháng thay băng thường xuyên, thì sẽ không phải lo lắng gì nữa."

"Thật sự sẽ không sao?"Chúc Vân Tuyên không yên tâm truy hỏi.

"Chỉ cần vết thương không chảy máu nhiều, thì sẽ không có việc gì, bệ hạ yên tâm."

Sau khi đáp thuốc băng bó xong, Phương thái y lui xuống kê phương thuốc, còn Chúc Vân Tuyên ngồi xuống ở một bên giường, nắm chặt tay Lương Trinh, tâm trạng của hắn suốt từ nãy đến giờ vẫn luôn cảm thấy lo sợ bất an, bèn mở miệng lo lắng hỏi han: "Còn có chỗ nào khó chịu nữa không, ngươi đói chưa?

Hay là ta sai người làm chút đồ ăn ngươi có thể ăn được đem tới đây?"

Nhìn thấy trên mặt Chúc Vân Tuyên lộ rõ sự lo lắng, cộng thêm vành mắt xanh xao, trong lòng Lương Trinh liền biết được khoảng thời gian này đối phương cũng không ngủ yên giấc. Hắn bỗng nhiên có chút hối hận, sớm biết vậy đã không bày trò lung tung khiến ai kia đau lòng đến vậy rồi.

"Ta không sao, A Tuyên, thái ý cũng đâu nói là không chữa được, chỉ cần nằm nửa tháng là ổn thôi, cái mạng này của ta rất may, không chết được, ta còn đang chờ sau khi trở về được phong hậu đây."

Thừa biết cái miệng con người này hiếm khi nghe được câu nói nào nghiêm túc, Chúc Vân Tuyên không nói thêm gì, chỉ khẽ khom người nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khô khốc nứt nẻ của Lương Trinh.

Lương Trinh cười nháy mắt một cái, giơ tay giữ sau gáy Chúc Vân Tuyên thô bạo cắn vào môi, sau đó luồn lưỡi vào tấn công thần tốc liếm láp lên môi lưỡi mềm mại của đối phương, cả hai đắm chìm trong nụ hôn đến say mê triền miên không dứt.

Ngoài cửa sổ hoàng hôn dần lặng, ánh tà dương chiếu vào trong giường vẽ ra bóng hai người quấn quýt dán sát nhau.

"Cha!"

Một thanh âm bất ngờ vang lên, khiến cho hai người cũng ngưng động tác lại, Lương Trinh cười nhẹ một tiếng, lại dùng sức cắn môi Chúc Vân Tuyên thêm một hồi nữa. Chúc Vân Tuyên ảo não ngồi dậy quay đầu nhìn, liền trông thấy Yến nhi lúc này vòng ra từ sau bức bình phong, đang tò mò nhìn bọn họ.

"Phụ thân!" Vừa nhìn thấy Lương Trinh, đôi mắt của bé con thoáng chốc sáng bừng lên, lon ton chạy nhanh đến trước giường liên tục lên tiếng gọi: "Phụ thân! Phụ thân! Người đã về rồi!"

Lương Trinh cười bóp bóp mũi của nhóc: "Nhớ phụ thân không?"

Yến nhi gật đầu lia lịa, lại được Chúc Vân Tuyên bế lên nhắc nhở: "Đừng lộn xộn, phụ thân con bị thương, đừng đụng đến vết thương của hắn."

Yến nhi ngây người ra không dám lộn xộn nữa, bé con ngồi trên đùi Chúc Vân Tuyên dè dặt nhìn Lương Trinh, sau khi do dự hồi lâu mới nắm tay Lương Trinh mềm giọng an ủi hắn: "Phụ thân không đau, đừng khóc."

Lương Trinh bật cười bóp mũi con trai nhà mình lần hai: "Ừ, phụ thân không khóc."

Đúng lúc này, đồ ăn cũng được đưa vào phòng, bởi vì trên người Lương Trinh còn có vết thương, cho nên chỉ có thể ăn chút cháo trắng thanh đạm. Chúc Vân Tuyên tự tay bưng chén cháo, đút từng muỗng một

cho.

Lương Trinh thuận miệng trêu đùa: "Được bệ hạ hầu hạ như vậy, coi như ta có nằm lì nửa năm một năm gì cũng đáng."

Chúc Vân Tuyên cau mày: "Sao ngươi không nói muốn nằm cả đời luôn đi, nhưng trẫm không nuôi phế nhân, chỉ một lần này thôi, lần sau tuyệt đối không được nói mấy lời này nữa."

Yến nhi ở một bên cũng phụ họa: "Phụ thân phải mau khỏe, bằng không cha ngày nào cũng sẽ khóc đó."

Chúc Vân Tuyên: "…" Từ khi nào mà mình ngày nào cũng khóc vậy?

Lương Trinh cười nhìn hắn: "Thương tâm như vậy sao? Nếu ta không trở về, ngươi liền mỗi ngày rửa mặt bằng nước mắt?"

Chúc Vân Tuyên còn chưa kịp trả lời, Yến nhi đã mau lẹ gật đầu trước: "Mỗi buổi tối Yến nhi đều thấy cha lén khóc, đau lòng lắm luôn."

Chúc Vân Tuyên dùng ngón tay đâm đâm vật nhỏ: "Đừng nói bậy!"

Ý cười trong mắt Lương Trinh dần sâu sắc thêm: "Yến nhi là một đứa bé ngoan, chưa bao giờ nói dối, bệ hạ cần gì phải thẹn quá thành giận."

Chúc Vân Tuyên rủ mắt không nói gì nữa, sau một lúc im lặng, Lương Trinh nắm chặt tay hắn: "Giận rồi? Ta chỉ muốn chọc ngươi cười thôi."

Chúc Vân Tuyên ngẩng đầu trừng mắt nhìn đối phương, vành mắt dần đỏ ửng lên: "Ngươi vốn biết vậy tại sao không trở về sớm một chút chứ? Hay là vì sao không nghĩ ra cách đưa chút tin tức trở về? Ngươi có biết mấy ngày nay ta lo lắng đến như thế nào sao? Ngươi đây chính là cố ý, cố ý muốn ta lo lắng sốt ruột vì ngươi có đúng hay không?"

Lương Trinh nhất thời nghẹn lời, đúng là hắn có trăm nghìn lý do có thể dỗ dành Chúc Vân Tuyên, dù sao chuyện rơi xuống nước mất tích nằm ngoài dự tính của hắn, có điều chuyện cố ý khiến cho Chúc Vân Tuyên lo lắng thì quả thật là hắn không đúng, bản thân hắn cũng không nghĩ tới Chúc Vân Tuyên sẻ phản ứng kích động như vậy.

Hắn không lên tiếng biện minh gì, chỉ vẫy vẫy tay với Yến nhi: "Bảo bối con đến dỗ dành cha đi."

Yến nhi ngơ ngác nhìn về phía Chúc Vân Tuyên: "Cha đừng khóc…"

Khi đối diện với Yến nhi,. Chúc Vân Tuyên sao có thể tức giận thêm gì nữa, bèn cố ổn định lại tâm trạng rồi mỉm cười với con trai: "Cha không sao."

Sau lại nhét chén vào trong tay Lương Trinh, vừa nói xong một câu "Chính ngươi ăn đi." liền ôm lấy Yến nhi ra ngoài dùng bữa tối.

Lương Trinh khuấy cháo trong chén, bất giác cụp mắt nở một nụ cười hết sức bất đắc dĩ.

Ban đêm, sau khi phái ma ma đến ôm Yến nhi trở về xong, Chúc Vân Tuyên một mình ở lại sai người đem nước nóng tới lau chùi thân thể cho Lương Trinh.

"Cái này không cần bệ hạ tự mình ra tay, kêu tiểu thái giám đến là được."

Lương Trinh cười nhắc nhở hắn, thế nhưng Chúc Vân Tuyên không phản ứng gì, chỉ giơ tay cởi y phục của đối phương ra, khi nhìn thấy vết thương mới cũ chồng chất trên ngực lại cảm thấy khó chịu, cánh tay đang cầm lấy khăn nóng không hiểu sao đột nhiên cũng có cảm giác không nỡ hành động. Chỉ chốc lát sau, hắn đành nhìn sang chỗ khác, cuối cùng vẫn là kêu một tiểu thái giám đi vào.

Lương Trinh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ra hiệu Chúc Vân Tuyên ngồi ở đây. Chúc Vân Tuyên ngồi xuống, lại cúi đầu dựa vào trán Lương Trinh cạ cạ. Lương Trinh nắm lấy tay nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Đêm nay ta ở lại với ngươi."

"Ta chỉ là một người trọng thương, có thể nhìn nhưng không thị tẩm được."Lương Trinh cố ý trêu hắn.

Chúc Vân Tuyên khẽ nhắm mắt lại: "Ai cần người thị tẩm chứ, sao ngươi lại lắm lời như vậy."

Lương Trinh nghiêng đầu hôn lên mặt Chúc Vân Tuyên: "Mấy ngày nay ngươi ngủ không ngon đúng không? Xa ta nên ngủ không được? Vậy mấy năm trước sao có thể qua được vậy?"

Chúc Vân Tuyên không trả lời, chỉ dán vành tai chạm vào tóc mai người trước mặt, nỗi lòng bất an đang dâng trào rốt cuộc cũng xem như hoàn toàn bình tĩnh lại.

Chờ Lương Trinh lau chùi thân thể xong, Chúc Vân Tuyên cũng đơn giản rửa mặt, sau đó liền dập tắt đèn nằm lên giường, tựa vào bên phía không bị thương của Lương Trinh, rồi ôm lấy tay hắn.

Lương Trinh khẽ hôn một cái lên chóp mũi: "A Tuyên đang làm nũng với ta sao?"

".. Ta không phải Yến nhi."

Lương Trinh cười: "Ta đương nhiên biết ngươi không phải ranh con kia rồi."

"Nó là con trai của ngươi, sao ngươi có thể gọi là ranh con chứ... Ta đã chuẩn bị sắc phong thái tử cho con, sau này tên của Yến nhi sẽ là Chúc Âm Yến, chữ Âm là chữ lót của con, ngươi thấy có được không?"

"Bệ hạ cảm thấy hay là được, nhóc con thân là thái tử, đương nhiên phải theo nghi chế đặt tên." Lương Trinh không có chút vấn đề nào: "Chúc Âm Yến, tên rất hay."

Chúc Vân Tuyên hạ thấp giọng: "Ngươi không cần ghen tỵ với con, nó là thái tử, vậy ngươi chính là hoàng hậu, nghi thức sắc phong của ngươi phải được tiến hành trước, ta phải cho ngươi danh phận xong mới có thể cho con danh phận được."

Lương Trinh bĩu môi: "Ta đố kị ranh con kia làm gì, bộ ta nhỏ mọn lắm sao, nói thế nào thì nó cũng là con trai của ta."

Chúc Vân Tuyên khẽ bật cười, cũng không vạch trần ai kia: "Ngủ đi."

Lương Trinh ôm lấy Chúc Vân Tuyên, lại hôn lên môi đối phương lần nữa rồi nhẹ nhàng thì thầm: "Chờ ta khỏe lên, sẽ cho bệ hạ thị tẩm."

Chúc Vân Tuyên khẽ cong môi dán sát vào Lương Trinh, sau nhiều ngày trôi qua, rốt cuộc hôm nay cũng có thể dỡ bỏ tảng đá nặng trong lòng xuống, an ổn tiến vào giấc mộng.

Lương Trinh giơ tay đụng vào miệng vết thương, bất chợt lại bị làm đau đến mức hít sâu một hơi, quả nhiên là tự mình làm bậy thì không thể sống được.

Chờ đến khi nghe được tiếng hít thở đều đều của người bên gối, hắn chợt cảm thấy bản thân không còn thiệt thòi gì nữa, nếu không phải vậy, thì sao bản thân mình có thể đổi được một vị hoàng đế tri kỷ như vậy, đây quả thực đáng giá.

84. Chương 84: Dĩ Phu Vi Cương

** Tiêu đề được giải thích ở trong chương.*

Khi trời tờ mờ sáng, Lương Trinh mở mắt ra đã thấy bên cạnh mình không còn ai, thoạt nhìn liền biết Chúc Vân Tuyên đã tỉnh dậy đi xử lý chuyện chính sự từ sớm rồi, còn hắn vì do bị thương nên ngủ hơi sâu, hiện tại gần qua giờ thìn mới tỉnh.

Bên gối vẫn còn lọn tóc được dùng sợi dây đỏ buộc lấy, Lương Trinh cầm lên vòng quanh đầu ngón tay,

cảm thấy khá là buồn cười.

Cao An dẫn người đi vào hầu hạ hắn rửa mặt dùng đồ ăn sáng, Lương Trinh nhíu mày, hỏi đối phương: "Ngươi không đi theo bệ hạ?"

Mặt Cao An không chút thay đổi trả lời: "Bệ hạ bảo nô tài ở lại hầu hạ ngài."

Lương Trinh phì cười một tiếng: "Sau này bổn cung chính là hoàng hậu, ngươi nên đối xử lễ phép chút với bổn cung có biết không?"

Cao An: "..."

Quả nhiên thật là không biết xấu hổ, bệ hạ xoay xoay chuyển chuyển hết một hồi làm sao chọn lại người này vậy chứ!

Mấy ngày sau đó, Lương Trinh vẫn luôn nằm lì trên giường dưỡng thương, Chúc Vân Tuyên thì đi xử lý chính sự hết nửa ngày trời, sau đó sẽ tới đây ở cạnh hắn nửa ngày còn lại, đối phương sắp xếp tất cả chuyện chính chuyện tư hết sức ngay ngắn rõ ràng.

Còn về đám người Lưu Hoàn, bọn họ làm nhiệm vụ phụ trách dẫn đường về đảo, Hạ Hoài Linh dẫn thủy sư Đại Diễn lên đường tiêu diệt tận gốc đám cướp biển cuối cùng còn sót lại, vị chủ công bị bọn họ bắt sống kia thì bị định tội thành kẻ cầm đầu trong đám hải tặc tội ác đày trời, đã bị chém đầu răn đe dân chúng trên con phố sầm uất Tuyền Châu.

Mặt khác, cậu Nhân giả trang thành Chúc Vân Tuyên cuối cùng cũng may mắn được cứu sống, nể tình cậu đã lấy công chuộc tội, Chúc Vân Tuyên quyết định không truy cứu những tội danh xưa nữa, mà sắp xếp cho cậu ở chung với huynh trưởng ở khu doanh trại thủy sư Mân Việt.

Nhờ có sự khám chữa tỉ mỉ của thái y cùng dùng thuốc, thương thể trên người Lương Trinh ngày một chuyển biến tốt, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã kết mài, sau mười ngày có thể thỉnh thoảng xuống giường đi lại trong sân, song cũng nghe được khá nhiều tin tức bên ngoài.

Lần hải chiến này Lương Trinh lập được công lớn, thành ra trên dưới triều đình đều tỏ ra hết sức tò mò đối với vị hoàng hậu tương lai đột nhiên xuất hiện kia. Từ thuở Đại Diễn triều khai sinh lập nước đến nay, gần hai trăm năm mới xuất hiện vị nam hậu thứ hai, không những thân thế bí ẩn, lại can đảm mưu lược hơn người, tuy nói là hoàng hậu, nhưng đến hiện tại có ai mà chẳng biết thái tử là do bệ hạ tự mình sinh cho người kia, người có khả năng làm hoàng đế chủ động hạ mình xuống cam tâm tình nguyện sinh con cho, thật là một người bình thường sao?

Chỉ là cho dù người bên ngoài có hiếu kỳ bao nhiêu, Lương Trinh đều lù lù bất động, chỉ an tâm ở trong tiểu viện này dưỡng thương.

Buổi trưa ngày hôm đó, khi Chúc Vân Tuyên đến, Lương Trinh đang úp một quyển sách lên mặt nằm ở cái ghế dưới hành lang chợp mắt. Chúc Vân Tuyên thấy vậy bèn không lên tiếng, sau khi giơ tay ra lệnh hạ nhân lui đi xong, mới đi tới, ngồi xuống cái ghế đẩu ở bên cạnh Lương Trinh nhẹ nhàng gỡ quyển sách ra khỏi mặt đối phương, lại tiện tay lật thử mấy trang, mới nhận ra đây là thoại bản dân gian lưu truyền, thoạt nhìn khá là thú vị, thành ra liền tiếp tục đọc.

Chúc Vân Tuyên đọc một lèo, đến khi hắn cảm nhận mắt chút mỏi, mới đặt sách trên đầu gối dựa vào Lương Trinh thiếp đi.

Lúc sau bất giác tỉnh lại vì nghe được tiếng cười của Yến nhi, Lương Trinh đã sớm tỉnh giấc, hiện tại đang đặt nhóc con trên đùi mình, hai cha con vô cùng thân thiết nháo đùa chơi với nhau. Chúc Vân Tuyên ngồi dậy, thấy Yến nhi cười đến ngửa tới ngửa lui, lo lắng con trai bất cẩn sẽ va vào lồng ngực Lương Trinh đụng phải vết thương, thành ra vội vàng đưa tay ôm lấy nhóc.

"Cha tỉnh rồi!" Yến nhi giòn giã gọi hắn: "Vừa nãy lúc Yến nhi tới cha và phụ thân đều ngủ hết trơn, Yến nhi rất ngoan, không có làm phiền hai người đâu."

Chúc Vân Tuyên cười cười, quyết định không nói chuyện chính mình là bị nhóc con này làm cho tỉnh giấc: "Bé con ngoan."

Lương Trinh lột quả vải, thuận lợi đút vào trong miệng Chúc Vân Tuyên: "Ăn ngon không?"

Chúc Vân Tuyên gật đầu, đồng thời nhắc nhở hắn: "Ngươi đừng ăn, vết thương còn chưa lành."

Lương Trinh cười nói: "Ừ, ta không ăn."

Hắn lại lột thêm một quả nữa đút cho Chúc Vân Tuyên, Chúc Vân Tuyên mở miệng tiếp được, vừa ăn vừa bốn mắt nhìn nhau, trong mắt tất cả đều là tình ý sâu đậm.

Yến nhi hoang mang nhìn hai người họ, đến nửa ngày sau mới lí nhí nhỏ giọng nói rằng: "Yến nhi cũng muốn ăn…"

Chúc Vân Tuyên nghe vậy chợt ngây người ra, lúc này rốt cuộc mới nhớ tới bản thân ấy vậy mà lại bỏ quên mất con trai, trong lúc nhất thời cảm thấy cực kỳ khó xử, cũng may Lương Trinh đã cười tủm tỉm một bên nhéo nhéo cằm bé con, một bên đem quả vải vừa mới lột vỏ xong đút cho: "Cho con, chú mèo con tham ăn."

Trẻ nhỏ cực kỳ dễ dụ, chỉ cần cho ăn liền hí hửng lên ngay, thời khắc này có lẽ cũng chẳng nhớ gì chuyện mình bị bỏ quên cả, còn lủi vào trong lòng Chúc Vân Tuyên ăn đến miệng lấm lem nước.

Chúc Vân Tuyên lau miệng cho Yến nhi, song lại cười thở dài lên tiếng nói với Lương Trinh: "Ta đã hạ chỉ, truy tặng một tước vị cho phụ thân người, nay sau khi hồi kinh có thể hợp táng ở cùng với cha ngươi."

"Tạ ơn bệ hạ ưu ái," Lương Trinh không chút khách khí đáp trả, còn mặt dày hỏi hắn: "Nói như vậy, tước vị kia có phải là đang ngầm giúp ta hay không? Thật ra là bệ hạ muốn nhân đó phong tước cho ta?"

Hắn biết, bệ hạ của hắn chính là người như vậy, luôn đối xử hào phóng với người mà đối phương đã đem lòng yêu mến tin tưởng, lúc trước là đối với huynh trưởng, bây giờ đối với mình cũng là như vậy, lúc nào cũng luôn muốn đem đến những điều tốt nhất cho bọn họ.

Chúc Vân Tuyên chỉ mỉm cười ngầm chấp nhận, sau một hồi suy nghĩ, chợt do dự hỏi: "Bây giờ ngươi họ Tiêu, lúc trước cũng là do cha ngươi chịu trăm đắng ngàn cay mới giúp nhà họ Tiêu phụ thân ngươi lưu lại huyết thống, bây giờ cũng không thể không có người nối nghiệp đúng không?... Yến nhi là thái tử, chỉ có thể mang họ của nước, thế ngươi dự định làm sao?"

Lương Trinh đúng là không nghĩ tới chuyện này, chỉ nhìn Chúc Vân Tuyên nháy mắt một cái: "Vậy không bằng bệ hạ ngươi lại sinh cho ta đứa nữa?"

Chúc Vân Tuyên thoáng giật mình, ánh mắt chớp chớp mấy hồi: "... Ngươi nói cái gì đó."

"Ta nói đùa thôi." Lương Trinh lơ đễnh nói tiếp: "Dòng dõi Tiêu gia ít ỏi, phụ thân ta không có anh chị em, Nhị lão đại trong nhà qua đời sớm, bà con xa cũng còn vài người, về sau nếu muốn có người thắp hương thờ cúng, thì nhận một đứa trong số bọn họ làm con nuôi là được rồi."

Về phần cha hắn, người đã được ghi vào gia phả họ Tiêu, về sau cũng may có con cháu Tiêu gia thờ cúng, không cần dây vào bất kỳ chuyện liên quan gì đến nhà họ Lương đã lụi tàn kia nữa, thực sự rất tốt.

Chúc Vân Tuyên cau mày, do dự hồi lâu, sau lại nặn nặn cánh tay Yến nhi cúi đầu hỏi hắn: "Bảo bối ngoan, con muốn có em trai em gái không?"

Bé con chợt ngây người ra, trong đôi mắt to tròn tức khắc đột nhiên ngập tràn nước: "Hai người có bảo bảo khác, sẽ không còn thương Yến nhi nữa sao?"

Chúc Vân Tuyên bất đắc dĩ nói: "Làm sao có chuyện đó chứ, cha cùng phụ thân lớn của con có Minh nhi, thế nhưng vẫn thương còn cùng Nguyên Bảo như thường mà đúng không? Con không muốn có nhiều anh chị em chơi với mình sao?"

Bé con rơi nước mắt ủy khuất nói: "Con không muốn, con chỉ muốn cha với phụ thân."

"Được được, không muốn thì thôi, con đừng khóc."

Chúc Vân Tuyên luống cuống tay chân dỗ dành con trai, sau lại nhìn Lương Trinh nói: "Ngươi thấy đó, không phải ta không muốn sinh, mà là con trai của ngươi không cho."

Lương Trinh cười nặn nặn gương mặt mũm mỉm đầy thịt của bé con: "Đúng là nhóc con tinh ranh."

Thực ra bản thân hắn căn bản không có ý định để Chúc Vân Tuyên sinh lần nữa, lần thứ nhất đã chịu đủ khổ rồi, làm sao có thể để cho đối phương chịu lần hai, huống chi bản thân hắn đã sớm đồng ý với Yến nhi. Lương Trinh chỉ là không nghĩ tới, chẳng qua chỉ là tiện buông miệng nói chơi, thế nhưng Chúc Vân Tuyên lại để ý đến, không những thế, đối phương còn thản nhiên đối mặt cũng như hào phóng thừa nhận những chuyện đã từng xem là khuất nhục trong quá khứ, trên đời này, quả thật có thể có được bao nhiêu người có thể thẳng thắn rộng rãi như bệ hạ của hắn chứ.

Không biết hắn may mắn đến mức nào, có thể tìm được người bạn đời như vậy.

Về đêm, trên người Lương Trinh được thay thuốc băng bó lần mới, ngón tay Chúc Vân Tuyên dò tới miếng băng vải mới được quấn nhẹ nhàng vuốt ve, đồng thời trong miệng khẽ thì thầm: "Cuối cùng cũng xem như dần khỏi, chừng qua bốn năm ngày nữa, chúng ta có thể khởi hành hồi kinh rồi."

Lương Trinh nắm lấy tay Chúc Vân Tuyên cười hỏi hắn: "Rốt cuộc bệ hạ là mong ta mau chóng khỏe lại, hay là hy vọng sớm ngày hồi kinh?"

Chúc Vân Tuyên không đáp, chỉ giương hai tay vòng lấy cổ Lương Trinh nằm ở một bên ngực hắn, rồi khẽ nhắm mắt lại.

Lương Trinh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu ai kia một cái: "A Tuyên…"

"Sao?"

"Vết thương của ta đã gần khỏe rồi, Phương thái y nói chỉ cần cử động vừa phải, sẽ không liên lụy đến vết thương."

Chúc Vân Tuyên cau mày, chỉ cần nghe qua liền hiểu được hàm ý thâm sâu khác trong câu nói đối phương, chợt phì cười: "Không được."

"Vì sao không được?"

"Thương thế của ngươi nặng như vậy,sao có thể chỉ trong mười ngày nửa tháng đã dưỡng tốt hoàn toàn cho được, đừng suốt ngay nhớ mấy chuyện vô ích kia, chờ ngươi khỏi…"

Chúc Vân Tuyên còn chưa dứt lời, đã bị Lương Trinh ôm trở mình đè xuống. Chúc Vân Tuyên theo bản năng đưa tay đẩy ra, mới vừa chạm tới lồng ngực Lương Trinh, lại nghĩ đến vết thương trên người hắn, bèn không dám lộn xộn nữa.

Lương Trinh dùng hai tay chống ở hai bên thân thể đối phương, cặp mắt rủ xuống nhìn chăm chăm không

chớp mắt. Khi đụng phải ánh mắt thâm trầm đen kịt của ai kia, Chúc Vân Tuyên chợt ngẩn ra, mi mắt nhẹ nhàng chớp chớp rù rì nói: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Lương Trinh cúi xuống, đầu lưỡi chậm rãi lướt qua ịn lên đường nét đôi môi người dưới thân mình. Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng hừ hừ, nghiêng đầu đi: "Đừng…"

Lương Trinh lại giữ chặt cằm hắn xoay qua, hai con ngươi híp lại âm trầm nhìn: "A Tuyên, mau nói mấy câu dễ nghe chút cho ta nghe đi."

"… Câu dễ nghe gì?"

Lương Trinh khẽ cười, lại dùng ngón tay vuốt ve bờ môi thấm ướt của đối phương ngân dài: "Ví như tướng công, quan nhân*, phu quân…"

— *phu nhân có chồng làm quan hồi xưa sẽ gọi chồng là "quan nhân"*

Chúc Vân Tuyên giơ tay đập một cái lên vai Lương Trinh: "Ngươi nên nhớ ngươi mới là hoàng hậu của trẫm, lẽ ra ngươi phải xưng hô với trẫm như vậy mới đúng."

Lương Trinh cười bĩu môi, sau lại dò ngón tay tiến vào trong miệng ướt át của Chúc Vân Tuyên, bắt chước động tác giao hợp liên tục ra vào, một tay khác thì trượt vào trong vạt áo xoa nắn lên chỗ mẫn cảm ở vị trí mông eo, song lại phả hơi thở ấm nóng bên tai Chúc Vân Tuyên thì thào: "A Tuyên lặp lại lần nữa, ai là thê, ai là phu?"

Chúc Vân Tuyên trầm giọng thở hổn hển: "….Vô liêm sỉ."

"Hửm?"

Tay Lương Trinh mỗi lúc một quá phận, chỉ trong tích tắc, Chúc Vân Tuyên không thể chịu đựng thêm nữa, cả người hắn bây giờ bị đùa giỡn đến độ có muốn nói một câu cũng nói không ra, chỉ có thể kề sát bên tai Lương Trinh mơ mơ hồ hồ đáp: "Phu quân…"

Lương Trinh hài lòng hôn một cái lên gò má hắn: "Ngoan lắm."

Ở trước mặt mọi người, bệ hạ của hắn là hoàng đế trên vạn người, là chủ nhân cả thiên hạ, hắn cam tâm làm hoàng hậu của đối phương, làm nam nhân đứng ở phía sau, duy chỉ có trên giường, hắn nhất định phải để Chúc Vân Tuyên biết được, cái gì gọi là"Dĩ phu vi cương*"

— *Dĩ phu vi cương: nói ngắn gọn dễ hiểu là xem chồng là nhất, phải nghe lời chồng =)))*

Chúc Vân Tuyên vòng hai tay lên bả vai Lương Trinh, thuận theo động tác của hắn nhấp nhô lên xuống, lúc này bản thân Chúc Vân Tuyên đã không còn sức đâu nói "không" nữa, trong miệng liên tục ngâm nga ra những âm thanh ngọt ngào.

Thân thể đẫm mồ hôi dính chặt vào nhau, Lương Trinh ôm lấy người Chúc Vân Tuyên, để đối phương ngồi lên trên chân mình, sau đó dần chậm động tác lại cúi đầu hôn lên lồng ngực trắng nõn của người kia.

Chúc Vân Tuyên không chịu nổi kêu lên, bên khóe mắt đỏ ửng trong cơn cực lạc bị bức ép ra nước mắt, lại bị Lương Trinh hôn lên.

Hắn sớm nên biết được, từ lúc mới bắt đầu đã vốn là như thế, hắn mãi mãi cũng không thể nào chiếm được thế thượng phong, người đàn ông này đã nắm rõ hắn như lòng bàn tay, từ thân thể đến trái tim, khiến hắn không cách nào thoát ra được.

Chúc Vân Tuyên mơ mơ màng màng nằm nhoài trên vai Lương Trinh kêu lên lần hai: "Phu quân…"

Lương Trinh chợt ngừng một chút trầm giọng phì cười, sau lại giữ thân thể đối phương chặt hơn, cùng người tiến vào cơn trầm luân lần nữa.

85. Chương 85: Hoàng Hậu Lộ Diện

Buổi sáng ngày hôm sau, khi sắc trời mới vừa hừng sáng, Chúc Vân Tuyên đã ngọ ngoạy tỉnh dậy. Tối hôm qua hắn bị Lương Trinh dằn vặt đến gần nửa đêm mới ngủ, nếu tính bản thân cũng chỉ ngủ được hai canh giờ, cho nên vào lúc này cả người rũ rượi mệt nhừ.

Đột nhiên có một cánh tay từ dưới chân duỗi ra ôm Chúc Vân Tuyên kéo lại, Lương Trinh dán sát thân thể ấm áp vào phía sau lưng đối phương, còn mặt thì dán sát vào gáy khàn giọng hỏi: "Ở bên ngoài cũng phải vào triều sớm như vậy sao."

"Ta đi một chút sẽ trở lại."

Lương Trinh cười xoa nắn vùng eo nhạy cảm của hắn, khiến Chúc Vân Tuyên ngứa đến độ hít sâu một cái: "Ngươi làm gì đó?"

"Bệ hạ còn động được không?"

Chúc Vân Tuyên trở tay vỗ vỗ vào mặt Lương Trinh, sau khi kiên trì đẩy người ra xong liền nhanh chóng ngồi dậy.

Cao An dẫn người đi vào hầu hạ Chúc Vân Tuyên rửa mặt thay y phục, Lương Trinh cũng ngồi dậy theo, hiện đang lười biếng dựa vào đầu giường cười nhìn đối phương.

Lên triều ở bên ngoài vốn không cần chú ý lễ nghi nhiều, thành ra Chúc Vân Tuyên chỉ mặc một bộ y phục màu đỏ sẫm thường ngày, tuy chỉ là một bộ đồ bình thường, nhưng lại làm tôn lên nước da trắng ngần của hắn. Ngoài ra, trên cần cổ trắng mịn của Chúc Vân Tuyên còn lưu lại dấu vết ám muội ngày hôm qua, hiện tại đang giấu sau cổ ẩn như ẩn như hiện. Lương Trinh khẽ nheo mắt lại, trong con ngươi tràn đầy ý cười, vẫn không có ý định nhắc nhở ai kia.

Trước khi ra ngoài, Chúc Vân Tuyên đi tới bên giường, cúi người in một nụ hôn trên má Lương Trinh nhắc nhở: "Trời còn sớm, ngươi ngủ thêm chút nữa đi."

Lương Trinh cười nháy mắt một cái: "Thần thiếp cung tiễn bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên: "…."

Lúc Chúc Vân Tuyên xoay người định đi, thì bản thân hắn dường như nhớ ra cái gì đó, dặn dò người đi lấy một thứ đến, đồ vật chính là chuỗi phật châu lúc trước hắn vẫn thường đeo trên tay, về sau khi bị Lương Trinh nhìn thấy thì đã tháo xuống cất đi.

Chúc Vân Tuyên nhận lấy chuỗi phật châu đặt trong lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve một lúc, sau đó đưa cho Lương Trinh: "Trả vật về cho chủ."

Lương Trinh không nhận lấy, chỉ cười nhìn hắn: "Nếu A Tuyên thích, thì ta tặng ngươi."

"…. Đây không phải di vật cha ngươi để lại cho ngươi sao?"

"Ngươi đeo cũng vậy thôi, coi như cha ta tặng cho con dâu đi."

Lương Trinh đã nói như vậy, thì Chúc Vân Tuyên cũng không từ chối nữa, hắn đeo chuỗi phật châu về lại trên tay, sau đó nhẹ nhàng khều một cái rồi đi về phía trước.

Trong thời gian đi tuần bên ngoài, cứ cách mấy ngày Chúc Vân Tuyên sẽ triệu kiến những triều thần đi theo mình đến nhị luận chính sự. Chuyện bọn họ muốn thảo luận hôm nay, chính là chuyện về đám người phiên bang ở đảo Trảo Oa phái người đến cầu hòa cùng yêu cầu thả tù binh ra.

"Đại Diễn ta là thiên triều thượng quốc, lễ nghi làm đầu, lần này đại thắng, e là đã dạy dỗ cho bọn người phiên bang được một bài học nhớ đời, bọn họ chắc chắn sẽ không dám trở lại xâm phạm, nếu nay bọn họ đã có tâm cầu hòa, thì chi bằng thả người trả về, xem như chứng tỏ khí thế của nước ta."

"Bọn man di phiên bang này cũng không còn uy hiếp gì lớn với chúng ta, Đại Diễn ta xưa nay cũng không

còn tiền lệ giết tù binh, hà tất chi phải nuôi không nhiều miệng ăn như vậy."

"Đã đến nước này, thiết nghĩ chúng ta cũng nên hồi triều, hải chiến đã lắng lại, việc xử trí tù binh chẳng qua chỉ là chút chuyện vặt vãnh không đáng kể đến, chi bằng bệ hạ cứ giao toàn quyền cho thủy sư Mân Việt xử lý đi làm là được rồi."

Một đám người triều thần mồm năm miệng mười xào xáo nghị luận, bọn họ lần lượt đều khuyên Chúc Vân Tuyên mau chóng thả người ra, mấy chuyện đàm phán hòa bình hay cầu hoa chẳng qua chỉ là khác nhau về cách nói mà thôi, mọi chuyện nay đã đến hồi kết, thì bọn họ nên sớm ca bài ca khải hoàn về triều. Ở trong mắt bọn họ mà nói, nơi đó chỉ là một nước nhỏ man di xa ngoài vạn dặm, thực sự không đáng nhắc đến. Bọn họ thậm chí còn không rõ ràng trong trận hải chiến hôm đó, thủy sư Đại Diễn đã thắng một cách gian nan thế nào, mà chỉ đinh ninh cho rằng mối họa cướp biển suốt bao năm qua nay đã có thể tiêu diệt là xong xuôi, còn mấy chuyện kia chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Chúc Vân Tuyên cau mày, hết sức bất mãn với những ngôn luận kia. Trận hải chiến đêm đó, hắn đã tận mắt chứng kiến thuyền pháo của bọn phiên bang kinh khủng đến như thế nào, nếu như bọn họ không chuẩn bị từ sớm, lại có Lương Trinh làm nội ứng, thì kết quả ra làm sao, e là cũng chưa biết được.

"Rõ ràng là thủy sư Đại Diễn ta thắng, thế nhưng kết quả phải chịu đàm phán hòa bình, còn dễ dàng thả người ra, người ngoài nhìn vào, thế nào cũng sẽ nói triều đình Đại Diễn dễ bắt nạt."

Người mở miệng giáo huấn những câu kia không phải hoàng đế đang ngồi trên cao, mà là truyền từ ngoài vào, thanh âm kia mỗi lúc một gần chứa đựng tâm ý châm biến không chút che giấu. Mọi người theo bản năng quay người nhìn xem, liền trông thấy có một bóng người ở vị trí khuất sáng đang thong thả chậm rãi bước đi vào, đợi đến khi hắn bước vào giữa sảnh đường, mọi người mới nhìn rõ ràng dung mạo của đối phương.

Vô số cặp mắt nghi ngờ không thôi đổ dồn vào người, Lương Trinh chỉ nở nụ cười, nhìn về phía Chúc Vân Tuyên: "Thần Tiêu Niệm, khấu kiến bệ hạ."

Chúc Vân Tuyên nhíu đôi lông mày càng chặt hơn, đoạn thừ người ra một lúc rồi trầm giọng hạ lệnh: "Cho ngồi."

Ghế tựa đặt ở tay trái phía dưới Chúc Vân Tuyên. Lương Trinh lên tiếng cảm ơn xong, liền thoải mái ngồi xuống, thế nhưng hắn không ngồi cùng đám triều thần, mà nghiêng người ngồi xuống ghế tựa, sau đó còn chậm rãi đảo ánh mắt lạnh lùng nhìn qua mọi người bên dưới.

Đại đa số người ở đây đều là những gương mặt thân quen, lần này Chúc Vân Tuyên đi tuần, hắn dường như dẫn theo một nửa triều thần, bao gồm toàn bộ phụ thần nội các từ lục vị đến tam vị đến đây, chỉ để lại thủ phụ ở kinh thành trấn giữ, lúc này người đứng ở phía trước nhất chính là thứ phụ, năm đó khi đối phương vẫn chưa có vị trí nào trong nội các, đã từng suýt chút nữa bị Lương Trinh làm cho tức hộc máu.

Người đầu tiên khuyên Chúc Vân Tuyên thả người cũng chính là gã.

Cả công đường thoáng chốc yên lặng, chừng một giây sau, chúng triều thình bắt đầu châu đầu ghét tai thì thầm, tất cả ánh mắt mọi người nhìn về phía Lương Trinh đều tỏ vẻ kinh ngạc, nghi hoặc, thậm chí là không biết làm sao.

Chúc Vân Tuyên có hơi khó xử, bèn thấp giọng ho một cái rồi lên tiếng gọi mọi người yên lặng. Thứ phụ đang đứng đầu trừng con ngươi như muốn lọt ra ngoài, gã cắn chặt răng chất vấn Lương Trinh: "Ngươi là người phương nào?"

Lương Trinh quay đầu nhìn về phía Chúc Vân Tuyên, trong mắt mang ý cười, đồng thời lên tiếng trả lời đối phương nói: "Ban nãy không phải ta đã nói rồi hay sao, ta họ Tiêu tên Niệm, phụ thân Tiêu Quân Bạc."

…!!!

Tiêu Niệm là người phương nào sao, đối phương chính là hoàng hậu tương lai Đại Diễn, là cha ruột của thái tử bọn họ! Thế nhưng cái người trước mắt này rõ ràng là tên nghịch vương Lương Trinh đã đền tội từ ba năm trước kia mà! Đừng nói là do giống nhau, cho dù giống nhau cỡ nào cũng sẽ không y như đúc đến như vậy, cộng thêm khí chất cùng giọng điệu hung hăng này, quả thực chính là Chiêu vương năm đó, dù cho người có hóa thành tro bọn họ cũng sẽ không nhận sai!!!

Trước thì đột nhiên lòi ra một tiểu thái tử, bọn họ còn ngầm cảm thán bệ hạ vất vả, năm đó không những lén lút mang thai tránh cho người phát hiện, còn phải cùng cái tên nghịch vương kia đấu trí đấu dũng, chỉ cần mắc chút sai lầm nhỏ, cũng có thể dẫn đến kết cục một xác hai mạng, thế nhưng rốt cuộc, cha của cái thai mọi người bàn tán bấy lâu nay lại là của cái tên nghịch vương kia! Tiêu Niệm cái gì, chỉ vì một ít nguyên nhân đi dùng tên giả ở kinh thành, thật là, hứ!

Một đám triều thần sắc mặt đỏ trắng đan xen nhau, bọn họ ôm một bụng đầy bực tức không biết từ đâu ra, còn phải kìm nén đến khó chịu. Sau khi thưởng thức một màn trở mặt xong, Lương Trinh buồn cười nói: "Mới vừa rồi không phải đang bàn luận việc tù binh phiên bang sao? Tiếp tục đi."

Chúc Vân Tuyên trực tiếp hỏi hắn: "Ngươi có gì cách nhìn thế nào?"

Lương Trinh cười nói: "Thần tán thành bệ hạ tiếp tục kiên trì, cuộc chiến này không thể bỏ qua xem như thôi được, nếu bọn người phiên bang kia đã dám cấu kết hải tặc xâm lấn nước ta, thì tất nhiên phải để bọn họ trả một cái giá thật đắt, nay bọn họ muốn ta thả tù binh về, thì trước tiên phải bồi thường đầy đủ cho triều đình Đại Diễn, cái vị tử tước tên Brand nghe nói là chất tử quốc cương bọn họ, thuộc hoàng thân quốc thích, thành ra muốn thả người về, thì bọn họ ra sao cũng nên biểu hiện chút thành ý mới phải."

Thứ phụ theo bản năng mà phản bác hắn: "Nói qua thì dễ, nếu như bọn họ kiên quyết không chịu thì sao?"

"Vậy thì cứ tiếp tục đánh, đánh tới khi bọn họ đồng ý đầu hàng mới thôi."

"Khoan hẵng nói đến chuyện đất nước bọn họ xa ngoài vạn dặm, mà ngay cả đảo Trảo Oa ở Nam Dương bọn họ chiếm cứ cũng cách chúng ta khá xa, hai nước không ân không oán, hà tất chi lãng phí binh lực……"

Lương Trinh khinh bỉ ngắt ngang lời gã: "Nếu như thực sự không ân không oán thì bọn họ sẽ không cấu kết với bọn hải tặc kia xâm lấn biên cảnh Đại Diễn ta, với đám người lòng lang dạ sói này, không kịp bóp tắt đúng lúc, chẳng lẽ đợi bọn họ nhân cơ hội làm to, tạo ra sự uy hiếp đến chúng ta hay sao?"

Vừa dứt lời, Lương Trinh không hề cho đối phương cơ hội cãi lại mà trực tiếp đề nghị với Chúc Vân Tuyên: "Định Quốc công mang theo thủy sư Mân Việt chưa trở về, tòa đảo quỷ vực cách đảo Trảo Oa cũng không xa, chi bằng để cho bọn họ lái thuyền qua một vòng, nhằm làm kinh sợ đám người phiên bang kia một phen cũng tốt. Theo ta được biết, bây giờ quốc gia Tây Đại Lục liên tiếp chiến loạn không ngừng, binh mã của bọn phiên bang trú đóng ở Nam Dương đã bị lục tục triệu hồi gần nửa, đặc biệt là những người ở đảo Trảo Oa kia, đồng thời cũng đã bị tổn thất nặng nề sau cuộc chiến với Đại Diễn ta, những chiếc thuyền còn dư lại cũng đã triệu hồi quay về bản thổ, lúc này e là không còn gì để đối kháng với thủy sư Đại Diễn, cho nên lúc này dù chỉ lượn một vòng qua, cũng đủ khiến bọ họ sợ đến mức ngoan ngoãn đầu hàng."

"Hơn nữa mà nói." Lương Trinh chậm rãi tiếp tục nói: "Bọn họ vội vã muốn moi tiền Đại Diễn, đơn giản là bởi vì nước bọn họ đang giao chiến, cần rất nhiều tiền bạc, nếu như bọn họ kiên trì không chịu đầu hàng, thì chúng ta cứ cấm hết toàn bộ hành vi buôn bán của bọn họ trên đất Đại Diễn, đến lúc đó người sốt ruột tất nhiên là bọn họ, đại lục phía Tây có vô số nước nhỏ, nếu như không có bọn họ, cũng sẽ có người khác đi đến cầu thông thương với nước ta, cho nên quyền chủ động vốn dĩ luôn nằm trong tay ta."

Có người không đồng ý hỏi: "Nếu bọn họ thiếu tiền như vậy, thì chúng ta bắt bọn họ đầu hàng còn bồi thường tiền, liệu bọn họ có chịu không?"

Lương Trinh bĩu môi: "Không muốn bồi thường cũng phải làm, không thể thuận theo bọn họ được, nếu hiện tại bồi thường không nổi có thể trả theo từng giai đoạn, ví như tương lai mỗi một lượng bạc bọn họ kiếm được ở Đại Diễn ta đều phải lấy ra phân nữa trả vốn và lãi, trả cho đến khi nào xong món nợ mới thôi."

Trong mắt Chúc Vân Tuyên chợt hiện lên chút ý cười không mấy rõ ràng, nhìn thấy mọi người còn muốn hỏi tới hỏi lui bèn trực tiếp hạ lệnh: "Ý trẫm đã quyết, cứ theo như Tiêu tướng quân làm đi, lập tức truyền lệnh xuống lệnh cho Định Quốc công dẫn thủy sư đến đảo Trảo Oa."

Chúng đại thần: "…."

Được thôi, sau này ở chốn công đường Đại Diễn chẳng những có một vị hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh, còn có một hoàng hậu ở hậu cung được quang minh chính đại tham gia vào chính sự, bọn họ kêu làm gì, thì cứ làm vậy thôi.

Vị ngự sử từ nãy đến giờ vẫn còn lấy làm hoang mang, đồng thời là người lần trước được tiểu thái tử cất tiếng vàng ngọc của mình nói: "Thật hung dữ, không thích." lúc này chợt ra khỏi hàng cao giọng chất vấn Lương Trinh: "Ngươi nói ngươi là con trai tướng quân Tiêu Quân Bạc, vậy ngươi có chứng cứ gì không? Ngươi rõ ràng chính là…"

Sắc mặt Chúc Vân Tuyên tức khắc trở nên lạnh như băng, những người khác trong phòng liên tục ngầm ngán ngẫm lắc đầu, quả nhiên gã ta đúng là một tên thô lỗ không sợ chết, sau lại không tránh khỏi đồng loạt nhìn về phía Lương Trinh, hiếu kỳ muốn nhìn phản ứng của hắn. Gương mặt Lương Trinh vẫn không

thay đổi chút nào, trái lái còn bình tĩnh mỉm cười ngắt ngang lời đối phương: "Chứng cứ? Ta là con trai của phụ thân ta thì cần chứng cứ gì? Xin hỏi vị ngự sử đại nhân này, ngươi làm sao chứng minh con trai phu nhân ngươi sinh là của ngươi, mà không phải của tên Vương mỗ, Triệu mỗ sát vách?"

"Ngươi!"

Có người nhịn không được thổi phù một tiếng bật cười, cái gã ngự sử kia bị chọc tức đến mặt đỏ đỏ như gấc, ra vẻ liều mạng cất cao giọng nói: "Vậy ba năm trước ngươi có thân phận gì trong kinh? Lại làm sao quen biết bệ hạ còn sinh ra thái tử? Ngươi dám nói sao?!"

Lương Trinh phì cười: "Ngươi muốn thăm dò bí mật riêng tư của bệ hạ sao?"

Chúc Vân Tuyên kịp thời ngắt ngang cả hai, bình tĩnh nói: "Được rồi, Tiêu tướng quân cùng trẫm là tình đầu ý hợp, năm đó bởi vì chuyện ở Nam Dương không rõ, không tiện lộ ra thân phận trước mặt mọi người, cho nên trẫm mới không tiết lộ chuyện giữa mình cùng hắn, về sau đừng nhắc lại mấy chuyện này nữa."

Chúng thần: "…"

Ngự sử: "……"

Hoàng đế bệ hạ đã dứt khoát viện vớ rõ ràng như thế rồi, bọn họ còn có thể nói được cái gì?

Nói đi cũng phải nói lại, lúc trước bởi vì chuyện của Chiêu vương, những người thực sự bị xử lý tính ra cũng chỉ có hai nhà phủ An Nhạc hầu cùng Hiển vương, cái người Hiển vương kia sớm đã là cái gai trong mắt bệ hạ, còn người nhà họ Lương thì cũng có tin đồn bất hòa lục đục với Lương Trinh từ lâu, mà những bộ hạ của Lương Trinh bị đày đi quả thực cũng ôm ấp ý đồ không tốt lành gì, bọn họ xúi giục Lương Trinh tạo phản, thành ra có bị xử tội cũng không oan uổng.

Còn về những người khác, cho dù là quan chức qua lại thân thiết với Lương Trinh nhất chẳng qua cũng bị giáng chức, cụp đuôi làm kẻ hèn một khoảng thời gian mà thôi. Lúc trước bọn họ chỉ tưởng hoàng đế hiền từ không muốn làm lung lay căn cơ xã tắc, hiện tại quay đầu nhìn thử, căn bản đúng là thần tiên đánh nhau, người hứng chịu tai họa cũng chỉ là bọn họ mà thôi…

Dù sao vợ chồng đầu giường đánh nhau, ba năm qua có lẽ cũng đã cuối giường hòa, bọn họ dính líu vào làm cái gì chứ.

Vị ngự sử kia còn định nói gì nữa, nhưng lại bị hai người trái phải trước sau kéo gã về hắn, kêu gã ngậm miệng lại.

Khi mọi chuyện thương nghị xong xuôi, một đám triều thần lần lượt lui xuống. Ra đến cửa, bọn họ vẫn còn cảm giác hoảng hốt cứ như là mơ, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không khỏi cười khổ, ba năm qua đã sống những tháng ngày dễ chịu, nay lại quay về lúc trước, một chữ khổ sao đủ.

Chúc Vân Tuyên đứng dậy đi xuống, lại bị Lương Trinh kéo lại ngồi xuống trên đùi mình. Cao An vô cùng nhanh nhạy hiểu ra được, bèn nhanh chóng dẫn hết đám hạ nhân lùi ra để lại không gian riêng tư cho hai người.

Chúc Vân Tuyên tức giận đẩy vai của đối phương: "Ngươi không ở trong phòng nghỉ ngơi, chạy tới đây ra oai cao ngạo cái gì? Cũng không nói trước với ta một tiếng."

"Đúng lúc hôm nay có mặt đông đủ, cho bọn họ nhìn cho rõ ràng, tránh cho ai nấy hiếu kỳ nghi ngờ ta, cực kỳ phiền."

Chúc Vân Tuyên khẽ cười: "Ta thấy ngươi dường như cực kỳ đắc ý."

Lương Trinh cười dùng chóp mũi cạ cạ lên mặt hắn: "Vậy cũng nhờ có bệ hạ phối hợp, cảm ơn bệ hạ đã giữ thể diện cho người thần thiếp này."

86. Chương 86: Trước Ngày Trở Về

Mười ngày sau, Hạ Hoài Linh dẫn thủy sư Mân Việt quay trở về bến cảng Tuyền Châu, đi theo cùng còn có bọn người phiên bang đảo Trảo Oa đưa thư đầu hàng tới, bọn họ cũng ngỏ lời nói rằng khoản tiền bồi thường đầu tiên sẽ được đưa tới vào ít ngày nữa, đồng thời thỉnh cầu có thể dẫn tù binh về.

Tất cả bụi trần lắng xuống, vết thương trên ngươi Lương Trinh qua hơn hai mươi ngày chăm sóc đã gần như khỏi hẳn. Rốt cuộc Chúc Vân Tuyên cũng hạ lệnh, ba ngày sau khởi hành trở về kinh.

Thế nhưng hiện tại có có một chuyện duy nhất cũng như quan trọng nhất khiến cho Chúc Vân Tuyên đau đầu không thôi, chính là hắn không biết nên nói những chuyện này với nhóc con Yến nhi làm sao.

Yến nhi bây giờ đã hoàn toàn tiếp nhận hắn và Lương Trinh, nhưng về chuyện phải cách xa Chúc Vân Cảnh thì nhóc con chưa chắc đã chấp nhận, bản thân Chúc Vân Tuyên cũng không muốn thương tổn trái tim của con trai mình.

Mấy ngày nay, Chúc Vân Tuyên trong tình thế khó xử thành ra cứ kéo dài, mãi đến tận lúc sắp khi hồi kinh, mới không thể trì hoãn thêm được nữa. Cuối cùng, vẫn là Chúc Vân Cảnh nói chuyện với Yến nhi, sau khi nhóc con này nghe xong liền tuôn nước mắt nghẹn ngào khóc lên: "Hức… Yến nhi không đi, Yến nhi không muốn đến chỗ khác, Yến nhi chỉ muốn cha thôi, cha đừng có bỏ Yến nhi."

Chúc Vân Cảnh bất đắc dĩ ngồi xổm xuống lau nước mắt cho Yến nhi, đồng thời liếc mắt ra hiệu cho Chúc Vân Tuyên luống cuống tay chân đứng ở một bên. Chúc Vân Tuyên lúc này vội vàng tiến lên ôm lấy con dỗ dành: "Yến nhi đừng khóc, cha lớn không phải không muốn con, mà trước tiên con cứ đi với cha, chờ đến cuối năm, bọn họ sẽ đến kinh thành ở với con có được hay không?"

Hắn đã quyết đinh sẽ triệu hồi Hạ Hoài Linh trở về kinh, thế nhưng cũng phải đợi đến cuối năm khi đối phương hết nhiệm kỳ mới được.

Bé con khịt mũi, bộ dạng hết sức đáng thương mà nhìn Chúc Vân Tuyên, một lát sau lại quay đầu lại nhìn Chúc Vân Cảnh: "… Có thật không ạ?"

Chúc Vân Cảnh giơ tay vuốt ve mặt nhóc con, mỉm cười bảo đảm: "Thật sự, cha mãi mãi yêu thương Yến nhi."

Yến nhi ngơ ngác nhìn, thế nhưng vẫn không gào khóc nháo lên, sau một hồi do dự mới đi đến nằm úp sấp trên bả vai Chúc Vân Tuyên nhỏ giọng nói: "Yến nhi ngoan lắm, cha phải thương Yến nhi nha."

Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng xoa xoa lưng con trai, rốt cuộc cũng yên lòng: "Bé con ngốc."

Suốt ngày hôm đó, Yến nhi vẫn có chút buồn bã không vui, khi Lương Trinh nghe kể hết đầu đuôi câu chuyện xong mới cười ôm con trai hỏi han: "Sao Yến nhi lại hẹp hòi vậy hả? Cục cưng nhà người ta đều chỉ có một cha cùng một phụ thân, con lại muốn những hai người, tham đến vậy sao?"

Yến nhi ngơ ngác nhìn hắn: "Không thể được sao?"

Lương Trinh cười lắc đầu: "Nguyên Bảo ca ca cùng Minh ca ca của con cũng chỉ có một cha cùng phụ thân, vậy tại sao con lại muốn hai người? Bé ngoan không thể tham lam như thế."

"Yến nhi không có tham lam, thật sự không thể có hai người sao ạ?… Vậy Yến nhi không muốn phụ thân nữa đâu."

"Không muốn phụ thân?"

Yến nhi đỏ mắt tủi thân nói: "Yến nhi chỉ muốn phụ thân đầu thôi…"

Lương Trinh: "…"

Hắn dở khóc dở cười nựng cằm con trai: "Nhóc con bạc tình, là ai kiếm diều, tặng hoa đăng, làm thỏ đan bằng tre, còn mò ốc biển cho con hả? Nếu con không muốn người phụ thân này, thì phụ thân cũng không cần con, phụ thân sẽ đi tìm một cục cưng khác."

"Không được!" Yến nhi lắc đầu lia lịa: "Không được không được không được, phụ thân đã nói không cần những cục cưng khác rồi mà, phụ thân không thể hứa không giữ lời!"

"Vậy vừa rồi sao con lại nói không cần phụ thân? Người phụ thân kia có tốt với con như ta không?" Lương

Trinh hầm hừ nhéo mũi con trai, vừa ngẫm lại liền thấy không vui vẻ chút nào, cái người như Hạ Hoài linh vừa nhìn qua liền biết nhàm chán lưu manh rồi, vậy tại sao con mình lại muốn hắn mà không muốn mình chứ?

Yến nhi đại khái cũng phản ứng ra mình nói sai, bèn làm nũng chui vào trong lồng ngực Lương Trinh: "Yến nhi đều muốn cha và phụ thân, người nào cũng muốn hết!"

"... Ranh con này, đúng là còn bá đạo hơn cả cha con."

Vào đêm trước ngày lên đường, Chúc Vân Cảnh phái người chuẩn bị thức ăn rượu ngon, làm một buổi tiệc chia tay với Chúc Vân Tuyên.

Đây là lần đầu tiên Lương Trinh cùng dùng bữa chung một bàn với huynh trưởng của Chúc Vân Tuyên, thành ra thái độ cực kỳ nghiêm túc, vừa lên bàn liền tự mình rót rượu, sau đó giơ ly lên ra hiệu với Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh.

Chúc Vân Tuyên cau mày nhắc nhở hắn: "Vết thương của ngươi mới vừa kết vảy, đừng uống nhiều quá."

Lương Trinh mỉm cười nhìn đối phương: "Chỉ uống vài chén mà thôi, không sao đâu."

Vừa trấn an Chúc Vân Tuyên xong, hắn liền mỉm cười nhìn Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh ngồi đối diện mình, vẻ mặt cũng nghiêm túc khó thấy: "Trước tiên ta kính hai vị một chén, mấy năm qua, cũng nhờ có hai người dẫn Yến nhi đến Nam Cương chữa bệnh, còn nuôi nó lớn đến bây giờ, công ơn lớn như vậy không lời nào cám ơn hết được, phần ân tình này, ta sẽ ghi nhớ trong lòng, ngày sau chắc chắn báo đáp đáp lại trăm ngàn lần."

Chúc Vân Tuyên có chút ngơ ngác, hắn hơi chớp chớp ánh mắt nhìn về phía Lương Trinh. Chúc Vân Cảnh nghe xong vẫn chưa phản ứng gì, chỉ lạnh lùng nhìn Lương Trinh đối diện đang nâng chén lên, sau một hồi im lặng giằng co, vẫn là Hạ Hoài Linh trước tiên giơ chén rượu lên xoa dịu bầu không khí: "Có cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn, đều là do Yến nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện, chúng ta rất thương đứa nhỏ này."

Vừa nói xong liền dùng duỗi tay ra nhẹ nhàng đẩy đẩy Chúc Vân Cảnh bên cạnh, thế nhưng Chúc Vân Cảnh vẫn một mực không lên tiếng, Chúc Vân Tuyên cũng giơ ly lên, than thở: "Huynh, đệ cũng mời hai người một chén, mấy năm qua vất vả cho hai người rồi."

Chúc Vân Cảnh lúc này mới nắm chặt chén rượu trong tay, đoạn nhìn Lương Trinh nói: "Ta vẫn không đồng ý cho A Tuyên ở bên cạnh ngươi, mặc dù cho tới bây giờ ta không chấp nhận hai người, nhưng con đường này là do A Tuyên chọn, ta cũng sẽ không phản đối, chỉ là nếu như có lần sau, đệ ấy phải nhờ đến ta cứu giá, thì ta chắc chắn sẽ không khách sáo với ngươi, cho dù A Tuyên có ngăn, thì ta cũng sẽ tự tay thanh quân trắc* vì đệ ấy."

— *Thanh quân trắc: tiêu diệt thành phần xấu bên cạnh quân chủ.*

Lương Trinh cười gật đầu: "Được, nếu thật sự có ngày đó, thì tất nhiên hai người muốn làm gì cũng được, ta tuyệt đối sẽ không có ý kiến, bây giờ chúng ta uống trước rồi nói!"

Dứt lời, hắn ngửa đầu sảng khoái rót hết một chén rượu vào trong miệng.

Chúc Vân Tuyên nhìn động tác của hắn, vẻ mặt cũng giật giật theo, lại nói với Chúc Vân Cảnh: "Huynh, huynh tin tưởng hắn đi, cũng như hãy tin đệ, sẽ không có lần sau nào nữa, huynh yên tâm đi."

Chúc Vân Tuyên nói xong cũng dứt khoát uống một hơi cạn sạch, Hạ Hoài Linh cũng phóng khoáng uống hết một chén, đến phiên Chúc Vân Cảnh, thì có vẻ hắn không tình nguyệt cho lắm, nếu nói là cho Lương Trinh mặt mũi, thì nên nói là giữ mặt mũi cho đệ đệ đang nhìn chằm chằm mình thì đúng hơn, rốt cuộc cũng ngửa đầu rót rượu vào trong miệng.

Lương Trinh để chén rượu xuống, cười nói: "Cám ơn đại ca cùng ca phu cho tiểu đệ này chút mặt mũi, hai vị cứ việc yên tâm, sau này tiểu đệ là hoàng hậu, tất nhiên sẽ quan tâm phụ tá cho bệ hạ, cũng như sẽ không để bệ hạ thiệt thòi."

Hắn cũng không thèm để ý đến thái độ lạnh lẽo cứng đầu của Chúc Vân Cảnh làm gì nữa, hắn đã từng làm qua rất nhiều chuyện vô liêm sỉ, nếu không phải bởi vì Chúc Vân Tuyên mềm lòng, thì bọn họ căn bản không thể có hôm nay, những người khác có kinh thường, nghi ngờ hắn, cũng là một chuyện rất đỗi thường tình, dù sao tương lai ngày dài tháng rộng, hắn sẽ chứng tỏ cho mọi người thấy, tấm lòng của hắn đối với Chúc Vân Tuyên là thật.

Chúc Vân Cảnh, Hạ Hoài Linh: "…"

Chưa từng thấy ai mặt dày cùng tưởng chừng như quen biết thân thiết* như vậy, thật không biết Chúc Vân Tuyên rốt cuộc coi trọng hắn ở điểm nào…

— *Gốc là : mới gặp lần đầu tiên mà lại tỏ ra như rất thân với nhau.*

Chúc Vân Tuyên lúng túng gắn giọng ho một cái, không nhịn được nhìn Lương Trinh. Lương Trinh chỉ mỉm cười gắp đồ ăn cho đối phương: "Ngươi ăn nhiều chút."

Bốn người cùng nhau dùng bữa, lúc mới đầu bầu không khí còn hơi gượng gạo, lúc sau đợi khi mấy chén rượu vào bụng, thì mới bắt đầu thả lỏng ra. Lương Trinh còn xưng huynh đệ với Hạ Hoài Linh, sau đó tán gẫu mấy chuyện hành quân đánh trận, thoạt nhìn đặc biệt hợp ý.

Chúc Vân Tuyên nhìn chằm chằm Lương Trinh, không cho hắn uống quá nhiều rượu, qua một lúc sau còn sai người thay rượu bằng trà cho hắn.

Nhất cử nhất động của Chúc Vân Tuyên từ nãy đến giờ đều thu vào trong mắt Chúc Vân Cảnh, ngoại trừ chỉ biết buông tiếng thở dài trong lòng, thì hắn thực sự không biết phải nói gì nữa, mặc dù đứa em trai này

của hắn đã là hoàng đế nắm giữ quyền cao, thế nhưng vẫn bị cái tên Lương Trinh này làm si mê đến như vậy, sợ là cả đời này cũng như vậy, một người muốn đánh, còn một người nguyện chịu đòn, thì người khác còn có thể nói được cái gì?

Trong khi Lương Trinh đang cùng giao lưu binh pháp với Hạ Hoài Linh, Chúc Vân Tuyên cũng nhỏ giọng nói chuyện với Chúc Vân Cảnh: "Huynh, huynh đừng khó khăn với hắn nữa, Lương Trinh đã thay đổi rất nhiều so với trước, hắn thật lòng với đệ, huynh cho hắn một cơ hội biểu hiện đi."

Chúc Vân Cảnh chỉ tiếc mài sắt không thành kim, chỉ đành dùng tay búng lên trán Chúc Vân Tuyên như khi còn bé: "Đệ đó, đã lớn đầu vậy rồi, làm hoàng đế cũng không nên thân."

Chúc Vân Tuyên ôm trán cười ngốc: "Nếu không có hắn, đời đệ mới đúng là uổng phí."

Bữa tiệc tối này đến gần giờ hợi mới kết thúc, Chúc Vân Tuyên không cho Lương Trinh uống, nhưng chính mình lại uống có chút say.

Khi trở về phòng, dùng qua canh giải rượu xong, hắn mới dần dần tỉnh chút, đoạn kéo tay Lương Trinh bên cạnh hỏi: "Yến nhi đâu?"

"Được ma ma dẫn đi ngủ từ sớm rồi."

Chúc Vân Tuyên loạng choạng gật đầu, Lương Trinh cầm lấy khăn nóng giúp hắn lau mặt, thấy Chúc Vân Tuyên vẫn ngơ ngác nhìn mình, mới bèn cười tủm tỉm nắm cằm của hắn: "Nhìn cái gì?"

"... Sau này ngươi nhớ phải cố gắng biểu hiện, nếu không huynh trưởng của ta thật sự sẽ xử ngươi đó."

Lương Trinh nhíu mày: "A Tuyên là đang lo lắng cho ta sao? Không nỡ xa ta?"

Chúc Vân Tuyên nhỏ giọng lầu bầu một câu: "Ngươi đừng đắc ý, nếu như ngươi thật sự dám, không cần huynh trưởng, ta sẽ tự mình động thủ."

Lương Trinh ôm người vào trong lòng, sau đó lại hôn một cái lên trán đối phương: "Không dám, cũng không nỡ."

Chúc Vân Tuyên chậm rãi di chuyển ngón tay lướt qua bả vai Lương Trinh: "Ngươi cũng đừng đặt huynh trưởng ở trong lòng nhiều quá, lời hắn nói không tính, lời ta nói mới tính."

Lương Trinh nhẫn nhịn cười phụ họa: "Ừ, ta chỉ để mình A Tuyên ở trong lòng thôi."

"Ta thấy ngươi rất hợp ý với Định Quốc công, tương lai có thể qua lại nhiều chút với đối phương."

"Định Quốc công quả thực là một người rất tài giỏi, cho dù đối phương không có quan hệ với huynh trưởng bệ hạ, thì cũng là một người cực kỳ dễ lôi kéo, ta quen biết hắn còn sớm hơn bệ hạ, cho nên không cần ngươi bận tâm, chỉ là hôm qua, nhóc con Yến nhi kia ấy vậy mà lại nói muốn hắn không muốn ta, làm ta rất tức giận…"

Chúc Vân Tuyên nghe vậy nở nụ cười: "Đáng đời ngươi, người ta nuôi Yến nhi ba năm, còn người phụ thân như ngươi bất ngờ nhô ra từ xó xỉnh nào đó, sao có thể so bì chứ."

Lương Trinh than thở: "Đúng vậy, thật đáng tiếc."

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại dán vào cổ của hắn cạ cạ: "Đừng thương tâm, Yến nhi còn nhỏ mà, chờ chúng ta nuôi nhóc con này hai ba năm, thì chắc chắn con sẽ thân cận với chúng ta hơn."

Lương Trinh cười nhẹ: "Bệ hạ đúng là lạc quan so với trước nhiều, còn có thể đi an ủi ngược lại ta."

"Ta sợ ngươi thật sự giận con."

"Ngươi tưởng ta là người dễ giận dỗi vậy sao? Lại đi tức giận với một đứa nhóc ba tuổi?" Lương Trinh bất đắc dĩ cười lắc đầu: "Nếu ta thật sự giận nó, thì lúc trở về đánh một trận vào mông ranh con là được rồi."

Chúc Vân Tuyên chăm chú suy nghĩ một chút, sau lại gật gật đầu: "….Ừ, vậy cũng được."

87. Chương 87: Lên Đường Hồi Kinh

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, đội ngũ đi tuần đã bắt đầu xuất phát, chuẩn bị khởi hành.

Nhóc con Yến nhi có một tật xấu khi ngủ, chính là ì ạch không muốn rời giường. Ngay lúc bản thân nhóc còn chưa tỉnh ngủ đã bị ma ma kêu dậy, nhưng nhóc con vẫn cứ dụi mắt mà không chịu bước xuống giường, mãi đến khi mơ mơ màng màng được ôm lên long liễn, nhìn thấy Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh dẫn hai ca ca vẫy tay tạm biệt ở phía sau, giờ khắc này mới bắt đầu bừng tỉnh hiểu được xảy ra chuyện gì, lên tiếng gào khóc um sùm.

Tiếng khóc quá mức kinh thiên động địa, đoàn xe triều thần quan chức phía sau vừa nghe thấy liền không nhịn được rướn cổ nhìn ra xung quanh làm lơ. Chúc Vân Tuyên khó xử không thôi, đành sai người ôm Yến nhi xuống, để cho Chúc Vân Cảnh và mọi người đến dỗ dành.

Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh thay phiên ôm nhóc con một cái, cuối cùng cũng xem như dỗ cho vật nhỏ này nín lại. Nguyên Bảo chợt tiến lên giơ tay gảy gảy búng lên trán Yến nhi: "Đứa bé ngốc này, trước đây khóc lóc đòi cha ruột, bây giờ cha ruột đến đón đệ về, đệ còn khóc hả."

Vừa nghe Nguyên Bảo nói vậy, những giọt nước mắt vốn đã ngừng rời trong khóe mắt Yến nhi dường như lại muốn chực trào chảy ra. Minh nhi vội vã dúi hết toàn bộ kẹo của mình cho nhóc con: "Cho đệ hết này, đệ đừng khóc nữa."

Yến nhi cúi đầu nhìn túi kẹo trong tay, chỉ đành ợ một cái nuốt nước mắt vào trong, lại gật gật đầu đau thương nức nở: "Mọi người nhất định phải đến thăm Yến nhi, Yến nhi ngoan lắm, mọi người đừng không muốn Yến nhi nha."

Cha, phụ thân cùng hai vị ca ca đồng loạt nở nụ cười liên tục gật đầu đồng ý. Yến nhi rốt cục nín khóc mỉm cười, giơ lên tay nhỏ quơ quơ: "Tạm biệt cha, phụ thân, tạm biệt Nguyên Bảo ca ca, Minh nhi ca ca, Yến nhi sẽ nhớ mọi người, mọi người cũng phải nhớ Yến nhi đó."

Chúc Vân Tuyên tự mình xuống xe đến ôm lấy con trai, sau đó lau gương mặt tèm nhem nước mắt của vật nhỏ này: "Bé con ngoan, đừng khóc, chúng ta về nhà."

Thừa dịp đoàn xe còn chưa khởi động, Nguyên Bảo vội vã xoay người chạy ra phía sau, dừng ở một chiếc xe ngựa khác đậu sau long liễn, sau đó giơ giơ vỗ vỗ lên xe. Chúc Vân Quỳnh đang ngồi trong xe chợt đẩy cửa sổ ra, nhìn cậu trong bộ dạng muốn nói lại thôi.

Nguyên Bảo mỉm cười, len lén tháo thanh kiếm ngắn bên hông mình cho đối phương: "Tặng ngươi, thanh kiếm này được lấy từ Bắc Di, cực kỳ sắc bén, cho ngươi dùng phòng thân, sau này gặp lại."

Chúc Vân Quỳnh vuốt ve vỏ kiếm nạm bảo thạch một lúc, sau mới mỉm cười nhìn Nguyên Bảo, rồi lại cởi xuống viên ngọc bội trên cổ mình lại cho cậu: "Ta không có vật gì đáng tiền, chỉ có cái này, tặng cho ngươi, sau này ắt sẽ gặp lại."

Nguyên Bảo vui vẻ nhận lấy đồ vật, cười gật đầu: "Được, lên đường bình an."

Khi ánh bình minh vừa hé rạng, đoàn đội xe rốt cuộc chầm chậm khởi hành. Yến nhi nằm nhoài bên cửa sổ xe, nhìn bóng người mỗi lúc một nhỏ ở phía sau, nước mắt lại bắt đầu tí tách rơi xuống. Lương Trinh ôm con trai vào ngực xoa nặn tay nhóc: "Cục cưng bé bỏng mít ướt như vậy, bị người ta thấy sẽ trêu cười."

Yến nhi đầm đìa nước mắt hoang mang chớp mắt một cái: "Ai cười Yến nhi thế ạ?"

Lương Trinh cười nói: "Yến nhi đã gặp qua những lão già khốn kiếp kia rồi đúng không, trong số họ có những gã hung thần ác độc, những kẻ ôm ấp mưu đồ xấu, còn có những người a dua nịnh nọt. Yến nhi nay đã là thái tử, không biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm cục cưng bé bỏng Yến nhi của chúng ta, còn chờ xem chuyện cười của con nữa, cho nên Yến nhi tuyệt đối đừng cho bọn họ toại nguyện."

Chúc Vân Tuyên đang uống trà nghe vậy không khỏi cau mày: "Yến nhi mới có mấy tuổi, ngươi nói mấy chuyện này với nó để làm gì? Con nó nghe có hiểu gì đâu."

Lương Trinh không mấy đồng tình: "Nghe không hiểu cũng phải nghe, hiện tại không hiểu sau này sẽ hiểu."

Yến nhi quả thực nghe không hiểu, sững sờ hỏi: "Lão già khốn kiếp là gì vậy ạ? Phụ thân đang nói cẩn thận đám bá bá kia sao?"

"Bọn họ làm gì có tư cách làm bá bá thái tử điện hạ của chúng ta chứ." Lương Trinh cười giáo dục con trai, "Con trai ngoan, sau này con nhìn không vừa mắt ai cứ nói cho phụ thân, phụ thân sẽ giúp con dạy dỗ mấy người đó."

Yến nhi hệt như vừa hiểu vừa không hiểu, chỉ biết vui vẻ vỗ tay một cái: "Được ạ!"

Chúc Vân Tuyên: "…." Nào có ai dạy con vậy chứ?

Đoàn đội xuất phát từ Tuyền Châu, sau khi di chuyển hơn mười ngày mới về tới hành cung Giang Nam, lại ngừng hai ngày, cuối cùng mới lên đường tiến về phương bắc hồi kinh.

Chúc Vân Tuyên đã hạ chỉ, phong vương cho Chúc Vân Quỳnh, đồng thời tìm một chỗ trong huyện ở Cảnh Châu làm đất phong cho cậu, thành ra lúc này cậu bé sẽ ở ngay tại đây, chứ không cùng hồi kinh.

Phủ công chúa ở Giang Nam của Thục Hòa trưởng công chúa cũng đã bắt đầu khởi công, Chúc Vân Tuyên vốn còn đang lo lắng sợ người sẽ không thích ứng được với khí hậu và ẩm thực phương nam, thế nhưng lại không ngờ được chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi này thôi, người đã quen mọi thứ ở nơi này, còn quyết định về sau sẽ không đi đâu nữa, mà chỉ ở đây hoàn thành tâm nguyện cuối đời của người cùng phò mã.

Yến nhi lần đầu nhìn thấy người cô tổ mẫu của mình, nhóc con này dẻo miệng cực kỳ, chỉ cần hai ba câu liền khiến cho trưởng công chúa vui vẻ thích thú, ôm nhóc con lên thơm má liên tục.

Còn về việc đối xử với Lương Trinh, trưởng công chúa cũng hững hờ lãnh đạm hệt như Chúc Vân Cảnh, thế nhưng cũng không đến mức không cho hắn chút mặt mũi nào, khi được Lương Trinh cung kính hỏi thăm cũng bình tĩnh gật đầu một cái rồi nhẹ nhàng căn dặn: "Sau này đối xử thật tốt với bệ hạ và thái tử."

Lương Trinh tất nhiên lên tiếng chấp thuận, thêm một lần nữa qua ải người thân của Chúc Vân Tuyên thành công.

Khi dùng bữa tối xong, Lương Trinh nhìn ra trưởng công chúa muốn nói chuyện riêng với Chúc Vân Tuyên, thành ra vô cùng thức thời ôm Yến nhi trước cáo lui về phòng.

Đợi đến lúc không còn người ngoài, trưởng công chúa mới lôi kéo tay Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng than thở: "Không nghĩ tới chọn tới chọn lui cuối cùng ngươi vẫn đi cùng hắn, còn sớm có con trai, thế mà lúc trước lại dối gạt ta, ngươi đó…"

Chúc Vân Tuyên tự biết việc này là chính mình không đúng, hắn quả thực chưa bao giờ nhắc đến chuyện Yến nhi với vị đại cô của mình, cho nên vội vàng thỉnh tội, chủ động nhận sai. Trưởng công chúa lắc lắc đầu: "Thôi thôi, đừng nói mấy chuyện vô ích kia nữa, ban nãy ta quan sát, cái người Lương... à tên Tiêu Niệm đúng không? Xem ra đã thay đổi không ít, hoặc cũng có lẽ do nhân duyên trời ban."

Chúc Vân Tuyên cười phụ họa nói: "Ừ, chắc chắn hắn là duyên trời ban."

Nhìn bộ dạng si mê của Chúc Vân Tuyên, trưởng công chúa cứ như thấy được bộ dạng mấy chục năm về trước của chính mình, nhất thời càng không nói được gì, chỉ đành nở nụ cười: "Như vậy cũng tốt, nếu không ngươi làm hoàng đế cũng sẽ rất cô đơn, nay có người bên cạnh là tốt rồi."

Chúc Vân Tuyên gật đầu lên tiếng bảo đảm: "Cô cứ an tâm ở nơi này đây, nếu như ngày nào đó ở chán rồi, thì ta sẽ kêu người đón người hồi kinh, nếu như cảm thấy buồn, cũng có thể gọi Vân Quỳnh đến chơi với ngươi, đất phong của cậu ngay ở Cảnh Châu, cách nơi đây nửa ngày đi xe, ta đã đặc biệt cho phép đệ ấy bất cứ lúc nào cũng có thể đến Cảnh Châu thăm cô rồi."

"Ta biết ý của ngươi." Trưởng công chúa vỗ vỗ tay hắn: "Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi theo dõi hắn, sẽ không để hắn làm chuyện xấu gì với ngươi."

Chúc Vân Tuyên cười than thở: "Cũng không cần quá nghiêm khắc với đệ ấy, phẩm tính của Vân Quỳnh không tệ, chỉ cần ngày sau không đi sai đường, thì ta cũng không muốn bạc đãi đệ ấy."

"Được, ngươi hiểu là được rồi."

Trong tẩm điện, Yến nhi trần truồng nằm trên giường cực kỳ tập trung lắc lư thỏ nhỏ đan bằng tre trong tay mình, còn Lương Trinh cầm khăn nóng lau mặt lau người cho nhóc.

Đây không phải lần đầu tiên Lương Trinh lau người cho con trai, lúc ở trên đảo sớm đã thành quen, không hề mượn tay của người khác. Mấy ngày nay vật nhỏ này lên được chút cân, cánh tay mũm mĩm bụ bẫm như ngó sen, thịt trên người cũng nhiều hơn, thoạt nhìn liền khó mà tưởng tượng được đây là đứa bé lúc mới chào đời vì đẻ non suýt chút nữa không còn.

Lương Trinh nhìn thú vị, bèn cố ý chọc lét con trai, Yến nhi bị hắn làm cho ngứa bật cười khanh khách, cứ lắc lắc thân thể tránh trái tránh phải: "Phụ thân xấu, đừng quậy Yến nhi, nếu không Yến nhi méc cha đó!"

"Còn học được trò méc tội với cha ngươi sao? Thật là, ranh con này ngày càng mồm mép." Lương Trinh tiếp tục cười đùa với Yến nhi, khiến cho vật nhỏ này cười đến chảy nước mắt, nấc cụt liên tục.

Chúc Vân Tuyên mới đi vào cửa lớn tẩm điện, đã nghe được tiếng cười đùa của hai cha con, trong lúc nhất thời chợt dừng bước lại lẳng lặng nghe một lúc, sau đó mới cụp mắt nở nụ cười, sải bước đi vào.

Nhìn thấy Chúc Vân Tuyên trở về, Yến nhi hệt như được đại xá, bèn cố vùng vẫy chạy thoát khỏi móng

vuốt Lương Trinh, mông trần bò xuống giường lủi vào trong ngực Chúc Vân Tuyên: "Cha, cha! Phụ thân xấu, phụ thân chọc lét Yến nhi, ngứa lắm luôn!"

Chúc Vân Tuyên ôm lấy con trai buồn cười nói: "Ừ, phụ thân xấu, lát nữa cha giúp con xử phụ thân."

Có chỗ dựa lưng, thành ra nhóc con đắc ý cực kỳ, cứ lắc lắc thân thể nằm úp sấp trên bả vai Chúc Vân Tuyên ôm cổ không buông, lúc sau không quên làm mặt quỷ với Lương Trinh.

Lương Trinh cười nhéo mũi con trai: "Vật nhỏ, con chờ đó."

Chúc Vân Tuyên ôm Yến nhi ngồi lên giường, nhìn Lương Trinh chép miệng: "Ngươi đang làm gì đấy? Định đánh nhau với con trai? Vẻ vang ghê nhỉ."

Lương Trinh duỗi ngón tay bóp bóp gương mặt đầy thịt của Yến nhi chậm rãi xoay người: "Ta chỉ đùa với con nó chút thôi, nhóc con này ngày càng được cưng chiều mà kiêu rồi."

"… Bộ ngươi không giống vậy sao." Chúc Vân Tuyên cười lầu bầu một câu, lại không nói thêm gì nữa, chỉ vỗ nhẹ cái mông Yến nhi, "Ngoan, đừng quậy nữa, đi ngủ đi."

Yến nhi vẫn không chịu buông, giơ một cái chân về hướng Lương Trinh: "Lau, chân chân."

Lương Trinh không biết nên khóc hay cười nắm lấy cái chân mập mạp của nhóc con: "Ranh con này càng ngày càng không biết lớn nhỏ nhỉ? Còn muốn cha đây giúp ngươi rửa chân?"

Yến nhi không tránh thoát kịp, thế là bị Lương Trinh thọc lét gan bàn chân, buồn cười đến độ ngửa tới ngửa lui ngã vào trong lòng Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên bất đắc dĩ khều khều tay Lương Trinh: "Được rồi, ngày nào cũng chọc con, ngươi thấy vui lắm sao?"

Lương Trinh phì cười: "A Tuyên đây là thiên vị đó nha."

"… Ngươi còn cần mặt mũi không vậy?"

Yến nhi giơ tay bóp bóp mặt mình cười hí hửng: "Phụ thân mắc cỡ mắc cỡ."

Lương Trinh: "…."

Cuối cùng bọn họ cùng nhau rửa chân sạch con trai, sau khi ầm ĩ gần nửa canh giờ, rốt cuộc mới dỗ cho

Yến nhi ngủ xong. Chúc Vân Tuyên kêu người đưa nước nóng đi vào, hầu hạ mình rửa mặt.

Lương Trinh dựa vào bên giường, lẳng lặng nhìn đối phương gỡ ngọc trâm, xõa mái tóc dài xuống, cả người chỉ mặc một bộ y phục bằng lụa mỏng tới tới lui lui trước mặt mình, ánh mắt cũng dần dần sa sầm xuống.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền kêu tất cả hạ nhân hầu hạ trong điện lui xuống, Chúc Vân Tuyên không rõ vì sao: "Ngươi làm cái gì? Ta còn chưa xong mà, ngươi cũng chưa thay y phục…"

Lời còn chưa dứt, đã bị Lương Trinh khom người bế lên, da thịt kề sát bên nhau, còn bị đụng vào chỗ eo mẫn cảm. Chúc Vân Tuyên khẽ rít lên: "Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Lương Trinh dán môi lên vành tai hắn cười nói nhỏ: "Không phải khi nãy bệ hạ nói sẽ giúp Yến nhi xử ta sao?"

"Ngươi nói xem?"

Lương Trinh nắm tay hắn, ấn vào chỗ nào đó đang có phản ứng trên người mình khàn giọng lên tiếng: "Xử nơi này có được hay không?"

Chúc Vân Tuyên cực kỳ nghẹn lời: "Ngươi định làm gương cho con vậy sao? Yến nhi còn ở đây."

Từ sau khi rời khỏi Tuyền Châu, vì sợ Yến nhi không quen, cho nên buổi tối hai người vẫn để Yến nhi ngủ chung, dù rằng mối quan hệ cha con ngày càng hòa hợp, thế nhưng có nhiều lúc quả thực… không mấy tiện.

Lương Trinh con ngươi nhẹ nhàng quay một vòng: "Chúng ta ra tháp bên ngoài, làm xong lại trở về."

Chúc Vân Tuyên: "…."

Bọn họ vốn là một đế một hậu, vì sao bây giờ lại phải rơi vào tình cảnh vụng trộm đến như thế này chứ?"

Chương 88: Trở lại kinh thành

Khi hồi kinh vẫn còn là đầu mùa xuân, đến khi hồi kinh trời đã nhanh vào thu.

Chúc Vân Tuyên nhìn một lớn một nhỏ ngồi ở bên cạnh mình, trong đôi mắt cũng lấp lánh ý cười, những mối tâm tư lên xuống lo âu lúc trước vào đúng lúc này rốt cuộc cũng xem như hoàn toàn lắng xuống.

Ngự liễn dừng ở ngoài Cam Lâm cung, Chúc Vân Tuyên dẫn Yến nhi xuống xe, nhóc con nhìn thấy cái gì cũng ngạc nhiên không thôi, con ngươi cứ ngó tới ngó lui: "Nơi này đẹp quá đi! Cha, nơi này chính là nhà chúng ta sao?"

Chúc Vân Tuyên cười sờ sờ đầu con trai, dạo trước hắn luôn cảm thấy chốn thâm cung quạnh quẽ cô quạnh, chẳng khác gì lao tù, thế nhưng bây giờ Yến nhi lại nói, nơi này là nhà của bọn họ.

Ừ, là nhà, của bọn họ.

Lương Trinh đi lên phía trước ôm lấy con: "Đi thôi, phụ thân dẫn cục cưng vào xem thử."

Trong nửa năm Chúc Vân Tuyên rời kinh này, Cam Lâm cung đã được sửa chữa đổi mới hoàn toàn, Yến nhi nhìn đến hoa cả mắt, bắt đầu uốn éo thân thể đòi xuống, sau đó lại lăng xăng chạy tới chạy lui hết trong tới ngoài nhìn đông nhìn tây, gương mặt rất chi là hớn hở.

Lương Trinh cũng cực kỳ bồi hồi, mới mỉm cười trêu ghẹo Chúc Vân Tuyên: "Ai có thể nghĩ tới, thần thiếp còn có phúc phận có thể lại trở lại nơi này."

Chúc Vân Tuyên mặc kệ đối phương, dắt tay Yến nhi: "Cha dẫn ngươi đi xem tẩm điện."

Nơi ở của Yến nhi được sắp xếp ở một tẩm điện ở điện thờ phụ* phía tây, từ lâu đã thu xếp xong xuôi, các loại trang trí đều được trang trí theo sở thích Yến nhi, dưới hành lang còn có lồng chim hoàng yến đang líu lo, cũng nhờ vậy mà khiến cho Cam Lâm cung vốn là một cung lạnh lẽo trang nghiêm trở nên có chút sống động hơn.

– *điện thờ phụ: là hai điện nằm ở hai bên điện thờ chính.*

Đám ma ma thái giám vui sướng ra ngoài cung nghênh đón thái tử, bọn họ đều là những người mới được điều tới hầu hạ Yến nhi, đã được trải qua nhiều lần lựa chọn cùng sàng lọc để đưa ra những người thích hợp cũng như giỏi nhất.Yến nhi phóng tầm mắt nhìn thấy mấy chục người ô ép tràn tới, nhất thời có chút sợ hãi, mới vội vã nắm y phục Chúc Vân Tuyên trốn ra phía sau. Lúc ở phủ nguyên soái, người hầu hạ nhóc con cũng rất nhiều, thế nhưng hiện tại, khi đối mặt với đám người đông gấp mấy lần trước*, nhóc con vẫn chưa quen bị nhiều người vây quanh như vậy.

— *Tiểu vu kiến đại vu: ý muốn nói một phụ thùy nhỏ khi gặp phụ thùy lớn sẽ tỏ ra e dè, không thể thi triển pháp thuật, ngụ ý so sánh sự chênh lệch khác xa nhau.*

Chúc Vân Tuyên ra hiệu Cao An ở lại nói chút quy củ với mọi người, rồi ôm lấy Yến nhi tiến vào bên trong.

Yến nhi đột nhiên bắt đầu rầu rĩ không còn hứng thú như trước nữa, nhóc con cứ ôm lấy cổ Chúc Vân Tuyên, nằm nhoài trên bả vai hắn không nói câu nào, Chúc Vân Tuyên lung lay chuông gió hình thỏ ở cửa sổ hỏi con: "Bé con ngoan, nhìn thử xem có thích hay không?"

Yến nhi ngước mắt liếc mắt nhìn, gật đầu, lại nằm trở lại.

Chúc Vân Tuyên bất đắc dĩ nở nụ cười, Lương Trinh đưa tay ôm lấy con trai ngắt ngắt cái mũi nhỏ của nhóc con: "Vật nhỏ lại hờn dỗi gì nữa đây?"

Yến nhi đỏ mắt oan ức lắp bắp nói: "Con không muốn ma ma, con chỉ muốn cha với phụ thân."

Lương Trinh cảm thấy nghẹn lời, hắn thật sự muốn đánh vào mông vật nhỏ này làm sao bây giờ?

Chúc Vân Tuyên do dự nói: "Hay là chúng ta lại ngủ chung với Yến nhi thêm nửa tháng, dù sao con cũng vừa mới về, đoán chừng không quen nơi này, chờ đến khi con quen rồi tính tiếp."

Lương Trinh buồn cười nói: "Sắp gần bốn tuổi rồi, đã không đến Đông cung thì thôi, còn muốn mỗi ngày nằm vạ trên long sàng, chưa thấy thái tử nhà ai như vậy."

Đông cung? Từ Cam Lâm cung đến Đông cung đi liễn cũng mất một phút, nếu như ném Yến nhi ở đó, đoán chừng ngày mai quan hệ cha con hai người họ sẽ bị đoạn tuyệt.

Yến nhi cũng không phải là không nghe hiểu, bèn cong miệng đáp: "Phụ thân xấu, phụ thân không cần Yến nhi rồi."

Lương Trinh: "..." Đúng là nhóc con bạc tình.

Chúc Vân Tuyên không đành lòng, chỉ biết than thở: "Thôi bỏ đi, dù sao chúng ta vẫn nợ con."

Mọi chuyện cứ như vậy mà được quyết định xong, Yến nhi vẫn tiếp tục ở lại trong điện thờ phụ phía tây Cam Lâm cung, thỉnh thoảng còn đi quấy rầy cuộc sống về đêm của hai vị đế hậu Chúc Vân Tuyên cùng Lương Trinh, mãi đến tận khi mười hai mới vào các học tập, tự mình chủ động dọn ra Đông cung, tất nhiên là những chuyện này thì để về sau hẵng nói.

Trong buổi hồi triều ngày hôm sau, hoàng đế chính thức ở trên triều hội tuyên bố chuyện lập hậu cùng sách phong thái tử, đồng thời hạ lệnh lễ bộ chọn ngày lành tháng tốt cử hành nghi thức đại hôn cùng đại điển sách phong.

Ván đã đóng thuyền, mặc dù bây giờ văn võ cả triều đều đã biết được vị hoàng hậu tương lai Tiêu Niệm chính là Chiêu vương Lương Trinh năm đó mưu phản bị xử trảm, thế nhưng bệ hạ đã nhất quyết nói Tiêu Niệm là Tiêu Niệm, còn muốn lập hắn làm hậu, thì hắn chính là hoàng hậu Đại Diễn, bọn họ vì cái đầu nằm trên cổ cùng chiếc mũ ô sa của mình, tội gì vào lúc này phải nhảy ra chọc cho bệ hạ không vui, thôi cứ bỏ đi.

Sau khi buổi lâm triều kết thúc, Chúc Vân Tuyên lệnh cho sáu vị phụ thần nội các lưu lại riêng, lại triệu

bọn họ đến ngự thư phòng chờ, lúc này ngoại trừ một hoàng đế, còn có vị hoàng hậu tương lai ngạo mạn kia.

Lương Trinh đứng ở một bên Chúc Vân Tuyên, hai tay khoanh bỏ vào tay áo, giương mắt cười như không cười lần lượt đảo mắt quan sát các vị đại thần nội các có mặt trong phòng, những người này đều là trụ cột vững vàng trong triều đình Đại Diễn, có hai vị là ba năm trước sau khi hắn rời đi mới được đề bạt vào, còn bốn người khác đều là người quen.

Khi hắn đánh giá đối phương, thì bọn họ cũng đồng thời dùng ánh mắt phức tạp nhìn lại hắn, ba người cùng đi tuần với Chúc Vân Tuyên lúc trước vẫn xem như ôn hòa chút, còn ba người kia, đặc biệt là thủ phụ, sắc mặt của lão thay đổi tận may lần, thoạt nhìn khó coi cực kỳ.

Biết là một chuyện, chính mắt thấy được lại là một chuyện khác, càng khỏi nói vị thủ phụ này chính là bạn thân Tăng Hoài, sau khi Tăng Hoài bị lưu vong thì được đối phương tiến cử, mới từ vị trí thấp trong nội các nhảy một bước lên thành vị trí thủ phụ. Lão nhớ tới những chuyện trước kia, lại nhìn Lương Trinh cao ngạo trước mặt sao có thể không tức giận cho được.

Chúc Vân Tuyên không lòng vòng mà đi ngay vào trọng tâm: "Trẫm kêu các ngươi ở lại là có một chuyện muốn nói với các ngươi, từ mai hoàng hậu cũng sẽ đi vào nội các, hắn còn trẻ ít kinh nghiệm, hy vọng các ngươi giúp đỡ, sau này trẫm sẽ hạ thánh chỉ."

Mấy vị đại thần nội các nghe thấy vậy cũng bối rối cực kỳ, hoàng hậu vào nội các! Không sợ thiên hạ chê cười!

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, thủ phụ vẫn là người đầu tiên phản đối: "Bệ hạ, nội các hiện tại đã đủ người, chúng thần vẫn luôn làm việc cẩn trọng giúp ích cho bệ hạ cùng triều đình chưa hề mắc phải sai lầm nào, xin hỏi bệ hạ đây là ý gì?"

Chúc Vân Tuyên từ tốn nói: "Giang khanh nói quá lời, trẫm cũng không có ý định kêu các ngươi dạt ra để lại một chỗ trống, từ khi Đại Diễn khai sinh ra đã định nhân số nội các là bảy người, từ sau thời hoàng đế thái tông sau mới đổi thành sáu người, bây giờ trẫm chẳng qua chỉ là muốn khôi phục chế độ cũ mà thôi."

"Khôi phục lại chế độ cũ cũng được, nhưng hậu cung không thể chen vào chính sự! Hơn nữa hoàng hậu là chủ hậu cung, sao có thể đi vào nội các rối loạn triều cương, khiến cho thiên hạ chê cười!"

Thứ phụ một bên cũng phụ họa: "Từ khi Đại Diễn khai quốc tới nay, cho dù là nam hay nữ, chỉ cần gả cho người, thì chính là làm một người thê, không thể dễ dáng ló mặt, càng không thể ra vào triều đình làm quan, phá hoại quy củ tổ tiên! Huống chi là hoàng hậu, nên làm một vị mẫu nghi thiên hạ đại diện cho cả một hậu cung, khai chi tán diệp cho hoàng gia, chứ không phải tiến vào nội các!"

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại cười nhạo một tiếng, bộ dạng không có ý tốt gì nhìn hai vị các lão trước mặt: "Mẫu nghi thiên hạ? Khai chi tán diệp*?"

Khai chi tán diệp: sinh nhiều con cái.

Hai người há miệng khó mở miệng thành lời, có ai mà không biết thái tử là do bệ hạ sinh, nhưng mà…

Chúc Vân Tuyên nhíu chặt mày, một lát sau mới hững hờ nói: "Nếu đã như thế, vậy cứ sửa lại một chút, trẫm gả cho hắn đi, phong hào hoàng hậu gì đó cũng miễn, lát nữa kêu lễ bộ đi tham khảo sách cổ xem có tên gọi thích hợp gì hay không, nếu làm vậy cũng không tính là làm trái quy định tổ tiên."

"Không thể được!" Mấy vị đại thần nội các sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, nước mắt ròng ròng cầu xin: "Bệ hạ tuyệt đối không thể làm vậy! Ngài là thiên tử! Sao có thể làm thê người khác! Làm như vậy thì uy nghiêm Đại Diễn ta sẽ ra sao! Uy nghi bệ hạ làm sao!"

Lương Trinh nhướng mày, bản thân hắn thật sự không nghĩ tới Chúc Vân Tuyên sẽ nói ra những lời như vậy, dù những nói kia âu chỉ là để hù dọa đám đại thần, cũng đủ khiến hắn hài lòng.

Trong lúc nhất thời hai bên không chịu nhún nhường nhau, bầu không khí trong ngự thư phòng bắt đầu có chút căng thẳng, mãi đến khi ở hậu điện bất ngờ vang lên một trận cười khúc khích.

Yến nhi lộc cộc chạy tới từ phía sau điện, khi thấy Lương Trinh, nhóc con liền hô to một tiếng "phụ thân", lủi cái đầu đầm đìa mồ hôi vào trong ngực của hắn.

Ra là mấy tiểu thái giám dẫn nhóc con này ra sau điện chơi trốn tìm, trong lúc không chú ý liền để tiểu thái tử chạy vào đây. Bọn hạ nhân lúc này đuổi theo sau, ai nấy đều quỳ xuống đất thỉnh tội.

Lương Trinh cười ôm lấy Yến nhi, đoạn cầm lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho nhóc. Yến nhi lại nhìn thấy Chúc Vân Tuyên ngồi sau ngự án, trong miệng hét lên một tiếng "cha", sau đó leo xuống người Lương Trinh chạy qua Chúc Vân Tuyên, còn giơ cao cánh tay muốn cha ôm mình.

Chúc Vân Tuyên bất đắc dĩ ôm lấy vật nhỏ này, để nhóc con ngồi lên đùi mình. Yến nhi víu lấy ngự án mở tờ tấu chương ra, kế đó thấy cái gì cũng đưa tay sờ soạng một phen mới chịu.

Chúc Vân Tuyên đè tay con trai lại nhỏ giọng nhắc nhở: "Yến nhi ngoan, đừng quậy."

Yến nhi lúc này mới chú ý ở dưới đất còn có mấy người quỳ, thế là đảo mắt nhìn qua một vòng, kế đó ngưng lại người thủ phủ đang lén ngẩng đầu nhìn mình cong môi nở nụ cười: "Râu mép của vị bá bá này sắp rớt xuống rồi, xấu quá đi."

Thủ phụ: "…"

Nhóc con ngốc Yến nhi căn bản không còn nhớ rõ những lời Lương Trinh từng nói với nhóc không nên gọi những người này là bá bá, trong trí nhớ của Yến nhi, chỉ cần là nam nhân có râu mép, thì cho dù là già hay

trẻ đều sẽ gọi là bá bá. Lần đầu tiên nhóc thấy Lương Trinh, thì hắn ở trong bộ dáng râu ria lôi thôi, vì lẽ đó nên nhóc cũng gọi là bá bá.

Còn vị thủ phụ đại nhân trước mặt này, từ trước đến giờ lão luôn là một người nổi danh có bộ râu gọn gàng tỉa tót đẹp, không ngờ rằng râu mép này ấy vậy mà lại là đồ giả, hẳn là lão tự mình dán lên! Vị thủ phụ đáng thương tuổi tác cao mà râu mép vẫn thưa thớt, sợ bị người ta khinh cho nên mới dán lên, vào lúc này chỉ biết khóc lóc, lại giơ tay lau nước mắt mấy lần, chòm râu suýt chút nữa bị rớt xuống, nhưng chính lão lại không phát hiện, người khác không nhắc nhở, kết quả lại bị một tiểu thái tử đồng ngôn vô kỵ nói trắng ra.

— *Đồng ngôn vô kỵ: trẻ em ngây thơ hồn nhiên, nói chuyện thành thật, cho nên dẫu có nói gì thì người lớn cũng đừng trách móc.*

Lão thủ phụ vừa thẹn vừa giận, chỉ biết luống cuống tay chân dán chòm râu cho chắc lại, sau lại nghĩ đến chuyện này truyền đi thế nào cũng thành trò cười trong triều, thành ra hận đến mức không thể đập đầu vào cây cột Cam Lâm cung chết cho xong.

Mấy đại thần xung quanh chỉ biết cúi đầu nín cười, thế nhưng Lương Trinh không chút nào khách khí châm biếm: "Giang các lão, xin hỏi râu mép giả này là ai làm cho ngươi, e là tên kia cố tình nhỉ? Muốn cho lão ngự tiền như ngươi mất mặt, thật là quá đáng mà."

Lão thủ phụ giận dữ xấu hổ muốn chết, cả người ỉu xìu, không còn thái độ hùng hổ dọa người như lúc đầu. Chúc Vân Tuyên ho nhẹ một tiếng, thu lại ý nín cười trong mắt trầm giọng nói: "Chuyện đi vào nội các…"

Thủ phụ hiện tại đã bại như núi đổ hoàn toàn thất thần, thứ phụ nhìn lão mấy lần, thấy đối phương không nói gì cũng sáng suốt ngậm miệng lại, những người khác ngượng chín cả mặt. muốn đi thì vào đi, dù sao cũng không chiếm chỗ bọn họ, thích sao thì cứ làm vậy đi.

Mọi chuyện cứ như vậy mà quyết định, mấy vị các lão ủ rũ cáo lui ra ngoài, Lương Trinh tiến lên phía trước duỗi tay ra cách ngự án xoa cằm Yến nhi: "Ranh con này ấy vậy mà vẫn có chút chỗ dùng, không uổng chúng ta cưng chiều."

Yến nhi cười khanh khách: "Bá bá thật sự rất xấu, Yến nhi không thích."

88. Chương 88: Lên Đường Hồi Kinh

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, đội ngũ đi tuần đã bắt đầu xuất phát, chuẩn bị khởi hành.

Nhóc con Yến nhi có một tật xấu khi ngủ, chính là ì ạch không muốn rời giường. Ngay lúc bản thân nhóc còn chưa tỉnh ngủ đã bị ma ma kêu dậy, nhưng nhóc con vẫn cứ dụi mắt mà không chịu bước xuống giường, mãi đến khi mơ mơ màng màng được ôm lên long liễn, nhìn thấy Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh dẫn

hai ca ca vẫy tay tạm biệt ở phía sau, giờ khắc này mới bắt đầu bừng tỉnh hiểu được xảy ra chuyện gì, lên tiếng gào khóc um sùm.

Tiếng khóc quá mức kinh thiên động địa, đoàn xe triều thần quan chức phía sau vừa nghe thấy liền không nhịn được rướn cổ nhìn ra xung quanh làm lơ. Chúc Vân Tuyên khó xử không thôi, đành sai người ôm Yến nhi xuống, để cho Chúc Vân Cảnh và mọi người đến dỗ dành.

Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh thay phiên ôm nhóc con một cái, cuối cùng cũng xem như dỗ cho vật nhỏ này nín lại. Nguyên Bảo chợt tiến lên giơ tay gảy gảy búng lên trán Yến nhi: "Đứa bé ngốc này, trước đây khóc lóc đòi cha ruột, bây giờ cha ruột đến đón đệ về, đệ còn khóc hả."

Vừa nghe Nguyên Bảo nói vậy, những giọt nước mắt vốn đã ngừng rời trong khóe mắt Yến nhi dường như lại muốn chực trào chảy ra. Minh nhi vội vã dúi hết toàn bộ kẹo của mình cho nhóc con: "Cho đệ hết này, đệ đừng khóc nữa."

Yến nhi cúi đầu nhìn túi kẹo trong tay, chỉ đành ợ một cái nuốt nước mắt vào trong, lại gật gật đầu đau thương nức nở: "Mọi người nhất định phải đến thăm Yến nhi, Yến nhi ngoan lắm, mọi người đừng không muốn Yến nhi nha."

Cha, phụ thân cùng hai vị ca ca đồng loạt nở nụ cười liên tục gật đầu đồng ý. Yến nhi rốt cục nín khóc mỉm cười, giơ lên tay nhỏ quơ quơ: "Tạm biệt cha, phụ thân, tạm biệt Nguyên Bảo ca ca, Minh nhi ca ca, Yến nhi sẽ nhớ mọi người, mọi người cũng phải nhớ Yến nhi đó."

Chúc Vân Tuyên tự mình xuống xe đến ôm lấy con trai, sau đó lau gương mặt tèm nhem nước mắt của vật nhỏ này: "Bé con ngoan, đừng khóc, chúng ta về nhà."

Thừa dịp đoàn xe còn chưa khởi động, Nguyên Bảo vội vã xoay người chạy ra phía sau, dừng ở một chiếc xe ngựa khác đậu sau long liễn, sau đó giơ giơ vỗ vỗ lên xe. Chúc Vân Quỳnh đang ngồi trong xe chợt đẩy cửa sổ ra, nhìn cậu trong bộ dạng muốn nói lại thôi.

Nguyên Bảo mỉm cười, len lén tháo thanh kiếm ngắn bên hông mình cho đối phương: "Tặng ngươi, thanh kiếm này được lấy từ Bắc Di, cực kỳ sắc bén, cho ngươi dùng phòng thân, sau này gặp lại."

Chúc Vân Quỳnh vuốt ve vỏ kiếm nạm bảo thạch một lúc, sau mới mỉm cười nhìn Nguyên Bảo, rồi lại cởi xuống viên ngọc bội trên cổ mình lại cho cậu: "Ta không có vật gì đáng tiền, chỉ có cái này, tặng cho ngươi, sau này ắt sẽ gặp lại."

Nguyên Bảo vui vẻ nhận lấy đồ vật, cười gật đầu: "Được, lên đường bình an."

Khi ánh bình minh vừa hé rạng, đoàn đội xe rốt cuộc chầm chậm khởi hành. Yến nhi nằm nhoài bên cửa sổ xe, nhìn bóng người mỗi lúc một nhỏ ở phía sau, nước mắt lại bắt đầu tí tách rơi xuống. Lương Trinh ôm con trai vào ngực xoa nặn tay nhóc: "Cục cưng bé bỏng mít ướt như vậy, bị người ta thấy sẽ trêu cười."

Yến nhi đầm đìa nước mắt hoang mang chớp mắt một cái: "Ai cười Yến nhi thế ạ?"

Lương Trinh cười nói: "Yến nhi đã gặp qua những lão già khốn kiếp kia rồi đúng không, trong số họ có những gã hung thần ác độc, những kẻ ôm ấp mưu đồ xấu, còn có những người a dua nịnh nọt. Yến nhi nay đã là thái tử, không biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm cục cưng bé bỏng Yến nhi của chúng ta, còn chờ xem chuyện cười của con nữa, cho nên Yến nhi tuyệt đối đừng cho bọn họ toại nguyện."

Chúc Vân Tuyên đang uống trà nghe vậy không khỏi cau mày: "Yến nhi mới có mấy tuổi, ngươi nói mấy chuyện này với nó để làm gì? Con nó nghe có hiểu gì đâu."

Lương Trinh không mấy đồng tình: "Nghe không hiểu cũng phải nghe, hiện tại không hiểu sau này sẽ hiểu."

Yến nhi quả thực nghe không hiểu, sững sờ hỏi: "Lão già khốn kiếp là gì vậy ạ? Phụ thân đang nói cẩn thận đám bá bá kia sao?"

"Bọn họ làm gì có tư cách làm bá bá thái tử điện hạ của chúng ta chứ." Lương Trinh cười giáo dục con trai, "Con trai ngoan, sau này con nhìn không vừa mắt ai cứ nói cho phụ thân, phụ thân sẽ giúp con dạy dỗ mấy người đó."

Yến nhi hệt như vừa hiểu vừa không hiểu, chỉ biết vui vẻ vỗ tay một cái: "Được ạ!"

Chúc Vân Tuyên: "…." Nào có ai dạy con vậy chứ?

Đoàn đội xuất phát từ Tuyền Châu, sau khi di chuyển hơn mười ngày mới về tới hành cung Giang Nam, lại ngừng hai ngày, cuối cùng mới lên đường tiến về phương bắc hồi kinh.

Chúc Vân Tuyên đã hạ chỉ, phong vương cho Chúc Vân Quỳnh, đồng thời tìm một chỗ trong huyện ở Cảnh Châu làm đất phong cho cậu, thành ra lúc này cậu bé sẽ ở ngay tại đây, chứ không cùng hồi kinh.

Phủ công chúa ở Giang Nam của Thục Hòa trưởng công chúa cũng đã bắt đầu khởi công, Chúc Vân Tuyên vốn còn đang lo lắng sợ người sẽ không thích ứng được với khí hậu và ẩm thực phương nam, thế nhưng lại không ngờ được chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi này thôi, người đã quen mọi thứ ở nơi này, còn quyết định về sau sẽ không đi đâu nữa, mà chỉ ở đây hoàn thành tâm nguyện cuối đời của người cùng phò mã.

Yến nhi lần đầu nhìn thấy người cô tổ mẫu của mình, nhóc con này dẻo miệng cực kỳ, chỉ cần hai ba câu liền khiến cho trưởng công chúa vui vẻ thích thú, ôm nhóc con lên thơm má liên tục.

Còn về việc đối xử với Lương Trinh, trưởng công chúa cũng hững hờ lãnh đạm hệt như Chúc Vân Cảnh, thế nhưng cũng không đến mức không cho hắn chút mặt mũi nào, khi được Lương Trinh cung kính hỏi thăm cũng bình tĩnh gật đầu một cái rồi nhẹ nhàng căn dặn: "Sau này đối xử thật tốt với bệ hạ và thái tử."

Lương Trinh tất nhiên lên tiếng chấp thuận, thêm một lần nữa qua ải người thân của Chúc Vân Tuyên thành công.

Khi dùng bữa tối xong, Lương Trinh nhìn ra trưởng công chúa muốn nói chuyện riêng với Chúc Vân Tuyên, thành ra vô cùng thức thời ôm Yến nhi trước cáo lui về phòng.

Đợi đến lúc không còn người ngoài, trưởng công chúa mới lôi kéo tay Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng than thở: "Không nghĩ tới chọn tới chọn lui cuối cùng ngươi vẫn đi cùng hắn, còn sớm có con trai, thế mà lúc trước lại dối gạt ta, ngươi đó…"

Chúc Vân Tuyên tự biết việc này là chính mình không đúng, hắn quả thực chưa bao giờ nhắc đến chuyện Yến nhi với vị đại cô của mình, cho nên vội vàng thỉnh tội, chủ động nhận sai. Trưởng công chúa lắc lắc đầu: "Thôi thôi, đừng nói mấy chuyện vô ích kia nữa, ban nãy ta quan sát, cái người Lương… à tên Tiêu Niệm đúng không? Xem ra đã thay đổi không ít, hoặc cũng có lẽ do nhân duyên trời ban."

Chúc Vân Tuyên cười phụ họa nói: "Ừ, chắc chắn hắn là duyên trời ban."

Nhìn bộ dạng si mê của Chúc Vân Tuyên, trưởng công chúa cứ như thấy được bộ dạng mấy chục năm về trước của chính mình, nhất thời càng không nói được gì, chỉ đành nở nụ cười: "Như vậy cũng tốt, nếu không ngươi làm hoàng đế cũng sẽ rất cô đơn, nay có người bên cạnh là tốt rồi."

Chúc Vân Tuyên gật đầu lên tiếng bảo đảm: "Cô cứ an tâm ở nơi này đây, nếu như ngày nào đó ở chán rồi, thì ta sẽ kêu người đón người hồi kinh, nếu như cảm thấy buồn, cũng có thể gọi Vân Quỳnh đến chơi với ngươi, đất phong của cậu ngay ở Cảnh Châu, cách nơi đây nửa ngày đi xe, ta đã đặc biệt cho phép đệ ấy bất cứ lúc nào cũng có thể đến Cảnh Châu thăm cô rồi."

"Ta biết ý của ngươi." Trưởng công chúa vỗ vỗ tay hắn: "Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi theo dõi hắn, sẽ không để hắn làm chuyện xấu gì với ngươi."

Chúc Vân Tuyên cười than thở: "Cũng không cần quá nghiêm khắc với đệ ấy, phẩm tính của Vân Quỳnh không tệ, chỉ cần ngày sau không đi sai đường, thì ta cũng không muốn bạc đãi đệ ấy."

"Được, ngươi hiểu là được rồi."

Trong tẩm điện, Yến nhi trần truồng nằm trên giường cực kỳ tập trung lắc lư thỏ nhỏ đan bằng tre trong tay mình, còn Lương Trinh cầm khăn nóng lau mặt lau người cho nhóc.

Đây không phải lần đầu tiên Lương Trinh lau người cho con trai, lúc ở trên đảo sớm đã thành quen, không hề mượn tay của người khác. Mấy ngày nay vật nhỏ này lên được chút cân, cánh tay mũm mĩm bụ bẫm như ngó sen, thịt trên người cũng nhiều hơn, thoạt nhìn liền khó mà tưởng tượng được đây là đứa bé lúc mới chào đời vì đẻ non suýt chút nữa không còn.

Lương Trinh nhìn thú vị, bèn cố ý chọc lét con trai, Yến nhi bị hắn làm cho ngứa bật cười khanh khách, cứ lắc lắc thân thể tránh trái tránh phải: "Phụ thân xấu, đừng quậy Yến nhi, nếu không Yến nhi méc cha đó!"

"Còn học được trò méc tội với cha ngươi sao? Thật là, ranh con này ngày càng mồm mép." Lương Trinh tiếp tục cười đùa với Yến nhi, khiến cho vật nhỏ này cười đến chảy nước mắt, nấc cụt liên tục.

Chúc Vân Tuyên mới đi vào cửa lớn tẩm điện, đã nghe được tiếng cười đùa của hai cha con, trong lúc nhất thời chợt dừng bước lại lẳng lặng nghe một lúc, sau đó mới cụp mắt nở nụ cười, sải bước đi vào.

Nhìn thấy Chúc Vân Tuyên trở về, Yến nhi hệt như được đại xá, bèn cố vùng vẫy chạy thoát khỏi móng vuốt Lương Trinh, mông trần bò xuống giường lủi vào trong ngực Chúc Vân Tuyên: "Cha, cha! Phụ thân xấu, phụ thân chọc lét Yến nhi, ngứa lắm luôn!"

Chúc Vân Tuyên ôm lấy con trai buồn cười nói: "Ừ, phụ thân xấu, lát nữa cha giúp con xử phụ thân."

Có chỗ dựa lưng, thành ra nhóc con đắc ý cực kỳ, cứ lắc lắc thân thể nằm úp sấp trên bả vai Chúc Vân Tuyên ôm cổ không buông, lúc sau không quên làm mặt quỷ với Lương Trinh.

Lương Trinh cười nhéo mũi con trai: "Vật nhỏ, con chờ đó."

Chúc Vân Tuyên ôm Yến nhi ngồi lên giường, nhìn Lương Trinh chép miệng: "Ngươi đang làm gì đấy? Định đánh nhau với con trai? Vẻ vang ghê nhỉ."

Lương Trinh duỗi ngón tay bóp bóp gương mặt đầy thịt của Yến nhi chậm rãi xoay người: "Ta chỉ đùa với con nó chút thôi, nhóc con này ngày càng được cưng chiều mà kiêu rồi."

"... Bộ ngươi không giống vậy sao." Chúc Vân Tuyên cười lầu bầu một câu, lại không nói thêm gì nữa, chỉ vỗ nhẹ cái mông Yến nhi, "Ngoan, đừng quậy nữa, đi ngủ đi."

Yến nhi vẫn không chịu buông, giơ một cái chân về hướng Lương Trinh: "Lau, chân chân."

Lương Trinh không biết nên khóc hay cười nắm lấy cái chân mập mạp của nhóc con: "Ranh con này càng ngày càng không biết lớn nhỏ nhỉ? Còn muốn cha đây giúp ngươi rửa chân?"

Yến nhi không tránh thoát kịp, thế là bị Lương Trinh thọc lét gan bàn chân, buồn cười đến độ ngửa tới ngửa lui ngã vào trong lòng Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Tuyên bất đắc dĩ khều khều tay Lương Trinh: "Được rồi, ngày nào cũng chọc con, ngươi thấy vui lắm sao?"

Lương Trinh phì cười: “A Tuyên đây là thiên vị đó nha.”

“… Ngươi còn cần mặt mũi không vậy?”

Yến nhi giơ tay bóp bóp mặt mình cười hí hửng: “Phụ thân mắc cỡ mắc cỡ.”

Lương Trinh: “….”

Cuối cùng bọn họ cùng nhau rửa chân sạch con trai, sau khi ầm ĩ gần nửa canh giờ, rốt cuộc mới dỗ cho Yến nhi ngủ xong. Chúc Vân Tuyên kêu người đưa nước nóng đi vào, hầu hạ mình rửa mặt.

Lương Trinh dựa vào bên giường, lẳng lặng nhìn đối phương gỡ ngọc trâm, xõa mái tóc dài xuống, cả người chỉ mặc một bộ y phục bằng lụa mỏng tới tới lui lui trước mặt mình, ánh mắt cũng dần dần sa sầm xuống.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền kêu tất cả hạ nhân hầu hạ trong điện lui xuống, Chúc Vân Tuyên không rõ vì sao: “Ngươi làm cái gì? Ta còn chưa xong mà, ngươi cũng chưa thay y phục…”

Lời còn chưa dứt, đã bị Lương Trinh khom người bế lên, da thịt kề sát bên nhau, còn bị đụng vào chỗ eo mẫn cảm. Chúc Vân Tuyên khẽ rít lên: “Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Lương Trinh dán môi lên vành tai hắn cười nói nhỏ: “Không phải khi nãy bệ hạ nói sẽ giúp Yến nhi xử ta sao?”

“Ngươi nói xem?”

Lương Trinh nắm tay hắn, ấn vào chỗ nào đó đang có phản ứng trên người mình khàn giọng lên tiếng: “Xử nơi này có được hay không?”

Chúc Vân Tuyên cực kỳ nghẹn lời: “Ngươi định làm gương cho con vậy sao? Yến nhi còn ở đây.”

Từ sau khi rời khỏi Tuyền Châu, vì sợ Yến nhi không quen, cho nên buổi tối hai người vẫn để Yến nhi ngủ chung, dù rằng mối quan hệ cha con ngày càng hòa hợp, thế nhưng có nhiều lúc quả thực… không mấy tiện.

Lương Trinh con ngươi nhẹ nhàng quay một vòng: “Chúng ta ra tháp bên ngoài, làm xong lại trở về.”

Chúc Vân Tuyên: “….”

Bọn họ vốn là một đế một hậu, vì sao bây giờ lại phải rơi vào tình cảnh vụng trộm đến như thế này chứ?”

Chương 88: Trở lại kinh thành

Khi hồi kinh vẫn còn là đầu mùa xuân, đến khi hồi kinh trời đã nhanh vào thu.

Chúc Vân Tuyên nhìn một lớn một nhỏ ngồi ở bên cạnh mình, trong đôi mắt cũng lấp lánh ý cười, những mối tâm tư lên xuống lo âu lúc trước vào đúng lúc này rốt cuộc cũng xem như hoàn toàn lắng xuống.

Ngự liễn dừng ở ngoài Cam Lâm cung, Chúc Vân Tuyên dẫn Yến nhi xuống xe, nhóc con nhìn thấy cái gì cũng ngạc nhiên không thôi, con ngươi cứ ngó tới ngó lui: "Nơi này đẹp quá đi! Cha, nơi này chính là nhà chúng ta sao?"

Chúc Vân Tuyên cười sờ sờ đầu con trai, dạo trước hắn luôn cảm thấy chốn thâm cung quạnh quẽ cô quạnh, chẳng khác gì lao tù, thế nhưng bây giờ Yến nhi lại nói, nơi này là nhà của bọn họ.

Ừ, là nhà, của bọn họ.

Lương Trinh đi lên phía trước ôm lấy con: "Đi thôi, phụ thân dẫn cục cưng vào xem thử."

Trong nửa năm Chúc Vân Tuyên rời kinh này, Cam Lâm cung đã được sửa chữa đổi mới hoàn toàn, Yến nhi nhìn đến hoa cả mắt, bắt đầu uốn éo thân thể đòi xuống, sau đó lại lăng xăng chạy tới chạy lui hết trong tới ngoài nhìn đông nhìn tây, gương mặt rất chi là hớn hở.

Lương Trinh cũng cực kỳ bồi hồi, mới mỉm cười trêu ghẹo Chúc Vân Tuyên: "Ai có thể nghĩ tới, thần thiếp còn có phúc phận có thể lại trở lại nơi này."

Chúc Vân Tuyên mặc kệ đối phương, dắt tay Yến nhi: "Cha dẫn ngươi đi xem tẩm điện."

Nơi ở của Yến nhi được sắp xếp ở một tẩm điện ở điện thờ phụ* phía tây, từ lâu đã thu xếp xong xuôi, các loại trang trí đều được trang trí theo sở thích Yến nhi, dưới hành lang còn có lồng chim hoàng yến đang líu lo, cũng nhờ vậy mà khiến cho Cam Lâm cung vốn là một cung lạnh lẽo trang nghiêm trở nên có chút sống động hơn.

– *điện thờ phụ: là hai điện nằm ở hai bên điện thờ chính.*

Đám ma ma thái giám vui sướng ra ngoài cung nghênh đón thái tử, bọn họ đều là những người mới được điều tới hầu hạ Yến nhi, đã được trải qua nhiều lần lựa chọn cùng sàng lọc để đưa ra những người thích hợp cũng như giỏi nhất.Yến nhi phóng tầm mắt nhìn thấy mấy chục người ô ép tràn tới, nhất thời có chút sợ hãi, mới vội vã nắm y phục Chúc Vân Tuyên trốn ra phía sau. Lúc ở phủ nguyên soái, người hầu hạ nhóc con cũng rất nhiều, thế nhưng hiện tại, khi đối mặt với đám người đông gấp mấy lần trước*, nhóc con vẫn

chưa quen bị nhiều người vây quanh như vậy.

— *Tiểu vu kiến đại vu: ý muốn nói một phụ thùy nhỏ khi gặp phụ thùy lớn sẽ tỏ ra e dè, không thể thi triển pháp thuật, ngụ ý so sánh sự chênh lệch khác xa nhau.*

Chúc Vân Tuyên ra hiệu Cao An ở lại nói chút quy củ với mọi người, rồi ôm lấy Yến nhi tiến vào bên trong.

Yến nhi đột nhiên bắt đầu rầu rĩ không còn hứng thú như trước nữa, nhóc con cứ ôm lấy cổ Chúc Vân Tuyên, nằm nhoài trên bả vai hắn không nói câu nào, Chúc Vân Tuyên lung lay chuông gió hình thỏ ở cửa sổ hỏi con: "Bé con ngoan, nhìn thử xem có thích hay không?"

Yến nhi ngước mắt liếc mắt nhìn, gật đầu, lại nằm trở lại.

Chúc Vân Tuyên bất đắc dĩ nở nụ cười, Lương Trinh đưa tay ôm lấy con trai ngắt ngắt cái mũi nhỏ của nhóc con: "Vật nhỏ lại hờn dỗi gì nữa đây?"

Yến nhi đỏ mắt oan ức lắp bắp nói: "Con không muốn ma ma, con chỉ muốn cha với phụ thân."

Lương Trinh cảm thấy nghẹn lời, hắn thật sự muốn đánh vào mông vật nhỏ này làm sao bây giờ?

Chúc Vân Tuyên do dự nói: "Hay là chúng ta lại ngủ chung với Yến nhi thêm nửa tháng, dù sao con cũng vừa mới về, đoán chừng không quen nơi này, chờ đến khi con quen rồi tính tiếp."

Lương Trinh buồn cười nói: "Sắp gần bốn tuổi rồi, đã không đến Đông cung thì thôi, còn muốn mỗi ngày nằm vạ trên long sàng, chưa thấy thái tử nhà ai như vậy."

Đông cung? Từ Cam Lâm cung đến Đông cung đi liễn cũng mất một phút, nếu như ném Yến nhi ở đó, đoán chừng ngày mai quan hệ cha con hai người họ sẽ bị đoạn tuyệt.

Yến nhi cũng không phải là không nghe hiểu, bèn cong miệng đáp: "Phụ thân xấu, phụ thân không cần Yến nhi rồi."

Lương Trinh: "..." Đúng là nhóc con bạc tình.

Chúc Vân Tuyên không đành lòng, chỉ biết than thở: "Thôi bỏ đi, dù sao chúng ta vẫn nợ con."

Mọi chuyện cứ như vậy mà được quyết định xong, Yến nhi vẫn tiếp tục ở lại trong điện thờ phụ phía tây Cam Lâm cung, thỉnh thoảng còn đi quấy rầy cuộc sống về đêm của hai vị đế hậu Chúc Vân Tuyên cùng Lương Trinh, mãi đến tận khi mười hai mới vào các học tập, tự mình chủ động dọn ra Đông cung, tất nhiên là những chuyện này thì để về sau hẵng nói.

Trong buổi hồi triều ngày hôm sau, hoàng đế chính thức ở trên triều hội tuyên bố chuyện lập hậu cùng sách phong thái tử, đồng thời hạ lệnh lễ bộ chọn ngày lành tháng tốt cử hành nghi thức đại hôn cùng đại điển sách phong.

Ván đã đóng thuyền, mặc dù bây giờ văn võ cả triều đều đã biết được vị hoàng hậu tương lai Tiêu Niệm chính là Chiêu vương Lương Trinh năm đó mưu phản bị xử trảm, thế nhưng bệ hạ đã nhất quyết nói Tiêu Niệm là Tiêu Niệm, còn muốn lập hắn làm hậu, thì hắn chính là hoàng hậu Đại Diễn, bọn họ vì cái đầu nằm trên cổ cùng chiếc mũ ô sa của mình, tội gì vào lúc này phải nhảy ra chọc cho bệ hạ không vui, thôi cứ bỏ đi.

Sau khi buổi lâm triều kết thúc, Chúc Vân Tuyên lệnh cho sáu vị phụ thần nội các lưu lại riêng, lại triệu bọn họ đến ngự thư phòng chờ, lúc này ngoại trừ một hoàng đế, còn có vị hoàng hậu tương lai ngạo mạn kia.

Lương Trinh đứng ở một bên Chúc Vân Tuyên, hai tay khoanh bỏ vào tay áo, giương mắt cười như không cười lần lượt đảo mắt quan sát các vị đại thần nội các có mặt trong phòng, những người này đều là trụ cột vững vàng trong triều đình Đại Diễn, có hai vị là ba năm trước sau khi hắn rời đi mới được đề bạt vào, còn bốn người khác đều là người quen.

Khi hắn đánh giá đối phương, thì bọn họ cũng đồng thời dùng ánh mắt phức tạp nhìn lại hắn, ba người cùng đi tuần với Chúc Vân Tuyên lúc trước vẫn xem như ôn hòa chút, còn ba người kia, đặc biệt là thủ phụ, sắc mặt của lão thay đổi tận may lần, thoạt nhìn khó coi cực kỳ.

Biết là một chuyện, chính mắt thấy được lại là một chuyện khác, càng khỏi nói vị thủ phụ này chính là bạn thân Tăng Hoài, sau khi Tăng Hoài bị lưu vong thì được đối phương tiến cử, mới từ vị trí thấp trong nội các nhảy một bước lên thành vị trí thủ phụ. Lão nhớ tới những chuyện trước kia, lại nhìn Lương Trinh cao ngạo trước mặt sao có thể không tức giận cho được.

Chúc Vân Tuyên không lòng vòng mà đi ngay vào trọng tâm: "Trẫm kêu các ngươi ở lại là có một chuyện muốn nói với các ngươi, từ mai hoàng hậu cũng sẽ đi vào nội các, hắn còn trẻ ít kinh nghiệm, hy vọng các ngươi giúp đỡ, sau này trẫm sẽ hạ thánh chỉ."

Mấy vị đại thần nội các nghe thấy vậy cũng bối rối cực kỳ, hoàng hậu vào nội các! Không sợ thiên hạ chê cười!

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, thủ phụ vẫn là người đầu tiên phản đối: "Bệ hạ, nội các hiện tại đã đủ người, chúng thần vẫn luôn làm việc cẩn trọng giúp ích cho bệ hạ cùng triều đình chưa hề mắc phải sai lầm nào, xin hỏi bệ hạ đây là ý gì?"

Chúc Vân Tuyên từ tốn nói: "Giang khanh nói quá lời, trẫm cũng không có ý định kêu các ngươi dạt ra để lại một chỗ trống, từ khi Đại Diễn khai sinh ra đã định nhân số nội các là bảy người, từ sau thời hoàng đế thái tông sau mới đổi thành sáu người, bây giờ trẫm chẳng qua chỉ là muốn khôi phục chế độ cũ mà thôi."

"Khôi phục lại chế độ cũ cũng được, nhưng hậu cung không thể chen vào chính sự! Hơn nữa hoàng hậu là

chủ hậu cung, sao có thể đi vào nội các rối loạn triều cương, khiến cho thiên hạ chê cười!"

Thứ phụ một bên cũng phụ họa: "Từ khi Đại Diễn khai quốc tới nay, cho dù là nam hay nữ, chỉ cần gả cho người, thì chính là làm một người thê, không thể dễ dáng ló mặt, càng không thể ra vào triều đình làm quan, phá hoại quy củ tổ tiên! Huống chi là hoàng hậu, nên làm một vị mẫu nghi thiên hạ đại diện cho cả một hậu cung, khai chi tán diệp cho hoàng gia, chứ không phải tiến vào nội các!"

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại cười nhạo một tiếng, bộ dạng không có ý tốt gì nhìn hai vị các lão trước mặt: "Mẫu nghi thiên hạ? Khai chi tán diệp*?"

Khai chi tán diệp: sinh nhiều con cái.

Hai người há miệng khó mở miệng thành lời, có ai mà không biết thái tử là do bệ hạ sinh, nhưng mà…

Chúc Vân Tuyên nhíu chặt mày, một lát sau mới hững hờ nói: "Nếu đã như thế, vậy cứ sửa lại một chút, trẫm gả cho hắn đi, phong hào hoàng hậu gì đó cũng miễn, lát nữa kêu lễ bộ đi tham khảo sách cổ xem có tên gọi thích hợp gì hay không, nếu làm vậy cũng không tính là làm trái quy định tổ tiên."

"Không thể được!" Mấy vị đại thần nội các sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, nước mắt ròng ròng cầu xin: "Bệ hạ tuyệt đối không thể làm vậy! Ngài là thiên tử! Sao có thể làm thê người khác! Làm như vậy thì uy nghiêm Đại Diễn ta sẽ ra sao! Uy nghi bệ hạ làm sao!"

Lương Trinh nhướng mày, bản thân hắn thật sự không nghĩ tới Chúc Vân Tuyên sẽ nói ra những lời như vậy, dù những nói kia âu chỉ là để hù dọa đám đại thần, cũng đủ khiến hắn hài lòng.

Trong lúc nhất thời hai bên không chịu nhún nhường nhau, bầu không khí trong ngự thư phòng bắt đầu có chút căng thẳng, mãi đến khi ở hậu điện bất ngờ vang lên một trận cười khúc khích.

Yến nhi lộc cộc chạy tới từ phía sau điện, khi thấy Lương Trinh, nhóc con liền hô to một tiếng "phụ thân", lủi cái đầu đầm đìa mồ hôi vào trong ngực của hắn.

Ra là mấy tiểu thái giám dẫn nhóc con này ra sau điện chơi trốn tìm, trong lúc không chú ý liền để tiểu thái tử chạy vào đây. Bọn hạ nhân lúc này đuổi theo sau, ai nấy đều quỳ xuống đất thỉnh tội.

Lương Trinh cười ôm lấy Yến nhi, đoạn cầm lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho nhóc. Yến nhi lại nhìn thấy Chúc Vân Tuyên ngồi sau ngự án, trong miệng hét lên một tiếng "cha", sau đó leo xuống người Lương Trinh chạy qua Chúc Vân Tuyên, còn giơ cao cánh tay muốn cha ôm mình.

Chúc Vân Tuyên bất đắc dĩ ôm lấy vật nhỏ này, để nhóc con ngồi lên đùi mình. Yến nhi víu lấy ngự án mở tờ tấu chương ra, kế đó thấy cái gì cũng đưa tay sờ soạng một phen mới chịu.

Chúc Vân Tuyên đè tay con trai lại nhỏ giọng nhắc nhở: "Yến nhi ngoan, đừng quậy."

Yến nhi lúc này mới chú ý ở dưới đất còn có mấy người quỳ, thế là đảo mắt nhìn qua một vòng, kế đó ngưng lại người thủ phủ đang lén ngẩng đầu nhìn mình cong môi nở nụ cười: "Râu mép của vị bá bá này sắp rớt xuống rồi, xấu quá đi."

Thủ phụ: "…"

Nhóc con ngốc Yến nhi căn bản không còn nhớ rõ những lời Lương Trinh từng nói với nhóc không nên gọi những người này là bá bá, trong trí nhớ của Yến nhi, chỉ cần là nam nhân có râu mép, thì cho dù là già hay trẻ đều sẽ gọi là bá bá. Lần đầu tiên nhóc thấy Lương Trinh, thì hắn ở trong bộ dáng râu ria lôi thôi, vì lẽ đó nên nhóc cũng gọi là bá bá.

Còn vị thủ phụ đại nhân trước mặt này, từ trước đến giờ lão luôn là một người nổi danh có bộ râu gọn gàng tỉa tót đẹp, không ngờ rằng râu mép này ấy vậy mà lại là đồ giả, hẳn là lão tự mình dán lên! Vị thủ phụ đáng thương tuổi tác cao mà râu mép vẫn thưa thớt, sợ bị người ta khinh cho nên mới dán lên, vào lúc này chỉ biết khóc lóc, lại giơ tay lau nước mắt mấy lần, chòm râu suýt chút nữa bị rớt xuống, nhưng chính lão lại không phát hiện, người khác không nhắc nhở, kết quả lại bị một tiểu thái tử đồng ngôn vô kỵ nói trắng ra.

— *Đồng ngôn vô kỵ: trẻ em ngây thơ hồn nhiên, nói chuyện thành thật, cho nên dẫu có nói gì thì người lớn cũng đừng trách móc.*

Lão thủ phụ vừa thẹn vừa giận, chỉ biết luống cuống tay chân dán chòm râu cho chắc lại, sau lại nghĩ đến chuyện này truyền đi thế nào cũng thành trò cười trong triều, thành ra hận đến mức không thể đập đầu vào cây cột Cam Lâm cung chết cho xong.

Mấy đại thần xung quanh chỉ biết cúi đầu nín cười, thế nhưng Lương Trinh không chút nào khách khí châm biếm: "Giang các lão, xin hỏi râu mép giả này là ai làm cho ngươi, e là tên kia cố tình nhỉ? Muốn cho lão ngự tiền như ngươi mất mặt, thật là quá đáng mà."

Lão thủ phụ giận dữ xấu hổ muốn chết, cả người ủ xìu, không còn thái độ hùng hổ dọa người như lúc đầu. Chúc Vân Tuyên ho nhẹ một tiếng, thu lại ý nín cười trong mắt trầm giọng nói: "Chuyện đi vào nội các…"

Thủ phụ hiện tại đã bại như núi đổ hoàn toàn thất thần, thứ phụ nhìn lão mấy lần, thấy đối phương không nói gì cũng sáng suốt ngậm miệng lại, những người khác ngượng chín cả mặt. muốn đi thì vào đi, dù sao cũng không chiếm chỗ bọn họ, thích sao thì cứ làm vậy đi.

Mọi chuyện cứ như vậy mà quyết định, mấy vị các lão ủ rũ cáo lui ra ngoài, Lương Trinh tiến lên phía trước duỗi tay ra cách ngự án xoa cằm Yến nhi: "Ranh con này ấy vậy mà vẫn có chút chỗ dùng, không uổng chúng ta cưng chiều."

Yến nhi cười khanh khách: "Bá bá thật sự rất xấu, Yến nhi không thích."

89. Chương 89: Đêm Trước Đại Hôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nửa tháng sau khi hồi kinh, Chúc Vân Tuyên cùng Lương Trinh dẫn Yến nhi đi một chuyến tới Nguyên tế tự.

Khi đến nơi, bọn họ trước tiên ra phía sau núi thắp hương cho cha cùng phụ thân của Lương Trinh, Lương Trinh không hề dịch vị trí cha mình, mà đem tro cốt của phụ thân Tiêu Quân Bạc về chôn chung một chỗ, cho hai người được đoàn tụ. Từ một nấm mồ thô sơ không tên, qua một lần tu sửa lập bia cùng làm pháp sự, một mớ hỗn độn lúc trước coi như trôi qua không nhắc tới nữa.

Bữa trưa là dùng đồ chay ở Nguyên tế tự, sau khi ăn xong bọn họ liền dẫn Yến nhi cùng nhau đi đến phật đường nghe lão trụ trì tụng kinh.

Mấy năm qua, vào những lúc Chúc Vân Tuyên phiền lòng không vui đều sẽ tới nơi này, bình tâm nghe lão trụ trì nghe tụng một hồi kinh phật, rồi cố gắng ép buộc chính mình đè xuống những tạp niệm dây dưa bấu víu trong lòng. Bây giờ thế sự đổi dời, hắn lại lần nữa cùng Lương Trinh ngồi tại nơi đây, tâm trạng cũng đã biến đổi khôn lường không còn như lúc trước.

Những thứ không vui quá khứ đã trở thành chuyện vui, những chuyện bản thân do dự cứ không quyết định được cũng đã đưa ra lựa chọn, so với hiện tại, hắn đã không còn phút giây nào lo lắng bất an thêm điều gì nữa.

Nhóc con Yến nhi nhỏ xíu xiu cực kỳ ngoan ngoãn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn ở giữa hai người họ, nghiêm túc học theo cha và phụ thân chăm chú nghe lão trụ trì tụng kinh.

Thời điểm buổi trưa vừa mới ăn cơm xong chính là lúc buồn ngủ nhất, nhóc con thoáng chốc đã không thể chịu đựng nổi, mi mắt bắt đầu đánh nhau, đầu cũng không ý thức được mà gật gù cúi thấp xuống, thỉnh thoảng lại giật mình tỉnh giấc ngồi thẳng người lại, lén lút lau khóe miệng đang chảy dãi của mình, sau lại xoay người nhìn cha và phụ thân, thấy hai người đều bình tâm chìm vào suy nghĩ của mình cho nên cũng không dám lên tiếng, chỉ lơ mơ nhìn lão trụ trì, chỉ một lúc sau lại bắt đầu ngủ gà ngủ gật như chú gà con mổ thóc.

Đợi đến lão trụ trì tụng xong mở mắt ra, Yến nhi đã nghiêng người tựa lên đùi Chúc Vân Tuyên, mặt đỏ bừng bừng, trán đẫm mồ hôi.

Chúc Vân Tuyên có chút lúng túng giải thích: "Yến nhi còn quá nhỏ, không thể chịu đựng được, mong đại sư thứ lỗi."

"Không sao." Lão trụ trì nhìn Yến nhi im lặng một lúc, đoạn từ tốn lên tiếng: "Bệ hạ nhân hậu, thái tử ắt sẽ là người có phúc."

Nghe thấy giọng nói của cha, Yến nhi mơ mơ màng màng tỉnh lại, vuốt mắt ngồi dậy, Lương Trinh cười giúp nhóc con xoa xoa nước bọt vãi ra gần nửa bên mặt hỏi lão trụ trì: "Ngài thật sự cảm thấy đứa nhỏ này sẽ có phúc sao?"

Lão trụ trì mặt mày hiền từ nhìn Yến nhi khẽ nói: "Những nỗi cơ cực thái tự đã chịu hết khi còn bé, ngày sau không cần lo lắng điều gì, hai vị cứ việc yên tâm."

Tảng đá lớn trong lòng Chúc Vân Tuyên thoáng chốc được dỡ xuống, Yến nhi dường như vẫn không nghe hiểu lão trụ trì đang nói cái gì, chỉ biết ngây ngốc mà nhìn đối phương. Lão trụ trì chợt đưa một miếng bùa bình an cho nhóc con, sau đó lại giơ tay sờ đầu rồi thấp giọng niệm một câu kinh phật.

Chúc Vân Tuyên không hỏi nhiều thêm nữa, mà tự tay giúp Yến nhi đeo bùa bình an lên cổ.

Sau khi ra khỏi phật đường, một nhà ba người bắt đầu đi dạo loanh quanh trong miếu. Hiện tại trời đã vào đầu thu, cây bạch quả cùng phong đỏ nở rộ trong chùa miếu, phóng tầm mắt nhìn tới, mảng hồng rực lửa cùng vàng óng ánh hòa vào nhau, trông vô cùng đẹp mắt.

Yến nhi lon ton đạp lên những chiếc lá, thích thú đến mức cười không thấy mắt đâu, lúc này dường như không còn chút buồn ngủ nào nữa, thỉnh thoảng còn nhặt lên một hai chiếc lá có hình dáng đẹp đẽ mà thu vào trong lòng, nói là chờ cha cùng phụ thân lớn đến sẽ tặng cho bọn họ.

Chúc Vân Tuyên xoa mặt con trai cười gật đầu phụ họa: "Được, đợi khi trở về cha sai người làm chất ngâm cho con, lá sẽ không bị khô."

"Có thật không ạ?"

"Thật."

Lương Trinh cười than thở: "Chẳng trách sao lão trụ trì nói ranh con này nhiều phúc, nhiều người thương nó như vậy, quả thực là mạng tốt mà."

Chúc Vân Tuyên chợt nhớ ra gì đó, chợt dừng bước lại giương mắt nhìn về Lương Trinh, do dự hỏi: "Năm đó trước khi ngươi rời kinh, có phải ngươi đã tới đây thắp một chiếc đèn chong cho Yến nhi phải không?"

Dứt lời, Lương Tri hơi thẩn người lại, cong môi hỏi: "Ngươi biết?"

"Ừ, trước khi rời kinh, ta có tới nơi này làm pháp sự cho mẫu hậu, vốn định thắp một chiếc đèn cầu mong Yến nhi bình an, nhưng lão trụ trì nói đã có người thắp cho con."

Bây giờ hồi tưởng lại, có lẽ cũng bởi vì biết chuyện này, cho nên hắn mới có thể mềm lòng như thế với Lương Trinh, mặc dù chuyện kia vốn nằm trong phận sự đối phương cần làm.

"Chuyện này tính là gì, ta nên làm mà." Lương Trinh chả chút đoái hoài đến, cũng không nói gì thêm nữa, mà chỉ ôm lấy Yến nhi, rồi nắm tay Chúc Vân Tuyên "Đi thôi, chúng ta lên trên điện ngắm cảnh."

Lên tháp cao, liền có thể thấy được tòa sơn trang dưới chân núi. Lương Trinh này đã kế thừa tước vị phụ thân minh, trước khi hồi kinh Chúc Vân Tuyên cũng đã hạ chỉ trả phủ đệ lúc trước lại cho hắn, bao gồm cả tòa sơn trang này. Trong trang hệt như Nguyên tế tự, đâu đâu cũng trồng cây bạch quả cùng phong đỏ, khi từ trên cao nhìn xuống, nơi đây như có một lọng che cao vút, suối nước nóng nằm ẩn mình trong đó khói nghi ngút lượn lờ, khiến cho người ta cảm giác đặc biệt mơ màng.

Yến nhi nằm nhoài trên bả vai Lương Trinh nhìn đến trợn cả mắt lên, đang tiếc là mấy ngày nữa phải cử hành đại hôn, còn nhiều chuyện chuẩn bị, nếu không bọn họ có thể ở đây chơi thêm mấy ngày nữa rồi.

Chúc Vân Tuyên nhớ tới một ít chuyện quá khứ, trong mắt thoáng chốc tràn ngập cảm xúc vui vẻ. Lương Trinh dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ai kia, bèn nghiêng đầu nháy mắt một cái: "Lần này không có cơ hội, chúng ta đội lần sau rảnh rỗi quay lại, còn rất nhiều dịp, chờ đến mùa đông, chúng ta còn có thể ở lâu một chút."

Chúc Vân Tuyên cười gật đầu: "Được."

Sau khi về lại cung, lễ bộ thượng thư tới cầu kiến. Đối phương trình tất cả quy trình điển lễ đại hôn cùng lập hôn do mình sắp xếp lên, sau đó ra vẻ cẩn trọng hỏi hai người họ có cần sữa chữa lại chỗ nào hay không.

Lương Trinh cầm lấy tấu chương xem kỹ, trong lúc đó lão thượng thư cũng giơ tay lau mồ hôi trên trán, trong lòng cũng căng thẳng theo, bệ hạ thì dễ nói chuyện rồi, có sợ chỉ sợ vị hoàng hậu nương nương này yêu cầu nhiều mà thôi.

Trong nửa tháng này, thủ phụ đại nhân đã bị Lương Trinh chọc tức ngất xỉu những hai lần, chuyện này cả triều ai cũng biết, so với năm đó, thì vị hoàng hậu nương nay càng kiêu ngạo ngông nghênh không thể chọc được, càng chết là, bệ hạ cùng đối phương còn ký kết ngầm có thể phối hợp người làm chính diện, kẻ làm phản diện vô cùng ăn ý, khiến cho bọn họ như đi giày trên băng mỏng, không dám nói dối cũng như lung tung, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ bị hai vị này bắt tay xử tội.

Lương Trinh xem nội dung trên tấu chương xong, im lặng không nói gì, chỉ đưa cho Chúc Vân Tuyên, Chúc Vân Tuyên cầm bút khoanh tròn mấy chi tiết nhỏ phải sửa. Trên thực thế, phần quy trình đã được sửa đổi

qua nhiều lần, trong khoảng thời gian này người ở lễ bộ bận rộn loay hoay đến mức chân không chạm đất, tất cả mọi đồ vật chuẩn bị đều phải xác nhận qua tám trăm lần, mới miễn cưỡng thỏa mãn Chúc Vân Tuyên cùng Lương Trinh.

Bọn họ vốn cũng không cố ý làm khó làm dễ người khác, bởi vì cả đời này chỉ có duy nhất một lần đại hôn, cho nên muốn làm phải thật hoàn hảo.

Lễ bộ thượng thư bẩm báo xong việc nhanh chóng lùi ra, rồi tiếp tục dâng lên lễ phục đế hậu phải mặc lúc cử hành điển lễ đại chọn. Trang phục của Chúc Vân Tuyên chính là cổn phục mười hai đồ án cùng miện mười hai chuỗi ngọc, còn Lương Trinh thì là y phục danh cho thân vương chín đồ án cùng cửu lương quan.

— Hình ảnh bốn món của hai người (Tuyên trái Trinh phải, chỉ mang tính chất minh họa)

Trang phục của Lương Trinh được tham chiếu từ phong cách ăn mặc của vị hoàng hậu đầu tiên thời khai quốc, cũng may từ trước đã có, cho nên hiện tại cũng nắm được chút lễ nghi, không đến nỗi luống cuống, song cũng bớt đi một số chuyện.

Hai bộ lễ phục này đã vội bắt đầu tiến hành ngay từ lúc bọn họ khởi hành hồi kinh từ Tuyền Châu, đến hiện tại khi hoàn thành mới đem đến cho bọn họ mặc thử, cho dù có chỉnh sửa cũng xem như vẫn còn thời gian.

Lương Trinh cười nhìn Chúc Vân Tuyên thay y phục, đội miện quan lên, qua chốc lát sau, chợt đi lên trước một bước, giơ tay vén lên chuỗi hạt châu trước mặt đối phương. Chúc Vân Tuyên ngây ra, thắc mắc nhìn hắn: "Làm sao vậy? Sao ngươi không thử y phục đi?"

"Không vội." Lương Trinh nhẹ giọng cười, ngón tay vòng lại chuỗi châu kia lượn quanh, ý cười trong mắt thoáng đậm hơn, đoạn hỏi Chúc Vân Tuyên, "A Tuyên còn nhớ trước đây ta từng nói, hành động này hệt như đang làm gì sao?"

Chúc Vân Tuyên cau mày, ngẫm nghĩ chốc lát, chợt cười nhạo một tiếng: "Vén khăn voan?"

"Ừ."

Khi đó hắn chỉ thuận miệng đùa một câu, bây giờ vậy mà có thể lại thành thật.

Chúc Vân Tuyên phản bác lại: "Là trẫm cưới ngươi, không phải ngươi cưới trẫm, ngươi làm phản."

Khoé môi Lương Trinh lại giương cao thêm những ba phần: "Vài ngày trước bệ hạ nói phải gả cho ta mà, hơn nữa còn nói ngay ở trước mặt một đám các lão, bệ hạ quên nhanh vậy sao? Có điều bệ hạ quên cũng không sao, chỉ cần nhớ kỹ trong cuộc sống sinh hoạt thường ngày là được, nếu không bệ hạ không xong đâu."

"Ngươi đủ rồi đấy, bản thân cứ luôn miệng nói Yến nhi được sủng mà kiêu, ta thấy ngươi mới đúng hơn chứ?"

Chúc Vân Tuyên nói xong liền giơ tay vỗ lên bả vai đối phương, lại bị Lương Trinh tóm gọn đưa đến miệng hôn một cái, cả hai nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười.

Yến nhi đang ngồi dưới đất chơi đồ chơi bỗng nghe thấy tên mình bèn ngẩng đầu lên, "A" một tiếng, rồi nghiêm túc nói cho bọn họ biết: "Yến nhi không mỏng manh, Yến nhi ngoan lắm."

Lương Trinh liếc mắt nhìn con trai buồn cười nói: "Con mà không mỏng manh thì trên đời này có đứa trẻ nào mỏng manh chứ, đã gần bốn tuổi đầu còn đòi ngủ chung với cha và phụ thân, hơn nữa còn đái dầm, không biết thẹn."

Yến nhi nhìn Lương Trinh le lưỡi nhăn mũi, tỏ vẻ không phục nói: "Phụ thân là đồ đáng ghét."

Lương Trinh ngồi xổm xuống cười nhìn nhóc con: "Còn dám nói phụ thân là đáng ghét nữa sao? Lúc đầu ta quên nói cho con biết, từ tháng sau con bắt đầu đi học rồi, không còn chơi mỗi ngày như vậy nữa đâu."

Yến nhi nghe xong ngẩn người ra, bộ dạng nhanh chóng ỉu xìu dùng đôi mắt lóng lánh nhìn Chúc Vân Tuyên: "Thật sự phải học sao ạ?"

Chúc Vân Tuyên gật đầu: "Yến nhi là thái tử, không thể không học được."

Lúc ở Tuyền Châu Chúc Vân Cảnh đã từng mời người dạy vỡ lòng cho Yến nhi, thế nhưng hiện tại không giống ngày xưa, muốn bồi dưỡng một người thừa kế ngôi vị, thì yêu cầu tất nhiên sẽ không còn đơn giản như vậy nữa. mặc dù Yến nhi chưa được đưa tới Đông cung, thế nhưng tất cả quan chức đã được sắp xếp xong xuôi, bọn họ cũng nhiều lần bẩm tấu lên nhắc nhở Chúc Vân Tuyên nên cho thái tử học tập, tuy rằng Chúc Vân Tuyên sợ con trai vất vả, thế nhưng không cách nào có thể dung túng ở phương diện này.

Yến nhi chớp mắt một cái: "Nếu Yến nhi là thái tử, vậy mỗi ngày Yến nhi có thể ăn nhiều thêm hai viên kẹo không ạ?"

Chúc Vân Tuyên: "…"

Lương Trinh cười nhéo mũi nhóc con: "Ranh con lắm trò, còn học được cách ra điều kiện với cha ngươi sao?"

Yến nhi chợt gập một ngón tay bé xíu mũm mỉm đang giơ lên của mình xuống: "Hai viên không được, vậy có thể nhiều hơn một viên được không ạ?"

Chúc Vân Tuyên nhanh chóng đồng ý: "Được, chỉ cần con ngoan ngoãn học tập, hai viên cũng có thể."

Yến nhi nghe xong bắt đầu hớn ha hớn hở, bộ dạng quyết tâm bảo đảm cùng nhị vị phụ huynh: "Yến nhi hứa sẽ ngoan, Yến nhi là bé ngoan mà.

90. Chương 90: Đại Hôn Đế Hậu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giờ dần, trời chưa sáng, Chúc Vân Tuyên đã rời giường. Hôm nay chính là ngày đại hôn lập hậu, các nghi thức kéo dài suốt từ sáng tới tối, sau khi xong hắn còn phải tổ chức tiệc rượu mời các quan lại trong cung, thành ra hôm nay sẽ là một ngày khá là vất vả.

Hắn vừa động đậy, Yến nhi nằm bên cạnh cũng dụi mắt bò dậy, trong miệng hô muốn đi tiểu, cho nên được ma ma ôm đi ra ngoài.

Lương Trinh không ở đây, từ hôm qua hắn đã trở về trong phủ nhằm đợi đội ngũ đón dâu trong cung đến đón. Chúc Vân Tuyên thay cổn phục, tinh thần của hắn lúc này cực kỳ phấn khởi vui sướng. Sau khi rửa mặt thay y phục xong, Yến nhi được ma ma dắt về, nhóc con hiếu kỳ nhìn hắn: "Cha, cha đang làm gì vậy?"

Chúc Vân Tuyên cười nhéo mặt con trai vui vẻ nói: "Hôm nay cha sẽ thành hôn cùng phụ thân con."

Yến nhi nghe xong trợn mắt hỏi lại: "Có thật không ạ?"

"Thật chứ, lát nữa phụ thân con sẽ đến."

"Cha là tân nương ạ?"

Chúc Vân Tuyên cười nói: "Phụ thân con mới là tân nương."

Ngay khi Chúc Vân Tuyên đang nhận lấy lễ vật từ đám quan thần, Lương Trinh ngoài cung đã ra cửa phủ leo lên thừa dư, trong tiếng cổ nhạc cùng pháo nổ vang trời, đội ngũ đón dâu mênh mông rình rang đi vòng vèo hồi cung.

– Thừa dư: xe dành cho đế vương hoặc bậc chư hầu.

Ven đường có kinh vệ quân mở đường, bà con dân chúng dâng lên đầu đường vây xem sự kiện đại hôn hoàng đế cưới nam hậu sau hơn gần hai trăm năm.

“Ngươi có nghe qua chưa, thái tử điện hạ hiện tại là do bệ hạ tự mình sinh, tuy nói trên danh nghĩa là lập hậu, nhưng hôm nay trong triều đình người nào không biết trên thực tế là vị hoàng hậu ghê gớm này cưới bệ hạ chứ.”

“Đấy có là gì, ta còn nghe người ta nói, vị Tiêu hoàng hậu này chính là Chiêu vương bị xử tử ba năm trước nữa kìa, bệ hạ sớm đã có tình ý với hắn, cho nên căn bản không nỡ giết, cho nên mới làm ra chuyện thay trời đổi đất, bây giờ người ta thay đổi thân phận trở về, trở thành hoàng hậu Đại Diễn đường đường chính chính rồi.”

“Cũng không biết vị hoàng hậu này đến tột cùng tròn méo ra sao, lại có khí phách cùng mị lực lớn đến mức có thể khiến bệ hạ say đắm như vậy.”

“Theo ta thấy, chuyện bệ hạ đồng ý chính mồm thừa nhận những chuyện này, mới khiến người ta kính nể cái phong thái ấy.”

Nghe thấy mấy câu trò chuyện bàn tán tình cờ bay tới, Lương Trinh chỉ nhắm mắt lại, khẽ mỉm cười.

Khi đi đến Phụng Thiên môn, lễ quan nghênh đón hắn xuống xe, sau đó sẽ có một vị quan nâng sách phong lên. Lương Trinh quỳ xuống nhận lệnh, từ giờ khắc này, hắn đã đường đường chính chính trở thành hoàng hậu Đại Diễn.

Trong tiếng chuông cổ, Lương Trinh lại bước lên thừa dư lần nữa, chiếc xe đi qua Phụng Thiên môn tiến

vào bên trong đình, cuối cùng dừng ở ngoài tẩm điện hoàng đế Cam Lâm cung.

Theo chế độ cũ, buổi động phòng đại hôn đế hậu lẽ ra sẽ được tổ chức trong tẩm cung đế hậu, thế nhưng chi tiết nhỏ này đã được Chúc Vân Tuyên đặc biệt sửa đổi, buổi động phòng sẽ ở ngay tại tẩm cung của hắn. Vào giờ khắc này, Chúc Vân Tuyên đang đứng trên bậc thang cao nhất, mỉm cười nhìn hoàng hậu bước xuống xe, đi từng bước về phía mình.

Trong lúc ngẩn ngơ, Chúc Vân Tuyên chợt nhớ năm đó hắn cũng đứng tại nơi này, Lương Trinh hỏi hắn rốt cuộc muốn gì, thế nhưng hắn đã sớm không còn nhớ được khi đó mình có tâm trạng gì, hay trả lời như thế nào, vào giờ phút này, hắn đã sớm vĩnh biệt quá khứ, cũng nhờ có nó, hắn mới có được hiện tại cùng tương lai.

Mãi đến tận khi được Lương Trinh nắm chặt tay, Chúc Vân Tuyên mới bừng tỉnh từ giấc mộng, hắn khẽ mỉm cười, kiên định nắm tay đối phương thật chặt.

Buổi chiều, đế hậu đi đến thái miếu bái kiến tổ tông. Lương Trinh nghiêm trang quỳ trước tổ tông Chúc gia dập đầu lạy, cha của hắn bởi vì Chiêu Dương đế mà chết, thế nhưng hắn cũng đã tự tay trả thù Chiêu Dương đế, xem như hai bên đã không ai nợ ai, phụ thân hắn một đời cống hiến cho triều đình Đại Diễn, bây giờ hắn cưới hoàng đế Đại Diễn, chắc chắn cũng sẽ cố lao tâm lao lực vì giang sơn, vì người hắn yêu.

Sau khi hồi cung, Chúc Vân Tuyên đến tiền triều mở tiệc đãi chúng quần thần, còn Lương Trinh thì về tẩm điện trước.

Nến đỏ hỉ sáp chập chờn rực rỡ, tơ lụa được trải ra trên long sàng rải đầy táo đỏ, đậu phộng, hạt sen. Lương Trinh nhìn, chợt mỉm cười, sau đó tùy tiện quét hết sang một bên ngồi xuống, lại sai người đem chút đồ ăn đi vào, cuối cùng phất tay kêu tất cả hạ nhân lui xuống.

Phía sau giường bất ngờ truyền đến thanh âm cười sột soạt, Lương Trinh chợt quay đầu lại, liền trông thấy Yến nhi ăn mặc hệt như đồng tử chiêu tài chui từ màn đỏ ra, nhóc con còn cười hì hì nhìn hắn: “Phụ thân, ngươi muốn làm tân nương của cha sao?”

— Đồng tử chiêu tài:

Lương Trinh cười nhéo mũi con trai: "Sao con lại trốn ở đây?"

Yến nhỉ hất giày ra bò lên giường, sau đó lại nhào vào lòng Lương Trinh lăn lộn, đồng thời giơ tay nhặt lên táo đỏ muốn nhét vào trong miệng, thế nhưng lại bị Lương Trinh ngăn lại: "Không được ăn cái này, đồ ăn sắp được đem tới rồi."

Yến nhi chợt chớp mắt hỏi" "Phụ thân là tân nương tử, vậy phụ thân có phải sẽ động phòng với cha không ạ? Yến nhi có thể ở lại nhìn được không?"

Lương Trinh: "...Không thể."

Yến nhi bĩu môi, sau một lúc ngẫm nghĩ bèn tiến lại gần Lương Trinh, nhỏ giọng hỏi hắn: "Tại sao phụ thân mới là tân nương ạ, Yến nhi cảm thấy cha mới giống hơn, Yến nhi là do cha sinh sao?"

Lương Trinh bật cười: "Vì sao cha giống tân nương hơn?"

"Vì cha rất đẹp, ma ma nói ai đẹp mới là tân nương tử!"

“Con đúng là tiểu quỷ tinh ranh.”

Yến nhi vẫn một mực truy hỏi đến cùng: “Tân nương mới có thể sinh bảo bảo, vậy Yến nhi là do cha sinh hay phụ thân sinh ạ?”

“Yến nhi chui ra từ khe đá.”

“Phụ thân lừa người!” Yến nhi trợn to hai mắt phản bác: “Cha lớn có nói, Yến nhi chính là do cha sinh!”

Lương Trinh cố ý trêu nhóc con: “Con cũng biết rồi, vậy còn hỏi ta làm cái gì?”

Yến nhi phát ra mấy tiếng hừ hừ, bởi đã có được đáp án, thành ra vô cùng an tâm vui mừng lăn tới lăn lui trên giường.

Cung nhân lúc này đưa tới canh nóng cùng chút điểm tâm lấp bụng tới, Lương Trinh cũng ăn một ít, kế đó lại quay sang cho con trai ăn. Yến nhi ăn uống no nên nằm trong lòng của cha mình ngủ một giấc. Lương Trinh chợt nghiêng đầu liếc mắt nhìn chuông Tây Dương ở góc tường cùng tiếng ồn ào vang ở bên ngoài, niềm hạnh phúc chợt trào dâng nồng đậm trong mắt.

Giờ hợi, Chúc Vân Tuyên được người dắt díu trở về. Lương Trinh tiến ra đón, đỡ lấy Chúc Vân Tuyên từ hai thái giám trái phải. Chúc Vân Tuyên chợt nhìn hắn mà cười ngây ngốc, sau đó mềm oặt ngã nhào vào trong lồng ngực của hắn.

Lương Trinh ôm lấy người, nhẹ nhàng dán vào trán của đối phương cạ cạ, đồng thời ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Uống say?”

Chúc Vân Tuyên lầu bầu gì đó, ánh mắt khi tỉnh khi mê, qua hồi lâu sau mới rầm rì nói: “Những lão khốn kiếp điếc không sợ súng kia ai cũng rót mời trẫm, muốn nhìn trẫm làm ra trò hề, trẫm muốn xử tội bọn họ thật nặng.”

Lương Trinh cười nhẹ: “Uống say mau nghỉ ngơi đi, chuyện xử tội bọn họ vẫn còn tương lai dài phía trước, hơn nữa còn có ta ở đây, A Tuyên không cần bận tâm.”

“Ngươi cũng muốn xem trò hề của trẫm.”

“Bệ hạ nói oan cho ta, ta đã sớm nói, ai bắt nạt A Tuyên, ta sẽ bắt nạt lại người đó, chẳng lẽ A Tuyên không nhớ sao?”

Nói vậy thì tạm được, trong lòng Chúc Vân Tuyên cũng nhẹ đi mấy phần: “Ừ… Lễ hợp cẩn…”

Cho dù hắn đã uống say, thế nhưng vẫn còn nhớ đến nghi thức chưa hoàn thành. Lương Trinh ôm lấy người hết sức khổ tâm nói: “Ngươi còn có thể uống sao?”

“Uống!”

Rượu hợp cẩn được đưa lên, Chúc Vân Tuyên cầm chén rượu lên, lảo đảo ôm lấy canh tay Lương Trinh cười cười trong ánh mắt chăm chăm của lễ quan cùng cung nhân.

Lương Trinh phối hợp với động tác đối phương giơ ly lên, cùng hắn uống xong xuống chén rượu này.

Lễ hợp cẩn giao bôi, từ đó đồng tâm thành một, không xa rời nữa.

Nghi thức lễ cưới lúc này chỉ còn lại một bước cuối cùng. Nhìn thấy con trai bé bỏng của mình đang nằm phơi bụng ngủ say sưa trên giường, Chúc Vân Tuyên nghiêng người qua mỉm cười nhéo mũi nhỏ nhóc con: “Con nó thật là đáng yêu, nhóc con đáng yêu như thế dĩ nhiên là do trẫm sinh rồi, trẫm thật là biết sinh, ha ha…”

Lương Trinh hiện tại vẫn không nhìn ra vật nhỏ đang nằm trên giường cưới của mình đáng yêu chỗ nào, còn lập tức kêu ma ma ôm đi. Chúc Vân Tuyên lôi kéo ống tay áo của hắn, chỉ biết trơ mắt mà nhìn con trai bị ôm đi: “Ngươi đúng là đồ hẹp hòi.”

Lương Trinh giữ chặt sau gáy Chúc Vân Tuyên, nhân lúc ai kia vẫn còn mê man hôn lên môi hai lần: “A Tuyên của ta mới đáng yêu hơn, hôm nay là ngày trọng đại, A Tuyên không được phân tâm.”

Lúc lui người về, Chúc Vân Tuyên chợt giơ cánh tay đặt trên bờ vai Lương Trinh chủ động tiến đến hôn lại.

Cởi hết quần áo, hai thân thể nóng hổi quấn quýt lấy nhau, Chúc Vân Tuyên đắm mình trong cơn hoang lạc, vui thích đến nỗi khoé mắt ép ra nước mắt. Lương Trinh dịu dàng hôn lấy đối phương, vị bệ hạ hoàng đế Đại Diễn cao cao tại thượng chủ trì thiên hạ kia, giờ khắc này lại cam tâm tình nguyện nằm dưới thân hắn, lộ ra bộ dạng mê người nhất, khiến cho hắn không thể nào ép xuống được cơn ham muốn đang rục rà rục rịch trỗi dậy.

Bên tấm màn đỏ, mơ hồ có đóa mai chuyển động.

Chúc Vân Tuyên mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại trưng cặp mắt ngơ ngác đầy nước mắt chăm chăm tựa như si mê nhìn Lương Trinh ý loạn tình mê trên người mình. Lương Trinh chợt ngưng động tác lại, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên mi tâm đối phương rồi tiếp tục chuyển xuống đôi môi.

Đầu lưỡi mềm mãi dây dưa quấn lấy nhau, mỗi một nơi bên trong răng môi đều được liếm láp qua, khiến cho Chúc Vân Tuyên như cảm nhận được hết toàn bộ yêu thương của Lương Trinh dành cho mình. Hắn luôn cảm thấy tối nay Lương Trinh quá mức ôn nhu, từng cử chỉ của đối phương đưa hắn đến cảm giác sôi trào mãnh liệt cũng cực kỳ nhẹ nhàng, làm cho hắn lại rơi vào cõi mê lần nữa, không thể tự thoát ra được.

Chúc Vân Tuyên càng ứa nước mắt nhiều hơn, dòng nước cứ như chảy bất tận không ngừng trào ra khỏi khóe mắt. Lương Trinh ôm người vào trong lòng, cười thở dài: "Ngày đại hỉ, vẫn đáng yêu như thế, đời ta chắc hẳn đã bị chết đuối trong nước mắt của ngươi cùng Yến nhi."

Chúc Vân Tuyên mỉm cười, thôi không khóc nữa, ở nơi bí ẩn nhất lúc này liên tục bị trêu đùa, miệng không tự chủ bật ra những tiếng rên rỉ, cổ họng đều cảm thấy đau: "Chính ngươi lựa chọn, đừng hòng đổi."

"Không đổi."

Nến hỉ trên chân nến chiếu rọi xuống, khiến cho cảnh xuân sắc kia như tan ra hòa cùng khắp điện.

Đêm khuya, lúc này Chúc Vân Tuyên chợt trở mình nằm nhoài vào trong lồng ngực Lương Trinh, hai thân thể đầm đìa mồ hôi quấn quýt chặt lấy nhau, ai cũng không muốn cử động.

Ngón tay của hắn đem hai người tóc dài cùng nhau cuốn lên, nhẹ nhàng đi vòng vài vòng, nhất thời không nói gì.

Lương Trinh nhẹ vỗ về lưng đối phương khàn giọng nói: "A Tuyên, từ nay về sau.. ta sẽ nghe theo ngươi tất cả mọi chuyện."

"Gì cũng nghe theo ta sao?"

"Ừ, chỉ cần là ngươi thích, thì ngươi muốn gì, ta đều cho ngươi."

Chúc Vân Tuyên nhẹ giọng nở nụ cười: "Nếu ta nói ta muốn bầu trời cùng mặt trời, ngươi cũng hái xuống cho ta sao?"

"Sẽ cố gắng thử xem."

Chúc Vân Tuyên cười nhắm mắt lại: "Không cần, ngươi đã cho ta thứ tốt nhất."

"Hửm?"

"Chính ngươi, còn có Yến nhi."

Lương Trinh cười nói: "Vậy cũng tính sao?"

"Tính chứ, còn có toàn bộ thiên hạ, giang sơn này, đều là ngươi cho ta, không thể lại tham lam thêm nữa."

Lương Trinh đã từng dùng thiên hạ này làm giao dịch cùng hắn, hiện tại, hắn lại dùng giang sơn này làm sính lễ kết tóc cùng Lương Trinh. Hắn có Lương Trinh, có Yến nhi, hắn không còn gì đòi hỏi, thật sự không thể nảy lòng tham.

Trong lòng Lương Trinh thoáng xôn xao, hắn cúi đầu hôn lần nữa lên mi tâm Chúc Vân Tuyên: "Ngươi cũng là tốt nhất."

Hoàn chính văn

91. Chương 91: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Quyến Lữ (thượng)

Đây là phiên ngoại tác giả viết dành tặng độc giả ngày Lễ tình nhân, cho nên mọi người tạm thời quên đi đống máu chó ngược tâm ở phần chính văn kia đi nha.(*)*

Cảnh Thụy năm thứ bảy, mùa xuân tháng ba, quý tị.

Bên ngoài cửa sổ sau giờ ngọ vừa lúc chính là cảnh xuân đẹp nhất trong ngày, Chúc Vân Tuyên hiện đang ngồi xếp bằng trên tháp, một tay chống đầu tựa trên bàn trà mất tập trung lật xem tấu chương, cả người cũng bị ánh mặt trời hiu hiu làm cho buồn ngủ.

Mực trên ngòi bút không ngừng nhỏ xuống, vô tình làm vấy bẩn hết mớ tấu chương dưới tay, thế nhưng Chúc Vân Tuyên dường như vẫn chưa phát hiện ra, vẫn híp mắt gật gù, bộ dạng thoạt nhìn sắp ngủ thiếp đi.

Cao An ở cạnh chỉ đành bất đắc dĩ ghé sát vào gọi hắn: "Bệ hạ…"

Chúc Vân Tuyên bị tiếng kêu kia làm cho giật mình thoắt ngồi thẳng dậy, ngây người ra mất một lúc, đến khi đầu óc tỉnh táo lại chút mới quay đầu hỏi Cao An: "Giờ gì rồi?"

"Dạ thưa là giờ mùi khắc sáu, nếu như bệ hạ buồn ngủ, vậy thì để nô tài hầu hạ ngài đi vào bên trong nghỉ ngơi có được không?"

— *giờ mùi khắc sáu: tầm hai giờ trưa*

"Đã giờ mùi khắc sáu rồi sao, thôi, trẫm không ngủ, chút nữa là Yến nhi sẽ học xong trở về rồi…"

Lẩm bẩm nói xong, lại cúi đầu, lần này vẫn là một bên tiếp tục lật tấu chương, một bên ngủ gà ngủ gật.

Từng con chữ trước mắt dần dần biến thành những bóng mờ mơ mơ hồ hồ, cơn buồn ngủ kia lại bắt đầu chiếm lấy tâm trí lẫn cả người Chúc Vân Tuyên lần nữa. Trong lúc mơ màng, Chúc Vân Tuyên bất chợt nghe được mùi trà hương dần đến gần mình, mùi hương ấy cứ quanh quẩn đảo quanh bên chóp mũi, bèn theo bản năng mà dựa qua, còn nhẹ nhàng cạ tới cạ lui nhúc nhích một chút, cuối cùng mới hoàn toàn yên ổn nhắm mắt lại.

Đến khi tỉnh lại mặt trời cũng sắp lặn, thứ đập vào mắt Chúc Vân Tuyên lúc này chính là những vệt chiều tà phủ khắp phía chân trời soi sáng ngoài cửa sổ kia, hắn mơ mơ màng màng mất một lúc, sau đó mới khẽ nhíu mắt, từ từ tỉnh táo lại, mới nhận ra bản thân mình ấy vậy mà lại tựa đầu trên vai Lương Trinh ngủ một lúc thẳng đến mấy canh giờ.

Còn về Lương Trinh lúc này đây vẫn không chút động đậy mà tập trung giúp hắn phê duyệt tấu chương, đối phương có vẻ như vẫn chưa phát hiện ra người bên cạnh mình đã tỉnh rồi. Chúc Vân Tuyên dời tầm mắt ngưng lại trên gò má Lương Trinh nhìn hết một lúc, thầm nghĩ mới hơn nửa tháng không gặp, mà ai kia tựa như lại đen gầy hơn một chút, trên mặt còn có mớ râu ria tua tủa, lần này đi ra ngoài quả nhiên là đã chịu nhiều cực khổ rồi.

Khi đôi môi mềm mại của Chúc Vân Tuyên dán lên gò má, bàn tay cầm bút của Lương Trinh chợt ngưng lại, đoạn nghiêng đầu sang, sau đó cũng dùng chóp mũi nhẹ nhàng cạ cạ lên mặt Chúc Vân Tuyên cười nói: "Bệ hạ tỉnh rồi?"

"Về sớm như vậy sao không báo trước một tiếng.."

Một câu oán giận vừa ra khỏi miệng xong, những câu còn lại đều bị ai kia chặn trào ngược về lại trong bụng. Lương Trinh giơ tay đè sau gáy Chúc Vân Tuyên ép đối phương tiến lên giường dây dưa tiến vào một trận hôn sâu.

Nụ hôn của Lương Trinh trước giờ vẫn luôn mạnh mẽ tràn đầy sự xâm lược như vậy, trong lúc răng lưỡi người tới ra lui đẩy đưa nhau, Chúc Vân Tuyên cảm giác đầu lưỡi như bị cấn nát, bèn không nhịn được mở miệng rên rỉ, khẽ đẩy đối phương ra: "Được… Được rồi… Yến…"

Sau khi nụ hôn sâu kia vừa dứt, Lương Trinh một bên in từng cái hôn như mổ nhẹ lên môi Chúc Vân Tuyên, một bên rầm rì: "Yên tâm, vừa nãy lúc nhóc con kia về ngươi còn chưa tỉnh, cho nên ta đã phái người dẫn nó ra ngoài chơi rồi."

"Sao ngươi làm vậy chứ, nó còn chưa làm bài tập nữa."

Chúc Vân Tuyên giơ tay đập vào ngực Lương Trinh, cánh tay của hắn sau đó cũng chợt bị đối phương tóm lại đặt giữ yên tại chỗ. Lương Trinh cười cúi đầu, dùng đầu lưỡi đảo qua lòng bàn tay Chúc Vân Tuyên, khiến cho mi mắt Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng giật giật theo, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy không thôi, loại ngứa ngáy này như chảy từ lòng bàn tay tràn đến đầu quả tim.

Sau khi nhìn nhau nở nụ cười, môi lưỡi của cả hai bắt đầu dây dưa quấn lấy nhau lần nữa.

Sau khi thân mật một trận thỏa thích xong, hai người lúc này mới bắt đầu nói chuyện chính sự. Lần này Lương Trinh ra bên ngoài không chỉ làm khâm sai xem xét tình hình, mà đồng thời còn tham gia điều tra một vụ án tham ô, tình cờ đụng phải mấy kẻ gan to bằng trời, thành ra phải vất vả lao đao mất một phen, cũng may là hữu kinh vô hiểm* trở về, những chuyện cần tra cũng đã điều tra xong xuôi.

— *Hữu kinh vô hiểm: nhìn qua cảm thấy sợ rùng mình, thế nhưng thực chất không có gì nguy hiểm*

Lương Trinh cứ hời hợt như thế mà kể những tình huống hiểm nguy mình từng đối mặt qua, đến khi nói vào trọng điểm vụ án, thì Chúc Vân Tuyên chợt cau mày ngắt ngang: "Ngươi không những bị người ta giam giữ ba ngày, mà suýt chút nữa còn bị giết chết sao? Từ khi nào mà ngươi thành ra vô dụng như vậy chứ?"

Lương Trinh ở một bên uống trà khẽ cười đáp trả: "Đây cũng không phải lần đầu tiên thần làm tù nhân, luôn có thể chuyển nguy thành an, có gì quan trọng chứ."

Chúc Vân Tuyên nhấp một ngụm trà, song ánh mắt trở nên ảm đạm xuống một chút. Lương Trinh thấy vậy, bèn ôm đối phương đến trước mặt mình mỉm cười nhìn hắn: "Mất hứng sao? Thôi được rồi, ta không đề cập tới chuyện lúc trước là được."

Chúc Vân Tuyên giơ tay vòng quanh cổ Lương Trinh thân mật dán sát vào nhau: ""… Ngươi chính là cố ý muốn ta đau lòng ngươi."

"Vậy bệ hạ có đau lòng thần không?"

Chúc Vân Tuyên không nói gì, chỉ hôn thêm cái nữa lên gò má Lương Trinh, khiến cho hắn cũng không nhịn được cong cong khoé môi nở nụ cười: "Ngoan."

Mãi cho đến khi sắp đến giờ ăn tối, Yến nhi mới lọ mọ trở về, vừa về đến ngoài cửa, bạn nhỏ thái tử đầu đầy mồ hôi chợt ngắt một nhánh hoa tươi trong ngự hoa viên, sau đó tỏ ra nâng niu đưa đến trước mặt Chúc Vân Tuyên: "Cho phụ hoàng."

Chúc Vân Tuyên thấy vậy bèn ngắt ngắt mũi nhỏ nhóc con thông báo: "Phụ thân con về rồi."

Yến nhi ngước mắt nhìn Lương Trinh trầm ngâm hồi lâu, sau cũng cúi đầu xuống ngập ngừng nói: "Vậy cũng cho phụ thân."

Chúc Vân Tuyên ôm con trai ngồi lên đùi mình, rồi cau mày hỏi Lương Trinh: "Ngươi đã làm gì con?"

Lương Trinh đút trái nho mình vừa lột vỏ xong vào trong miệng Chúc Vân Tuyên, buồn cười lên tiếng: "Ta có thể làm gì được nó chứ? Còn không phải vì ta trở về, buổi tối không thể ngủ chung với ngươi, thành thử ra nhìn ta không lọt mắt chứ sao."

Yến nhi bị nói trúng tim đen bèn chỉ biết ngượng ngùng trưng cái khuôn mặt nhỏ của mình ra. Lương Trinh lúc bấy giờ mới khẽ giơ tay vuốt ve sau gáy của con trai nhà mình rồi ôm lấy nhóc, Yến nhi vô tình bị đám râu ria tua tủa của phụ thân đâm lên khuôn mặt non mềm khiến cho bản thân bé con ngứa ngáy đến độ phá lên cười khanh khách không ngừng, thế là cái ôm kia dần nhanh chóng chuyển thành những động tác cười đùa tưng bừng.

Cười đùa một trận đã đời xong, Yến nhi dường như vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục hỏi: "Vậy buổi tối con có thể cùng phụ hoàng và phụ thân ngủ chung không ạ?"

"Không thể." Mỗi lần trêu chọc con, Lương Trinh đều tỏ ra không chút thoái nhượng nào.

Hắn và Chúc Vân Tuyên đã gần nửa tháng nay chưa ân ái bên nhau, hiện tại vất vả lắm mới có thể trở về, sao có thể để nhóc con kia chen ngang được chứ.

Yến nhi vẫn tiếp tục ngước mắt lên trưng đôi mắt to lấp lánh đầy chờ mong nhìn về phía Chúc Vân Tuyên, Chúc Vân Tuyên chỉ ho nhẹ một cái rồi nói: "Yến nhi ngoan, tối nay phụ hoàng còn có chuyện chính sự cần bàn bạc với phụ thân, cho nên hôm nay Yến nhi ngủ một mình được không hả?"

Bạn nhỏ thái tử thất vọng bĩu môi: "Dạ."

Lương Trinh cười híp mắt tung chiêu dỗ ngọt nhóc con nhà mình: "Mấy ngày nay nóng như vậy, tạm thời sẽ không lên lớp nữa, ngày mai dẫn con đến nhà Nguyên Bảo ca ca ở mấy hôm có chịu không?"

Vừa nghe xong, đôi mắt Yến nhi thoáng trở nên sáng bừng: "Có thật không ạ?"

Lương Trinh cười gật đầu: "Đương nhiên là thật."

Chúc Vân Tuyên lột một quả nho đút cho con trai nhà mình ăn, thầm nghĩ thực chất người phụ thân kia của của ngươi vốn chẳng có ý tốt gì đâu, hắn chỉ là muốn tống con đi mấy ngày mà thôi.

Lúc này, Yến nhi chợt tựa lên cánh tay Lương Trinh, rồi nhìn chăm chăm vào phụ thân mình lên tiếng: "Chú ngựa con của Nguyên Bảo ca ca cực kỳ uy phong, con cũng muốn, phụ thân cho con một con đi."

Lương Trinh vốn đang định đồng ý ngay, dù sao ngựa trong sân của hắn có con nào là không có, nay con trai chỉ muốn một chú ngựa conmà thôi, đây có là chuyện to tát gì. Thế nhưng bản thân còn chưa kịp cất lời, Chúc Vân Tuyên đã giành trước một bước lên tiếng hỏi: "Con biết cưỡi ngựa không?"

"... Dạ... không biết."

"Vậy muốn ngựa con làmcái gì?" Thấy con trai nhà mình cứ cúi cái đầu nhỏ xuống không chịu đáp, Chúc Vân Tuyên lại đi tới nhéo mũi nhóc con một hồi: "Đây chính là hư vinh, nhìn thấy người khác có cái gì tốt cũng muốn đòi cho có, Minh ca ca còn chưa có mà. Muốn ngựa con tất nhiên là được, thế nhưng trước hết phải học cưỡi ngựa thành thạo, còn phải ngoan ngoãn đi theo sư phụ học hành, nếu con làm được, phụ hoàng sẽ kêu phụ thân đi chuẩn bị một con ngựa tốt nhất cho con."

Tiểu thái tử vừa nghe xong liền gật đầu lia lịa, ngoan ngoãn đồng ý hết tất cả những yêu cầu trên. Lương Trinh thấy vậy cũng không nói thêm gì, chỉ cảm thấy buồn cười, tên ranh con này quả nhiên là biết nghe lời, khiến cho hắn không có cơ hội nào tìm cớ dạy dỗ bắt chẹt một phen.

Vào ban đêm, sau khi hầu hạ Lương Trinh cùng Chúc Vân Tuyên rửa mặt xong, Cao An mau chóng dẫn hết đám cung nhân lui xuống, còn giúp bọn họ khóa cửa tẩm điện lại.

Ẩn sau tấm rèm giường lúc này chính là hai thân thể nhấp nhô lên xuống quấn quýt lấy nhau, thỉnh thoảng còn vang lên những thanh âm ám muội xen lẫn cùng tiếng rên rỉ đè nén trầm thấp không ngừng vang vọng ở dưới ánh nến trong cung điện.

Cả người trắng như tuyết của Chúc Vân Tuyên như nhiễm phải một tầng phấn mê người, dọc theo thân thể chính là hình ảnh loang lổ tràn đầy vết tích ân ái, người nam nhân đang đè phía trên kia giờ đây vẫn đang kịch liệt không ngừng đâm ra chọc vào. Lương Trinh khẽ khom người, phả hơi thở nóng hổi sát bên tai Chúc Vân Tuyên dùng giọng điệu xen lẫn ý cười đầu độc đối phương: "Bệ hạ, đừng nhịn, thần muốn nghe ngài kêu ra."

Vừa dứt lời, Chúc Vân Tuyên đang liên tục thở dốc bỗng dùng cặp mắt đỏ rưng rưng trừng mắt về phía ai kia, dưới thân lại tiếp tục bị những cú đâm chọc tấn công dồn dập, khiến cho Chúc Vân Tuyên cũng không nhịn được bật ra mấy tiếng rên rỉ cực kỳ ngọt ngào: "Vô..sỉ…"

Nửa canh giờ sau, Chúc Vân Tuyên tựa lưng vào lồng ngực Lương Trinh, cả người ai nấy đều đẫm mồ hôi quấn quýt bên nhau thầm thì to nhỏ nói câu được câu mất.

"Không phải bệ hạ nói với Yến nhi muốn cùng thần bàn bạc chính sự sao? Có chính sự gì mà lại quan trọng đến mức, nhất định phải nói ở giữa đêm hôm khuya khoắt này vậy?"

Chúc Vân Tuyên không thèm để ý đến trò trêu đùa kia nữa, mà chỉ gối lên tay đối phương khẽ nhắm mắt lại. Lương Trinh cũng thuận thế cúi đầu, một bên khẽ in từng nụ hôn phớt qua thân thể trần truồng của đối phương, một bên thầm thì: "A Tuyên, ngày mai sau khi đưa Yến nhi đi xong, chúng ta xuất cung đến trang tử ở mấy hôm được không?"

Chúc Vân Tuyên khàn giọng nỉ non: "Ngươi chính là muốn thỏa thích làm chuyện kia, nên mới vội đem con đi chứ gì."

"Vậy thì sao." Lương Trinh khinh bỉ lên tiếng: "Dù gì nhóc con kia cũng đã năm tuổi, ngươi không những không để nó đến ở Đông cung thì thôi, mà còn cho con nó ngủ chung, có cưng chiều con trẻ cũng không thể cưng chiều như vậy được."

"Vậy lúc con nó hỏi muốn ngựa con, chẳng phải ngươi cũng không do dự gì mà đồng ý nó sao? Bộ ngươi tưởng mình không cưng chiều nó chắc?" Chúc Vân Tuyên chợt thở dài: "Cũng mới có năm tuổi mà thôi, mấy năm trước… căn bản là ta và ngươi thiếu Yến nhi nhiều lắm."

Lương Trinh không nói gì thêm, chỉ khẽ vuốt ve eo đối phương an ủi: "Cứ từ từ đi, tốt xấu gì nó cũng là thái tử, dù có ra làm sao cũng phải học cách trưởng thành."

Chúc Vân Tuyên bất ngờ trở mình xoay người đối diện Lương Trinh, còn duỗi ngón tay vẽ vòng tròn lên ngực đối phương: "Nghe nói lúc nãy ngươi ra ngoài, có người điếc không sợ súng tặng người cho ngươi thật sao?"

Lương Trinh cười nhíu mày: "Ngay cả chuyện này bệ hạ cũng biết? Từ khi nào mà người bên cạnh thần trở thành gián điệp của bệ hạ vậy?"

".. Đang hỏi ngươi đó, đừng có mà lòng vòng quanh co."

Lương Trinh nắm lấy tay Chúc Vân Tuyên hôn lên một cái: "Đúng thật là có, những người kia mới đầu còn tưởng ta chỉ ăn mềm không ăn cứng, bèn hết giở trò dụ dỗ ta, hứa hẹn đủ điều tốt, còn đưa mấy người đến…"

Thấy Chúc Vân Tuyên nhíu mày, ý cười trong mắt Lương Trinh càng thêm sâu: "Nam nữ gì cũng có, ai nấy đều mới chỉ mười lắm tuổi, bộ dạng thật sự không tệ, phải nói là đẹp tựa nụ hoa…"

Đến khi cảm nhận được Chúc Vân Tuyên muốn rút tay ra, Lương Trinh lúc bấy giờ mới bất ngờ ôm chầm người vào trong ngực: "Chọc ngươi cười đó, ta thực sự không thèm nhìn bọn họ một cái mà dứt khoát sai người lôi đi, nói thế nào thì ta cũng là hoàng hậu Đại Diễn, sao có thể thật sự đi làm ba cái chuyện "hồng hạnh xuất tường" phản bội bệ hạ chứ."

Chúc Vân Tuyên giương tay chống trên lồng ngực Lương Trinh, còn hết sức hung tàn chọt chọt mấy cái: "Biết là tốt rồi, nếu ngươi dám, trẫm nhất định phế bỏ ngươi."

"Không dám không dám."

Chúc Vân Tuyên co người tiến vào trong lồng ngực Lương Trinh, song chợt nhắm mắt lại than khẽ: "Ta căn bản cảm thấy xử treo cổ đám người xấu xa kia vẫn còn quá nhẹ, không được, không thể dễ dàng vậy cho bọn họ, dù sao cũng phải xử chặt đầu."

"Bệ hạ muốn xử sao thì xử, chỉ cần bệ hạ thích là được." Lương Trinh vỗ nhẹ lưng dỗ dành hắn.

"Ừ, " Chúc Vân Tuyên hết sức hài lòng dán sát vào Lương Trinh cạ tới cạ lui: "Ngày mai sau khi thu xếp xong mọi chuyện, chúng ta liền đến trang tử, lần này chúng ta đến trang tử nằm dưới chân núi Nguyên Tế Tự đi, thuận tiện đến bãi cưỡi ngựa chọn một chú ngựa con cho Yến nhi."

Lương Trinh cười đồng ý: "Được thôi."

92. Chương 92: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Quyến Lữ (hạ)

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời chưa sáng, bạn nhỏ thái tử còn đang mắt nhắm mắt mở mơ mơ ngủ đã mơ hồ được đưa đến quý phủ Định Quốc công.

Chúc Vân Tuyên ôm con xuống xe, đột nhiên có chút chột dạ xoa đầu con trai nhỏ căn dặn: "Yến nhi ngoan ngoãn ở đây chơi với Nguyên Bảo ca ca cùng Minh ca ca nghe chưa, qua mấy ngày nữa, phụ thân và phụ hoàng sẽ đến đón ngươi."

"Mấy ngày nữa là mấy ngày ạ?" Bạn nhỏ thái tử ngước đầu nhìn, bộ dạng trông cực kỳ không nỡ rời xa phụ hoàng mình.

Chúc Vân Tuyên càng thêm chột dạ: "À.. Chắc là ba ngày, cũng có thể là năm ngày, nói chung chắc chắn sẽ không vượt quá năm ngày."

"Dạ." Yến nhi nghe xong liền ngoan ngoãn gật đầu, sau đó giơ tay lên vẫy vẫy chào tạm biệt hai người: "Yến nhi biết rồi ạ, Yến nhi hứa sẽ ngoan."

"Ngoan lắm."

Chúc Vân Tuyên yên lòng đưa mắt nhìn Yến nhi được ma ma dắt tay vào cửa, sau đó mới xoay đầu qua hướng Lương Trinh chép miệng: "Vừa lòng ngươi chưa."

Lương Trinh khẽ cười thành tiếng, nhanh chóng hạ lệnh xuất phát.

Hiện tại khắp nơi hoa cỏ sum suê đàn én bay lượn đậm sắc xuân, đây chính là thời điểm ra khỏi thành dạo chơi xuân tuyệt vời nhất trong mùa. Khi hai người bọn họ đến trang tử hồ nước nóng dưới núi Nguyên Tế Tự chỉ vừa mới qua giờ thìn, cả hai liên thay đổi trang phục, sau đó ra ngoài bắt đầu đi dạo xung quanh.

— *giờ thìn: bảy giờ sáng*

Lương Trinh nắm tay Chúc Vân Tuyên dọc theo con đường mòn leo lên sau núi Nguyên Tế Tự, tiếp đó đi thêm một đoạn nữa liền dừng lại. Lương Trinh tiện tay hái một loại quả, lau chùi sạch sẽ xong đưa cho Chúc Vân Tuyên.

"Loại quả này chính là đặc sản ở bên Nam Dương, ta thấy mùi vị nó khá được, bèn kêu người dời đến đây trồng, cũng may nơi này quanh năm có nước nóng, thành ra ấm áp hơn so với những nơi khác, mới đây đã chín rồi, ngươi nếm thử xem."

Chúc Vân Tuyên nhận lấy cắn một cái, loại quả này da mỏng mọng nước, mùi vị chua chua ngọt ngọt đúng thật là cực kỳ ngon miệng: "Rất ngon."

Lương Trinh nhướng mày cười cười: "Đợi tháng sau khi trời nóng lên mùi vị sẽ còn ngon hơn nữa, vốn là định tới khi đó sẽ kêu người hái đem vào trong cung, nhưng hôm nay ngươi đúng lúc đã tới, cho nên muốn ngươi nếm thử trước."

Chúc Vân Tuyên thích thú mà nói: "Vậy quyết định đến đây của ta quả là đúng đắn."

Ý cười trong mắt Lương Trinh càng thêm nồng đậm, bàn tay đang nắm tay đối phương chợt siết chặt hơn: "Đi bên này."

Hai người suốt đoạn đường đi nói cười không ngớt, bọn họ vừa đi vừa nghỉ. Khi đến bên dòng suối, Chúc Vân Tuyên ngồi xổm xuống vóc một hớp nước lên uống một ngụm, sau đó vô cùng tự nhiên đưa đến trước mặt Lương Trinh, hệt như lúc trước Lương Trinh đã từng làm với hắn. Lương Trinh dùng ánh mắt ngập tràn ý cười của mình nhìn chằm chằm Chúc Vân Tuyên mất một lúc, kế đó mới cúi đầu xuống uống nước, đôi môi ấm áp kia bất chợt khẽ khàng lướt qua một đầu ngón tay, khiến cho cánh tay Chúc Vân tuyên bất giác run lên, thế là chút nước còn đọng lại trong lòng bàn tay cứ như vậy mà đổ hết xuống đất.

Nhìn thấy Chúc Vân Tuyên bởi vậy mà có hơi tức giận, Lương Trinh chợt cười to, rồi dán người qua in một nụ hôn lên má đối phương.

Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng thục cùi chỏ vào lồng ngực hắn: "Ngươi xem, này trong suối nước còn có cá."

Nơi đây không những có cá, mà số lượng cũng không hề ít, con nào con nấy chỉ dài tầm một bàn tay, khi thì tụ lại một đám, lúc thì vẫy đuôi phân tản ra xung quanh, dạo chơi tưng bừng ở trong khe suối.

"Cá mà thôi, có gì quái lạ đâu." Lương Trinh nói xong liền tiện tay thò xuống chụp lấy, ấy vậy mà cũng mò được một con: "Phía sau ngọn núi này là Nguyên Tế Tự, bần tăng xuất gia như bọn họ không sát sinh, dĩ nhiên sẽ không đánh bắt cá, thành ra bọn cá trong suối nước này sống đến cực kỳ yên ổn."

Chúc Vân Tuyên buồn cười nói: "Vậy ngươi còn không mau mau thả nó đi?"

Lương Trinh nháy mắt một cái: "Vì sao phải thả? Đợi lát nữa làm món cá nướng cho bệ hạ ăn."

".. Ngươi làm vậy thực sự không đúng, cá ở những nơi cửa phật đều có linh tính, sao có thể nói ăn là ăn được chứ."

"Không sao, bệ hạ là thiên tử, ắt sẽ ăn được mấy thứ linh vật này."

"Vậy còn ngươi?"

Khóe môi Lương Trinh cong cớn hơn: "Thần là hoàng hậu của bệ hạ, tất nhiên cũng ăn được."

Hắn ấy vậy mà lại làm thật kêu người ôm thùng gỗ tới, một hơi liền vơ vét hết bảy, tám con. Chúc Vân Tuyên bèn bất đắc dĩ nhắc nhở hắn: "Lão phương trượng mò không thấy cá, biết được ngươi làm, thì thế nào sau này không cho ngươi đến đây nữa cho mà xem."

“Không sao, lát nữa kêu người thả chút cá giống xuống là được rồi, ” Lương Trinh thấy đã đủ, bèn giao thùng gỗ cho hạ nhân ở phía sau mình, lại nắm tay Chúc Vân Tuyên dắt đi, “Đi thôi, chúng ta đi lên trên cao ngắm nhìn.”

Vào buổi trưa, hai người trở lại trang dưới ngọn núi, hiện tại trước cửa gian nhà trong đình viện đã bày sẵn một cái bàn, trên đó còn có than cùng vỉ nướng. Lương Trinh ngồi xuống đất, hắn không kêu hạ nhân đến hầu hạ, mà tự mình ra tay nướng thịt.

Lương Trinh đem mấy con cá vừa bắt được xếp thành hàng ngang xếp lên vĩ, ngoài ra còn có thịt heo đã được ướp muối qua cùng thịt dê, thịt hươu, tất cả đều được đặt lên vĩ nướng. Chỉ trong chốc lát, mùi thơm của thịt nướng đã chầm chậm tỏa ra khắp nơi, xì xì bốc lên làn khói trắng. Lương Trinh lấy bàn chải, đợi đến khi nướng gần xong liền phết thêm một lớp mật ong, khiến cho mùi thơm nhất thời càng thêm đậm đà.

Chúc Vân Tuyên một tay chống đầu nhìn hắn cười: “Còn có gì mà hoàng hậu của trẫm không biết làm không?”

Lương Trinh chỉ cười cười không nói gì, lúc sau đem thịt nướng xong cắt ra từng miếng nhỏ, sau đó dùng đũa gắp một miếng lên đưa đến bên miệng Chúc Vân Tuyên: “Thử xem.”

Chúc Vân Tuyên vừa ăn vừa tấm tắc gật đầu, đồng thời đổ rượu ra giơ chung lên uống một hơi.

Ăn xong một miếng thịt, lại nhấp một ngụm rượu, lúc sau Chúc Vân Tuyên đã bắt đầu có chút lờ đờ lâng lâng, bèn dứt khoát bỏ chung rượu qua một bên, cầm lấy bầu rượu nằm vật xuống gối đầu lên đùi Lương Trinh, tiếp tục giơ bầu lên rót vào trong miệng.

Lương Trinh đè tay đối phương lại: “Uống ít chút.”

Chúc Vân Tuyên giương mắt nhìn hắn ngây ngốc cười: “Ta muốn uống.”

Lương Trinh chợt lấy thứ quả mới hái ban sáng đưa đến bên miệng Chúc Vân Tuyên: “Ăn cái này đi, giải rượu.”

Chúc Vân Tuyên ra lưỡi liếm một cái, vô tình liếm trúng đầu ngón tay Lương Trinh, khiến hắn bất chợt cúi đầu cười nhìn hắn: “Bệ hạ say rồi.”

“Vậy sao ngươi lại không say?”

“Có khi nào bệ hạ uống qua thần chưa?”

Trên mặt Chúc Vân Tuyên lúc này đỏ ửng lên vì say, trong đôi mắt mơ màng lấp lánh ánh nước không ngừng, hắn nghe đối phong nói xong chợt nhỏ giọng lầu bầu: “Vậy ngươi không thể nhường ta một chút

hay sao?"

"Ai bảo ngươi mê rượu như thế." Lương Trinh cười cười, giơ ngón tay cuộn lấy vài sợi tóc đang rối bời của ai kia rồi cuộn tròn vài vòng, qua một lát sau, mới bất ngờ khom lưng bế người lên.

Chúc Vân Tuyên không chút nhúc nhích, hai tay còn duỗi ra vòng quanh cổ Lương Trinh mặc cho hắn bế, lúc sau tựa đầu lên cổ đối phương nhỏ giọng nỉ non: "Hiện tại mới đến giữa trưa, giữa ban ngày ban mặt…"

"Đi ngâm suối nước chút thôi mà."

Hồ nước nóng nằm ngay ở hậu viện, cho nên chỉ cần đi qua gian nhà là tới nơi. Chúc Vân Tuyên được đặt vào trong nước càng cảm thấy buồn ngủ hơn, lại thấy nước hơi nóng, bèn thẳng thừng quay lưng đi khiến cho nửa tấm lưng ra khỏi nước, rồi nằm úp sấp lên phiến đá trên bờ.

Lương Trinh tiến tới dính sát từ phía sau, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên đóa hoa vốn đã đẹp nay lại càng đẹp đẽ diễm lệ hơn đang như ẩn như hiện trong làn nước. Chúc Vân Tuyên không nhúc nhích, chỉ hơi híp mắt lại nghiêng đầu quan sát Lương Trinh rồi khàn giọng hỏi: "Thích không?"

Lương Trinh khẽ nheo mắt lại: "Bệ hạ nghĩ sao?"

Chúc Vân Tuyên không trả lời, mà quay đầu đi chỗ khác khẽ nhắm mắt lại, bên khóe miệng vẫn luôn ngậm lấy ý cười.

Năm tháng dần trôi, thời thế đổi thay, những khuất nhục mà dấu ấn kia đem lại giờ đây đã sớm không còn được để ở trong lòng, bản thân hắn đã dũng cảm tiến không chút sợ hãi vứt bỏ hết những buồn phiền bản thân tự tạo ra, hiện tại, hình xăm này còn mang đến nhiều dấu hiệu ám muội, trở thành một trò lạc thú ở trên giường của hai người họ.

Lương Trinh khom lưng giữ chặt eo của hắn, sau đó dán môi in một nụ hôn lên đóa hồng mai nở rộ kia. Chúc Vân Tuyên bị cái hôn khiến cho nhột co rúm cả người lại, một hồi sau mới không nhịn được oán giận: "Hiện tại mới canh giờ gì, có lần nào đi đến nơi này mà ngươi có thể không nhớ tới chuyện kia không…"

Lương Trinh không làm loạn tiếp nữa, bất chợt giơ một tay ra ôm lấy eo Chúc Vân Tuyên, cánh tay còn lại thì cuốn lấy sợi tóc đối phương uốn quanh đồng thời lên tiếng thì thầm: "A Tuyên, bởi vì ta yêu ngươi, cho nên ta mới muốn làm chuyện đó với ngươi."

Chúc Vân Tuyên nghe xong thoáng chốc ngay người ra, bản thân hắn không ngờ được Lương Trinh sẽ trở nên đàng hoàng trịnh trọng như vậy, cho nên có chút thích ứng không kịp, chỉ đành ho nhẹ một cái nhỏ giọng ngập ngừng: Ta.. Ta biết…"

Lương Trinh cười nhìn hắn, Chúc Vân Tuyên bị ánh nhìn kia khiến cho chột dạ nhấp nháy mắt không thôi, lại nói tiếp: "Tâm y của ta với ngươi cũng giống như vậy…"

"Ừ." Lương Trinh cười cúi đầu, khẽ in tiếp một nụ hôn lên bả vai hắn.

Chúc Vân Tuyên xoay người lại đối diện với Lương Trinh, sau đó khẽ dời tầm mắt nhìn xuống lồng ngực đầy rẫy những vết roi dữ tợn mất một lúc, con báo đen trên bả vai đối phương cũng bị những vết roi này khiến cho diện mạo càng thêm hung tàn độc ác hơn, hai con ngươi vàng óng lóe sáng, như muốn biến thành thực thể vọt ra khỏi bả vai chủ nhân của nó vậy. Con báo này giống hệt Lương Trinh, trong xương tủy ngấm đầy sự hung ác, thế nhưng Chúc Vân Tuyên cực kỳ yêu hình xăm này, cũng như cực kỳ yêu chủ nhân của nó.

Lẳng lặng nhìn hồi lâu, Chúc Vân tuyên lúc bấy giờ mới khẽ giơ ngón tay chạm nhẹ vuốt ve phần bả vai của Lương Trinh, trong đôi mắt mê man chỉ còn lại sự si dại. Lương Trinh bắt lấy tay hắn đưa đến bên môi hôn một cái, rồi lại tiến tới ngậm lấy bờ môi thấm ướt kia dây dưa tỉ mỉ cắn mút.

"Nóng quá..." Trong lúc ý loạn tình mê, Chúc Vân Tuyên nhỏ giọng rên rỉ, bất giác đẩy lồng ngực Lương Trinh ra.

Lương Trinh dán sát lại đôi môi hắn cười khẽ: "Nóng sẽ tốt hơn, có thể ra nhiều mồ hôi chút, thời tiết này dễ sinh bệnh, ban đêm bệ hạ còn trở chứng ho."

"Ngươi nghe được sao?"

Đêm qua bọn họ tiểu biệt thắng tân hôn, cả hai lăn qua lăn lại đến tận hơn nửa đêm, lúc sau Lương Trinh ngủ thiếp đi, còn Chúc Vân Tuyên lăn lộn một hồi vẫn không thấy buồn ngủ, còn cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy Lương Trinh, chỉ sợ bản thân vừa nhắm mắt sẽ không còn thấy người kia đâu. Thực ra bản thân hắn vẫn còn cảm thấy sợ hãi về những chuyện Lương Trinh gặp phải, đâm ra cứ hối hận ray rứt lẽ ra không nên nghe lời Lương Trinh để hắn làm khâm sai ra ngoài tra những vụ án nguy hiểm như vậy, suýt chút nữa đã một đi không trở lại, hắn thật sự không muốn trải qua chuyện như vậy thêm lần thứ ba nữa.

Bởi vì trong lòng ứ đọng nhiều tâm sự, thành ra suốt đêm hôm qua Chúc Vân Tuyên không tài nào ngủ được, đến lúc sau liền bắt đầu cảm lạnh ho sù sụ, sáng sớm còn bắt ép mình phải dậy vì không muốn bỏ lỡ chuyến dạo chơi. Lương Trinh kỳ thực đã sớm phát hiện ra, cho nên lúc sáng khi ra cửa có đặc biệt sai người chuẩn bị cho đối phương bộ y phục dày hơn.

Lương Trinh giữ lấy cằm Chúc Vân Tuyên tập trung hôn một hồi lâu, sau đó than thở nhắc nhở: "A Tuyên, thân thể có bệnh thì phải nói ra, đừng vì sợ thầy giấu bệnh, trước đây ngươi cũng vậy, bây giờ sao vẫn không thay đổi được cái tật xấu này."

Chúc Vân Tuyên cụp mắt: "Ta chỉ sợ nếu như ta nói ra, thì ngươi sẽ bắt ở lại trong cung bỏ mất chuyến đi này."

"Chà, bản tính ham chơi của bệ hạ đúng là càng ngày càng nặng, là do mấy năm trước giam mình trong cung đến ngột ngạt khó chịu sao?"

Con người Lương Trinh vẫn cứ mặt dày như vậy, mới một câu trước còn đường hoàng ra dáng, câu tiếp theo đã bắt đầu trêu chọc hắn, khiến cho Chúc Vân Tuyên xấu hổ không thôi: "Ngươi câm miệng."

Lương Trinh chỉ mười cười dời tay lướt xuống khoát lên chỗ lưng gần mông đối phương rồi đè người dán sát đến trước mình, làm cho hạ thân hai người chặt chẽ sát vào nhau. Chúc Vân Cảnh cảm thấy nghẹn lời: "Ngươi sao lại…"

"Giúp bệ hạ ra nhiều mồ hôi." Lương Trinh nói một cách hết sức tỉnh bơ, đồng thời nghiêng đầu cắn lấy vành tai mẫn cảm của Chúc Vân Tuyên, sau đó liền thẳng thừng đẩy hạ thân đi vào địa phương mềm mại vẫn còn hé mở sau đêm qua, khiến cho Chúc Vân Tuyên không thể nhịn được bật ra từng tiếng rên rỉ mê người.

Chúc Vân Tuyên nhắm mắt lại, vịn lên người Lương Trinh, bắt đầu tập trung tiến vào trận hoan ái này.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/giang-son-hua-nhi